

ÖRÜMCEĞİN AĞIDI

ZEYNEP İZEM

ZEYNEP İZEM

ÖRÜMCEĞİN AĞIDI

ÖRÜMCEĞİN AĞIDI

Zeynep İzem

Editör : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak Tasarım : @zebartdesign
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2843

1. Baskı: Nisan 2026

ISBN: 978-625-366-273-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

© Zeynep İzem

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8

Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 43087

ZEYNEP İZEM

ÖRÜMCEĞİN AĞIDI

İnsanı var eden bir avuç toprak parçasıydı. Sonra insan dönüp durmuş, o bir avuçluk toprağa sığınmıştı.

Türkiye'deydim. Ayağımı bu topraklara basalı çok olmamıştı. Neredeyse dört saatlik uçuşun ardından sürgün edildiğim yere dönmüş-tüm. İçim geçmişini bulmuş birisi gibi buruktu.

Buruktum çünkü bu ülke benim geçmişimdi. Hiç geleceğim olma-mıştı. Hissettiğim burukluğa rağmen yasak elmanın tadına bakmak gibi bir tatmin duygusuyla da doluydum.

Uzun bir yolculuk olduğu için yorulmuştum. Yanımda duran vali-zime baktım. Orta boyda, siyah bir bavuldu. Çok fazla eşya getirme-miştim. Bunun nedeni de burada kalıcı olmamamdı. Ayrıca ihtiyacım olabilecek her şeyi düşünmeden veya etiketine bakmadan alabilecek kadar param vardı.

Ağabeylerim sağ olsun, maddiyat konusunda beni hiç zora dü-şürmezlerdi. İşin kötü yanı şuydu ki, bana tahsil ettikleri kartların herhangi birini Türkiye sınırları içinde kullanırsam anında yakalanır ve yurtdışına geri postalanırdım. Elbette bunun için de bir çözüm bul-muştum.

Kolumu kaldırarak bileğimdeki saati kontrol ettim. Akşam sekizi on iki geçiyordu. Normal şartlarda asla yapmayacağım bir işin içine girmiştım fakat buna mecbur bırakılmıştım. Kendi doğduğum, büyü-düğüm topraklara uzak olmak bir yerden sonra depresyon sancıları çekmeme sebep oluyordu. Asıl neden elbette uzaklık değil, kimse-sizlikti.

Kendinizi ait hissetmediğiniz bir yerde, dünyanın bir ucunda yaşamaya çalışmak zordu. Yıllardır bu zorlukla başa çıkmaya çalışıyordum. Annem ben doğduktan birkaç saat sonra ölmüştü. Onu hiç tanıma fırsatı bulamamıştım. Yakın çevremden ve ağabeylerimden bildiğim kadarıyla yokluğunun acısını çıkarıyordum.

Üç ağabeyim vardı. Kayahan en büyükleriydi. İşleri genelde o yürütür, emirler ondan alınırdı. Sözü'nün eri, gözü kara bir adamdı. Hayatımda onun kadar hırslı birisiyle tanıştığımı sanmıyordum. Bu yanı beni çoğu zaman korkuturdu.

En küçük ağabeyimin adı Özgür'dü. Adı gibiydi. O bana Trabzon'un hırçın dalgalarını hatırlatıyordu. Damarlarında bazen kan yerine delilik aktığını düşünürdüm. Yapamaz denilen her şeyi yapardı. Bir inadı vardı ki Allah esirgesin, denk gelerseniz hayat enerjinizin sömürüldüğünü hissedebilirdiniz. Diğer önemli noktası ise Kayahan ağabeyime olan sadakatiydi. Sözünden çıkmazdı. Kayahan onun rol modeliydi. O ne yapsa tekrarlamaya çalışır, içten içe onu rakip gibi görse de günün sonunda *büyük adamsın* deyip başını eğdi.

Ortanca ağabeyimin adı ise Atahan'dı. Diğerlerine benzemezdi. Bana karşı daha sakin, daha ılımlı ve sevecen bir yapısı vardı. Çok konuşmazdı. Kalabalıkları sevmezdi. Her şeyi kendi içinde yaşar, duygularını kolay kolay belli etmezdi. Ne öfkesini ne acısını... Kimseye göstermediği sevgiyi ve ilgiyi bana gösterirdi ancak bunu yaparken bile kendine has davranırdı. Sanki o bambaşka bir dünyaya aitti.

Bir de ben vardım. Üç erkek çocuktan sonra dünyaya gelen ve lanetlenmiş olandım. Adım Dünya'ydı. Ağabeylerimin söylediklerine göre bu ismi bana veren annemdi. Ben onun dünyası olacaktım ancak cehennemi olmuştum. Beni doğurduktan sonra dünyaya gözlerini kapatacağını o da bilemezdi tabii. Bazen düşünürdüm de bana dünyayı veren kadının dünyasını elinden almak tam da benim yapabileceğim bir işti.

Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. İstanbul'un bunaltıcı kokusunu bile özlemiştim. İnsanlarını özlemiştim. Ülkemi özlemiştim.

Beni memleketimden ayrı düşüren şey ağabeylerimdi. Güvenliğim için yurtdışına gönderilmiştim. Bunun ilk başta birkaç ay süre-

ceğini söyleyerek bana kabul ettirmişlerdi. On yedi yaşındaki bir kız çocuğu ağabeylerine kolay kanıyordu. Ancak hiç de söyledikleri gibi olmadı. Yıllar geçti. Hâlâ güvenliğim için Türkiye'ye girmem yasaktı. Üstelik artık yirmi beş yaşındaydım.

Elbette yasaklar çiğnenmek içindi. Âdem ve Havva sırf bu yüzden o elmanın tadına bakmamış mıydı?

Ağabeylerimle aram açık değildi ancak klasik kardeşler kadar da yakın olmamıştık hiçbir zaman. Vakit buldukça yurtdışına beni ziyarette gelirlerdi. Benimle biraz vakit geçirdikten sonra da dönerlerdi. Tıpkı bir çocuğun gönlünü eğlemek için yapılan günahsız oyunlara benziyordu.

Bense buna her defasında karşı çıkıyordum. Birçok kez Türkiye'ye onlardan habersiz gelmiştim. İlkinde uçaktan indiğim gibi korumalar kollarımı tutmuş ve beni geldiğim ülkeye geri postalamışlardı. İkincisinde havaalanından çıkmayı başarmıştım ancak birkaç adım sonra yakalanmış ve yine geri gönderilmiştim. Bu şekilde sekiz girişimim daha olmuş, işin böyle yürümeyeceğini fark ederek başka yöntemler denemeye başlamıştım.

Bir keresinde bir Asya ülkesine, oradan da tren seferiyle Gürcistan'a gitmiştim. Sonra kiraladığım bir arabayla ülkeme girebilmiştim. Bence oldukça mantıklı bir plandı ancak bunu batırma sebebim özlemine dayanamayıp kendi memleketime, yani Trabzon'a gitmemdi. Köyümüzde ağabeylerimin adamları vardı. Habersizce Trabzon'a kadar gitmeme öyle kızmışlardı ki, o günün gecesinde sabaha kadar ağlamıştım. Sonra tabii ki yine yurtdışına postalanmıştım. Asla göz yaşlarıma aldırış etmemişlerdi.

Gerçi Atahan ağabeyim bana kıyamazdı ama emirleri Kayahan verdiği için ve Özgür daima Kayahan'ı desteklediği için elinden bir şey gelmemişti. Atahan olaydan bir hafta sonra yanıma gelmiş ve benimle vakit geçirmişti. Normalde onun yapacağı bir şey değildi bu. O tüm aktivitelerden uzak yaşardı, öyle ki bazen yemek bile yemediğini düşünürdüm. Küçükken böyle değildi tabii ama büyüyünce her birimiz değişmiştik.

Ne büyük kayıp, sekiz yıllık koca bir yokluk...

Türkiye'ye farklı yollardan; deniz, otobüs, tren, uçak, ne bulursam girmek için çabalarım devam etmişti. Ancak sonuç hiç değişmemişti. Bugün ise kendime çok güveniyordum. Bu sefer başaracaktım. Başarmak zorundaydım çünkü Kayahan ağabeyim evleniyordu ve beni düğününe çağırmamıştı. Gelmek istediğimi söylediğimde ise sonuna kadar karşı çıkmış ve asla böyle bir şeyi yapmamam gerektiğini söyleyerek telefonu yüzüme kapatmıştı.

Bir diğer acı olan şey ise evleneceği kadını tanımamamdı. Kendimce bir ağ kurmuş, onları sosyal medya ve magazinlerden takip etmiştim. Kadının uzaktan çekilmiş bir fotoğrafına rastladığım an onu araştırmıştım. Güzel ve sarışındı. Mavi gözlüydü. Mankenlik yaptığını okumuştum sosyal medyadan, birkaç tane de röportajına denk gelmiştim. Şahsen tanımadığım için mi bilmiyordum ama ondan pek hoşlanmamıştım. Bunun bir diğer sebebi ise ağabeylerimin yanında istediği kadar kalabilmesiydi; benim aksime. İçimde o kadına karşı büyüttüğüm bir kıskançlık da vardı.

Koluma astığım çantamdan küçük el aynasını çıkararak yüzüme baktım. Korkum saatlerce uğraştığım makyajın akmasıydı. Böyle bir şey olursa tanınma ihtimalim vardı. Bu sefer denediğim yol kılık değiştirmektir. Tabii bunu önceden de denemiştım ancak bir yere kadar başarılı olmuştum, şimdi ise her ince ayrıntısına kadar düşünmüştüm.

Yakın arkadaşlarımdan birinin kimliğini ödünç almıştım. Daha doğrusu, sahtesini çıkartmıştım ama gerçek gibiydi. Yani uçağa binebildiğime göre bu sefer işe yarayacaktı. Kısa süreliğine yer değiştirmiştik. O İngiltere'de Dünya gibi yaşayacak, bense İngiltere'den Türkiye'ye turist olarak gelen Mila olacaktım.

Arkadaşım yarı Türk olsa da daha önce hiç Türkiye'de bulunmamış, böylelikle işlerim kolaylaşmıştı. Tek zor olan kısım kızıl kıvrıcık saçları, hafif çekik gözleriydi. Göz kısmı makyajımdaki en zor ayrıntılardan biriydi. Neyse ki, her şey gibi makyaj sanatı da gelişmişti. Yüzümde onlarca sabitleyici ve katman vardı. Aynada kendimi değil, bir başkasını gördüğüm için garipsesem de Türkiye'de kaldığım sürece bu yüze alışmam gerektiğini biliyordum.

Makyajım akmamıştı ve yerli yerindeydi. Hiç de fark edilmiyordu. Taktığım kızıl tonlarındaki peruğum da gayet orantılı duruyordu.

Bu şekilde beni bulmalarının imkânı yoktu. İnanıyordum, *yakalanmayacaktım*.

Onların böylesine koruyucu olmalarının sebebi her tarafta düşmanımızın olmasıydı. Babam bu konuda o kadar başarılıydı ki, yoldan geçen bir karınca bile düşmanımız çıkabilirdi.

Babam aklıma geldiği için içim biraz titredi. Başımı iki yana sallayarak onun varlığını unutmaya çalıştım. Yıllardır yaptığım gibi... Aynamı hızlıca çantama geri attım ve valizimi tutarak yürüdüm. Hazırda bekleyen taksilerden birine yerleştiğimde hemen yola koyulduk. Trafikle iki saati aşkın sürenin sonunda adresini verdiğim yere geldik. Ücreti ödeyerek araçtan indim.

Karşımdaki lüks otel her şeyiyle paranın ve gösterişin temsiliydi. 22 katlı bir gökdelendi. Her müşterinin giremeyeceği bir statüsü vardı. Bir gece konaklamak bile yüz binlerinizi cebinizden çekip alabilirdi. Tüm bunların yanı sıra önemli olan şey sahibiydi. Sadece ismen tanıyordum ancak biliyordum ki, o adam ağabeylerimin düşmanlarından biriydi.

Konaklamak için ağabeylerimin düşmanlarından birisini seçmiştim çünkü biliyordum ki, buraya adım atmazlardı. Kayahan bir bölge lideriydi ve başkasının liderlik ettiği yere girmezdi. Böyle bir şey yapacak olurlarsa, bu savaş demektir. O yüzden rahattım. Hem beni kimse tanımıyordu, buraya gelen diğer müşterilerden herhangi bir farkım yoktu. Aileme yakalanmamak için düşmanlarının bölgesine girmeyi göze almıştım. Bana başka seçenek bırakmamışlardı.

Valizimi sürükleyerek içeri girdim. Gözlerim aniden büyüdü. Normalde lüksün içinde yaşayan bir insandım ancak buranın dizaynı beni mest etmişti. Tasarımlar her zaman ilgimi çekerti. Beyazın hâkim olduğu lobi inanılmaz gösterişliydi. Yer yer kendini belli eden altın tonları ışıltı katıyordu. Tavanda kocaman bir avize vardı ve emindim ki, fiyatı milyonlarca liraydı. Her köşeye Yunan heykelleri yerleştirilmişti. Duvarlar ise ünlü ressamların eserleriyle kuşatılmışti. Burası resmen sanat kokuyordu. Kendimi hızlıca toparlasam da etrafa bakmaktan alıkoyamadım. Takım elbiseli adamlar ve abiyeli kadınlar her taraftaydılar.

Resepsiyona ilerledim. Erkek çalışan zengin bir gülümsemeyle beni karşıladı. Yabancı olduğumu düşünmüş olmalıydı ki, İngilizce konuştu. “*Welcome, lady.*”

Aynı zengin gülümsemeyle karşılık verdim. Uzun zamandır yurtdışında yaşadığım için İngiliz aksanım vardı. “Tek kişilik bir oda istiyorum.” Beni başıyla onayladı ve İngilizce konuşmaya devam etti.

“Rezervasyonunuz var mıydı?”

“Hayır.” Cevabım onu duraksattı. Beni baştan sona süzdü. Hemen yanında çalışan bir kadın da aynı şeyi yapıyordu. Üzerimde siyah, dar paça bir pantolon ve beyaz gömlek vardı. Topuklu ayakkabılarım ise canıma okuyordu. Artık onlardan kurtulmak istiyordum.

“Buranın parasını ödeyebilir mi dersin?” dedi yandaki kadın Türkçe. İçten içe kadına sinirlensem de onları anladığımı belli etmedim.

Erkek olan cevap verdi: “Kral dairesini ayarlayayım mı?”

Kadın kıkır kıkır güldü. “Yapsana,” dedi, fazla keyifliydi.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Resepsiyonun sağ çaprazında geniş bir oturma alanı vardı. Orada oturan insanlara garsonlar servis yapıyordu. Gözümden kaçmayan korumalar gerilmeme sebep oldu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Korumaların olması gayet anlaşılırdı çünkü burası normal bir otel değildi. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve İngilizce konuştum. “Biraz acele eder misiniz?”

Adamın yüzünde hoşuma gitmeyen bir gülümseme belirdi. *Sen görürsün*, der gibi baktıktan sonra başıyla beni onayladı. “Yalnızca kral dairelerimiz kalmış. Diğer odalarımız dolu.”

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Öyleyse bana bir kral dairesi ayarla,” dedim İngiliz aksanımı kullanmaya devam ederek. Verdiğim cevap şaşırmasını sağladı.

Boğazını temizledi ve başıyla onay verdi. “Tabii.”

Yandaki kız yine Türkçe konuşarak araya girdi. “Eymir Bey geliyor!” dediğinde bahsettiği adamın kim olduğunu bilmiyordum. Kadın ise arkamdan geçen adama hayran hayran bakıyordu. Tüm çalışanlar bir anda hazır ola geçmişti. Burnuma dolan erkeksi sert koku kaşlarını kaldırmama yol açtı.

Hemen arkamdaydı. “Hoş geldiniz, Eymir Bey,” dedi kadın flörtöz bir şekilde gülümseyerek. Biraz daha gülümserse yanakları iki yana ayrılacaktı.

Arkamdaki adam başka yer yokmuş gibi bir adım arkamda durduğu için huzursuzdum ama dönüp bakmadım. Herhangi bir göz temasına gerek yoktu. “Anahtarım,” dediğinde yutkunmamak için kendimi tuttum.

Kaşlarımı çatarak bana yapılan haksızlığa karşı onu uyardım. “Sıranızı bekleyin.” Böyle bir adamın İngilizce bilmemesi pek mümkün değildi.

Karşımdaki çalışanlar söylediklerimden dolayı çarmıha gerilecekmişim gibi bana bakıyordu. “Bana mı dediniz?” Tahmin ettiğim gibi aksanı vardı. Ayrıca sesi bu kadar güzel olmamalıydı.

“Evet, size söyledim. Gördüğünüz gibi sizden öndeyim.”

Ensemde hissettiğim sert nefesi anlık olarak beni dumura uğratsa da yüzümdeki makyajdan dolayı tepkilerimi saklayabiliyordum. Bana bakan çalışanlar dümdüz bir yüz görüyordu.

“Affedersiniz,” dedi arkamdaki adam. “Sizi görmedim.”

Güler gibi sert bir nefes verdim. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Dört saatlik uçak yolculuğundan ve üzerimdeki yakalanacağım endişesinden dolayı zaten gergindim. “Gözlerinizde bir sorun olmalı çünkü görülmeyecek bir kadın değilim.”

Söylediklerimin tamamıyla arkasıdaydım. Nasıl bir tepki verdiğini bilmiyordum ama önümdeki kadın bana kötü kötü bakıyordu.

“Benim hatam,” dedi adam hâlâ İngilizce aksanını kullanmaya devam ederek. “Önden buyurun.”

Zaten öndeydim. İyi miydi bu adam? Ona başka bir şey söylemedim. Benimle ilgilenen erkek çalışana odaklandım. Adam arkama baktıktan sonra benimle ilgilenmeye devam etti. Az önce bu çalışan arkamdaki adamdan izin mi istemişti?

Duran beynimi çalıştırarak düşündüm. Kadın, Eymir Bey demişti. Bu otelin sahibinin adı Eymir Valen’di. İşi ilk dakikadan elime yüzüme bulaştırdığım için gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Şansımın beni getirdiği yere içten içe sövdüm. Belki ağabeylerime yakalanmamış-

tım ama arkamdaki adam onların düşmanıydı. Yani benim de düşmanımdı. Kim olduğumu öğrenirse beni öldürürdü.

“Hanımefendi?” Zorlukla gülümsedim. “İşlemler için kimliğinizi almam gerekiyor.” *Kimlik, tabii ya.* Çantamı açarak içindeki kimliğimi çıkardım ve çalışana uzattım. Adam hâlâ arkamdaydı ve haddinden fazla yakındı. Nefesini hissediyordum.

Kimliğime bakarak işlemleri bilgisayar ekranına geçirdiğini görebiliyordum ancak sanki çok yavaştı. Koluma astığım çantamda minik bir ritim tutarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Birkaç dakika daha sabırla bekledim ancak bitmek bilmiyordu. Altı üstü kimlik numaramı yazacaktı.

Kısık sesle konuşmasını duydum. “Yarı Türk’müş,” dedi yanındaki kadına sessizce.

Kadın bana baktıktan sonra bir şeyle uğraşıyormuş gibi yapmaya başladı. “Bizi anlasaydı yanıt verirdi. Hem nasıl Türk bu? Gözleri çekik.”

En azından makyajımın gayet başarılı olduğunu anlamıştım. Bu da bir şeydi. “İngiliz’miş.”

“Aksanından belliydi zaten. Artist artist konuşuyor.”

Sakin kalmaya devam ettim. Konuşulanları arkamdaki adamın duyduğunu sanmıyordum. Çünkü aşırı sessizdi. Normal bir insan da olduğum konumda dursaydı duyamazdı ama çocukluğumdan beri kulaklarım fazla keskindi. Detayları kaçırmazdım.

Kadın arkamdaki adama gülümsedi. “İsterseniz sizinle ben ilgilenebilirim, Eymir Bey,” dedi büyük bir hevesle.

“İstemem, sıramı bekliyorum,” diye Türkçe karşılık verdi Eymir.

Kadın bozularak başını aşağı yukarı salladı. “Nasıl isterseniz, efendim. Ama ben siz beklemeyin diye...”

“Bana lafımı tekrar ettirme.” *Kaba herif.*

Çok sıkılmıştım. “Biraz acele eder misiniz?” diye sordum erkek çalışana.

“Şimdi hallediyorum,” dedikten birkaç saniye sonra kimliğimi ve oda kartımı uzattı. Aynı zamanda post cihazını da göstermişti. “Ödeme peşin alıyoruz,” dedi yarım yamalak İngilizcesiyle. Telaffuzu

berbattı. Ona baygın bakışlar atarak kartı okuttum. Anında onay aldığında kaşları kavislendi.

Kimliğim, kartım ve diğer her şeyim sahteydi. “Mila Hanım, arkadaşımız size eşlik edecek,” dedi hazırda bekleyen çalışanlardan birini göstererek. Genişçe gülümsedim ve bu sefer Türkçe konuştum: “Teşekkür ederim.”

Bozulan yüzlerine zevk içinde baktım. “Asansör ne taraftaydı?” diye sordum hatasız şekilde Türkçemi kullanmaya devam ederek. Kız zorlukla yutkundu ve arkamdaki adama baktı. Şimdi onları kovduralıyordum. Sonuçta bana bir saygısızlık yapılmıştı.

Benimle ilgilenen erkek çalışan zorlukla cevap verdi. “Sol tarafta, efendim.”

Ona küçümseyici bir bakış attıktan sonra saçlarımı savurarak yürümeye başladım. İnsanları ezmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Ancak önce onlar benim hakkımda konuşmuştu ve konuşmaları rahatsız ediciydi. Bu yere param yetmeyebilirdi. Bir ara ağabeylerime aşırı sinirli olduğum için onların parasını kullanmamaya karar vermiştim. Öyle ki, bir gün kaldırım taşında sabahlamıştım. Tüm bunlar benim için deneyimdi. İnsanların arasına karışmayı ve onları tanımayı çok sevdim. Her türlü insanla sohbet etmişliğim vardı. Hatta işi abartıyor, bazen onlar gibi yaşıyordum. Çünkü biliyordum ki, bir şeyi yaşama-đığım sürece hissedemez ve hissettiremezdim.

Ben bir sahne sanatçısıydım. Her duyguya, her yaşama ve her statüye bürünebiliyorsam, tüm bunları iyi bildiğimdendi. Kendi yazdığım birçok oyunu sahnede sergilemişim. Her biri bir şaheser niteliğindeydi. Yani en azından yorumlar öyleydi.

Kendim hakkında mütevazı davranabilirdim ancak işim hakkında bunu yapamazdım. Çünkü en iyisini yapmak için her şeyimi ortaya koyduğumu biliyordum.

Yanıma gelen görevliye minik bir gülümsemeyle teşekkür ederek valizimi teslim ettim. Asansöre ilerleyip tuşa bastım ve gelmesini bekledim. Artık odama girmeli ve üzerimdeki fazlalıklardan kurtulmalıyordım. İyice rahatsız hissetmeye başlamıştım. Gerçi kostümlere, makyajlara alışkındım ama şu an hiç o havada değildim. Yakalanacağım korkusu hâlâ içimdeydi.

Yirmi ikinci katın düğmesine bastığımda kapılar kapanacağı sırada içeriye bir el uzanmış ve engel olmuştu. Kapılar iki yana yeniden açıldığında karşımdaki adam baştan sona titrememe sebep oldu. Siyah hareleri, yüzündeki pervasız gülümsemesi, yakışıklı bir yüzü vardı. Jilet gibi duran siyah takım elbisesi tüm bedenini baştan aşağı sarmıştı. Takımı onun için özel yapılmış gibi duruyordu.

İçeriye adım attığı anda asansör anında onun kokusuyla doldu. Akılda kalıcı bir kokusu vardı. Odunsu bir ağırlığın yanında ferahlık veren bir şey daha vardı ancak ne olduğunu çıkaramadım.

Çıkacağı kat benimle aynı olmalıydı ki, yeniden kat tuşlamak yerine kapıların kapanmasını sağlayan düğmeye bastı. Asansör hareket etti.

“Türkçeniz çok iyi,” dediğinde bu adamın Eymir olduğunu anladım. Ses tonu unutamayacağım kadar büyüleydi, o yüzden anlamam zor olmamıştı. Az önce yüzünü görmediğim için sesini duymadan tanıyamamıştım. Çalışanlarla Türkçe konuştuğuma pişman olsam da bozulan yüzleri bana keyif vermişti. Lakin yanımdaki adamla Türkçe konuşmayacaktım.

“Teşekkürler,” demekle kaldım. Normalde olsaydı onu baştan çıkarmak için konudan konuya sapardım ancak kim olduğunu unutmamalıydım.

Ağabeylerim dünyanın en yakışıklı düşmanına sahip olduklarının farkında mıydı?

Karşımızdaki kapılar aynadan yapıldığından yüzümüz oraya yansıyor ve birbirimize aynadan bakıyorduk. Benim gibi o da İngilizceye geçiş yaptı. “Sizi ilk kez burada görüyorum.”

“Tüm müşterilerinizin hesabını mı tutuyorsunuz?” Pot kırdığımı konuştuktan sonra fark ettim ama artık çok geçti.

“Müşterilerim?” diyerek anında yakaladı. Bozuntuya vermedim.

“Resepsiyondakiler size karşı haddinden fazla saygılıydı. Üstelik benimle ilgilenen çalışanın işine devam etmek için sizden izin aldığı kısım gözümünden kaçmadı.”

“Dikkatlisiniz,” dedi hoşuna gitmiş gibi. Aynada onunla göz göze geldim. Kaşları hafif çatık duruyordu ve gözleri yüzümde kusur arı-

yormuş gibi bakıyordu. Bu bakış nedense beni rahatsız etmişti. Hangi katta olduğumuzu gösteren sayılara baktım. Daha on birinci kattaydık. Burada biraz daha durursam oynadığım oyunu fark edecekmiş gibi hissediyordum. O düşmanımdı. Eğer anlarsa gözümün yaşına bakmazdı. Bu işin içindeydim, içinde doğmuştum. Biliyordum. Şansa sığma yeniden küfrettim.

“Terliyorsunuz.” Eymir’in dudağının kenarında tehlikeli bir kıvrım belirdi. “Sizi etkiliyor muyum?”

Aynı kıvrımla ona yanıt verdim. Gardımı düşürecek bir insan değildim. Üstelik düşürsem bile yıllardır aldığım sahne eğitimleri boşuna değildi. “Etkilenmemi mi isterdiniz?” Cesaretli cevabım duraksamasına neden oldu ancak bu uzun bir duraksama değildi. Neyse ki yeniden onunla konuşmak zorunda kalmadım.

Kapılar iki yana açıldığında çıkmak için hareketlendim ancak o an kolumu tutmuştu. İnce gömleğin kumaşı sıcaklığını net şekilde hissetmemi sağlıyordu. Tutuşu canımı yakacak kadar sert değildi fakat beni durdurmuştu.

Omzumun üzerinden yüzüne baktım. “Ne yapıyorsunuz?”

Mesafeli sorum karşısında anında kolumu bıraktı ve asansörün göstergesini işaret etti. “Yirmi ikinci katta inmiyor muydunuz?” Henüz yirminci katta olduğumuzu fark ettiğimde dumura uğradım. Kendimi kurtarayım derken rezil duruma düşmüştüm. Saçıma kulağımın arkasına sıkıştırdım ve sinirle kapılar kapansın diye düğmeye bastım. Üzerimde gezindirdiği bakışlarını oldukça net hissediyordum. Üstelik az önce dokunduğu kolum sanki yanıyordu. Sıcak basmıştı.

Bakabileceğim fazla yer olmadığı için karşımdaki aynada kendime baktım. Yüzüme kondurduğum yapay çiller akmış mıydı? Bu sıcakta ben bile eriyordum, çillerden ne bekliyordum ki?

Yanımdaki adamın uzun boyu, kalıplı bedeni görülmeyecek gibi değildi. Asansörün resmen yarısını kaplıyordu. Sonunda doğru kata geldiğimizde ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakarak asansörden çıktım. Kartımdan odamın numarasına baktım. 722.

Pekâlâ.

Kapıların üzerindeki numaralara bakarak ilerlerken arkamdan

duyduğum ayak sesleri kaşlarımı çatmama sebep oldu. Fark etmiş olabilir miydi? Beni burada öldürürse kimse uzun süre öldüğümü anlamazdı. Çünkü zaten İngiltere’de ben olarak yaşayan birisi vardı.

Sakinliğimi korudum ve adımlarımı hızlandırmadan yürümeye devam ettim. Sonunda kalacağım odayı bulduğumda kartı hızlıca okutarak kapıyı açtım. Ardımdan gelen adımlar beni geçip ilerlemeye devam etti.

Merakımı bastıramadığım için gözlerimle onu takip ettim. Yan odanın önünde durup kartını okuttuğunda fazlasıyla yanlış anladığım gerçeği yüzüme çarptı. Odasına girmeden bana baktı. Dudağının kenarında o tehlikeli kıvrım yeniden belirdi. “Odanızdan memnun kalmazsanız, resepsiyona bildirebilirsiniz. Özenle ilgilenirim.”

Bana göz kırparak odasına girdiğinde şaşkınlıktan hareket edemedim.

O bana göz mü kırpmıştı? Bir süre bu soruyu kafamda tarttım. Bir sonuca varamayınca oflayarak odama girdim.

Kahretsin.

Kapıyı kapatır kapatmaz elim peruğa gitti ve söker gibi çıkardım. Adeta nefes alan başımla dünyaya yeniden doğmuş gibi hissettim. Temmuz ayındaydık. Kırk derecelik sıcaklarda perukla gezmek hiç kolay bir şey değildi.

Daha odaya göz gezdiremeden kapı tıklatıldı. Panikleyerek yere attığım peruğa can suyummuş gibi koşturdum. Yerden alırken kapı yeniden çaldı. *Kahretsin.* Peruğu takarak tutamlarını düzeltmeye çalıştım. Elim ayağım birbirine girmişti.

Peruğun başıma tamamen oturduğuna emin olduktan sonra derin bir nefes aldım ve kapıyı hiçbir şey yaşanmamış gibi açtım. Resepsiyondaki çalışanlardan birisiydi.

“Hanımefendi, valizinizi getirdim,” dedi İngilizce, bir yandan da gülümsüyordu. Bu tebessümün fazlasıyla sahte olduğunu biliyordum.

“Teşekkürler, gerisini ben hallederim.” İsrar edeceğini anladığımda valizimi tuttum. Böylelikle yalnızca başını salladı.

“İyi istirahatler, efendim,” diyerek arkasını dönüp gitti. Valizimi hızlıca içeri alıp kapıyı kapattım.

Omuzlarım düştü. Yüzümü kaldırarak kakhaha attım. İçten ve gayet sesli bir kakhahaydı. Başarmıştım! Bu sefer yakalanmamıştım. Türkiye'ye gelmiştim! Şimdiye dek hiçbir şey yanlış gitmemişti. Bu da demek oluyordu ki, ağabeyimin nişanına katılabilirdim. Bir yabancı olarak katılacak olsam dahi onların yanında olacaktım. Uzun zaman sonra ilk kez mutlu olduğumuz bir an yaşayacaktım.

Eğilerek ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkardım ve bir kenara fırlattım. Kafamdaki peruğu da attım. Hızlıca gömleğimin düğmelerini açarak çıkardım. Sıcaktan o kadar bunalmıştım ki, çırılçıplak kalasım vardı.

Gri, beyaz ve koyu yeşille harmanlanmış oda oldukça geniş ve ferahtı. Yatak kocamandı, hemen önünde bir oturma grubu vardı. Girişin yanında kalan açık alanda banyo vardı ve buradan gördüğüm kadarıyla da orada jakuzi yer alıyordu. Keyifle gülümsedim.

Boydan boya cam olan karşı taraf, geniş bir terasa açılıyordu ve orada da bir oturma grubu vardı. Yatağın sağ tarafında bulunan makyaj masası ve geniş ayna bu odaya tam puan verebileceğimin kanıtıydı. Keyif yapabilmek için hızlıca işlerimi halletmem gerekiyordu.

Hemen valizimi açtım ve kıyafetlerimi kapağı olmayan dolaptaki askılıklara asmaya başladım. Bütün eşyalarımı yerleştirdikten sonra ihtiyacım olan ürünleri alarak makyaj masasına geçtim. Yüzümdeki badanayı temizleyebilmek için özel ürünlere ihtiyacım vardı. Neredeyse yarım saat süren temizliğin ardından yüzümü aynada görmek beni aşırı mutlu etti. Lens kutumu çıkardım, gözlerimdeki kahverengi lenslerden de birkaç dakika da kurtulabildim. Takmak neyse de şu lensleri çıkarmak çok sinirimi bozuyordu.

Acı yeşil gözlerim ortaya çıktı. Arkadan sıkıca topladığım siyah saçlarımdaki tokayı çıkararak saçlarımı serbest bıraktım.

Özgürlüğüne kavuşan saçlarımla tamamen ben olduğuma göre sıra ılık bir jakuzi keyfindeydi. Oda serin olduğu ve ben ter içinde kaldığım için bedenimi bir titreme esir aldı. Daha fazla oyalanmadan sandalyeden kalktım ve giyeceğim kıyafetleri ayarladıktan sonra kendimi banyoya attım.

Hayat işte buydu.

Yüzümdeki maskeyle kapıyı açtığımda karşımda duran çalışan irkilmişti. Saat gece yarısını geçmiş olabilirdi ama aç karnımı doyurmadan uyuyamazdım. Hem uçak yolculuğu insanı acıktırıyordu. Benim ne suçum vardı yani?

Yüzüme tekrar makyaj yapmamak için yeşil bir maske sürmüştüm. Oldukça mantıklıydı bence.

“İsterseniz yemeklerinizi masaya bırakabilirim,” dedi kadın ilgili bir tavırla.

Başımı iki yana salladım. “Gerek yok, ben hallederim.”

Tekerlekli yemek arabasını içeriye ittikten sonra oyalanmadan geri çıktı. “Afiyet olsun, efendim.” Teşekkür ettim ve kapıyı kapattım. Gelen son çalışanları sevmiştim, girişteki ikiliye göre oldukça işlerine bağlıydılar.

Yemek arabasına döndüm. Yemekleri kapaklardan dolayı göremesem de kokularını alabiliyordum. Arabayı terasa çıkardım. Masanın yanına yaklaşınca durdum ve her şeyin kapağını açarak masaya dizdim. Arabanın alt rafında kırmızı şarap vardı. Şişeyi tirbuşonla açtıktan sonra kadehimi doldurdum. Her şey hazır olduğunda göz zevkimi bozmasın diye yemek arabasını içeriye itmiştim. Koltuğa oturup yemeklerimi yerken İstanbul boğazını izlemeyi de ihmal etmedim.

Burayı o kadar özlemiştim ki. Ne kadar bakarsam bakayım sanki doymuyordum. En büyük şansım terasın boğazı görmesiydi. Işıl ışıl duran köprü ve deniz esintisi cennetteymişim hissi yaratıyordu. Yemeklerimi bu manzara karşısında tadını çıkararak yedim. Hayatımın son evresinde geçirdiğim en keyifli dakikalar olabilirdi.

Tamamen doyduğumu hissedince arkama yaslandım, dizlerimi karnıma çektim ve kadehimi elime alarak şarabımı yudumladım. Gerçek Mila’ya her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştum. Şu anlık bir sıkıntı yoktu. Bu da benim daha da keyifli olmamı sağlıyordu.

Mila orada, benim kılığında her gün ne yapıyorsam onu gerçekleştireliyordu. Benim için büyük bir fedakârlık yapmıştı. Eğer ortadan kaybolursam, ağabeylerimin peşime taktığı korumaları anında onlara haber uçururdu. Yani Mila’nın çok dikkatli olması gerekiyordu çünkü peşinde korumalar geziyordu. O sıkıntı yaşarsa ben burada ne kadar iyi rol yaparsam yapayım boşa giderdi.

En zor günü atlatmıştım. Gerisi çocuk oyuncağıydı.

“Hey!”

İrkilerek sesin geldiği yere baktım. Terasın korkuluklarına dirseklerini yaslamış adamla göz göze gelmek içimi titretti. Işığı açmamıştım. Yüzümde yeşil maske vardı. Tamam, güvendedim. Lakin neden teraslarımız bitişikti ki? Bu çok saçmaydı!

Eymir elindeki boş kadehi gösterdi. “Fazladan var mı?”

Yok, dersem ilgisini daha çok çekerdim. Çünkü masanın üstünde neredeyse tamamen dolu bir şarap şişesi vardı.

“Beni korkuttunuz,” dedim. Doğruları söylemek her zaman işe yarardı.

Eymir başını sağ omzuna doğru yatırdı ve bana bakmaya devam etti. “Bunun için özür dilemeyeceğim.”

“Öyleyse size şarabımdan vermeyeceğim.”

Gülüşünü duydum. O da kendi terasının ışığını yakmadığı için yüzünü net göremiyordum. Sesinden tanımıştım. “Hem neden resepsiyondan istemiyorsunuz?” diye sordum.

“Çünkü sizinkini istiyorum,” dediğinde yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Çok zor bir durumdaydım. Adamla normal şartlarda karşılaşsaydık flört ederdim. Düşmanmış falan umurumda olmazdı ama yakalanırsam bu işin kötü biteceğini biliyordum. Cesedim kimin elinde kalırdı acaba?

Kendime karşı koyamadım ve elimde kadehimle ayağa kalkıp masada duran şarap şişesini alarak olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Şaka gibiydi ama istese benim olduğum yere geçebilirdi. Hiçbir şekilde mesafe yoktu. Sadece kıytırık bir korkuluk vardı.

Birkaç adım uzakta, yüzümü net göremeyeceği bir noktada durarak ona baktım. Maskeden dolayı olsa gerek, kaşlarını çatmıştı. Üzerindeki takımı duruyordu ancak ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Teni gözüme çarptığında anında kendime gelerek cevap verdim.

“Karşılığında ne alacağım?”

“Çıkarcısınız.”

“Döneme uyum sağlıyorum diyelim.”

Tüm bu konuşmalar İngilizceydi. Eymir'in daha çok Amerikan aksanı vardı. Kelimeler dudaklarından çıkarken yuvarlanıyor, tatlı bir tınıyla kulaklarımı buluyordu. Tuttuğu kadehi bana kaldırdı. Sanırım bir pazarlık yapamayacaktım. Açık şişeden kadehine şarap döktüm ve bunu yaparken oldukça yavaş davrandım. "Yalnız haberiniz olsun, bu şarabın parasını ben ödedim ve içtiğiniz kadar hesaptan düşecek-siniz."

Kadehini dudaklarına götürdü ve önce kokladı. "Hımm," diye bir mırıltı çıktı dudaklarından. "Bir de cimrisiniz demek."

"Cimri değilim. Sadece parama kıymet veriyorum."

Asla vermezdim. Har vurup harman savuran bir insandım. Ağabeylerim zengin olmasaydı, eminim hayat benim için çok zor geçerdi.

"Yalnız bu da cimrilik oluyor." Omuz silktim. İsteddiği gibi düşünebilirdi. Tekrar kendi yerime oturmak istediğim için onu arkamda bırakarak birkaç adım attım. Ama durmamı sağlayacak bir şey söyledi. "Saçlarınız." Bu sefer Türkçe konuşmuştu.

Elimdeki kadehi sıkıca tuttum. "Karanlıkta siyah gibi duruyor." *Saçlarım*. Gözlerimi kapattım ve yüzümü buruşturdum. *Kahretsin*. Onları unutmuştum. Az önce adamla aramda birkaç adım vardı. Saçlarımın kızıl olmadığını anladığına emindim. Yalan söyleyemezdim.

"Onlar doğal saçlarım değildi." Evet, bunu yapmak zorundaydım. Üstelik Türkçe konuşmuştu.

"Bu hallerini daha çok sevdim," dedi ve başka bir şey söylemeden odasına girdi.

Sınanıyor muydum? *Yüksek ihtimalle*.

Tamam, daha fazla hata yapamazdım. İlk günden bu kadarı bile başlı başına felaketti. Gözlerim onun terasında dolandı. Teşekkür bile etmemişti.

Kaba adam.

Şişeyi sertçe masaya bıraktım. Terasın kapısını kapatmadığını görebiliyordum ve bu da demek oluyordu ki, beni duyabilirdi. "Teşekkür etmediniz!" Sesim duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı. Neden onunla konuşmayı sürdürdüğümü bilmiyordum. İçeri girmeli ve yüzünü hafızamdan silmeliydim. Sesimi duymuş olacak ki, tekrar terasa çıktı.

“Kuru teşekkürlerden hoşlanmam,” dedi. Terasıma yaklaşip az önceki konumunu aldı. Elini bana doğru uzattığında avucunda para görmek canımı sıktı. “Hesaptan düş, demiştin.”

Doğru, böyle bir şey demiştim ama elime tutuşturmasını da beklemiyordum.

Kadehimle ona yaklaştım yeniden. Ateşle oynuyordum. Bana uzattığı paraya, sonra da yüzüne baktım. Beklenti içindeydi. Almayacağı mı ve sorun çıkaracağını düşünüyordu galiba.

Gözlerinin içine bakarak şarabımdan yavaşça bir yudum aldım. Bir kaşını kaldırdığında dikkatim oraya yoğunlaştı. Kaşında bir kesik vardı. Son zamanlarda moda için erkeklerin yaptırdığı bir şeydi ancak ondakinin bir yara izi olduğu çok belliydi.

Tuttuğu paraya uzanarak elinden aldım. Bu yaptığımı beklemiyor olacak ki, gözlerine şaşkınlık yerleşti. Sırıttım ve gocunmadan aldığım parayı sutyenimin kenarına iliştim. Gözleri bu yüzden memelerimde biraz oyalandı. Onu tahrik ettiğimi anladığımda sırtışı m büyüdü.

“Yanlış yerlere bakıyorsunuz.”

“Yanlış hareketler yapıyorsunuz,” dedi tehlikeli bir ses tonuyla. Gözlerini memelerimden gözlerime çevirdi.

Saçımı iflah olmaz bir şekilde arkama savurdum. “İyi geceler,” dedim ve arkamı dönüp hiç durmadan odama girdim. Sesim çıkmasını diye elimle ağzımı kapatarak güldüm. Az önce yaptığım şeye inanmıyordum.

Göğsüme sıkıştırdığım parayı çıkarıp baktığımda bana dolar verdiğini gördüm. Bu da daha çok gülmeme neden oldu. Lanet olsun ki, kahkaham fazla yüksekti. Ağzıma vurdum. Üzerimde askılı bir gecelik olduğu için Eymir’e sunduğum manzara gece rüyalarına girebilirdi.

Gerçi büyük ihtimalle umurunda olmazdı. Böyle bir otele sahip adamın rüyalarla değil, gerçeklerle işi olurdu. Resepsiyondaki kadını çağırırsa, koşa koşa yanına geleceğine emindim. Riske girmek istemediğim için teras kapısını kapatarak perdeleri sonuna kadar çektim. Yüzümdeki maskeyi çıkaramayacak kadar yorgun olduğumdan ken-

dimi doğruca yatağa attım. Gözlerimi kapattığımda hâlâ dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Yorgunluktan uykuya dalmak çok zamanımı almadı ancak sabah istemediğim sesler yüzünden gözlerimi araladığımda durumdan oldukça şikâyetçiydim. Sesin kaynağını anlamasam da beni rahatsız ediyordu. Yüzümü buruşturduğumda kurumuş maskenin varlığını hatırlayarak isyan ettim.

Hâlâ sesler kesilmediği için üzerimdeki pikeyi savurarak yataktan kalktım. Perdeleri çekip terasa çıktığımda bir yabancıyla karşılaşmak beklediğim son şeydi. O da beni görmeyi beklemiyor olacaktı ki, aynı anda gür bir çığlık attık. Ancak onun çığlığını kesen ben olmuştum çünkü masanın üstünde duran bitmiş şarap şişesini kafasında patlatmıştım.

Adamın yere düşmesiyle ilgilenmeden elimde kalan şişenin parçasına baktım. “Bunun dün dolu olduğuna kalıbımı basarım.” Dur bir saniye, adam yerdeydi. Gözlerim kocaman açıldı. O sırada Eymir’in terasından yabancı bir ses duyuldu: “Ne oluyor lan orada?”

Yabancı erkek terasın korkuluğundan çevik bir hareketle atlayarak benim terasıma geçti. Elimde kalan şişenin keskin tarafını terasıma giren diğer yabancı adama doğrulttum. “Kimsiniz siz?” Sesim korkuyla çıkmıştı. Adam elimdekine, bir de yerdekine baktı.

“Asıl sen kimsin?” diye gürlediğinde irkilip sıçradım. İstemsizce birkaç adım geriledim.

“Bak sakın yaklaşma! Hiç şakam yok!”

“Sence benim şakam var mı?” dedi dişlerinin arasından ve üzerine gelmeye başladı. *Hayır, şu an ölemem. Ağabeyimin düğününe katılmak istiyorum, lütfen, şu an ölemem!*

“Yaklaşma dedim! Ne istiyorsunuz benden?”

“Tayanç!” Bu sesi tanıyordum. Üzerime gelen adam ses sayesinde durmuş ve arkasına bakmıştı. Böylelikle ben de baktım. Artık terasımda üç adam vardı ve bunlardan birisi de Eymir’di. Bir diğeri ise galiba ölüydü çünkü hiç hareket etmiyordu.

Şişenin elimde kalan parçasını daha sıkı tuttum. Eymir bana yaklaştı ve keskin gözleriyle elimdeki kırık şişeye baktıktan sonra yer-

deki adama döndü. Neler olduğunu anlamak zor değildi. Bir kaşını kaldırarak yeniden bana baktığında titrek bir ses tonuyla konuştum.

“Neden terasımdasınız?”

“Asıl sen neden buradasın, kadın?” dedi az önceki manyak adam. Bir adım daha geri çekildim.

“Tayanç,” dedi Eymir tekrar uyararak. Belli ki bağırان adamın ismi Tayanç’tı. Hayatımda duyduğum en garip isimdi. “Hanımefendi müşterimiz.” Eymir yanındakine açıklama yapıyordu. Bana da açıklama yaparsa sevinirdim çünkü üç erkeğin karşısında durmak ağabeylerim sağ olsun zor değildi ama sonuçta bu insanları tanımıyordum.

“Abi, şaka mı yapıyorsun? Ne zamandan beri bu odaya müşteri alıyoruz?” Tayanç’ın sorgusu araya girmeme neden oldu.

“Bana da bir açıklama yapacak mısınız? Bu nasıl otel böyle? Benim terasımda neden yarı çıplak adamlar dolaşıyor, Eymir Bey? Müşteri anketinde sıfır vereceğim size!”

“Bir dur be, kadın! Şu an daha önemli işlerimiz var,” dedi Tayanç yerdeki yarı çıplak adama eğilerek.

Nefesimi tuttum. Bana öfkeli gözlerle baktığında korkuyla sordum. “Ay, ölmüş mü?”

Ölürse ben de ölürdüm. Birini öldürmek demek kimliğimin ortaya çıkması demekti. *Allah kahretsin! Şansıma tüküreyim!*

Ben olan bitenleri izlerken Eymir daha çok beni izliyordu. Tayanç tamamen doğrulup yüzüme baktı. “Öldü!” diye haykırdığında dizlerimin üzerine çöktüm.

“Hayır, ölemez!” Ağlamaya başladım. Elimdeki camı bir kenara atıp yerdeki adamı omuzlarından tutarak sarstım. “Kalk! Ölemezsin!”

“Abi, sen bu manyağı nereden buldun?” Bunu soran Tayanç’tı ama umurumda değildi. Şu an yerdeki adamı sarsmakla meşguldüm. Uyanmak zorundaydı, ölemezdi. Biri bileklerimden tutup beni yerden kaldırdığında bu kişinin Eymir olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

“Ölmediyse bile şimdi öldüreceksin, rahat dur.”

“Ben katil mi oldum?” diye sorduğum sırada hâlâ ellerimi tutuyordu. Gözlerimin içine dikkatle baktıktan sonra bambaşka bir şey söyledi.

“Gözlerin de takmamış.”

“Ne?”

“Gözlerin dün kahveydi. Bugün yeşil.”

Adam, şu an daha önemli meselelerimiz var. Katil oldum diyorum!

“Konumuz benim gözlerim mi?” diye sorduğumda derin bir nefes alarak bileklerini bıraktı. O sırada yerdeki adamdan duyduğum inleme sesleri gözlerimin irileşmesine yol açtı. Yaşıyordu. Ölmemişti! Tayanç’a döndüm ve yüzüne bağırdım. “Yaşıyor! Beni kandırdın!”

Sinir bozucu bir şekilde güldü. Keşke bunun kafasını patlat-saydım!

Yerdeki adam başını tutarak oturur pozisyona geldi. Ben arkasında olduğum için beni görmüyordu. “Abi,” dedi Eymir’e bakarak. “Yemin ederim, az önce dünyanın en çirkin şeyini gördüm.”

Gözlerim kocaman açıldı. Elimle kafasına bir tane patlattım. “Sensin çirkin! Hadsiz! Hem terasımda yarı çıplak dolaşıyorsun hem de bana hakaret mi ediyorsun?!”

Aldığı darbeyle omzunun üzerinden bana baktı ve yeniden çılgılık attı. Gerilemek zorunda kaldım. Tekrar bilincini kaybedip yere düştüğünde ağlamam tekrar başladı. “Bu sefer kesin katil oldum! Kesin oldum!”

Eymir ve Tayanç’a baktım. “Ama benim bir suçum yok. Nefsi müdafaa bu! Siz de gördünüz!”

“Ben geldiğimde bir katil, bir de kurban vardı,” dedi Tayanç.

Gözlerim büyüdü. Eymir’e dönerek kendimi açıkladım. “Bakın yemin ederim ki, bilerek yapmadım. Bir anda onu terasta görünce telaşlandım ve sadece kendimi korumak istedim. Öldürmek istememiştim.”

Eymir’in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Az önce isteyerek vurdun adama.”

“Ama bana çirkin dedi!”

“Sence güzel misin?” diye araya girdi Tayanç. “Şu tipinle rüyalarımaya girsen karabasan sanırım!”

“Maske bu bir kere!”

Eymir bu tartışmanın son bulmayacağını anlamış olacak ki, yerde-

ki adama doğru eğildi ve tutup omzundan sarstı. “Oflaz, kalk lan! Sen beni böyle mi koruyacaksın anasını satayım, korumaya bak!”

Yerde yatan Of laz sanırım Eymir Bey’in korumasıydı. Konuşmasından bunu anlamıştım. Birkaç mırıltıdan sonra sesini duyabildim. Yaşıyordu demek hâlâ. “Abi, arkamdaki kadını sadece ben mi görüyorum?”

Eymir bana baktıktan sonra Of laz’la konuşmaya devam etti. “Arkanda kadın falan yok, Of laz.”

Bu ne demekti şimdi? Beni kadın olarak görmüyor muydu? Dü n gece senden hiç etkilenmedim mi diyordu? Kaşlarım çatıldı. Of laz yerden destek alarak doğruldu. Eli kafasındaydı. “O zaman bana kim vurdu?”

“Tayanç vurdu!” dedim birden.

Of laz söylediğime inanarak yanında dikilen Tayanç’a baktı. “Niye vurdun lan bana?” Sorusu sitemliydi. “Ultra zeki olmamı kıskanıyor sun, değil mi, piç?”

Tamam, ben aradan çekildiğime göre onlar istediği kadar kav ga edebilirlerdi. Minik adımlarla kapıya yanaştım. Fakat Eymir’in üzerimdeki bakışlarını fark edince durdum. Ne yapacağımı merakla izliyordu. Ona genişçe gülümsedim ve odaya girip terasın kapısını hızlıca kapattıktan sonra kilitledim. Of laz beni gördüğü için işaretpar mağıyla gösterdi. “O kadını görmüyor musunuz?!”

Tayanç kilitlediğim kapıya çatık kaşlarla baktı. Kimse ölmediğine göre sorun yoktu, değil mi? Derin bir nefes alıp verdim. Hayatım da yaşadığım en garip sabah değildi elbette ama ilklere oynardı. Eymir’le göz göze geldiğimde ensem den ayaklarıma kadar ürperdiğimi hissettim. Bir insanın bakışları nasıl bu kadar keskin olabilirdi?

Ne yaptıklarıyla ilgilenmeden geriledim ve kalın perdeyi sonuna kadar çektim. Artık beni göremiyorlardı. Bu rahat bir nefes almamı sağladı. Buradan gitmem gerekiyordu. Kalmaya devam edersem yakalanacaktım.

Oflayarak banyoya gittim ve yüzümdeki maskeden kurtuldum. İş lerimi hallettikten sonra makyaj masasının karşısına geçtim. İki saat kendimle uğraştıktan sonra yine Mila olmuştum. Her şey yerli yerin-

deydi. Gözlerimden saçlarıma kadar Mila'ydım. Yerimden kalkarak kenara bıraktığım valizimi aldım ve içini açtım. Dün yerleştirdiğim kıyafetleri hızlıca doldurdum. Makyaj masasındaki eşyalarımı da almayı ihmal etmedim. Valizimle birlikte kapıya ilerlerken kapı iki kez tıklatıldı.

Yemek arabasını almaya gelen çalışanlar olduğunu düşündüğüm için hızlıca açtım ancak karşılaştığım kişi Eymir'di. Gözlerimi kırıştırdım. Çatık kaşlarından rahatsız oldum. Beni baştan aşağı süzdü. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Bakın adamınız öldüyse umurumda değil," dedim ters ters. Eymir kapının aralığından tuttuğum valizi gördü.

"Gidiyor musunuz?"

"Sizce?" Sesim yüksek çıkmıştı. "Sabah kalkıyorum ve terasımda tanımadığım adamlar görüyorum! Burada can güvenliğim yok!"

"Kimin can güvenliğinin olmadığını saatlerce tartışabiliriz ama haklı olduğunuzu söylemek için geldim. Müşteri memnuniyeti bizim için önemli. Lütfen anketi doldururken 0 vermeyin."

Benimle dalga geçiyordu. Elini kaldırdığında dünkü şarabın ayısından tuttuğunu gördüm. Açılmamıştı. "Özür niyetine," dediğinde yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Eğer şişeyi alırsam, burada kalacağım demek olurdu. Gözümü boyuyordu şu an. Almamalıydım.

Aldım...

"Bakın, sadece sakın bir tatil geçirmek istiyorum. Sabahları da terasımda yabancı insanlar görmek istemiyorum. İnanabiliyor musunuz? Ya adamınız ölseydi? Durduk yere katil olacaktım."

"Bir daha böyle bir manzarayla karşılaşmayacaksın."

Derin bir nefes alıp verdim. "Pekâlâ," dedim kabullenerek. "Burada geçirdiğim günlerde hizmetten memnun kalırsam, ankette oteli-nize sıfır vermem."

Gülecek gibi oldu ama anında kendini toparladı. "İnan bana, hizmetten memnun kalman için elimden geleni yapacağım." Boğazını temizledi. "Sonuçta burası benim otelim ve müşterilerimin memnun ayrılması birinci önceliğim."

Kalbim tekledi. Dışarıdan belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

“Harika. İzninizle çıkacağım.” Valizimi almaktan vazgeçmiştim. Ağabeylerimin uğrayamayacağı bir otel daha bulmak zor olacaktı. Kalmak daha mantıklıydı. Eymir birkaç adım geriledi.

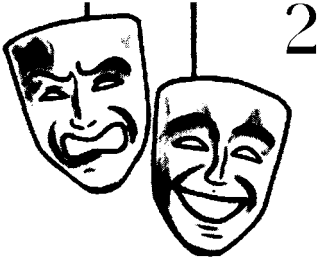
Odadan çıktığımda yüz yüze geldik. “İyi günler,” dedi gözlerimin içine bakarak. Kafasında sorular döndüğüne emindim. Mesela sabah yeşil olan gözlerim şu an neden kahverengiydi? Veya neden bu sıcakta peruk takıyordum?

Gerçi bunları sorsa, *Sana ne!* derdim. Önümden çekilip odasına ilerlediğinde ben de asansörün olduğu tarafa gittim. Ancak elimde tuttuğum şarap şişesi sonradan aklıma geldi. Oflayarak geri döndüğümde Eymir’in odasına girmeden kapının önünde beni izlediğini gördüm. Kartımı çantama atmıştım ve çıkarmakla uğraşmak istemiyordum. “Bunu sizden akşam alsam olur mu?”

“Tabii, müşterimiz öyle memnun kalacaksa.” Ona yaklaşıp şişeyi uzattım. Elimden aldı. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra arkamı döndüm ve asansöre ilerledim. Bugün ağabeyimin nişanlısının katılacağı bir defile vardı. Oraya gidecektim. Böylelikle Kayahan’ın evleneceği kadını az da olsa tanıma fırsatım olacaktı.

Kendime biçtiğim değer gülmemi sağladı. Acınası bir durumdaydım. Sırf onların mutlu gününde yanlarında olabilmek için bunca uğraş veriyordum. Haksızlıktı. Ben de yanlarında olmak istiyordum. Beni neden dışlıyorlardı ki?

Korumak istediklerini biliyordum ama bu daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Sırf beni koruyacaklar diye kimlikte onların kardeşi olarak bile görünmüyordum. Bunu bile sineye çekmiştim. Bir gün beni yanlarına alacaklarına inancım vardı. Ancak bu son olay tüm inancımı kırmıştı. Ağabeyimin düğününde bile yanında olamayacaksam, beni korumayı bırakmalıydılar. Çünkü bu muameleyi görmek yerine ölmeyi tercih ederdim.

Defilenin olduğu yere gelmiş ancak içeri alınmamıştım. Çünkü davetli değildim. Şu zengin prosedürleri insanı gerçekten çıldırtabiliyordu. Lüks mekânın önünde öylece beklemenin fazlaca göze batacağını bildiğimden kendimi saklayabileceğim bir köşeye geçmiştim. Ancak burada olduğumu fark etmeleri de çok sürmezdi. Defile zengin bir mülkteydi.

Lüks arabalar gelip gidiyordu ancak aradığım kişi görünürde yoktu. Ofladım. Zaten peruktan dolayı başım kaşınıyordu. Hava sıcaktı. Bu sıcakta sırf ağabeyimin evleneceği kadını göreceğim diye düştüğüm hallere bak... İnanılır gibi değildi.

Mekâna yaklaşan bir araba dikkatimi çekti. Milyon dolarlık bir araç olduğu için zaten göze çarpmaması imkânsızdı. Kimin ineceğini merakla bekledim. Ancak göremedim çünkü arkamdan duyduğum yabancı ses tüm planlarımı devre dışı bıraktı.

“Hey! Sen ne yapıyorsun orada?!” Olduğum yerde dönerek sesin geldiğini yöne baktım. Takım elbiseli bir adamdı. Ancak çalışanların giydiği bir şey vardı üstünde.

“Ben sadece bakıyordum,” diye saçmaladığımda bana yaklaştı. Arkama baktıktan sonra kaşları çatılmıştı. Kolumu sıkıca tutarak beni çektişirdiğinde kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun?”

“Seni gözetlediğin insanlara götürüyorum! Foyan ortaya çıkar böylelikle!”

“Bak, kimseyi gözetlediğim yok! Sadece arabalara bakıyorum! Bırak beni!” Asla bırakmadı. Bıraktırmasını bildirdim ama etraf kala-

balıktı. Böyle bir yerde dikkat çekemezdim. Gerçi daha ne kadar dikkat çekecektim. Az önce gördüğüm lüks arabanın önüne geldiğimizde nefesimi tuttum.

“Bakın, bırakın diyorum! Bu yaptığınız suç!”

“Kes sesini!”

“Ne oluyor?” İnce bir sesteki bu soruyu soran. Arkamıza döndüğümüzde nefesimi tuttum. Bu o kadındı. *Ağabeyimin evleneceği kadın*. Boyu 1,70’in üstünde olmalıydı. Giydiği elbise tüm bedenini çepeçevre sarmıştı. Manken olduğunu araştırmalarımın biliyordum ama yakından daha güzel görünüyordu. Sarı dalgalı saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Hafif kalkık bir burnu vardı, büyük ihtimalle estetikti. Yüzündeki makyaj onu yaşından daha büyük gösteriyordu.

“Efendim, bu kızı sizi gözetlerken buldum.”

“Kimseyi gözetlediğim yok! Sadece yolda durmuş arabaya bakıyordum,” dedim inanmaları için ter dökerken. Kadının bakışları hoşnutsuz bir şekilde üstümde oyalandı.

Bir enkaza bakıyormuş gibi durduktan sonra kolumu tutan adama döndü. “Çıkar şunu! Bir paçavrayla günümü mahvedemem.”

Paçavra mı demişti o bana? Üstüne atlardım ben bu kadının! Kendini ne sanıyordu?

“Emredersiniz, Yelda Hanım,” dedi yanımdaki herif kolumu daha sıkı tutarak. Canımı yakıyordu.

“Bırak, kendim giderim!” Daha çok çırpınacağım sırada beni durduran başka bir ses oldu.

“Güzelim?”

Yutkundum. Kayahan ağabeyimin sesiydi bu. Başımı kaldırarak olanlara baktım. Yelda’ya seslenmişti. Yelda çekici bir şekilde gülümseyerek ona doğru ilerledi. “Erkencisin,” dedi az önceki ses tonuna oranla oldukça sevecen bir şekilde.

“Defileni kaçırarak değildim,” dedi Kayahan. Bir defileyi kaçırmanın adam benim hiçbir özel anıma gelmemişti. Gözleri o kadına bakarken resmen ışıldıyordu. Elini onun beline yerleştirerek kendine doğru çekti. Varlığını fark ettiğinde gözlerini bilerek kaçırmadım. Yakalanmaktan korkmadım. Beni baştan aşağıya memnuniyetsiz bir

şekilde süzdükten sonra yanındaki kadına döndü. “Gidelim hadi, geç kalacağız.”

“Daha bir saat var.”

“Bir saati kendime ayırdım,” dedi ağabeyim. Kadın şuh bir şekilde gülerek ona iyice sırnaştı.

Ağabeyim beni tanımamıştı. Halinden memnundu. Evleniyordu ve kardeşim ne halde acaba diye hiç sormuyordu. Zorlukla yutkundum.

Kolumu tutan adam beni çektiğinde bu sefer ona mani olamamıştım. Yürüdüm. Malikânenin dışına kadar kolumu bırakmadı. Sonra beni hafifçe yola doğru itti. “Seviyenin yetmediği yerlere bir daha girme!” diyerek beni azarladığında yüzünü çoktan zihnime kazıdım.

Bir şey söylemedim. O an kendimi bunun için yeteri kadar güçlü hissetmedim. Kol çantamı sıkıca tutarak sokakta yürümeye başladım. Az önce yaşadığım olay bir hakaretti. Beni resmen paçavra gibi dışarı atmışlardı. O kadın da öyle söylemişti zaten.

Paçavra.

Bu ailedeki yerim bu muydu?

Çantamı karıştırdım. Normal şartlarda telefonumu açıp kullanmak tehlikeliydi çünkü konumum Türkiye’de görünecekti. Ancak umursamadım. Açtım ve rehbera girip Kayahan ağabeyimin numarasını tuşladım.

O açana kadar pes etmedim. Telefon kapanacağı an neyse ki aramamı yanıtlamıştı. “Ne var?!” Sert sesi gözlerimi kapatmama sebep oldu. Konuşmama kırılganlığımı yansıtmadım.

“Bu ne sinir, Bir Numara? İş üstünde mi aradım?”

“Evet, öyle aradın, Dünya. Ne istiyorsun?”

“Şu düğün işini tekrar konuşmak istemiştım.”

“Sana daha önce de söyledim. Düğüne katılmayacaksın, Türkiye’ye de gelmeyeceksin.”

“Abi, o düğün senin düğünün! Neden gelemiyorum?”

Ofladı. Bana laf anlatmaktan nefret ederdi. Zaten Kayahan sabırlı bir insan değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. “Çünkü burası senin için tehlikeli. Bunu anlaman için illa ölmen mi gerekiyor?”

“Ama beni koruyabilecek kadar adamınız var. Hem kimse kardeşiniz olduğumu bilmiyor ki.”

“Dünya!” Bağırıyordu. O zaten bana hep bağırırdı. “Son kez söylüyorum. Bir daha beni bunun için arama!”

“Ama, abi...” Telefon yüzüme kapandı. Kırılıyordum. O kadar çok kırılıyordum ki, belli bile olmuyordu. Yanağımdan süzülen yaş hızla sildim.

Geçen taksilerden birini durdurdum ve küçükken en sevdiğim yerin adresini verdim. *Üsküdar*. Orayı seviyordum çünkü ağabeylerimle geçirdiğim en güzel anıları barındırıyordu. Evden uzaklaşıp, sahil kenarında oturur, saatlerce boş boş muhabbet ederdik. Onların kendi aralarındaki muhabbetlerini dinlemeyi çok severdim. Belki çoğunu anlamazdım ama gülerdim. Beni güldürürlerdi. Bir de beni severlerdi.

Trafikten dolayı iki saat süren yol sonunda bitince ücreti ödeyip indim. Telefonumu yeniden kapatmıştım. Ne olur ne olmaz diye... Yurtdışında beni takip eden korumalar beni kaybetmediği sürece telefonumun sinyaline bakmak akıllarına gelmezdi, ne de olsa gözlerinin önündeydim.

Sahilde biraz yürüdükten sonra taşların olduğu kısma ilerledim. Kız Kulesi denizin ortasında güzelliğiyle insanı mest ediyordu. Küçükken buranın hikâyesini bana Kayahan ağabeyim anlatmıştı. Güya bir adam kızını korumak için denizin ortasında bu yapıyı inşa etmiş ve kızını oraya hapsedmişti. Ancak meyve sepetinin içinde kuleye girmeyi başaran yılan o kızı öldürmüştü.

Bir şeyi ne kadar gözden sakınırsak, o kadar çabuk kaybederdik. Yıllar bana bunu öğretmişti. Hem hikâyedeki gibi ağabeylerim beni korumak için yurtdışına göndermişti. Ancak yılanın nereden geleceğini kim bilirdi.

Emindim ki, Kız Kulesi'ne kapatılan o kız tutsak olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Zaten ölmüştü de. Bize anlatılan masalların sonunda hep kadınlar mağlup oluyor, acıyı onlar çekiyordu.

Saatlerce kuleyi ve denizi izledim. Akşam çöktüğünde ve yerini gece aldığında sessizleşen Üsküdar beni ayağa kaldırmaya yetmişti.

Kendi ülkemde gönül rahatlığıyla yürüyemiyor veya oturamıyordum. Ne büyük acıydı.

Taksi bulmak için biraz uğraş verdim. Çoğu karşıya gideceğim için yolcu kabul etmemişti. En sonunda birini iki katı ödeme yapacağımı söyleyerek ikna edebilmiştim. Burada insanlar artık ne işini doğru düzgün, hakkıyla yapıyordu ne de insan olarak kalabiliyorlardı. Param olmasaydı resmen ortada kalacaktım. Sırf taksiciler karşıya geçmek istemediği için...

Komik olmayan bir şaka gibiydi.

Taksi otelin önünde durduğunda gereğinden fazla olan ücreti ödeyip indim. Çok yorgundum ama ruhsaldı bu. Onlara ulaşmaya çalışmaktan, çabalamaktan yorulmuştum. Şimdiye kadar onları anlamaya çalışmışım ama artık yapamıyordum. Beni gözden çıkarmışlardı.

İçeri girdim, insanlar hayatlarına devam ediyordu. Ben de bir şekilde devam edecektim. Ya ağabeylerimle ya da onlarsız...

Resepsiyondan oda kartımı aldıktan sonra asansöre yöneldim. Bir gün daha yakalanmadan geçmişti. Dügün iki gün sonraydı. O düğüne bu şekilde beni almazlardı. Zaten sırf bir mekânın önünde bekliyorum diye paçavra olmuştum. Düğüne girmeye kalkışırsam kim bilir ne olurdu.

Çıkacağım katın tuşuna bastım. Tanımadığım birkaç kişi daha asansöre binmişti. Yükseldikçe her biri gitmişti. Yirminci kata geldiğimde yalnızca asansörde ben kalmıştım. Sırtımı asansörün duvarına yaslayarak kalan katların bitmesini bekledim. *Ding* sesiyle kapılar açıldığında karşımda Tayanç'ı gördüm. Sabah olduğu gibi çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Tanıyıp tanımadığından emin değildim çünkü sabah yüzümde maske vardı. Giydiği takım elbisesi her an patlayabilirdi çünkü adam haddinden fazla kalıplıydı.

Ben asansörden çıkarken o bindi.

Muhatap olmadığımız için sevinerek kaldığım odaya girdim. Kapıyı kapattığımda günün ağırlığı iyice ruhuma sirayet etti. Işıkları yaktıktan sonra çantamı bir kenara attım. Üzerimdeki gömleği çıkardım ve yeniden bir şey giymekle uğraşmadım. Peruğu da çıkardıktan sonra başka bir şeyle uğraşmadan terasa çıktım.

Oda toplanmış, kırık parçalar gitmişti. Yeni gelen tek şey terastaki masanın üstünde duran şarap şişesiydi. Bugün Eymir'in özür niyeti-

ne verdiği... Dudağım belli belirsiz kıvrıldı. Şişenin yanında duran tirbuşonu alarak biraz uğraştan sonra mantarı çıkarabildim. Bardağa gerek duymadan şişeden bir yudum aldım. Aç karnına pek doğru bir karar olmamıştı ama umurumda değildi.

Başım çok ağrıyordu. Ağabeyim ve Yelda yellozunu düşündükçe de ağrı artıyordu. Nefret etmiştim o kadından. *Gerçekten*. Olur da bir gün ağabeyim beni onunla kardeşi olarak tanıştırsa, benden çekeceği vardı. Güzel bir özelliğim vardı: Bana yapılanı unutmazdım.

Şarabı yudumlamaya devam ederken gülümsememi sağlayan bir anı aklıma geldi. Çocuk kakhahalarımızı duyar gibiydim.

“Oğlum, büyüyünce bu sefaletten kurtaracağım sizi,” demişti Atahan. Aslında sefalet içinde değildik. Babamız fazlasıyla zengindi ama parasını pek bizim için harcamazdı.

Kayahan ağabeyim Atahan’ın omzuna kolunu atmıştı. “Nasıl olacakmış o, Ortanca?”

“Göreceksiniz.”

Özgür ağabeyim dalga geçerek Atahan’a sataştı. “Sen önce kendini kurtar, abi,” derken gülüyordu.

Evden hep beraber kaçabildiğimiz nadir anlardandı. Kayahan 15 yaşındaydı, Atahan 12 ve Özgür de 9. Hepsinin arasında üç yaş vardı. Ben en küçüktüm. Tabii bu durumdan şikâyetçi değildim. Onları çok seviyordum. Küçük adımlarımı onlara yetişmek için hızlandırdım. Altı yaşındaydım. Gerçi o zamanlar derslerim pek iyi değildi. Hesap yaparken hep şaşırırdım ama Atahan ağabeyim altı yaşında olduğunu söylemişti.

Atahan yürümeyi keserek bana döndü. “Geç dalganı sen,” dedi Özgür’e. “Ben önce Dünya’yı kurtaracağım.” Genişçe gülümsedim. Büyüdükçe birbirimizi daha çok koruyabiliyorduk. Hatta dün babam bana vuracakken üçü de önümde durmuş, beni korumuştı. Büyüyünce ben de onları koruyacaktım.

Kayahan ağabeyim bana yaklaşıp belimden kavradı ve zorlanmadan kaldırıp omuzlarına yerleştirdi. “İlla başımızın üstüne çıkara-

caksın yani şu bacaksızı.” Düşmeyeyim diye omuzlarından tutunmuş-
tum ama söylediğini de alttan alacak değildim.

“Benim bacaklarım var bir kere.” Omzunda ben varken yürümeye
devam etti ve söylediğime güldü. Sağda yürüyen Atahan’a baktım.
Artık boyum ondan daha uzundu. “Abi, benim bacaklarım var!” de-
yince o da güldü.

“Var, abim. Kayahan sana şaka yapıyor.”

Atahan, Kayahan’a hiç *ağabey* demezdi. Aralarındaki yaş farkı az
diyeydi herhalde. Özgür ikisine de *ağabey* diyordu ama bence o Ka-
yahan’ı daha çok seviyordu. Hiçbirine söylememiştim ama ben de en
çok Atahan’ı seviyordum. *Hem de çok.*

O bana şarkılar öğretiyordu. Benimle oynarken sıkılmıyordu. Öz-
gür’le hep saç baş kavga ediyorduk. Bizi ayırdıklarında Atahan benim
tarafımı tutardı, Kayahan ise Özgür’ün.

“*Deniz üstü köpürür,*” dedim Atahan’ın öğrettiği şarkıyı söyler-
ken. “*Hey canım, rinanay rinna rinna nay.*”

“Başladı yine,” dedi Özgür. O şarkı söylememi hiç sevmiyordu.

“Abi, benim sesim çirkin mi?” diye sordum Kayahan’a.

Bacaklarımdan sıkıca tutan elleri düşmemi engelliyordu. “Değil
ama sen yine de şarkı söyleme.”

“Neden?”

“Çünkü senin sesin eğlendirmiyor, üzüyor.”

“Konuşmayayım o zaman bir daha. Üzülmeyin,” dedim, neredey-
se ağlayacaktım.

Atahan ağabeyim bu konuşmaları duymuş, cevap vermek yerine
şarkı söylemeye başlamıştı. “*Kayığa da binsem götürür, hey canım
hey.*” Söylediğim şarkıyı devam ettiriyordu.

Kayahan’ın söylediklerini unutarak Atahan’a ayak uydurdum ve
onunla şarkı söylemeye başladım.

“*Benim de şu cihana gelişim, hey canım*

Rinna nay rinna rinna nay

Bir güzelden ötürü, hey canım hey

Deniz üstü yelkenden

Hey canım rinnanay rina rina nay

Ecel geldi erkenden hey canım hey."

Duyduğum cam kırılma sesiyle irkildim. "Siktir!" diye bir homurtu geldi peşinden. Sesler Eymir'in terasından geliyordu. Onu göremiyordum ama duyabiliyordum. Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. Yere çömelmiş olmalıydı ki doğrulduğunda kendisini görebilme lütfuna eriştim.

Göz göze geldiğimizde kırık şişeyi gösterdi. "Pardon," dedi. "Sen şarkı söylemeye devam et."

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Beni mi dinliyordun?"

Beni baştan aşağı inceledi. Üzerimde sutyen ve siyah pantolon vardı. Siyah saçlarımı da açmışım ve belime kadar geldiği için sırtımı kapatıyordu. Yüzümdeki makyajı silmediğim için endişeleneceğim bir durum yoktu. Zaten önceden de saçlarımı görmüştü.

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sesin güzel."

Ağabeylerim sesimi dinlemeyi sevmezdi ama güzel olduğunu biliyordum. Konservatuarı bu ses sayesinde birincilikle bitirmiştim. İnsanlar sesimin tüyler ürperttiğini söylerdi. Farklı bir tınısı olduğunu...

"Teşekkürler," dedim nazık bir hanımefendi gibi. Elimdeki yarısını içtiğim şarap şişesini ona doğru kaldırdım. "Bunun için de."

"Sadece bir telafiydi, onun için teşekkürle gerek yok." Elimdeki şişeyi masaya bıraktım ve boş kadehi alarak ona doğru yürüdüm. Beklediğimin aksine memelerime değil, yüzüme bakıyordu. Tanımadığım bir adamın karşısında sutyenle durmak beni germiyordu. Çünkü açık giyinmeyi seviyordum.

Boş kadehimi ona kaldırdım. "Elinde daha ağır bir şey var mı?"

"Votka şişesi az önce kırıldı." Elinde kalan bardağı gösterdi. "Sadece bu var."

Sorun değildi. Sormadan elindeki votka bardağını aldım ve tek yudumda kafama diktim. "Yavaş!" dedi sesini yükselterek. Yanan boğazım yüzümü buruşturmama sebep oldu ama pişman değildim.

Bu bana iyi gelecekti. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Çarpar,” dediyse de artık çok geçti.

Gözlerimi açarak yüzüne baktım. Garip bakıyordu. Hatta artık bana değil, göğsüme bakıyordu. Bakışları karnıma indi. “Dövmen...” derken gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdu. “Dövmenin tamamını görmek istiyorum.”

Sırtımı tamamen kaplayan bir dövmem vardı ve omuzlarımın üzerinden, karnımın iki yanından ön tarafıma uzanıyordu. Az önce o kadar dikkatli dövmemi bakıyordu demek ki. Başımı iki yana salladım.

“Dövmemi görebilmek için önce hak etmen gerekiyor.” Kaşları kalktı. Yüzümdeki çakırkeyif gülümsemeyle geriye yürüdüm. Sırf inattan böyle yapıyordum. Şarap şişesinin yarısını içmiştim, üzerine içtiğim votka da sağ olsun tüm dengemi altüst etmişti.

“Dikkat et,” dedi ama bir işe yaramadı. Belimi masaya çarptım. Sızlanırken bir yandan da gülüyordum.

“Bekle orada,” dedim. “Kaybolma bir yere.” Sırtımı görmemesine dikkat ederek odama girdim ve üzerime bir gecelik geçirdim. Bu benim kıyafetim değildi ama burada ek giysiler zaten ilk günden beri vardı. Geceliğin sadece hırkasını giymiştim, yani sırtım güvende ve önüm açıktaydı.

Çantamı attığım yerden alarak içini karıştırdım. Birkaç dakika sonra aradığımı bularak terasa çıkmıştım. Eymir bıraktığım yerde duruyordu. Bana merakla bakarken ona gülümsedim. Karşısında durdum ve kapalı avucumu ona doğru kaldırdım. Elime odaklandığında parmaklarımı araladım.

Dün şarap için verdiği dolardı.

“Votka için,” dedim gülerken.

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Elimdeki buruşmuş doları aldı ve sıkıca avucunun içinde tuttu. “Eyvallah.”

Sessizlik oldu. Bu süreçte beni inceledi. Ben de onu tabii... Yakışıklı bir adamdı. Siyah saçları duştan yeni çıkmış gibi dağınık olsa da nemli değildi. “Kimsin sen?” diye sordu birden sessizliği bozarak. Ne demek istediğini anlamadığım için bir kaşımı kaldırdım.

“Başka birinin yüzünü taşıyorsun.” Nefesimi tuttum. “Kimsin

sen?” Anlamış mıydı? Ama nasıl olabilirdi? Maskeyle karşısına çıkmıştım. Tamam, saçlarım ve gözlerimin farklı olduğunu biliyordu ama sonuçta yüzümü görmemişti ki. Makyajımda mı sorun vardı, bozulmuş muydu?

“Bakma öyle alık alık. Ben sahte olan her şeyi anlarım.” Başını sağ omzuna doğru yatırdı. Yüzüme daha dikkatli baktı. “Yüzünü kimden saklıyorsun?” Güldü. “Ya da daha güzel bir sorum var. Benimle oyun mu oynamaya kalkıyorsun, küçük oyuncu?”

Kaşlarımı çattım. Gardımı indiremezdim. “Ne demek istediğini anlamadım. Makyaj yapmayı ve peruk takmayı seviyorum,” dedim kendimi savunarak. Açık veremezdim. Gerçekleri kabul edersem beni araştırırdı. Kim olduğumu bulduğunda ise hiç şansım kalmazdı. “Hem seni tanımıyorum bile.”

Dudağının kenarı yine tehlikeli bir kıvrıma ev sahipliği yaptı. “Belki de tanımak için buradasın?” dedi kendince bir çıkarımda bulunarak.

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Odaları bilerek mi yan yana getirdim sanıyorsun?” Sorumla bir kaşını yavaşça kaldırdı. *Siktir*. Aşağıdaki iki çalışanı öldürecektim. Başımı derde sokmak için bilerek yaptıklarına emindim. Bu kata benden başka hiçbir müşteri çıkmamıştı. Durumu çok geç fark ettiğim için kendime lanet ettim.

“Seni yeterince terlettim sanırım,” dedi keyifli bir tavırla. Gözleri bedenimde dolandı. Daha çok çıplak kısımlarda... “Bana bak, küçük oyuncu.” Sesi ilk kez bu kadar titreticiydi. İki gündür konuştuğum adamın bu olmadığına emindim. “Eğer gözüme batmaya devam edersen, gözlerini eline veririm.”

Söyledikleri dehşete düşmeme sebep oldu. “Sen kafayı yemişsin!” diye bağırdım sitemle. Başka bir şey söylemesini beklemeden arkamı döndüm ve odaya doğru yürüdüm. Beni izlediğini biliyordum. Tüm bedenim geriliyordu. İçeri kazasız belasız girmeyi başardığımda iç çektim.

Buradan gitmeliydim.

Zaten o düğüne katılamayacaktım. Hiçbir şansım yoktu. Boş ellerle ve kırık bir kalple geri dönecektim. Yüzümdeki makyajı çıkardım

ve ışığı söndürerek yatağa uzandım. Eymir'in söyledikleri kafamda dönüp durdu. Beni korkutmuştu.

Yatağımdan kalktım ve çantamdaki telefonumu alarak açtım. Yarın için İngiltere'ye uçak bileti aldım. Daha fazla riske girmeme hiç gerek yoktu. Hayatım diğer her şeyden daha kıymetliydi. *Bana kıymet vermeyen ağabeylerimden de!*

Başımı yastığa sitemle koydum ve gözlerimi kapadım. Gerisini yarın düşünecektim.

Uzun bir yürüyüşten sonra odama geri gelmiştim. Son kez İstanbul'un sokaklarında yürümek istemiştim ve bu iyi hissetmemi sağlamıştı. Duş alıp uçağın saatini bekleyecektim. Sonra da çıkış yapacak ve buraya dönmek üzere veda edecektim.

Henüz öğlen olsa da terasın cam duvarını baştan sona perdeyle kapattığım için içeriye az ışık giriyordu. Çantamı bu sefer atmak yerine yatağa bıraktım ve üzerimdeki hırkayı çıkardım. Duş almadan önce eşyalarımı ayarlayacaktım ama terastan gelen ses beni durdurdu.

Açıkçası tekrar aynı şeyi yaşamaktan korkuyordum. Hem dün Eymir'in söyledikleri hâlâ aklımdaydı. *Gözüme batma*, demişti. Gerisini düşünmek istemiyordum. Yutkunarak sessizce terasın kapısına yaklaştım. Kapı aralıktı, o yüzden ses çıkarmadan açıp dışarıda olan biteni görebildim.

Bir adam koltuğa oturmuştu ve ayaklarını masaya uzatmış, heyecanla tablettten bir şeyler izliyordu. Üzeri çıplaktı. Onu tanımam fazla sürmedi. Kafasını kırdığım adam, Oflaz'dı.

Terasa çıktım. "Hey, ne yapıyorsun burada?"

Çitlediği çekirdekleri tükürerek bana döndü. "Dünyanın en iyi manzaralı terasını sana kaptıracak değildim ya!" diye çemkirdi.

Ellerimi belime yerleştirerek onu baştan sona süzdüm. Bu rahatlık fazlaydı. "Bu odada ben kalıyorum, farkında mısın?"

Başını iki yana salladı. "Sabahtan beri yoksun, yeni geldin. Kalıyor sayılmazsın."

Çıldırarak üzereydim. Bu nasıl bir mantıktı? Kâsedan çekirdek avuçlayarak bana doğru uzattı. “Çitler misin?” Kaşlarım çatıldı. Ona bir adım yaklaştığımda koltukta kendini geriye çekti. “Zekâmı kısılandığını biliyorum ama bir daha bana el kaldırırsan, seni şuradan aşağı atarım,” dedi korkulukları göstererek. Yirmi ikinci kattaydık. Beni tehdit ettiği şeyin ne denli korkunç olduğunun farkında mıydı?

Kolumdaki saate baktım. Uçağın kalkmasına daha beş saat vardı. Ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkardım. “Kenara kay.” Dediyimi ikiletmeden koltukta kaydı. Oturup onun gibi ayaklarımı masaya uzattım. “Maç mı izliyorsun?”

“Evet. Başka bir şey izleyemeyiz.”

“Başka bir şey izlemek isteseydim izlerdik ama şansına maç izlemeyi severim.”

“Futbol maçı yalnız bu.”

“Ee? Kim oynuyor?”

Duraksadı. Beni baştan aşağı süzdükten sonra konuştu. “Galatasaray ve Beşiktaş.”

İki takımı da tutmuyordum. “Umarım Beşiktaşlısındır. Değilsen seni şuradan atarım.”

Çattık. “Dene de yarım bıraktığım işi tamamlayayım!” dedim gözlerimi iyice açarak. Sesim yüksek çıkmış olmalıydı ki, korkuyla geri çekildi.

Bana kötü kötü baktıktan sonra homurdandı. “Ne yani, Beşiktaşlı değil misin?”

“Değilim?”

“Galatasaraylıysan atarı...”

“Galatasaraylı da değilim, Oflaz! Bir sus artık!” Omuzlarını kaldırıp indirdi ve tablette dönen maçın sesini açtı. Kâsedan avucuma çekirdek aldım ve maçı izlemeye başladım. Çekişmeli bir maçı.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu çitlediği çekirdekleri yere tükürürken.

“Kafana vurduğumda seni uyandırmak için Oflaz diye seslenmişlerdi.”

Başını onaylar anlamda salladı. Sonra aniden bana döndü. “Sen bana niye vurmuştun?”

“Refleks olarak.”

“Nasıl bir refleks o ya? İnsan öldürmeye mi kodlanmışsın, hayırdır?”

“OF, Oflaz! Sus da şu maçı izleyelim!”

Biraz daha çekirdek aldı ve tüküre tüküre çitlemeye devam etti. Ben de elimdekileri çitledim ve onun gibi yere attım. Sonuçta temizleyen ben değildim, o yüzden umurumda da değildi. Avucumdaki bit-tikçe yeniden alarak yemeye devam ettim. İkimiz de kendimizi maça o kadar kaptırmıştık ki, bir süre diğer hiçbir şeyle ilgilenmedik.

Trabzonspor maçı olsaydı burayı yakıp yıkardım ancak tutmadığım takımlar beni pek de heyecanlandırmıyordu. Oflaz ise küfürleriyle oynayanlara yardım ettiğini sanıyordu. Karşı takımın tüm oyuncularına beddualar okumuştı.

Maç 1-0 bittiğinde Beşiktaş yenildiği için Oflaz tablete tekme attı. Bunlar alışık olduğum manzaralardı. Ağabeylerimle nicesini yaşamıştım. O yüzden şaşırmıyordum.

“Ben hayatımda böyle saçma bir şey görmedim!” diye söylendi. Söylenmeye devam ederken aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. “Senin adın neydi, kız?”

Dünya.

Ama ona söylemedim. Yalan olanı da söylemedim. “Ne yapacaksın adımı? Zaten bu akşam gidiyorum.”

“Nereye?”

“İngiltere’ye.”

“Neden?”

“Orada yaşadığım için.”

Bir anda bileğimden tutup kolumu kendine çekti. Ona vurmama ramak kalmıştı. Neresinden çıkardığını bilmediğim kalemle bileğimin üstüne bir şeyler yazmaya başladığında kolumu çekti. “Hey! Benim kolum senin yazı tahtan değil!”

“Sana dünyanın en büyük iyiliğini yapıyorum burada. Nankör-sün.”

“Koluma yazı yazmak iyilik mi oluyor?” Sonunda kolumu bıraktığında çekip ne yazdığına baktım. Bir telefon numarası vardı.

“Benim numaram,” dedi göz kırparak. “Kızlar bu numarayı almak için peşimden koşuyor!”

Şaka mıydı? Koluma gerçekten telefon numarasını yazmıştı? Dizlerimin üstünde doğruldum ve ellerimi boğazına sardım. “Manyak mısın, oğlum sen? Madem numaranı vereceksin, kâğıda yaz! Tenime niye yazıyorsun?”

Boğazına sardığım ellerimi tutarak korkuyla bana baktı. “Manyak olan ben miyim?” Onu öldürebilirdim ama gitmeden başıma bir iş daha açmak istemiyordum. Ellerimi geri çekerek gözlerimle hareket ederse öleceği mesajını verdim. Neyse ki anlayarak kıpırdamadı.

Yanından kalkarak koluma yazdığı numarayı silmek için odaya girdim. Tenimde kendi isteğim dışında bir şey görmeyi sevmiyordum. Banyoya geçememiştim çünkü telefonum çalıyordu. Çantadan çıkararak arayana baktım. Özgür ağabeyimdi. Ama o beni aramazdı. Kayahan arardı ama Özgür aramazdı.

Açmadığım için araması sonlandı. Birbiri ardına gelen mesajlar beni endişelendirirken kötü düşünmemeye çalıştım. En altta Mila’nın mesajı vardı.

Telefonunu aç! Sen olmadığımı anladılar!

Kahretsin!

Telefonum yeniden çalmaya başladı. Yine Özgür arıyordu. Yutkundum ve korkarak açma tuşuna basıp telefonu kulağıma yasladım.

“Dünya! Öldüreceğim seni!” Anlamışlardı. *Allah kahretsin!* “He-men çık o otelden! On dakikaya çıkmazsan, sana yemin ederim tüm adamlarımla içeri gireceğim ve orada yaşayan kimse kalmayacak! Duydun mu beni?”

Duymuştum. Telefonu kulağımdan çektim ve bir süre öylece bekledim. “Öldürecek beni,” dedim kendi kendime. Bu yaptığımı affetmezlerdi. Düşmanlarının otelindeydim. Beni mahvederlerdi.

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu terastan içeriye başını uzatan Oflaz. Zorlukla yutkundum. Özgür’ü biraz tanıyorsam dediğini yapardı. Buraya girer ve öldürmeden çıkmazdı.

Banyoya koştum. Hemen yüzümü yıkamalıydim. Beni bir başkası olarak görürse daha da beter sinirlenirdi.

Yüzümü birkaç kez yıkadıktan sona ıslak mendille sertçe bastırarak makyajımı çıkarmaya başladım. Canımın yanması umurumda değildi, zaten öldürülecektim.

Hayatımda hiç bu kadar korkmuş muydum?

“Delirdin mi, ne yapıyorsun?” Kapıyı kapatmadığım için Oflaz beni görebiliyordu. Islak mendili yüzüme daha hızlı sürdüm. Bittikçe yeniledim.

Kendi yüzüm ortaya çıktığında koşarak Oflaz’ın önünden geçtim ve yatağın üzerinde duran çantamı aldım. Kapıya koşup çıktığımda Oflaz arkamdan bağırdı: “İhtiyacın olursa arayabilirsin!”

Beni öldüreceklerdi! Cenaze namazımda sayı yetmezse onu çağırırdım artık. Ayakkabılarımı giymeye fırsat bulamamıştım. Çıplak ayakla asansöre koştum ve iki asansöründe düğmelerine peş peşe bastım. “Hadi, hadi! Öldürecek beni!”

Sabırsızca asansörü beklerken kolumdaki saati kontrol etmeyi de ihmal etmiyordum. Altı dakikam kalmıştı. Sonunda beklediğim asansörün kapıları açıldığında kendimi içeri attım ancak boş değildi. Tayanç vardı. Bana garip garip bakarak asansörden çıktığında kapıların kapanması için art arda tuşlara bastım. “Hadi!”

Kapılar kapandı ve asansör inmeye başladı. Derin nefesler alıp verdim. Bunu yaparken uydurabileceğim yalanları da düşünüyordum. Ne dersem ölümden kurtulurdum? Ne diyebilirdim?

Asansör on ikinci, dokuzuncu ve beşinci katlarda durdu. Artık üç dakikam vardı. Koşarak çıktım ve insanların bakışlarına aldırmadan merdivenlere yöneldim. Yalınayak aşağıya koşmaya başladım. Yolda birkaç kişiye çarpmıştım ama dönüp özür dileyecek vaktim yoktu. Zemin kata inmeyi başardığımda çıkışa yöneldim. Böyle elit bir mekânda benim gibi bir kaçık görmeyi beklemiyor olacaktı ki, insanlar garip garip beni izliyordu. Kapıdan dışarı fırladığımda birisine çarpmam ve geriye savrulmam bir oldu.

Düşecektim ki, belime sarılan elle kendimi toparladım. Göğsüm sert bir yere çarptı. Nefes nefese gözlerimi kaldırdığımda çarptığım

kişinin Eymir olduğunu gördüm. Çevresinde koruma olduğunu düşündüğüm adamlar vardı. Kahretsin, çarpacak başka insan yoktu, değil mi?

“Nereye böyle selamsız?” diye sordu halimi anlamaya çalışırken. Ellerim göğsünde durduğu için ondan uzaklaşayım diye geri çekildim ama belimde duran eli buna mani oldu. “Çalıştığın adamlara mı gidiyorsun?” Sorusuyla beni tanıdığını anlamıştım. Gerçi tanınması normaldi çünkü üzerimde boynu açık bir badi vardı ve omuzlarımdan taştan dövme görünüyordu.

“Kimseye çalışmıyorum,” dedim. “Bırak beni.”

Bıraktı. Elini belimden çektiğinde son anda dengemi sağladım. Gözleri önce çıplak ayaklarıma, sonra da koluma odaklandı. Bakışları yoğunlaştığında ben de bakma gereği duydum. Kolum morarmıştı. Dün paçavra olarak nitelenirken görevli kolumu haddinden fazla sık-mıştı. “Lütfen, çekil. Gitmem gerek,” dedim nefes nefese.

Beni baştan sona süzdükten sonra gözlerinde unutmayacağım bir bakış belirdi. Benden tiksiniyormuş gibi bakıyordu. Tıpkı Yelda gibi... Yanımdan geçip gittiğinde arkasından adamları da ilerledi. Bakışını düşünmeye zaman bulamadım. Çıplak ayaklarla kendimi sokağa attığımda bu anı bekliyormuş gibi telefonum çaldı. Özgür arıyordu. Açıp kulağıma yerleştirdim.

“Sağa doğru yürü. Siyah arabanın içindeyim.” Sesi içimi titretti. Kaçamazdım. Artık kaçamazdım. Söylediği gibi sağa döndüm ve yürümeye başladım. Sokağın sonunda siyah bir araba vardı. Yaklaştığımda farları yandığı için ağabeyimin o arabada olduğunu anladım. Yürümeye devam ederek arka kapıyı açtım.

“Gir içeri!”

Söylediğini yaparak oturdum ve kapıyı kapattım. Hemen gaza bastı. Korkudan konuşamıyordum. Arabayı fazla hızlı sürüyordu. Konuşmuyordu ama burnundan soluyordu. Yüzünü göremesem bile aldığı nefeslerden ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

Gerginlikle geçen dakikalardan sonra otelden uzaklaştığımızda frene öfkeyle bastı. Koltuktan savrulmamak için zor tutundum. Ağabeyim arabayı durdurduğu an yüzünü iki koltuğun arasından bana

çevirdi. “Ne halt yemeye çalışıyorsun sen?” Sesi arabanın içinde yankılandı. “Ne işin var burada? Hadi onu da geçtim, o otelde ne işin var senin, Dünya!”

“Abi...”

“Dünya! O ağzını doğru düzgün cevap vermek için açmayacaksan hiç açma! Gidene kadar düşün ne diyeceğini çünkü Kayahan evde seni bekliyor!”

Gözlerim kocaman açıldı. Öne atılarak koluna tutundum. “Abi, lütfen! Öldürür beni!”

“Türkiye’ye gelmeden önce düşünseydin bunu! O beynin bizi atlatmak için zehir gibi ya, bunu da düşünseydin!”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Sadece yanınızda olmak istemiştım ama anladım durumu. O yüzden bugün İngiltere’ye bilet aldım. Dönecektim, yemin ederim! Eve bile gelmeyecektim!”

“Geç bunları, Dünya! Kaldığın otelin kime ait olduğunu biliyor musun, sen?”

“Nereden bileyim, abi? Otel işte.”

Dayanamıyormuş gibi başını kaldırdı ve elini boynuna sürttü. “O otel bizim en büyük düşmanımıza ait! Doğruyu söyle, tanıyor muydun?”

“Tanımıyordum! Bilmiyordum diyorum, anlamıyor musun? Havaaalanına götür beni. Ne olur. Bir daha yemin ederim Türkiye’ye gelmeyeceğim!”

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Kayahan’a bir dökül, öyle gidersin. İşte o zaman bir daha hiç gelmemen gerektiğini anlarsın.”

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ne dersem diyeyim, beni Kayahan’a götürecekti. Özgür, Kayahan nefes alma dese almazdı. Biliyordum, tanıyordum onu. Tüm yalvarmalarım boşunaydı. Önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Ben de dizlerimi karnıma çektim ve korkumla yüzleşmeye çalıştım.

Ne dersem diyeyim, Kayahan durulmazdı.

Allah kahretsin!

Her şeyi mahvetmişim. Kendimi mahvetmişim. Kollarımı dizlerime sardım ve alnımı dizime gömdüm. Sakinleşmem gerekiyordu. Kı-

zacaktı, çok bağıracaktı ve sonra İngiltere'ye geri gönderecekti. Evet, başka bir şey yapmazdı. Yapamazdı. Sonuçta ben onun kardeşiydım.

Yirmi beş yaşındaydım. Birçok ülkeyi gezip görmüş, insanlar tanımıştım. Her biri kendi hikâyesinin kahramanıydı. Her insanın bir hikâyesi olur, kendisi de kahraman rolüne bürünürdü.

Ben kendi hikâyemde hiçbir zaman kahraman olamamıştım. Nereye çekiştirildiysem, nereye itildiysem oraya gitmiştim. Sanki eklemelerime ipler bağlıydı ve kuklaymışım gibi birileri beni yukarıdan tutmuş oynatıyordu.

Ev sessizdi. Bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordum. Oturduğum kanepenin içinde kaybolmayı dilerdim. Dizlerimin üstünde oynayıp durduğum parmaklarım bile şimdi imdadıma yetişemiyordu. Aylardır yanmadığı belli olan şöminenin karşısında büyük bir saat vardı. Tik takları kafamın içinde çınlıyormuş gibi hissediyordum.

Özgür beni salonda bırakıp gitmişti. Son havadisleri Kayahan'a anlattığına emindim.

Bu evde daha önce ben de yaşıyordum. Üstünden yıllar geçmişti tabii. Denize bakan bir yalıydı. İhtişamlıydı ama parkelerinde hep kan olmuştu. Hem hiçbir şey hatırladığım gibi değildi. Tüm koltuklar, süsler, şu duvardaki saat... Her şey değişmişti.

Biz de değişmiştik. Eski küçük çocuklar değildik. O zamanlar birbirimize sarılırdık ama en son ağabeylerimle ne zaman sarıldığımızı unutmuştum.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle başımı usulca kaldırdım. Kayahan salona girdi. Gelir gelmez de beni göz hapsine aldı. Yüzü korkutucuydu. Normalde çatık kaşlarla bakmaz, buna ihtiyaç duymazdı. O kaşları çatılmadan bile sert görünürdü.

Bana doğru yürümeye başladığında oturmaya devam edemedim. Ayağa kalktım ve karşısında dikildim. Artık ne olacaksa kabullenmiştim. Merdivenlerden iki kişi daha indi. Biri Özgür'dü, diğeri de hemen onun yanında duran Yelda yellozu.

Kayahan bir metre önümde durduğunda bakışlarımı yüzüne çevirdim. Takım elbise giymediği nadir günlerden biriydi. Kumaş pantolon ve bisiklet yaka tişört vardı üzerinde. Hayret etmemek elde değildi.

“Dünya,” dedi. İsmimi kullandığı zaman içim titriyordu. *Zaman veya durum fark etmeksizin*. “Beni en iyi tanıyan insanlardan birisin.” Yanılıyordu. Benim tanıdığım adam karşımdaki değildi ki. Onu sekiz yıldır görmemiştim. “Neye sinirlenip neye sinirlenmeyeceğimi de en iyi sen biliyorsun.” İşte bunu gerçekten biliyordum. Mesela ben ne yapsam bana kızılıyordu. Cevap beklediğini fark ettiğimde usulca başımı salladım. “Peki bildiklerine rağmen tüm bunları niye yapıyorsun?” Sesi yükselmeye başlamıştı. Kayahan böyleydi. Sessizce başlar, sonra volkan gibi patlardı ve sönmesi de kolay olmazdı. Ona benziyordum çünkü ikimiz de hiçbir şeyi unutmazdık.

“Abi, ben yirmi beş yaşındayım,” dedim. “Büyüdüm artık. Tek başıma yapmak istediğim tek şey de yanında olmaktır. Yanınızda olmaktan başka hiçbir şey istemedim. Neden bunu bana çok görüyorsunuz? Bir gün sizin yanınızda nefes alsam, dünya tersine mi dönecek?”

Çenesi kasıldı. Aldığı nefeslerden dolayı burun delikleri açılıp kapanıyordu. “Yirmi beş yaşındasın!” dedi bağırarak. “Ama hâlâ ne yapıp yapmaman gerektiğini bilmiyorsun!”

“Ne yapmışım ben, Allah aşkına?”

“O otelde ne işin vardı?” Tek sorun o otel miydi gerçekten? Eğer öyleyse, ona istediği cevabı verecektim.

“Konaklıyordum. Otelde başka şeyler yapılmaya başlandı da benim mi haberim yok?” Açıkçası yememişti. Düşmanları olduğunu bile bile gittim dersem, bu evden benim cenazemi bile kaldırmazlardı. Bahçeye gömerlerdi.

“Dünya! Çıldırma beni!” Asıl ben çıldıracaktım şimdi. “Özgür seni Eymir piçiyle konuşurken görmüş?” dedi sorgulayıcı bir şekilde. Ona istediği cevabı vermezsem boğazıma sarılacakmış gibi bakıyordu.

“Eymir de kim?” diye sordum role bürünerek. Beni kurtaracak tek şey şu an mesleğimdi. Ağabeyimin gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Eğer tek bir mimiğimi bile istediği gibi şekillendirmezsem canıma okurdu. Ki gerçi değişen bir şey olmayacaktı ya...

“Otelin önünde, Özgür’ün yanına gelirken konuşmuşsun o adamla.”

“Bir adamla konuştum, evet. Çünkü Özgür abim on dakikaya otelden çıkmazsam herkesi öldüreceğini söyledi. Ben de koşarak dışarı çıktım ve bir adama çarptım. Ama tanıdığım birisi değildi.” Merakla yüzüne baktım. “Çarptığım için özür diledim. Kim ki o adam?”

Gözlerinde o kadar büyük bir nefret vardı ki, Eymir karşısında olsa onu çiğ çiğ yedi. “Dünya!” dedi dişlerinin arasından. Üste çıkma vaktiydi.

“Abi! Şu halime bak!” Çıplak ayaklarımı gösterdim. “Kiminle ne derdiniz var bilmiyorum! Bana kimin kim olduğunu öğretmezseniz, elbette düşmanınızın otelinde bulursunuz çünkü bilmiyorum! Anladın mı, bilmiyordum!”

“Bağırma!” İrkildim. Sesi evin her köşesinde yankılanmıştı. Bağırmaımdan nefret ediyordu. *Sesimden de*. Biliyordum, duymaya katlanamıyordu. Her şeyi kabullenip köşeme sinmemi ve hiç konuşmadan oturmamı istiyordu.

“İlla bazı şeyleri anlamam için ölmen mi gerekiyor, ha? Ölmek mi istiyorsun!”

Ölmek falan istemiyordum. Ama bu şekilde yaşamak da istemiyordum. Ancak bunu ona söyleyemedim.

“Seni en iyi okullarda okuttum ben! Bir kez parasızlıktan şikâyet ettiğin oldu mu, söyle bana!” Sessiz kaldığım için sesi yine yükseldi. “Söyle!”

“Olmadı,” dedim istediğini dile getirerek.

“En iyi mekânlara girip çıktın, en iyi kıyafetleri giydin, en iyi yemekleri yedin! Bir kez olsun çıkıp bu para nereden geliyor diye sormadın. Çünkü ben karşılıyordum!”

Haberi yoktu belki ama ben üç yıldır onların gönderdiği hiçbir paraya dokunmamıştım. “Ama sana hiçbirini yetmedi! Hep bir macera peşindesin! Beni nasıl bir durumun içine soktuğunun farkında değilsin!”

Değildim, evet. Bu konuda haklıydı. O yüzden sessiz kalmaya devam ettim. “İlla rahat durmam için elini kolunu bağlayıp bir odaya mı tıkmam gerekiyor seni?!” Yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

“Çünkü eğer öyleyse yaparım! Hani bu eve girmek için onca plan kurup korumaları atlattın ya, sevin çünkü bir daha bu evden çıkamayacaksın!”

“Ne?” diye bir nida çıktı dudaklarımdan. Doğru duymamış olmayı diledim. Ne diyordu? Söylediklerini birkaç kez zihnimde tekrar ettim. Sonuç değişmedi. “Ne diyorsun, abi sen?” Sesim fısıltı halinde çıkmıştı.

“Ne duyuyorsan onu diyorum!”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, böyle bir şey yapamazsın.”

Yapamazdı. Beni kilitleyemezdi. Hapsedemezdi. İstedğim bu değildi.

“Yapabileceğim çok iyi biliyorsun,” dedi acımasızca. “Yapacağım da.”

Kolumu tuttu. Acıyla inledim çünkü moraran yeri kavramıştı. Hiç umurunda olmadı. Beni yürütmeye başladığında bırakması için direndim. “Abi, hayır!” Merdivenlere ilerledik. Beni zorla üst kata çıkarırken Özgür’e baktım. “Abi, bir şey desene! Beni hapsedeceğini söylüyor!”

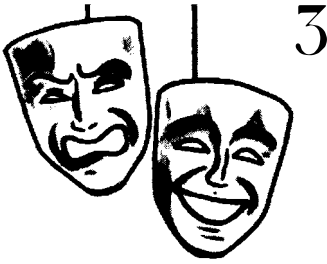
Özgür omuzlarını kaldırıp indirdi. “Hak ettin.” Hak etmiş miydim? Ben sadece onları görmek istemiştim. Başka bir şey istememiştim. Şimdiye dek onlara ne zararım dokunmuştu?

Yukarıda ağabeyim bir kapıyı açarak beni içeri itti ve ben daha toparlanamadan kapıyı kapatıp kilitledi.

Bir an hareket edemedim. Kapıya bakamadım, oraya koşup kulpu zorlayamadım. Yapamadım. İtildiğim yerde öylece kaldım. Beynim uğulduyordu. Kayahan ağabeyimin söyledikleriyle kavruluyordum.

Bir daha bu evden çıkamayacağımı söylemişti. O şimdiye dek ne söylediyse yapmıştı. Yurtdışına gideceksin demişti, gitmiştim. Gitmek zorunda kalmıştım. Gerekmedikçe bizi aramayacaksın demişti, ben de aramamıştım. Türkiye’ye gelmeyeceksin demişti ve ne zaman Türkiye’ye gelmeye kalkışsam önümü kesmişti.

Şimdi ise bu evden çıkamayacağımı söylüyordu. Beni gerçekten buradan çıkarmayacaktı.

Saatlerdir Kayahan'ın beni kilitlediği odadaydım ve bir kez bile sesimi çıkarmamıştım. Kapıya yaklaşmamış, pencereden dışarıya bakmamıştım. Akşam olmuştu. Işığı açmak için bile kalkmamıştım. Yatakta oturuyordum. Öylece duvarı izliyordum ve gerçekten bunu hak edip etmediğimi sorguluyordum.

Çocukluğumdan beri beş dakika yerimde oturup duran bir insan olmamıştım. Bana yaşadığımı hissettiren de buydu. Üniversiteyi yurtdışında okumuş, magazin dünyasının ve sosyal medyanın en tanınan ünlülerine gösteriler sunmuştum. Benim mesleğim buydu. Roller, müzikler, sahneler... Işıltılı ve yoğun bir hayatım vardı. Bir gün Türkiye'de gerçekleşecek bir sahne için bana ve grubuma teklif gelmişti. Malum durumlardan dolayı buraya gelememiştim ama arkadaşlarım gitmişti. Attıkları fotoğrafları ve videoları yakından takip etmiştim. Ne kadar eğlendikleri belli oluyordu.

Artık işimi yaparken eğlenmiyordum. Çünkü geçmişimde beni tutup geriye çeken bir şeyler vardı. Düğün olayı da son noktayı koymuştu ve tüm cesaretimi toparlayıp dahice bir plan yapmıştım. Mila yakalanmasaydı bence bu sefer gerçekten başarılı olacaktım.

Hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti. Şimdi bir odanın içinde soluk alıp veriyordum. Yanımda telefonum veya çantam yoktu. Kimseyi arayamamıştım. Atahan büyük ihtimalle evde veya yakınlarda değildi. Çünkü o burada olsaydı yanıma gelirdi ve beni ne pahasına olursa olsun bu odadan çıkarırdı. Nerede olduğunu merak etsem de sorabileceğim kimse olmadığı için sessizliğimi sürdürüyordum.

Karnım çok açtı. Dünden beri doğru düzgün bir şey yememiştim. Ciddi anlamda beni ölüme terk edip etmediklerini anlamaya çalıştığım için sesimi çıkarmıyordum. Normal şartlarda bu odayı birbirine katar, gerekirse kapıyı kırardım. O kim oluyordu da beni odaya kilitliyordu? *Ne hakla?*

Ağabeyim olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Hatta ortada yaptığım bir şey bile yoktu. Buna rağmen öfkeleri dinmemişti.

Oflaz'ın koluma yazdığı numarayı parmaklarımla sile sile çıkarmıştım. Ağabeyim kolumda bir telefon numarası olduğunu görseydi, orospu damgası da yerdim. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu dünya üzerinde sevdiğim üç insan vardı ve ikisinden nefret etmek üzereydim.

Yaklaşık bir saat daha geçtikten sonra kapı tıklatıldı. “Dünya?” Özgür’ün sesiydi. Onunla çocukluğumdan beri kavga ederdik. Öyle ki tartışmadığımız bir anı hatırlamıyordum. Yine de birbirimize karşı sevgi doluyduk.

Son sekiz yıldır bu sevginin yok olduğunu düşünüyordum. Atahan beni hep arayıp sorardı. Beni görmeye de sık sık gelirdi. Kayahan ise sadece arardı. Yılda bir kez bile olsa... Ama Özgür hiç aramazdı. Hem de hiç...

“Dünya, cevap ver.”

Vermeyecektim. Bir cevabı hak etmiyordu. *Hiçbiri.*

“Abi, anahtarı ver. Bak, bu sessizlik normal değil.” En azından hâlâ kişiliğimi hatırlıyordu. Özgür’ün arkasından Kayahan’ın sesi kısık da olsa geldi.

“Bilerek yapıyordur. Kafasının nasıl çalıştığını bilmiyor musun?”

Gözlerimi devirdim. Ağabeylerim arasında beni en iyi tanıyan kişinin Kayahan olması işimi zorlaştırıyordu.

“Abi, Dünya şimdiye çoktan kapıyı kırmış olurdu. Bak, ses de vermiyor.” Endişelenmişti. Hâlâ benim için endişelendiğini görmek her şeye rağmen güzeldi. Onların bana kızmasına alışkındım. Hayatım böyle geçmişti zaten. Hiçbir şeyi unutmasam da onların kızmalarını, öfkelerini sineye çekerdim. Sonuçta hepsi ağabeyimdi. Onlardan

başka kimsem yoktu. Gurur yapamaz, çekip gidemezdim. Özür de beklemezdim çünkü dilemezlerdi. Hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederdik.

Şimdi de öyle olacaktı. Söyledikleri sözler ve davranışları her ne kadar canıma tak etse de sineye çekecektim. Sadece şu oda meselesi canımı çok sıkıyordu. Kayahan bir şey dediyse yapardı. Gerçekten yapmasından, beni buradan bir daha çıkarmamasından korkuyordum.

Dakikalar süren sessizlikten sonra kapının kilidi tıkırdadı. Yerimden kıpırdamadım. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, öylece bekliyordum. Kapı açıldığında koridorun ışığıyla birlikte Özgür içeri girdi. Beni yatakta otururken bulduğunda sertçe nefes verdi. Gözlerimin içine bakarak konuştu. “Sorunlusun, biliyorsun değil mi?”

Hiçbir tepki vermedim. Öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Başını iki yana salladı. “Yemek yiyeceğiz, aşağıya gel,” dedi ve çıkıp gitti. Merdivenlerden indiğini duyabiliyordum.

İnat edip açlık grevine girebilirdim ama haddinden fazla açtım. O yüzden oturduğum yerden kalktım. Odanın içinde bulunan banyoya ilerleyerek elimi yüzümü yıkadım. Biraz kendime geldiğimi düşündükten sonra alt kata indim. Sesleri yemek salonundan gelmediğine göre bahçedeydiler. Mutfağa ilerledim. Çalışanlar bana garip garip baktılar. Kim olduğumu sorguluyor olmalıydılar. Evdeki her şey gibi çalışanlar da değişmişti.

Onları umursamadan bahçeye açılan kapıdan çıktım. Tahmin ettiğim gibi buradaydılar. Yalının büyük bir bahçesi vardı. Bakımlıydı. Bir de dört tarafta korumalar vardı. Kapının ve girişin olduğu yerde tetikte bekliyordlardı.

Masa kalabalık değildi. Kayahan ile Özgür ağabeyimin dışında Yelda yellozu ve tanımadığım genç bir adam vardı. Atahan yoktu.

Beni fark ettiklerinde özellikle Yelda’ya baktım. Benden rahatsız olduğu belliydi. Çıplak ayaklarımı, sonra üzerimdeki kıyafeti yargılayıcı bakışlarla süzüyordu. Hanımefendi kendini dört dörtlük sanıyordu. Gerçi giydiği gece kıyafeti, makyajı ve kuaförden çıkma saçıyla gerçekten de öyle görünüyordu.

“Otur,” dedi Kayahan. İkiletmeden adımlarımı hızlandırdım ve

normalde Atahan'ın oturduğu yere oturdum. Uzun masada Atahan ile ben yan yana, Kayahan ve Özgür de beraber otururduk. Bunlar da değişmişti demek.

Gözlerim beni inceleyen tanımadığım adama kaydı. Kumraldı. Yirmi beş yaşından büyük olmalıydı. Sakalı vardı ama pek bakımsız görünüyordu. Sakal severdim gerçi ancak bakımsız olanları değil.

“Merhaba, canım,” dedi Yelda sessizliği gidererek. “Tanışma fırsatımız olmadı.” Hiç ama hiç samimi gelmiyordu. Ağabeyim bana salonda bağırırken o zevk alarak sesini çıkarmadan izlemişti.

Karşımda, bir sandalye sağda oturuyordu. Tam önümdeki tanımadığım adamdı. Kadına ruhsuzca baktım. Elini bana uzattı. Geniş bir gülümsemeyle gözlerime bakıyordu ama dudaklarının aksine gözleri gülmüyordu. Bir eline, bir de ona baktım. “Yelda ben. Kayahan'ın nişanlısıyım. İki gün sonra da karısı olacağım.”

“Ne mutlu sana,” dedim kendimi tutamadan. Beni anlamamış olacaktı ki, yüzündeki gülümseme silindi.

“Anlamadım?” Derin bir nefes aldım ve role büründüm. Kimsenin anlayamayacağı bir gülümseme kondurdum yüzüme. “Kötü bir başlangıç oldu, diyorum.” Bana uzattığı eli mecburen sıktım. “Memnun oldum, yenge. Dünya ben de.”

Hitabımdan memnun kalmamış olmalıydı ki, iyice bozuldu. O sırada Özgür lafa girdi: “Abimin eşine ismiyle hitap ediyoruz, Dünya.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Neden? Yenge dediğimde kendinizi yaşlı mı hissediyorsunuz?”

Kaşları çatılır gibi oldu ama kendini düzeltmeyi başardı. “Aynı yaştayız, yenge demene gerek yok,” diye açıklama yaptı.

“Yaşını bilmiyordum, Yelda'cığım, kusura bakma. Kaç yaşındasın?”

“Dünya,” dedi Kayahan ağabeyim. Masanın başında oturuyordu. Solunda da Özgür vardı. Ben de Özgür'ün yanında oturuyordum. Anlamazdan geldim.

“Ay, ne oldu? Yanlış bir şey mi dedim?”

Abim bana ters ters baktığında sağında oturan Yelda onun elini tuttu. “Sorun yok, canım.” Kayahan'ın bakışları Yelda'ya döndüğün-

de gözlerindeki sinir uçup gitti. O kadına sevgiyle bakıyordu. Gerçekten seviyordu onu.

Ağabeyimi daha önce hiç böyle bakarken görmemiştim. *Çocukken bile*. Hep ciddi, kolay kolay gülmezdi. Yanındaki kadın onu değiştirmeye başlamıştı. Bunun bir kanıtı da şu an bu masada onlarla oturabilmemdi. Eski Kayahan olsaydı beni sabaha kadar odada tutar, çıkardığı anda da havalimanına götürürdü.

Yelda yeniden bana döndü. “Yirmi dokuz yaşındayım, tatlım.” Saçını kulağının arkasına aldı. “Henüz otuz bile olmadım. Hem erken evlenmeyi mantıklı bulmuyorum. İnsan olgun olunca daha doğru kararlar verebiliyor.” Son cümlesini ağabeyime bakarak söylemişti. Kusardım şimdi şuraya, görürlerdi.

“O zaman sana yenge diyebilirim çünkü ben daha yirmi beş yaşındayım. Sonuçta benden büyüksün. Bizim yöremizde büyüklere adıyla hitap edilmez.” Genişçe sırtarak ağabeyime baktım. “Değil mi, abiciğim?”

Uyarı veren gözlerine karşılık gülümsemekle yetindim. O Yelda’yı seviyor olabilirdi ama ben sevmek zorunda değildim. Hem geçen gün bana karşı tavrından sonra ağzıyla kuş tutsa yaranamazdı. Paçavra neymiş, gösterecektim ona.

“Ben de Yelda’nın kardeşiyim. Seni aramızda görmek bizi sevindirdi.”

Başımı çevirerek Yelda’nın yanında oturan genç adama baktım. Genişçe gülümsedi ve elini uzattı. “Yekta ben.” Normalde elini sıkamazdım. Ancak ağabeylerimin gözüne batmak istemedim. Parmaklarımın ucuyla tutup hemen geri çektim ve eli bir an ortada kaldı.

“Beni çoktandır tanıyordunuz herhalde,” dedim söylediklerinin üzerine. “Aranızda gördüğünüze sevindiğinize göre.”

Özgür ağabeyime baktım. “Abilerim sağ olsun, beni dillerinden düşürmezler.” Özgür’ün ters bakışlarını umursamadım. İroni yapmıştım, bilmem anlar mıydı? Sonuçta sekiz yıl boyunca beni bir kez bile arayıp sormamıştı. İngiltere’de işleri olduğunda geliyorlardı, o zaman görüşebiliyorduk ancak gelme sebebi ben değildim.

“Aslında kayınbiraderlerimin bir kız kardeşi olduğunu bugün öğ-

rendim.” Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. Yekta beni görebildiği kadarıyla süzdü. Bakışları genellikle açıkta kalan boynumda gezindi. “Böyle bir güzelliği saklamakta haklılar gerçi.”

Şok içindeydim. Gözlerim kocaman açıldı. Bu nasıl cesaretti? Bu cüreti ona ağabeylerim mi vermişti? İnanılacak gibi değildi. Atahan burada olsaydı, Yekta şu an ölmüştü.

“Yekta,” dedi Özgür. Yekta’ya gülümseyerek bakıyordu. Ne söyleyeceğini merakla bekledim. Çünkü az önceki lafa kayıtsız kalan bir Özgür benim tanıdığım kişi olamazdı. Başını omzuna doğru yatırdı. “Kayınbiraderim,” dedi bastıra bastıra. “Gözlerini kardeşimden çekip yemeğine çevir istersen çünkü öyle bakmaya devam edersen, bakabilecek gözün ve konuşabilecek ağzın kalmayacak.”

Tamam, hâlâ eski Özgür’den bir şeyler vardı içinde. Sevinmeden edemedim. Yekta aldığı ayardan sonra toparlandı. “Abi, biliyorsun beni, kötü niyetle demedim.” Tabii, kesin kötü bir niyeti yoktu.

Kayahan’ın bu duruma sessiz kalmasına anlam veremedim. Ona baktığımda her zamanki ifadesiyle Yekta’ya baktığını gördüm. Sırf Yelda için susmuyorsa, ben de bir şey bilmiyorum.

“Aşk olsun, Özgür,” dedi Yelda gülerek. “Kardeşim iyi niyetinden diyor. Bilirsin, açık sözlüdür.” Kayahan derin bir nefes alıp verdi. Yelda onun bileğine yılan gibi sarıldı. “Hadi yemeklere başlayalım hayatım, soğudular.”

Ağabeyim kafa sallamakla yetindi. “Afiyet olsun,” dedi ve önündeki yemekle ilgilenmeye başladı. Birkaç saniye onu izledim. Yüzümden neler hissettiğim gayet belli oluyordu ama bana bakmadığı için görmedi. Masada duran kaşığı elime aldım.

“Atahan abim nerede?” diye sordum. Yemeye başlamadan bu soruya da cevap bulmalıyım. Yoksa içim rahat etmezdi. Kayahan usulca başını kaldırarak bana baktı. Gözlerinde tehlikeli bir şeyler seziyordum. “Atahan artık bu evde kalmıyor.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

Özgür boğazını temizleyerek araya girdi: “Kendi isteğiyle gitti.”

Dudaklarımdan inanmadığımı gösteren bir nida çıktı. “Abim zorunda kalmadığı takdirde bu evi bırakıp gitmez. Kavga mı ettiniz?”

Kayahan çatalını sıkıca tutuyordu. Başı hafif eğik dururken gözlerini benimle buluşturdu. “Yemeğini ye, Dünya.”

Yemeğimi yedim ama bu konuyu da bu şekilde kapamasına izin veremezdim. Canıma tak ettiğinde ne yazık ki susmayı bilmezdim. “Niye konuyu kapattırıyorsun? Beni Türkiye’den gönderdin, onu da evden mi göndereyim dedin? Hatırlıyor musun? Şu an baş köşede oturabilme sebebin Atahan. Bizi ne ara böyle gözden çıkarır oldun sen?”

Gözlerini kapadı. Sinirini dizginlemeye çalışıyordu. Patlayacağını biliyordum. Yine yakıp yıkacaktı belli ki. Özgür koluyla beni dürttüğünde omuz silktim. Bunca yıl sonra evime geliyor ve ağabeylerimden birini burada bulamıyordum. Bu ne demek oluyordu?

“Kendi isteğiyle gitti dedim, Dünya. Ona kimsenin kapı kapattığı yok.”

Özgür’e anlamsızca baktım. “Çocuk mu kandırıyorsun sen? Bu evin Atahan için değerini bilmiyorsun sanki!”

Tartışmamıza alakasız biri katıldı. *Yelda*. “Atahan beni taciz etti,” dedi birden.

Zihnim donmuş şekilde *Yelda*’ya döndüm. “Anlamadım?”

“Duydun,” dedi. Duysam da anlayamamıştım. Konduramadım da. Atahan’a kendimden çok güvenirdim. O böyle iğrenç bir şeye kalkışmazdı, düşünmezdi bile.

Gülerek Kayahan’a döndüm. “Bu kadın senin gözünü iyi boyamış, abi. Atahan’ın böyle bir şey yaptığını gerçekten düşünüyorsan, sana yazıklar olsun.”

“Ne yaşadığımı ben biliyorum!” dedi *Yelda* sesini yükselterek. “Ne kadar korktuğumu ben biliyorum. Sekiz yıldır abilerinin yanında değilsin, nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?” Onu öldürürdüm. Yemin ederim yapardım. Benim cinayet işleme konusunda çekinçlerim yoktu. Öldürür, ardıma bakmadan giderdim ve bir daha düşünmezdim bile.

“Seni tanıyalı da çok olmadı, *Yelda*. Ama nasıl bir kadın olduğu-

nu görebiliyorum. Emin ol, bazı şeyleri anlamak için zamana gerek yok.” Ki bu şahsın kardeşi ağabeylerimin gözü önünde bana laf atma cesaretinde bulunabilmişti.

“Dünya!”

Kayahan’a döndüm. Bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Defol!” dedi dişlerinin arasından. “Odana git. Gözüme gözükmek!” Sakince gözlerinin içine baktım. Sonra yavaşça kalktım ve sandalyemi iterek eski haline getirdim. Hiç var olmamışım, buraya hiç gelmemişim gibi... Arkamı dönmeden Özgür’e bakmayı ihmal etmedim. *Ona da yazıklar olsun!*

Arkamda bir sessizlik bırakarak içeri girdim. Mutfaktan salonun olduğu yere hızlı adımlarla geçtim. Çantamı en son burada bırakmıştım. Neyse ki hâlâ aynı yerdeydi.

Hızlıca çantamı aldım ve merdivenleri çıkıp odama girdim. Tüm bunları koşar adım yapmıştım çünkü telefonumu aldığımı görürlerse elimden alabilirlerdi. Kayahan’ın kini hiçbir şeye benzemezdi. Beni cezalandırmak için her şeyi yapardı.

Kilitlendiğim bu oda yıllar önce benimdi. Şimdi benden geriye sadece yatağım ve duvara çizdiğim saçma sapan şekiller kalmıştı. Anlaşılan o ki, diğer tüm eşyalarımı atmışlardı.

Özgür kapının kilidini açtığında anahtarı orada bırakmıştı. Aldım ve içeriden kilitledim. Elimi göğsüme koyup derin nefesler aldım. Canım yanmıştı. Böyle bir aile sofrasında oturmayı beklemiyordum ki. Başka şeyler hayal ediyordum. Eski halimizden bir şeyler görmeyi bekliyordum. Ama olmamıştı.

Nasıl her şey bu kadar kötüye gitmiş olabilirdi? Biz küçükken birbirimize söz vermiştik. Hiçbir zaman ayrılmayacaktık. Aramıza başkalarının girmesine asla izin vermeyecektik. Şimdi söz veren o çocuklardan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Hızlıca çantamdan telefonumu çıkardım ve Atahan’ı aradım. İlk çalışta telefonu açtı. Onu ne zaman arasam hemen açardı. “Abiciğim?” dedi sorgulayarak.

Göğsümde duran elim yumruk oldu. Dolan gözlerimi yok saymaya çalışarak konuştum. “Abi?”

“Ne oldu?”

“Neredesin?”

“Ne yapacaksın nerede olduğumu?”

“Yanına geleceğim. Lütfen geleyim.”

“Özlediysen ben gelirim yanına,” dedi. Beni kırmadan konuşan tek ağabeyimdi.

“Ben Türkiye’deyim. Yalıdayım.”

Söylediklerimden sonra bir an sessizlik oldu. Bunu duymayı beklemiyor olmalıydı. “Neden döndün?” diye sordu en sonunda. Az öncekine göre sesi kısık çıkmıştı. Durumdan memnun olmadığı aşikârı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sizi özledim. Kayahan’ın evleneceğini de magazinden öğrendim zaten. Düğününe gelmeme bile izin vermedi. Sinirlendim ve adamları atlatıp bir şekilde geldim Türkiye’ye ama sonra Özgür’e yakalandım.”

“Aferin sana,” dedi gerçekten çok iyi bir iş becermişim gibi. “Bana neden haber vermiyorsun? Alırdım seni.”

“Alırdın ama İngiltere’ye geri götürürdün.” Sessizliği, söylediğimin doğru olduğunun kanıtıydı. Yutkundum. “Abi,” dedim çekinerek. “O Yelda yellozu bir şey dedi.”

“Tanıştın demek.”

Başımı salladım. “Evet.”

“E, ne dedi peki?”

“İftira attı sana. Sen kendini savunmasını bilirsin, neden çekip gittin?”

Güldüğünü duydum. “Yaptım mı diye sormayacak mısın?”

“Hayır, yapmadığını biliyorum.”

“Dünya...”

“Abi, lütfen konuyu kapatma. Söyle.”

Aldığı sert nefesi duyar gibi oldum. Atahan gerekmedikçe konuşmazdı ama ben onunla sohbet etmeyi çok severdim çünkü beni uzun uzun dinlerdi. *Sus*, demezdi. “Kayahan’ı ilk kez bir şeyi severken gördüm, Dünya. Bunu ona zehretmek istemedim.”

“Kayahan seviyor olabilir ama Yelda sevmiyor belli ki. Kullanıyor onu. Bunu kanıtlaman gerekiyordu.”

“Dünya, o kadınla uğraşma. Düşündüğünden daha tehlikeli. Hem denemedim mi sanıyorsun? Denedim ve sonunda adım tacizciye çıktı. Canını yakar o kadın senin. Yalıda kalma.”

“Nereye gideceğim ki? Türkiye’de kalmak istiyorum ben. Gitmek istemiyorum artık. Yanında kalamıyorsam bir otelde kalırım. En azından bir ay. Lütfen kalayım. Hem kimse bilmiyor ki varlığımı.”

“Emirleri ben vermiyorum. Kayahan veriyor. Üstelik Yelda seni öğrendiyse, diğer herkes öğrendi demektir. Şimdi daha da tehlikesin. Canın yansın istemiyorsan gitmelisin.” Hayır, gitmek istemiyordum. Bir kez daha evimden ayrılmak istemiyordum işte. Benim odamdı burası. Nasıl eşyalarımı atarlardı? Ben burada çok ağlamıştım. Dayak da yemiştım ama günün sonunda ağabeylerim bana sarılmış, hep geçeceğini söylemişlerdi.

“Beni alamaz mısın buradan?” diye sordum. O son limanımdı. Beni bu evden elimi kolumu sallayarak çıkarmazlardı. Her taraf koruma doluydu. Onlara karşı gelmek sanıldığı kadar kolay değildi. Zaten Kayahan bir daha bu evden çıkamayacağımı söylemişti. Yemekte o kadar sinirini bozduktan sonra çıkaracağı varsa da artık izin vermezdi.

“Alamam,” dedi Atahan. “Türkiye’de değilim ben. Düğünden sonra geleceğim. Bir şey olursa benden bilmesinler. Ne istiyorlarsa onu yapsınlar. Artık tüm bu karmaşadan yoruldum.” Omuzlarım düştü. Beni buradan kurtarabilecek tek kişi Atahan ağabeyimdi ve o da Türkiye’de değildi.

“O kadar mı büyük kavga ettiniz Kayahan’la? Türkiye’den gidecek kadar.”

“Kavga etmedik. O, Yelda’ya inanmayı seçti. Sormadı bana be, kızım. Tenezzül bile etmedi. Daha fazla kalamazdım orada, bir seçim yaptı Kayahan. Saygı duydum ben de.”

Yüzüme gelen saçlarımı geriye ittim. “Özgür de mi sormadı?” dedim bu sefer cevaptan korkarak.

Güldüğünü duydum. “O salak ne olursa olsun Kayahan’ın yanında durur, biliyorsun.” Öyleydi. Salaktı. Ama nasıl böyle bir olayı görüp sessiz kalırdı? “Yapmadığımı biliyor ama Kayahan’a sırtını dönemiyor. Kızma Özgür’e. Gidişime engel olmaya çalıştı hayta.”

Burukça gülümsedim. Bazı şeylerin değişmediğini görmek içimi ferahlatmıştı. Kayahan gerçekten seviyorsa, onun için diğer her şey önemini yitirirdi ki bunu gözlerinde görmüştüm. Yelda öl dese, sorgulamadan kafasına sıkardı. Öyle aşkla bakıyordu o kadına.

Yelloz resmen ağabeyime büyü yapmıştı.

“Peki ben şimdi ne yapayım?” Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Gitmek istemiyordum ama böyle hapis hayatı yaşamayı da kabullenecek değildim.

“Git, Dünya. Kalma o evde.” Bu sözleri öyle ciddi söylemişti ki, endişelendim. Bilmediğim çok şey olduğuna emindim. Sekiz yıla neler sığmazdı ki?

“Kayahan izin vermiyor. Eve kilitledi beni,” dedim umutsuzca. Sert nefesini duydum.

“Düğünden sonra geleceğim. Burada çok yoğunum. Telefonum bir süre kapalı olacak. Birkaç güne seni ararım. Hâlâ yalıdan çıkmana izin vermediyse, gelip seni alırım, tamam mı?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Tamam.”

“Dünya, dikkatli ol. Arkanı kolla. Uzak dur o kadından da.”

“Tamam,” dedim yine ama tam aksini yapmayı planlıyordum. Burada kaldığım takdirde Yelda’ya dünyayı zehretmezsem ben de Dünya değildim işte.

“Kapatmam gerekiyor şimdi. Söylediklerimi unutma. Bir süre yokum. Başını derde sokma sakın.”

Ben başını derde sokan bir insan değildim. Hem soksam bile bir şekilde üstesinden gelmeyi başarıyordum.

“Tamam, abi.”

“Dünya!”

“Çok seviyorum seni. Dikkatli ol,” dedim ve telefonu kapattım. O an karnım guruldadı. Yemek yiyememiştim. İnsan kendi evinde misafir gibi hisseder miydi? Ben hissediyordum.

Gözlerim boş odada dolaştı. Yatağın kenarındaki duvarda duran çizimlere doğru ilerledim. Dört tane el ele tutuşan *Cin Ali* vardı. Çevrelerinde de yamuk bir kalp duruyordu. Hepsini içine alıyordu.

Kapı iki kez vurulduğunda omzumun üzerinden oraya döndüm. Kulp çevrildi ama kilitli olduğu için açılmadı. Sırtımı duvara yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirerek kapıya ruhsuzca baktım.

“Dünya?” Özgür ağabeyimdi. “Kapıyı aç, konuşalım.” Sessiz kalmaya devam ettim. Özgür’e de çok sinirlenmişim ama şu an konuşmamızın en doğru şey olduğunu biliyordum. “Dünya, aç da şu kapıyı!” Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Bak, kıracağım ha!”

Biz Trabzonluyduk. Eh, taşından suyundan faydalanmıştık mecburen. Duvara yaslanmayı keserek kapıya ilerledim ve en ciddi ifadeyi takınıp kilidi çevirdim. Bunu yaptığım an Özgür içeri daldı. “Ne olaysun? Bi kapıları kapamalar falan!”

“Beni önce siz kilitlediniz ya buraya. Alışkanlık oldu demek ki,” dedikten sonra arkamı döndüm ve ilerleyip yatağa oturdum. Zaten odada başka bir şey yoktu. Kapıyı kapatarak önüme yürüdü. Kollarımı göğsümde birbirine doladım ve ona yargılayıcı bakışlar attım.

“Ee, anlat bakalım. Sevgili yengen senin gözünü nasıl boyadı?”

Gözlerini devirdi. “Şu kadına yenge deyip durma. Zaten sinirimi bozuyor.”

Dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. “Bu cümleyi kuran sen misin? Aşağıda pek bir koruyordun da.”

“Dünya, abimin eşi olacak o. Tamam, kendisinden hazzetmiyorum ama sonuçta Kayahan onunla evlenecek, anlıyor musun? Sen de ona göre davran.”

“O yelloza istediğim gibi davranırım! Kimin neyi olduğuyla da ilgilenmiyorum. Atahan’a attığı iftiradan sonra onu bu çatının altına sokmanız bile büyük hatayken sen gelmiş bana ne diyorsun.”

“Bir yanlış anlaşılma oldu. Yelda’ya anlatmaya çalıştım ama inandı inat.”

“Bu olay nasıl yaşandı, bana da anlatsana.”

“Biz evde yoktuk. Atahan vardı sadece. Yelda da bilmeden Kayahan için eve gelmiş işte. Atahan’ı bilirsin, tahammülü yoktur. İtmiş kızı herhalde. Yelda da ona dokunmaya çalıştığını sanmış. Öyle anlatıyordu Kayahan’a.”

Uydurduğu hikâyeye bak! Atahan'a kendi sulanmadıysa, ben de bir şey bilmiyordum.

Ağabeylerimin arasında en yakışıklısı Atahan'dı. Uzun boyu, karizmatik yüz hatları vardı. Gerçi hepsi yakışıklıydı ama ben sanırım Atahan'ı daha çok sevdiğim için onu daha yakışıklı buluyordum.

"Kız da korkmuş, belli. Bir şey diyemedik."

"Aptalsınız siz!" dedim dişlerimin arasından. "Göz göre göre sizinle oynuyor kadın. Bir de yeraltının tanınan mafyaları diye bilinirsiniz. Bir kadına tav olmuşunuz."

"Düzgün konuş. Her ne olursa olsun, sonuçta o kadın Saygunların liderinin karısı olacak."

Sertçe nefes verdim. Ağabeyimin o kadını bu kadar sevdiğine inanamıyordum. "Gerçekten Yelda'yı seviyor mu?"

"Seviyor. Kayahan yıllar sonra ilk kez mutlu." O zaman benim yapacak bir şeyim yoktu. Pişman olacaktı, biliyordum. Lakin gözleri aşkından kör olmuştu. Zaten beni yine gönderirlerdi. Burada kalma- ma izin vermezlerdi.

Daha fazla o kadın hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Odamı neden boşalttınız?"

Özgür'ün eli ensesine gitti ve odayı kaçamak gözlerle inceledi. "Yelda giysi odası olarak kullanacakmış," dedi çekingen bir ses tonuyla.

İçimdeki öfkeyi belli etmeden tekrar sordum. "Peki eşyalarım?" Sessiz kaldı. Çöpe atmışlardı. Yumruklarımı sıktım. "Koca yalıda başka oda mı kalmamış?"

"Ne bileyim, kızım? Öyle istemiş işte."

"Ha, sen de buna ses etmedin yani?" Güldüm. "Gerçi sen Kayahan'ın dediğinin dışına çıkar mısın ki? Anılarımız vardı bu odada be! Her şeyi nasıl yok saydınız! Hadi bunu yaptınız, sandığım vardı burada. Onu da mı attınız?"

"Bağırma, Dünya. Eşyalarının nerede olduğunu bilmiyorum. Yelda çalışanlara kaldırttı. Sorarım istersen."

"İstemem, abi. Ben senden hiçbir şey istemem." Kendi işimi kendim görürdüm. Ayağa kalkıp kapıya ilerledim. Özgür arkamdan seslense de durmadım. Hızlı adımlarla alt kata indim. Mutfaktan çıkıp

bahçeye geçmem bir dakikamı bile almadı. Diğerleri hâlâ bıraktığım gibi oturmuş yemek yiyorlardı. İçeriden fazla hızlı çıkmış olmalıydım ki, bakışları bana döndü.

Duraksamadan kadının oturduğu yere ilerledim ve omzundan tuttuğum gibi kendime çevirdim. “Eşyalarım nerede?” Fazla sert çevirmiş olmalıydım ki, elindeki bıçak yere düştü. Bana gözlerini büyüterek baktı. Bense ona öldürmek istiyormuşum gibi bakıyordum. “Sana diyorum! Eşyalarım nerede?”

Yalıda çınlayan bağırışım yankılar oluşturdu. Gür bir sesim vardı. Bağırduğum zaman bulunduğum ortamı titretirdim. Yelda afallamış gözlerle bana bakarken Kayahan elini sertçe masaya vurdu. “Dünya!” dedi dişlerinin arasından. Ona bakmadım bile.

“Cevap ver!” dedim kadına.

“Ben...” dedi, ağabeyime baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Eski şeyler sanıyordum. Attım o yüzden.”

Eski şeyler. Benim eşyalarım mı eski şeylerdi? Evet, belki yıllar geçmişti ama eski değillerdi. Her birinde anılarım vardı. *Her birinde!*

Elimi kaldırdım ve sarı saçlarına daldırıp kadını kendime doğru çektim. “Seni gebertirim!”

“Ne yapıyorsun, manyak? Bırak saçlarımı!”

O saçları yolmadan bırakırsam ben de Dünya değildim işte!

“Sen kimin evinden kimin eşyalarını atıyorsun, yosma!” O kadar sinirlenmişim ki, elimde can verse şaşırmazdım.

“Kayahan, bir şey yap!” diye çığlık attı.

“Kurtaramaz seni Kayahan! Benim elimdesin, benim!” Sertçe geri çekildiğimde elimde sarı tutamlar kalmıştı. Yelda çığlık çığlığa ağlıyordu. Elimdeki saçlara zevkle baktım. İçim henüz soğumamıştı ama Kayahan’dan işiteceğim azara değerdı.

Az önce kolumdan tutup sertçe çeken elbette Kayahan’dı. Beni Özgür’ün üzerine doğru itti. O kadar sert itmişti ki, ne ara Özgür’ün kollarına düştüğümü hatırlamıyordum.

“İlla bir sorun çıkaracaksın, değil mi?” diye mırıldanan Özgür’dü. Beni tutmasaydı, büyük ihtimalle sertçe yere düşecektim. Toparlanmaya çalışarak ayaklarımın üzerinde durdum.

Kayahan, Yelda'nın önünde diz çökmüş onunla ilgileniyordu. Yelda ise hıçkırarak ağlıyordu. Beni de şikâyet etmeyi ihmal etmiyordu. "Yemin ederim o kadar önemli olduklarını bilmiyordum, Kaya. Bilseydim atmazdım."

Kadın konuştuğu dişlerim kamaşıyordu. Atahan'a attığı iftiradan sonra zaten ayarlarım bozulmuştu. Onu çiğ çiğ yemek istiyordum.

Kayahan kadının saçlarına nahifçe dokundu. *Hayret bir şey!*

"Yürü, Dünya," dedi Özgür beni çekeştirerek. Zaten onları daha fazla izlemek gibi bir niyetim yoktu. Kolumu çektim ve eve girdim. Özgür hemen ardımdan gelirken yabancı bir cisim ona eşlik etti.

"Nasıl böyle bir şeye kalkışırsın? Ablam önemli olduğunu bilseydi atmazdı. Bir sorsaydın!" Durdum ve yavaşça arkama dönerek bana hesap soran Yekta'ya baktım.

Üzerine doğru bir adım attım. "Eğer tek bir kelime etmeye daha kalkarsan, kardeşinden beter ederim seni! Defol gözümün önünden! Benim evim be burası! Gelmiş, kurulmuşsunuz! Utanmazlar!"

Özgür ağabeyim ensemden tutarak beni mutfağın kapısına çevirdi. "Yürü, ula! Trabzon'un delisu senu!"

Deli neymiş görmemişlerdi ki daha! Ayaklarımı yere vura vura kapıdan çıktım ve merdivenlere yöneldim. "Bırak ensemi!"

"Bırakmayrum! Delireysun sonra!"

"Ula, abi, bırak deyrum!"

"Dünya, bak, yürü deyrum!"

"Saçlarını tümden yolacağdum işte! Abime iftira etmek neymiş göreceydi!"

Bağıra çağıra üst kata çıktık. Özgür beni odaya soktuğunda ense mi bırakmıştı. Hemen geri çekildim ve dağılan saçlarımı düzelttim. "Kızım, bir dur! Abim öldürsün mü istiyorsun seni?! Üşüttün mü?!"

"Asıl üşüten sizsiniz! Bunca şeye nasıl sessiz kaldınız, anlamıyorum ki!" Sesim sertti. Hakkımı istiyordum. Eşyalarımı istiyordum! Bir depoya bile kaldırmaya tenezzül etmemişlerdi! Beni bu denli mi gözden çıkarmışlardı? Ben saygımdan gitmiştim. Ağabeyimdi hepsi. Beni korumaya çalışıyorlardı. Buna inanmıştım. Mızızızlansam da, dönmek için bin bir yolu denesem de en sonunda onların söyledikleri

oluyordu. Çünkü saygı duyuyordum. Aksini söylemiyordum. Bir bildikleri vardır diyordum. Benim saygı duyduğum insanlar eşyalarımın bile sahip çıkamıyor muydu?

Kafayı yiyecektim!

Duyduğum ayak sesleri felaketin habercisiymiş gibi kulaklarımda çınladı. Sonra kapı gürültüyle açıldı ve Kayahan içeri girdi. “Çık dışarı!” diye bağırdı Özgür’e. O konuşmak için ağzını açmadan yeniden gürledi. “Çık, Özgür!”

Özgür bana olumsuz bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz da Kayahan kapıyı öyle sert kapattı ki, kırılıyordu şaşırmazdım.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” Üzerime yürüdüğünde istemsizce geriledim. “Ne yapmaya çalışıyorsun, söyle!”

Yutkundum ve omuzlarımı dikleştirerek yüzüne baktım. “Hakkımı savunuyorum,” dedim dik dik. “Benim eşyalarımı onlar!”

“Ben attım eşyalarını çöpe!” dedi öfkeyle.

Dik tutmaya çalıştığım omuzlarım sarsıldı. “Neden?” diye sordum dolmaya başlayan gözlerimle.

“Çünkü Yelda öyle istedi!”

“Bana gönderebilirdin. Atmana gerek yoktu ki,” dedim elimdeki her şey alınmış gibi. “Sandığımı da mı attın?”

“Attım!”

Söylediği kelime kurşun olup kalbime saplanmış gibi canımı acıttı. Elini bana doğru kaldırdı ve tehdit eder gibi işaretparmağını salladı. “Eğer bir daha Yelda’ya yaklaşacak olursan, kalbini kıracak tek bir söz söylersen...”

“Ne olur?” diye çıkıştım kendimi tutamayıp. “Döver misin?”

“Dünya.” İsmim dişlerinin arasından tiksintiyle çıkıyordu. “Beni zorlama! Duydun mu? Zorlama!” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yarın sabah gidiyorsun buradan!”

“Gitmeyeceğim.”

“Ne demek gitmeyeceğim?”

“Duydun! Artık zor gönderirsin beni! Burası benim de evim! O kadar istiyorsan, o yellozu da alıp sen git!” Bunu dediğim an eliyle çenemi kavradı. Canımı yakıyordu ama bir şey diyemedim. Sadece gözlerinin içine baktım.

“Ne dedin sen?” diye sordu kelimeleri bastıra bastıra. “Tekrar et. Ne dedin?” Çenemi daha da sıktı. Kocaman eli yüzümü yakalamıştı ve parmakları sivri birer kancaymış gibi tenime batıyordu.

“Abi, bırak, acıyor!”

Beni iterek bıraktığında sırtım duvara çarptı. Daha sırtımın acısını sindiremeden bileğimi yakaladı. “Yürü!”

“Gitmeyeceğim!” diye bağurdım. Sesimden rahatsız olduğunu bildiğim için de olabildiğince yüksek bağırıyordum.

“Gitmek istemiyorsan Yelda’dan özür dileyeceksin!” Beni kolumdan çekti ve odadan zorla çıkardı.

“Dilemeyeceğim özür falan! Öldürsen de dilemem!”

Kararlıydı. Özür dilemezsem beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Merdivenlerden inecekken tırbazana tutundum. “Bırak beni! Dilemeyeceğim özür! Önce o Atahan abimden özür dilesin!” Bana döndü. Evi sarsacak şekilde bağırmasını bekliyordum ki çalan telefonuyla dikkati dağıldı.

Kolumu bırakmadan ceketinin iç cebinden telefonunu çıkararak arayana baktı. Gözlerinin döndüğüne şahit oldum.

Telefonu açarak kulağına götürdü. “Sen beni hangi cesaretle arıyorsun lan, piç!” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Ağabeyim karşı tarafı dinledikten sonra gözlerini kapadı. Sinirleneceği bir şey duyduğu belliydi ama daha ne kadar kızabileceğini bilemiyordum. “Bekle beni!” dedi küfreder gibi. “Bekle, belanı sıklmaya geliyorum, Eymir Valen!”

Duyduğum isimle gözlerimi kırıştırdım. Ağabeyim telefonu kulağından çekerek cebine yerleştirdi. Hâlâ kolumu tutuyordu ama artık siniri bana değildi. Çıktığımız odaya beni geri soktu. “Döndüğümde senin icabına bakacağım!” dedikten sonra kapıyı kapatarak üstüme kilitledi. Bir kez daha Kayahan’ın tutsağı olmuştum ve az önce yaşadıklarım tüm zihnimi derinden sarsmıştı.

Elimi acıyla kasılan göğsüme koydum. Hissizleşen dizlerimle yere çöktüm. Bir hastalığım yoktu. Sadece kalbime ağır bir kurşun yemiştin ve bu yüzden bedenim bu acıya tepki gösteriyordu. Dolan gözlerimi kırıştırdım. Yumruklarımı sıktım. Ağlamayacaktım. Eğer ağlarsam bana da yazıklar olsun!

Sabaha kadar uyumamıştım. Kimse gelip kapıyı açmamıştı. Ben de zaten açmak için bir uğraşa girmemiştim. Saat öğlene geliyordu ve karnım artık açlıktan kasılıyordu. İki gündür hiçbir şey yememiş ve içmemiştim resmen. Omzumu yaslamış denizi seyrediyordum. Saatlerdir hareket etmediğimden bedenim uyuşmaya başlamıştı.

Dün hem Özgür hem de Kayahan gitmişti ve hâlâ dönmemişlerdi. Kayahan'ın telefonda sarf ettiği ismi biliyordum elbette. O adam farkında değildi ama beni kurtarmıştı. İhtiyacımın olduğu bir anda adı yankılanmıştı kulaklarımda. Ağabeylerimle ne boyutta bir düşmanlığı olduğunu bilmiyordum ancak umurumda da değildi.

Bahçedeki hareketlik dikkatimi çektiğinde Marmara Denizi'ni izlemeyi bırakarak aşağıya baktım. Yelda bahçedeki koltuklardan birine oturmuştu ve ayakta duran kardeşiyle sohbet ediyordu. Çalışanlardan biri Yelda'ya kahve getirip masaya bıraktı. Kahvesini aldı ve dudaklarına götürerek içti. O an buruşan yüzünü gördüm. Kahveyi getiren kadını azarladığını anlamak zor olmadı. Çalışan boynunu büktü. Sonra getirdiği kahveyi alarak gitti.

Çatık kaşlarım daha da çatıldı. Yelda kardeşiyle konuşmaya devam etti. O sırada bahçenin büyük kapısının açıldığını fark ettim. Korumalar hareketlenince ve içeri peş peşe üç tane cip girince ağabeylerimin döndüğünü anladım.

En öndeki arabadan Kayahan ve Özgür indi. Kayahan'ın kolundaki kırmızılığı gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Vurulmuştu! Her ne kadar kalbimi kırsa, canımı yaksa da ona bir şey olmasını asla istemezdim.

Yelda oturduğu yerden kalkıp Kayahan'ın yanına giderken Özgür kimseye bakmadan içeri girdi. Dişlerimi birbirine bastırdım. Kayahan'a yaptığını ödetecektim ama önce iyi olduğunu emin olmalıyım. Pencerenin önünden çekilerek kapıya ilerledim. "Özgür!" diye bağırdım. Sesimin evde yankılandığına emindim. "Derhal aç şu kapıyı!"

Ayak sesleri geldi, saniyeler sonra da kilidi duydum. Hemen açtığımda Özgür arkasını dönmüş, odasına gidiyordu. Koşarak ilerledim ve kolunu tuttum. "Abi, ne oldu?" Omzunun üzerinden bana baktı. Belki hak etmiyordu merakımı ama ne olursa olsun, o benim ağabeyimdi. "Kayahan iyi mi?"

“Kendisine sorsana, kızım. Ne bileyim, iyi mi değil mi?”

“Abi! Kolu kanıyordu, gördüm!”

“Sıyırdı sadece, önemli bir şey yok.” Derin bir nefes aldım söylediğiyle. Bir kez daha endişeyle sordum.

“Sen iyi misin peki?” Gözleri yüzümde dolandı. Sonra beklemediğim bir şey yaptı. Kolumdan tutarak beni kendine çektiğinde afalladım. Bana sarılmasını beklemiyordum.

“Abi?” dedim şaşkınlıkla. Özgür bana sarılmazdı. Kayahan bile sarılırdı ama Özgür hiç yapmazdı. “Ne oluyor?”

“Hiçbir şey. Seni özlediğimi fark ettim sadece,” dedi geri çekilerek. Gözlerimi kırptırarak yüzüne şaşkın şaşkın baktım. “Sen mi beni özledin?” Hayret dolu sesim her şeyi açıklıyordu.

“He da, kafan mi basmayı dedüğumdan!?”

“Basay, basay da!” dedim onun gibi yöresel ağzımı kullanarak. “Ne bileyum, heç senluk sözler değıldur da.”

Omuz silkti. “Dolanmayasun ayağumun altında, uyuyacağum,” dedi ve odasına doğru yürümeye başladı. Arkasından boş boş baktım.

Tuhaftı. Normal bir ağabeyim yoktu gerçi. Derin bir nefes alıp verdim. Seslerin geldiği yere döndüğümde merdivenlerden çıkan Kayahan’ı ve yanındaki Yelda’yı gördüm.

Endişelenmiş halleri bile yalan dolandı bu kadının. Ağabeyimin kanlı omzuna baktım. Yumruklarımı sıktım ve tırnaklarımı derime batırdım. Ona hiçbir şey sormayacaktım. Zaten Özgür sıyırdığını söylemişti. Odanın dışında beni gördüğü için kızmasını bekledim ama bir şey demedi. Görmezden gelip yanımdan geçerek odasına ilerledi. Yelda da peşinden gitti tabii. Bana olan nefret dolu bakışlarını görmemiş değildim ancak umursamıyordum.

Bu kadının ne halt olduğunu elbet bir gün ağabeyime gösterecektim ve o zaman bazı şeyler için çok geç kalmış olacaktı. Düşünmeyi kestim. İrdeledikçe canım yandığı için şu an verebileceğim en iyi karar buydu. Moralimi bozmalarına izin verecek değildim.

Onları boş vererek merdivenlerden indim ve mutfığa girdim. Üç çalışan vardı. “Bana kahvaltı hazırlayabilir misiniz?” diye sorduğumda, orta yaşlarda bir kadın işini bakarak bana döndü.

“Hemen hazırlıyorum, efendim. Özel olarak istediğiniz bir şey var mı?”

“Tost istiyorum sadece. Çay var mı?”

“Şimdi demlendi, efendim. Hemen hazırlıyorum.”

Başımı usulca salladım. “Çayımı ben alırım. Çok açım. İki ekmekle yapabilir misiniz?” Şaşkın şaşkın bana baktığında ben de ona baktım.

Boğazını temizledi. “Hemen, efendim.” Tostumu hazırlamak için malzemeleri çıkarmaya başladı.

Dolaptan bardak alıp demlenmiş çaydan bardağıma döktüm. “Siz zahmet etmeseydiniz, biz hazırlardık,” dedi genç çalışanlardan biri. Ona döndüğümde pencereden Yelda’nın azarladığı kız olduğunu gördüm. Gülümsedim.

“Sorun yok, aldım ben.”

O da gülümsedi.

Mutfaktaki geniş masaya yaklaştım ve bir sandalye çekerek oturdum. Kırklı yaşlardaki bir adam beni merakla süzdüğü için yüzümü ona çevirmiştim. “Yanlış anlamazsanız, kim olduğunuzu sorsak?” dedi merakla. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra adama yanıt verdim.

“Şu üç adam var ya.” Başını salladı. “Onların yakın akrabasıyım.” Ağabeyim olduklarını söyleyemedim. Bunca yıldır titizlikle saklıyorlardı. Bir de bu yüzden kızsınlar istememişim. Yine de söyleyememek canımı yakmıştı.

“Kardeşimiz, Mehmet Usta,” dedi içeri giren Özgür. Şaşkınlıkla başımı kaldırarak ona baktım. Üzerini değiştirmişti.

“Özgür Bey, sizin kız kardeşiniz mi vardı?” diye sordu kadınlardan biri.

“Vardır da. Ahan da budur!” dedi beni eliyle göstererek. Yanıma gelip sandalye çekti ve oturdu. “Simay Hanım, bana da bir çay verebilecek misin?”

“Hemen veriyorum, efendim.” Yelda’nın azarladığı kadının adı Simay’dı demek.

“Hani sen uyuyacaktın?” diye lafa girdim memnuniyetsiz bir şekilde.

“Uyumadum, ula! Saa mı soracağum?”

Gözlerimi devirdim. Onunla işte bu yüzden sürekli kavga ederdik. Çünkü beni delirtmek için elinden geleni yapardı ve kardeşlerimin arasında huy olarak Özgür’ün tam tersiydim. A dese, B derdim. O yüzden de anlamakta zorluk yaşıyorduk.

Simay onun çayını önüne bıraktı. Özgür de başıyla bir teşekkürde bulundu. Çayından höpürdeterek bir yudum aldı. Yüzümü buruşturdum. En nefret ettiğim şeyi yapıyordu ve biliyordum ki bilerek yapıyordu.

“Abi!” diye uyardığımda höpürdetmeye devam etti. “Yiyece-sun şimdi şamarı! Düzgün içesun şu çayı!” diyerek ters ters yüzüne baktım. Mutfaktaki gülüşmelerden dolayı ne zaman döndüğünü fark etmediğim dilimi toparladım. Çayımдан bir yudum daha aldığımda tostum önüme bırakılmıştı. Bir hazineymiş gibi tabağa baktım.

“Afiyet olsun,” dedi adını öğrenemediğim kadın çalışan.

“Teşekkür ederim,” dedim minnetle. Tostu kavradım ve kocaman bir ısırık aldım. Midem bunu bekliyormuş gibi guruldadı. Açlıktan az daha ölecektim de haberim yoktu.

“Yavaş ula! Aç mı bırakayuz senu?”

Çiğnediğim lokmayı yuttum. “İki gündür açım, geri zekâl! Odaya kapatınız ya beni!” diye sinirle yükseldim.

Bazı şeylerin şimdi farkına varmış gibi yutkundum. “Biz onu unutmuşuz,” diye kendi kendine konuştu. Gözlerimi devirdim. Canımın ne kadar yandığının farkında değildi ama zaten fark etmesi için de uğraşmadım. Önüme döndüm ve tostumu yemeye devam ettim. Her ne kadar iştahım kalmadıysa da iki gündür bir şey yemediğim için kendimi zorladım.

Tostumu bitirdiğimde çalışan hanım bana yeni bir tost daha hazırlamıştı. Konuşmak yerine yemeğime odaklandım. Özgür bir şeyler sordu ama cevap vermedim. Çoğu zaman öyle yapmamı söyledikleri için susuyordum ama susacağım zamanı kendim seçiyordum. Karnımın tamamen doyduğuna emin olduktan sonra ayağa kalktım.

“Nereye?” diye sordu Özgür ama yanıt vermeden mutfaktan çıktım.

Sorduğu da soruydu. Zaten dışarı çıkmam yasaktı, nereye gidebilirdim? Merdivenleri çıkarak içinde sadece bir yatak olan odama girdim. Yatağın üstünde örtü bile yoktu. Yeniden sinirlenmeye başladığımda kafamı dağıtmak için telefonumu çantamdan alarak siteleri ve bildirimleri kontrol ettim.

İstedikleri kadar kapıyı üzerime kapatsınlar, umurumda değildi. O düğüne katılacaktım. İşin sonunda ölüm olsa bile geri adım atmıyacaktım. Bir kez inada bindirmiştim olayı, son nefesimi verecek dahi olsam katılacaktım düğünlerine.

Düğün yarın olacaktı. Benim de üstümdekiler dışında kıyafetim yoktu. İki gündür aynı şeyleri giyiyordum. Genelde alışveriş yaptığım sitelerde dolaşmaya başladım. Gözüme hiç güzel bir elbise çarpmadı. Reklamlardan birkaç siteyi daha dolaştığımda en sonunda bir marka dikkatimi çekmişti.

Markanın birkaç ay önce çıkan koleksiyonu satışa açılmıştı. Bir elbise dikkatimi çekti. Üzerine tıkladım ve farklı açılardan inceledim. Ağzım açık kalmıştı. O kadar güzeldi ki ve benim olmalıydı. Şu an satışta görünmüyordu. Markanın iletişim numarasını biraz uğraş sonunda buldum ve aradım.

Beni sürekli bir başkasına bağladılar ama inadım inattı. O elbiseyi istiyordum. Tahminen sekiz kişiyle konuştuktan sonra adama beni tasarımcıya bağlamaları gerektiğini söylemişim. Kabul edecek gibi değillerdi; ta ki soy ismimi kullanana dek.

Telefonun tasarımcıya bağlanmasını sabırla bekledim. İnatla açmıyordu sanki. İçten içe söverken en sonunda tenezzül edip aramayı cevapladı.

“*Venom* koleksiyonunda yer alan *İpliğin Dansı*’nı istiyorum,” dedim anında. Elbisenin kendine özel adı vardı.

“Sebepten?” diye bir soru geldi karşı taraftan.

“Çünkü istiyorum,” dedim yeniden. Bundan daha önemli bir sebep olabilir miydi?

“O elbise her beden için tasarlanmadı. Şimdiye kadar da kimse o elbiseyi taşıyamadı.”

“İlk olmayı severim,” dedim özgüvenli bir gülümsemeyle.

“Bak, şekerim, sabahtan beri burası senin yaptığın telefonlarla meşgul ediliyor. Üstelik *İpliğin Dansı* satılık değil.”

“Satmayacağın bir elbiseyi ne diye tasarlıyorsun ki?”

“Elbisenin tasarımcısı ben değilim, tasarımcının asistanıyım ve bu konuda kendisi çok net. Soruna gelecek olursam, o elbiseyi kimsenin taşıyamayacağını düşündüğü için satmıyor.”

“Ben taşıyacağım. O elbiseyi istiyorum.” Sessizlik oldu. Sabırla cevap bekledim. Adamın başka birisiyle konuştuğunu duyabiliyordum ama fısıldadığı için kelimeler anlaşılmıyordu.

“Peki,” dedi en sonunda. Kaşlarım kavislendi. Biraz fazla kolay kabul etmişti sanki. “Kıyafetin gönderileceği adresi mesaj atarsın.”

“Dur bir dakika, fiyat...” Telefon yüzüme kapandı.

Telefonu kulağımdan indirerek çatık kaşlarla ekrana baktım. Konuştuğum numaradan bir mesaj geldi.

Adresi gönder. Seni mi bekleyeceğiz burada!

Güldüm. Şaka mı yapıyorlardı, bilmiyordum ama adresi gönderdim. Fiyat için de ek bir mesaj atmıştım ama görülmesine rağmen cevaplanmadı. Belki kıyafetle beraber fatura da gönderirlerdi, nasıl çalıştıklarını bilmiyordum ki. İlk kez bu markadan alışveriş yapıyordum.

Yarın olmadan göndermeleri zordu ama gün içinde göndermeleri için not düşmüştüm. Sonuçta markanın yeri İstanbul’dur. Yani getirebilirlerdi. Öyle bir koleksiyonda herhangi bir fiyat konuşmadan kabul ettikleri için de şüphelenmişim, o yüzden ne olur ne olmaz diye bilindik bir markadan siyah bir gece elbisesi daha sipariş ettim.

Kalan ihtiyaçlarım için de siparişlerimi oluşturdum. Birkaç saate hepsi burada olurdu. Günün yarısından fazlasını odamda geçirmiştim. Dışarıda büyük bir koşuşturma olduğunun farkındaydım ama umurumda değildi. Sırf inadımdan o düğüne katılacaktım. Bunun dışında hiçbir şey yapmayacaktım. Bir misafir gibi gidecek, sonra da tüm zarafetimle günü kapatacaktım.

Kapı çaldığında yattığım yatakta doğruldum. Ağabeylerim olsaydı direkt girerlerdi. “Girin,” diye seslendim. Kapı açıldı. Çalışanlardan Simay’dı gelen. “Dünya Hanım, size bir paket geldi.”

Ayaklarımı yataktan sarktım. Başımı usulca salladığımda Simay arkasına baktı. Korumaların biri elindeki siyah kadife kutuyla içeri girdi. Böyle bir kutu beklemediğim için şaşırısam da bir şey söylemedim. “Yere bırakabilirsin.”

Takım elbiseli koruma dediğimi yaptı. Oldukça büyük bir kutuydu.

“Efendim, aşağıda sizi yemeğe bekliyorlar,” dedi Simay. İkisi de çıktığında oturduğum yerden kalkıp kutuya göz gezdirdim. Üzerinde herhangi bir markanın adı ya da amblemi yoktu.

Kutuya sonra bakmaya karar vererek odadan çıktım. Bir tane yastık bile olmadığı için uzanmaktan boynum ağrımişti. Biraz hareket etmek istiyordum. Hem belki Yelda’yla uğraşırsam keyfim yerine gelirdi.

Alt kata indiğimde onları yine bahçede buldum. Beni beklemeden yemeğe başlamalarına da şaşırmadım. Özgür’ün yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum.

Karşımda oturan Yekta’ya kocaman ama oldukça sinir bozucu bir gülümseme sundum. Bunu yaptığımda gözlerini kaçırmıştı. Geldiğimden beri gözünü benden ayırmamıştı ve bu durum sinirlenmeme yol açıyordu. Öylesine bakabileceği bir kadın değildim ben. Biraz daha bu şekilde devam ederse, onun için hiç iyi şeyler olmayacaktı.

“Sen hâlâ aynı kıyafetle mi duruyorsun?” diye sordu Yelda. Başımı hafifçe ona çevirdim.

“Evet,” dedim gayet rahat bir şekilde. “Birisi eşyalarımı attığı için üzerimi değiştiremedim.”

Burun kıvırdı. “Eski şeylerdi zaten,” dedi saçlarını geriye iterek. “Yenilerini al, sanki paran yok.” Konuşmama müsaade etmedi. “Ayrıca düğünüme katılacaksan kendine çekidüzen ver. Ne bu? Fakir gibi dolaşıyorsun ortalıkta.”

Başımı sağa yatırdım. “Burası benim evim, Yelda,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Nasıl dolaşacağımı sana mı soracağım?” Bana nefretle baktıktan sonra Kayahan’a döndü. Sanırım onun bir şey söylemesini bekliyordu ama ağabeyim yemeğini yemekle meşguldü. Bu duruma bozulmuştu ama belli etmemeye çalışıyordu.

“Evde nasıl dolaştığınla ilgilenmiyorum. Düğünde bizi rezil etme yeter. Maskeli balo olacak. Ona göre giyin.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Maskeli balo mu olacak? Düğün için maskeli bir gelinlikli mi tasarlattın?”

Omuz silktili. “Benimki başka düğünlere benzemeyecek, tatlım. En güzeli olacak.”

Burnumu çekerek hafifçe öne eğildim. “İyi. Dikkat et de yanlışlıkla abim yerine başkasıyla evlenme.”

Bu söylediğime Özgür kendini tutmayıp güldü. Yelda’nın öfkeli bakışlarını umursamadan önümdeki yemeğe odaklandım. Her an kavga çıkabilirdi ve bir kez daha aç kalmak istemiyordum.

Kayahan uzun süren sessizliğine son verdi. “Yarın sabah gidip kıyafetini alırsın,” dediğinde kaşlarım kavislendi. Ağabeyim böyleydi, özür dilemezdi ama kendini affettirecek şeyler yapardı. Ancak bir elbiseyle bunu yapamazdı. Kolay kolay unutamayacağım bir iz bırakmıştı. Bana yaptığından dolayı pişmanlık duyuyor muydu acaba?

“Gerek yok,” dedim omuz silkerek. “Ben kıyafetimi sipariş verdim. Geldi bile.”

Tabağını karıştırdığı çatalı duraksadı. Gözlerini kaldırıp bana baktığında oldukça kararlı bakışlarımı görmüş oldu. “İyi, bir şey lazım olursa söylersin çocuklara.” Kafa sallamakla yetindim. Bu, düğüne katılmama izin verdiği anlamına geliyordu ancak zaten onun iznine ihtiyaç duymuyordum. Yemeğime dönecektim ki, Yelda’nın sesi yüzünden yapamadım.

“Bu paçavraya gerçekten bu imkânı sunuyor musun, Kaya? Bana ne yaptığını sen de gördün!” Ağabeyimden önce lafa girdim.

“Herkes gördü de sen anlamamışsın herhalde. Kalan saçlarını da yolmamı istemiyorsan kes sesini!”

“Başlamayın yine!” dedi Kayahan gür sesiyle. “İkiniz de birbirinizden özür dileyeceksiniz!” Gözlerim büyüdü. Benden önce Yelda lafa daldı.

“Bu paçavradan özür dilemem ben! Saçlarımı yolduğu için istersen bir de teşekkür edeyim!”

Ağabeyim derin bir nefes alarak Yelda’ya sertçe baktı. Bu oldukça

hoşuma gitti çünkü Yelda bozuldukça bozuldu. “Hadi, sizi bekliyorum. Özür dileyin.” Kayahan’dan sonra mantığımı konuşturarak lafa girdim.

“Önce o dilesin! En başta kıyafetlerimi attı.”

Kayahan ona *hadi* der gibi baktığında Yelda sinirden kıpkırmızı oldu. Önümdeki yemeği daha hızlı yemeye başladım. Ne kadar çabuk yersem, o kadar iyiydi. Yelda kabullenmiş gibi bana döndüğünde ağızımdaki lokmayı çiğniyordum.

“Sana sormadan kıyafetlerini attığım için özür dilerim,” dedi dişlerini sıkarak. İçimde inanılmaz bir tatmin duygusu belirdi. Anlaşılan, ağabeyime karşı gelemiyordu. Bence terk edilmekten korktuğu için onun dediği her şeyi yapıyordu. Ama işe yaramaz özrünü kabul edecek değildim. Bu evde kaldığı sürece ben de onun tüm kıyafetlerini ve eşyalarını atmazsam Dünya değildim.

Kayahan bu sefer bana baktı. “Dünya?” dedi sorgulayarak. Elimdeki kaşıkla son lokmamı tabağımdan alıp ağızıma attım. Hızlıca çiğnedim. Hepsinin bakışları bendeydi ve konuşmamı bekliyorlardı.

Lokmamı yuttuktan sonra gözlerimi Yelda’ya çevirdim. Elinde olsa beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Dudağımın kenarı sinsice yukarı kıvrıldı. “Ölsem senden özür dilemem! Hatta var ya, elimde olsaydı o saçlarınla beraber işe yaramaz kafanı da koparırdım yerinden! Sen abime dua et,” dedim hızlıca ve ayağa kalktım. Kayahan arkamdan defalarca seslendi. Hatta yer titredi. Korumaların bile ne kadar gerildiğini gördüm. Saçlarımı arkaya savurdum ve eve girdim.

Benim kimseyi kaybetmek gibi bir derdim yoktu. Sırf ağabeyim istiyor diye de kimseden özür dilemeyecektim. Üstelik yaptığımdan pişman değildim. Yalan bir özrün hiçbir anlamı yoktu benim kitabımda. O kadını sevmemiştim ve sevmeyecektim.

Mutfaktaki çalışanlar ağabeyimin sesinden ürkmüş olmalıydı, yüzlerinden okunuyordu. Onun bu hallerine alışkındım. O yüzden etki etmiyordu artık. “Dü-Dünya Hanım,” dedi Simay sesi titreyerek. Durdum ve ona döndüm. “Birkaç siparişiniz daha geldi, efendim.” Bahçeye doğru korkuyla baktıktan sonra konuşmaya devam etti. “Odanıza bıraktım.”

Ona genişçe gülümsedim. Arkamda bu kadar öfkeli bir adam bırakıp gülümseyebilmeme şaşırmıştı. “Teşekkür ederim,” dedim nazikçe. Mutfaktan çıkacakken duraksayarak yeniden Simay’a döndüm. “Yelda hangi odada kalıyor?”

“İkinci katta, bahçeye bakan birinci odada, efendim.” Başımı usulca salladım.

“Çakmağın var mıydı, Simay?” diye sordum.

“Yok, efendim ama Mehmet Abi’de olacaktı.” İşine odaklanmış Mehmet’e döndü. “Mehmet Abi, çakmak var mıydı sende?”

Adam başını kaldırarak Simay’a baktı. “Var?” dedi sorgulayarak.

“Ödünç alabilir miyim?” diye sordum. İsteyen kişinin ben olduğumu fark ettiğinde hemen başını sallayarak cebinden çakmağını çıkarıp bana uzattı. Elinden aldım. “Geri getireceğim,” dedim nazikçe ve daha fazla oyalanmadan mutfaktan çıkıp merdivenlere koştum.

Simay’ın tarif ettiği odaya girdiğimde burnuma ağır bir parfüm aroması doldu. Onun kokusunu soluduğum için neredeyse midem bulanacaktı. Kendimi tutarak Yelda’nın dolabına yaklaştım, içini açıp kıyafetlerine göz gezdirdim. Hepsi markaydı ve önemseddiği çok belliydi.

En pahalı olanlardan birini aldım ve çakmağı çakarak dolaptaki tüm kıyafetlerin ucunun tutuşmasını bekledim. Bunu yapmak o kadar büyük bir zevk almamı sağladı ki, yanan kıyafetleri görmek beni neredeyse ağlatacaktı. Dolabı kapattım. Yangın hava almadığı için çok sürmeden sönerdi ama sönmese de umurumda değildi. Dolabının içindeki her şey yanmasa bile isten dolayı giyilemez hale gelecekti.

Elimde kalan elbiseyle pencereye ilerledim ve açarak dışarıya göz gezdirdim. Aşağıda, yemek masasında oturuyorlardı hâlâ. Ne kadar da sıkıcı bir görüntüydü bu böyle. Onlara biraz hareket katmalıyıldım. “Yengeciğim!” diye seslendiğimde masadaki herkes başını kaldırarak bana baktı.

Kollarımı camdan çıkararak elbiseyi salladım. “Bak, ben de ne var? Tanıdık geldi mi?”

Gelmiş olmalıydı ki hızla ayağa kalktı. “Ne yapıyorsun sen benim odamda?” diye bağırdığında küçük bir kahkaha attım.

“Burası benim evim, tatlım, yani istediğim her yere girerim.” Diğer elimdeki çakmağı çaktım.

“Sakın!” diye kükredi aşağıdan.

Büyük bir zevkle ateşi elbisesine yaklaştırdım, anında tutuşup yanmaya başladı. Gözlerindeki bakış o kadar güzeldi ki. İçim yüzüne baktıkça bir hoş oluyordu.

“Trabzon’un delusu senu! Tüm odayı mi yakaysun?” diye soran Özgür ağabeyimdi.

“He! Tüm odayı yakayrum!” Yarıyı yanmış elbiseyi aşağıya fırlattım. “Bir daha da seviyenin yetmeyeceği yerlere göz koymazsın, Yelda! Bu sana son uyarım olsun!”

“Delirmişsin sen! Psikoloğa gitmen gerek!” diye bağırdı sinirden tepinirken. Keşke kameraya çekseydim. İzledikçe gülerdim. Etraftaki korumaların da gözü bendeydi ve gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı. Kayahan ağabeyim hâlâ yerinde oturuyor ve yemeğini yiyordu. Bir şey dememişti çünkü dün bana yaptığından sonra konuşmaya yüzü yoktu.

“Sen deli görmemişsin, Yelda!” dedim bağırarak. “Bir kez daha canımı sıkarsan, direkt seni yakarım! Bunu da böyle bil!” dedim ve içeri geçtim. Oda duman altı olmuştu.

“Ula koşun, ne bakaysuz! Evi tümünden yakacak bu deli!” diye bağırın kişi Özgür’dü. Büyük ihtimalle korumalara sesleniyordu.

Nefes almayı keserek dolaba baktım. Söneceğini sandığım ateş büyümüşü ve ahşap dolabın etrafını sarmıştı. Saçlarımı arkama savurarak odadan çıktım. Merdivenleri koşarak çıkan korumaların elinde yangın söndürme tüpleri vardı.

Üzerimde odayı yakan ben değilmişim gibi bir rahatlık vardı. Onları umursamadan kaldığım odaya geldiğimde yere bırakılmış birkaç alışveriş poşeti gördüm ama hiçbirisi kadife kutu kadar dikkatimi çekmedi.

Kutuya ilerledim ve yanındaki poşetleri kenara ittim. Dizlerimin üzerine oturarak kadife kutunun kapağını iki yandan tuttum. Kutu kocaman olduğu için açarken biraz zorlanmıştım. Kapağı kenara koyduğumda karşılaştığım manzara gözlerimin kocaman açılmasına yol açtı.

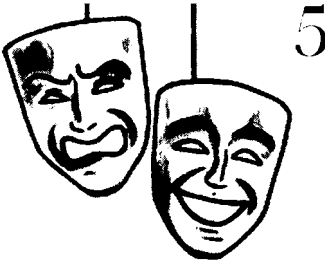
Bu *İpliğin Dansı*'ydı.

Ama nasıl olurdu? Bu kadar hızlı şekilde nasıl gönderebilmişlerdi ki? Gözlerimi kırıştıtararak kutunun içine eğildim. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Elbisenin yanında bir maske vardı ve çok güzeldi.

Ben maske sipariş etmemiştim. Üstelik düğünün maskeli balo olduğunu bile yeni öğrenmiştim.

Elbisenin yanına ilıştırılmış siyah not kâğıdı dikkatimi çekti. İkiye katlanmış notu açtığımda güzel bir el yazısıyla karşılaştım.

Eğer tasarımıımı bedeninde taşımayı kabul ediyorsan, o baloda benimle dans etmeyi de kabul etmiş olacaksın. O yüzden kararını buna göre ver. E.Ü.V.

Karşımdaki aynadan kendime baktım. Güzel görünüyordum. Hatta güzel, bu görüntü karşısında yetersiz bir sıfattı. Tasarım o kadar ihtisamlıydı ki, isminin hakkını veriyordu. Genelinde gece siyahı kullanılmıştı ve siyah kumaşın üstünde ağa benzeyen bir dantel zarifçe kendini belli ediyordu. Parıldayan bir dokusu vardı. Yıldızlı bir gökyüzüne bakıyormuş gibi hissediyordum. Derin V yakası boynumdan başlayarak memelerimin beş santim aşağısında bitiyordu. Yakanın sınırları bronz ve altın tonlarında işlenmiş, dantel detaylarıyla uyum sağlamıştı.

Belimden başlayıp kasığıma ilerleyen ve V harfini yansıtan transparan panel arkadan, kalçalarımın hemen üzerinden geçerek bir bütün oluşturuyordu. Elbisenin uzun bir eteği vardı, uzun boyuma ve topuklu ayakkabılarıma rağmen yere sürünüyordu ama zaten amaç alt kısmın tam olarak böyle olmasıydı. Transparan ve vücudu tam oturan balık kesim yapısı vardı. Elbisenin etekleri dantelden olduğu için bacaklarım görünüyordu. Aslında bu görüntü bacaklarımın etrafına siyah bir ağ örülmüş hissi veriyordu.

Omuzlarımdan aşağıya, el bileklerime kadar uzanan iplikler elbisenin isminin neden *İpliğin Dansı* olduğunu açıklıyordu.

Evet, elbiseyi giymiştim ve bu elbise karşılığında dans etmeyi kabul etmiştim. Kiminle dans edeceğim de zerre umurumda değildi çünkü düşün Yelda'nın olsa bile gözler benim üstümde olacaktı.

“Çok güzel oldunuz!” dedi Simay heyecanla elbiseme bakarken. Giyinmek için ondan yardım istemiştim çünkü elbise iki parça gibi görünse de aslında tek parçaydı. Bu da giymeyi zorlaştırıyordu.

Çağırdığım kuaför saçlarımı istediğim gibi yapabilmişti. Zaten zor bir model de istememiştim. Ortadan ikiye keskin bir şekilde ayırmıştım. İki taraftan arkaya örgü yapılmıştı ancak saçlarımın önüne gelmemesi için sadece kafamın arkasına kadardı.

Saçlarım belime doğru hafif dalgalı şekilde düşüyordu. Açıkta kalan kulaklarıma ise bronz, küçük ve narin küpeler takmıştım. Buğulu göz makyajım toprak renklerindeki rujumla tamamlanıyordu.

Gördüğüm manzaraya inanamayarak bakıyordum. “Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle Simay’a. “Siz de katılacak mısınız düğüne?”

“Yok, efendim, Yelda Hanım özel olarak görevliler tuttu. Biz burada olacağız.” Başımı usulca salladım.

Simay tatlı ve saygılı bir kızdı. Hafif balıketli, kumral saçlı ve orta boylardaydı. Aslında oldukça güzeldi ama her gün giymek zorunda kaldığı çalışma kıyafeti ve sıkı topuzu güzelliğini saklıyordu.

Evde benden başka korumalar ile çalışanlar vardı. Yelda yellozu sabahın köründe ağabeyimle birlikte çıkmıştı. Özel olarak tasarımcısıyla hazırlanacak, oradan da Çırağan Sarayı’na geçeceklerdi. Hazırlanan balo boğazın ihtişamlı sarayında gerçekleşecekti.

Saat akşam sekize geliyordu. Herkesin yokluğundan faydalanıp evde kendi kendime hazırlık yapmıştım. Son dakika bir kuaför bulmak zor olmuştu ama gelmiş ve saçımı, makyajımı yapmıştı. “Aşağıya arabayı hazırlamalarını söyler misin?”

“Araba hazır, efendim, sizi bekliyor.”

Gülümsedim. Önceden araba hazırlanması gerektiğini söylememiştim ama düşünüp halletmişlerdi belli ki. Kutunun içinden çıkan el çantasını ve maskeyi aldım.

Maske de dantel detaylı ve siyahtı. Yeşil gözlerimi ortaya çıkaracak bir tasarımı vardı. Aslında oldukça sadeydi ve elbisenin ihtişamıyla bütünlük yaratıyordu.

Odadan çıkarak merdivenleri dikkatlice indim. Düğüne biraz geç kalacaktım ama sonuçta finale yakışan, sahneye en son çıkardı. Takım elbiseli korumalardan birisi yalının hemen önünde bekleyen arabanın kapısını benim için açtı. Dikkatle şekilde yerime geçerek oturdum.

Şoför de binip arabayı çalıştırdı. O sırada telefonum çalmaya başladı. Zaten sadece telefonumun sığıdığı çantamı açarak ekrana baktım.

Özgür ağabeyim arıyordu. Yüzüme bir gülümseme kondu. Telefonu açıp kulağıma yasladım. “Abiciğim, beni mi özledin?” diye sordum şakıyarak. Ofladı hemen.

“Neredesun ula? Bi gelamadun!”

“Geleyrum da,” dedim gülerek. “Şimdi çıktık yola. Birazdan orada olurum.”

“Uy! Kızum, bir gündür neyleysun o evda? Badana mı yapaysun kendune?”

“He, abi, badana yapayrum! Girişimi telefonunla kayda al, asalet görmek istediğinde açar izlersin.”

“Bak, Dünya, sakın bir delilik edip düğünü batırayım deme. Abim özellikle uyardı.”

“Korkma, sizi rezil etmem.”

“Kızım, onu mu diyor...” Dinlemeyerek telefonu yüzüne kapadım. Bir gün beni gerçekten delirteceklerdi. O zaman delilik neymiş, kendi gözleriyle görecektlerdi.

Neredeyse bir saat sonra sarayın önüne gelmiştik. Maskemi aldım ve yüzüme yerleştirerek arkadan iplerini bağladım. Şoför arabadan çoktan inmiş, kapımı açmak için olduğum tarafa yürüyordu. Düğün sarayın görkemli bahçesine kadar taşmıştı. Lüks arabalar her yerdedi. Etrafta maskeli insanlar vardı ama yoğun değildi. Asıl kalabalığın içeride olduğunu biliyordum.

Şoför kapımı açtığında elini bana uzatmayı da ihmal etmedi. Elbisenin modelinden dolayı yardımını geri çevirmedim ve araçtan indim.

Girişin merdivenlerine serilmiş kırmızı haliya adımımı attım ve duruşumu dikleştirdim. Üzerimde şimdiden birkaç bakış hissetsem de oralı olmadım. Özel olarak hazırlanmış çalışanlar ve vale bile maskeliydi.

Merdivenleri sakince çıkarak ihtişamlı kapıdan geçtim. İçeri girer girmez Çırağan Sarayı’nın mimarisi dikkatimi çekti. İnsanlarla ilgilenmek yerine bir süre duvarlara, gösterişli yapıya hayranlıkla baktım. Tarihi mekânları severdim. Tarih içinde sanat barındırırdı. Bu yüzden de daha fazla ilgi duyuyordum.

Etrafı incelemeyi kesip insanlara döndüğümde, maskelerin ardına saklanmış kadınlar ve smokinli adamlar gördüm. Üzerime değen her bakış içimdeki tatmini artırıyordu. İlk girdiğim an var olan uğultu kaybolmuş, gözler dikkatle üzerime çevrilmişti. Kim olduğum fısıltıyla etrafa soruluyordu. Bu durum elbette gelin ve damadın da dikkatini çekmişti.

Yelda'nın beyaz gelinliği güzeldi ama onun için fazla gösterişliydi. Açıkçası o gelinliği taşıyamamıştı. Aynı renklerde bir maske takmıştı ve sarı saçlarını da topuz yapmayı tercih etmişti. Gözlerindeki kıskançlığı aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Kayahan ağabeyim yanındaydı. Maske takmıyordu, o zaten böyle şeylerden nefret ederdi. Oldukça düz bir adamdı. Anlaşılan, Yelda maske takması için onu ikna edememişti. Ağabeyim siyah smokinin içinde oldukça şık duruyordu ve açıkçası Yelda yanına yakışmıyordu.

Bu kadına duyduğum nefret bir gün diner miydi? *Sanmam.*

Yanlarına ilerlemedim elbette. Boş masaların birine yaklaştım ve yanımdan geçen garsonların birinden şarap aldım. Klasik müzik çalıyordu. Genelde sakinleştirici ve huzurlu ortamlar için çalınan bu müziğin bir düğünde ne işi olduğunu sorgulamıyor değildim. Evet, Batı'yı görmüş ve birçok âdetini içselleştirmiştim ancak düğünde horon çalmama olayı kabullenemeyeceğim bir gerçektir.

Gözlerim merakla etrafta dolaştı. Elbiseyi giyerek dans etme sözü verdiğim kişiyi tanımıyordum ve açıkçası, kim olduğunu merak ediyordum. Böyle bir elbise tasarlamayı başaran birisi benim için normal bir adam olamazdı.

Elimdeki kadehten usulca şarabımı yudumlarken bir adam yanıma yaklaştı. Gözlerini gördüğümde onun Özgür olduğunu anladım. Yanımda durdu. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Sorusunu anlayamadım.

"Ne, ne demek oluyor, abi?"

"Kızım, sen ne ara büyüdün de böyle şeyler giyer oldun?"

Ukalaca güldüm. "Sekiz senedir bir kez arayıp sorsaydın, belki ne ara büyüdüğümü fark ederdin."

"Yanına hiç gelmemişim gibi konuşma."

“Sen benim yanıma hiç gelmedin, abi. Sadece iş için geldin. Beni de aradan çıkardın.” Maskesi gri tonlarındaydı ve açıkçası elaya kaçan yeşil gözlerine ve yüzüne çok yakışmıştı. Kayahan ağabeyim gibi o da siyah smokin giymişti. Yakışıklı adamdı vesselam.

“Oy, Dünya, oy,” dedi hayıflanarak. “Ula herkes saa bakay!” diye yükseldi birden.

Bu söylediğine güldüm. “Sen yokken bana kimler kimler baktı, abi,” dedim iyice canını sıkmak için.

“Gülmeden konuş!” Afalladım.

“O neden?”

“Daha çok dikkat çekiyorsun çünkü.”

“Abi, gider misin başımdan? Şu an senin kıskançlık krizlerinle uğraşamam. Hem senin sevgilin falan yok mu? Gidip dansa kaldırı, rahat bırak beni.”

“Yok sevgilim,” dedi etrafa çapkın gülücükler saçarken. “Evlilik mahkûmiyettir.” O sırada ilgisini çeken bir kızın fiziğini inceliyordu. Başımı iki yana salladım. Bu adam akıllanmazdı.

Kadehimi dudaklarıma yaklaştırdığım sırada ensemden kalbi-me doğru hissettiğim ürperme duraksamama sebep oldu. Omzumun üzerinden gözlerimi kaldırdım ve bana bakan kişiyi hissetmişim gibi anında onunla göz göze geldim.

Hissettiğim ürperti tüylerimi diken diken etmişti. Yukarıda, ikinci katın balkonunda simsiyah giyinmiş bir adam vardı. Maskesi de siyahtı. Ancak ışıklar takım elbisesine vurdukça yıldızlı bir gökyüzünü andıran parıltılar gözümü alıyordu.

Onu tanı mıyordum, gerçi yüzünü görmediğim için bu normaldi ama bana hissettirdikleri yerimde kıpırdanmamı sağladı. Ağabeyim konuştuğunda gözlerimi zar zor o adamdan çekebildim. “Abimleri tebrik etmeyecek misin? Yanlarına hiç uğramadın.”

Yelda’nın olduğu yere baktım. “Yanına gidersem ışığını söndürdüğüm için kavga çıkarır. Hiç uğraşamam.”

“Zaten içeri girdiğin an herkesin ışığını söndürdün, kızım, ne konuşuyorsun?”

“Bugün açık sözlüsün.”

“Çünkü haddinden fazla güzel olmuşsun.”

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. Gözlerim az önceki balkona kaydı ama beni orada bu sefer bir boşluk karşıladı. Ağabeyimle muhabbet ederken yanımıza bir erkek yaklaştı. “Merhaba,” dedi gelen kişi. Sesinden kim olduğunu anladım. Yelda’nın kardeşi Yekta’ydı. Çekici olduğunu sandığı bir gülümsemeyle bana baktı. “Özgür, arkadaşı tanıyor musun?” diye sorduğunda gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Beni tanımamıştı.

Ağabeyim elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. “Arkadaş benim kardeşim, Yekta ve bu iki oluyor, aslanım. Üçüncüsünde seni uyarmayacağım.”

Yekta’nın yüzünde maske olsa da şaşkınlığını gizleyemedi. Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibiydi. “Dünya?” dedi sorgular gibi. Başımı usulca salladım. “Vay be.” Hâlâ gördüğü kişinin ben olduğuma inanmakta zorluk çekiyordu anlaşılan. Ağabeyimin bakışlarından çekinmiş olmalıydı ki, boğazını temizleyerek kendine çekidüzen vermeye çalıştı. “Sadece selam vermeye gelmiştim. Ablamların masası çok sıkıcı.”

“Sıkılıyorsan oynarım seninle,” dedi Özgür. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yekta geriledi. “Yok, sağ ol. Ben kendim yapacak bir şey bulurum,” diyerek masadan uzaklaştığında ağabeyim belime sardığı elini çekti.

Özgür ağabeyim Yekta ve Yelda’nın gayet farkındaydı ama Kayahan’a olan saygısından ses çıkarmıyordu belli ki. Burada olmaktan rahatsızlık duyduğu da barizdi. Ayrıca onunla ne kadar zıt olsak da benzer noktalarımız vardı. Horon gibi...

“Yanımda durarak kismetimi kapatıyorsun, abi,” dedim gayet açıkça. Birçok erkeğin bakışına maruz kalıyordum ama Özgür de o erkeklere bakarak cesaretlerini kırıyor, bana yaklaşırlarsa fena şeyler olacağını söylüyordu.

“Asıl sen benim kismetimi kapatıyorsun! Bu kadar güzel olmasaydın, yanında dikilmek yerine birkaç kızla işi pişirmiştin.”

“Hâlâ geç değil.”

“Yanımdan ayrıldığı an orospu çocuklarının hepsi başına üşüşecek!”

“İnsanlara hayır demeyi biliyorum. Beni merak etme.” Derin bir nefes verdi. Beni şöyle baştan sona süzdükten ofladı.

“Eve git bence. Zaten gelmek istemiyordun. Yeter sana.” Gözlerimi devirdim.

“Abi,” dedim dişlerimin arasından. “Bir rezillik çıkarmamamı istiyorsan defol.”

Ki beni birazcık tanıyorsa, söylediğimi yapardım. Beni baştan aşağı inceledi. Sonra deminden beri süzdüğü kadına kısa bir bakış attı. “Hemen döneceğim. Sakın bir yere ayrılma, ayrıca yanına biri yaklaşırsa anında yumruk at.”

“Sen delirmişsin,” dedim homurdanarak. Bana yan yan bakarak yanımdan ayrıldığında rahat bir nefes alabildim. Kadehimi dudaklarıma götürerek kalan şarabı kafama diktim. O an yine beni baştan aşağı çepeçevre saran bir ürperti hissettim. Gözlerimi etrafta dolaştırdım ama ne ilgimi çeken birisine ne de balkonda gördüğüm adama rastladım.

Kadehi masaya bırakarak Kayahan ve Yelda’nın olduğu masaya doğru ilerlemeye başladım. Yürüdükçe önümdeki insanlar kenara çekiliyor, bir süre ardından bana bakıyordu. Gözlerini hissedebiliyordum. Ağabeylerimin masasına geldiğimde yüzüme kocaman bir gülümseme kondu.

“Merhaba,” dedim oldukça neşeli bir şekilde. Abim ve Yelda aynı anda bana döndüğünde Yelda’nın beni kem gözlerle incelediğini görmek neredeyse kahrkaha atmama yol açacaktı. “Tebrik etmeye gelmiştim,” dedim ikisine de bakarak. “Umarım uzun bir geleceğiniz olur.”
Tövbe!

Ağabeyim usulca başını salladı. “Sağ ol,” dedi, sonra beni baştan aşağı süzdü ve en sonunda gözlerime odaklandı. O sırada minik bir şekilde göz kırptı. “Güzel olmuşsun.”

Ukalaca gülümsedim. Zaten biliyordum. “Teşekkür ederim,” dedim nazikçe ve Yelda’ya döndüm. “Biraz gelinin ışığını söndürmüş gibi oldum ama...” Sözlerimin devamını getirmek yerine minik bir

kahkaha attım. Ciddileşmem çok sürmedi gerçi. “Nasıl olmuşum, Yelda’cığım? Dün yemek masasında giyeceğim şey için endişeliydin, malum.” Dişlerini birbirine bastırdığını anlamak zor değildi.

“Terbiyesizsin,” dedi en sonunda. Kayahan’dan uyarı yediği belliydi, yoksa bu kadının ağzının daha da bozulacağına emindim.

Yüzümdeki gülümseme büyüdü. “Senden daha güzel olmak beni terbiyesiz yapmaz, tatlım,” dedim onun gibi sesimi incelterek. Sonra bir şey söylemesini beklemeden ağabeyime döndüm. “Ben biraz etrafta gezineceğim. Görüşürüz, abiciğim.” Başını iki yana salladı ama aslında gözlerinden eğlendiğini anlayabiliyordum.

Saçlarımı omzuma doğru savurarak onlara arkamı döndüm. Yelda’yı kudurttuğum için huzura ermiştim. Çırağan Sarayı’na daha önce hiç gelmemiştim, o yüzden insanlardan çok etraf ilgimi çekiyordu. Duvara asılmış tarihi tablolardan birine yaklaştım. Kocaman ve görkemli bir eserd. Resimde yanan bir kibrit vardı ve diğer her şey karanlıktı. Yarısı yanmış kibritin etrafı aydınlatmadığı yerlerde siyahın tonları kullanılmıştı. Tabloda başka da bir şey yoktu.

Değişen müzik dikkatimi tablodan uzaklaştırdı. İnsanlar piste geçerek çiftleriyle dans etmeye başlamışlardı. Kayahan ve Yelda da oradaydı. Ağabeyimi dans ederken gördüğüme şaşırdım. Yelda onu dans etmeye kaldırıdıysa, bu onu gerçekten sevdiği anlamına gelirdi. Kayahan böyle danslardan, sanattan falan anlamazdı çünkü. Her ne kadar Yelda’ya nefret beslesem de yakıştıklarını itiraf etmek zorundaydım.

Yanıma bir adamın yaklaştığını fark ettiğimde bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde bir gülümsemeyle önümde durdu. Maskesi sadece bir gözünü kapatıyordu ve yakışıklıydı. Elini nazikçe bana uzattı. “İlk dansınızı çalabilir miyim?” diye sorduğunda şöyle bir etrafa bakındım. Belki elbisenin tasarımcısı karşımdaki adamdı ama onunla dans etmek istemiyordum. Beni etkileyecek bir albenisi yoktu.

“Başkasına sözüm var,” dediğimde elini yenilgiyle indirdi.

“Daha erken davranmalıydım.”

Gülümsedim. “Şanssızsınız.”

“Genelde öyle söylerler,” dedi, onu reddettiğim için bozulmamıştı. Oldukça rahat görünüyordu. “Ama ben şansımı kendim yaratırım.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Söz verdiğiniz adam sizi ekmiş olmalı, aksi takdirde böyle bir güzelliği yalnız bırakmazdı.” Bu dediğiyle üzerimde taşıdığım elbisenin tasarımcısı olmadığını anlamıştım.

Daha herhangi bir cevap verememişken adamın gözleri arkamdaki bir yere odaklandı. Bakışlarının bocaladığını gördüm. Boğazını temizledi. “Başka sefere artık,” dedi ve geri çekilerek kalabalığın arasına karıştı. Adamın kaybolmasını izlerken yine aynı şey oldu. İki elektrik kablosunun ucu birbirine değdirildiğinde ortaya çıkan küçük akım sanki bedenimi yokluyordu. Bir vardı, sonra yok oluyordu ancak etkisi dinmek bilmiyordu.

Ensemde bu sefer başka bir şey hissettim. Üstelik bu somuttu. Tenime değen sıcak nefes ürpermeme sebep oldu. “Bu elbiseyi ilk kez biri taşıma cüretinde bulunuyor,” dedi boğuk, erkeksi bir ses. Fısıldıyordu ama ritmi o kadar içtendi ki, etkilenmemek imkânsızdı.

“Yazık olmuş,” diye karşılık verdim sesimi bulmaya çalışırken. “Oldukça güzel bir parça.”

“Oldukça güzel bir parça,” diye tekrarladı ancak sanki kelimelerinin hedefi elbise değil, bendim. Arkamı dönmek için hareketlenmedim. Nedense bakarsam kaybolacağını düşünüyordum.

“Tasarımcı olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım. Açıkçası şaşırmıştım. Bir adım kadar mesafemiz kanımın normalden daha hızlı akmasına sebep oluyordu. Teni benimkine değmiyordu ama sanki ruhunu ruhuma yaslıyordu. Sıkışıp kalmıştım.

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, küçük köstebek.” Yutkundum. Onu tanıyordum. Eymir Valen’di. Aynı otelede yan yana odalarda kalmıştık ve ben ona yakalanmıştım. Beni bir köstebek olarak görmesinin sebebi buydu çünkü hakkında bilgi toplamaya çalıştığımı sanıyordu. Oysa benim amacımın Eymir’le hiçbir ilgisi yoktu.

“Peki ya sen benim hakkımda ne biliyorsun?”

“Köstebek olduğunu.” Kendisini düzeltti. “Güzel bir köstebek.”

Dudaklarım kıvrıldı. Belki harekete geçip varlığını ifşa etmem gerekirdi ama ben genelde kuralları çiğnerdim. “Burada olmamalıydın,” dedim net bir şekilde. Ağabeylerim onu fark ederlerse buradan cesedini çıkarırlardı.

“Burada olmasaydım, yarattığım şaheseri görme imkânını nasıl bulacaktım?” Bence benden değil, elbiseden bahsediyordu.

“Şaheserini bana göndermek yerine evinde muhafaza da edebildirdin.”

“Seni evimde muhafaza etme fikrini sevdim.” Gözlerim hafifçe büyüdü. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Duyduklarımdan dolayı kulaklarım uğuldadı. Çalan müzik yeniden değişti. O an Eymir Valen aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve elini bir yılan gibi belime doladı. Sırtım göğsüne yaslandığında dudaklarını tam kulak mememin orada hissettim. “Bana bir sözün var, köstebek. Sözünü tut. Benimle dans et.”

Belimi saran eli beni bir anda kendine çevirdiğinde saçlarım yüzüne doğru savruldu, hatta birkaç tutamı taktığı maskenin dantel kumaşına takıldı. Hızlı davrandığı için vücudumun tamamını ona yaslamak zorunda kalmıştım. Göz göze geldiğimiz an soluğumu tuttum. Bakışları nutkumun tutulacağı kadar derindi. Gözleri siyahın tonlarına yakın bir kahverengiydi ve yıldızsız bir gece göğünü andırıyordu.

Eli kahredici bir yavaşlıkla belimi kavradı. Belimden biraz daha aşağıya, kalçama doğru kaydı ve tutuşunu güçlendirdi. Kendime gelmeye çalışırken ayaklarımın üzerine daha sağlam basarak göğsümü onunkinden ayırdım. Elimi dirseğinin üstüne yerleştirdim ve avuç içimi yavaşça kaydırarak omzuna ilerlettim. Ceketinin üstünden bile hissettiğim sıcaklığı derin bir nefes almama yol açtı. Dans mı istiyordu? Ona istediğini verecektim.

“Bugün gözlerin sahte değil,” dedi müzikle hareket etmeye başlarken. Boşta kalan elimi onunkine bıraktım. Bunu yapmak düşündüğümünden daha çok etkilenmemi sağladı. Aslında tutuşu nazikti ancak bir o kadar da güçlü hissettiriyordu. Elimi çekmek istesem yapabilirdim fakat bırakmak istemediği takdirde de bunu yapmayacağı belliydi.

“Belki bakışlarım sahtedir,” dedim altdudağımı yalayarak. Gözleri bu hareketlilikle dudaklarıma düştü ama anında gözlerime döndü. “Sahte olan her şeyi anlarım, Köstebek.” Burnunu benimkine değdirecek kadar yaklaştı, santim varken durdu. “Ve senin bakışların sahte

değil.” Bir şey söyleyemeden müziğin ritmiyle beni olduğum yerde çevirdi ve sırtım bu sefer koluna yaslandı.

Omzumun üzerinden yüzüne baktım. “Ben köstebek değilim,” dedim artık böyle söylememesi için.

“Köstebeksin,” dedi inatla gözlerime dik dik bakarak. Kaşlarım çatıldı. “Hem de otelime girip yan odamda konaklayabilecek kadar usta bir köstebek.”

“Sadece denk geldi.”

“Bu hayatta hiçbir şey denk gelmez.” Yine bir şey söyleyemedim. Beni kendi etrafımda üç kez döndürdü. En sonunda belimi kavrayarak bedenimi geriye itti. Eli sıkılaşıırken belim kavislendi, hilal şeklindeki ayın kıvrımı yansıtacak şekilde arkaya büküldü. O da üzerime eğilmişti. Saçlarım omuzlarımdan aşağıya salınırken gözlerimin içine dikkatle baktı. Bırakırsa dengemi sağlayamayacak kadar eğilmiştim. Yine de düşme korkusuna kapılmadım.

“Elbiseyi isteyen kişinin ben olduğumu nereden bildin?” Dudağının kenarı soruyla birlikte yukarı kıvrıldı.

“Fazla ısrarcıydın.” Kaşlarım kavislendi.

“Birçok insan istediği şey için ısrarcı olabilir.”

“Ama her insan senin sesine sahip olamaz.”

Şaşırdım. “Beni sesimden mi tanıdın?”

“Sesinde daha önce kimsede duymadığım bir tını var.” Gözleri dudaklarıma yöneldi. O ağızma bakarken yavaşça konuştum. Her kelimeyi bastırmayı da ihmal etmedim.

“Sesim genelde insanları rahatsız eder.” Özellikle ağabeylerim şarkı söylememe katlanamıyordu. Bunu onlara çok sormuştum ama açık bir cevap alamamıştım. Evet, sesimin farklı bir tınısı vardı ama bana konservatuarda birincilik kazandıracak kadar da güzeldi.

Sert bir nefes verdi. Soluğu dudaklarıma çarptı. “İnsanlar genelde değerli şeylerin farkına varmaz.” Kaşlarım kavislendi.

“Değerli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sen değil, sesin değerli.” Bu biraz kırıcıydı. “Sesinde tanrısal bir şey var. Bu yüzden ne kadar kılık değiştirirsen değiştir, seni tanırım.”

Sesimden.

Kalçamda duran eli hareket etti. Avuç içini bacağıma sürterek dizime kadar ilerledi ve bacağımyı kavrayarak beni iyice kendine yasladı. O an bir şey fark ettim. O beni tanımıyor, sadece sesimi biliyordu.

“Adımı bilmiyorsun.” Bu gerçeğı yüzüne çarptığım için kaşları çatıldı. Gerçekten ismimi bulamamıştı. Ağabeylerimi takdir ettim.

Elbiseyi kendi isimle değil, yalının adıyla sipariş etmiştim. Saygunlarla bir bağlantım olduğunu anlamıştı ama kim olduğumu bilmiyordu. Dudağımyın kenarı yukarı kıvrıldı. Neden bilmiyordum ama bu gizlilik hoşuma gitmişti.

“Öğrenirim,” dedi. Bacağımyı bıraktı ve kavislenen belimi düzelterek göğsümün onunkine çarpmasını sağladı. “Bu dünyada hiçbir şey sonsuza dek gizli kalmaz,” derken aslında bir yandan ismimi söylediğinin farkında değildi.

“İsmimi asla öğrenemeyeceksin,” dedim ona kafa tutarak. Belimdeki elini sıkılaştırmıştı.

“Öğreneceğim. Hatta biliyor musun, bana ismini sen söyleyeceksin.”

“Hayır, söylemeyeceğim.”

“Söyleyeceksin, köstebek. Benim güzel işkence yöntemlerim vardır.” Hayır, dalga geçmiyordu. Onun bir an düşman olduğunu unutturmuştu ama anlaşılın Eymir unutmamıştı.

“Yöntemlerinle ilgilenmiyorum. Git buradan,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Gitmemi gerçekten isteseydin kollarımda olmazdın, değil mi?” Söylediğıyle boğazıma takılan yumruyu gidermek için yutkundum. Tam bir laf cambazıydı. Onda gerçekten tehlikeli bir şeyler vardı ve ben buna sürüklenirken kendimi durdurmu-yordum.

Dans ettiğimiz müzik sonunda bitti ve değişti ama biz kıpırdamadık. Bedenim onunkine yaslı duruyordu. Elleri, sıcaklığını tenimde bırakacak kadar sıkıydı. Hayır, canım yanmıyor, aksine tutuşu hoşuma gidiyordu. Ondan ayrılmamı sağlayan şey omzunun üzerinden Özgür’ün bize yaklaştığını görmemdi. Gözlerim endişeyle kocaman açıldı. Eymir’i ittim. “Git buradan!” dedim telaşla.

Omzunun üzerinden baktığım yere döndü. İttiğim için değil, kendi

istediği için ellerini çekti ve gitmeden yüzünü benimkine yaklaştırdı. “İlkti ama son değildi.” Dudakları yakınlığından dolayı hafifçe benimkilere sürttü ve tek kelime edemeden geri çekilerek kalabalığın arasına karıştı. Arkasından alık alık baktım. Son gördüğüm kapıya ilerleyişiydi, sonrasında kalabalık onu benden gizledi.

Dudaklarıma masalsı bir dokunuşla temas eden dudaklarının şokunu atlatamamışken kolum sert bir şekilde kavrandı. Özgür beni kendine çevirmişti. “Kimdi o adam?” Sesi sertti. Ağabeylerim arasında en kıskanç olanı Özgür’dü. Hayatımın her köşesinde -onlarsız sekiz yıl geçirdiğim zaman hariç- Özgür’ün kıskançlığını hissetmiştim. Bazen beni diğer ağabeylerimden bile kıskandığını hissederdim.

“Tanımıyorum,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. Kaşları keskince çatıldı. Kolumu tutan eli sertleşti.

“Ne diye tanımadığın adamlarla dans ediyorsun sen?”

“Edemez miyim?” diye sordum kaşlarını kaldırarak.

“Edemezsin!”

“Sen tanımadığın kadınları yatağına atıyorsun ama?” Söylediğim şey duraksamasını sağladı. Kısasa kısastı. Madem bu kadar koruyucu ve muhafazakâr bir insandı, o zaman ilk önce kendisini hizaya sokacaktı.

“Aynı şey mi, kızım? Bana yattığım kadının ne zararı dokunacak!”

“Bana da dans ettiğim adamın zararı dokunmadı, abi. Hatta görmediysen söyleyeyim, kıyafetlerimiz üzerimizdeydi.”

“Dünya!” dedi dişlerinin arasından tıslar gibi. Canımı yakıyordu ve bunu fark etmiyordu.

“Bağırma bana. Bağırırsam yıkarım bu sarayı!” dedim onun gibi öfkeyle. Böyle davranması canımı sıkıyordu. Hem de çok ve ben canım sıkılırsa aynı şeyi yaşatırdım! Artık oynayacakları bir kukla olmadığımı fark etmeleri gerekiyordu. Aksi takdirde birimiz zarar görecekli.

Başını olumsuzca sallayarak bana baktı. Gözlerinde bile bir olumsuzluk vardı. “Sen değişmişsin,” dedi bir şeylerin yeni farkına varıyormuş gibi. Elbette değişecektim, sekiz yıl geçmişti. Karşısında aynı çocuğu bulmayı nasıl beklerdi! Lakin değişmeyen tek bir şey vardı:

Onlara karşı duyduğum sevgim. Hatta kimsesiz geçirdiğim sekiz yılda o sevgi daha da artmıştı. Yokluklarını hissettiğim için varlıklarının ne kadar kıymetli olduğunu anlamıştım. Onlar ise benim yokluğumu bile fark etmemişti ki bana duydukları sevgiyi sorgulasınlar.

“Sence sen aynı mı kalmışsın, abi?” dedim ve kolumu sıkıca tutan elini gösterdim. Ne yaptığını fark ederek elini çekti. Kolumu geri aldığı için teşekkür etsem, rica ederim diyebilecek bir insandı. *Uyuz!*

Onu arkamda bırakarak yürümeye başladığımda beni takip etti. Gözlerimi devirdim ve Kayahanların olduğu masaya ilerledim. Biraz Yelda’yla uğraşıp moralimi yerine getirmeliydim.

Masalarında tanımadığım iki adam ve bir kadın daha vardı. Sohbet ediyorlardı. Ben gelince konuşmaları sonlandı.

Saçlarına aklar düşmüş bir adam vardı ve yanında da ondan daha genç duran bir kadın. Yüzlerini göremediğim için yaşlarını tahmin edemiyordum ama ilk izlenimim bu şekildeydi. Genç bir adam daha vardı ve onun az önce bana dans etme teklifinde bulunan kişi olduğunu fark ettim. “Kayahan, hanımefendi sizinle miydi?” diye sordu ak saçlı adam. Saçına rağmen oldukça fit görünüyordu.

Ağabeyim beni baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı. “Bir yakınımız,” dediğinde yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Özgür de o sırada yanımda durmuş, Kayahan’ın ne dediğini gayet duymuştu. Söylediğini düzeltmedi.

“Neyiniz oluyor?” diye sordu adam. Sonra gözlerini yanımda dikilen Özgür’e kaydırdı. “Yoksa senin sevgilin mi?”

“Üç kardeşten birini sevgilim yapacak olsaydım, Özgür olmazdı,” dedim gayet rahat bir tavırla. Üç kardeş kısmına bastırılmışım çünkü anladığım kadarıyla dördüncü kardeşlerini yok sayıyorlardı. Söylediğim şey ak saçlı adamın ilgisini çekti.

“Hangisi olurdu?” diye sorduğunda Kayahan’a alıcı gözle baktım ve altdudağımı ısırdım. Bu yaptığımın cevap net şekilde belli oldu. Adam gülerken Yelda öfkeyle bana bakıyordu.

Kayahan eşi olacak kadın üzülmesin diye elini onun beline yerleştirdi. “Neyse ki benim gözüm Yelda’dan başkasını görmüyor.” Bu söylediği gülmemi sağladı.

“Merak etme, zaten bir seçim şansım olsaydı o Atahan olurdu.” Kaşlarını çattı. Atahan’ı ona hatırlattığım için sinirlenmişti büyük ihtimalle ama umurumda değildi. Yanındakine inanıp kardeşini yok sayan bir adamdı o. Ciddiye almama gerek yoktu.

“Gerçekten, Atahan’ı göremedim. Nerelerde?” Ak saçlı adamı içten içe sevmiştim çünkü güzel sorular soruyordu. Hemen yanıt verdim.

“Üzerine iftira atıldığı için gelmemeyi tercih etti.” Adamın kaşları kavislendi.

“Ne iftirası?”

Konuşacaktım ki, Yelda araya girdi. Yaptıklarını ortaya dökmemden korkmuştu herhalde. “Dünya şakacı bir insandır,” dedi bana sertçe bakarak. Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı.

Az önce bana dans etme teklifinde bulunan adam araya girdi. “Şakacı olduğu kadar güzel de.” Böylelikle geldiğimden beri susan kadın da konuşmaya katıldı.

“Gerçekten çok güzelsiniz. Dansınızı hayranlıkla izledim.” Ona gülümsedim.

“O adamın yerinde olmak için neler vermezdim,” dedi genç adam. Söylediği beni güldürdü. Kadın tekrar konuştu.

“Üzerinizdeki elbiseye bir ara ben de taliptim ama satılık olmadığını söylemişlerdi. Şimdi sizde görmek beni şaşırttı. Tasarımcıyı tanıyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Evet.

“Bu elbiseye sahip olduğunuz için çok şanslısınız. Bir ara dünya çapında büyük ses getirmişti. Çok fazla talep edildi ancak tasarımcı satmadı.”

“Şanslı değilim. Bir şeyi istiyorsam alırım,” dedim. Kadın söylediğime şaşırdı. Nazik bir teşekkür bekliyordu sanırım. Ancak ortada teşekkür edilecek bir durum yoktu. *Elbiseye ilk ben göz koydum, senden önce ben biliyordum zaten,* diyordu.

Boğazını temizledi ve hafifçe bana doğru eğildi. “Elbiseye ne kadar ödediniz?”

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Bir milyar dolar,” dediğimde kadından önce Özgür söylediğime şaşırdı. Öksürdü.

“Ciddi misin lan?” diye fısıldadı kulağıma. Kendi paralarını kullandığımı düşündüğü için canı yanmıştı herhalde.

Güldüm. “Şaka yapıyorum,” dedim bana afallayan gözlerle bakan kadına. Böylelikle derin bir nefes aldı. Ağabeyim de tabii...

Muhabbetin kesilmesini sağlayan, masaya Yekta’nın gelmesi oldu. “Ablacığım, nikâhtan önce son hazırlıklar için seni yukarıda bekliyorlar.” Yelda gözlerini kırıştırarak garip bir gülümsemeyle ağabeyime baktı.

“Canım, ben hemen dönerim.” Kayahan başını salladı. Böylelikle Yelda ve Yekta ikilisi masadan ayrıldı.

“Ne hazırlığı bu?” diye sordum merakla. Benim bildiğim son hazırlığı nikâh memuru yapardı. Acaba o manyak, memura da mı maske taktıracaktı?

Kayahan omuz silkti. “Bilmiyorum,” diye kestirip attı. Pek umurundaymış gibi değildi. *Bitse de kurtulsam*, kafasındaydı şu an.

Yanımızdaki tanımadığımız insanlar müsaade isteyerek masadan kalktı. Kayahan, Özgür ve ben kaldık. “Siz de bir kişinin eksikliğini hissediyor musunuz?” diye sordum imalı bir ses tonuyla.

“Dünya,” dedi Kayahan. “Gelmemesi kendi tercihiydi.”

“Tabii, evden gitmek de kendi tercihiydi zaten. Bir şey demedim ki.”

Kayahan burnundan öfkeyle sert bir nefes verdi. Sonra bir şey söylemeden masadan ayrıldı. O gittiğin an Özgür konuştu. “Dilin git-tikçe zehirli olmaya başladı senin.” Omuz silktim.

“Rahatsız mı oldun, abi?” Soruma yanıt vermesine izin vermedim. “Bence sen benim söylediklerimin zehrini tartacağına Atahan’ın eksikliğinin nedenini düşün.”

Yürümeye başlayarak Özgür’ü masada yalnız bıraktım. Canım sıklıkla başlamıştı. Hiç eğlenceli bir şey yoktu ki ortalıkta. *Zenginler ve zenginler. Klasik müzik, ruhsuz bir ortam.* Bunalmıştım. Böyle güzel bir mekâna böyle bir düşün yakışmış mıydı şimdi?

Gözlerimi ikinci katın terasında dolaştırdım. Merakıma yenik dü-

şerek merdivenlere ilerledim ve üst kata çıktım. Üzerimdeki gözlerin hâlâ farkındaydım ancak görmüyormuşum gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Müziğin sesi buraya daha az geliyordu. Üst kat daha ihtişamlıydı. Büyük camların önündeki işlemler fazla göz alıcıydı. İlerlerken bir camın önündeki süslemenin güzelliğine dayanamayarak telefonumu el çantamdan çıkardım ve video çekmeye başladım. Belki bir gün bu işlemleri bir tiyatro sahnesinde dekor olarak kullanırdım.

Genelde kendi yazdığım oyunların sahne dekorlarını da kendim yapmaya çalışıyordum. Hatta kıyafet ve kostümleri de uğraşıp hayal ederek yapıyor, zaman yoksa da birilerinden yardım istiyordum.

Cam kenarlarındaki süsleri çekerek ilerlerken tanıdık bir ses duydum. Yelda'ydı bu. Merakla sesin geldiği kapıya doğru ilerledim. Yelda öfkeyle konuşuyordu.

“Hayır dedim, bugün yapmayacaksınız!” Kaşlarım istemsizce çatıldı. “Biliyorum ama bugün olmaz. Etraf çok kalabalık ve her yerde koruma var. Yakalanırsınız.” Neyden bahsediyordu bu kadın? “Tamam,” dedi en sonunda öfkeyle. “Kayahan’ı ben öldüreceğim!” Gözlerim kocaman açıldı. Kapıyı hızla ittim ve odaya girdim.

“Ne diyorsun sen be!”

Yelda telaşla bana döndü. Kulağındaki telefonu indirdi. Yüzüme ecelini görmüş gibi bakıyordu. Ki haklıydı da. Ağabeyimi öldüreceğini söylemişti!

Yutkundu. “Yanlış anladın,” dediğinde üzerine doğru bir adım attım ama durmamı sağlayan şey birden bana doğrulttuğu silahtı.

Yanında silah mı taşıyordu bu kadın? *Ah, abi, evimize kimleri soktun!*

Gözlerim kısıldı. “İndir o silahı! Buradan elini kolunu sallayarak çıkamazsın!” Güldü. Ama gülüşünde bile büyük bir korku vardı. Panikten dolayı silahı tutan eli titriyordu. Bu yüzden yanlış bir hareket yapamazdım.

“Asıl sen buradan çıkamayacaksın!” dedi sinirle. “Her şeyi mahvetmene izin veremem! Buraya gelmek senin suçun! Ölmek de senin suçun olacak!” Gözlerindeki maskeyi öfkeyle çekip çıkardı. “Gebereceksin ve biliyor musun, kimse senin ölümünle ilgilenmeyecek,” dedi gerçekten buna inanıyormuş gibi.

“O tetiğe bastığın an tüm hayatını elinden alırlar senin. Kayahan almazsa Özgür alır.” Dudağımın kenarı kıvrıldı. “İkisi de almazsa, sıra Atahan’a gelir ve o kimseye acıyacak bir insan değildir. Ne sen nefes alırsın bu saatten sonra ne de kanından başka biri. Hepsini toprağa gömer,” dedim rahat bir şekilde. Söylediklerim onu daha da panikletti. “Üstelik bunu yaparken kolay bir ölüm de sunmaz sana. Tanıyorsun, değil mi Atahan’ı? Neler yapabileceğini çok iyi biliyorsun! O yüzden iftira atıp onu gönderdin çünkü o varken yakalanacağına emindin!” Başımı iki yana salladım. “Hadi, vur beni. İmzala ölüm fermanını.”

Güçlükle yutkundu. Gözleri etrafta gezindi; bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordu ama artık çok geçti. “Kayahan sana inanmaz,” dedi en sonunda yeniden gözlerime bakarak.

“Kayahan belki inanmaz ama Atahan inanır, Yelda. Atahan bir bana inanır.”

Başını iki yana salladı. “Sen onların gözünde hiçbir şeysin. Biz Kayahan’la tanıştığımızda kız kardeşi olduğunu söylemişti ama senden hiç bahsetmezdi. Unutmuş gibi. Aklına hiç gelmezdin. Adını hiç anmadılar.”

Canımı yakmaya mı çalışıyordu? Başarılı olamıyordu çünkü ben zaten her şeyin farkındaydım. “Kime çalışıyorsun?” diye sordum söylediklerini önemsemeden.

“Kimseye çalışmıyorum! Yanlış anladın beni! Ben...”

“Sen Kayahan’ı öldüreceğini söyledin! Birbirimizi kandırmayalım, Yelda. İkimiz de buradan çıkamayacağımızı biliyoruz.”

Derin ama titrek bir nefes aldı. Kabullenemez bakışlarıyla gözlerini silaha dikti. “Silah bende. Buradan çıkamayacak olan sensin!”

Omuz silktim. “Sana öyle bir senaryoda başına neler gelebileceğini anlattım, Yelda. Bırak elindekini.”

“Hayır! Kayahan’a her şeyi söylersin!”

“Hani bana inanmazdı Kayahan?” diye sordum merakla.

“İnanmayacak zaten!” Sabrımı sınırıyordu artık.

“Tik tak, Yelda. Vakit geçiyor. Seni bulamayan Kayahan birazdan buraya gelir. Göreceği manzarayı düşünsene.”

Yine yutkundu. Bana öyle büyük bir nefretle baktı ki, daha önce

böyle bir öfkeyle yüz yüze gelmiş miydim bilmiyordum. “Benim canım yanarsa seninki de yanmak zorunda!” diye bağırdı. Elindeki silahı sıkıca tuttu ve hemen ardından tetiği çekti. Patlayan silah sesi kulaklarımın uğuldamasına sebep oldu. Elimde tuttuğum telefon yere düştü.

“Ne yaptın sen?” diye sordum dehşet dolu bir sesle. Kendini vurmuştu. Dudaklarım açılıp kapandı. Karnındaki kırmızı kan gelinliğini boyuyordu. Hâlâ elinde tuttuğu silahı ayaklarımın önüne doğru attı.

“Kimse...” dedi zorlukla nefes alarak. “Kimse sana inanmayacak!” Dizlerinin üzerine düştü.

Daha hareket edememişken kapının gürültüyle açıldığını duydum. “Yelda...” Ağabeyimin şaşkınlık dolu sesi içimi titretti. Yanımdan geçerek karısı olacak kadına koştu. Yelda bu anı bekliyormuş gibi Kayahan’ın kollarının arasına kendini bıraktı.

“O yaptı. Beni o vurdu!” Yelda’nın son sözleri bunlardı. Bir daha konuşmadan bilincini kaybetti.

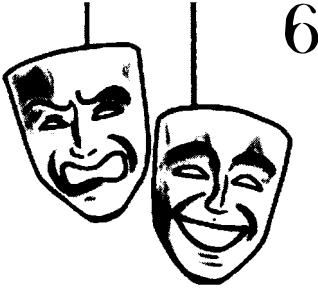
“Yelda! Uyan!” İçeriye birilerinin daha girdiğini hissediyordum ama gözlerimi karşımdaki manzaradan ayıramıyordum.

“Hayır, hayır!” diye gürleyen Kayahan, ambulans çağırımları için bağırان bir başka kişi...

Kayahan’ın sırtı bana dönüktü. Telaşlıydı, evleneceği kadın için korkuyor, uyanmasını söyleyip duruyordu. Çok çaresizdi.

Bir süre sonra omzunun üzerinden bana baktı. Onunla göz göze geldim ve korktum. Bana yapabileceklerinden... Bana inanmayacağını biliyordum. Bir insan durup dururken ne diye kendini vururdu ki? Bana kimse inanmazdı.

“Eğer ölürse...” dedi dişlerinin arasından yüzüme bakarak. “Ölürsün!”

Sessizlik.

Sevmezdim. Susmayı da sessiz ortamları da sevmezdim. Çıldıracakmış gibi olurdum.

Çocukken o kadar çok susturulmuştum ki, ne zaman sessizliğe bürünsem çocukluğuma döndüğümü hissederdim. Yaşım büyümüştü ama hissettiklerim değişmemişti. Ruha kazınmış gerçekler bedeninin küçüklüğüne veya büyüklüğüne bakmazdı.

Boş odamda oturuyordum. Kapım yine kilitliydi. Olaydan sonra ağabeyimin emriyle eve getirilmiş ve odaya kilitlenmiştim. Gece geçmiş, sabah olmuştu. Eve gelen giden yoktu. Acaba Yelda ölmüş müydü? Ölse üzülmezdim ama bu durumda ben de ölürdüm. Kayahan bana inanmayacak, o yaşamazsa beni öldürecekti.

Kollarımı bedenime sardım. Kafamdan bin bir türlü şey geçiyordu ve hepsinde benim sonum geliyordu. Dizlerimi karnıma çekmiş, üzerinde bir yastık bile olmayan yataкта oturuyordum. Geçen saatler boyunca başka bir şey yapmamıştım. Zaten içinde hiçbir şey olmayan bir odada ne yapabilirdim ki?

Telefonum yoktu. Atahan'ı arayabilseydim belki içim daha rahat olurdu çünkü biliyordum ki, o bana inanırdı. Şimdi kendimi köşeye sıkışmış bir fare gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatarak başımı arkaya yasladım. O kadının ölmemesi için dua edeceğim aklıma gelmezdi.

Kapıdan duyduğum kilit sesi beni irkiltti ve anında gözlerimi açarak o tarafa baktım. Özgür içeri girdi. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp

ayağa kalktım. Bakışları beni çok rahatsız etmişti. Suçlayıcıydı. Olay olduğu andan beri onlarla hiç konuşamamıştım. Her şey bir anda gerçekleşmişti ve ben daha ağzımı açmadan yine bu odaya kilitlenmiştim.

“Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?” diye sordu bana.

Evet, benim yaptığımı inanıyordu. Kendimi savunmadan önce bilmem gereken bir şey vardı.

“Öldü mü?”

“Ölmedi ama her an ölebilir!” Sesi odayı sarsa da geri adım atmadım.

“O ne demek?”

“Komada. Doktorlar pek iç açıcı konuşmuyor.” Yani hâlâ bir şans vardı. Özgür’e doğru bir adım attım. “Abi,” dedim sesim titreyerek. *Lütfen, inan bana. Yalvarırım inan.* “Ben yapmadım.”

Burnundan sert bir nefes verdi. “Sen yapmadıysan kendi kendini mi vurdu bu kız, Dünya?” Kadının beni soktuğu durum karşısında kafayı yemek üzereydim. Olur da yaşarsa ve ben ölmezsem, ona dünyayı dar edecektim. Yemin ederim, ölmediği için pişmanlıktan gebercekti.

“Evet. Telefonla konuşurken duydum onu, Kayahan’ı öldürmekten bahsediyordu.”

Bana kötü kötü baktı. “Sana inanamıyorum,” dedi. Nefesimi tuttum çünkü sonrasında canımı yakacağını bakışlarından anlamıştım. “Bu kadar düşmüş olamazsın. Bu gördüğüm benim kardeşim olmaz.”

Yumruklarımı sıktım. Ne kadar anlatırsam anlatayım beni anlamayacak, bana inanmayacaklardı. Ama kendimi de durduramadım. Sonumu bile bile konuştum. “Abi, yemin ederim ben bir şey yapmadım! Benim silahım bile yoktu! Sen beni hayatın boyunca hiç silahla gördün mü?” Bu söylediğim duraksamasını sağladı ama yeterli değildi.

“Kadından zaten nefret ediyordun, bir yerden bulmuşundur.” Omuzlarım düştü. Ağlamamak için kendimi çok zor tuttum. “Akşam için hazırlan,” dedi birden beklemediğim şekilde.

“Neye hazırlanıyorum?”

“Akşam görürsün. Ayrıca Kayahan’ın gazabını üstüne çekmek istemiyorsan, dediklerini harfiyen yaparsın.” Kayahan’dan korkuyordum. O canı yandığında karşısındakine aynısını yapmayı çok iyi bilirdi. Bu yüzden itiraz etme şansım olmadı, zaten Özgür de bana öyle bir zaman tanımadan odadan çıkmıştı.

Arkasından kapattığı kapıya birkaç saniye baktım. Akan gözyaşımı hızlıca sildim. Bunu o kadar sertçe yapmışım ki, canım acıdı. Ne için hazırlanmamı söylediğini bilmiyordum ama hoşuma gitmeyecek bir şey olduğuna emindim, o yüzden bu evden bir şekilde gitmem gerekiyordu.

Hâlâ çıkarmadığım, giyerken mutluluk saçtığım ancak şimdi lanetlendiğini hissettiğim elbiseyi hızlıca üzerimden attım ve ilk kez eve gelirken giydiğim kirli kıyafetlerimi giydim. Pis olmaları umurumda değildi. Benim bu evden, bu şehirden ve bu ülkeden gitmem gerekiyordu. Özgür çıkarken kapıyı kilitlemediği için bana büyük bir iyilik yapmıştı. Ön kapıyı kullanmayacaktım. Küçükken buradan kaçabilmek için çok fazla şey denemiştik. Şimdi her biri aklımdaydı.

Babamdan kaçtığım evden bir gün ağabeyim yüzünden kaçacağım aklıma gelmezdi.

Etrafı hızlıca kontrol ettikten sonra kapıyı ardımdan kilitledim ve anahtarı yanıma aldım. Böylelikle kendimi içeriye kilitlediğimi düşüneceklerdi ve bu da bana zaman kazandıracaktı. Yukarıda bir kat daha vardı. Orası genelde kullanılmazdı ama çatıya bağlanıyordu. Hızlıca merdivenleri çıktım ve en üst kata geldiğimde yalının ısıtma sistemleri ile kabloların olduğu odaya girdim. Buranın tavanında çatıya çıkan bir geçit vardı.

Kapıyı arkamdan kapatarak etrafa göz gezdirdim. Üzerine basıp çıkabileceğim bir şey aradım. Boyum kısa değildi ama sonuçta tavana yetişecek kadar da uzun değildim. Dolapları sırayla karıştırdıktan sonra alttakinde bir tabure görmemle gözlerim resmen ışıldadı. Onu olduğu yerden aldım ve çatıya çıkan tavan kapısını ittim. Hareket etmedi. Yıllardır açılmadığı için sıkışmış olabilirdi. Tüm gücümü kullanarak zorlamaya devam ettim.

“Hadi açıl!” Bildiğim kadarıyla bir anahtarı, hatta anahtar deliği

de yoktu. Küçükken Kayahan ağabeyimin omuzlarına çıkar, burayı yukarı iterdim ve açılırdı. Şimdi... Açılmıyordu. “Yalvarırım açıl!”

İtmeye devam ettim. En sonunda hareket eden kapak beni umutlandırdı. Parmaklarım fazla bastırmaktan dolayı acısa da vazgeçemedim. Tamamı açıldı ve tekrar kapanmasın diye itebildiğim kadar geriye ittim. Açılan kısımdan kollarımı geçirerek dirseklerimden güç aldım, böylelikle bedenimi yukarı çekebildim. Bunu yapmak tüm karın kaslarımın gerilmesine neden oldu ama çıkana kadar kendimi bırakmadım. Dizlerimin üstünde hafifçe süründüm ve kapağı ses çıkarmamaya dikkat ederek kapattım.

Artık yalının çatısındaydım. Tek yanlış bir hareketle ayağım kayabilir, aşağı düşebilirdim. Dikkatlice ilerleyerek arka kapıya bakan tarafa geçtim. Burası direkt denize baktığı için herhangi bir giriş yapılması mümkün değildi. Deniz araçları için yapılmış bir bölümdü. Ayağa kalkmayıp ellerimden destek alarak en uç noktaya ilerledim. Evin duvarlarını sarmış kalın sarmaşıklar inmemi sağlayacak unsurlardı. Bir an bunların temizlenmiş olmasından çok korktum.

Harekete geçecektim ki, ön bahçede fark ettiğim hareketlilik duruma yol açtı. Bahçeye arabalar girdi. Öndeki araç Kayahan'ındı ve çok geçmeden indi. Yürüyüşü, hatta bakışları uzaktan bile ne kadar öfkeli olduğunu anlatıyordu. Kayahan geldiyse yanıma uğrardı. Bir an önce buradan gitmeliydim.

Arkamı dönerek ayaklarımı aşağıya sarkıtım. Yaptığım delilik de olsa, ayağım kayıp düşecek de olsam duramazdım. Durmayacaktım da. Gidecektim buradan. Ellerimle sarmaşıkların köklerini sıkıca kavradım ve dikkatli ama yapabildiğim kadar hızlıca inmeye başladım. Birkaç dakika sonra mesafeyi yarılamıştım ama hâlâ çok vardı ve fazlasıyla yorulmuştum. Nefes nefese olduğum yerde güç kazanabilmek için bekledim.

“Dünya!”

Kayahan'ın sesi. Odada olmadığımı anlamış olmalıydı. Birkaç adım daha panikle indim ve boyumdan daha yüksek bir mesafe kaldığında atlardım. Acıyan bileğim çılgık atmam için büyük bir neden olsa da son anda ellerimle ağzımı kapatabilmiştim. Her an korumaları

harekete geçirebilirdi. Evin bahçesinden çıkmalıyım. Düştüğüm yerden kalktım ve ayağımın acısını umursamadan denizin olduğu tarafa koşar adım ilerledim. Korkulukları aşp deniz seviyesindeki alana girdiğimde hızlıca sola döndüm. Burası oldukça dar bir yerdi. Ancak duvara sürünerek birkaç metre ilerlersem, yalının görüş alanından çıkacaktım.

Kenarlardan tutunarak yavaşça ilerlemeye başladım. Burada hızlı olamazdım çünkü yürüdüğüm alan çok dardı. Yanlış bir adım atarsam denize düşerdim. Zamanında düştüğüm olmuştu. Beni genelde Özgür kurtarırdı. Burnumdan sert bir nefes verdim. Kalbim o kadar acıyordu ki, tüm bu yaşananlar bir rüyadan ibaret olsun istiyordum. Gözlerimi açacaktım ve her şey eskisi gibi olacaktı. Dördümüz olacaktık, belki yaşadığımız her günden korku duyacaktık ama sonuçta birbirimize sahip olacaktık.

Buraya geldiğim, o düğüne katıldığım için pişman değildim. Çünkü Yelda açıkça ağabeyimi öldüreceğini söylemişti. Kayahan'ın gözü aşktan kör olmuştu. Belki gelmeseydim, o kadın istediğini elde edebilecekti.

Gerçi Kayahan'ı öldüremese de beni öldürmeyi başarmıştı.

Sona geldiğimde duvarın üst kısmına tutundum ve kendimi yukarı çektim. Yola çıktığımda derin bir nefes aldım. Evden çıkmayı başarmıştım ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Beni her yerde bulurlardı. Yanımda telefonum, kimliğim, hiçbir şeyim yoktu.

“Dünya!”

İrkilerek arkama döndüm. Gözlerim korkuyla açıldı. Kayahan karşımdaydı. Adımlarım geri geri gitti. “Buraya gel!” Başımı iki yana salladım ve ona arkamı dönerek koşmaya başladım. “Dünya!” Ağzımdan kocaman bir çığlık kaçtı. Ayak bileğimdeki acı kendini net şekilde belli ederken ve kalbim korkuyla atarken çığlık atmamam imkânsızdı.

“Ben yapmadım!” diye bağırdım son ses. “Ben yapmadım! Bırak peşimi!”

Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Koşmaya devam ederken arkamdan geldiğini biliyordum. Durmak şöyle dursun, arka-

ma bakacak cesaretim bile yoktu. Köşeyi döndüğümde kurtulduğumu düşünürken karşıma çıkan Özgür'le kendimi zar zor durdurdum. "Abi, ben bir şey yapmadım! Çekil önümden!" Başka gidebileceğim bir taraf yoktu. Önümde Özgür vardı, arkamda Kayahan. Solumda yalı, sağımda deniz...

"Yapmadıysan neden kaçıyorsun, Dünya?" diye sordu Özgür. Nefes nefese cevap verdim.

"Çünkü sizden korkuyorum! Bana inanmayacağınızı biliyorum!" Konuşurken Kayahan da köşeyi dönmüştü. Sırtımı Özgür'e çevirerek Kayahan'a baktım. Bakışları korkumu ikiye katladı. Beni mahvedecekti. "Abi..." diye fısıldadım ağlarken ama devamını getiremedim çünkü kolumu tuttu ve beni çekti. "Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim. Kendisi yaptı!"

"Kes sesini!" İrkildim. Onun tarafından o kadar çok susturulmuşum ki, artık kalbim ağıt yakıyordu. Akan gözyaşlarımı durduramadım. Yalının bahçesine girdik. Çalışanların önünde eve sürüklenmek ayrı, bunu yapan kişinin ağabeyim olması ayrı canımı yakmıştı.

Hızlı adımlarına acıyan ayağımdan dolayı uyum sağlamak zordu. Beni kapıdan soktuğu an içeriye itti ve dengemi sağlayamayarak dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Saçlarım önüme savrulurken kendimi korumak için yere dayadığım ellerimin içi sızladı.

"Bıktım senden!" diye bağırdı kapıyı çarparak kapatırken. Özgür de çoktan içeri girmişti. Olduğum yerde dönerek Kayahan'a baktım. Neden anlamıyordu, bana neden inanmıyordu?

"Ben bir şey yapmadım!" dedim tekrar.

"Yaptın ya da yapmadın! Umurumda değil. Artık seninle uğraşamayacağım. Evleneceksin!"

"Ne?" Duyduklarım doğru muydu? Hayır, olamazdı. "Hayır! Evlenmeyeceğim kimseyle!"

"Dünya!" dedi ağabeyim üzerime doğru bir adım atarak. Korktuğum için sürünerek geri çekildim. "Sana iki seçenek sunacağım." Evlenmezdim. İstemediğim bir adamla evlenemezdim! Bunu bana yapamazdı. "Ya benim ayarladığım bir adamla evlenirsin ya da seni babama veririm!" Nefesim kesildi. Gözyaşlarım durdu ve zaman bir

an geçmişin koynuna girdi. Çılgınlıklarım vardı; bir benim duyduğum. Çok ağlıyor, korkudan tir tir titriyordum; bunları bir ben biliyordum. Karanlık dört yanı sarıyor, her köşede bir kamera belirliyordu. Bazen nefes almaktan bile korktuğumu biliyordum; sırf yanlış alırsam dayak yerim diye.

Zaman bir fahişeydi. İstedigine akıyordu.

Başımı usulca sallarken buldum kendimi. “Evlenirim,” dedim. *Evlenirim, abi. Ne olursun, beni o adama verme.*

“Kalk, hazırlan. Akşam buraya gelecek.” Kalktım. Korkudan bir daha yüzüne bile bakamadım. Merdivenlere yöneldim. Çıktığım her basamak kalbimden bir parça koparıyordu. O parçalar Kayahan ve Özgür’e aitti. Ben bunu hak etmiyordum. Gerçeği öğrendiklerinde bir daha yüzlerine bakmayacaktım. İkisini de Atahan’a söyleyecektim. Söyleyecektim!

Kaldığım odaya girdim. Kapı kırık olduğundan tam kapatamadım ama yatağın kenarında, görünmeyeceğimi düşündüğüm bir yere çökerek dizlerimi karnıma çektim. Gözyaşlarım aktı. Sesim çıkmasını diye elimi dudaklarıma bastırdım.

Sesimi hiç sevmiyordu ki. Beni de hiç sevmiyordu.

İkisini de Atahan ağabeyime söyleyecektim...

Kapı vurulduğunda gözlerimi daldığı yerden ayırarak o tarafa baktım. “Efendim, girebilir miyim?”

“Gir,” diye fısıldadım. Sesim ağlamaktan çıkmıyordu artık. Bir zaman sonra gözyaşlarım kesilmişti ve yaptığım tek şey yerdeki parçaları izlemek olmuştu. Kırık kapı içeriye itildi. Gelen Simay’dı. Bana endişeli gözlerle bakıyordu.

“İyi misiniz?”

Değilim. Hiç iyi değilim.

“Ne oldu?” diye sordum gelme sebebini anlamak için.

“Şey, Kayahan Bey bunları size getirmemi söyledi.” Elindeki poşetleri gördüğümde güldüm.

“Bana kefenimi göndermiş.” Söylediğim şeyin farkına vardığımda canım düşündüğümünden daha çok yandı.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. Benim için endişelendiğini gözlerinde görebiliyordum. “Yok,” diye fısıldadım. Artık benim için kimse bir şey yapamazdı. “Yelda’dan bir haber var mı?”

Başını iki yana salladı. “En son komada olduğunu duymuştuk.” Çok ağladığım için akan burnumu çektim.

“İnşallah ölmüştür.” Söylediğime şaşırды ama içinden *âmin* dedigine neredeyse emindim. Bir an sessizlik olduğunda panikledi.

“Bunları nereye bırakayım?”

“Bırakma,” dedim net bir şekilde. “Götür.” Gözlerini kırıştırdı. Kayahan onun da başını yakmasın diye fikrimi değiştirdim. “Ya da bırak şu köşeye.” Söylediğimi anında yaptı.

“Size su getireyim mi?”

“Teşekkür ederim, istemiyorum. Çıkabilirsin.” Başını salladıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı da hafifçe çekti.

Köşeye bıraktığı poşetlere baktım. Burnumu yeniden çektim ve ayağa kalktım. Madem ağabeylerimden kurtuluş yoktu, o zaman ben de beni evlendirecekleri adamı öldürüp mirasını da çatur çatur yerdim. Yüzüme yapışmış saçlarımı geriye ittim ve odama bir kez daha göz gezdirdim. Bakışlarım duvara çizdiğim dört *Cin Ali*’de takılı kaldı. Kalp içine alınmış o dört şey yeniden gözlerimin dolmasına sebep oldu. Hatta canımı o kadar yaktı ki, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Böyle olmamalıydı. Ben küçükken hepimizin babamdan kurtulacağı hayalini kurardım. Belki ağabeylerim kurtulmuştu ama şimdi benim için bir ağ örmüşlerdi. Ben çırpındıkça etrafımı daha da sarıyor, beni boğuyordu. Beni öldürüyorlardı.

Elim boğazıma gitti. Beni bu evlilikten kurtarabilecek tek kişi Atahan’dı ama onu arayabilecek bir telefonum yoktu. Kapı yeniden tıklandı.

“Şey, efendim, bunları getirmeyi unutmuşum,” dedi Simay bir poşet daha getirerek.

“Simay!” dedim. Sesim beklemediğim şekilde yüksek çıkmıştı.

Simay ona kızdığını sandı ama durum bununla alakalı değildi. “Bana telefonunu verebilir misin?” Poşeti diğerlerinin yanına bıraktıktan sonra önümde saygıyla durdu.

“Kayahan Bey bu konuda bizi uyardı,” dedi. İçimdeki küçücük umut yerle bir olurken Simay elini önlüğünün cebine götürdü. Açık kapıya kısa bir bakış attıktan sonra elindeki tuşlu telefonu bana uzattı. “Kayahan Bey’e söylemeyin lütfen. Yoksa beni kovar.”

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Bana uzattığı telefonu aldım. “Teşekkür ederim!” dedim içtenlikle.

Ağabeyimin numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma yasladım. Umut içindeki bekleyişimi telesekreter bitirdi. “*Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.*”

Kahretsın!

Başımı ellerimin arasına aldım. Neden bunu yaşamak zorundaydım ki? *Neden!* Telefonu kapatmadığım için sesli mesaja düştü. Ağabeyim telefonu açtığında en azından hızlıca yanıma gelebilsin diye ona bir mesaj bırakmayı düşündüm.

“Abi, benim, Dünya. Kayahan ve Özgür beni zorla evlendirmeye kalkıyor. Yelda yellozu kendini vurdu, suçu da üstüme kaldı. Onu telefonla konuşurken duydum, Kayahan’ı öldüreceğini söylüyordu. Lütfen araştır bunu ve çabuk gel.” Yutkundum. “Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

Sesli mesajı sonlandırarak gönderdim. Simay duydukları karşısında sessiz kalamadı. “O kadının kötü olduğunu biliyordum!” dediğinde neredeyse gülecektim. Bana en azından birisinin inanması mutlu olmamı sağlamıştı. Telefonunu ona geri uzattım.

“Teşekkür ederim, Simay. Bu yaptığını unutmayacağım.”

Gülümsedi. “Rica ederim. Şey, ben gideyim.” Başımı usulca salladım. Bana son kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Derin bir nefes aldım. Ağabeyime ulaşamasam da mesaj bırakabildiğim için mutluydum. Er ya da geç telefonunu açacak ve söylediklerimi dinleyecekti. Tek dileğim bunu bir an önce yapabilmesiydi. Evlenmek falan istemiyordum. Biliyordum, ağabeyim sırf beni ceza-

landırmak için yapıyordu tüm bunları. Sırf kendisi kadar benim de canım yansın istiyordu.

Gerçekler elbet bir gün ortaya çıkacaktı. İşte o zaman beni yanında bulamayacaktı. Gerçi yanında olmamı istediğini de sanmıyordum ama onu affetmeyecektim. Bir kez bile bana inanmadığı, hadi bunu da geçtim, bir kez bile sormadığı için affetmeyecektim.

Yataktan destek alarak ayağa kalktım ve poşetlerin olduğu tarafa ilerledim. Hepsini tekmeleyerek sağa sola dağıttığımda hiç de içim rahatlamamıştı.

Odadaki banyoya girip aynada kendime baktım. Düğün için yaptığım makyaj akmıştı. Normalde bakımlı bir insandım, böyle bir manzaraya katlanamazdım ama inadına silmedim. Saçlarım zaten darmadağındı. Berbat görünüyordum ama bu durum beni sevindirdi. Benimle evlenmek isteyen kimse karşısında bir enkaz görecekti. Yani umut ettiğim şey buydu.

“Dünya!” diye içeriden seslenildiğinde yeniden kaçtığımı düşünmesinler diye bağırarak yanıt verdim.

“Ne var?”

“Misafirler geldi, hadi.” Yüzümü kaldırdım ve akmak üzere olan gözyaşlarımı bastırdım. Bugün daha fazla ağlamak yoktu. Banyonun kapısını açıp dışarı çıktığımda Özgür gördüğü şeyden dolayı bana şaşkınlıkla baktı. “Elini yüzünü bir düzeltseydin.”

Gözlerimi onunkilere sabitledim. “Eserinizle gurur duyun!” diye bağırdım yüzüne.

Başını iki yana salladı. “Abimle fikrini değiştirmesi için konuşum, Dünya. Ama senin yaptığın affedilir bir şey değil.”

“Sadece konuşmuşsun. Engel olmaya çalışmamışsın ki, marifetmiş gibi anlatma!” Sertçe nefes verdim. “Ayrıca ben hiçbir şey yapmadım! O manyak kendini vurdu, duydun mu?”

“Abimin yanında da bu şekilde konuşma. Evleneceği kadının düğün gününde vurulduğunu görüyor ve o odada senin dışında kimse yok. Ne düşünmemizi bekliyorsun?”

“Yelda’dan biraz şüphe duymanızı bekliyorum! Bana biraz güvenmenizi! Kardeşinizim ben sizin!”

“Sana nasıl güvenelim? Her söylediğin yalan, kızım!”

Söyledikleriyle dişlerimi birbirine bastırdım. Evet, zamanında Türkiye’ye girmek için türlü yalanlar uydurmuştum, bunu reddetmiyordum ama hiçbir zaman kötü bir niyetim yoktu. Sadece memleketime dönmek istemiştım ve bana bunu bile çok görmüşlerdi.

Özgür’ün üzerine doğru bir adım atarak kafa tutuyormuş gibi yüzüne baktım. Benden uzun veya güçlü olması ona başkaldıramayacağım anlamına gelmiyordu. Bir yolunu bulur, bu düştüğüm durumdan da elbette kurtulurdum. “Eğer bu işe karşı çıkmazsan, seni sonsuza dek silerim, Özgür,” dedim net bir şekilde. Şakam yoktu. Olmayacaktı da. Kayahan’ın beni tehdit ettiği şeyi duymuş ve susmuştu. Buna rağmen ona bir şans daha verecektim çünkü her ne olursa olsun ağabeyimdi.

Başını iki yana salladı. “Kayahan kararlı,” dedi sadece. Yine ağabeyinin sözünden çıkmayacaktı. Bir kez olsun benim ya da Atahan’ın arkasında durmamıştı. Biz yoktuk sanki, kardeşi değildik. Bir Kayahan vardı onun için. Omzuna çarparak yanından geçtim ve odadan çıktım. Arkamdan gelirken konuşuyordu: “Böyle mi ineceksin aşağıya?”

“Neden inmeyeyim? Beni getirdiğiniz hali görmesin mi evlendireceğiniz adam?” diye sorduktan sonra adımlarımı hızlandırdım.

Alt kata indiğimde mutfaktan çıkan Simay beni görünce küçük bir çığlık attı. “Aman Allah’ım! Ne oldu size?” Arkamdan gelen ağabeyimi gördüğünde gözleri daha da büyüdü. “Sizi... Abiniz mi?”

Başımı hızlıca salladım. “Evet, beni bu hale getiren onlar.” Tam tekrar konuşacaktı ki, Özgür izin vermedi.

“İşinize bakın, Simay Hanım.” Simay hızlıca başını salladı ve bana üzgün gözlerle baktıktan sonra mutfağa girdi.

“Salondalar,” dedi Özgür.

Salona döndüm ve birkaç adımdan sonra da girdim. Kayahan tekli koltukta oturuyordu. Karşısındaki kanepede ise elli yaşlarında bir adam ve Özgür yaşlarında başka bir adam vardı. Beni ilk gören daha genç olan oldu. Kaşları çatıldı. *Burada ne oluyor?* bakışı vardı yüzünde.

Babası olduğunu düşündüğüm adam da beni gördü o sırada. Görür

görmezde yüzü buruştu. İkisinin üzerinde de takım elbise vardı ama öyle çok da özenli görünmüyorlardı.

Onları izlemeyi keserek üzerimde hissettiğim keskin bakışların sahibine, yani Kayahan'a döndüm. Dişlerini birbirine bastırmış olmalıydı ki, çenesi kasılmıştı. Hiç umursamadım ve yabancı adamların çaprazındaki kanepeye oturdum. "Bu da ne demek oluyor, Kayahan Bey?" diye sordu yaşlı olan. Sesinde rahatsız edici bir peslik vardı.

Kayahan sertçe nefes verdi. "Kardeşim Dünya," dedi. "Evleneceğiniz kadın." *Bir saniye!* Gözlerimi kırıştırdım. *Evleneceğiniz kadın* derken neden yaşlı adama bakıyordu tam olarak?

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye yükseldi yaşlı olan. "Bana böyle bahsetmedin, şunun tipine bak!"

Kaşlarım çatıldı. Esas benimle dalga geçiyor olmalıydılar, değil mi? Beni evlendireceği adam yaşlı olan olamazdı. Ancak şu manzardan anladığım başka bir sonuç yoktu. "Asıl sen kendi tipine bak! Kaç yaşına gelmiş adamsın, kızın yaşındaki biriyle evlenme hayalleri mi kuruyorsun!" diye çıkıştığımda Özgür dikilmeyi keserek yanıma oturdu.

"Dün gece düğünde herkesin dikkatini çeken kadın karşınızda. Sizi manipüle etmeye çalışıyor," dedi. Adam beni baştan aşağı inceledikten sonra anlamamış gibi Özgür'e döndü.

"Dün gördüğüm kadınla bunun bir alakası yok."

Kafayı yiyecektim. Öfkeyle Kayahan'a döndüm. "Beni evlendireceğin adam bu mu gerçekten?" Dümdüz yüzüme baktığında cevabımı aldım. "Sana inanamıyorum! Adamın kaç yaşında olduğunu gözün görmüyor mu?"

"Sus, Dünya!" dedi, sustum. Ama bunun geri dönüşü olacaktı. Karşı çıkarsam beni babama gönderebilirdi. Bunu istemiyordum. Bu ihtimali düşünmek bile canıma kıymam için yeterli bir sebepti.

Tekrar yabancı adamlara dönüp baktım. Genç olanın gözleri fıldır fıldır. Hiç güven vermiyordu. Fark etmiş gibi o da bana baktı. Du-dağının kenarı yukarı kıvrıldı ve bu görüntü nedensizce içimin titremesine sebep oldu.

Gözlerimi onlardan ayırdım. Biraz daha bakarsam midem bulana-

caktı. “Kız istediğim gibi çıkmazsa geri gönderirim,” dedi yaşlı olan Kayahan’a bakarak.

“Yarın evine gelir. İyice tanışsınız.”

“Anlaştık, Kayahan Bey. Bu iş olursa sevkiyat senindir.” Yumruklarımı sıktım. Adamlar ayağa kalktı ve Kayahan’la el sıkıştılar. Bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde yüzümü kaldırma gereği duymadım. “Yarın evime doğru düzgün bir şeyler giyinip gel,” diyerek önümden çekildi ve salondan çıktı. Kayahan ve Özgür de onları yolcu etmek için çıkmıştı. Bir an yalnız kaldım ve nefes almak çok zor geldi. Sıkıtiğim yumruklarım canımı yakıyordu. Umurumda değildi.

Derin derin nefesler alıp verdim. Sakinleşmeliydim. Gevşemem gerekiyordu. Belki yarın olmadan Atahan ağabeyim gelirdi hem. Evet, gelebilirdi. Beni kurtarırdı. *Lütfen gelsin!*

Ayak seslerinden dolayı salona tekrar girdiklerini anladım ama başımı kaldırıp bakmadım. “Beni sattın mı?” diye sordum yalnızca. Tam karşıma geldiğinde cilalı ayakkabılarını gördüm.

“Seni uyarmıştım. Bir değil, bin kez. Son yaptığını affetmemi bekleme.”

“Yani beni sattın!” diyerek ayağa kalktım ve gözlerinin içine baktım. Susmakla yetindi. Hemen Kayahan’ın arkasında duran Özgür’e gözüm kaydı. Sonra da onlara dair içimdeki tüm sevgi nefrete dönüşmeye başladı. “İkinizin de Allah belasını versin!”

Pişmanlık azap verici bir duyuydu. Keşkeler artık gerçekleşmeyecek ihtimallerin habercisiydi. Türkiye’ye hiç gelmemeyi isterdim ama gelmiştim. Üstelik bunun artık geri dönüşü yoktu. Keşke o düğüne katılmasaydım, keşke Atahan ağabeyimi dinleseydim, keşke gitseydim...

Tüm pişmanlıklarım canımı yakmak için göğsümü kemirmeye başlamıştı. Bedenim oturduğum yerde ürperiyordu. Kabullenme aşamasını henüz geçememişim. Hâlâ Kayahan’ın bu kadar kötüleşebilmesini aklım almıyordu. Bana yaptıklarını, inanmayışlarını ve ağabeyim için bana doğrultulan silahın karşısında durmama rağmen düştüğüm durumu kabullenemiyordum.

Daha fazla kendime kirli şekilde tahammül edemediğimden duş alıp temizlendim. İçimdeki sıkıntı giderek büyüyordu. Geçen saatlerde kırık kapı onarılmış ve yeniden üzerime kilitlenmişti.

KAPI. YENİDEN. ÜZERİME. KİLİTLENMİŞTİ!

Kendi evimde tutsaktım. Burada bir yabancıydım. Gecedен sabaha kadar o kapının açılmasının tek nedeni bana yemek getiren Simay'dı. Sonra yeniden üzerime kilitlenmişti. Yemeği elbette yemiştim. Açtım ve bu güçsüzüm demek oluyordu. Sabaha kadar hiç uyumamıştım. Birkaç kez dalsam da gördüğüm kâbuslar yüzünden sık sık uyanmış, sonra da uyumaya cesaret edememişim.

İçimdeki endişe bitmek bilmiyordu. Ağlamak istiyor ama artık değmeyeceğini düşündüğüm için kendimi durduruyordum. Canım yanıyordu. Atahan ağabeyimden hâlâ haber yoktu. Her an kapıyı açıp bana gidiyoruz diyebilirlerdi ve biliyordum ki, onlara engel olamazdım. Aslında olurdum ama işin sonunda beni götüreceği yer babamın evi olurdu. Oraya gidersem bana gün yüzü göstermezdi. Çocukken olduğu gibi şimdi de canıma okurdu, üstelik artık beni koruyan ağabeylerim yanımda olmazdı.

Bunu göze alamazdım. Yapamazdım. Orası cehennemdi. *Cehennemimdi.*

Kapının dışından duyduğum ayak sesleriyle gözlerimi sıkıca kapattım. “Allah kahretsin sizi!” diye mırıldandım kendi kendime.

Kilit çevrildi ve kapı açıldı. İçeriye elindeki kahvaltı tepsisiyle Simay girdi. “Efendim, kahvaltınızı getirdim.” Başımı usulca salladım. Tepsiyi koyabileceği bir masa olmadığı için yatağın boş kısmına bıraktı. “Şey, Kayahan Bey bir saate hazır olmanız gerektiğini söyledi,” dedi çekinerek. Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Ona gülümsemeye çalıştım.

“Tamam, sağ ol.”

Gitmek için arkasını dönmüştü ki, vazgeçerek yeniden bana baktı ve yatağa yaklaştı. Peçeteye sardığı şeyi oturduğum yerin hemen yanına bırakarak geri çekildi. “Belki lazım olur diye,” dedi ve gülümseyerek bir şey söylememi beklemeden koşar adım odadan çıktı. Bıraktığı şeyi merakla alıp peçeteyi açtığımda tuşlu telefonunu gördüm.

Göğsüme bir acı saplandı o an. Sol yanağımdan aşağıya gözyaşıım aktı. Elimdeki telefonu canım ondaymış gibi sıkıca tuttum. Bana yardım ettiğini ağabeylerim duyarsa Simay'ı öldürürlerdi. Ben bir yerde kardeşleriydim, zaten bu yüzden hâlâ yaşayabiliyordum ama onu harcarlardı. Yine de bu mahkûmiyetten kurtulursam, Simay'a yaptığı şey için teşekkür edecektim. Bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığı'nın farkında değildi. Şu an Atahan ağabeyimi aramak doğru olmazdı, zaten mesajımı alsaydı gelirdi. Beklemezdi, biliyordum. Bu yüzden kalktım ve yerde duran alışveriş poşetlerini karıştırdım. Hemen bir büstiyer çıkarıp giydim. Telefonu da düşmeyeceğine emin olarak memelerimin arasına sıkıştırdım. Zaten küçük bir şeydi. Poşetten bir de bol bir tişört alıp üzerime geçirdim.

Tamam, gittiğim yerde bu telefon işime yarayacaktı. En azından Atahan'a nerede olduğumu söyleyebilecektim. Tabii telefonunu açarsa... Tamamen kapatmıştı. Çoğu zaman ortadan kaybolurdu ve ondan haber alamazdık. Bu alışkın olduğumuz bir şeydi ama şu an sırası değildi işte. Telefonunu açmalıydı. Ağabeyimse, canımın yandığını hissetmeli ve yanıma gelmeliydi.

Bol eşofman altını çıkarıp dar bir kot pantolon giydim. Orada neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Tedbirli olmam gerekiyordu. Dün gördüğüm o iki adamın bakışları normal değildi. Kendimi koruyamazsam bana her şeyi yapabilirlerdi.

Sıcağa ve mevsime aldırış etmeden ince topuklu bir çizme giydim. Topukları şimdilik tek savunma silahımdı. Elimden gelen her önlemini aldıktan sonra yatağa oturarak tepsinin üstündeki kahvaltılıklardan bana enerji vereceğini düşündüklerimi yemeye başladım. Tepside bir de küçük bıçak vardı. *Meyve bıçağıydı. Allah'ım, şu işten kurtulayım, yemin ederim Simay'ı kişisel çalışmam yapacağım!*

Bıçağı aldım ve ucunu peçeteyle sararak çizmemin içine sıkıştırdım. İçimden bir an bunu Kayahan'a saptamak geldi. Şüphesiz, sonuna kadar hak ediyordu. En az benim kadar canı yansın istedim ama bu kadar da kolay olsun istemiyordum. Elbet Yelda'yı benim vurmadığımı öğrenecekti. Ben de gideceğim yerde ne olursa olsun, kendimi koruyacaktım. Artık Kayahan ve Özgür'den bir beklentim yoktu.

Kapı yeniden açıldığında Simay'ın söylediği gibi bir saat geçmişti. Kolumdaki saati almadıkları için en azından takvim takibi yapabiliyordum. Özgür başıyla işaret verdiğinde oturduğum yataktan kalktım. Tek istediğim artık bu evden kurtulmaktı. Sonra ben kendimi kurtarırdım.

Ben.

Kendimi.

Kurtarırdım.

Yüzüne bakmadan önünden geçtim ve merdivenlerden indim. Arkamdan gelirken konuştu. “Sadece tanışmak için gidiyorsun, akşam gelip seni alacağız.” Burnumdan gülüyormuş gibi sert bir nefes verdim.

“İçimi soğuttun,” diye ters bir cevap verdim.

“Sen bence bu kadarla paçayı yırttığın için dua et, Dünya. Benim sevdiğim kadını vursaydın, sana bu kadar kolaylık sağlamazdım. Yelda hâlâ komada.” Attığım adımlarım durdu. O kadar inanarak boş konuşuyordu ki, ben ne desem kafasını doldurmayacaktı.

Olduğum yerde dönerek Özgür'ün gözlerinin içine baktım. “Gebersin!” dedim büyük bir nefretle.

Sertçe kolumu tuttu o an. “Haddini aşıyorsun! Aşma!” dedi dişlerinin arasından. Küçük boy Kayahan olup çıkmıştı. Kolumu sertçe çektim ve elinden kurtardım. Olur da yaşarsam, gerçekleri bir bir ortaya çıkaracaktım. Görürlerdi! İşte o zaman ayağıma kapansalar bile onları affetmeyecektim!

Hızlıca evden çıktım. Araba bahçede hazır bekliyordu ve şoför koltuğunda Kayahan oturuyordu. Başka şansım olmadığı için kendi isteğimle arabanın önünden dolaştım ve yan tarafın kapısını açarak bindim. Bu süre boyunca Kayahan bir kez bile bana bakmamıştı. Kapıyı kapattığımda da zaten beklemeden gaza bastı.

Sessizlik zaman geçtikçe içimde yuva kuruyor ve sanki beslenmek için de damarlarımdaki kanı kullanıyordu.

Tüm kanım çekiliyormuş gibi hissediyordum. Yumruk yaptığım ellerim titriyordu ve bunu durduramıyordum. Belki yarım saatin ardından içimde konuşacak cesareti bularak sordum.

“Bunu gerçekten yapacak mısınız?” Sorum cevapsız kaldı. O yüz-

den tekrar bir şey söylemedim. Zaten sürekli susmam gerektiğini söylüyordu. İçimin içimi yediği bir saatin ardından araba iki katlı bir villanın ön bahçesine girdi. Etrafa göz gezdirdiğimde buradaki insanların boş olmadığını anladım. Korumalar vardı. *Her yerde!*

Kayahan arabayı durdurarak indiğinde ben de hızlıca çıktım ve olduğu tarafa yürüdüm. Evin önünde dünkü yaşlı adam vardı. Korkmaya başlamıştım ve kendime engel olamıyordum. “Abi,” dedim son kez yalvarır gibi. “Ne olursun beni burada bırakma!”

“Yürü,” dedi sadece. Koluna tutundum. “Ben bir şey yapmadım Yelda’ya, yemin ederim yapmadım! Beni burada bırakma, korkuyorum.”

Kolunu elimden tiksiniyormuş gibi çekti. “Artık çok geç,” dediğinde başımı iki yana sallayarak geriledim ama kaçacağımı anlamış olmalıydı ki, bileğimi tuttu ve beni o adamın önüne doğru itti. Denge mi kaybedip dizlerimin üzerine düştüğümde boğazımdan aşağıya lav akıyor sandım. Canım o kadar yandı ki, hareket edemedim. Gözlerim doldu ama yaşlar akmaya dahi cesaret edemedi. Kıpırdayamadım. Sonra zaten arabasının bu evden ve benden uzaklaşan sesini duydum.

Beni burada bırakmıştı. Yapmadığım bir şey yüzünden cezalandırılıyordum ama yapsaydım da bu muameleyi hak etmezdim.

“Kaldırın şunu,” dedi yaşlı adam etraftaki korumalara emir vererek. Biri üzerime doğru yürümeye başladı. Kolumu tuttuğunda başımı hafifçe kaldırabildim. O kadar canım yanmıştı ki, herkese acı çekertmek istiyordum. O yüzden beni kaldırmaya çalışan korumanın belindeki silahı çekip aldım. Karşımdaki adama doğrulttum ve tetiği çekerek ateş ettim.

Belki Yelda’yı vurmamıştım ama utanmayarak kızı yaşındaki bana talip olma şerefsizliğine yeltenen adamı vurmuştum ve kurşun tam göğsüne isabet etmişti. Adam afallayarak acısını yaşayamadan yere düştüğünde derin bir nefes aldım. Korumalar üzerime çoktan silahlarını doğrultmuşlardı. Tuttuğum tabancayı yere attım. Onca insana karşı artık bir şey yapamazdım ama benimle evlenmeyi düşünen haysiyetsizi vurduğum içim rahata ermişti. Şimdi ölsem de gam yemezdim.

“Baba!” diye seslenerek dışarıya koştu dün yalıya gelen diğer adam. O sırada korumalar iki kolumdan tutarak beni yerden kaldırdılar. “Kahretsin! Ambulansı arayın çabuk!”

Korumalar etrafta koşuşturuyordu. Adamı yaşatmak için saniyelerle yarışıyorlardı ama o ölmüştü. Biliyordum.

Ben ateş edersem ıskalamazdım.

“Ne yaptın lan, sen?” Oğlu babasının yanından hiddetle kalkarak bana yaklaştı ve geldiği gibi de yüzüme tokat attı. O kadar sert vurmuştu ki, muhtemelen adamlar kolumdan tutmasaydı yere düşerdim. Dudağımın kanadığını hissetsem de o an acımı yaşamaktan başka bir şey yapamadım. “Yukarı götürün bunu!” Kaba eli çenemi kavradı. “Seni doğduğuna pişman edeceğim, sürtük!”

Ona kötü bir haberim vardı: Ben zaten doğduğuma pişmandım.

Elini çekti ve kollarımı tutan adamlara başıyla işaret verdi. Direnmedim. Zaten artık ne için direnecektim ki? Beni bir odaya soktular. Ne ara buraya geldik, hangi yollardan geçtik, hatırlamıyordum. Yine dizlerimin üzerine düşmüştüm. Bir kez daha üzerime kapılar kilitlenmişti. Düştüğüm yerde ellerimi açarak avuçlarımın içine baktım. İyi-ce tahriş olmuşlardı. O kadar düşmüş, o kadar düşürülmüştüm ki... Ayrıca bu eller az önce birisini öldürmüştü. Benim ellerim kirlenmişti. Hayır... Benim ellerim kirletilmişti.

Yalının önündeki bahçede ağabeylerimle oturuyordum. Hava soğuktu. Kar yağıyordu. Babam bizi bu soğukta dışarıya atmıştı. Çünkü ben onun en sevdiği vazoya çarpmış ve yanlışlıkla kırmıştım. Bilerek yapmamıştım ama babam bunu önemsemiyordu. Çok kızmıştı. O kadar sinirliydi ki, ağlamaya bile korkmuştum.

Kayahan ağabeyim babamın bana kaldırdığı elini tutmuş ve beni korumaya çalışırken kendisi dayak yemişti. Vurmasın diye çok ağlamıştım ama duymamıştı bile. Diğer ağabeylerim de babama engel olmaya çalışmış, o da bizden bıktığını söyleyerek hepimizi kapıya atmıştı. Başka bir yere gitmemize izin yoktu. Korumaların gözleri üzerimizdeydi. Yanlış bir şey yaparsak babama söylerlerdi.

Üzerimde sadece bluz ve şort olduğu için çok üşüyordum. Bir yanımda Kayahan ağabeyim vardı, diğer yanımda Özgür, onun yanında da Atahan oturuyordu. Birbirimize yapışmış haldeydik, böylece daha az üşüebilecektik. Ama bir fayda etmiyordu, çok soğuktu.

Kayahan ağabeyime döndüm. Gözlerini denize çevirmiş, sessizce izliyordu. Babamın vurduğu yanağı morarmıştı. Elimi kaldırarak yanağına hafifçe dokundum. “Çok acıyor mu, abiş?”

Omzunun üzerinden bana baktı. Dalgın gözlerine bir gülümseme kondurdu. “Yok,” dedi ama acıdığını biliyordum. Babam bana vurduğunda hep çok acırdı.

“Öpeyim de geçsin mi?” diye sordum bu sefer. Ben çok ağladığımda böyle diyorlardı. Gerçi acısı geçmiyordu ama en azından ağlamayı bırakıyordum.

Yanağını bana yaklaştırdı. “Öp de geçsin,” dediğinde babamın vurduğu yere dudaklarımı bastırarak öptüm.

“Geçti mi?”

Gülümseyerek başını onaylar anlamda salladı. “Geçti.” Ben de gülümsedim.

“Benim de acıyor yanağım,” diyen Özgür ağabeyime döndüm.

“Seni de öpeyim o zaman,” dediğimde sırtıarak yanağını uzattı. Sonra Atahan ağabeyimin bize gülümseyen gözlerle baktığını gördüm. O yüzden oturduğum yerden kalktım ve ona yaklaştım. “Seni de öpeyim mi?”

“Öpmezsen hatırım kalır,” dedi, söylediği şeyin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama eğilerek yanağını öptüm. “Oh,” diye iç çekti öpmemle. Kıkırdadım.

Üşüdüğüm için daha fazla ayakta kalamayacaktım. Eski yerime geçmek için döndüm ve adım atar atmaz dizlerimi üzerine düştüm. “Ay!” diye bir nida koptu dudaklarımdan. Dün yağmur yağmıştı ve yerler biraz çamurluydu. Ellerim pislenmişti.

İlk yardımına koşan Kayahan ağabeyim olmuştu. Bileklerinden nazıkçe tutarak beni yerden kaldırdı. “Dikkat etsene be, kızım!” Soğuktan dolayı burnumu çekerek ellerimi ona uzattım. “Kirlendiler, abi.”

Avuçlarımdan içini elleriyle acıtmadan sildi. Hiçbir toz kırıntısı

kalmadığında iki elimi de tutarak gözlerimin içine baktı. “Geçti bak. Tertemiz artık ellerin.”

Artık tertemiz değil ellerim, ağabey. Ve bunun nedeni sensin.

Üstüme kapanmış kapının şiddetle açıldığını duydum. “Öldürdün lan babamı!” diye haykırdı içeri giren adam. Oturduğum yerde dönerek yüzüne baktım. Sırtımı kimseye dönmeyi doğru bulmuyordum çünkü aldığım yaralar sırtımı dayadığım insanlardan gelmişti.

Kapıyı gürültüyle çarparak kapattı. Resmen gözü dönmüştü. Elini kemerine götürdüğünde oturduğum yerde sürünerek geriledim. Kemerini belinden çekerek çıkardı ve bana yaklaştı.

Kaldırdığı kemeri üzerime savurduğunda hissettiğim acıyla dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Geri çekilecek, kaçacak bir alanım yoktu. Kollarımla yüzümü kapattım. Sonra tek hissettiğim acı oldu.

Darbelere engel olabilecek kadar kendimde değildim. Zaten gözü dönmüş bir adamı durduramazdım. İnemelerim ve çığlıklarım birbirine karışmışken bana vurmayı kesti. Kanıma bulanmış kemeri elinde toparlayarak üzerime eğildi ve saçlarımı kavrayarak yüzüne bakmamı sağladı. Ağlamak istemesem de hissettiğim acıdan dolayı gözyaşlarım kendiliğinden akıyordu. “Öldürmeyeceğim seni! Gebermek için yalvarsan da öldürmeyeceğim!”

Sertçe nefes verdim. Saç tutamlarım çekiştirdiği için acıyordu ama zaten artık acımayan hiçbir yerim kalmamıştı. “Eğer ölmezsem, babanı öldürdüğüm gibi fırsat bulduğumda seni de öldürürüm, piç herif!” Söylediğimden dolayı sinirlenerek yüzüme vurdu. Zaten bedenim yerdeydi ama yanağıma yediğim tokat kaldıramayacağım kadar şiddetliydi.

“Geber o zaman!” diye gürleyerek yeniden kemerine davrandı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Karanlığın içinde kaybolmayı diledim.

Kemerinin sürtünmeyle yarattığı yaraların acısını bedenimin her

köşesinde hissettim. O kadar vurdu ki, acıdan bilincimi kaybettiğimi gözlerimi kırıştıtarak açtığımda anlayabildim. Bir hıçkırık boğazımı yaktı. Sesim çıktığı için korktum ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Yerdeydim. Ne zamandır yerde olduğumu bilmiyorum.

Kan kokuyordum ve kendi kanımdı bu. Üzerimdeki kıyafetler kıpkırmızı olmuştu. Aynı yerlere tekrar tekrar vurmuştu. Elimi kaldırıp kendimi koruyabilecek bir anım olmamıştı. Öylesine canım yanmış, o kadar çığlık atmıştım ki, en sonunda öldüğümü düşünüp beni bırakmış olmalıydı.

Gözlerimden şakaklarıma akan yaşlar yere damlıyor, orada minik bir göl yaratıyordu. Gözlerimi kapattım. Açmak zaten çok zordu. Hareket edecek mecalim yoktu. Bir ölüden farksızdım. Ölmek istiyordum. Bu acıya katlanamıyordum. Nefes alamıyordum.

Zihnimdeki karanlıkta ansızın hiç beklemediğim bir adamın sesi yankılandı. Gözlerimi yeniden açtım. Odada yalnızdım ve çok vaktimin olmadığını biliyordum. Göğsüme sıkıştırdığım telefonu acıyla inleyerek aldım. Parmak uçlarımdan ve gövdeme akan kandan dolayı telefon da lekelenmişti. Yine de çalışıyordu.

Son kez *ümit* ettim.

Ne ara ezberlediğimi bilmediğim numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma yasladım. Üç kez çaldı, dördüncüde açıldı. Konuşmasını beklemedim. “Lütfen...” diyebildim. O kadar çığlık atmıştım ki, sesim zar zor çıkıyordu. “Lütfen yardım et!”

“Köstebek?”

Dudaklarım titreyerek birbirine değdi. Konuşan kişi Eymir’di. Oysa Oflaz koluma yazdığı numaranın kendisine ait olduğunu söylemişti. Ağladığım için kendimi durduramayarak hıçkırdım. “Neredesin?” diye sordu. Telefondan gelen hoş tınlı sesi neden bilmesem de daha çok ağlamama neden oldu.

“Çok acıyor,” dedim. “Canım çok acıyor!” Hıçkırdım. Bu gerçeği hiç tanımadığım bir adama söylemek canımı yaktı. Böyle bir durumdayken Özgür’ü ve Kayahan’ı arayamamak canımı acıttı. Atahan’a

ulaşamamak beni mahvetti. Kemerin bedenimde bıraktığı izler de canımı yakmıştı.

Canım çok yanmıştı.

“Bana nerede olduğunu söyle!”

İçli bir nefes aldım. “Bil... Bilmiyorum,” diyebildim.

“Tamam. Seni bulmamı istiyorsan telefonu kapatmaman lazım,” dedi, sonra sesi yükseldi. “Oflaz!” Of laz’ın sesini duyar gibi oldum ama anlayamadım. Bir şeyler daha konuşuldu. Vücudum acıyı kaldıramıyordu. Dudaklarımın arasından acı bir inleme çıkıverdi.

“Elim acıyor, tutamıyorum,” diyebildim fısıltıyla. Yüzümü avuçlarımla kapattığım için kollarımda ve ellerimde keskin bir acı dolaşıyordu. Kemerin çoğu darbesi yüzümü korumaya çalıştığım kollarıma gelmişti. Tüm derim soyulmuş gibiydi. İç çekerek ağlamaya devam ederken Eymir yeniden konuştu.

“Telefonu göğsüne sıkıştır o zaman ve bana bir şarkı söyle.”

Acı içinde kıvrılırken kelimeleri gülmemi sağladı ama hâlâ ağlıyordum. Elimi daha fazla yukarıda tutamadım, telefon kulağımda kayarak zemine düştü. Eğer onu görürlerse benden alırlardı. Tek ümidi kaybedemezdim.

“Köstebek. Hadi, sesini duymak istiyorum.” Acıyla yutkunarak yere düşen telefonu tutmaya çalıştım. Parmaklarım zihnimin emrine itaat etmekte zorlandı.

Parmaklarımın arasından akan kanlar yere damlarken son gücümle telefonu kavradım ve göğsüme sıkıştırdım. Uzandığım yerde daha fazla hareket edebilecek takatim kalmamıştı.

Eymir susmamı söylememişti. Şarkı söylememi istemişti. Tavanın köşesinde gördüğüm örümcek ağı dudaklarımda bir kıvrım yarattı. Kalbim son atışlarını dudaklarıma gönderdi. Acıyla harmanlanmış sesim boş odada bir ağıda dönüştü.

Deli deli bağırırken buldular beni

Bir odaya bir başıma koydular beni

Ama yine tehlikeli buldular beni

Öyle miyim?

Yatağıma yatmıştım, uyandırdılar

Hep içime atmıştım, utandırlar

Deli gibi sevmiştim, zayıf sandılar

Öyle miyim?

EYMR VALEN

Acımasızlığın bazı sınırları vardı. En azından olmalıydı. Otuz iki yaşında bir adamdım, görmediğim pislik kalmamıştı. Yapmadığım da... Hayatın bana gülmesini bekleyen bir insan değildim. İstedığımı elde etmek, gücümü korumak ve hatta yükseltmek için bazı bedeller ödenmeliydi.

Para, mücevher ve gerekirse de can. Mecbur kalırsam hepsini alır, gerekirse de verirdim.

“Abi, tuzak olmadığına emin misin?” diye soran kişi Tayanç’tı. Tuzak olma ihtimali vardı. Bu olasılık her zaman olurdu. Eğer tehlikenin içindeyseniz, ensenizi korumanız gerekiyordu. *Yer ve mekân fark etmeksizin.*

Arabanın camından dışarıya baktım. İleride Harun Kaşıkçı’nın malikânesi vardı. Kendisi en hazzetmediğim insanlar arasında başı çekerekdi. Gerçi ben kendim dışımdaki kimseden hazzetmezdim ama o adam sınırlarımı zorluyordu. Pedofilin tekiydi. Buraya gelmişim çünkü hiç beklemediğim birisinden yardım çağrısı almıştım. O kişi bana içeride tuzak kurmuş olabilirdi ancak nedense buna inanmak istemiyordum.

Harun Kaşıkçı masanın alt koltuklarında oturan bir adamdı ama Ruslarla iş yapıyordu. Bu da onu kolay kolay silemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Bana kalsaydı, onu şimdiye çoktan öldürmüştüm. Sadece Ruslara bulaşmak istemiyordum. Masa dediğimiz şey de bölge liderlerinin birbirlerini öldürmeden oturabildiği tek yerdi. Bölge sınırları, sevkiyat ayrıntıları gibi bazı meseleler orada konuşulurdu.

Masanın bir lideri yoktu. Sekiz koltuk vardı ve orada oturan diğer yedi uzantı da düşmanımdı. Ben masanın başında oturdum, karşımda da Kayahan Saygun olurdu. Birbirimizi birçok kez öldürme girişiminde bulunmuş ve başarısız olmuştuk.

Tayanç'ın benden cevap beklediğini fark ettiğimde gözlerimi ona çevirdim. "Bir şeyden emin olduğum yok. Girip göreceğiz."

Tayanç kaşlarını çatı. "Kafayı mı yedin, abi? Göz göre göre Rusları karşımıza mı alacağız?"

Öyle yapacaktık. Bu işten pişman olursam canım sıkılırdı. Bu durumda da işin içindeki herkesin canını sıkardım. Buna o Köstebek de dahildi.

Oflaz'ın sessizliği dikkatimi çektiği için ona baktım. Bu adamın gevşekliğinden her zaman yakınsam da onu yanımda tutmaya devam ederdim çünkü bir dâhiydi. "Ne düşünüyorsun?"

Camdan malikâneyi izleyen bakışlarını bana çevirdi. "Girelim," dedi yorum yapmadan.

Tayanç bu sefer ona döndü. "Siz kafayı mı yediniz? Adamların kiminle iş yaptığını unuttunuz mu? Tanımadığımız bir kız için -ki bu kızın Saygunlarla bir ilişkisi olduğuna eminiz- böyle büyük bir riske girmeye değer mi?"

Değip değmeyeceğini içeri girdiğimde anlayacaktım. Kahrolasıca sesini unutamıyordum ve bu da aşırı canımı sıkıyordu. Şöföre seslendim. "Malikâneye ilerle."

Tayanç söylediğimle sert bir nefes aldı. İstatiksel bir zekâsı vardı. Olayları ölçüp biçme konusunda daha iyisini görmemiştim. *Tabii kendim dışında*. Ona hak da veriyordum. Öylesine bir kız için büyük bir tehlikeye kucak açıyordum.

"Neyse ne!" diye çıktı Oflaz. "Doğru ya da yanlış. Emin olacağız. Gelmek istemiyorsan defol!" Oflaz'ın zayıf noktası kadınlardı. Bir kadının fiziksel veya psikolojik şiddet gördüğüne tanık olduğunda onu tanıyamazdım. Bambaşka bir insana dönüşürdü. Yaşadıkları yünden bu konuya karşı fazlasıyla hassastı.

Bana telefon geldiğinde ve dakikalar içinde sinyalden kızın yerini bulduğumuzda, Harun'un malikânesiyle karşılaşmıştık. Bu da Oflaz'ı

delirtmişti çünkü o piçin kadınlara karşı ne kadar acımasız olduğunu biliyordu. Ben de biliyordum. Bu yüzden buradaydım.

Tayanç, Oflaz'ın çıkışına sessiz kaldı. Başka zaman olsaydı, yakasına yapışacağına emindim. Araba çoktan harekete geçmişti. Belimdeki iki silahı da çıkarıp kontrol ettim ve hazır hale getirdim. Buraya boş gelecek bir adam değildim. Zaten genelde de boş gezmezdim. Arkamızda sekiz araç daha vardı.

Malikânenin etrafı benim arabalarımın kuşatıldığında ve içinde bulunduğum araç evin bahçesinde durduğunda hiç beklemeden indim. Kapımı açmak için gelen koruma böylelikle duraksayarak geri çekildi. Ardından Oflaz ve Tayanç da indiler ama dikkatimi onların üzerinden çoktan çekmiştim.

Keskin gözlerle etrafı inceledim. Etrafta bulunan koruma sayısı normaldekenden azdı. Görünürde olanlar tetiğe geçiyordu. Hepsinin beni tanıdığına emindim. Bakışlarındaki endişe neredeyse dudağımın yukarı kıvrılmasına neden olacaktı ancak yüzümü sabit tutmaya devam ettim. Kulaklıkla geldiğimiz haberi çoktan içeriye verilmiş olmalıydı fakat bu yavaşlık sinirimi bozuyordu. Bekletilmeyi sevmezdim. Bir elimi kaldırdım ve silahı ateşledim. Bunu yapmak korumaların bana silah doğrultmasına neden oldu ama benim korumalarım da boş değildi.

Hiçbiriyle ilgilenmeden gözlerimi eve sabitledim. Evin camlarına bakıyor, bir hareket yakalamaya çalışıyordum ama yoktu.

İçeriden korumalarla birlikte Harun'un küçük piçi çıktı. Beni görmeyi beklemiyordu. Çatık kaşlarla bana ve arkamdaki orduya baktı. "Hayrola, Valen?" Burnumu çektim ve ona doğru bir adım attım. Bunu yaptığım an geri çekilip korumalarının arkasına geçti.

Korkak piç!

"Baban nerede lan?" diye sordu Oflaz sağ tarafımdan. Yüzü beyazlıyordu ve panik dalga dalga bedenini esir alıyordu. Gözlerindeki bakış şüphelenmeme yol açtı.

"Babam yok, ne istiyorsunuz?" Namlunun ucuyla şakağımı kaşıdım. Gözlerimi onunkilere diktim. Yalan söylendiğinde anlardım. O kesinlikle yalan söylüyordu fakat şu an daha çok önemseydiğim bir konu vardı.

“Kızı istiyorum,” dedim rahatça. Söylediğimi duyduğu an bakışlarında bir afallama meydana geldi. Bu da buraya geleceğimden haberinin olmadığını anlamama yetti. Yani ortada bir tuzak yoktu. Bu gerçeği anlamak beni neden sevindirdi, bilmiyor ve bilmek de istemiyordum.

“Ne kızı?”

“Oyalama beni, Harun’un piçi! Laflarımı ikiletme.” Bir şeyi tekrar etmekten oldum olası nefret etmiştim. Bunun yerine karşımdakinin kafasına sıkmayı tercih ederdim.

Beni şüpheyle süzdü. Yanındaki adama kısa bir bakış attıktan sonra sordu: “Senin kızla ne ilgin var?”

Sorusu kızın burada olduğunu kanıtlıyordu. Buraya geleceğimizden de haberi olmadığına göre kız fark ettirmeden beni aramış olmalıydı.

Kaşlarımı keskince çatarak cevap verdim. “Sana ne lan!” Sesim yükselmişti.

“Benim kapıma ucuz bir sürtüğü sormak için mi geldin, Valen! Yoksa kızla sen de mi yatıp kalkıyorsun?”

Kafam attı. Piçe doğru ilerleyecekken Tayanç kolumu tuttu. “Abi,” dedi uyarır gibi. Kolumu çektim ve avıma baktım.

“Senin ağzını siker, o işe yaramaz dilini halat niyetine kullanırım! Seni kendi diline asarım! Anlıyor musun?” Sesim yoğun ve tehditkârdı. Neyse ki kavraması çok uzun sürmedi çünkü benim ağzımdan genelde yapmayacağım sözler çıkmazdı.

“Kız benim,” dedi ama bunu söylerken sesi korku doluydu. Son gösterisini yapıyordu. Üzerine bir adım daha gitsem altına işeyecek kadar korkaktı.

“Tapusunu mu aldın lan, piç?” diye yükseldi Oflaz yanımdan.

Kızı istiyordum. Ben bir şeyi istiyorsam, alırdım. Hafifçe omzumun üzerinden arkama baktım. “Evi arayın ve bana kızı bulun!”

Tayanç bana olumsuzca baktı. “Abi, bunun geri dönüşü olmaz,” dedi sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla. Ben gittiğim yoldan dönecek bir adam değildim. Ruslar artık karşımda yer alacaktı. Emrimle birlikte korumalar eve doğru yürümeye başladı.

“Sen kimin evine destursuz giriyorsun, Eymir Valen! Bu yaptığın yanına kalmaz!” diye bağırarak gözdağı verdi ama boşa sıkıyordu. Onun işe yaramaz korumalarını benimkiler saniyesinde etkisiz hale getirdi ve diğerleri içeriye girdi.

Normalde Harun itinin yapacağı şey değildi bu. Benim gibi bir adam için fazla kolay lokma olacaktı. Harun’un evde olmadığını anlamıştım ve onun işe yaramaz oğlu bana karşı durmayı pek beceremiyordu.

“Sesini yükseltme, Harun’un piçi!” dedi Tayanç dilinden ölüm akıtırken. Bu adamı seviyordum çünkü aklımdan geçirdiğim şeyleri söylüyordu. Üstelik bazen yaptıklarımı onaylamasa da yanımda dururdu. Sadıktı.

“Yanlış yapıyorsun, Valen! Bu yaptığın Rusları karşına almak demek!”

Hafifçe güldüm. “Tüm dünyayı karşıma alacak kadar taşaklıyım.” Sadece uğraşmak istemiyordum. Sıkıcı şeylerle uğraşmayı sevmezdim.

Karşımda korkudan neredeyse ayaklarına kapanacak adamın kazağında kan lekeleri vardı. Kapının önündeki mermerde de kan izleri vardı ve orada daha yoğundu. Kaşlarım çatıldı. Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysa onu öldürmeyecektim. Beterecektim. Kız iyi olmalıydı.

“Duracağın yeri bilmiyorsun, Valen!” *Ne büyük cesaret.* Adamlarım karşımdaki piçe yaklaşarak korumalarını kısırdı. Böylelikle onu koruyacak kimse kalmadı.

Etrafına endişeli gözlerle inceledi. Sonra bana döndü. “Kirlenilmiş bir şeyi ne diye istiyorsun?”

“Seni bir kirlendiririm, sonraki hayatına hadım olarak devam edersin, piç!” Sesim etrafta yankılanmıştı. Öfkemi dizginleyemeyerek yumruğumu yüzüne gömdüm. İnleyerek yere düştü. Burnunun kırılma sesi huzurla dolmamı sağlamıştı. Ancak yeterince tatmin olmamıştım. Bunun için birkaç çatırtı daha duymam gerekiyordu.

Hareket edecekken içeri giren korumalarımın biri koşarak dışarı çıktı ve karşımda durdu. “Abi, kızı bulduk,” dedi, kaşlarım çatıldı. Yerdeki piçi bırakarak adama baktım. Bulduysalar getirmeleri gerekiyordu. Çünkü emrim bu yöndeydi.

“Nerede?”

“Abi... Gelip baksan daha iyi.”

Boynumu sağa yatırarak tok bir ses çıkmasına neden oldum. “Tayanç.” Gerisini getirmeye gerek duymadım. Harekete geçecekti ki, Oflaz ondan önce davranarak hızlı adımlarla içeri girdi. Bu adamın sözümü dinlememesine çok kızıyor ve bir gün kafasına sıkamak istiyordum.

“Sen burada kal,” dedim emir değiştirerek Tayanç’a. Korumayla birlikte içeri girdim. Bana merdivenleri gösterdi.

Oflaz çoktan kızın bulunduğu yere gitmişti ve girer girmez bir küfür savurdu. “Orospu evladı!”

Adımlarımı hızlandırarak kata çıktım ve odaya girdim. Karşılaştığım manzara bir an elimin ayağımın boşalmasına neden oldu. “Kahretsin!” diye bir fısıltı çıktı dudaklarımdan. Yerde kanlar içinde yatan kıza doğru ilerledim. Dizlerimin üzerine çökerek ona yaklaştım.

Tüm kıyafetleri kan içinde kalmıştı. Aldığı darbeler yüzünden yırtılmış, delik deşik olmuştu.

“Çok acıyor.”

“Canım çok acıyor.”

Sesi kulaklarımda çınlayınca yüzüm buruştu. İlahi bir sesi vardı ve acıyla harmanlanmış tınısı garip bir şekilde kalbimde varlığından haberimin bile olmadığı bir yeri ağrıtmıştı. Elimi canını yakmamaya çalışarak yanağına götürdüm ve başını yasladığı yerden hafifçe kaldırdım. Kanının bulaşmadığı tek yer alnı ve gözlerinin çevresiydi. Diğer elimin parmaklarını nabzına yerleştirdim.

“Yaşıyor mu?” diye sordu endişeyle Oflaz.

“Sus,” dedim karşılık olarak. Yaşayıp yaşamadığını anlamıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Kalbinin sesini duymuyordum. “Telefonunu ver.” Dediğimi ikiletmeden telefonunu elime iliştiirdi. Ekranı kızın burnuna yaklaştırarak soluklarını kontrol ettim.

Evet.

Hâlâ nefes alıyor.

Hâlâ bir ümit var.

“Abi?”

Telefonu yere bıraktım. “Yaşıyor,” dediğimde rahat bir nefes aldı.

Kolumu canını yakmamaya çalışarak sırtından geçirdim. Gerçi her tarafı yara bereydi. Neresinden tutsam canı yanardı. Dışlerimi birbirine bastırdım. Diğer kolumu dizlerinin altından geçirdim ve onu kendime çektim. Hareket canını çok yakmış olmalıydı çünkü ölmek üzere olmasına rağmen acıyla inledi.

Kahretsin, sesi!

Sesi böyle acıyla yoğurulduğunda bir ağıtı andırıyordu. Bu da kalbimi sıkıştırabilecek bir tınıya sahipti. Kanla lekelenmiş saçları boşluğa doğru dalgalandı. Bir eli de hareketsizce saçlarıyla aynı kaderi paylaştı.

Daha fazla harekete maruz kalmasın diye daha sıkı tuttum ama bunu yaparken bile canı yanacak diye endişeliydim. Aşağıya sarkan elinin parmaklarından yere kan damlıyordu.

“Oflaz!”

“Efendim, abi?”

“Kliniği ara, hazırlasınlar.” Beni onaylayan bir cevap gelmedi. Zaten beklemedim. Kucağımdaki kızla odadan çıktım ve merdivenleri dikkatlice indim. Evden çıktığımda Harun’un piçini Tayanç’ın ayağının altında görmeyi beklemiyordum. “Şu piçi depoya götür!” dedim tüm öfkemle küfreder gibi. “Kimse dokunmayacak!” *Kimse benim ona yaşatacağım cehennemi yaşatamayacak! Kimse ona yapacaklarını aklının ucundan dahi geçiremeyecek!*

Arabaya ilerledim. Arkamdan gelen korumalardan biri kapıyı açtı. Kızı dikkatlice koltuğa yatırdım. Gerçi ne kadar dikkatli olursam olayım, canının yandığına emindim. Vakit kaybetmeden ben de bindim. Koltuğa oturduğumda vücudunun büyük bir kısmı bana yaslanmıştı. Ayakları boş koltuklarda ileri uzanıyordu.

Yüzüm yeniden buruştu. “Orospu çocuğu!” diye mırıldandım kendi kendime. Dokunmadığı yer kalmamıştı resmen. Araba hareket edeceği sırada son dakika Ofraz kendini içeri atmıştı. Karşıdaki koltuğa oturdu ve gözlerini kızda gezdirdi. Burnundan sert bir nefes vererek eliyle çenesini ovuşturdu.

“Gidebileceğin son hızda gidiyorsun, Kürşat!” Sesimi duyan şoför

gazı köklendi. Bu kız ölmemeliydi. Hele kollarımın arasında kesinlikle ölemezdi. Önüne gelmiş saçlarını nazikçe kenara ittim.

“Abi,” diyen Oflaz’a saplandı bakışlarım. “Ne iş sence?” Bilmiyordum. Öğrenmemizin tek yolu kızın uyanmasıydı. Uyanmalıydı. “Çocuklara kamera görüntülerini incelemelerini söyledim.” Başımı usulca salladım. Şu an teknik işleri düşünecek halim yoktu. Parmaklarımı burnunun ucuna yaklaştırarak nefesini hissetmeye çalıştım. Soluklanması fazla yavaştı ama sonuçta nefes alıyordu.

Hâlâ. Nefes. Alıyor.

Arabanın hızından dolayı sarsılmasın diye belini kavradım. Tutarken çekiniyordum. Teninde kanamayan tek bir nokta yoktu resmen. “Siktiğimin herifi!” Dişlerimi birbirine bastırdım. Ölene kadar işkence etmezsem, ben de Eymir Valen değildim. Gözlerim kızın omuzlarından göğsüne kaydı. Kaşlarım çatılırken elimi tenine dokunmamaya dikkat ederek gördüğüm cisime götürdüm.

Küçük, tuşlu bir telefonda. Kan içindeydi. Son kez sesini bu cihazdan duymuştum. İstedığımı yerine getirerek bana şarkı söylemişti. Telefonu avucumun içine hapsederek sıkıca tuttum. Uyanmalıydı ve o Allah’ın belası yerde ne döndüğünü bana anlatmalıydı. Kim olduğunu açıklamalıydı.

Adını söylemeliydi.

Tabii gerçek olanı.

Zamanla yarıştığımız için birçok kez şoförü ikaz etmiştim. Bir saatlik yolu yirmi dakikada katetmeyi başarmıştık. Araçtan önce Oflaz indi ve kapıyı sonuna kadar açtı. Kızı kucağıma alarak sarsmadan indim. Onu taşıırken zorlanmamıştım çünkü küçücük bir şeydi.

Sahip olduğum kliniğe ilerledim. Oflaz benden önce girerek kapıları açıyordu. İçeri girdiğimizde hazır bekleyen sedyeye kızı yatırdım. Doktorlar anında çevresine toplandılar. Hepsine tek bir bakış attım.

“Yaşayacak. Ölürse ölürsünüz!” Bu klinikte ilk kez böyle bir cümle kuruyordum ve sesimin endişeli çıkmasına ne yazık ki engel olamıyordum.

İşlerini yapmaları için geri çekildim. “Kim bu kız, abi?” diye sordu Nehir ama cevap vermedim.

“İşini yap.” Başını salladı ve sedyedeki kıza yaklaştı. Bir makasla üzerindeki kıyafetleri kesmeye başladıklarında son kez yüzüne baktım. Bir gözyaşı şakaklarına doğru akıyordu. Berrak değildi. *İçinde kendi kanı var.*

Arkamı döndüm ve klinikten çıktım. Bu sefer kollarım boştu ancak üzerimde kızın kanı vardı. *İzi.* Elimde tuttuğum küçük telefonun tuşuna bastım ama açılmadı. Beni aradıktan neredeyse on beş dakika sonra kapanmıştı. Demek ki şarjı bitmişti ya da bilmiyordum, kanından dolayı cihaz bozulmuş da olabilirdi.

Kliniğin kapısı açıldığında dikkatim oraya kaydı. Oflaz çıkmıştı. “Kamera kayıtları ne zaman elimizde olur?” diye sordum bana yaklaşıırken. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Yarım saate işleyip atar çocuklar.”

“Yarım saat çok uzun.”

“Konusurum tekrar.” Başımla onay verdim ve yüzümü gökyüzüne çevirerek derin bir nefes aldım. Nedense gözümün önüne terastaki halleri gelmişti. Kendisi de yüzü gibi sahte miydi?

Oflaz, “Onunla çekirdek çitlemiştik,” dediğinde dümdüz yüzüne baktım. Kıza karşı bir şey hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordum. Gözlerim kısıldıkça kısıldı. Eğer hissediyorsa, ölmesi gerekecekti.

DÜNYA SAYGUN

Küçükken acıların gelip geçici şeyler olduğuna inanırdım. Canınızı yakan sevmediğiniz bir insansa, bu teori gerçek sayılırdı. Ama sevdiğinizize canınıza okuyan, işte o zaman yıllar geçse dahi acı hafiflemiyor ve dinmiyor, tükenmiyordu.

Benim tükenmeyen acılarımın ilk sebebi babamdı. Babasından unutulmayacak yaralar alan çocukların hayatta erkeklere karşı istemsizce bir kalkanı oluyordu. *O canımı yaktıysa, diğer erkekler de yakar,* diye düşünüyordu insan. Canım yanıyordu. Hem de bunu yapan, canım gibi gördüğüm insanlardı.

Beynimin uğuldadığını, bedenimin iflas ettiğini düşünüyordum. Aksi takdirde bu hissizliğin başka bir açıklaması olamazdı. Ölmüş de olabilirdim. Yaşasaydım fiziksel bir acı hissetmez miydim? Ama kalbimin haykırılarından başka şey yoktu.

Son hatırladığım şey duvarın köşesinde gördüğüm örümcek ağıydı. Yerdeydim ve kan içinde ölümü bekliyordum. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Aynı manzarayla yüzleşmekten çok korkuyordum. Bir de kendimi koruyamamaktan...

Ya gözlerimi açtığımda bir kez daha o adama engel olamazsam? düşüncesini atlatamıyordum.

“Beni duyuyor musun?” Duyduğum nahif ses düşüncelerimi öteye itmemi sağladı. Kimin sesiydi? Daha önce duymadığıma emindim. Bir kadındı. Kayahan’ın beni sattığı adamın kızı veya eşi olabilir miydi? Yoksa çalışanlardan biri miydi?

Belki bana yardım ederdi.

Karanlıkla bütünleşmiş zihnimi gözlerimi açarak aydınlığa kavuşturdum ama bu çok uzun sürmedi. Batan ışık yüzünden gözlerimi yeniden kapatmışım. Yüzüm buruştu. Acıdan değil, duyduğum rahatsızlıktandı. “Senin için perdeleri çekeyim,” dedi aynı ses. Birkaç hareketlilik duyuldu ve gözkapaklarımın ardındaki dünyada ışığın azaldığını hissettim.

“Şimdi gözlerini açabilirsin.”

Nerede olduğumu görmek istediğim için kızın dediğini yaptım. Hafif loş ortam bu sefer gözlerime batmadı. Hatırladığım kadarıyla en son sert bir yerde uzanıyordum. Şimdi ise yattığım yer yumuşacıktı. Bana dokunmuş muydu?

Yutkundum.

Gözlerimi tavandan çekerek yanımdaki kıza çevirdim. Sarıya çalan saçları ve minyon bir yüzü vardı. Üstelik gözleri de maviydi. Güzeldi. “Günaydın,” dedi geniş bir gülümsemeyle. Dudaklarımı aralamak ve konuşmak istedim ama hissettiğim kuruluk kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kız durumu fark etmiş gibi komodinin üzerindeki sürahidenden bardağa su doldurdu.

O kadar susamışım ki.

“Biraz içmek ister misin?” O suyun içinde zehir olduğunu bilsem bile hayır demezdim. Diyemezdim. Tek ihtiyacımı olan sanki buydu. Başımı usulca salladığımda bana gülümsedi ve bardağı dudaklarıma doğru yaklaştırdım. Ağzıma aldığım ilk yudum kurak bir çöle yağmur yağmış gibi ferahlattı beni. Bir yudum daha içmeme yardım etti ve bardağı geri çekti. Tüm sürahiyi içebilecek durumdaydım ama istemedim.

Islanan boğazım öksürmeme yol açtı. Sonra konuşabildim. “Neredeyim?” Sesim sanki hiçliği yansıtıyordu. Öyle tükenmiş gibi çıkıyordu.

“Eymir Valen’in evindesin.”

Eymir Valen mi?

Bilincimi kaybetmeden önce onu aramıştım. Beni kurtarmıştı yani, öyle mi? Bu durum rahatsız olmama yol açtı. Kayahan veya Özgür olmasa bile en azından Atahan’ın gelip beni kurtarmasını bekliyordum. Ama beni bir yabancı kurtarmıştı. Üstelik onların en büyük düşmanıydı.

Hissettiğim şey hayal kırıklığıydı. Belki de daha fazlası. Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Neredeyse gülecektim. *Acıdan.*

“O... Nerede?” Kimden bahsettiğimi hemen anladı.

“Evde değil.” Bu iyi olmamıştı işte. Yapılan her iyiliğin bir karşılığı olurdu. Beni kurtardıysa, bir şey isteyecek demekti. Bu âlemde işler böyle yürüyordu. Kimse başkalarına iyi niyetinden yardım etmezdi.

“Ne zaman gelecek?”

“Bilmiyorum ki. Eymir abinin işleri belli olmaz.” Eymir abisi... Bu kız onun kardeşi miydi acaba? Gerçi hiç benzemiyorlardı. Sorma gereği duymadım çünkü öğrenmemin bana bir faydası dokunmamacaktı.

Yatakta doğrulmaya çalıştığımda elini omzuma koyarak bana engel oldu. “Dur, hemen kalkamazsın.” Nedenini sorgulayan bir bakış attım. “İki gündür uyuyorsun.” Bu söylediği bir an nefesimi tutmama neden oldu.

İki gün mü?

“Nasıl?” diye bir soru döküldü dudaklarımdan.

“Bize geldiğinde durumun çok kritikti. Hem çok kan kaybetmiştin hem de bedeninin her yerinde yara vardı. Derindi üstelik. Güçlüsün, toparlanabildin.” Güçlü müydüm? Ne kadar korktuğumu bilmiyordu ki, acı içinde yerde yatarken ne kadar çaresiz hissettiğimi de. Kimse bilmiyordu. “Bu yüzden hemen kalkamazsın. Hâlâ bazı yaraların çok ciddi. Şu an hiçbir şey hissetmemen, kullandığımız ilaçlardan kaynaklanıyor.”

Gözlerimi vücuduma indirdim. Görebildiğim kadarıyla üzerimde yarım bir atlet vardı, belimden aşağısı ise bir pikeyle örtülmüştü. Gerdanımdaki ve göğsümdeki derin izler morarmaya yüz tutmuş, yer yer yeşile dönmüştü. Kollarımın çoğu kısmında sargı vardı. Aradan görünen tenimde de hiç normal bir renk yoktu.

Nefes aldım ama vermek çok zor oldu. *Hem de çok.*

Beni bu hale getiren kişi Kayahan Saygun’dur. *Öz ağabeyim.* Belki yaraları açan o değildi ama bedenimde hissettiğim her kemer darbesinin sebebi oydu.

Kayahan Saygun.

Ölmemiştim ama keşke ölseydim.

“İyi misin?” diye sordu yanımda benimle ilgilenen kadın. Öyle olmadığımı söylemedim. Zaten söylesem de benim için hiçbir şey yapamazdı. Mesela zamanı geriye alamazdı. Bu saatten sonra kimse benim için bir şey yapamazdı. “İyileşebilmen için uyuman gerekiyor. Hem Of laz uyandığını görürse kafanı şişirir.”

Of laz.

Otelden tanıdığım adam. Garip olan. Birlikte maç izlediğimiz. O da buradaydı demek.

“Kalkmak istiyorum,” dedim. Uyumak istemiyordum. Yeni bir karanlığı zihnime davet etmek istemiyordum.

“Kalkamazsın. Yani istesen de olmaz. Bedenin tamamen ilaçların etkisinde. Bu halde yürümen imkânsız.”

Belki doğrulabilirdim ama söylediği gibi yürüyebileceğimi sanmıyordum. Ayaklarımda bariz bir uyuşukluk vardı. Kımıldatmak bile işkenceymiş gibi geliyordu. “Ne zaman geçer?”

“Sana bağlı ama söylediğim gibi güçlü bir bünyen var. Birkaç saate ilaçların etkisi azalır. O zaman ağrı hissetmeye başlarsan, sadece ağrı kesicilerle tedaviye devam ederiz.”

Her şeyi anlayabileceğim şekilde açıklıyor, üstelik oldukça nazik davranıyordu. Kızın bakışlarında bile nahiflik vardı. Söylediklerine karşılık başımı usulca salladım. Belki de uyumalıydım. Hem o zaman bana yapılanı düşünemezdim, değil mi?

Evet, uyumalıydım. *Sonsuza dek* sürececek bir uykuya ihtiyacım vardı.

Yanağımda hissettiğim dokunuş, gördüğüm kâbustan arınmamı sağladı. Tenim ateşler içinde yanıyordu sanki. Yüzümdeki temas ise beni bu yangından kurtarmak istiyormuş gibi soğuktu. “Aç artık gözlerini, Köstebek.” Bu sesi tanıyordum. Bana böyle hitap eden bir kişi vardı. Onunla göz göze gelmek istedim ama olmadı.

Göz kapaklarım birbirine mühürlenmiş gibiydi. Kıpırdatamadım bile. Karanlık dört bir yanıma sararken zihnimdeki anılar üzerime düşmeye başladı. Kulağımda, kemerin tenime değdiğinde çıkardığı ses yankılandı. Tüm bedenim baştan sona kasıldı. Tekrar aynı şeyleri yaşamak ve hissetmek istemiyordum. Ellerimle kulaklarımı kapatmak istiyordum.

“Ne oluyor?” Çınlamanın ardından gelen o derin ses kulaklarıma ulaşıyordu ama ben ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum.

“Kâbus görüyor.”

Kâbus falan görmüyordum. Bilincim yerindeydi. Onları duyabiliyordum.

Kâbus görseydim onları duyamazdım, değil mi? Yoksa onlardan duyduğum sesler de rüyanın bir parçası mıydı? Bilmiyordum, burası çok karanlıktı. Korkuyordum.

Göğsümden aşağıya süzülen sıcak sıvının varlığı beni rahatsız ediyordu. Oraya bakmaya çalıştım ama bunu yaptığım an tüm bedenim bir sıvıya gömülmeye başladı. Su değildi bu, yapış yapıştı ve metalik bir tadı vardı. Kandı. *Kendi kanım!*

Kendi kanımda boğuluyordum. Başımı iki yana salladım ve kurtulmak için çırpındım. Ben böyle yaptıkça daha da derinleşti. Artık nefes alamıyordum. Kalbimin ne kadar hızlandığını duyabiliyordum. Ben... Bunu hak etmemiştim. *Hayır!*

Dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. Öyle ki, boğazımın acıdığını hissettim. Bir zincirin tam orta yerinden tekrar birleşmemek üzere kopmasını andıran bir his yayıldı içime. Sonra birisi kollarımdan tuttu ve beni kendi kanımdan oluşan okyanustan çekti. Bedenim doğruldu. “Aç gözlerini!” Söylenileni yaptım. Beni karşılayan loş ortam derin bir nefes almamı sağladı.

Yatakta oturur pozisyondaydım. Kollarımdan sıkıca tutan ellerin sahibine baktığımda onu gördüm. *Eymir*. Şaşkınlıktan ve zihnimin bana yaşattığı şoktan dolayı bir süre konuşamadım. Tutuşu güçlüydü. *Her an avuçlarının arasından kayıp gidebilirmişim gibi*. “Sadece bir kâbus,” dedi. Ama öyle değildi. Yaşamıştım.

O kadar canım yanmıştı ki, artık acıyacak hiçbir şey kalmamıştı.

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Hâlâ yaşadığım şoku atlatamamıştım. Bedenim yer yer titriyordu ve buna son veremiyordum. “Derin derin nefesler almaya çalış,” dedi ayakta duran sarışın kadın. İsmi bilmiyordum ama önceki uyanışım da bana açıklamalarda bulunan kişiydi.

Eymir’in olmadığı taraftan bana yaklaştı. “Yüzüne dokunacağım,” dediğinde herhangi bir şey söyleyemedim. Gözlerime sırasıyla ılık tutup baktıktan sonra geri çekildi. Yüzüne bir gülümseme kondu. “Sonuçların gayet iyi. Bu gidişle kısa sürede toparlayacaksın.” Yalnızca başımı usulca sallayabildim. Adını bilmediğim kadın hafifçe geri çekildi. “Ben dışarıdayım, abi. Bir şey olursa seslenirsin.”

Eymir onu cevapsız bıraktı. Kadın da zaten yanıt beklemeden kapıdan çıkmıştı. Ferah bir odadaydım. İlk uyandığım yer de burasıydı. Hastaneye benzemiyordu. Sessizlik kendini net şekilde belli ederken hâlâ kollarımda duran ellere baktım. Bunu yaptığım an ellerini çekti.

Gözlerimi onunkilere diktim. Siyaha kaçan kahverengi gözleri beni inceliyordu. O kadar dikkatliydi ki, sanki en küçük bir mimiğimi kaçırса kıyamet kopacaktı. Konuşabilmek için dudaklarımı araladım.

Ancak boğazımda hissettiğim yanma geri kapatmama neden oldu. Elimi boğazıma götürdüm.

Eymir komodinde duran suyu bana uzattı. Geri çevirmeden titreyen ellerimle bardağı kavradım ve yavaşça birkaç yudum aldım. O sırada hemen yanıma bir sandalye çekti. Oturduğunda ve beni daha da dikkatli izlemeye başladığında su içmeyi kestim. Bakışları altında doğru düzgün nefes bile alamazdım ki.

Bardağı iki elimle sıkıca tutarken konuşması gereken kişinin ben olduğumu biliyordum. “Ben... Teşekkür ederim.” Böyle bir durumda başka ne denirdi bilmiyordum. Üstelik o terastayken kuru teşekkürü sevmeyi söylemişti. Yine de konuşabilmek için basit cümlelere ihtiyacım vardı. Dudaklarımı karşılığında ne istediğini sormak için açacaktım ki, benden önce davrandı.

“Harun’un evinde ne işin vardı?”

Kaşlarını kavıslendi. “Harun da kim?” diye soruverdim. Bu kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Seninle küçük bir anlaşma yapalım, köstebek. Bana yalan söyleme.”

“Sana yalan söylemiyorum. Harun diye birini tanımıyorum.”

“O adamın evindeydin!” Kontrolsüzce yükselen sesi yumruklarımı sıkıkmama sebep oldu. Kimden bahsettiğini anladığımda soluk borumdan kalbime doğru ince bir sızı ilerledi. Kâğıt keşiği sızısına benziyordu bu. Görünür değildi ama acıyordu. “Hangisi? Yaşlı olan mı, yoksa oğlu mu?” Kayahan’ın beni evlendirmeye kalktığı adamın adını bile bilmiyordum.

Eymir eliyle çenesini ovuşturdu. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama sorun değildi. Zaten bana bu dünyada en çok güvendiğim insanlar bile inanmamıştı.

“Yaşlı olan,” diye sorumu cevapladı. Dudağımın kenarı kendiliğinden yukarı kıvrıldı.

“Onu vurdum,” dedim açıkça. “Hem de kalbinden.”

Söylediğim Eymir’i şaşırtmamıştı. Belki de fazlasıyla tehlikeli bir kadın olduğumu düşünüyordu. “Neden?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Benimle evlenmek istiyordu. Ben

istemiyordum. Ortada istemediğim bir şey varsa onu yok ederim.” *Yok olacağını bilsem de.* Gözlerimi daldığı yerden Eymir’e çevirerek tepkisini inceledim. Derin bakışları öfkeyle parlıyordu. Siniri bana mıydı?

“O piçin neden seni bu hale getirdiğine şaşmamalı,” diye kendi kendine konuştu ama duymuştum. Kulaklarım normal insanlardan daha hassas çalışırdı. Seslere karşı garip bir duyarlılığa sahiptim.

“Önemli bir adam mıydı?”

Gözlerini kısarak bana cevap verdi. “Evet.” Bunu tahmin etmek zor değildi. Kayahan’ın beni sevkıyatı için öyle bir adama satmasından anlayabiliyordum. Hiçbir çekince hissetmeden dikkatlice yüzüne baktım.

“Pişman değilim.” Sert bakışları bir an sarsılır gibi oldu ama hemen kendisini toparladı.

“Pişman olmanı gerektirecek bir durum yok zaten.”

Kaşlarım kavislendi. “O adam senin için önemli değil miydi?”

“Ailem dışında kimseyi önemsemem.” Duymayı beklemediğim kelimeleri beni şaşırttı. Ancak ailesi dışında kimseyi önemsemiyorsa, ortaya çok büyük bir soru çıkıyordu.

“O zaman beni neden kurtardın?”

Burnunu çekerek omuz silkti. “Önemsediğimden değil.”

“Peki neden?”

“Kim olduğunu merak ettiğimden.”

“Öğrendin mi peki?”

“Hayır. Bana kim olduğunu sen söyleyeceksin.” Sert bakan gözleri kısıldı. Hafifçe üzerime doğru eğildi. “Kimsin sen? Otelimde konaklayabilecek kadar cesur bir kadın mı? Tasarladığım elbiseyi üzerinde taşıyabilecek kadar cüretkâr bir kadın mı? Yoksa korkudan tir tir titreyen ve benden yardım isteyebilecek kadar gözü kara bir kadın mı?”

Hepsi olduğumu söylemeli miydim? Bakışlarında sadece tek bir seçim hakkım olduğunu gösteren bir ifade vardı ve sanki yanlış şıkkı seçersem, bu benim sonum olacaktı. “Ben aslında numaranın sana ait olduğunu bilmiyordum,” dedim. Son şıkta bir yanlışlık vardı. Söylediğim onu rahatsız etti.

“Öyle mi?” diye sordu inanmaz tavrıyla.

“Öyle. Numarayı Oflaz koluma yazmıştı. Kendisinin olduğunu söylemişti.” Çenesinin kasıldığını gördüğümde yanlış bir yoldan gittiğimi fark ettim.

“Yani numaranın benim olduğunu bilseydin, yardım istemez miydin?”

“İsterdim. O an numaranın kimin olduğuyla ilgilenmiyordum.” Sadece birinin bana yardım etmesini umuyordum. “Yine de sesini duymak...”

“Sesimi duymak ne?”

Beni ümitlendirmişti. Bunu ona söylemedim. Yanlış anlaşılacak istemiyordum. Sessiz kaldığım için yeniden bir soru sordu.

“Saygunlarla nasıl bir bağlantın var?” Ağzımı açıp konuşacaktım ki mâni oldu. “Sakın o ağzını yalan söylemek için açma!”

Yalan söylemeyecektim zaten. Tavrı beni sinirlendirmişti. “Yalan söylediğim falan yok! Bana inanmayacaksan, boşuna soru sorma o zaman!”

“Uyarı her zaman işe yarar. Şimdi, dökül.” Gözlerimi devirdim.

“Bağlantım yok, bağım var.” Kaşları keskin bir şekilde çatıldı.

“Açık konuş, Köstebek!”

“Bana Köstebek deyip durma! Ben köstebek değilim!” Sesim yükselmişti ve bu nedense gülümsemesini sağladı. Ben de kaşlarımı çattım. “Ne gülüyorsun?”

“Sesin eski gücüne kavuşmuş,” dedi. Gözlerimi kırıştıtarak yüzüne baktım. O an gülümsemesi silindi. “Bağım var derken, nasıl bir bağ?”

Bunu dile getirmek istemiyordum. Utandığımdan, çekindiğimden veya karşımdaki adamın düşman olmasından dolayı değildi. Artık onların kardeşi olmak istemediğimdendi. “Kardeşleriyim.”

“Sana yalan söyleme dedim!”

“Yalan söylemiyorum! Ben o üçünün kardeşiyim!” İlk kez bu durumdan tiksiniyordum.

“Saygunların bir kardeşi daha olsaydı bilirdik.”

“Bilemezsiniz. Sekiz yıldır İngiltere’de yaşıyorum. Oteline gel-

diğim gün Türkiye'ye yeni gelmişim. Üstelik kılık değiştirmiştim çünkü buraya gelmem yasaktı." Nefeslenme ihtiyacı duydum çünkü yaşadığım her şey bir an gözümün önüne geldi. "Köstebek değilim, seninle bir ilgim yoktu. Otelini tercih ettim çünkü düşman olduğunuzu biliyordum. Abilerim beni orada arayamazdı... Gerçi yakalandım." Son cümleyi sessiz kurmuştum çünkü yakalanmasaydım ve İngiltere'ye dönmeyi başarsaydım, canım bu kadar yanmayacaktı. Yelda yellozu belki planlarını gerçekleştirecekti ama umurumda değildi artık. Kendimden çok ağabeylerimi düşündüğüm için harcanmışım. Üstelik gerçek bile olmayan bir şey yüzünden...

"Başka sorun kaldı mı?" diye sordum dümdüz bir sesle. Kalbim içimde acıdan kıvranır hale gelmişti ama belli etmeyecektim.

Eymir başını sağ omzuna doğru yatırdı. "Seni Harun'a götüren Kayahan'dı," dedi. Bu gerçeği hatırlatması kan kusacakmışım hissi yarattı. "Neden kız kardeşini piçin birine kendi elleriyle bıraksın?"

Bu soruya cevabım elbette vardı ancak dikkatimi bir şey çekmişti. "Beni oraya Kayahan'ın bıraktığını nereden biliyorsun?" Sorusuna soruyla karşılık vermemden rahatsızdı. Sanki bir an önce her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Kameralardan," dedi kestirip atarak.

Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. "Her şeyi izledin mi?" Çenesi kasıldığında dişlerini sıkışını anladım.

"İzledim," dedi gözlerimin içine bakarak. Acaba bana bakarken ne görüyordu? *Zavallı birisini mi, yoksa daha da mı kötüsü?* "Sıra sende. Soruma cevap ver."

Yumruklarımı sıktım. Hiç hatırlamak istemediğim ama bir daha unutmayacağım gerçekleri dile getirdim. "Kayahan evleneceği kadını benim vurduğumu sanıyordu ve beni cezalandırmak istedi."

"Karısının vurulduğunu duymuştum. Bunu yapan sen miydin?"

"Hayır!" Bu soruya cevap vermekten yorulmuştum artık. Bana kimsenin inanmamasından tükenmişim. "Onu telefonla konuşurken yakaladım. Kayahan'ı öldürmekten bahsediyordu! Beni vurursa ne olacağını biliyordu. Atahan abim onu yaşatmazdı, yapabileceği en mantıklı şeyi yaparak kendisini vurdu." Dişlerimi birbirine bastırdım.

“Ve inşallah ölmemiştir çünkü onu kendi ellerimle gebertmek istiyorum. Yaşadığım her şeyin en azından bir karşılığı olmalı!” Sert bir nefes vererek sustum.

Ne düşündüğü umurumda değildi. Kimsenin ne düşündüğünü önemsemiyordum. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım ve ayağa kalktım. Eymir de ayaklanmıştı. Vücudum son derece bitkindi ama acı hissetmiyordum. Büyük ihtimalle ağrı kesiciler sayesindeydi. “Başka sorun kalmadıysa gitmek istiyorum,” dedim duruşumu dikleştirerek.

“Tek bir sorum kaldı.” Sorması için başımı usulca salladım. Ancak o sırada telefonu çaldı. Ceketinin cebindeki çıkarıp ekrana baktı. Sonra beklemeden cevap verip kulağına yasladı.

“Söyle.”

Kaba adam.

Karşı tarafı dinledi. Kaşları saniyeler içinde çatıldı ve sert bir nefes alarak başka bir şey demeden telefonu kulağından çekip kapattı. Tekrar tekrar söyleyebilirdim: Kabaydı. Benden en az yirmi santim uzun olduğu için hafifçe yüzüme doğru eğildi. “Gitmem gerekiyor. Döndüğümde burada ol.”

“Hayır, olmayacağım.”

“Olacaksın.”

“Olmayacağım, dedim.”

“Ben de olacaksın, dedim.” Yeniden karşı çıkacaktım ki benden önce lafa girdi. “Tek bir sorum kaldı. Onu da cevapladığın zaman istediğin yere gitmekte özgürsün. Seni kurtardım ve karşılığında sorumun cevabını istiyorum.”

“Şimdi sor o zaman.”

“Hayır, döndüğümde soracağım.” Yeniden konuşmama müsaade etmeden kapıya ilerledi.

“Bu yaptığına işgüzarlık derler!” diye seslendim arkasından ama beni duymazdan gelerek kapıyı kapatmıştı.

Bilerek sormamıştı. *Sırf beni burada tutabilmek için.* Hayır, burada kalmak istemiyordum. Kapıya ilerledim ve açıp çıktım. Hiç bilmediğim ev bir an bana korkunç göründü. Hiçbir yeri incelemeyen alt

kata inen merdivenlere ilerledim. Birkaç adım daha attığımda bedemin kasıldı. Acı hissetmiyordum ama tüm kaslarım içeri çekiliyormuş gibi geliyordu. Kendimi zorlayarak basamakları indim. Bahçeye çıkmıştı bile. Dış kapıdan geçerek peşinden ilerledim ve arabaya bineceği an onu kolundan yakalamayı başardım.

“Dur,” dedim nefes nefese. Şaşkınlıkla bana döndü ve baştan aşağı tüm bedenimi inceledi.

“Sen bu halde nasıl...” Sorusunu tamamlamasına izin vermedim.

“Sor. Ne soracaksan sor. Gideceğim ben.” *Eğer şimdi sormazsan, bir daha fırsatın olmayacak.*

“Dönmemi beklemen gerektiğini söyledim.”

“Döndüğünde beni bulamayacaksın.”

“Gitmek istiyorsan git.”

Gidecektim zaten. Ama önce sormalıydı. En azından bir kez daha bir şeye dürüstçe cevap vermek istiyordum. Ben yalancı değildim. Yelda’yı vurmamıştım. “Ne soracaksan sor.” Kolunu çekerek elimden kurtardı.

“Biliyor musun, ben laflarımı tekrarlamaktan nefret ederim.”

“Ne yapayım?” diye sordum birden. Gözlerini kırıştırdı. Umursamadım. “Sor!”

“Sormayacağım! Git başımdan.”

Arabaya binecekken bu sefer bileğini yakaladım. Sabırla bana döndü. “Ben bir şey sorayım mı?” Yüzünü kaldırdığında âdemelması gözüme çarptı. Derin bir nefes alıp yeniden gözlerime baktı.

“Sordun ya zaten şu an.”

Omuz silktim. “Sorayım mı?”

“Sor,” dedi bastırarak. Zorunlukla kabul etmiş gibiydi. Aksi takdirde benden kurtulamayacağını düşünüyor olmalıydı. Aldırış etmedim çünkü vereceği cevaba ihtiyacım vardı.

“Bana inandın mı?” Birisinin bana inanmasına ihtiyacım vardı. Çaresizliğin vücut bulmuş haliydim belki ama bunu duymaya ihtiyacım vardı. Yalan bile olsa, duymak istiyordum.

Gözlerini kıstı. Yüzünü benimkine doğru eğdi. Ağzından çıkacak kelimeleri sabırla bekledim. Bu öyle yakıcı bir histi ki, anlatamıyor-

dum. Bir yabancından -hatta o mantıken düşmanım sayılırdı- bana inanmasını istiyordum. Başka kimsem yoktu.

“İnanmadım.” Kolunu çekerek elimden kurtardı ve arabasına bindi. Boşta kalan elim yanıma düştü. Arabanın gidişini izlerken yumruklarımı sıkarak öylece bekledim.

Eymir bana inanmamıştı ama ben yalan söylememiştim.

Kayahan ve Özgür de bana inanmamışlardı. Ben onlara da yalan söylememiştim.

Haklı olan bendim! Ancak bir o kadar da kendimi yanlışla batmış hissediyordum. Tüm bu insanlar, konuşulanlar, her şey... Hepsini yalandı. Bir tek ben doğrudum ama onlar bana inanmıyordu.

Gözlerim yaralar içinde yüzen bedenimde geziniyordu. Her tarafımda morluklar vardı. Bazıları yeşil tonlarına bürünmüştü. Kemerin üzerimde bıraktığı izler de her yerdeydi. Çoğu derin yaraydı. Kana-mıyordu artık. Kan içinde de değildim. Yine de gördüğüm kâbusta hissediyordum kendimi. Boğuluyordum.

“Sen ne ara ayaklandın?” Arkamdan duyduğum tanıdık sesle düşünmeyi kestim ve olduğum yerde dönerek sesin sahibine baktım. Of-laz’dı. Onu en son gördüğümde yarı çıplaktı ve çekirdek çitliyordu. Şimdi üzerinde siyah bir tişört ve pantolon vardı. Bakışları da son gördüğümünden farklı olarak oldukça ciddiydi.

“Az önce.” Eymir gideli çok oluyordu. Ben hâlâ olduğum yerdeydim. Bu saatten sonra hep olduğum yerde kalacaktım.

Oflaz aramızdaki mesafeyi kapatıp birkaç adım önümde durdu ve beni baştan sona inceledi. Üzerimde yarım atlet ve şort olduğu için yaralarımın nerdeyse hepsi ortadaydı. “Bu halde ayakta durmamalısın.”

“Sorun değil. Acımıyor zaten.”

“Acımıyor mu?” Başımı salladım.

“Sarışın kız ağrı kesici verdiğini söylemişti.” Kaşları kavislendi. Onu gördüğüm iyi olmuştu. Bana fark etmeden büyük bir iyilik yapmıştı. *Hem de kanımdan olan insanların bile yapmadığı bir iyilik.*

“Sesin aynı, yüzün farklı,” dedi birden. Ah, bir de şu mesele vardı. Onlar için güvenilmez damgası yemem normaldi çünkü tam olarak öyle davranmıştım.

“Yüz nakli mi yaptırdın, kız sen?” Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Oflaz sempatik birisiydi. Onu tanıdığım için mutluydum.

“Makyajdı. Bu gerçek yüzüm.” Sonra ona gerçekten içtenlikle gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Hâlâ nefes alabiliyorsam, koluma yazdığı numara sayesindeydi. Ona bu açıklamayı yapmadım. Birkaç adım geriledim. “Kendine dikkat et,” dedim, sonra da sırtımı dönerek yürümeye başladım. Daha birkaç adım atmıştım ki, hızlıca önüme geçti.

“Nereye?” diye sordu büyük bir merakla. Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Yine de birisi daha yalan söylediğimi düşünmesin diye konuştum.

“Burada kalamam. Ben Saygun kanı taşıyorum.”

“Saygun kanı taşıyorum da ne demek?”

Omuz silktim. “Öyle işte. Ben de bir Saygun’um. Yani düşmanı-nızım. Bilmeden düşmanınızı kurtarmış oldunuz. Keşke bunun karşılığında yapabileceğim bir şey olsaydı ama yok.”

“Kim olduğun umurumda değil. Oturup benimle çekirdek çitleyerek maç izleyen tek insandın. Ben seni böyle tanıdım.” Duygularımı yansıtmamak için kendimi çok zor tuttum. Yıllardır aldığım eğitime rağmen şimdi her şeyi boş verip yere çökerek ağlamak istiyordum ama yapmadım.

“En azından birinin aklında güzel kalacağım,” dedim ve ekledim: “Gitmem gerek.”

“Hayır, gitmene gerek yok.” Vardı. Kayahan ve Özgür burada olduğumu öğrenirse kıyamet kopardı. Benim yüzümden zarar görmelerini istemiyordum. Hem de bana bu denli büyük bir yardım etmişlerken...

Başımı iki yana salladım. “Her şey için teşekkür ederim.” Yanından geçmek için hareketlenmişim ki, bir adım kayarak önümü kapattı.

“Eşyalarını almayacak mısın?”

“Ne eşyası?”

“Telefonun var.”

Simay. Doğru ya, ona telefonunu geri vermem gerekirdi. Belki yüzüstlük olacaktı bu yaptığım ama çaresizdim. “Senden son kez bir şey istesem olur mu?” Başını tereddüt etmeden olumlu anlamda salladı. “O telefonu isim belirtmeden Saygunların yalısına gönderir misin? Oradaki çalışanlardan birisine aitti.”

Bir an duraksadı. Bundan faydalananak yanından geçtim ve yürümeye başladım. Bahçenin demir kapılarına ulaştığımda korumalar sorgulamadan açtılar. Ben de bir şey söylemeden çıktım. Nerede olduğumu bilmiyordum ve pek işlek bir yere benzemiyordu. Sağa ve sola uzanan yollara birkaç kez baktıktan sonra sola dönmeyi tercih ettim. Bir nedeni yoktu. Öylesine bir seçimdi.

Evlerinden yürüyerek uzaklaşırken arkamdan duyduğum hızlı ayak sesleri beni durdurdu. Zaten saniyeler içinde de Oflaz önüme geçti. Eğilerek yere bir çift terlik bıraktığında nefesimi tuttum. “Madem gidiyorsun, bunları kabul ederek git,” dedi. Ayaklarımın çıplak olduğunun farkında bile değildim. Doğrularak yüzüme baktı. Yanına bir de hırka almıştı. Onu da bana sormadan elime tutuşturdu. Sonra bir de bir tomar nakit para vermeye çalıştı. Neyse ki o an şaşkınlığımı üzerimden atabildim.

“Dur, istemiyorum paranı.” Ellerimi arkama sakladım.

“Burası merkeze uzak. Yürüyerek gidemezsin.” Yine de başımı iki yana salladım.

“İstemiyorum,” dediğimde kaşlarını çatı.

“Ya bu parayı kabul edersin ya da seni gideceğin yere bırakmama izin verirsin. Seçim senin.”

Hayır, daha fazla karşılığını ödeyemeyeceğim bir borcu kabul edemezdim. “Lütfen git.” Artık dayanacak gücüm yoktu. Mesleğim bir masaldan ibaretti ve gözlerim doluyordu. “Lütfen, başka bir şey istemiyorum.”

Bana umutsuzca baktı. “Bak, tamam. En azından terlikleri giy.” Söylediğini yaptım.

“Oldu mu? Gitmem lazım artık.”

“Bir yere mi yetişeceksin?”

Hayır, yetişeceğim kimse yok.

Sessiz kaldığımda kabullenerek önümden çekildi. Yanından geçmeden önce hırkayı ellerinin arasına bıraktım ve yürümeye devam ettim. Arkamdan son kez bir şey söyledi: “Yanlış yol; merkeze oradan gidilmiyor.”

Merkeze gitmiyordum. Söylediklerini duymamışım gibi davrandım. Duraksamadım, yavaşlamadım, sadece yürüdüm. Bulunamayacağım kadar uzağa gitmek istiyordum. Güneş ben yürüdükçe battı. Sonra karanlık etrafı sardı. Ay geceyi süsledi. Yürümeyi kestiğimde bir uçurumun önündeydim. Aslında yüksek değildi. En fazla üç veya dört metre olmalıydı. Kenara yaklaştım ve dizlerimi kırarak yere oturdum. Aşağıda sert kayalıklar vardı ve dalgalar taşlara çarpıp duruyordu.

Rüzgâr bir melodi yaratıyordu. İç çektim ve denize yansıyan yarımaya baktım. Buraya gelene kadar birkaç kez yere düşmüştüm ama canım hiç yanmamıştı. Şimdi de yanmıyordu. Sarışın kadın nasıl bir ağrı kesici verdiyse, acıyı hissetmiyordum. Çoğu zaman nefes almakta zorlanıyor, titreyen bacaklarımla durmak zorunda kalıyordum; düştüğüm zaman dizlerime yeni yaralar ekleniyor ama ben acı duymuyordum.

Yürüyebildiğim kadar yürümüş, bir yere varırım sanmışım. Ancak bu dünya üzerinde gidebileceğim bir yer yoktu. Zaten beni her yerde bulurlardı. Sonra yine canımı yakarlardı. *Üstelik suçum bile yokken.* Tuttuğum gözyaşlarım bir bir yanağımdan aşağıya süzüldü. Sonra saniyeler içinde hıçkırıklara boğuldum. Yaşadığım süre boyunca sanki hiç ağlamamıştım da bu anı bekliyordum. Duygularım o kadar şiddetliydi ve o kadar içime sığmıyordu ki, bu yüzden durmaksızın gözyaşı akıyordu.

Denizin dalgaları ve hafif esen rüzgâr, hıçkırıklarımı solistleri kıl-mıştı. Bugün burada son sahnemi canlandıracaktım. Önümde uzanan deniz, dalgalar ve rüzgâr dekordu... Bense bir oyuncuydum. Rüzgâra fısıldadım. *Belki hedefine iletir diye.*

“Sizin olduğunuz bir dünyada yaşamak istemiyorum.” Burnumu çektim. “Hiçbirinizi affetmeyeceğim.”

Annemi hiç tanıyamamıştım. Babamı ise tanıyamayı dilerdim. Her şeye rağmen ağabeylerimin varlığıyla avunurdum. Şimdi bana hiçbir şey bırakmamışlardı. Ne Kayahan, ne Özgür ne de Atahan... Hepsi suçluydu. Atahan da öyleydi çünkü çılgınlıklarımın hiçbirini duymamıştı. Gelmemişti. Beni kurtarmamıştı.

Zaten onlar için önemli olan hep işti. Ben her zaman geri planda kalmıştım. Şimdi istedikleri kadar işlerine yoğunlaşabilirlerdi çünkü bir kez daha onları arayıp sormayacak, özlediğimi dile getirmeyecek ve hiçbirine ağabey demeyecektim.

Yerden destek alarak kalktım ve ayağımdaki terlikleri çıkarıp düzgünce kenara bıraktım. Onlar da benimle birlikte ölmemeliydi. Akan gözyaşlarımı sildim ve son kez sahne selamımı verdim. Sonra bedenimi boşluğa bıraktım.

Ancak bunu yaptığım an şiddetle geri çekilmem bir oldu. Tuttuğum nefesim kursağımda kalırken kollarımı kavrayan eller beni kendine çevirdi. “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” Baştan sona irkildim. Eymir Valen... Burada ne işi vardı?

Kendime gelmemi istiyormuş gibi tuttuğu kollarımı sarstı. “Ne yapıyorsun?” Gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında eli çenemi kavradı. Hayır, canımı yakmıyordu. Beni kendime getirmeye çalışıyordu. “Madem kendini öldürecektin, benden seni kurtarmamı neden istedin?”

Başımı bilinçsizce iki yana salladım. “Beni kurtarmadın ki.” Hıçkırdım. “Sadece yaşama süremi uzattın! Bana yaptıkları şeyin ne kadar acımasızca olduğunu, asla unutamayacağımı anlamamı sağladın. Bu kurtulmak değil!” Ellerin arasında kayarak yere çömeldim ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ettim. “Abimdi onlar benim!”

Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Karşısında ağlamaktan çekinmedim. Zaten ben gerektiğinde binlerce kişinin önünde de ağlamıştım ama bu onlar gibi sahte değildi. Acı yüklüydü.

“Sen de kendimi öldüreyim mi dedin?” diye sordu aşağılıyormuş gibi. Bana üstten bakışları her ne kadar canımı sıkırsa da göğsümdeki acıdan dolayı önemseyemedim.

“Nereye gidersem gideyim beni bulurlar.” Onlar normal insanlar değildi. Güçleri vardı, hem de çok. Benimse hiçbir şeyim yoktu. Üç adama ve emirlerindeki orduya karşı koyamazdım. Bir de kendimi korkusundan öldürebileceğim adam vardı: Babam. Kayahan evlenmezsem beni ona vereceğini söylemişti ve beni evlendireceği adamı öldürmüştüm. Pişman değildim ama yaptığımın sonucunun Kayahan’ı daha da delirteceğine emindim. İşte bunu, babamı göze alamazdım. Burnumu üst üste birkaç kez çektim. “Yine inanmayacaklar. Yine evlendirmeye çalışacaklar, canımı yakacaklar. Onlar canımı yaktığında daha çok acıyor. Yemin ederim, ölecekmiş gibi hissediyorum.” Ölmeye kalkışacakmış gibi...

Dikilmeyi keserek önümde diz çöktü. Sıcak parmakları çenemi kavradığında ona bakmak zorunda kaldım. “İntikam almak ister misin?” Yutkunarak başımı salladım.

“İsterim ama bunu yapabilecek kadar güçlü değilim.”

“Gücümü önüne sererim.” Söylediği şey üzerine akan gözyaşlarım duraksadı. Burnumu yine çektim ve söylediğini bir süre anlamaya çalıştım ama başaramadım. “Sana bir soru daha soracağımı söylemiştim.” Evet, fazlasıyla duymak istediğim bir soruydu. Derin bir nefes aldığı anda burun delikleri genişledi. “Benimle evlen.”

Yanlış duyduğumu düşünerek gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Duydun. Altı ay sürecek bir anlaşmalı evlilikten bahsediyorum. Aşk yok, beklenti yok, seks yok. Sadece çıkarlar var.” Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

“Senin benimle evlenmen ne gibi çıkarlar kazanmanı sağlar ki?”

Omuz silkti. “Orası bana kalsın.” Kaşlarım çatılacakmış gibi oldu. Sonra düşündüm. Eğer Kayahan en büyük düşmanı ile evlendiğini duyarsa ne hisseder diye... Elbette benim kadar canı yanmazdı ama kendisine de yediremezdi. Sinirden delirirdi ve elinden hiçbir şey gelmezdi. Ben ölmek istemiştim çünkü yaşarsam bana aynı şeyleri yaşatacaklarına inanıyordum. Şimdi Eymir bana ümit bahsediyordu. Yaşarsam bu en çok onların canını yakacaktı. Her şeyi misliyle ödelebilecektim. Üstelik bu sefer beni alıkoyamayacak, odalara kapata-mayacaklardı.

Şüphesiz ki söylediği benim için çok mantıklıydı ancak böyle bir adamın durup dururken böyle bir teklifte bulunması normal değildi. Kafasından nasıl bir plan geçiyor olabilirdi? Benimle evlenmek ona ne kazandırırды?

“Beni hiç tanıımıyorsun,” dedim düşüncelerimi bir tarafa kaldırrırken. “Benden gelecek olanlar sana ve ailene zarar verebilir.” Kim olduğumu artık biliyordu. *Kimin kanını taşıdığımı da*. Buna rağmen bana bir anlaşma teklif ediyordu.

“Kimse aileme zarar veremez,” dedi tek solukta. “Cevabın?” diye sorguladı.

Omuz silktim. “Soru sormadın ki. Sorarsan cevap veririm.” Başını sağ omzuna doğru yatırarak yüzümü inceledi. Derin gözleri kısıldı ve altdudağını diliyle ıslattı.

“Benimle evlenir misin?” diye sorduğunda burnumu çekerek ayağa kalktım. O hâlâ yerdeydi. *Dizlerinin üstünde*.

“Duyamadım, tekrar.”

Yüzünü kaldırarak gözlerime baktı. Dudakları titreyecekmiş gibi oldu ama kendisini çabucak toplardı. “Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum sanma.”

“Formaliteden,” dedim masumca. Burnundan sert bir nefes verdi. Dizlerinin üzerinde gözlerini benimkilere sabitleyerek sordu: “Benimle evlenir misin?” Bunun gerçek olmadığını biliyordum ama kalbim hızlanmıştı.

Biliyordum ki, kabul edersem geri dönüşü olmayacaktı. Karşımdaki adamı hiç tanıımıyordum ancak yirmi beş yıldır tanıdığım insanlardan beni kurtaran da oydu.

Gözlerinin içine baktım. Tereddüt etmedim. “Evet,” dedim.

Bu evliliğe gece, yıldızlar, dalgalar ve rüzgâr tanıklık etti.

Bana evlenme teklif etmişti. Aslında durum bundan ibaret değildi. Kurtuluşumu teklif etmişti. *İntikamımı*.

Bana beni teklif etmişti. Onun kazanacağı çıkarı umursamadım, düşünmedim çünkü kendi kazancıma odaklanmıştım.

Onu karşımda dizlerinin üzerine çöktürebilmemem elbet bir nedeni olmalıydı. Benim bildiğim, bu âlemde kimse başkasının önünde diz çökmezdi. Çökerse de köpeklik ettiğinden yapardı bunu. Peki karşımdaki adamın sebebi neydi?

Ben ona cevap verene kadar yerden kalkmamıştı. Yanıtımdan sonra da derin bir nefes almış ve doğrulmuştu. Bu sefer ben yüzümü kaldırarak ona baktım. “Bazı şartlarım olacak.” Ciddiydi. Başımı usulca salladım ve onu dinlediğimi belli ettim.

“Bu evliliğin sahte olduğunu kimseye söylemeyeceksin. Bizimle yaşayacak ve gerekirse bizimle ölecek. Anlaşma boyunca benim evimde kalacaksın.” Kimseye söylemezdim. Zaten kimse de sahte bir evlilik yaptığımı öğrensin istemezdim. *Hele ki Saygunlar*. Allah korusun, böyle bir şey duyulursa her şey tersine dönerdi ve ben yine ellerim boş bir şekilde kendimi uçurumun kenarında bulurdum. “Evimdeki insanlara karşı saygılı davranacaksın. Girmemen gereken birkaç oda var. Kesinlikle yasak. Giremezsin. Anladın mı?”

Anladım.

“Kimlikte, medyada ve içinde olduğum âlemde benim karım olarak bilineceksin. Bu yüzden tüm hareketlerine Eymir Valen’in eşi olarak dikkat edeceksin. Evlilik süresince başka bir erkekle aşk ya-

şamayacak, cinsel ilişkiye girmeyeceksin. Aynı şekilde ben de başka kadınlarla görüşmeyeceğim. Eğer bana sadık olursan, istediğin her şey elimden geldiğince önüne serilir.” Tüm sözleri bir bir zihnimdeki duvara altı çizili harflerle yazıldı. “Şimdilik bu kadar. Eklemek istediğin bir şey?”

Benim ondan büyük bir beklentim yoktu. Hatta bir beklentim olduğu da söylenemezdi. İsteddiği gibi davranır, eşi olduğum müddetçe buna göre hareket ederdim. Ancak bir şey açığa kavuşturulmalıydı. “İstedığimi yapabilecek miyim?” diye sordum merakla.

“İstediğinden kastın nedir?”

“Mesleğimi yapmak, dışarı çıkmak, Türkiye’yi kafama göre gezmek gibi şeyler.”

“Karım olacaksın, kölem değil.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra istemsizce gözlerimi kaçırdım.

“Bunların hepsini Türkiye’de yapabilecek miyim?” diye sordum yine. Bunun gerçekten açık bir cevabını istiyordum çünkü altı ay bile olsa Türkiye’de saklanmadan geçirebilmek hayal bile edemediğim bir şeydi. Hem söylediği doğruysa, intikamımı alırken de önümde durmazdı. İnsan nasıl çirkinleşir, nasıl düştükçe düşer, kendi gözlerimle görmüştüm. Yaşadığım ve hissettiğim ne varsa, karşılığını en çirkin şekilde alacaktım.

“Evet.” Sesi keskin ve kendinden emindi. Aldığım cevap benim için yeterliydi. Başka bir sınıra, şarta veya kurala ihtiyacım yoktu. Bana istediğim tek şeyi, özgürlüğümü vermişti. “Nasıl bir dünyanın içinde olduğumuzu biliyorsun. O yüzden bu konuda seni uyarmayacağım.” Bu, yaptıklarını önceden düşünüp sonuçlarını değerlendirmem gerektiği anlamına geliyordu. Başımı usulca sallayarak onayladım.

“Seni utandıracak bir şey yapmam,” dedim söz vererek. Bakışlarındaki derinlik artıyormuş gibi oldu. Yüzümü ve özellikle de gözlerimi inceledi. Daha sonra başını yavaşça salladı. Sanırım bu sefer sözüme inanmıştı.

Bakışarak geçirdiğimiz kısa bir sürenin ardından sessizliği bozmak için aklıma gelen şeyi sordum. “Adımı öğrendin mi?” Durağan

ve sabit bakışları sorumla beraber memnuniyetsiz bir hale büründü. Belli ki öğrenmemiştir ve bu duruma sinir oluyordu.

“Nikâh memuruna söylerken öğrenirim,” dediğinde dudaklarını istemsizce iki yana kıvrıldı.

“Bu çok komik olur.” Benim gibi düşünmüyor olacak ki, kaşlarını çatı. Bu duruma bu kadar sinirlenmesi neden bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Yüzümü onun kine yanaştırdım. “Neden sormuyorsun?”

“Çünkü söylemeyeceğini söyledin.” Doğru, söylemişim.

“Yanında kalem var mı?” Kaşları anlamsızca kavislendi. Kalemle ne yapacağımı sorguluyor olmalıydı. Ceketinin iç cebine elini götürdü ve fiyakalı bir kalem çıkardı. Elinden aldım ve geri çekmesine izin vermeden bileğinden tuttum. “Söylemeyeceğim ama yazabilirim.”

Elini kendiminkiyle destekleyerek ikimizin arasında sabit durmasını sağladım. “Bakma ama. Tahmin etmeni isteyeceğim yazdığında.” Bir şey demedi. Sadece ağlamaktan yüksek ihtimalle kıpkırmızı olmuş gözlerine bakıyordu.

“Yaz.”

Yaptığım şeyi çocukça bulup elini geri çekmesini beklemiyor degildim aslında. Kabullenmesi içten içe mutlu olmamı sağladı.

Kalemin ucunu avucunun içine değıdirdim ve yavaşca adım yazdım: *Dünya*. Onunla uğraşmak istediğim için bir de kalp içine aldım. Sonra görmesin diye hızlıca avucunu kapattım. Böylelikle eli benimkilerin arasında kalmıştı. Gözlerinde garip bir bakış vardı. Anlamını bilmiyordum ama içli bir nefes aldı ve konuştu.

“Dünya.”

Tereddütsüz şekilde ismimi söylemesi bir an nefesimin kesilmesine yol açtı. Afalladım. “Nereden bildin? Yazarken baktın mı?”

“Hayır, hissettim.” Boğazını temizledi. “Kalemin ucunu.”

Elini bıraktığımda hiç bakmadan yanına indirdi. Okumaması canımı sıkılmıştı. “Nasıl yazdığımı neden bakmıyorsun?”

Soruma cevap vermek yerine elini gözlerinin önüne getirerek avucuna baktı. O an kaşları çatıldı. Büyük bir sitemle sordu: “Bu kalp de neyin nesi?”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Evleneceğiz

ya, ondan,” dediğimde başı hâlâ eğik olsa da gözlerini benimkilere çevirdi. Birden elimdeki kalemi çekip aldı ve az önce ona yaptığın gibi elimi kavradı. Elim onun büyük ve kemikli parmakları arasında minicik görünüyordu.

Kalemi avucumun içinde hareket ettirdiğinde huylanmadan edemedim. Vücuduma birinin bir şeyler yapmasından hoşlanmazdım ama onun yapması beni rahatsız etmedi. Sadece hafif bir kıpırtı duydum.

Neredeyse bir dakikayı aşkın süredir kalemin ucuyla avucumu çizdiği için sormadan edemedim. “Avucumu mu karalıyorsun?” Sorumdan sonra burnumu çekmiştim. Hıçkırığa hıçkırığa ağladığım için burnum akıp duruyordu.

“Ben karalama yapmam, köstebek.” Sonunda avucumu çizmeyi bıraktı. Ne yaptığı hakkında bir fikrim yoktu çünkü çok fazla üst üste çizgiler hissetmiştim.

“Bana şöyle seslenme. Artık adımı biliyorsun.”

“Adını biliyorum ama bu senin köstebek olmadığın anlamına gelmez.” Gözlerime bakarak ekledi: “Köstebek.” Kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim. Elimi kaldırarak ne çizdiğine baktığımda şaşır-dım.

Kalp çizmişti. Benim çizdiğim gibi değil, organ olan kalpti bu. Damarları bile detaylandırmıştı ve en iç tarafta bir şey yazıyordu. Karanlıktan dolayı iyice elimi gözlerime yaklaştırdım ve yazdığı şeyi okudum: “Ümit.”

Elimi indirerek yüzüne baktım. “Elime neden ümit yazdın?”

“Sen benim elime neden adını yazdın?” Gözlerimi kırıştırdım. Anladığım şey doğru muydu?

“Senin adın Eymir değil mi?”

“İki adım var.”

“Eymir Ümit,” diye fısıldadım kendi kendime. Elbise için not gönderdiğinde imza niyetine baş harflerini yazmıştı. Şimdi anlıyordum. İsmi sevmiştim. Onu yansıtıyordu. Aklımdan geçirdiklerimi ona söylemedim. Bazı şeylerin kararı çok hızlı verilmişti. Belki bu konu hakkında ayrıntılı şekilde konuşmalıydık.

“Ailen benimle evlenmene ne der?”

“Kimse seni karım yapmama tek laf edemez.” Yutkunmamak ve herhangi bir tepki vermemek için kendimi zor tuttum; hem de çok.

“Bana neden iyilik yapıyorsun? Hem de karşılık beklemeden.”

“Bu hayatta hiçbir şey karşılıksız değildir.” Gözleri yine kısıldı. Bakışlarını bir hayvana benzetecek olsaydım, kuzgun derdim. Çünkü gözleri dikkatli bakılmadığı sürece simsiyah görünüyordu. Bazen kurnazlıkla parlıyordu ama çoğu kez dikkatli, ne yapacağını bilir tavırdıydı. Bakışlarıyla karşısındaki insanın zihnini görebiliyordu sanki.

“Benimle evlenirsen, üçü de başına bela olacak. Biliyorsun, değil mi?” Yüzünü hafifçe bana doğru eğdi.

“Benim başım genelde beladan kurtulmaz,” dedi. “Ayrıca o üçü...” Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Belayı benimle anlayacak.”

Benimle de. Benden geriye hiçbir şey bırakmamalarının bedelini ödeyeceklerdi. Elimi kaldırarak Eymir Ümit’e uzattım. “Anlaştık o zaman,” dedim. Elime baktı. Sonra tereddüt etmeden tuttu. İsimlerimizi yazdığımız avuçlarımız böylelikle birleşti.

“Anlaştık...” Ellerimizdeki bakışlarını kaldırarak gözlerimle temas kurdu. “Dünya Valen.”

Zamanın duyguları ve yaşanılanları sansürlediği söyleniyordu. Zaman geçtikçe insanın unuttuğu... Yemin ederim ki, bana yapılanı unutmayacaktım. Bu hale gelmemin sebebini hem kafama hem de kalbime kazıyacaktım.

“Dünya?” Sivri ve dik kayalıklara sabitlediğim gözlerimi kaldırarak Eymir’e baktım. İsimle bana ilk seslenişiydi sanırım. Gözleri göğsüme bastırdığım elime odaklandı. “Sorun ne?” Her şeydi. Tabii her şeyden önce kesik kesik aldığım nefeslerdi. Sorusuna cevap vermeden oturduğum uçurumun kenarından kalkmak için hareketlendim. Eymir herhalde ne olur ne olmaz diye kolunu önüme uzatmıştı. Takılırsam böylelikle aşağıya düşmezdim. *Beni tutardı.*

Ayağa kalkıp dengemi sağladığımda o da ayaklandı. “Gidelim mi artık?” diye sordu. Bu soruyu bir kez daha sormuştu ve ben o zaman burada biraz daha oturmak istediğimi söylemiştim. O da kabullenerek benimle oturmuştu. Bir şey konuşmamış, öylece denizi izlemiştik.

Artık nefes almakta güçlük çektiğim için rahatsız olmuştum. Belki hareket edersem bu durum geçerdi. “Olur,” dedim benden cevap beklediğini unutmadan. Elimi yine göğsüme götürdüm. Sonra arkamı dönerek buraya geldiğim yola yüzümü çevirdim. Yavaş birkaç adımdan sonra Eymir’in varlığı kendini net şekilde belli etti. Arkamdaydı.

“Sana bir soru daha sordum,” dedi hoşnutsuz bir şekilde. Cevap alamamaktan ve bir şeyleri tekrar etmekten gerçekten hoşlanmadığını anlamıştım.

“Ne sordun?” diye sordum hatırlamama rağmen.

Sabırla alıp verdiği derin nefesi ensemden hissettim. “Sorunun ne olduğunu sordum,” dedi bastırarak.

“Bir sorun yok. Sadece yoruludum.” Delik deşik olmuş bir bedenle gün boyu yürümüşüm ve elbette yorulmuş olmalıydım. Hatta bence artık yaraların acısını da hissetmem gerekiyordu ama hissetmiyordum.

Attığım diğer adımla göğsüm öyle bir kasıldı ki, dizlerim titredi. Hafifçe yere eğildim ve elim göğsümde dururken bu kasılmamın dinmesini diledim. Nefes alamıyordum resmen! Bu neydi böyle?

“Dünya?”

“İyi...” diyebilirdim ama asla devamını getiremedim. Kelimelerim bir inlemeye dönüştü. Gözlerimi sıkıca kapattım. Dizlerimin üzerine çökecekken kolumu tuttu.

“Göğsün mü ağrıyor?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Ağrı değildi bu.

Yüzüm buruştu. “Nefes... Alamıyorum!” Elleriyle yanaklarımı kavradı. Yaşadığım şeyden dolayı ona bakamıyordum ama tenini hissediyordum.

“Bu halde gün boyu dolaşırsan olacağı bu. Sana beni evde beklemeni söylemiştim ve ben bir şeyleri tekrar etmekten nefret ederim!” diye azarladı beni. Sonra nefesini hissettim. “Acırsa söyle,” dedi az

öncekine oranla yumuşak bir ses tonuyla. Sorgulayamadan beni kucağına aldığı anda şaşkınlıkla kapalı gözlerimi araladım. Ona karşı çikabilecek durumda değildim.

Yürümeye başladı. Göğsümde duran elimi biraz daha bastırdım. Kalbim yerinden çıkmak istiyormuş gibi kasılıyordu. Kahretsin, bu da aldığım her nefesin azapla sonlanmasına neden oluyordu. Acırsa söyle demişti, acımiyordu ama tam tersi bile olsa şu an söyleyebilecek bir durumda değildim.

“Dayanmaya çalış,” dediğini duydum. Bedenim kaskatı olmuştu. Hareket edemiyordum. Nefes almadığım zaman göğsümdeki kasılma duruyordu ama o zaman da ölürdüm. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir zamanın ardından bedenimi bir yere bıraktı. Kokusu burnuma doldu ve aldığım nefesler güçlendi. “Dünya?”

Cevap veremedim. Dizlerimi karnıma çekmek ve küçücük kalmak istiyordum. Sanki küçülürsem kasılma dinecekti. Dudaklarıma bir şey yaslardı. “İç.” Yapamadım. “Hadi, dudaklarını arala.” Bu çok zordu. Tüm kan akışım aniden durmuştu ve bedenim taşlaşmıştı sanki. “Sadece bir yudum, Dünya. Hadi.”

Dediğini yapmaya çalışarak dudaklarımı araladım. Ağzıma dolan su kurumuş boğazıma iyi geldi. Boğulmamam için oldukça küçük yudumlarla içirdi. Daha rahat nefes almaya başladığımda gözlerimi aralamayı başardım.

Bir arabadaydık. Beni ön koltuğa oturtmuş ve açık kapıdan üzerime eğilmişti. “Daha iyi misin?” Bu saatten sonra iyi olamayacağımı biliyordum ama yine de başımı salladım. Gözlerimin içine dikkatle baktı. “Ağrı kesicinin etkisi geçmiş olmalı.” Ona aslında canımın yanmadığını söylemedim. Sadece gözlerimle onay verdim. “Biraz daha içmek ister misin?” Elindeki su şişesine baktım. Bu soruya hayır diyemezdim. Sessiz kaldığım için şişenin ucunu dudaklarıma yaklaştırdı ve iki yudum daha almamı sağladı. Şişeyi geri çekti ve kalan suyu arabanın dışında eline döktü. Islattığı elini yüzüme sürttüğünde afalladım. Ancak serinlediğim için yapmasına da engel olmadım. Bir kez daha eline su döktü ve yüzümü ferahlattı. Böylelikle derin bir nefes almayı başarabildim.

Beni şaşırtan aldığım nefes değil, yaptığıydı. Kendi eliyle resmen yüzümü yıkamıştı ve bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu; bir karşılık da beklemiyordu.

“İyisin?” Sorgulayarak yüzüme baktığında bu kelimenin soru içerdiğini anladım.

“İyiyim,” dedim zorlukla konuşarak. Başını usulca salladı ve geri çekilerek kapıyı kapattı. Arabanın önünden dolaşarak şoför koltuğuna yerleşti ve gaza bastı. Başımı geriye yasladım. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Elim hâlâ göğsümde duruyordu.

Gözlerimi kapattım ve asla anlam veremediğim şeyin geçmesini bekledim. Ancak geçmedi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığıma emindim. Bazı krizler geçirdiğim olmuştu ama bu kriz gibi de değildi. Kalbim sanki içimden çıkmaya çalışıyordu. Kaçmaya çalışıyordu. Eymir benim yürüyerek saatler harcadığım yolu yarım saatten daha kısa sürede aşmıştı. Arabası evinin kalın sürgülü kapılarından girerken kısık gözlerimle görebildiğim kadarıyla evin önü kalabalıktı.

Araba ani bir fren yaparak durdu ve Eymir hızlıca inip olduğum tarafa geldi. Kapıyı açıp üzerime eğildiği sırada göğsümdeki elim canlılığını kaybederek kucağıma düştü. Eymir’in bakışları göğsümde oyalandığında ben de baktım. Elimin içine çizdiği kalp ve ismi sol mememin biraz üzerine kopyasını bırakmıştı.

Sertçe nefes vererek beni kucağına aldığı anda ağzımı açıp bir şey diyemedim çünkü bunun için ne gücüm ne de takatim vardı. Başımı omzuna yasladığımda yürümeye başladı. Belki saniyeler sonra onunla birlikte birinin daha yürüdüğünü fark ettim. Gözucuyla Oflaz olduğunu anlayabilmişim. Evin önünde benimle ilgilenen kadın ve tanıdık bir yüz daha vardı: Tayanç.

Onları gördükten biraz sonra gözlerim kendiliğinden kapandı. Eymir biraz daha yürüdükten sonra bedenimi yumuşak bir yere bıraktı. Soğuk yüzey bir an titrememe sebep olsa da sonrasında alıştım. “Ne oldu ona böyle?” Bu ses sarışın kadına aitti. Cevap beklemeden konuşmaya devam etti. “Size gerçekten inanamıyorum! Bu halde dışarıya çıkmasına nasıl izin verirsiniz? Bedeni iflas etmek üzere!”

“Kimseyi zorla tutacak değilim,” dedi Eymir sertçe. Kendince

haklı bir şey söylüyordu, kimsenin de zaten beni bir yerde zorla tutmasını istemezdim. O kadar odaya kapatıldıktan sonra kilitli kapıyı geçtim, kilidin kendisine bile tahammülüm yoktu.

“Gitmemesi için ikna etmeye çalıştım ama gitmek istedi,” diyen kişi Oflaz’dı.

“Elbette ister!” diye sesini yükseltti kadın. “Onun yerinde olsaydım, tanımadığım insanların olduğu bir evden ben de gitmek isterdim ama mantıklı olan şey kalmasıydı. Zorla bile olsa kalması gerekiyordu ve siz ikiniz öylece kızın gitmesini izlediniz!”

“Nehir, bağırma.” Demek ismi buydu. Onu ikaz eden kişi de sanırım Tayanç’tı. “Rahatsız oluyor, baksana.” Bir an tüm gözleri üzerimde hissettim. Bunu nereden çıkardığını bilmiyordum ama rahatsızlık duyduğum falan yoktu. Gözlerim kapalı, yarı bilinçsiz halde uzanıyordum. Onları duyabiliyordum ama cevap veremiyordum. Gözlerimi bile açamıyordum ki. Rahatsız olduğum şey söyledikleri veya sesleri değil, hareketsizce onların bakışları altında uzanmamdı. Kendimi savunmasız hissediyordum.

“Nerede buldun onu?” Nehir bu sefer daha sessiz konuşmuştu.

“Uçurumun orada,” diye cevap verdi Eymir.

“Yuh, oraya kadar tek başına mı yürümüş?” diye soludu Nehir. “İmkânsız. Bu bedenle en fazla yarım kilometre gidebilir.” Bundan daha fazla yürüdüğüme emindim. Hatta birkaç kilometreden fazla yürümüş olmalıydım. Vücuduma dokunulduğunu hissediyordum ama tepki veremiyordum. “İmkânsız,” dediğini duydum yine sessizce. “Birçok yerinde dikiş var. İki kemiğinde ezilme var. Her yerinde de darp izleri. Yürüyemez ki o kadar.”

“Belki otostop falan çekmiştir diyeceğim ama oraya normal bir aracın geçmesi yasak,” diye fikir yürüttü Oflaz. Yürümüştüm. Düşse kalka da olsa yürümüştüm ve hiçbir şekilde canım yanmamıştı. “Bizden biri geçseydi haberimiz olurdu.”

Konuşmak istiyordum ama yapamıyordum. O kadar çok üzerime kapılar kilitlenmişti ki, şimdi de bedenim sanki tüm fonksiyonlarını dış dünyaya kilitlemişti.

Tenimde birkaç dokunuş daha hissettim. “Kendini mi öldürmeye

çalışmış, anlamadım ki; bedeni iflas etmek üzere,” dedi Nehir. Aslında bu doğrudu. Kendimi öldürmeye çalışmışım, evet. Acıyla verdiğim mantıksız bir karardı. Öleydim, yaşadıklarım yüzünden intikam alamadığım için çok pişman olurdum. O zaman masum olduğumu kanıtlayamazdım ancak o an bunları düşünebilecek durumda değildim ki. Tek istediğim göğsümdeki acının son bulmasıydı.

Ve göğsüm... Hâlâ kasılıyordu.

“Of, değerleri yerle bir!” Belki de gözlerimi bu yüzden açamıyordum. Ama neden hâlâ bilincim yerindeydi? Bedenime dokunuyordu, bu dokunuşlar kontrol amaçlıydı; hissediyordum. Konuşuyorlardı ve seslerini duyuyordum. “Tayanç, Rasim abiyi çağırabilir misin?” diye sordu Nehir.

“O kadar mı kötü?” Soruyu soran Ofraz’dı.

O kadar mı kötü...

“Kötünün vücut bulmuş hali. Yanlış bir şey yapmak istemiyorum.” Endişelenmeye başlamışım çünkü hiç iç açıcı konuşmuyordu. Uzun zamandır sessizliğini koruyan Eymir’in sesini duydum.

“Kalbini tutuyordu,” dedi. “Nefes alamıyorum, dedi.”

Sessizlik oldu. Nehir’in kalp atışlarını dinlediğini göğsümdeki metalik soğukluktan anladım. Sessizlik çok uzun sürdü ya da ben bilincimi kaybettim. Tekrar bir şeyler duymaya başladığımda yabancı bir ses kulaklarımda hüküm sürüyordu.

“Şimdilik durumu kontrol altında, uyanınca birkaç test yapmamız gerekecek.” Konuşan kişinin ağır ve boğuk bir sesi vardı. Sanki yaşı kırkların üstündeydi, emin değildim. Birkaç konuşma daha duydum ama algılayamadım. Bilincim kayboldu ve yeniden beni bulması ne kadar sürdü, bilmiyordum.

Gözlerimi kıpırtırmayı başardığımda buna sevindim. Hareket edebiliyordum. Bedenimi yeniden hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda daha önceden bulunduğum odayı gördüm. Demek ki Eymir beni aynı yere getirmişti. Şu an içeride kimse yoktu. Saati merak ettim çünkü buraya gelirken havanın karanlık olduğuna emindim. Şimdi pencereden içeriye gün ışığı sızıyordu.

Koluma serum bağlıydı. Yarısından çoğu da bitmişti. En son hatır-

ladığım kıyafetler üzerimdeydi. Yatakta sırtüstü uzanıyordum. Kalkmak için yeltendiğim sırada kapı açıldı ve kulaklarım bir ikaz işitti. “Sakin! Kıpırdayayım deme!” Şaşkınlıkla içeri giren sarışın kadına baktım. Galiba adı Nehir’di. Konuşmalarından öyle hatırlıyordum. Kalkmaktan vazgeçtim çünkü bunu denersen beni yatağa bağlayacakmış gibi bakıyordu.

“Durumunu zar zor kontrol altına aldık, bunu bir kez daha mahvedemezsin.” Beni azarlaması hoş değildi. Hem neden bu kadar ilgilendiğini anlamamıştım. Ölmem onun veya diğerleri için neden sorun olsundu ki? Kendisine yönelttiğim garip bakışları fark ederek boğazını temizledi. “Affedersin,” dedi sakince.

Dudaklarımı ıslattım. “Ölüyor muyum?” diye sordum merakla. Yatağın yanına sandalye çekip oturdu.

“Ölmüyorsun,” dedi keskin bir şekilde. “İzin vermeyeceğim ölmene.”

“Neden?” Duraksadı. Tekrar sordum. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“O zaman ölmemi istemen gerekirdi.”

“Herkes kendi yaptığı şeyle yükümlüdür. Bana ölmeni isteyeceğim bir şey yapmadın.” Belki ben yapmamıştım ama kanımdan birisi yapmış olabilirdi. Durumu kötüleştirmek istemediğim için sessiz kaldım. Boş yere okları üzerime çekmenin anlamı yoktu.

“Her neyse, sana biraz durumundan bahsedeceğim. Önceki açıklamalarım yetersiz kalmış olmalı ki, kendini mahvedecek işlere girişmişsin.”

“Önceki açıklamanda iyi olduğumu söylemiştin.”

“İyi olduğunu zihinsel olarak kabul et diye söyledim. O şekilde daha erken iyileşebilesin diye. Ayrıca yataktan kalkmaman gerektiğini de söyledim ama dinlemeyip dağları bayırları aşmışsın.”

“Tek yaptığım yürümektir.” Tabii kendimi uçurumdan aşağı atma fikrine değinmezsek...

“Şu an yürüyemezsin!” Gözlerimi kırıştırdım. Sesi orantısız yükseliyordu. “Kontrolsüz şekilde hareket bile edemezsin. Anladın mı?”

Hayır, anlamamıştım. “Neden?”

“Neden mi?” diye sordu inanamıyormuş gibi. Derin bir nefes alarak bedenime göz gezdirdi. “Bak, vücudunun çoğu yerinde derin yaralar var. Bu da birçok dikiş demek.”

“Derin yaralar...” diye fısıldadım kendi kendime. *Bir kemerin açtığı derin yaralar.*

“Kollarına ve bacaklarına fazlasıyla dikiş attım. Birkaç tane de karında var. Sol kolunun iki kemiğinde ezilme mevcut. Özellikle sol koluna dikkat et o yüzden. Diğer izleri söylememe gerek bile yok, zaten görünüyor.” Morluklar ve yeşermelerden bahsediyordu. “Yaraların çok fazla olduğu için bedenin bunu kolay kolay kaldıramaz. Kendini zorlamadan yaralarının iyileşmesini beklemelisin. En azından dikişler tutana kadar.” Şimdilik bunu kabul ettiğime dair başımı salladım.

O uçurumda bir karar vermiştik ve bunun ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyordum. Dün duygusal olarak ileriye dönük düşünecek halde değildim. Sadece o an *evet* demek mantıklı gelmişti. Belki de Eymir’le tekrar konuşmalıydık. Anlaşma yapmış, el sıkışmıştık ama bu olayın her ayrıntısı konuşulmalıydı.

“Söyle bakalım, ağrı hissediyor musun?” Duvarda gezdirdiğim bakışlarımı Nehir’e çevirdim.

“Hayır,” diye cevapladım. Buna karşılık kaşları çatıldı.

“Bak, en son sana dün ağrı kesici verdim. Rahat bir şekilde uyuyabilmen için. Ancak şimdiye ilacın etkisi geçmiş olmalıydı.” Bedenime göz gezdirdi. “Bacaklarındaki derin yaraları veya kolundakileri hissetmiyor musun?”

Görebildiğim kadarıyla kollarıma baktım. Sargılar değiştirilmiş olmalıydı. Gördüğüm enkazın acısını hissetmediğim için ben de şaşırmandan edemedim. “Hayır, acı hissetmiyorum.” Nehir derin bir nefes aldı. Gözleri cevabım karşısında şüpheyle kısıldı ama aksini iddia edecek bir şey söylemedi.

“Nehir bu arada ben,” dedi genişçe gülümseyerek. Adını doğru hatırlıyordum.

“Dünya,” dedim kısık sesle. Nedense bu ismi artık güçlü bir şekilde söylemeye takatim yoktu.

“Memnun oldum,” diye karşılık verdi neşeyle. Pozitif bir insana benziyordu. Yani onu hiç tanımadan ancak bu kadar yorumlayabiliyordum.

Aklıma takılan bir soru vardı, o yüzden konuştum. “Eymir senin abin mi?” Güldü.

“O hepimizin abisi.” Gözlerimi kırıştırdım.

“Hepiniz derken?”

“Ben, Oflaz, Tayanç, Toros, Firuze...” Saymaya devam ediyordu ki, sözünü kestim.

“Kaç kardeşsiniz?”

“Ha, öyle soruyorsun?” dedi aydınlanma yaşamış gibi. “Bizim kan bağımız yok. Can bağımız var. Eymir abim gibidir.” Rahat bir nefes alabildim. Bir an altı kardeş olma düşüncesi çok korkunç gelmişti. Çünkü benim üç kardeşim vardı ve üçünü de eskiden her ne kadar sevsem de şimdi düşmanım olarak görüyordum. Evet, Atahan da buna dahildi.

“Kaç yıldır birliktesiniz?” diye sordum bu sefer. Birisi kanından olmadığı halde ağabeyin olabilir miydi ki? *Ya da kardeşin?* Aynı duyguları sorgusuz sualsiz kardeşin olmayan birine besleyebilir miydin? Hem kanından, canından insanlar sana kimseden görmediğin kötülüğü gösterirken öyle olmayanlara güvenebilir miydin?

“Çok uzun zamandır. Eymir’le tanıştığımda beş yaşındaydım.” Başımı onaylar anlamda salladım. Uzun bir süreden bahsediyordu. Belki bir gün nasıl tanıştıklarını da sorardım ama şimdi sırası olduğunu düşünmüyordum. Daha önemli ve beni ilgilendiren şeylere yoğunlaşmam gerekiyordu.

“Tam olarak ne zaman ayağa kalkabilirim?”

“İki gün.”

“İki gün çok. Ben kendimi o kadar kötü hissetmiyorum ki, hem canım da yanmıyor.”

“Ben senin doktorunum ve hastalar doktorlarını dinlemek zorundadır.”

Bir kaşım sorguyla yükseldi. “Yoksa?” diye sordum yavaşça. O gülen kadın birden gitti ve yerine şeytan geldi sanki.

“Seni bu yatağa bağlarım,” dedi korkunç bir ses tonuyla. *İnanılmaz*. Oflaz da beni 22 kattan aşağıya atmakla tehdit etmişti. Ne kadar da benziyorlardı böyle.

Şeytani bakışını bir anda yok etti ve yine genişçe gülümseyerek ayağa kalktı. “Birazdan geleceğim. Sakın kıpırdayayım deme.”

Sahte bir şekilde gülümsedim. “Kıpırdamam.”

Sözümü aldıktan sonra bitmiş serumu kolumdan acıtmadan çıkardı, sonra kapıdan çıktı ve beni odada yalnız bıraktı. Gözlerimi içeride gezdirdim. Yatağın karşısında bir giysi dolabı vardı. Yatağın iki yanına sabit komodinler ve gece lambaları yerleştirilmişti. Avize misafir odası için ihtişamlı kalıyordu. Küçük, tek kişilik bir odaydı. Pencere sağ tarafımda kalıyordu. Yattığım yerden birkaç ağaç ve mavi gökyüzünü görebiliyordum. Cam hafif aralıktı.

Derin bir nefes alıp verdim ve içimden saniyeleri saymaya başladım. Kıpırdamadan ne kadar durabileceğimi merak ediyordum. Sekizinci dakikaya ulaştığım sırada kapı tıklatıldı. Cevap vermedim ve birkaç saniye sonra tekrar çalındı. Boğazımı temizledim. Kim gelmiş olabilirdi ki? Nehir gelseydi direkt girerdi.

“Hey! Artık bir cevap verecek misin?” diye bağırان sesi tanıdım. Oflaz’dı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve konuştum.

“Gelebilirsin.” Sesimi duyduğu an kapıyı açarak içeri girdi. Elinde bir tepsi vardı. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi. Onu karşılıksız bırakmadım.

“Acıkmış olabilirsin diye düşündüm.” Gelip tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. İçine baktım. Çorba ve salatadan oluşan bir menüydü ama canım çekmişti bile. Çorbanın kokusu burnuma dolduğunda istemsizce içime daha çok çektim. “Bu kadar acıktığımı bilseydim daha önce getirirdim,” dedi Oflaz gülerek. Sonra birden gülümsemesi yarıda kesildi. “Gerçi Nehir izin vermezdi. Hasta prosedürleri, bilirsin.”

Benim acıktığımı düşünmüş ve yemek getirmişti. Yalıda beni kilitledikleri odada aç olup olmadığımı düşünen kimse olmamıştı. Hiçbirinin aklına gelmemişti. Tamam, belki kendileri getirmek zorunda değildi ama en azından çalışanlara söyleyebilirlerdi. Bunu dahi yap-

mamışlardı. Açlıktan bir ara karnıma sıkı sıkı sarılmış ve unutmaya çalışmışım. Küçükken aç kalmayayım diye kendi ekmeğini düşünmeden bana veren insanların geçirdiği değişim inanılır gibi değildi. Bazı şeyleri hâlâ kabullenemiyordum.

Gözlerim dolmasın diye kırıştırdım ve tepsiye bakmayı kestim. “Teşekkür ederim,” dedim sessizce. Tırnaklarımla uğraşırken çekindiğim soruyu dile getirmeye cesaret buldum. “Onlardan haberin var mı?”

“Kimlerden?”

“Saygunlardan.”

“Seni arıyorlar,” dediğinde nefesim boğazımda takıldı. Tamam, zaten bu düşündüğüm bir şeydi ama tamamen gerçek olduğunu bilmek tüylerimi ürpertmişti. “Merak etme, burayı bulamazlar.” Başımı kaldırarak gözlerinin içine baktım.

“Bulurlar,” dedim kendimden emin bir şekilde. Onlar güçlüydü. Belki Mila yakalanmasaydı bile ben bir şekilde onlar tarafından yakalanacaktım. O kadar çok adamları ve büyük bir sistemleri vardı ki, bazen şaşırmadan edemiyordum.

“Bulsalar bile buraya ellerini kollarını sallayarak giremezler.”

“Size benim yüzümden zarar verebilirler. İşler ciddileştiğinde ikisi de öldürmekten çekinmez.”

“Biz de armut toplamıyoruz be, kızım,” dedi sitemle. Söylediğine şüphem yoktu ama Kayahan gözümün önüne geldiğinde yenilmez bir güç de ona eşlik ediyordu. Onun hırsı her şeyi, herkesi yerle bir edecek kadar büyüktü.

“Yelda’dan haberin var mı peki?” Gözlerini kısarak düşündü.

“Yelda kim?”

“Kayahan’ın evleneceği kadın.”

“Ha, o olay herkesin ağzında şu an. Herkes bir şeyler diyor ama doğruluğu tartışılır.” Ne dedikleri umurumda değildi. Doğru olan şeyi ben biliyordum.

“Yaşıyor mu?”

“Bilmiyorum. Kaldığı hastanede kuş uçurmadıkları duyumunu almıştım.” Elin kadını için hastane kapatıyordu ama kardeşini has-

tanelik ediyordu. Burnumdan sertçe nefes vererek güldüm. Artık bu olay ağlanacak seviyeyi geçmiş, gülünecek hale gelmişti. Ne desem az kalırdı. Zaten böyle bir manzara sonrasında ne denebilirdi?

Bir şey söylemedim çünkü hem gerek yoktu hem de kapı tıklatılmıştı. Yarı açık olduğu için cevap beklenmeden itildi ve Eymir'i gördüm. Göz göze geldiğimiz an tüm bedenim baştan sonra ürperdi. Bakışları donuk ve düzdü, herhangi bir duygu barındırmıyordu. Ta ki içeride Oflaz'ı görene kadar...

Kaşları öyle hızlı çatıldı ve bakışları o kadar hızlı sertleşti ki, yutkunmak zorunda kaldım. Gözlerini Oflaz'a sabitleyerek içeriye adım attı. "Ne işin var burada?" diye sordu oldukça sert bir tonlamayla. Oflaz rahatça omuz silktilti.

"Dünya'yı görmeye geldim, abi. Gelirken de ona yemek getirdim. Baksana, ne kadar da düşünceli ve iyi niyetli bir insanım. Resmen benden bir tane daha yok." O bakışlar altında tüm bu kelimeleri nasıl kurduğunu bilmiyordum.

Eymir sert bir nefes verdi. "İyi niyetini yaptıysan çık," dedi aynı hal ve tavırla.

Oflaz bana dönüp genişçe gülümsedi. Sanki Eymir'in inadına yapıyormuş gibi hareketleri yavaşlamıştı. "Dünya'cığım, yemeğini soğutmadan ye. Ben seni yine ziyarete gelirim." Hareketleri gibi konuşması da yavaştı. Sırıtsı büyüdü. Kapıya dönüp yürümeye başladığında adımlarının da bir hayli yavaş olduğunu gözlemledim.

Eymir bu duruma daha fazla dayanamamış gibi harekete geçti ve Oflaz'ı oldukça sert bir şekilde kapıdan dışarıya savurdu. Evet, savurdu. Bu itmek değildi.

Kapıyı da çarparak kapattığında gözlerim kocaman olmuştu bile. Dışarıdan Oflaz'ın yakınmalarını duyar gibi oldum. Muhtemelen yaşadığı savrulma sonrası yere düşmüştü.

Gözlerimi yavaşça Eymir'e çevirdim. Şok olmuş bakışlarımın karşısında omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne?" diye sordu bir de. Kabaydı. *Gerçekten*. Boğazını temizleyerek kenarda duran sandalyeyi ayağıyla yatağın kenarına çekti. Sonra da oturdu.

“Nasılsın?” diye sorduğunda kendime gelmek için derin bir nefes aldım.

“İyiyim,” dedim basit bir cevap vererek. Başını salladı.

“Güzel. İki gün sonra nikâh kıyılacak.” Birdenbire böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Nefesim boğazımda kalmıştı resmen.

“İki gün mü?” diye sordum şaşkınlıkla.

“İstersen bugün olsun.”

“Hayır! Bu çok erken olur.”

“Öyleyse iki gün sonrası iyi.”

“İki gün sonrası da erken olur.”

“Olmaz.”

“Olur.”

“Olmaz dedim.”

“Ben de olur dedim.”

“Bana lafımı tekrar ettirme, kızım!”

“İstediğin kadar tekrar et! Umurumda değil. Olmaz dediysem olmaz!”

“Olacak!” Ayağa kalktı. Yüzüme doğru çatık kaşlarıyla eğildiğinde nefesimi tuttum. “İki gün sonra nikâh kıyılacak.”

Dudaklarım açılıp kapandı. “Neden bu kadar erken?”

“Erken değil.”

“Erken. Senin hakkında tek bildiğim şey ismin.”

“Öyle de kalacak. Bu gerçek bir evlilik değil.”

“Gerçek bir evlilik olmadığını biliyorum ama sonuçta evinde kalacaksam, seni biraz tanımam gerekiyor!”

“İki günde tanırısın.”

Dışlerimi birbirine bastırdım. İnatçı ve kaba bir adamdı. Ancak ben de gayet inatçı bir kadındım. “Yanımda kimliğim bile yok!” diye bağırdım yüzüne. Kaşları biraz daha çatıldı ve elini yattığım yastığa yaslayarak iyice üzerime eğildi.

“Kimliğin bende.” Yakınlığı ayrı, söylediği ayrı şaşırttı beni. “Ne demek sende?”

“Otelde bıraktığım eşyalarının içinden çıktı,” dediğinde aydınlandım. Yanıma aldığım çantamda sahte kimliğim vardı; Mila’nınki. Di-

ğer her şeyimi ise otelde unutmuştum. “Yani ismimi en başından beri biliyordun, bana yalan söyledin.”

“Yalanla işim olmaz. Eşyaların bugün eve geldi. Nehir de kontrol ederken kimliğini buldu.”

Gözlerimi kısarak onunkilere baktım. “Eşyalarımı mı karıştırdınız?”

“Evet,” dedi çekinmeden.

“Ne cüretle?”

“Öyle gerekti.”

“Sana daha önce birisi kaba olduğunu söyledi mi?”

“Bana genelde çok ateşli olduğumu söylerler.”

Ağzım bir karış açıldı. Hem kaba hem de terbiyesizdi. Kendimi çabucak toparladım. “İyi, dikkat et de ateşin küle dönmesin!”

“Kim döndürecekmiş ateşimi küle?” Birazcık sağlıklı olsaydım, yumruğumu yüzüne çakmıştım. Muhtemelen şu an böyle bir şeye kalkışsam olan yumruğuma olurdu. Yüzlerimiz arasındaki mesafe fazlasıyla azdı ve bu sebeple gerim gerim geriliyordum. Dişlerimin arasından konuştum.

“Gerekiyorsa ben döndürürüm,” dediğimde dudağının kenarı tehlikeli bir şekilde yukarı kıvrıldı.

“Hâlâ iddialısın,” diye bir çıkarımda bulundu.

Otelinde kaldığım süre boyunca bir sürü çıkarımda bulunmuştu ve onlardan birisi de iddialı olmamdı. “Öyleyim.” Verdiği sert nefes yüzüme çarptı. Beklemeden geri çekilip doğruldu.

“İki gün sonra nikâh olacak,” dedi ve o an kaşları yine çatıldı. Yüzü bir şeyden iğreniyormuş gibi buruştu. “Bir şeyi tekrar etmekten nefret ederim!” diye söylendi.

Yumruklarımı sıktım. İki gün sonra olmasını istemiyordum. Önemli olan onunla ne zaman nikâh kıyacağım değil, bedenimdeki izlerdi. Sahte bile olsa nikâhım kıyılırken güzel, yarasız görünmek isterdim.

“En azından yüzümdeki yaralar geçseydi,” diye açıkça söyledim. Kollarımı, bacaklarımı ve göğsümü bir şekilde kapatırdım ama yüzümü kapatamazdım. Gözleriyle beni baştan sona inceledi.

“Nikâh evde olacak,” diye açıklama yaptı. “Sadece imza atılacak. Başka bir şey düşünme.” Sessiz kalarak kabullendim. Gözlerinin içine dikkatle bakarak düşüncelerini ve zihnini görmeye çalıştım. Fark ettiğim şey omuzlarımın düşmesine neden olacaktı ama kendimi tutabildim. Bu evlilik anlaşmasının altında kendine göre bir çıkarı elbette vardı ama ondan öte bir şey daha hissediyordum: Bana acıyordu.

“Düğünü daha sonra yapacağız. Muhtemelen tamamen iyileştiğinde.”

Gözlerimi kırptırdım. “Düğün de mi olacak?”

“Evet.”

“Neden ki? Gerek var mı?”

“Eymir Valen evleniyor,” dedi, sanki söylediği dünyanın en mühim şeyiydi. “Şanıma **kuru bir nikâh** yakışmaz. Zamanı geldiğinde âlemin içinden geçecek bir **düğün** yapacağız. Duymayan kalmayacak. Ancak şimdilik sadece nikâhı **garantileyeceğiz**.” Sorgulayarak yüzüme baktı. “Anlaştığımızı umuyorum.” Başımı usulca salladım.

Nasıl görüneceğimi düşündüm ve hemen sonra bunu yapmayı bıraktım. Sahte bir nikâhta nasıl görüneceğimi düşünmek ne alakaysa... Zaten bu evlilik sadece altı ay sürecekti. O süre boyunca intikamımı da almış olacaktım. Altı ay neydi ki? Hem istediğim şekilde Türkiye’yi gezebilecektim. Çabucak geçerdi. Sonra da giderdim.

Altı ay.

Kısacık bir süre.

“Talep ettiğin bir şey var mı?” diye sorduğunda kaşlarım kavislendi. “Evlilik anlaşmasına eklemek için.”

“Sana istediğim şeyleri söylemiştim.”

“Ben de sana kölem olmadığını söylemiştim. Onlar madde sayılmaz.”

“Sayılır. Yazılı şekilde görmek istiyorum, yoksa anlaşmayı imzalamam. Başka bir şey istemiyorum,” dedim oldukça kararlı bir şekilde. Gözlerimin içine bir süre baktı. Sonra kabullenerek başını salladı.

“Tamam,” diyerek komodinin üzerindeki tepsiyi gösterdi. “Yemeğini ye.”

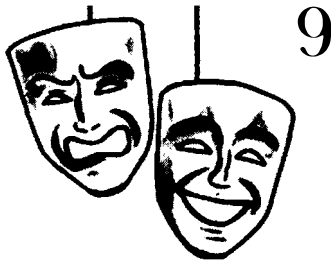
Başka da bir şey konuşmadık. Odadan çıktığında yine yalnız kaldım. Uzandığım yatakta usulca doğruldum ve arkamdaki yastığı dik

oturabileceğim şekilde düzelterek komodinin üzerindeki tepsiyi kucığıma yerleştirdim. Karnım açtı. Başka da bir şey düşünmek istemiyordum.

Kaşığı alarak soğumaya yüz tutmuş çorbayı karıştırdım. Daha birkaç yudum alabilmişim ki, beni yerimden irkilten bir silah sesi duyuldu. Bakışlarımı hızlıca cama çevirdim. Ses dışarıdan gelmişti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken tepsiyi üzerime dökmek için komodeye geri bıraktım. O sırada bir ses daha duydum. İsmimi haykırıyordu.

“Dünya!”

Tüm bedenim kaskatı kesildi. Soluklarım göğsümü terk etti. Duyduğum ses Kayahan’ındı. Beni bulmuştu.

Korku.

Neden korkuyordum ki?

Bana yapabileceklerinden mi? Daha ne yapabilirdi? Bir tek kendi eliyle beni öldürmesi kalmıştı.

Kendi eliyle.

Buradaydı. Bağırın buyurgan sesini duyabiliyordum. Beni bulacağına zaten emindim. Sadece bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemiştim.

Üzerimdeki pikeyi ittim ve ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Güç kazanabilmek için yumruklarımı sıktım. Peş peşe nefesler aldım. Sonra ayağa kalktım.

Canım yanmadı. Kalbim acıdı.

Kapıya doğru ilerledim ve açıp çıktım. Uzun koridorun sonunda alt kata inen merdivenler vardı. Bir adım attım ama hemen geri aldım. Gözümün önüne gelenlerle içim titredi. Buradan kaçıp gitmek istiyordum.

Ya beni zorla götürmeye kalkarsa?

Adamlarıyla gelmiş olmalıydı. *Tek değildir ki. Ona sağlamken bile karşı koyamıyorum, bu halde nasıl yapacağım bunu?* Kalbim yine kasıldı ve elimi göğsüme götürdüm. Gitmek, kaybolmak istiyordum. Ancak isteklerime karşı koymayı başarak adım attım. Alt kata inecektim. Beni ne hale getirdiğini görmeliydi. Belki kendinden utanırdı. Sonrasında ne olacağını kestiremiyordum ama korkak gibi davranmayacaktım.

Ben korkak değildim. Küçük bir kız çocuğu da değildim. *Büyümüştüm.*

Merdivenlerin olduğu kısma varmadan ayak sesleri duydum. Yüreğim tekledi. Adımlarım durdu. Yukarı gelenin kim olduğunu görene kadar nefesimi tuttum. Oflaz'ı görünce kesik bir nefes alabildim. Beni gördüğüne şaşırdı. Yaklaştı ve karşımda durdu. "Ayağa kalkmamalıydın."

Başımı iki yana salladım. "Aşağıdalar," dediğimde aksini söylesin istedim ama olmadı. Çünkü aşağıdaydılar.

"İnme." Gözlerini bedenimde gezdirdi. "Abim halleder."

Hiç kimsenin benim için bir şey halletmesine gerek yoktu. Kimse-
nin bana acımasına da ihtiyacım yoktu. Bu kafa bu bedende durduğu
sürece başkalarına eğilmeyecekti. Oflaz'ın yanından geçerek aşağıya
yöneldim. Arkamdan adımları seslendi ama durmadım. Durmamama
rağmen gelip bana eşlik etti. Neden bilmiyordum ama arkamdan gel-
mesi omuzlarımı dikleştirmeme yol açtı.

Merdivenleri indim ve seslerin geldiği dış kapıya yöneldim.
"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Oflaz arkamdan. *Zorundayım.*

Bak, bana yaşattığın cehenneme rağmen ölmedim, diyebilirdim.
Yoksa özgüvenimi kazanamazdım. Hep olduğum yerde, dipte
kalırdım. Yarı aralık kapıyı tamamen açtım.

"Bu sana son ikazım, Valen! Kardeşim nerede?" Dışarıya bak-
tım. Konuşan Kayahan'dı. Hâlâ bana nasıl kardeşim diyebiliyordu bu
adam? Utanmıyor muydu? Hemen bir adım arkasında Özgür duru-
yordu. Arkalarında ise orduları vardı. Adamlarını toplayıp gelmişti.

Eymir'in sırtı bana dönüktü. Yanında sanırım Tayanç vardı ve ha-
zırda bekleyen diğer korumaları. Nehir ise evin hemen önündeydi.
Dışarı çıktığım an beni fark etti ve gözleri irileşti. Ayağa kalkmama
mı şaşırmıştı yoksa dışarı çıkmama mı, bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve yürümeye devam ettim. Böylelikle di-
ğerleri tarafından da fark edildim. Adımlarım Eymir'in yanında dur-
duğunda bana omzunun üzerinden baktığını hissettim ama ben ona
bakmadım. Gözlerim Kayahan'daydı. Bir anda ortaya çıkmama şaşı-
rmıştı. Beni inceliyordu. *Yaralarımı. Morluklarımı.* Ben de bıraktığı ne
varsa onlara bakıyordu.

Elinde silah tutuyordu ve Eymir'e doğrultmuştu. Beni incelerken o eli yavaşça indi. En sonunda gözlerime baktı. Orada kendisine duyduğum nefreti görebiliyor muydu?

"Ne istiyorsun?" diye sordum sesimi gür çıkararak. Afalladı. İlk kez onu böyle görüyorum desem yalan olmazdı. Gözlerini kırıştırdı.

"Dünya..." dedi mırıldanır gibi. Oysa onun sesi hep gür çıkardı. Beni bastırarak bağırıp çağırmayı severdi. "Ne oldu sana?" diye sorduğunda burnumdan sertçe nefes vererek güldüm. Bu soruyu bana gerçekten soruyor muydu?

"Sen daha iyi bilirsin bana ne olduğunu," dedim hiç duraksamadan. Mesleğimin tüm faydalarından yararlanıyordum. Ağlamak istesem de bunu yapmıyor, kaçmak istesem de işte burada dimdik duruyordum.

Tam karşısında durup göğsünü yumruklayarak bana bunu yaparken canının hiç mi yanmadığının hesabını sormak istiyordum. Ancak değmeyecekti, biliyordum. O benim sekiz yıl önce tanıdığım adam değildi.

"Kim yaptı?" diye sordu bilincini yitirmiş gibi. Sorusu tüm sinir sistemimi işgal edip ne var ne yoksa birbirine kattı. Yüzümü kaldırdım ve gür bir kahkaha attım. Sesim bahçenin her tarafında yankılandı. Herkesin gözünün önünde olmaya alışkındım, bu yüzden ortamda bulunan en az kırk adama rağmen utanmadım. Beni izleyenler için biçilmiş bir kaftandım. Karşımdakinin ne istediğini bilir, seyirciyi gözünden tanırdım. Belki şimdi sahnede değildim ama ben en iyi oyuncuların biriydim. Gülüşümü durdurup yeniden karşıma baktığımda, dudaklarımda yarım ve içinde acı barındıran bir gülümseme vardı.

"Sen yaptın, Kayahan!" dedim sesimi asla alçaltmadan. "Kardeşinle el ele tuttun, beni bu hale getirdin!" Dişlerimi birbirine bastırdım. Onlara o kadar öfkeliydim ki. O kadar kızgındım ki. Kalbim yerinden çıkacaktı. Ağabeylerim benim kalbime mi göz dikmişti? Bu yüzden miydi bunca acımasızlıkları?

Özgür hâlâ gördüğü manzarayı atlatamamış olmalıydı ki konuşmıyor, öylece bedenime bakıyordu. Gördüğü manzaraya inanamıyor olmalıydı. Beni soktukları durumun belki de yeni yeni farkına varıyordu ama geç kalmıştı.

Çok. Geçti.

“Ne saçmalıyorsun?” diye sordu Kayahan. Anlamıyordu. İndirdiği silahını hızlıca tekrar kaldırarak Eymir’e doğrulttu. “O mu yaptı?” Etraftaki korumalar hazıra geçiyordu ve her an bir çatışmanın ortasında kalabilirdim. Parmağının tetiğe gittiğini gördüğümde panikledim. Eymir’in herhangi bir cevap vermesine müsaade etmeden önüne geçtim. Böylelikle bedenim ona siper oldu.

“Yapma! Dur!” Belki de son anda kendini durdurabildi. Bir saniye gecikseydi beni vuracaktı. Gerçi şaşırmazdım. O zaten beni tam kalbimden vurmuştu.

“Ne yapıyorsun sen? Kimin önüne geçiyorsun!” Kayahan’ın sesinden korkardım çünkü bağırdığında aynı babama benzerdi. İçimde büyüyen bir dehşet vardı. Birazı acı, kısmen korku ve çoğu da nefretten ibaretti. “Dünya. Yanıma gel. Kimseye zarar gelmeden gidelim buradan!”

Dolan gözlerimi son anda durdurabildim. Beni tehdit ediyordu. Hep yaptığı şeydi aslında bu ama artık canımı yakıyordu. Başımı iki yana salladım. “Seninle hiçbir yere gelmem ben,” dedim gözlerinin içine nefretle bakarak.

“Buradaki herkesi öldürürüm!” dediğinde yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Silahıyla birisini vurması an meselesiydi. Böyle bir şey olursa da kendimi affetmezdim.

“O silahı kendi kafana daya!” diye bağırdım yüksek sesle. “Beni bu hale sen getirdin! Sen!” Bağırmamdan, sesimden nefret ediyordu ve şimdi bu durumdan rahatsız değildim çünkü sus dediğinde bunu yapmayacaktım. Avazım çıktığı kadar bağıracaktım. Ortamda öyle büyük bir gerilim vardı ki, bir yerden kıvılcım çaksa burası sanki yerle bir olacaktı. Düşmanına doğrulttuğu silahın karşısına geçmemi beklemiyordu ki, hâlâ bunun şokunu yaşıyordu. Belki de söylediklerimin...

Arkamda kalan Eymir elini belime yerleştirdi ve bedenimi bir an göğsüne yasladı. Sessizliğini bozarak konuştu. “Bir konuda anlaşalım, köstebek,” dedi kulağıma. Ürperdim. Sesi içime işliyordu. “Sakın düşmanımınla arama girme.” Belimdeki elini hareket ettirdi ve o

saniyede artık onun arkasına geçtim. Şaşkınlığımdan dolayı yaptığına tepki veremedim.

“Benim evimde bana...” dedi o gür, titretici sesiyle. “Hadi beni geçtim, *karıma* silah doğrultursan canını yakarım, Saygun!”

Gözlerim kocaman açıldı ve aldığım nefes boğazımda kaldı. “Ne diyorsun lan sen!” diye bağırdı Özgür sessizliğini bozarak. Onun yaşadığı şaşkınlığı bu evdeki ahalinin de yaşadığını anlamak zor değildi. Tayanç’ın duyduğuyla gözleri öyle bir büyümüştü ki, evlilik meselesinden hiçbirinin haberinin olmadığını anladım.

“Dünya, buraya gel,” dedi Kayahan dişlerinin arasından. Başka bir seçeneğim yokmuş gibi konuşmuştu.

Eymir’in arkasında durmaya devam ederken sordum: “Neden? Bu sefer de beni kendi ellerinle öldür diye mi?”

“Sikeceğim!” diye bir küfür savurdu boşluğa. O sırada da silahını indirmişti. Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak bana baktı. “Önce anlat! Neyden bahsediyorsun sen? Günlerdir seni arıyorum ve bu piçin evinden çıkıyorsun!” Yumruklarımı sıktım ve ona doğru bir adım atmaya kalkıştım ama Eymir’in eli önümü kesti. Omzumun üzerinden Eymir’e baktım. Gözümde ne gördüyse kaldırdığı elini indirmişti. Normalde onun böyle bir hakarete susmayacağına emindim ama nasıl olduysa sözü bana bıraktı. Adamlarının herhangi bir saldırıya karşı hazır beklediğinin farkındaydım. Kendisi de her zamanki gibi dikkatliydi. Sadece yüzleşmem için bana zaman tanıyordu. Kayahan’a doğru bir adım attım.

“Piç dediğin adam beni piçin birinden kurtardı, biliyor musun?” Kaşlarını çatı. “Üstelik o adama beni satan sendin.” Ona iki adım daha yaklaştım. Gözlerinin içine baktım. Amacım taşlaşmış kalbini görmektir. “Beni sattığın...” Zikrettiğim son kelimeyi özellikle vurguladım. “...adam var ya,” dedim bir an olsun gözlerine bakmayı kesmeden. “Ben onu vurdum. Tam kalbinden!”

Çenesi kasıldığında dişlerini birbirine bastırdığını anladım. Ancak konuşmadı çünkü lafımın bitmediğinin farkındaydı. “Sonra da adını bilmediğim oğlu beni bu hale getirdi.” Acı içinde gülümsedim. “Bak bana. Soğudu mu için? Şimdi mutlu musun? Aldın mı öcünü?”

Gözlerini kaçırdı. Elini kasılan çenesine yerleştirerek ovdu. Söylediklerimi hazmetmeye çalışıyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı. İçi kor alev gibi yanacaktı ancak kimse gelip su dökmeyecekti. Taptığı kadının nasıl birisi olduğunu ona gösterecektim. Her ne olursa olsun, bunu yapacaktım. Kendimi aklayacaktım.

Toparlanmaya çalışarak elindeki silah beline yerleştirdi. “Her neyse. Gerisini evde konuşuruz, Dünya,” dedi ve elini bana uzattı. “Gidelim.”

Bana dokunmasına izin vermeden geri çekildim. Eli böylelikle boşlukta kaldı. “*Her neyse* mi?” Sesim bahçenin her tarafında yankılandı. “Ben ölüyordum be!” Gözlerim doldu. Elimle kendimi gösterdim. *Kollarımı, bacaklarımı*. “Bunlar her neyse mi?” Başımı iki yana salladım. “Adını öyle güzel taşıyorsun ki, kalbinde etten hiçbir şey kalmamış. Taşlaşmış!” Ağlamamaya çalışarak arkasındaki Özgür’e baktım. “Ama sen tam tersisin. Özgürlüğünü şu adama köpeklik ederek bitirdin ya, bende de bittin!” İkisine de nefretle baktım. Bu saatten sonra bende görebilecekleri tek şey buydu. “Sizinle hiçbir yere gelmem! Ne ölüme ne dirime bundan sonra!” diye bağırdım.

Tavrım Kayahan’ı daha çok sinirlendirmişti. “Saçma sapan konuşma! Eve gidiyoruz dedim!” Bana yeniden uzandı ve bu sefer bileğimi tutmayı başardı. O an tüm bedenimden aşağıya acı boşaltılmış gibi hissettim. Üzerimdeki yaralar, dikişler, kemerin bıraktığı izler, morluklar... Her tarafım acıyla kasıldı. Öyle büyük bir çığlık attım ki, gök delinmiş gibi sarsıldı sanki.

Çığlığım o kadar yüksek, o kadar kuvvetli ve aynı zamanda o kadar acı doluydu ki, kendi sesime dayanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi kendi sessimi duymamak için kulaklarıma dayadım. Artık bana dokunmuyordu ama bunun izi de silinmeyecekti. Günlerdir hissetmediğim acılar bir anda onun temasıyla can bulmuştu. Her tarafım ateşten bir demir bastırmışlar gibi sızlıyordu.

Çığlık atmayı kestim. Bedenim baştan sona titriyordu. Tüm enerjimi attığım çığlıkla kaybetmişim sanki. Etrafta ölüm sessizliği vardı. Dizlerimin üstünde, ellerim kulaklarımda titreyen dudaklarımı araladım. “Beni öldürdüğüne değdi mi, abi?” Bu ona son kez *ağabey*

deyişimdi. Başımı kaldırarak yüzüne baktım ve orada ilk kez korkuyu gördüm. Korktuğu şeyin ben veya buradakiler olduğunu sanmıyordum; kendisinden korkuyordu. Yaptıklarından korkuyordu. Bana yaşattıklarının hiçbir anlamı olmamasından korkuyordu. Daha çok korkacaktı.

“Yelda’yı ben vurmadım,” dedim. Bu da ona yaptığım son açıklamaydı. O saniyelerde aldığım nefes kalbimi taşlaştırdı sandım. Öyle büyük bir nefret hissettim ki, acımın üstünü kapattı. Artık canım acı-mıyordu. Kalbim de acı-mıyordu. Taştan bir şey acı-mazdı. Beni kendisine benzetmişti.

“Ama yemin olsun, fırsat bulduğum an seni ben vuracağım!” Söylediğim sözler varlığını unuttuğu kalbine çarpmış gibi sendeledi. Arkasında duran Özgür, Kayahan’ın yanından geçerek üzerime yürüdü. Gözlerinde büyük bir pişmanlık vardı. Bana yaklaştığında ellerimle yerden destek aldım ve sürünerek geri gittim.

Bu yaptığım adımlarını durdurdu. Bakışları kahroluyormuş gibi üzerimde gezindi. “Dünya...” diyebildi ancak devamını getiremedi. Yutkunarak sustu. Bedenimde hissettiğim ellerle bakışlarımı Özgür’den çektim. Eymir bir elini belime, diğerini de koluma yerleştirerek beni zorlanmadan ayağa kaldırdı. Bedenim kendiliğinden onunkine yaslanırken gür sesiyle konuştu. “Tayanç, çıkarın şunları evimden!” Korumaların harekete geçtiğini duysam da bakmadım.

“Bir daha evime destursuz girmeye cüret ederseniz, bu evden ancak cesediniz çıkar!” diyerek son lafını da söylemiş oldu. Sonra hafifçe eğilerek beni kucağına aldığı anda gözlerimi sıkıca kapadım. Kulağımı tırmalayan bağırışları duymak istemiyordum. Silahların patladığını duyduğumda titreyişlerim şiddetlendi. Her şey, herkes sussun istiyordum! Bedenim yine kasıldı. “Çok fena titriyorsun, köstebek,” diye fısıldadı Eymir. “Kollarımda olduğun için mi?”

Gözlerimi açarak yüzüne öylece baktım. Eve girdiğimizi anlayabiliyordum ancak şu an dikkatim söylediklerindeydi. Ciddi miydi? Bakışlarımı fark ederek adımlarını duraksattı ve gözlerimin içine baktı. Kaşlarımı çatarak onu ittim. “Bırak beni!” Debelendiğim için dengesini anlık olarak kaybetti ama kısa sürede toparlandı.

“Alınma hemen, Atarlı.”

“Sensin atarlı!”

“Hayır, sensin.” Yürümeye devam etti. Onunla bu konu hakkında tartışmaya devam edebilirdim ama yapmadım. Sessiz kalarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Yürüeyebilirim,” dedim sadece taşıması gerekmediği için.

“Biliyorum.” O sırada merdivenleri çıkıyordu. “Bu halde yürüyerek uçuruma kadar gitmiş bir kadının bunu yapamayacağını düşünmek mantıksız olur zaten.”

“O zaman bırak da yürüyeyim.”

“Bana mı?”

Beynim durdu. “Ne?” Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Tehlike barındıran bu gülüş kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Kendi kendine bir şeyler söyleyip eğleniyordu resmen. Dışarıda kopan kıyamet içine işlemiyordu, rahattı. “Ya adamlarından birine bir şey olursa?” diye sordum endişeyle.

“Adamlarımın hiçbirine bir şey olmaz ama Kayahan’ınkiler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Öylece gidecekler mi?”

“Öylece değil, eksik gidecekler. Destursuz kapıma dayanmanın bir bedeli olmalı.”

“Üzerine daha çok gelecekler. Bu onları durdurmaz ki.”

“İyileştiğinde sen durdurursun öyleyse. Attığın çılgılla adamı iki büklüm ettin.”

“O benim sesimi sevmiyor, duymaya da katlanamıyor.”

“Sebep?”

Sessiz kaldım. Bu soruya cevap vermek istemedim çünkü sonra sesimi o da sevmeyebilirdi.

Ağabeyim sesimi duymaya katlanamazdı çünkü annemin sesine benziyordu. Ancak ben Kayahan’ın sesi babaminkine benzemesine rağmen hep yanında kalır, onu sevmeye devam ederdim. Hiçbir zaman bu yüzden onu suçlamamıştım ama o her fırsatta beni susturmayla çalışmıştı. Şimdi anlıyordum ki, o bütünüyle babama benziyordu.

Kaldığım odaya girdiğimizde beni nazikçe yatağa bıraktı. Teşek-

kür etmedim. Acıdığı için yaptığı bir şeye teşekkür etmeme de gerek yoktu zaten. Dışarıdaki sesler kesilmişti. Acaba gitmişler miydi? Düşünmek istemiyordum, çok uyukum vardı. Uyumak istiyordum. Yatakta sırtımı Eymir'e dönerek dizlerimi karnıma çektim.

"Böyle yatamazsın, ayaklarını uzat."

"Böyle yatmak istiyorum."

"Bedeninde bir sürü yara var. Dikişlerini patlatacaksın."

"Patlasın. Acımıyor zaten."

Sessiz kaldı. Bakışlarını bir süre üzerimde hissettim. Sonra adımları uzaklaştı ve odadan çıkarak arkasından kapıyı kapattı. Zor tuttuğum gözyaşlarım o an akmaya başladı. Dizlerimi biraz daha karnıma yaklaştırdım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Bu da... Onlar için döktüğüm son gözyaşlarıydı işte.

Bir daha beni ağlatamayacaklardı.

Bedenim titredi ve gözlerim sonuna kadar açıldı. İçime öyle sert bir nefes çektim ki, ciğerlerim sızladı. Bir an nerede olduğumu algılayamadım. Yattığım yerden doğrularak karanlık odaya göz gezdirdim. O an Eymir'in evinde, bana ayırdığı odada olduğumu anladım. Gördüğüm kâbus tüm zihnimi işgal etmişti. Ellerimle gözlerimi ovuşturdum.

Ev sessizdi. Saat kaçtı bilmiyordum ama pencereden görünen hava kapkaranlıktı. Ne kadar zamandır uyuyordum acaba? Ağlamaktan bedenim yorgun düşmüş olmalıydı; uyuduğum anı bile anımsamıyordum. Ayaklarımı sarkıtıp yataktan kalktım. Oda karanlık olduğu için dikkatlice çıktım. Bu koridoru kontrol etmeye hiç vaktim olmamıştı. Odanın karşısındaki kapıyı açtım. Kilitli değildi ve şansım yaver gitmişti.

Banyoydu.

İçeri girdiğimde ışık otomatik olarak yandı. Banyoda bulunan aynaya bakmamaya çalışarak ihtiyacımı giderdim ve ellerimi yıkayıp çıktım. Kendimi yara bere içinde görmek istemiyordum. Görüntümün

güzel olmasına alışkındım. Korkunç bir şekilde görünemezdim, aklımda kalırdı. Unutamazdım.

Bulunduğum kattaki koridorda bir sürü oda vardı ama ilgilenmeden merdivenlerin olduğu kısma ilerledim. Bir insanla karşılaşmak ve en azından saati sormak istiyordum. Hem belki bahçede biraz hava alırdım. Çıplak ayaklarla merdivenleri teker teker indim. Evin genelinde herhangi bir ses duyulmuyordu. Dışarıdan birkaç köpek havlaması geliyordu. Alt kat karanlık değildi. Holde bulunan gösterişli avize ısıll ısıll yanıyordu.

Etrafa kısaca göz gezdirdim. Sonra aradığım sesi kulaklarım anında yakaladı. Fısıltıyla konuşuluyordu ama duymuştum. Kapıya doğru adımladığımda sesler netleşti ve ne söylendiğini duyabildim.

“Aklını kaybetmiş gibi davranıyor. Rusların kapımıza dayanması an meselesi.” Gözlerim kısıldı. Sanırım bu Tayanç’ın sesiydi. “Kızı kurtarmasını bir yerde anlarım ama ne diye evlenmeye kalkıyor? Ruslarla birlikte şimdi Saygunlar da iyice bilecek. Hepsi birden üzerimize gelecekler.” Sırtımı duvara yasladım. Onu Saygunlar hakkında uyarıştım. Ancak şöyle bir şey vardı ki, Eymir onlarla tek başına uğraşmayacaktı. Hatta Saygunların hepsiyle toptan ben uğraşabilirdim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve dinlemeye devam ettim.

“Yeterince derdimiz yokmuş gibi,” diye ekleme yaptı sitemle Tayanç. Kendince haklıydı, o yüzden bu duyduklarım beni sinirlendirmedi.

“Abim boş yere hiçbir şey yapmaz.” Duyduğum sesle Tayanç’ın konuştuğu kişinin Nehir olduğunu anladım. “Vardır bir planı.”

“Plan mı kalmış, Nehir? İki ay sonra masa toplanacak. Umalım da Kaşıkçıları ortadan kaldırdık diye üzerimize gelmesinler.”

“Abimi masadan çıkarabilirler mi diyorsun?”

“Oylama istenirse -ki istenecektir- herkes o masada aleyhimize oy verir.”

Nehir’in, “Eğer bu olursa...” diye başladığı cümleyi Tayanç tamamladı.

“Öldük demektir.”

Kaşları çatıldı. Varlığımın Eymir’e bu kadar zarar verebileceği-

ni tahmin etmemiştim. Gerçi benim varlığım herkese zarardı. Nasıl olur da bunu görmezden gelirdim? Yüzümü kaldırarak başımı duvara yasladım. İnsanlar bencil olarak doğmazdı, bunu öğrenirlerdi. Yaptığının bencillik olduğunu biliyordum ama Eymir'in gücüne ihtiyacım vardı. Hem o adamın basit birisi olmadığına kalıbımı basardım. Kendini yok edecek bir işin içine girmezdi. Hele ki benim gibi bir kadın için bunu hiç yapmazdı.

Çıkarlarım olduğu için teklifini kabul etmiştim ve emindim ki, onun da kendine has çıkarları vardı. Eymir'i çok uzun zamandır tanı-mıyordum ancak ne kadar dikkatli bir adam olduğunu biliyordum. Bu da tehlikenin asıl sebebiydi.

"Kız da zaten sağlam pabuca benzemiyor. Yanındayken gözünü dört aç. Abisinin eşini düğünlerinde vuran bir kadından her şeyi beklerim ben." Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Artık duymaya alıştığım şeylerdi bunlar, o yüzden etki etmedi.

"Neden öyle diyorsun? Belki bizim bildiğimiz gibi değildir olay. Sormadık ki Dünya'ya," dedi Nehir mantıklı bir şekilde.

"Bırak Allah aşkına. Kılık değiştirip otele sızan kadından bahsediyoruz. Kim bilir ne planlar kuruyordur." Tayanç'ın ilk karşılaştığımız andan beri beni pek sevmediğini anlamıştım ama bu da biraz abartıydı sanki. Sonuçta ona bir zararım dokunmamıştı.

Gerçi zararımın dokunmadığı herkesin zararını görmüştüm, şaşır-mamak gerekiyordu.

"Eymir abi neden Dünya'yla evlenmek istiyor sence?" Nehir'in sorusunun cevabını duymayı merakla bekledim.

"Acıdığından," dedi Tayanç.

Acıdığından.

"Abim acıdığı herkesle nikâh kıysaydı, ohoo!" diye abartıyla ko-nuştu Nehir.

"Aynı şey değil," dedi Tayanç. "Kızın sesini sen de duydun." *Ne varmış sesimde?*

"Hâlâ attığı çığlık kulaklarımda yankılanıyor," dedi ürperti dolu bir sesle Nehir. "Ben daha önce hiç öyle bir şey duymamıştım."

Sesimin özel bir tınısı vardı. Bu zaten bildiğim bir şeydi. Ancak

genelde susturulduğum için hiçbir zaman gönlümce kullanamamıştım. Zaten o yüzden tiyatrocı olmuştum ya. Oynadığım karakterin sesini istediğim kadar yükseltebiliyor ve çekinmiyordum.

Şimdi ise duyduklarımdan tek bir sonuca varıyordum: Kıskanıyorlardı.

Artık sesimi duymaya alışmaları gerekiyordu çünkü ben susmayı bırakmıştım. Bağırmaktan, avazım çıktığı kadar çığlık atmaktan geri durmayacaktım. Hatta bunu yaparken içten içe zevk alacaktım.

“Neyse, kızın yanındayken dikkatli ol. Mümkünse ona sırtını dönme,” dedi Tayanç son kez konuşarak. Sonra adımlarının kapıya yaklaştığını duydum. Dudağımın kenarı tekrar yukarı kıvrıldı. Bedenimi duvardan ayırdım ve ayağımı onların olduğu yere girecekmişim gibi kaldırdım. Attığı her adımı kafamda tarttım. Çıkacağı an içeriye yöneldim ve yüz yüze geldiğimizde çığlığım yankılandı.

“Hay sikeyim!” diye bir karşılık verdi. O kadar korkmuştu ki, gözleri ardına kadar açılmıştı. Olduğu yerden sıçrayarak geri çekilmiş ve küfretmişti. Bu haline gülmek istesem de yapmadım. Ben de vakit kaybetmeden korkuyla geri çekildim ve elimi hızla nefes alıp verdiğim göğsüme yasladım. Ben profesyonel bir oyuncuydum. Gözlerimde kendisinden ne kadar korktuğumu görüyordu yalnızca.

“Ödümü kopardın!” dedim korku dolu bir sesle. Nefes almayı unutmuş gibi öksürdü.

“Ben mi ödünü kopardım, anasını satayım! Aklımı çıkardın lan!”

Geber!

“Ne yapabilirim, önüme birden çıktın!” dedim sertçe. Elim hâlâ göğsümde duruyor, hızlı nefesler alıp vermeye devam ediyor ve korkuyla ona bakıyordum. Beni baştan aşağı süzdükten sonra sert bir nefes verdi. Sonra kaşlarını çatı.

“Ne dolaşıyorsun sen etrafta?” diye sordu. Az önce yaşadığı şeyden sıyrılmaya çalışıyordu. Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Su içecektim,” dedim.

“Sürahideki suyu bitirdin mi?” diye sordu Nehir yanımıza doğru adım atarken. Odadaki sürahiden haberim yoktu açıkçası. “Ayrıca sana ayağa kalkmaman gerektiğini söylemiştim.” Bu sefer sesinde

sitem vardı. Sürahi kısmını duymazdan gelerek son söylediğine odaklandım.

“İyiyim ben. Canım yanmıyor.”

“Sorun zaten canının yanmaması, Dünya,” dedi, kaşları çatılmıştı. Beni baştan sona inceledikten sonra başını iki yana salladı. Tam tekrar konuşacaktı ki, sol taraftaki bahçeye çıkan kapı gürültüyle açıldı. Hepimizin bakışları oraya döndü. Eymir hiddetle içeri girdi ve hemen gözlerini benimkilere sabitledi. Baştan sona ürperdim.

Giydiği takım elbise gömleğinin üç düğmesi açıktı ve üzerinde kan lekeleri vardı. *Yüzünde de. Ellerinde de.* Pantolonu siyah olduğu için orada herhangi bir renk gözüme çarpmadı ama zaten gördüklerim yeterliydi. Yutkunmamak için kendimi çok zor tuttum.

Sert ve kendinden emin adımları bana yaklaşmaya başladığında tüm bedenimi ona çevirdim. Büyük birkaç adımla karşımdaki yerini çoktan almıştı. Bakışlarındaki ciddiyetten dolayı hiçbir şey anlamıyordum. Üzerindeki kan kime aitti?

Yüzünü hafifçe benimkine doğru eğdi. Siyaha kaçan kahverengileri, yeşillerimi çepeçevre sardı. Ondan başkasına artık bakmam imkânsızdı. Beni resmen gözleriyle bir girdabın içine almıştı. “Neden çılgılık attın?” diye sordu birdenbire. Gözlerimi kırıştırdım.

“Yuh, depodan mı duydun sesini, abi?” diye araya girdi Tayanç. Eymir gözlerini benimkilerden ayırmadan Tayanç’a yanıt verdi.

“Kes sesini!” dedi ve biraz daha yüzüme eğildi. “Sen de cevap ver.”

Dudaklarımı araladım ve elime geçen fırsatı hemen değerlendirdim. “Tayanç yüzünden,” dedim hızlıca.

“Ben ne yaptım lan! Asıl senin yüzünden!” diye çıktı yandan. Onu umursamadım. Eğer ortada bir suç varsa, Tayanç’a aitti.

Eymir gözlerini kıstı. “Neden?” diye sordu.

“Çünkü beni korkuttu.” Benimkilere sabitlediği gözlerini yavaşça Tayanç’a çevirdi.

“Yengeni neden korkutuyorsun, Tayanç?” diye sorduğunda Tayanç’ın yüzünün aldığı şekilden dolayı neredeyse gülecektim.

Ayrıca...

Yenge mi demişti o? Yengeden kastı ben miydim? *Daha neler!*

“Abi, asıl o beni korkuttu! Yemin ederim, öteye uğrayıp geldim.” Eymir sert bir nefes verdi. Tayanç’a bir şey diyecekti ki, konuşarak dikkatini üzerime çektim.

“Neden kan içindesin?” Yüzünü yeniden bana çevirdiğinde göz göze geldik. O kadar derin bakıyordu ki, gözlerinin ardında sanki bir boşluk vardı. Bana baktığında içine düşüyormuşum gibi hissediyordum.

“Alışkın olduğun prosedürler,” dedi sakince. Kaşlarım kavislendi. Bu da ne demekti şimdi? Yüz ifademden anlamadığımı fark etmiş olmalıydı. “Ne?” diye sordu. “Abilerinden alışkın olman gerekiyordu bu manzaraya.”

Kaşlarımı çattım. “Hiçbir şeyim değil onlar benim!” Sesim yine evde yankılandı ama umurumda değildi. Sesim karşısında Tayanç’ın yüzünü buruşturduğunu gözücuyla görebilmiştim ama Eymir’in yüzünde mimik oynamadı. “Ayrıca alışkın olup olmamam seni ilgilendirmez.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bu hareketi artık onunla o kadar bütünleşmişti ki. “Neden kan içinde olduğum da seni ilgilendirmez o zaman.”

“Bir daha sormam,” dedim sertçe. Birbirimize meydan okuyan bakışlar attık. Film sahnelerini andıran bir müzik çalmaya başladı o an. Hatta bu bir *rap* şarkısıydı.

Neden kafamda *Ceza*’nın *Fark Var* şarkısı çalıyordu?

Gözlerimi kırıştırdım. *Bir saniye*. Eymir’in omzunun üzerinden çıkış kapısına baktım. İki yana doğru korumalar tarafından açıldı ve Oflaz omzunda taşıdığı hoparlörle içeri girdi. Yüzünde artist gibi bir gülüş vardı ve etrafa rol kesiyordu. O da kan içindeydi; hatta Eymir’den daha fazla. Bu durum çok havalı bir şeymiş gibi özgüvenle ve müziğin ritmine uygun şekilde yürüyordu. Şarkıya eşlik etti.

“*Fark var, seninle iyi arasında büyük bir fark var! Fark var, benimle senin aranda kocaman bir fark var!*”

Şaşkınlıkla onu izlerken Eymir gür bir sesle bağırdı: “Oflaz!” Sesi müziği bastırmıştı. “Şu siktiğimin şeyini kapatmazsan, hayatla aranda

büyük bir fark olacak!” Oflaz duyduğu lafla hemen omzundaki hoparlörün düğmesine bastı ve indirip arkasındaki adamlardan birisinin eline tutuşturdu.

“Ben açmadım, abi!” dedi. Bunu duyan koruma elindeki kocaman hoparlörü karşısındaki diğer adama attı. Adam cihazı zar zor tuttuktan sonra paniğe kapıldı ve o sırada yanlışlıkla düğmeye basmış olmalıydı ki, müzik gürültüyle yeniden çalmaya başladı. Eymir’in öfkeyle gözlerini kapattığını gördüm.

Elinde hoparlörü tutan koruma daha da panikledi ve bir türlü müziği kapatamadı. En sonunda sertçe yere attı, belindeki silahı çıkarak cihaza ateş etti. Böylelikle müzik çalmayı kesti. Silah sesinden dolayı irkilerek bir adım gerilemiştim. Eymir derin bakışlarını üzerimden çekerek olduğu yerde yavaşça arkasına döndü. Artık yüzünü görmüyordum ama korumaların girdiği şekilden tahmin edebiliyordum.

Hoparlöre ateş eden koruma silahını arkasına sakladı. Sessizlik gerginlikle yarışa girdi. Evden çıt çıkmıyor, sanki kimse nefes bile almıyordu. Tüm olayın başına patladığını fark eden koruma zorlukla yutkundtu. “Pardon, abi, birden şey oldum.”

Eymir, “Ne oldun lan!” diye bağırdığında irkildim. Koruma konuşmayarak başını eğdi. “Evimin içinde bir daha o silahını ateşlersen, kafana şarjörü boşaltırım.” Gözlerim büyüdü. Tayanç’ın üzerimde hissettiğim bakışlarıyla ifademi toparladım. Bu adam yanımdayken hareketlerime daha da dikkat etmem gerekiyordu. Bana her an ortaya bir falsom çıkacakmış gibi bakıyordu. Ellerimi önüme getirerek parmaklarımı birbirine geçirdim. Korumalar Eymir’in baş işaretiyle dışarı çıktığında Oflaz ortada tek başına kaldı. Sağına soluna baktıktan sonra yalnız kaldığını anladı. Ancak fazla vurdumduymaz bir şekilde sınıtmasını beklemiyordum.

“Bir gün tutturacağım vallahi, abi,” dedi Oflaz. Neyden bahsettiğini anlamadım. Nehir yanıma geldiğinde omzumun üzerinden ona baktım.

“Eymir abimin dizi sahnelerindeki gibi bir anı olması gerektiğini düşünüyor da. Bir keresinde çok önemli bir toplantının ortasında aç-

mıştı,” dedi sessizce. Sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ne yapalım, akli bir karış havada ama biz onu böyle kabullendik.”

Niye böyle diyordu ki? Bence çok tatlıydı. Hem sıkıcı toplantılara eğlence katmak istemesi gayet normaldi. Mesleğimi bu yüzden seçmiştim. Plazalar, toplantılar, ofisler... Bunlar çok sıkıcı şeylerdi.

“Oğlum, ben seni daha kaç kez uyaracağım?” diye sordu Eymir sertçe.

Oflaz omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ölene kadar herhalde, abi,” dedi gevşek bir tavırla.

“Böyle devam edersen seni ben öldüreceğim, aslanım! Sabrımı sınama benim!”

“Tamam, abi,” dese de hiç inandırıcı değildi.

Eymir sert bir nefes vererek bana döndü. Birkaç saniye bakışları üzerimde oyalandıktan sonra yürüyerek yanımdan geçti ve merdivenlere ilerledi. Onunla bir şey konuşmak istediğim için arkasından merdivenlere koşturdum. Nehir seslendi: “Hey! Sana yürüme diyorum sen koşuyorsun!” Onu duymazdan geldim. Adam saniyesinde üst kata çıkmayı başarmıştı. Attığı bir adım, benim üç adıma denk geliyordu resmen.

“Bekle, seninle bir şey konuşacağım,” diye seslendim. Hızlı adımları yavaşladı ama durmadı. Böylelikle artık arkasından koşmak zorunda kalmadım.

“Konuş,” dedi yanına yaklaştığımda. Bunun için durması ve bana bakması gerekiyordu. Böyle konuşamazdım.

“Bir dursaydın...” Durdu ama ben söylediğim için değildi. Önüne geldiği kapıyı açmak içindi. İçeri girip gözden kaybolduğunda sert bir nefes verdim. Kapıyı açık bırakmıştı ama ardından odaya girmedim. Girmemin yasak olduğu birkaç oda olduğunu söylemişti. Bu da onlardan biriyse ilk kuralı çiğnemiş olurum.

“İçeri gel,” diye seslendiğinde düşündüğüm gibi olmadığını anladım. Harekete geçerek odaya girdim ama aynı anda gözlerim büyüdü. Gömleğini çıkarıyordu. Düğmelerini açarken dikkatle bana baktı. “Seni dinliyorum,” dediğinde toparlanmaya çalıştım. Kemikli elleri düğmeleri açarken odağımlı toplayıp konuşmamı nasıl bekliyordu bu adam?

Boğazımı temizledim ve role bürünerek yüzümü ifadesizleştirdim. Sadece yüzüne bakmaya dikkat ettim. “Şu nikâh meselesi...”

“Ertelenmeyecek!” dedi sertçe. Kaşlarımı çattım.

“Ertelemeni istemeyecektim zaten!” diye çıkıştım. “En erken tarihte olsun istiyorum!” Düğmeleri açan parmakları duraksadı.

“Neden fikrini değiştirdin?”

“Çünkü uzatmanın bir anlamı yok.”

“Şimdiye kadar var mıydı?”

“Yoktu! Sadece bir imza atacağımızı söyledin. Atalım ve bitsin işte.” Beni şüpheyle süzdüğünde içimden geçenleri söylemem gerektiğini düşündüm. Bunu dile de getirdim. “Bugün onlara karın olduğumu söyledin. Şoklarını atlattıkları ilk an beni almak için geri geleceklerdir. Hem de tüm adamlarıyla.”

“İsterlerse tüm dünyayı toplayıp gelebilirler,” dedi rahatça. Tam konuşacaktım ki, çözdüğü düğmeler bitti ve gömleğini sertçe kollarından çıkararak yere attı. Gömleğe baktım. Üzerimdeki kıyafetlerden bunaldığım zaman ben de çıkarıp böyle gelişigüzel savururdum. Şimdi onun aynısını yapmasına şaşırmıştım. Ne bileyim, benden daha titiz bir adammış gibi gelmişti.

Gömleğine bakmayı keserek Eymir’e döndüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Şu ana kadar gördüğüm en iyi vücuda sahip olabilirdi. Kol kasları ayrı, göğüs kasları ayrı, baklavaları ayrı meseleydi. Sağlıklı bir vücudu vardı. Bu kasların çoğunu büyük ihtimalle spor yaparak kazanmıştı, doldurma falan değildi. Pantolonun sardığı kısımda, karnından aşağıya ilerleyen belirgin Adonis kası dikkatimi fazlasıyla çekmişti. Yanlış anlamayacak olsa, uzun uzun bedenini incelemeye devam ederdim ama yapmadım.

Gözlerimi onunkilere doğru kaldırdığımda bakışlarımı izlediğini farkedtim. Yani onu incelediğimin gayet farkındaydı. “Ee, sonuç?” diyerek sessizliği gidermeye çalıştım. Bana bir cevap vermeli, ben de artık bu odadan gitmeliydim. İçeriye incelemek istesem bile şu an gözlerimi karşımdaki adamdan başka tarafa çevirebildiğim söylenemezdi.

Dikilmeyi kesti ve üzerime doğru yürümeye başladı. Bu yaptığı

nedense omuzlarımı dikleştirmeme yol açtı. Uzun bir boyu, bana göre de oldukça heybetli bir bedeni vardı. Karşısında daha güçlü durmak istiyordum. Bana acımasını istemiyordum.

Aramızda bir adım kala durarak gözlerini yüzümde ve daha çok da gerdanımda dolaştırdı. Yarım atlet giydiğim için dövmemin çoğu açıktaydı. Belime kadar uzanan saçlarım ne derecede sırtımdaki dövmemi saklıyordu, emin olamıyordum. “Yarın,” dedi en sonunda beni incelemeyi bırakarak. “Sabah saat dokuzda.”

Nasıl ayarlardı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Normalde evlilik için kan örnekleri ve sağlık testleri gerekiyordu. Şu durumda benim çok da sağlıklı olmadığım kesindi ama evliliğimiz sahte olduğu için herhangi bir teste ihtiyaç yoktu. Biz normal karı kocalar gibi aynı yatakta dahi yatmayacaktık.

Bir şey söylemem gerektiğini fark ederek başımı salladım. “Tamam,” dedim ve anında pişman oldum. *Tamam mı gerçekten?*

“Tamam,” dedi o da. Gözlerim göğsüne düştü bir an ama hızlıca toparlandım. Boğazımı temizledim.

“Ben gideyim o zaman.”

“E sen git o zaman.” Başımı salladım. Sonra yavaşça arkama döndüm ve kapıya doğru bir adım attım. Odasının sınırlarından çıktım ama kapı ardına kadar açık olduğu için beni görebiliyordu. “Şu dövmen...” Adımlarımı durdurarak omzumun üzerinden yüzüne baktım.

“Ne olmuş dövmem?”

“Bir ara konuşulması gerek.”

Omuz silktilim. “Çoğunu gördün zaten,” dedim, sırtıma bakıyordu. Saçlarım belli belirsiz kapatıyor olmalıydı ama yine de gördüğüne emindim. İncelemesini bitirerek benimle göz göze geldi.

“Tamamını görmek istiyorum.”

Ürperdim. Derin ses tonu tüm bedenime uyarı göndermişti resmen. Titrememek için kendimi zor tutuyordum. Dediğine karşılık bir şey söyleyemedim. Bana doğru bir adım attığında merakla ne yapacağını bekledim. Elini kaldırdı, sonra da kapıyı yüzüme kapadı. Ses kulaklarımda çınladığında kaşlarımı çattım ve bedenimi kapıya çe-

virerek tekme attım. “Hayvan mısın be!” diye bağırdığımda içeriden eğlenen sesi yükseldi.

“Biraz daha orada durursan, kapımda yatıp kalktığını düşüneceğim!”

“Ne yatacağım ben senin kapında!”

“Orası kesmiyorsa, yatağında yatabilirsin!” Gerçekten sırf inattan içeri girip yatağını işgal etmek ve onu da yerde yatırmak istedim ama bana tahammül edemeyip kafama sıkabilirdi. İşte bu yüzden içimden söverek oradan uzaklaştım.

Elbet bir gün devran dönerdi.

Aynaya baktım. Bir süre daha kendime bakamazmışım gibi geliyordu ama şimdi karşımda yansımamı görünce yanıldığımı anladım. Bedenimdeki morluklar daha da kötüleşmişti. Gözle görünür dikişlerin etrafı o kadar kötü görünüyordu ki, bu konularda hassasiyetim olsaydı midem bulanırdı. Karnımda ve bacaklarımda net bir şekilde belli olan kemerin izleri canımı yakmıyordu. Canım zaten uyandığımdan beri acıımıyordu. Yalnızca Kayahan tenime dokunduğunda acıyı hissetmiştim. Bunun aslında çözülmesi gereken büyük bir sorun olduğunun farkındaydım. Dünden beri ağır kesici veya herhangi bir başka ilaç almamıştım. Öncekilerin etkisi de çoktan geçmiş olmalıydı. Buna rağmen acı kendisini göstermiyordu. Sanki artık benden saklanıyordu.

Bunun uyuşmadan kaynaklandığını düşündüğüm için sabah bacağımda bulunan dikişlerden birini tırnaklarımı kullanarak sökmüştüm. Tenim ipleri çektiğim için yırtılmıştı. Çok kanamıştı. Yaranın üstüne yara eklemiştim. Acımamıştı. *Hem de hiç.*

Yaptığımdan dolayı Nehir'den o kadar büyük bir azar işitmiştim ki, neredeyse beni pişman edecekti. Sonra durumuma üzülerek kendi yırttığım tenime yeniden dikiş atmış ve üstünü bin bir farklı uyarıyla kapatmıştı. İkazlarından biri de suya girmememdi. Onu dinlemeyerek duşa girmiştım. Derin yaralarım iltihap kapmasın diye üzerine su ge-

çirmez bant yapıştırmıştım. Bantları temin ettiğim kişi Oflaz'dı. Sanırım söz dinlemeyeceğimin gayet farkındaydı.

Sabahtan beri Eymir'i görmemiştim. Güneş doğmadan çıktığını söylemişlerdi. Bu meselenin çok üzerinde durmasam da verdiği sözünü tutması gerekiyordu. Nikâha bir saat vardı. Artık her ne iş yapıyorsa bitirmesini ve memurla birlikte gelmesini umuyordum.

Aynadan çıplak bedenime bakmayıp keserek kenarda katlı duran havlulardan birini alıp bedenime doladım. Saçlarımı kurutmakla uğraşmadım. Uzun zaman sonra temizlendiğim için gerçekten kendimi daha iyi hissediyordum. Hijyenine dikkat eden bir insandım. *Hatta haddinden fazla*. Bu beni titiz yapardı. Böyle bir insan için de günlerdir banyo yapmamak ve kendi kan kokusuyla yaşamak ölüm demektir.

Odam hemen karşıda kaldığı için yanıma kıyafet almamıştım. Havluyu iyice bedenime sardım. Banyonun kapısına doğru ilerleyerek kulpu tuttum. Normalde içeriden kilitleniyordu ama kilitlememiştim. Onlara güvendiğimden değil, dışarıya çıkmama bir engel yaratmak istemediğimden. Her ne kadar anahtarı bende olsa da artık kilitlere de kapılara da tahammülüm yoktu.

Kulpu çevirip kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm manzara donup kalmama sebep oldu. Eymir kaldığım odanın kapısının hemen yanındaki duvara sırtını yaslamış, kollarını kavuşturmuştu ve bakışlarından anladığım kadarıyla beni bekliyordu. Şaşkınlıktan dolayı büyüyen gözlerimi kırıştırdım. Sadece gözlerimin içine bakmakla yetindi. Üzerinde siyah gömleği ve pantolonu vardı. Ona nerede olduğunu sormak istesem de yapmadım çünkü bunun hesabını bana verecek bir insan değildi.

"Sihhatler olsun," dedi kısıp gözleriyle ayak topuklarıma kadar titretecek bir ses tonu kullanarak. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama sesinden etkileniyordum. Omuzlarımı dikleştirdim ve yüz ifademi düzelttim.

"Teşekkür ederim." Başını sağ omzuna doğru yatırdı.

"Duş almanın yasak olduğunu sanıyordum."

Evet, Nehir yasaklamıştı.

“Yasaklar çiğnenmek için vardır.” Dudakları titrer gibi oldu ama ifadesini korumayı başardı.

“Bizim anlaşmamızdaki maddeler de buna dahil mi?” Her seferinde nereden vuracağını o kadar iyi biliyordu ki, konuşmasını diye ağzını dikmek istiyordum.

“O kendi sözüm, kabullendiğim bir şey. Kabullenmediğim kuralları çiğnemek ayrı mesele.”

“Hımm.”

Hımlıyor bir de!

Sert bir nefes alarak kollarını birbirinden ayırdı ve duvara yaslanmayı kesip üzerime doğru bir adım attı. “Yarım saate nikâh memuru gelecek. Odana anlaşma kâğıdını bıraktım. İmzala ve sonra aşağıya gel.” Fazla netti. Netliği severdim ama ne bileyim, bu bir anlaşma olsa da sonuçta evleniyorduk.

Düşünceme rağmen Eymir’e ayak uydurmayı seçtim. Başımı usulca salladım. “Tamam,” dedim sesli bir cevap beklediğini fark ederek. Bana son kez baktı ve soluna dönüp merdivenlere ilerledi. O yüzden kaybolana kadar hareket etmedim. Ardından derin bir nefes aldım ve koridoru geçip kaldığım odaya girdim.

İlk dikkatimi çeken şey yatağın yanındaki komodine bırakılmış dosya ve kalemdi. Sonra yerdeki alışveriş poşetleri merakımı iyice artırdı. Dosyayı boş verdim ve poşetlere ilerledim. Herhangi birini alıp içini açtığımda temizlik ürünleri görmek gülümsememi sağladı. Bu sabah bir diş fırçam bile olmadığı için yakınıp durmuştum. Beni eşi yapacak adamın bunları temin etmesi gerektiğini de bas bas bağırmıştım. Sanırım birileri özel isteğimi ona iletmmişti.

Poşeti kenara koydum ve diğerlerine baktım. Günlük kıyafetler ve bir de beyaz, oldukça sade bir elbise vardı. Elbiseyi tamamen çıkarılığında içime anlamsız bir rahatsızlık düştü. Birazdan evlenecektim. İlk başıma. Yanımda tanıdığım kimse olmayacaktı. Belki bu gerçek bir evlilik değildi ama yine de bu duyguyu içimden atamadım.

Elbiseyi yatağa bırakarak dosyayı elime aldım. İçinde tek bir sayfa vardı ve onda da anlaşma maddeleri yazıyordu. Kâğıdı baştan sona okumaya başladım. Konuştuğumuz her şey olduğu gibi geçirilmişti.

Kendi koyduğum kurallar en üstte yer alıyordu. Sonra da onun koydukları geliyordu. Altı ay süreceği, aşk duygusunun asla ama asla taraflarca hissedilmemesi gerektiği, girmemem gereken birkaç odayı, ününden dolayı hal ve hareketlerime dikkat etmem gerektiğini, ikimizin dışında insan bulunan ortamlarda gerçekten eşi gibi davranmamı ve bunun gibi şeyleri belirten maddeler mevcuttu.

Eymir kâğıtta boş birkaç madde de bırakmıştı. Muhtemelen eklemek istediğim bir şey olursa yazmam içindi. Bu kadar ince düşünmesi beni şaşırtmıştı. Kalem elime alarak boş yerlerden birine ekleme yaptım.

Asla ama asla üzerime kapı kilitlenmeyecek. Bu yaşandığı takdirde anlaşma bozulacak. (Dünya Saygun)

Ondan istediklerim sadece bu kadardı. Gözümden bir şey kaçmadığına emin olduktan sonra kalem aldım ve imzamı onun güzel imzasının yanına, isminin yazılı olduğu yere attım. Tereddüt etmemiştim. Altı ay içinde yaşanacak her şey bu anlaşma sayesinde olacaktı. Bunu yapmak zorunda bırakıldığım için her ne kadar canım yansa da artık yaşanılanların geri dönüşü yoktu.

Dosyayı kapattım ve komodine geri bıraktım. Sonra ayağa kalkarak üstümdeki havluyu kenara aldım. Yeni takım çamaşırları üzerime geçirdim. Hâlâ nemli olan saçlarımı taradıktan sonra arkamdan bol bir örgü yaptım. Bu sırada biraz yorulmuştum çünkü saçlarım belime kadardı. Yatağa bıraktığım elbiseyi giydim ve örgüyü sol omzumdan önüme aldım.

Bu odada ayna olmadığı için kendime bakamasam da biraz daha iyi göründüğüme emindim. Elbisenin kolları uzundu. Etekleri de öyleydi. Bu yüzden yaralarımın çoğu kapanmıştı. Bu durumdan hoşnuttum. Oldukça sade olmasına rağmen şık da duruyordu. Gayet tercih edebileceğim bir modeldi. Belimi tam sarmıştı. Boyu da bedeni de üzerime tam oturmıştı.

Biraz geç kaldığımın farkındaydım ama acele edesim gelmemişti. Ne de olsa bu benim nikâhımdı; bir şeyi kaçırarak değildim. Poşetlerden birinde düz taban, beyaz bir ayakkabı da vardı ama giymedim. Çıplak ayaklarla odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Acele et-

meden alt kata inerken sesler duymaya başlamıştım bile. Merdivenleri bitirip seslerin olduğu tarafa döndüğümde beni minik bir kalabalık karşıladı.

Eymir tam karşımdaydı. Beni anında fark etmiş ve tüm bedenimi incelemeye başlamıştı. Gömleğini değiştirmişti. Beyaz ve ütülü bir tane giymişti. Ceket almayı tercih etmemişti. Sade ama şık görünüyordu. Yüz hatları sertti ancak bu yakışıklılığından bir şey götürmüyordu. Sert hatlarına rağmen gözlerinde bir merak ve hoşnutluk vardı. Etraftaki minik kalabalık sessizliğe gömülmüştü ve biz birbirimize bakıyorduk.

Ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. Gözlerimi onunkilerden güçlkle ayırabildim. Nehir ve Oflaz yan yana duruyorlardı. İkisinin yüzünde de bir gülümseme vardı. Onların karşısında yer alan ve yüzü bana dönük Tayanç ise çatık kaşlıydı. Durumdan memnun olmadığını açıkça gösteriyordu. Onlara bakmayı keserek yürümeye devam ettim. Eymir'e doğru adım attıkça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Orada hem acı hem de bir nebze heyecan vardı. İlk kez evleniyordum.

Evlenmeyi her kız çocuğu gibi ben de hayal etmiştim. Kurduğum bütün hayallerde ağabeylerim yanımdaydı. Birlikte gülüyorduk. Her ne olursa olsun ayrılmıyorduk. Onları o kadar seviyordum ki, kurduğum her hayalde yerleri vardı. Ama hayallerimle beraber hayatımı da zehretmişlerdi.

Eymir'in yanına ulaşmayı başardığımda titrek bir nefes aldım. Dışarıdan gördükleri tek şey biraz heyecanlı bir kadındı. Oysa gerçekten hissettiklerimin yanında gösterdiklerimin hiçbir anlamı yoktu.

Eymir başını sola çevirerek yüzüme baktı. Sadece benim duyacağım bir ses tonuyla konuştu. "İyi misin?"

Değilim.

"İyiyim." Gözleri yüzümü inceledi. O kısacık saniyede ne düşündüğünü bilmiyordum. Sonra başıyla nikâh memuruna bir işaret verdi.

"Şahitleriniz?" diye bir soru geldi Memur Bey'den. Oflaz hemen öne çıkarak eliyle kendini gösterdi.

"Benim ben!" Şu durumda bile beni güldürebildiği için ona hayret

ettim. Oflaz yanıımızdaki yerini alırken diğér şahit de arkasından yavaşça yürüyerek geldi. *Yani Nehir.*

Nikâh memuru açıklanması gereken detaylar ve prosedürlerin üzerinden geçti. Önceden bu konu hakkında kendisiyle görüşülmüş olmalıydı. Gözlerini bana çevirdiğinde istemsizce yumruklarımı sıktım. “Adınız, soyadınız?”

“Dünya Saygun,” dedim tek solukta. Soyadımı telaffuz ettiğim an Tayanç sert bir nefes vermişti. Ortam sessiz olduğu için onun hal ve hareketlerini duyabiliyordum. Bu evde çok da kolay bir altı ay geçirmeyeceğimi hissediyordum.

Memur bey, Eymir’e döndü. “Adınız, soyadınız?” diye sordu ona da.

“Eymir Valen.” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Şahitlere de isimleri soruldu. Sonra memurun dikkati yine bize döndü.

“Hiçbir baskı altında kalmadan...” Aslında bu evliliği yapma sebebim hissettiğim baskıydı. *Kendi ailemin bana hissettirdiği baskı.* “Kendi özgür iradenizle Eymir Valen’le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Yumruklarımı olabildiğince sıktım. Her şeyin bir nebze iyi olmasını umarak dudaklarımı araladım ve cevap verdim: “Evet.” Memur, Eymir’e baktığında ben de otomatik olarak omzumun üzerinden ona döndüm. Göz göze geldik. Beni ve tavırlarımı her zamanki gibi dikkatle izliyordu.

“Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle Dünya Saygun’la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Gözlerini benimkilerden çekmedi. Bana dikkatle bakarken dudaklarını araladı ve cevap verdi: “Evet.”

Derin bir nefes aldım. *İşte buradayız, evlendiğim noktada.* Bugün temmuz ayının yirmi ikisiydi. 22 Temmuz benim evlendiğim gündü. *Yıl 2025.*

Şahitler de bu evliliği onayladı. Nikâh memuru yeniden konuşmaya başladı. “Belediyemizin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı-koca ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu olsun.”

Gözlerine baktığım adam artık benim kocamdı. Ben de artık onun karısıydım. Ama bu evlilik bir anlaşmanın esiriydi. Sahteydi.

“Dünya Hanım?” Bana seslenen memurdan dolayı gözlerimi Eymir’den çektim. Gösterilen yere imzamı attım. Sonra Eymir de aynı-
sını yaptı. Şahitler ve en son da nikâh memuru imzaladı. Sonra adam
evlilik cüzdanını bana uzattı. “Cüzdanı size takdim ediyorum. Kadın-
lar böyle şeylerin değerini daha iyi bilir.” Yumruk yaptığım ellerimi
bir an açamadım. Bana uzatılmış kırmızı cüzdana baktım. Memur bir
süre hareket etmediğim için durumdan şüphelenmeye başladı. “Dün-
ya Hanım?” İkazıyla ilgilenmeden Eymir’e döndüm. Gözleriyle al-
mam gerektiğini onayladı.

Sıkıca yumruk yaptığım ellerimi açtığımda tenimden aşağıya bir
sıvı süzölmeye başladı. Parmaklarımda hissettiğim yapışkanlıkla an-
ladım ki, tırnaklarımla avuçlarımı kanatmıştım. Ellerimi kaldırırsam
görürlerdi. “Sen al,” dedim Eymir’e. Kaşlarının çatıldığına emindim.
Bir şey söyleyecekti ki, eli bileğimi kavradı. Kaldırıp diğerlerinin
görmesine müsaade etmedi ama artık avuçlarımı kanattığımı biliyor-
du. Hızlıca memurun elindeki cüzdanı çekip aldı.

Memur son kez hayırlı olsun deyip salondan çıktığında Eymir tüm
bedenini bana çevirdi. İki bileğimi de tutup kaldırdığında avuçlarımın
içi görünür hale geldi. “Ne diye yaptın bunu?” Sesi sertti. Daha önce
hiç bu kadar gergin bir nikâha şahit olmamıştım. Ortam gergindi ve
avuçlarımdan akan kanı artık herkes gördüğü için daha da gerildi.

“Fark etmedim.”

“Ne demek fark etmedim! Avuçlarının tamamını delmişsin!” Bi-
leklerimi ellerinden kurtarmaya çalıştığımda daha sıkı tuttu.

“Of!” diye bir nida koptu dudaklarımdan. Sinirleniyordum. “Fark
etmedim dedim! Acımıyor ki! Nasıl fark edeyim!”

“Edeceksin!” dedi dişlerinin arasından yüzüme doğru. “Artık be-
nim karımsın! Yaptığın her şeyi bunu bilerek yapacaksın!” Tüm gü-
cümle bileklerimi çekerek ellerinden kurtardım.

“Kendini kral falan mı sanıyorsun sen? Sen de benim kocamsın!
(Ona göre davran o zaman!”

“Zaten ona göre davranıyorum!”

“Hayır, bana bağıryorsun! Kocalar eşlerine bağırılmaz!”

“Kadınlar kocalarına bağıryor ama!”

“Hak etmezseniz bağırmayız!”

“Bak, sinirlendirme beni!”

“Asıl sen beni sinirlendirme!” diye daha yüksek sesle bağırdım. Hatta sesim evde yankılandı. İkimiz de birbirimize çatık kaşlarla bakarken bizden aykırı bir ses duyuldu.

“Aslında bir sevişseniz, her şey çözülecekmiş gibi.” Aynı anda bu cümleyi kuran Oflaz’a baktığımızda genişçe gülümsemeye çalıştı. Birkaç adım geriledi ve sonra arkasını dönerek salondan dışarıya koştu.

“Oflaz! Sikerim belanı!” Eymir’in gür sesi dışarıya koşan Oflaz’ın ayaklarına takılmış gibi sendelemesine neden oldu ve durup omzunun üzerinden Eymir’e baktı.

“Sen beni değil, karını...” diye bağırarak kurduğu cümleyi bitirmeden Eymir yanımdan o kadar hızlı şekilde ona doğru atıldı ki, aklım şaştı. Oflaz can havliyle çığlık atıp kapıya koştuğunda ikisinin de gözler önünden silinmesi saniyeler aldı.

Birkaç saniye sonra dışarıdan Eymir’in gür sesi duyuldu. “Nehir! Karımın ellerine bak!” Gözlerim kocaman açılırken yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Bana böyle seslenmesini garipsemiştim. *Ne bileyim!* İlk kez birisinin eşi oluyordum sonuçta.

Nehir burnundan sert bir nefes vererek güldü ve yanıma geldi. “Bakayım?” dedi ellerimi göstererek. Avuçlarımı açarak gözlerine yaklaştırdım. Kanama durmuştu. İki elimi de inceledikten sonra gözlerime baktı. “Pansuman yapalım. Mikrop kapmasın.” Başımı usulca salladım. “Odaya geç, gelirim birazdan.”

“Tamam,” dedim sadece ve merdivenlerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Ancak o kısımda duran ve hâlâ sorgulayıcı gözlerle beni izleyen Tayanç’a rastladım. Tam önünden geçerken dudaklarından bir cümle döküldü.

“Selin bu evlilik meselesini hoş karşılamayacak.” Adımlarımı durdurdum. Selin’in kim olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi.

“Selin veya senin düşüncelerinin ne kadar umurumda olduğunu sanıyorsun?” Burnundan sert bir nefes vererek güldü.

“Onu tanıdığında böyle konuşabileceğini sanmıyorum.” Yanlış bir

şey telaffuz etmiş gibi duraksadı. “Ah, gerçi sen kendi yengeni düğünde vuran bir kadınsın. Etik ilkelerin yok, değil mi?”

Üzerine doğru bir adım attım ve gözlerinin içine dikkatlice baktım. Beni aşağılayabileceğini mi sanıyordu? Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Yok,” dedim oldukça rahat bir şekilde. Bozulmamı falan bekliyor olmalıydı ki, tavrıma şaşırdı. “Benim hiç ama hiç etik ilkelerim yok.” Her kelimeyi bastırarak söyledim. “Ve inanır mısın, Tayanç, canım sıkılırsa yemin ederim seni de bahsini geçirdiğin kadını da *yengemin* yanına gönderirim.” Kaşları çatıldı. Ne kadar sinirlendiğini görebiliyordum. Bana saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Ona küçümseyerek baktım. Artık kimseyle uğraşacak halim yoktu. Bazı şeylerin sınırı aşıldığında bunu yapanı çıktığı yerden indirmek gerekiyordu. Ben daima ağabeylerimi savunmuştum. Ne olursa olsun, canım ne kadar yanarsa yansın... Ağabeylerimdi ya, ne de olsa farkına varırlar sanmıştım. Kırdıklarını bir gün sararlar, bana sarılırlar diye düşünmüştüm. Ama bunun aksine ben onlara dur demedikçe başımın üstüne çıkmış, hayatımı ellerinin arasına alarak yok etmişlerdi. Belki geç kalmıştım ama artık kimseye susmayacaktım.

Aklım başıma gelmişti. Bedel ödeyerek...

Tayanç’ın yumruk yaptığı elleri öfkesini net bir şekilde belli ediyordu. Söylediğime yanıt vermesini bekledim ama anlaşılan o ki, susacaktı. O yüzden önünden çekildim ve merdivenlerin olduğu tarafa ilerledim. Basamakları çıkarken Nehir’in kısık sesi duyuldu.

“Bu yaptığın da neydi şimdi?” diye sormuştu. Sesini iyice alçak tutmaya çalışıyordu ama ben duyuyordum.

“Bir şey yaptığım yok. Er ya da geç öğrenecekti.”

“Öğrenirdi ama senden değil. Abim dururken sen niye karışırırsun?”

“Nehir, çok konuşma, git de ellerine bak şu kızın.”

“Asıl sen çok konuşma, Tayanç!” diye bağırdı birden. “Hatta mümkünse hiç konuşma!” Şaşırdım. Sonra umursamamaya karar vererek üst kına çıktım ve kaldığım odaya girdim. Otelde bıraktığım valizi de getirmişlerdi. Kimliğim ve kartlarım içindeydi. Para sıkıntısı yaşamayacak olmama sevinmiştim. Şimdi tek eksik olan telefonumdu.

Telefonum...

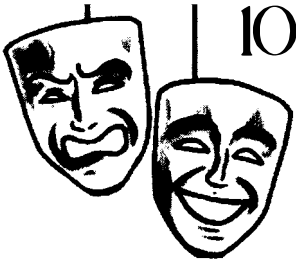
Gözlerim büyüdü. Dudaklarım birbirini terk etti. Unuttuğum bir gerçek kafama öyle sert çarptı ki, nefesim kesildi. Telefonumu bulmam gerekiyordu çünkü Yelda konuşurken ben video kaydı alıyordum. Ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. “Kahretsin!”

“Her şey yolunda mı?” Açık kapıdan odaya girmek üzere olan Nehir’e döndüm. Hiçbir şeyin yolunda olduğu falan yoktu. O telefonu bulmalıydım. Nasıl aklıma gelmezdi! Nasıl düşünemezdim!

“Benim gitmem gerek!”

“Nereye?”

“Çırağan Sarayı’na.”

Beynim mi durmuştu? Ben kendimi bildim bileli ayrıntıları kaçırmayan ve her daim dikkatli davranan bir kadındım. İşimde, özel hayatımda ve hayatıma girenlerde... Hemen her şeyde bu hassasiyetimi sürdürürdüm. Nasıl olmuştu da böyle bir ayrıntıyı gözden kaçırabilmişim?

O yalıdaki insanlar sadece kalbimi değil, aklımı da yakmıştı. Beni mahvetmişlerdi. Onlar yüzünden doğru düzgün düşünmeyi bile becerememiştim. Tüm yaşadıklarım, telefon aklıma gelseydi yaşanmayacaktı. Gerçi bir yerde bana olan güvenlerini acı bir şekilde test etmiş sayılırdım. Onların aslında ne kadar kötüleşebileceğini, onları hiç tanıyamadığımı anlamıştım. Beni değil, bir yabancıyı seçtiklerini görmüştüm.

Acıydı, hem de çok.

“Çırağan Sarayı da nereden çıktı şimdi?” diye soran Nehir’e cevap vermeden yanından geçtim ve odadan çıktım. Arkamdan seslendi: “Ellerine baksaydım bari!” Umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Bana yapılanın hesabını soracaksam, öncelikle kendimi aklamayı başarmalıyım. Bunun için de o telefona ihtiyacım vardı. Tek umudum telefonumun hâlâ orada olmasıydı. Küçük bir ihtimal bile olsa, buna sığınmaktan başka şansım yoktu.

Bana kimse inanmamıştı. Ne ağabeylerim, ne Eymir ne de bu evdekiler... Bir delilim olmadan inanmayacaklardı da. Ama telefonumu bulursam, işte o zaman her şey değişirdi. Merdivenleri koşarak indim ve dış kapıya yöneldim. Odadan çıkmadan önce çantamı almıştım,

yani yanımda para vardı. Tek yapmam gereken bir taksi bulup saraya gitmekti.

Dış kapıyı çekip dışarı çıkacağım sırada benden ayrı bir güç kapıyı bana doğru itti. Arada engel kalmayınca Eymir'le göz göze geldim. Beni gördüğünde kaşlarını çattı. Elimdeki çantaya kısa bir bakış attı. "Hayırdır?"

"Dışarı çıkacağım," dedim ve yanından geçmek için hareketlendim ancak önümü kapattı. Şaşkınlıkla başımı kaldırarak yüzüne baktım.

"Bu halde dışarı çıkabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, istediğim her yere gidebileceğimi söylemiştin."

"Gidebilirsin ama bu halde değil."

"Daha önce de bu halde dışarı çıktım! O zaman bir şey dememiş-tin!"

"Çünkü o zaman karım değildin. Artık öylesin." Duraksadım. O kelimeyi bu kadar kolay telaffuz edebilmesi garipti. Sanırım benden daha iyi rol yapıyordu. Ancak onu dinlemeyecektim. O telefona içtiğim su kadar ihtiyacım vardı.

"Çok acil. Gitmem lazım."

"Neymiş acil olan?"

Ona durumu nasıl anlatacaktım ki? Zaten bana inanmamıştı. Yine inanmazdı. "Seni ilgilendirmez," dediğimde dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Yüzünü benimkine doğru eğdi. Bakışları yine kısık ve dik-katliydi.

"Seni ilgilendiren her şey artık beni de ilgilendirir, Dünya Valen." Gözlerimi kırıştırdım. "Hiçbir yere gitmeyeceksin!" Bir şey söyle-meme fırsat vermeden yanımdan geçtiğinde ona öylece bakakaldım. Merdivenlere doğru ilerledi ve basamakları bir bir aştı.

Kaşlarını çatıldı. "Sanki ben seni dinleyeceğim de," diye söyledim kendi kendime ve kapıdan çıktım. Oflaz ve Tayanç bir kenarda, kendi aralarında konuşuyordu. Onların dikkatini çekmeden hızlı adımlarla geniş bahçenin kapısına ilerledim. Bahçeyi yarılamıştım ki, arkamdan gelen ayak sesleri duyuldu.

"Nereye, Dünya?" diye sorarak benimle birlikte yürümeye başladı

Oflaz. Omzumun üzerinden ona baktığımda adımlarım kendiliğinden durdu.

“Senin yüzüne ne oldu?” Sırıttı. Sol gözü morarmıştı. Üstelik buruna da kocaman bir peçete sokmuştu.

“Abiyle biraz takıldık,” dedi omuz silkerek. Kaşlarım kavislendi. Değişik bir ilişkileri vardı. *Fazlasıyla*.

“Buradan bakınca abin seninle takılmış gibi değil de daha çok sana geçirmiş gibi görünüyor, Oflaz.” Söylediğime alınmış gibi yüzüme baktı.

“Öyle deme, biz böyle anlaşıyoruz abimle.”

Pekâlâ. Sorgulamayacağım.

Durdurduğum adımlarımı hızlandırarak bahçe kapısının önüne geldim. Dört koruma bekliyordu. Takım elbiseli adamlar beni gördüğünde dikleşmiş ve ceketlerinin önlerini iliklemişlerdi. “Bir arzunuz mu vardı, efendim?” diye sordu içlerinden biri. Bana gösterdikleri saygıyı beklemediğim için birkaç saniye afalladım. Önceki çıkışımda hiçbir şey söylemeden kapıyı açmışlardı oysa.

“Kapıyı açar mısınız?” Sorumla birlikte adamlar kısaca birbirine baktı ve tekrar bana döndüler. “Efendim, Eymir Bey çıkacağınızı haber etmedi.”

“Yani?”

“Yani, efendim...” Lafını kestim.

“Kapıyı açın!” Beni burada zorla tutamazlardı. Bir anlaşma yapmıştık. Bana söz vermişti ve sözünde duracaktı. Şimdi dışarı çıkmak istiyorsam çıkacaktım! Adamlar kararsızca yanımdaki Oflaz’a baktığında ben de öfkeyle ona döndüm. Olumsuz bir şey söylerse, fena canım sıkılırdı.

Oflaz bakışlarım karşısında birkaç adım geriledi. “Dünya’cığım, neden diğer gözümü de sen morartmak istiyormuş gibi bakıyorsun bana?”

“Şu kapıyı açtır!”

“Yahu bunlar benim adamım mı? Git de kocana söyle!” Yumruklarımı sıktım. Adamlara döndüm ve üzerlerine doğru bir adım attım. Tam konuşacaktım ki, Oflaz lafa daldı. “Hem sizin gidip balayı yap-

manız gerekmiyor mu, canım? Tek başına evinden ve kocandan neden ayrılıyorsun?”

“Sence bu halde balayı yapabilir miyiz?” diye yükselerek kendimi gösterdim. Gerçi her türlü balayı falan yapamazdık ama sonuçta onlar bunu bilmiyordu.

Oflaz beni baştan sona inceledikten sonra hak vermiş gibi başını salladı. “Doğru diyorsun. Ama kendin de söylüyorsun: Bu halde balayı yapamıyorsan, dışarı da çıkmamalısın. İyileşmen için dinlenmen gerekiyor.”

“Ya sana mı soracağım ben ne yapacağımı?”

“Bağırma kız bana!”

“Bağırtma o zaman! Açın siz de şu kapıyı! Yemin ederim, fena olur!” Öndeki koruma konuşacaktı ki, arkamda ne gördüyse dimdik durmaya başladı. Döndüm ve bakışlarının istikametini takip ettim. Evin en üst katındaki -burası üç katlıydı- pencereden Eymir bana bakıyordu. Aramızda mesafe olmasına rağmen göz göze gelebilmiştik. Kaşlarım çatıldı. Bana resmen meydan okuyordu. *Adamlarımı aşabiliyorsan git*, diyordu.

Ona bakmayı keserek yeniden korumalara döndüm. Hepsine öfkeyle tek tek baktıktan sonra dışlerimin arasından konuştum. “Kapıyı. Açın!”

“Efendim, Eymir Bey müsaade etmediği sürece açamayız,” dedi sağdaki daha genç koruma.

“Ben o adamın karısıyım! Onun emirlerini dinlediğiniz gibi benim emirlerimi de dinlemek zorundasınız!” Zorundaydılar! Daha da mühim olanı, evden çıkmama izin vermeliydiler! Beni istemediğim bir yere bir kez daha kimse kapatamazdı!

“Dünya, bak yine ayakkabılarını da giymemişsin, böyle nereye gitmeye kalkıyorsun?” Oflaz’a dönerek yüzüne baktım. Ayakkabılarımı giymeyi yine unutmuştum. *Dost başa, düşman ayağa bakar*, derlerdi. Bu adam niye hep ayaklarıma bakıyordu?

“Sadece çıkmak istiyorum! Kapıyı açsınlar.” Bir yere gitmeyecek bile olsam burada hapsolmediğimi bilmem gerekiyordu. İlk dışarı çıkmak isteyişimde bana bu tarz kurallar koyuyor, kapıları üzerime

kilitliyorsa sorun çıkarırdım. Bu iş istemediğim yerlere giderdi. “Eğer kapıyı açmazlarsa...”

“Ne yapabilirsin ki?” diye bir soru geldi arkamdan. Omzumun üzerinden Tayanç’a baktım. Benden bir iki metre uzakta kollarını göğsünde kavuşturmuş, umutsuz bir vakayı izler gibi beni seyrediyordu. Zaten sinirliydim, bu adamın tavırları da iyice öfkelenmeme sebep oldu.

“Ne yaparım, biliyor musun?” Sonra önüme döndüm ve bana en yakın korumaya doğru ilerledim. Adam kendisine yaklaştığımda elini silahına götürmüş ve büyük ihtimalle de almamam için kabzasını sıkıca tutup bedenini geriye çekmişti.

Adam ne yapacağını bilmediği için kendisini sağlama alıyordu. Ona doğru bir adım daha attım, artık tam dibinde sayılırdım. Genişçe gülümsediğimde gözlerini kırıştırdı. Şaşkınlığını kullanarak yumruğumu boğazına geçirdim. İnleyerek yere eğildi. Birkaç saniye nefes alamayacaktı. Durumdan faydalanarak benden saklamaya çalıştığı silahı belinden çekip aldım ve hızlıca arkasına geçtim. Boğazını tutarak öksürdü. Doğrulmasına izin vermeden diz kapağının arkasına tekme attım. Dizlerinin üzerine düştü. “Kıpırdamazsan zarar görmezsin,” dedim kulağına ve çevreme baktım.

Şaşkın gözler ve ne yapacağını bilmeyen korumalar vardı. Bana her an saldırabilirlerdi ama ben artık Valen’in karısıydım. Bu yüzden tereddüt ediyorlardı. Az önce kollarını göğsünde kavuşturan Tayanç savunmaya geçmiş, elini beline götürmüştü. Tek yanlış hareketimde bana sıkılaşmak için fırsat kolluyordu. Oflaz ise birkaç adım uzağımda duruyordu ve ne olduğunu kavramaya çalışıyordu.

Gözlerimi hâlâ pencere camından beni izleyen Eymir’e çevirdim. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Silahı ona doğru kaldırarak ateş ettim. Kurşun tam camın yanındaki duvara isabet etti. “Ben kapıyı açın diyorsam açacaksınız!” diye gür bir sesle bağırdım. “Bir şey istiyorsam o şeyi alırım! Ya güzellikle ya da zorla!”

Eymir pencereden kayboldu. Büyük ihtimalle buraya geliyordu. *Gelsin.* Ona da edeceğim birkaç laf vardı. Silah sesinden dolayı etraf-

taki korumalar buraya toplanmıştı. Sayamayacağım kadar çok oldukları için onlarla ilgilenmedim.

“Bırak o elindekini!” diye bağırdı Tayanç üzerime doğru bir adım atarak. Namluyu ona çevirdim ve gözlerinin içine dik dik baktım.

“Bir adım daha atarsan yengemin yanına gidersin!” Beni sürekli yaşadıklarımın vurup durmuştu. Üstelik suçum, günahım yokken...

Sonunda bana duyduğu öfkesini dindiremedi ve belindeki silahı çıkarıp bana doğrulttu. “Tek gitmem,” dedi bana kafa tutarak. Korkacağımı mı sanıyordu? Ben kendi ayaklarımla ölüme giden bir kadındım. Bir kadını kendi ayaklarıyla ölüme götüren insanlara inat da yaşayacaktım. Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı.

“Hodri meyan.”

“Saçmalamayın, indirin şu silahları,” dedi Oflaz ortamı sakinleştirmeye çalışarak ama kimsenin onu dinlediği yoktu. Kapıları açmadıkları takdirde silahı indirmeyecektim. Benim üzerime kapı kapatamazlardı! Yetmişti artık! Sınırım aşılmıştı. Verebileceğim tüm tavizleri vermiştim, artık hiçbir şeyim kalmamıştı! *Hiçbir şeyim!*

Masum bile değildim, katildim. Bir adamı öldürmüştüm. Birini daha özgürlüğüm için öldürebilirdim. *Hem de gözümü kırpmadan.*

“Tayanç.” Baştan sona ürperdim. Korumalar iki tarafa çekildi ve Eymir göründü. Elim titremesin diye silahı daha sıkı tuttum. Bakışları oldukça sertti ama geri çekilmeyecektim. İki yana yığılmış korumaların ortasından bana doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Tayanç’la aynı hizaya geldiğinde tek bir bakış atması yetti. Tayanç bana doğrulttuğu silahı indirerek birkaç adım geriledi. Ancak ben bir bakışla silah indirecek kadın değildim.

Eymir aramızda neredeyse iki metre kala durdu. Etraftaki korumalar pürdikkat bizi izliyordu. Evet, az önce evlenmişim ve şimdi de evlendiğim adamın evinde olay çıkarmıştım ancak buna sebep olan kendisiydi. Silahım ona değil, hâlâ Tayanç’a dönüktü. Burada hoşlanmadığım tek insan oydu, bu yüzden birini vuracaksam ilk sırada yerini alacaktı.

Eymir gözlerimin içine bakarak ayak bileklerime kadar ürpereceğim bir ses tonu kullandı. “İndir o silahı.”

“Önce kapılar.”

“Dünya...” Lafını kestim.

“Eymir Valen! Adamlarına şu kapıları açmalarını söyle!” Burada hapsedildiğimi düşünmeye devam edersem tüm kontrolümü kaybedecektim ve elimde bir silah varken bunun olmasını istemezdim.

Eymir beklediğimin aksine adamlarına baktı ve eliyle kapıyı gösterdi. “Kapıları açın.”

İki adam harekete geçerek kapıların mekanizmasının olduğu kulübeye ilerledi ve saniyeler sonra da kapı yavaşça açıldı. Derin bir nefes alabildim. Eymir tuttuğum silahı işaret etti. “Şimdi, o silahı indir.”

Tek istediğim kapıların açılmasıydı. İsteğimi elde etmiştim. Silahın emniyetini açtım ve dizleri üstünde bekleyen korumanın yanına, yere bıraktım. Doğrulurken de şöyle dedim: “Konunun seninle ilgisi yoktu, üzerine alınma.”

Duruşumu dikleştirdim ve Eymir’in gözlerinin içine baktım. Bir şey söylememe gerek yoktu çünkü bakışlarım her şeyi açıklıyordu. Bir daha beni kısıtlamaya kalkarsa, ilk hedefim kendisi olurdu. Arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Ardımda bıraktığım sessizlik fırtına öncesini andırsa da önemsemedim.

Merkeze sağ yoldan gidileceğini biliyordum, bu yüzden o tarafa döndüm. Ne kadar yürüyeceğimi tahmin edemesem de geçen seferki kadar olmayacağına emindim. Zaten sonra bir taksi tutar, istediğim yere giderdim. Dışarı çıkmıştım ya, gerisi önemli değildi.

Birkaç metre ilerlemiştim ki, arkamdan ayak sesleri geldi. Hızlıca dönerek ne olduğuna baktığımda Eymir’le burun buruna geldim. Aldığım nefes kursağımda kaldı. Ne ara bu kadar yakınımaya gelmişti?

Öfkeli bakışları gözlerime çarptığında yutkunmamak için kendimi zor tuttum. “Sözünde durmuyorsun,” dedi fısıltılı ama oldukça tehditkâr bir tonlamayla. “Daha ilk dakikada beni adamlarımın karşısında küçük düşürdün!”

“Asıl sen sözünde durmuyorsun!” dedim onun gibi kısık sesle. Yine de gayet suçlayıcı bir tınım vardı. “Beni hapsetmeye kalktın! O anlaşmadaki tek kuralım özgürlüğümdü!”

“Özgürlüğün sağlığından daha önemli değil!”

“Özgürlüğüm her şeyden daha önemli!”

Sertçe nefes verdi. “Bu halde nereye gitmeye kalkışıyorsun?” Bu sorunun cevabını gerçekten merak etmiş olmalıydı. Yine de sert mizacı kaşlarını çatmama sebep oldu.

“Ne halde olduğumun farkındayım ama sana önemli olduğunu söyledim!”

“Ben de önemin ne olduğunu sordum, değil mi?” dediğinde omuzlarını düşü.

“Telefonum,” diye fısıldadım. *Bana inanmanızı sağlayacak tek şey.*

Kaşları kavislendi. Anlayamamıştı. “Ne olmuş telefonuna?”

“Çırağan Sarayı’nda kaldı.”

“Onca yaygarayı bir telefon için mi kopardın sen?” Sesi yükselmişti. Söylediğime ve davranışlarıma inanamıyordu. Bana zaten kimse inanmıyordu! Onu ittim.

“Evet!” diye bağırdım. “Başka türlü bana inanmayacaksınız!” Bir kez daha ittim. Ellerimdeki kan gömleğine bulaştı. “İçinde kayıt var! O kadına bir şey yapmadığının tek kanıtı! Hepiniz yalancı olduğumu iddia ediyorsunuz! Değilim! Sana hiç yalan söylemedim!”

Bileklerimi nazıkçe kavradı. Gözlerini kısa bir süre kapadıktan sonra yeniden açarak benimle göz göze geldi. “Baştan niye söylemiyorsun?” diye sorduğunda ellerimi çekiştirdim ama bileklerimi bırakmadı.

“İnanmayacaktın çünkü!”

“Neden inanmayayım?” Bir de soruyordu! Neden kimse yaptığının, davranışlarının karşısındakine ne hissettireceğini, ne düşündüreceğini akıl edemiyordu? Bana inanmadığını kendi ağzıyla söylemişti. Böyle bir şey duyduktan sonra davranışlarımin nasıl şekilleneceğini sanıyordu bu adam?

“Anlattıklarına inanmamıştın!” Duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı.

“O, karım olmadan önceydi.”

Sanki gerçek karısı olduk! Dün neysem bugün de oydum! Bir şey değişmemişti ki! “İyi! Bırak da gideyim o zaman!” Başını usulca salladı.

“Gidersin,” dediğinde rahat bir nefes verdim ancak aldığımnda boğazıma takılması çok sürmedi. Yere eğilip beni omzuna aldığında gür bir çığlık attım.

“Ne yapıyorsun!”

Bana cevap vermeden eve dönüp yürümeye başladı. “Telefonun için adam göndereceğim. Hâlâ oradaysa alıp getirirler.” Ancak şu an daha önemli bir konumuz vardı. Beni omzuna atmıştı. Çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştım. Çıktığım eve Eymir’in omzunda geri girmeyi kendime yediremezdim. Üstelik görebildiğim kadarıyla az önce ahkâm kestiğim insanların hepsi buradaydı. Yaptığı akıl alır gibi değildi.

“Eymir, ne yapıyorsun diyorum! Bıraksana beni!”

“Bırakma, aslan abim! Göster ona gününü!” Çıldıracaktım şimdi. Başımı kaldırmaya çalışarak konuşan Oflaz’a baktım.

“Öldürürüm, oğlum, seni!” diye bağırdığımda pis pis sırtıtmakla yetindi. Ayrıca korumalar bana mı gülüyordu? *Onları da öldürürüm!* “Rezil oluyoruz!” dedim sitemle.

“Kime rezil oluyormuşuz?” sorusuyla bir kez daha çırpındım.

“Adamlarına! Gülüyorlar bana!” Durdu ve olduğu yerde döndü. Artık adamlarının olduğu tarafa bakıyordu.

“Bir kez daha karıma gülerseniz şarjörü kafanıza boşaltırım!”

Gözlerim büyüdü. Çok normal bir şey söylemiş gibi yoluna döndü ve yürümeye devam etti. Yaptığım örgü aşağıya salınmıştı. Beni böyle tutması çok saçmaydı. Düzgünce kucağına da alabilirdi, sırtına atmak ne demek oluyordu?

“Eymir.”

“Evet?”

“İndirsene!”

“Kaldırınca indirmiyorum.” Kocaman bir çığlık attım. Öyle ki, sesimden dolayı Eymir sendeledi. Sesim her tarafta yankılandı.

“Ne biçim konuşuyorsun benimle!” diye bağırmaya devam ettiğimde sesimi kesmemi sağlayan bir şey duydum: Gülüyordu.

Bana gülüyordu!

Şaşkınlıktan bir daha ağzımı açamadım. O da fırsattan yararlanarak beni kaldığım odaya çıkardı. Eğilerek beni yatağa bıraktığında

hemen kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Doğrulduğu an konuştum. “Beni burada zorla tutamazsın!”

“Seni burada zorla tutmuyorum! İyiliğini düşünüyorum! Bunu anlamayacak kadar aptal mısın sen?”

“Dışarı çıktığımda ölecek olsam bile üzerime kapı kilitleyemezsin!” Yatakta oturduğumdan yüzünü görebilmek adına başımı kaldırdım. Tam önümde bana doğru eğildi. Sinirliydi ve belki de kendince haklıydı ama ben de öyleydim. Bir yere hapsedilme düşüncesi bile delirmeme neden olabilirdi. Eli çenemi kavradı, tutuşu sert değildi. Gözlerimin içine bakarak konuştu.

“Nasıl bir geçmişin olduğunu bilmiyorum, köstebek. Ama bir daha az önce yaptığın gibi bir işe kalkışırsan, sonu kötü olur.”

Dişlerimi birbirine bastırdım ve çenemi tutan elini ittim. Sonra ben de onun çenesini elimle kavradım. Ondan daha sert tutmuştum ama umurumda değildi. Yaptığım şeyi beklemediği için şaşırdı. Bu sefer yüzümü ben onunkine yaklaştırdım. “Eğer bir kez daha beni bir yere hapsedmeye kalkarsan, asıl o zaman sonu kötü olur, Eymir Valen!”

Gözleri kısıldı. Birkaç saniye gözlerimin en derinini görmeye çalıştı. Hemen ardından iki bileğimi de yakalayarak avucuna aldı ve bedenimi geriye itti. Sırtım yatakla buluştuğu an üzerime çıkarak ellerimi başımın üstüne sabitledi. Nefes alamadım. Ne yapıyordu?

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordu, burnu neredeyse benimkine değecekti. “Boyuna, cüssene bakmadan.” Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Ona yenileceğimi mi sanıyordu?

“Seni bu boyla devirebilirim,” dedim, bu cesareti nereden aldığımı bilmiyordum. İstese bana her şeyi yapabileceğine, adamlarını üzerime salabileceğine ve hatta canımı yakabileceğine emindim. Yapmıyordu. Sanki beni ölçüyor, sınırlarımı merak ediyordu.

“Devirsene.”

Bileklerimi oynattım ancak bir işe yaramadı. Tek eliyle iki bileğimi nasıl bu kadar güçlü tutabilirdi? Ondan resmen kurtulamıyordum. Bir kez daha zorladım ama sonuç değişmedi. Güç bakımından yetersizsem başka bir şey denerdim.

“Canımı yakıyorsun!” Bunu söylediğim an bileklerimi tuttuğu elini gevşetti, ben de fırsattan istifa ederek ellerimi çekip onu ittim. Zaten tek dizinin üstünde dengede durmaya çalıştığı için itişimle kendini sırtüstü sağa bırakmıştı. Zaman kaybetmeden üzerine çıktım ve bileklerini tutarak yatağa sabitledim. “Devirdim!” dediğimde gözlerine baktım.

Bakışları duraksamama yol açtı. O an yaptığım şeyin farkına vardım. Karnının üzerinde oturuyordum. *Karnının üzerinde*. Bileklerini tutabilmek için de yüzüne haddinden fazla yaklaşmıştım. Bu, olması gereken bir yakınlıktı. İyi bir yakınlık değildi.

“Devirdin,” diye fısıldadı. Sesi karnımda bir hava boşluğu yarattı. Metrelerce yüksekten düşüyormuş gibi hissediyordum.

“Ay! Çok pardon!” Gözlerimi büyüterek kapıya baktım. Nehir elindeki ilkyardım çantasını bizi görmemek için gözlerine doğru kaldırmıştı. “Devam edin, ben bir şey görmedim zaten!” Görmemesi gereken bir şey yapmıyorduk ki. Kalkmak için hareket edeceğim sırada Eymir bir elini kurtarıp belime sararak kalkmamı engelledi.

“Elindekini bırak ve dışarı çık, Nehir,” dedi altımdaki adam rahatça. Nehir hızlıca başını salladı, sonra elindekini yere atar gibi bıraktı ve koşar adımlarla odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Yüzümün kızardığına emindim.

“Of, çok yanlış anladı!” dedim utançla karışık bir sitemle.

“Yanlış anlamadı.”

“Nasıl anlamadı? Üzerindeyim!”

“Karımsın.” Benim abartılı tepkime kıyasla sakindi. “Gerçi genelde üstte olmayı tercih ederim.” Gözlerim büyüdü. Onu ittim. Evet, altımda olmasına rağmen ittim. Sonra da tekmeledim. Sonuç olarak artık ayaktaydım. Ondan birkaç adım uzaklaştığımda yatakta doğrularak oturur pozisyona geldi.

Dudaklarında serseri bir kıvrım vardı. Beni baştan ayağa o bakışla süzdü. Sonra gözleri ellerimin olduğu hizada duraksadı. Saniyeler içinde ciddileşerek yatağın boş kısmını gösterdi. “Otur.” Ciddi olduğu için ikiletmeden aramıza mesafe koyarak yanına oturdum. O an kalktı

ve Nehir'in yere bıraktığı ilkyardım çantasını alıp yanıma geri geldi. Oturup bedenini bana çevirdi. "Ellerini uzat." Gözlerimi kırptırdım. "Neden?"

"Adımı yazayım diye, Dünya," dedi birden. Alay ettiğini anlamak zor değildi. İlkyardım çantasını açarken ellerimi avuçlarım yukarı bakacak şekilde ona uzattım. Akan kanlar kurumuş, sonra ben yeniden zorladığım için yine kanamıştı. Artık kanamıyordu, tırnaklarımın açtığı yaraların etrafı kan toplamıştı.

Eymir pamuğa tentürdiyot dökerek nazikçe yaraların üzerine bastırdı. Mikrobun kırılması için yapılan bu işlemde keskin bir acı hissetmem gerekirdi normalde ama hissetmiyordum.

"Acıyor mu?" Başımı iki yana salladım.

"Hayır." Eli duraksadı. Gözlerini benimkilere doğru kaldırdı.

"Daha önce de mi böyleydi? Acıyı hissetmiyor muydun?"

"Böyle değildi. Bu evde uyandığım günden beri herhangi bir acı hissetmedim." Başını iki yana salladı.

"Bu hiç normal değil." Ona katılıyordum ama yorum yapmadım. Belki de hâlâ bana verdikleri ilaçların etkisindeydim, emin olamıyordum. Böyle bir şeyi ilk kez yaşıyorum.

Eymir avuçlarımdaki yaraları nazikçe temizledikten sonra gazlı bezle sardı. Aslında yara bandı da iş görürdü ama avuç içi olduğu için yara bandının terden yapışma gücün kaybedeceğini düşünüyordum. O da böyle düşünmüş olmalıydı. İki elimi de sardıktan sonra malzemeleri çantaya koydu. "Bedenine daha fazla yara açma diyeceğim ama..." Bakışları üzerimde gezindi. "Zaten açılmadık yara kalmamış." Gözlerimi kaçırdım. Bu yaraların izleri geçer miydi acaba? Eğer geçmezse estetik yaptıracaktım. Üzerimde kâbuslarıma giren bir anının izini taşımak istemiyordum.

Kalkacağı sırada konuştum. "Telefonumu alıracaktın, unutma."

"Unutmadım, çocukları göndereceğim." Başımı salladım. Yanımdan kalktı. "Dışarı çıkacağım. Evde kal ve biraz uyu."

Nereye gittiğini merak etsem de sormadım. Söylediklerine de karşı gelmedim çünkü yorulmuştum. Hem bugün oldukça erken kalk-

miştım ve bedenime fazlasıyla yüklenmiştım. Uykumun olduğunu o söylediğinde fark etmiştım. “Geri geldiğimde konuşacağız.”

“Ne konuşacağız?”

“Artık bir Valen’sin. Bilmen gereken şeyler var. Bu soyadını taşımak kolay değildir.” Aslında Saygun soyadını taşımak da kolay değildi. Babama ve ağabeylerime rağmen hiç değildi hem de. Şimdi işim iki kat zorlaşmıştı. İki soyun altında kalmamayı umdum. Eymir’i başımla onayladım. Benim de onunla konuşmak istediğim şeyler vardı zaten, merak ettiklerim vardı. Ortamın kendiliğinden oluşması işime gelirdi.

“Bir şey olursa çocuklara söyle,” dediğinde burnumdan sert bir nefes verdim.

“Sanki beni dinliyorlar da.” Homurdanmamı duymuştu ki zaten bunun için söylemişim.

“Dinlemezlerse dinletirsin.” Adamlarını uyaracağını söylemesini bekliyordum, bunu değil. Şaşkınca ona bakarken bana göz kırparak odadan çıktı. Birkaç saniye ardından kapıya baktım.

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp rahat bir şeyler giydim. Uyumak istiyordum. Saat daha öğlen olmalıydı ama çok uykum gelmişti. Yatağa uzanarak yorganı üzerime çektim. Hava sıcaktı ancak umurumda değildi. Dizlerimi karnıma çekerek olabildiğince küçüldüm ve gözlerimi kapadım.

Zihnim karanlığı algıladığında orada yanıp sönen bir gerçek karşıladı beni: Ben bugün evlenmişim.

Kapı çalıyordu. *Hem de çok gürültülü.* Bu yüzden uyanmışım. Uzandığım yatakta hafifçe doğrularak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerim karanlık odaya yavaş yavaş alıştı ve etrafı görmeye başladım. O an kapıyı çalan her kimse daha şiddetli vurmaya başladı. Kilitli değildi, gelen kişi neden içeri girmiyordu?

Gözlerimi kırptırdım. Odadaki dolap, yere bıraktığım poşetler, uyumadan önce çıkardığım ve gelişiğüz elbise nereye

gitiymişti? Duvarlar bomboştu. Odaya biraz daha bakındığımda nefeslerim hızlandı.

Küçükken kendi ellerimle çizdiğim resim. *Kalbin içindeki ağabeylerim ve ben... Bu nasıl...* Gözlerim kocaman açıldı. Yataktan hızlıca kalkıp kapıya koştum. Kulpu çevirdiğimde açılmadı. *Kapı. Açılmadı.*

Duyduğum ses... Kapı falan çalmıyordu. Kalbim korkuyla atıyordu. *Hayır!* Beni buraya nasıl getirmişlerdi? En son Eymir'in evindeydim. Burada olmamam gerekiyordu. Kulpu birkaç kez daha zorladım ama açılmadı. *Hayır, hayır!*

"Kapıyı açın! Ben size bir şey yapmadım, açın!" Hiçbir yanıt alamadım. Zaten kalbimin sesi dışında da hiçbir şey duymuyordum. Gözlerimden birer birer yaşlar aktı. Kapıyı tüm gücümle yumrukladım. "Abi! Yalvarırım kapıyı açın!" Haykırışlarım cevapsız kaldı. Nasıl bu kadar acımasız olabilirlerdi? Korkuyordum, artık kapalı kapılar beni çok korkutuyordu. Çıkmak istiyordum! "Çıkarın beni buradan!"

Kurtulabilmek için etrafa bakındım. Kendime bir çıkış yolu aradım. O sırada yatağın üzerinde gördüğüm silah beni kendine çekti. Akan gözyaşlarımı hızlıca silerek silahı yataktan aldım. Ancak o kadar ağırdı ki, taşıyabilmek için iki elimi kullanmak zorunda kaldım. Kilide ateş edebilirim buradan kurtulurdum.

Silahla birlikte kapının önüne ilerledim. Ancak bu çok zor oldu. Sanki küçük bir tabanca değil, tonlarca ağırlıkta bir şey taşıyordum.

Zorlukla silahı kaldırarak kilide nişan aldım, sonra da düşünmeden tetiği çektim. Silah patladı, sanki ağır çekimle ilerleyen mermiyi salisiyle izledim. Kilide isabet etmesi gerekirken birden ortaya çıkan bir bedene denk gelmesi, silahı korkuyla yere düşürmeme sebep oldu.

Bu, Kayahan'ın beni zorla evlendirmeye kalktığı adamdı. Ona yakın değildim ancak ellerim kan olmuştu. Sadece ellerim değil, tüm bedenim kan içindeydi. *Tüm bedenim.* Karşımdaki adam dizlerinin üzerine düştüğünde arkasında beliren canavar gerilememe yol açtı. Başımı bilinçsizce iki yana salladım. *Hayır. Tekrar olmasın. Olmasın!*

Ellerinin kemere gittiğini gördüm. Korku içinde o kadar büyüdü ki, bana kaçacak bir yer bırakmadı. Sağıma ve soluma baktım ancak

gidecek yer yoktu. Duvarlar üzerime geliyordu, kapı kilitliydi. Kolumda ve yanağımda dokunuşlar hissettim.

“Uyan artık be, kızım! Yedin bitirdin kendini!”

Açık olduğunu sandığım gözlerimi açtım. Bana dokunan her kimse onu öyle hızlı ittim ki, bırakmak zorunda kaldı. Gitmek istiyordum. *Kapıyı açsınlar! Üstüme kilitlemesinler.* Bedenimi geriye çektiğim sırada bileğimi tutan kişi bana engel oldu. “Düşeceksin.”

“Bırak beni!” diye çığlık attım ve yine her kimse onu ittim. Bırakmadığı için her geçen saniye daha çok çırpınıyordum. “Dokunma, bırak!”

“Düşeceksin diyorum, kendine gel!”

İstemiyorum, istemiyorum! Tek istediğim buradan kurtulmak!

Bileğimi tutan ele eğildim ve dişlerimi koluna geçirdim. Bir inleme duyuldu, buna rağmen bileğimi bırakmadı. Ben de daha sert ısır-dım. Damağıma metalik bir tat yayıldı.

“Siktir!”

Tuttuğu bileğimi kendine çekti. Bedenim ona doğru savrulduğu sırada dişlerimi teninden ayırdım. Çeneme doğru bir şey süzüldü. “Hep mi deliydin, yoksa bu hallerin bana mı özel?” Sitemle sorulan soru derin bir nefes almamı sağladı. Sonunda akıl ederek karşımdaki adamın kim olduğuna baktım. *Eymir’di.*

Dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Gözlerimi kırıştırdım. Odayı inceledim. Burası Eymir’in eviydi. Tüm o gördüklerim bir kâbustan ibaretti. Gerçek değildi. Kapıya baktım, yarı açıktı. Kilitlenmemişti. Hızla inip kalkan göğsümle birlikte gözlerimden boşalan yaşlar bana gerçek ile rüyayı sorgulattı. Gördüklerim gerçek olmamasına rağmen nasıl canımı bu kadar yakabilirdi?

“Kolumu niye ısıırıyorsun, kızım?” Sorusuyla bakışlarım aşağıya yöneldi. “Karı diye aldık, yamyam çıktı!” Gözlerim büyüdü. Bileğinin biraz üstü dişlerimin iziyle çevriliydi ve kanıyordu. Az önce çenemden aktığını hissettiğim sıvı da onun kanıydı. Tüm bunlara rağmen beni bırakmamıştı. Yatağın tam kenarındaydım ve bedenim tutuşundan güç alıyordu, bırakırsa dengemi sağlayamayıp yere düşerdim. Onu ısırmıştım ama yine de düşmeme izin vermemişti.

Hâlâ bileğimi tutarken diğer elini bana doğru kaldırarak işaret-parmağını salladı. “Bana bak! Kuduz değilsin, değil mi?” Başımı iki yana salladım.

“Hayır, değilim,” dedim sessizce. Hemen ardından da akan burnumu çektim. O kadar şaşkındım ki, sesim bile doğru düzgün çıkmıyordu. Elini indirerek yüzüme baktığında göz göze geldik. Sert bir nefes verdi.

“Masum masum cevap veriyor bir de!” diye soluduğunda gözlerimi kaçırdım. Kanayan koluna baktım.

“Özür dilerim, bilerek yapmadım.” Başka da ne diyeceğimi bilemedim.

“Özür mü dilersin?” Sesi sertti. “Etimi koparıyordun!”

Yeniden gözlerine baktım. “Ama bilerek yapmadım ki!”

“Bilmeyerek yapılacak şey var, yapılmayacak şey var! Isırmak nedir?”

“Bıraksaydın o zaman!”

“Bıraksaydım da düşseydin, değil mi?”

“Düşseydim!”

“Düşemezsin!”

“Nedenmiş!?”

“Karısını bile tutamıyor derler!”

“Desinler!”

“Sikerim!”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum. Bağırıp durduğumuz için ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sert bakışlarına karşılık haklı olduğunu düşünerek sesimi alçalttım. “Korktuğum için ısırdım,” dedim mırıldanır gibi. Çatık kaşları düzeldi. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım, böylelikle düşme tehlikesi ortadan kalktı. Bileğimi tutan elini çektiğinde ayağa kalktım. Hızlı ama sessiz adımlarla yatağın diğer tarafına ilerleyip yerdeki ilkyardım çantasını aldım. Eski yerime döndüm ama bu sefer dizlerimi kırarak bacaklarımın üzerine oturdum. Eymir hareket ettiğim süre boyunca sessizce beni izledi.

Isırdığım kolunu tutup kendime çektim ve yarasını kontrol ettim.

Hâlâ kanıyordu. *Ne ısırmışım be! Biraz daha zorlasaymışım ciddi ciddi tenini koparacaktım.*

“Dikiş gerekir mi ki? Nehir’e haber vereyim mi?”

“Gerekmez,” dedi sadece. Başımı usulca sallayarak çantayı açtım ve gerekli şeyleri çıkardım. İlkyardımı az çok biliyordum ama daha fazlasından bihaberdim. Kanama dursun diye öncelikle yaraya pamuk bastırdım. Zaten çok kanamıyordu fakat işlem yapabilmem için tamamen durması gerekiyordu.

“Acıdı mı çok?” diye sordum kendimi tutamadan. Suçlu hissediyordum.

“Senin aksine ben acı hissediyorum, Köstebek.” Dudaklarımı suçlulukla birbirine bastırdım. Sessiz kaldım. Özür dilesem bile bir şey değişmeyecekti. Kanama dursun diye beklerken sessizliği bozarak konuştu. “Neden korktun?”

Anlamazdan geldim. “Hı?”

“Korktuğun için ısırıldığını söyledin.”

Bir anlığına dudaklarım açılıp kapandı. Kelimeleri nasıl birleştireceğimi bilemedim. “Kâbus...” dedim ama devamını getiremedim.

“Ne gördün?” Gördüğüm şeyi anımsamak titrememe sebep oldu.

“Hiçbir şey!” Bir daha sormasın diye yüksek sesle konuşmuştum. Anlatmak istemiyordum. *Hatırlamak da.* Gözüm sık sık kapıya kayıyordu. Açık olduğunu görmek beni rahatlatıyordu. Her an kalkıp gidebileceğimi bilmek iyi hissetmemi sağlıyordu.

Başka bir şey sormadı. Ben de işime devam ettim. Pamuğu kaldırıp yarayı kontrol ettiğimde kanamanın durduğunu gördüm. Canını yakmamaya çalışarak mikrop kapmasın diye tentürdiyot sürdüm. Sonra da pamukla sardım. Daha sonra Nehir’e gösterse iyi olurdu çünkü bu tür şeylerde pek becerikli değildim.

Şu hayatta seçeceğim en son meslek büyük ihtimalle sağlık sektörüyle ilgili olurdu. Birinin canını yakmaktan korkardım; rahat dikiş atamaz, tenini kesemez, eklemeler ve çıkarmalar yapamazdım. Aklımda hep “acıyor mudur” sorusu yer edinirdi.

“Bitti,” diye fısıldadım. Etrafa dağılan eşyaları toparlayarak çantaya geri koydum.

“Bu yaptığının bir karşılığı olacak,” dediğinde gözlerimi kırpıştı-
rarak yüzüne baktım.

“Sen de beni mi ısıracaksın?” Söylediğimi bekleliyormuş gibi
birden sert bir nefes vererek güldü. Gülüşünü görmeyeyim diye de
yüzünü sağa çevirdi. Sonra kendini toparlayıp yine bana döndü.

“İstiyorsan ısırırım ama sonrasında amacımız biraz farklılaşabi-
lir.”

Nasıl da utanmadan ayıp şeyler söylüyor...

“Yok, istemem,” dedim söylediğini ciddiye alarak. Yataktan kalktı
ve yukarıdan bana baktı.

“Kalk,” dediğinde kaşlarımı çatıp karşı çıkacaktım ki, yaptığım
şey aklıma gelince vazgeçtim. Ayağa kalkarak karşısında durdum.
Yüzümü inceledikten sonra bana arkasını döndü ve kapıya ilerledi.
“Beni takip et.”

“Nereye?”

Cevap vermedi. Arkasından ilerledim. Odadan çıktık ve merdi-
venlerden indik. Gösterişli holde bulunan sağdan ikinci kapıdan gi-
rerek gözden kayboldu. Adımlarımı durdurdum. Orada ne olduğunu
bilmiyordum. Girmeli miydim? Derin bir nefes aldım ve ayaklarımı
hareket ettirerek ilerledim. Ne beklediğimi bilmesem de buranın mut-
fak olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Yalıdakinden daha büyüktü.
Gördüğüm en büyük mutfaklardan biri olabilirdi.

Eymir ortada bulunan ve bar tezgâhına benzeyen masaya otur-
muştu. Ona garip garip baktığımda eliyle mutfak dolaplarını gösterdi.
“Kahve,” dedi.

“Hı?”

“Kahve yap kocana.”

“Kahve mi yapayım?”

“Evet.”

“Neden?”

Kolunu kaldırarak sargılı kısmı gösterdi. “Bunun karşılığı olarak.”
Gözlerimi kırpıştırdım. Şaşırmıştım çünkü daha farklı bir şey bekli-
yordum. Ne bileyim, sonuçta canını yakmıştım. Karşılık olarak bir
kahve istemesi garip gelmişti.

“Ama önce git de şu ağzını bir yıka.” Parmaklarımı otomatik olarak ağzıma götürdüm.

“Ne varmış ağzımda?”

“Kanım var! Yamyam!”

Unutmuştum. Başımı hızlıca salladım. Sonra mutfaktan çıktım ve üst katta yerini bildiğim banyoya girerek ağzımı yıkadım. Büyük ihtimalle aşağıda da bir tane vardı ama ben bu evde pek bir yer bilmiyordum.

Ağzımı suyla çalkalayarak kan tadının gitmesini umdum. Yüzümü aynada kontrol ettikten sonra kana dair bir iz görmedim. Banyodan çıkmadan önce yüzümü de yıkadım. Tekrar alt kata indiğimde Eymir aynı yerde oturuyordu.

“Geldim.”

“Gördüm.” Her şeye de cevabı vardı. “Görelim elinin marifetini,” dedi dolapları göstererek. Ellerimdeki sargılar yıkarken ıslanmıştı, o yüzden çıkarmıştım. Tırnaklarımla açtığım yaralar kabuk bağladığı için şu an bir sıkıntı yaratmazdı. Kabuk kalktığı an kanayacağına emindim, o yüzden dikkatli olacaktım. Dolapların olduğu tarafa ilerledim.

“Kahve nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Ben nereden bileyim peki?”

“Ara, bul.”

Kendimi ona karşı mahcup hissettiğim için bu durumu resmen kullanıyordu. Söylediğine karşılık verirdim de masaya yasladığı sargılı kolu gözüme batıyordu. Sanki zaten bunun için kolunu öyle yerleştirmişti. Ona arkamı döndüm ve dolapları bir süre karıştırdım. Kahve fincanlarını bulmak kolay oldu ama bu koca mutfakta kahveyi bulmak işkence gibiydi. O kadar çok malzeme vardı ki, baktığım yerlere tekrar bakmak zorunda kalıyordum çünkü gözümünden kaçıyordu.

“Of, bulamıyorum!” diye sitemle konuştum alttaki dolabın kapağını kapatırken. Tüm dolaplara bakmıştım. Hiçbir yerde yoktu. Baharatlıkların olduğu kısmı üç, bakliyat bölümünü de iki kez kontrol etmişim üstelik. Kahveyi başka nereye koyabilirlerdi ki?

“Tezgâhın üstüne bakmaya ne dersin?” Omzumun üzerinden Eymir’e baktım. Kaşlarım çatıldı. Eğer söylediği yerde çıkarsa -ki muhtemelen çıkacaktı- işte o zaman tüm kahveyi başından aşağıya boşaltacaktım.

Tezgâhın ocak tarafına yerleştirilmiş üç tane kap gördüm. Onlardan birinin içinde şeker, diğerinde tuz ve sonuncusunda ise kahve vardı. Kabı elime alarak Eymir’e döndüm. “Madem yerini biliyordun, neden söylemiyorsun? Bakmadığım yer kalmadı!”

“Bakmadığın tek yer tezgâh olduğu için fikir yürüttüm,” dedi rahatça. Cam kabı kafasına atasım geldiyse de yapmadım. Sabırla önümde döndüm ve kahve makinesini ilerledim ki o an konuştu.

“Makinede değil, ocakta yap.”

“Bak buldun, bulandırıyorsun!”

“Etimi kemiğimden ayırıyordun,” dedi tekrar karşı gelmemem için bana yaptığımı hatırlatarak. Kolunu bedeninden ayırmak istiyordum şu an. Yaptığımdan pişmandım ama beni sinirlendiriyordu. Derin bir nefes alıp verdim ve kahve fincanlarını bulduğum dolabın kapağını açarak kontrol ettim. Neyse ki cezveyi buraya koymuşlardı. Her şeyi eksiksiz şekilde tezgâha bıraktım. Şimdi kahve yapabiliirdim.

“O ikinci fincan niye?”

“Niye olacak? Kendime de yapacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın.” Kaşlarımı çatarak Eymir’e baktım.

“Neden yapmıyormuşum?!”

“Çünkü bu bedenle kafein alamazsın.” Başımı eğerek vücuduma baktım. Yaralarımın ilk günkünden farkı yoktu. Bu sabah Nehir’in verdiği birkaç ilacı içmiştim. Ama üstünden saatler geçmişti.

“Bir şey olmaz.”

“Olur.”

“Olmaz.”

“Olur!” dedi sertçe. Onun bir şeyleri tekrar etmeye olan nefretinin sebebini bilmiyordum ama olur diyorsam olurdu.

“İçeceğim!”

“Köstebek.”

“Ne var?”

Dudağının kenarına tehlikeli bir kıvrım yerleşti. “İsmi benimsedin bakıyorum.” Dikkati, her söylediğime bir imada bulunması ve diğer her şeyiyle bana uyarı veriyordu. Onunla tartışırken, konuşurken, hatta bakışırken bile dikkatli olmam gerekiyordu.

“Ne yapayım? Öyle seslenip duruyorsun!”

“Bana kahvemi yap. Bir kahveyi bir saate yapamadın,” dedi hemen konuyu değiştirerek. Kahvesini bir saate yapamama sebebim malzemeleri bulamadı. Bunun gayet farkındaydı ama belli ki beni daha da sinirlendirmek istiyordu ve başarıyordu da. Bana kurmaya çalıştığı oyunu fark ettiğim için sakince yanıt verdim.

“Kendime de yapacağım. Yoksa yapmam.”

“Kendine yapmayacaksın. Bana lafımı tekrar ettirme.”

“Ama canım çekti!”

“Umurumda değil.” Sakinliğim uçup gitti. Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. Keşke daha sert ısırsaydım! Önüme döndüm ve kahrolasınca kahvesini yapmaya koyuldum. Arkamdan, “Tek şekerli içiyorum,” dedi. Sabır çekerek tek şekerini de ekledim ve kahve olana kadar bekledim. Olunca da fincana döktüm. Fincan altlığı kullanmadan oturduğu masaya yaklaştım ve önüne bıraktım.

“Köpüğü nerede bunun?”

“Tüküreyim istersen?” Sert bir nefes vererek güldü. Minik ve saliselik bir gülüştü ama oradaydı. Sandalyelerden birini çekerek yanına oturdum. Eğer beğenmezse, asla ama asla yenisini yapmayacaktım. Fincanı masada önüme doğru itti. Bir kaşımı kaldırarak yüzüne baktım.

“Tek bir yudum,” dedi. Dudaklarımı şaşkınlıkla araladım. Kahvesinden içmeme izin mi veriyordu? Şaşkınlıkla bir yüzüne, bir de bana uzattığı kahveye baktım. Böyle yapacağını bilseydim daha çok özenirdim. Her an vazgeçecekmiş gibi baktığı için hevesle kahve fincanına uzandım ve oldukça büyük bir yudum aldım. Böylelikle fincanın yarısı bitti. Fincanı ona geri uzattığımda bana ters ters baktı. “İyi ki tek bir yudum dedik!”

“Zaten tek bir yudum içtim.”

“Fil misin, kızım sen? O nasıl yudum? Telvesi kalmış sadece.”

Omuz silktim. Ne yapayım, fırsatları değerlendirmeyi öğretmişlerdi bana. Uzun süre kahve içmeme izin vermeyecekti. O yüzden alabildiğim en büyük yudumu almıştım. Gerçi sıcak olduğu için biraz ağzım yanımtı ama mühim bir mesele değildi.

Fincanda kalan kahveyi kafasına dikti. Ağzım değdiği için içmez sanıyordum ama hiç umursamadan dudaklarımın değdiği yerden içmişti. “Eline sağlık,” dedi fincanı masaya bırakarak. Pek bir şey içebildiğini sanmıyordum ama yine de bunu söylemesi hoşuma gitti.

“Afiyet olsun,” dedim sakince.

“Bıraksaydın olurdu,” dedi hemen. Gözlerimi devirdim. *Buna da yaranılmıyor!* Kollarımı sitemle kavuşturarak arkama yaslandım. Eymir ayağa kalktı ve mutfağın kapısına ilerleyerek kapıyı kapattı. Hareketlerine dikkat kesildim. Kilitleyecek miydi?

Kilitlemedi. Kapıyı kapatıp az önceki yerine geçtiğinde panikleyen göğsümü rahatlatmak için derin bir nefes aldım. Küçük bir hareketin beni bu kadar etkilemesi hiç mantıklı değildi. Mantığı geçtim, sağlıklı değildi. Bir kilidin beni bu kadar hızlı şekilde korkutmaması gerekiyordu ama kendime engel olamıyordum. Düşüncelerim hemen en kötü senaryoyu yazmaya başlıyordu. “Bakma şu kapıya artık, kilitli değil. İstedğin zaman çıkabilirsin.”

Gözlerimi kapıdan çekerek Eymir’e baktım. Kapıyı neden kapattığını az çok tahmin edebiliyordum. En son konuşacağımızı söylemişti, her ne konuşacaksak başka kimsenin duymamasını istiyordu sanırım. Konuşmasına başlamadan aklımda yanıp sönen ve meraktan zihnimi kemirdiğim soruyu dile getirdim.

“Adamlarından bir haber var mı? Telefonumu bulmuşlar mı?”

“Bulamamışlar.” Kaşlarım çatıldı. Konuşmasını sürdürdü. “Telefon ve birkaç özel eşya daha görevliler tarafından bulunmuş ve yalıya gönderilmiş.” Gözlerimi kısaca kapattım. Eğer daha erken aklıma gelseydi, böyle bir sorun yaşamayacaktım. Kendime sitem etsem de hiçbir şey değişmeyecekti. O telefonu artık sadece ben alabilirdim. Gözlerimi açarak Eymir’e baktım.

“Yalıya gitmem gerekiyor.”

Bana alayla baktı. “Yok ya?” diye sorguladı öncelikle. “Seni ken-

di ellerimle teslim etmeyi düşünseydim, dün geldiklerinde verirdim,” dedi, sesi sertti. Bakışlarının ciddiyeti içime işliyordu ve söyledikleri göğsüme baskı uyguluyordu.

“O telefonu almam gerek.”

“Olan oldu, Dünya. Kendini kime kanıtlamak istiyorsun?”

“Onlara! Bana inanmadığı için bunu yaptı. Öğrensın ve pişmanlıktan gebersin istiyorum!”

“Peki sonra?”

“Sonrası umurumda değil. Ben yalancı değilim. Beni yalan söylemekle suçlayıp durdular. Sen de öyle. Adamların da!”

“Adamlarım öyle bir şeye cüret edemez,” dediğinde ona inanmayan gözlerle baktım. Tayanç cüreti geçmiş, beni bu yüzden yargılamıştı. Ancak ona söylemedim çünkü benimle uğraşanla uğraşmak istiyordum. Gözleri kısıldı, yüzünü hafifçe benimkine doğru eğdi ve kısık sesle sordu: “Biri sana bir şey mi söyledi, Dünya?”

“Hayır.”

“Şu an bana yalan söylediğini anlayabiliyorum,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. “Kim?”

Dudaklarım açılıp kapandı. Tek bir kelimeye nasıl ölümü sığdırabildiğini bilmiyordum ama bakışları gerilmeme neden oluyordu. Ayrıca yalan söylediğimi nasıl anlamıştı? Ben bu konuda profesyoneledim. Gözlerimi onunkilerden kaçırdım. “Sana hayır dedim.” Söylediğimle aldığı sert nefesi duydum.

“Konuşurken yüzüme bak.”

“Bakmak istemiyorum.” İstemiyordum çünkü gözleri içimi deliyor, söyleyip söyleyemediğim ne varsa sanki her şeyi görebiliyordu. Söylediğimden ve hareketlerimden memnun olmadığını, aldığı sert nefeslerden anlayabiliyordum. Sinirlenmiş olmalıydı ama bu konu hakkında tek kelime daha etmedi.

“İki hafta sonra düğün olacak,” dedi hiç beklemediğim bir şekilde. İnadım anında yok oldu ve yüzümü ona çevirdim. “Yani herkes karım olduğunu öğrenecek.” Bu durum neden heyecanlanmamı sağlıyordu? “Bu yüzden şimdiden bu gerçeği kabullen. Hareketlerine buna göre çekidüzen ver. Dışarı çıkmak konusunda seni sınırlamıyorum, mesle-

ğini de yapabileceğini söyledim ama tüm bunları artık bir Valen olarak yapacaksın. Sakın bunu unutma.”

Doğru ya, artık bir Valen'dim. *Dünya Valen.*

“Daha önce de söyledim,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Seni rezil edecek bir şey yapmam.” *Tabii kafamı bozmazsan.* Sınırlarım yoktu benim. Dün Tayanç çok doğru bir noktaya değinmişti. Etik ilkelerimin olmadığını söylemişti. Gözüm karardığında ne etiği ne de başka bir şeyi sayardım.

“Konu beni rezil edip etmemen değil, Dünya. Ben tehlikeli bir adamım. Belki de Kayahan'dan daha tehlikeliyim. Bu durum senin için geçerli değil ama her tarafta düşmanlarım var, ki son yaptıklarımından dolayı işler daha da ciddileşti. Şu an tüm gözler üzerimde, dolaylı yoldan senin de üzerinde. Dışarı çıkarken senin için ayarladığım adamlarla çıkacaksın ve nereye gidersen git, haberim olacak. Benden habersiz tek bir adım dahi atmayacaksın. Anlaştık mı?”

Uzun zamandır yurtdışında olma sebebim güvenliğimdi. Yani bana öyle söyleniyordu. Kayahan ve Özgür işlerini veya düşmanlarını, yaptıklarını bana anlatmazlardı. Ancak onların anlatmadığı her şeyi Atahan'dan dinlerdim. Bu yüzden içlerinde bulundukları âlem hakkında bilgim vardı. O düğün gerçekleştiğinde hem Saygunların kız kardeşi olarak tehlikeye girecektim hem de Valen'in eşi olarak. Lakin artık tüm bu şeyler bana anlamsız geliyordu. Hayata dair bir inancım kalmamıştı. Tek istediğim intikam almaktı ve alacaktım da.

Başımı salladım. “Anlaştık.”

O da başını salladı. “Güzel.”

Söylediğini tekrar ettim. “Güzel,” dedim sessizce. Siyaha kaçan kahverengi gözleri yüzümde oyalandı. Sonra derin bir nefes aldı. Sessizlik onun gözlerinin içinde konuşuyordu sanki. Daha önce hiçbir insanda onun bakışlarına denk gelmemiştim. Susarken nasıl konuşmayı başarıyordu? Daha da önemlisi, benim onun gözlerinin konuştuğu dili bilmememdi. Bana bakarken kim bilir neler neler diyordu da haberim olmuyordu.

Onu anlayamadığım için soru sormaya karar verdim. “Ofraz, Nehir ve Tayanç senin neyin oluyor?”

Gerçi Nehir'e bu soruyu sormuştum ama Eymir'den duymak istiyordum. "Adamlarım," dedi düşünmeden. Gözlerimi kırıştırdım.

"Ama onlar diğer adamlarına hiç benzemiyor."

"Benzemezler."

"Farkları ne ki?"

"Bana asla ihanet etmeyecek olmaları." Birilerine bu kadar güvenmesine gıpta ettim. Ne de olsa, ben ağabeylerime bile bu kadar güvenemiyordum.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Belki de bu sorunun cevabını öğrenirsem, benim de güveneceğim insanlar olurdu.

"Ortaya canını koyduğunda kendileri için değil de senin için çalışıyorlarsa emin olursun." Söylediği şey birden geçmişin sayfalarını açmama yol açmıştı. Benim için babama karşı gelen çocuklar tanıyordum bir zamanlar. Ancak şimdi hepsi yabancıydı.

"Anladım," dedim fısıldayarak. "Ama sanırım herkesin döneceği bir yer oluyor." Gözlerim bileklerime düştü. "Yine de umarım değişmezler." Bir şey söylemesine izin vermeden başka bir konuya geçiş yaptım. "Benim saatim vardı. Eşyalarımın arasında onu bulamadım. En son bileğimdeydi. Görmüş olabilir misin?"

"Görmedim. Sordururum yine de çocuklara." Başımı usulca salladım. Sevdiğim bir saatti. Özgür hediye etmişti. Her ne kadar ondan nefret etsem de kaybetmeyi istemezdim. Eşyalar içlerinde anı biriktirirdi. Odamdaki eşyalarımı Kayahan, Yelda istiyor diye atmıştı. Benim düşündüğüm gibi düşünmüyor olmalıydı.

Onlara rağmen anıları barındıran eşyalarımı saklayacaktım çünkü bana sığınacak başka bir şey bırakmamışlardı. Beni bir eşyanın acısını çekecek kadar kimsesiz bırakmışlardı.

"Bazen gözlerinde ne görüyorum, biliyor musun?" Dalgın gözlerimi kaldırarak bana bu soruyu yönelten adama baktım.

"Ne görüyorsun?"

"Bir uçurum."

"O nasıl oluyor?"

"Oluyor işte." Hafifçe yüzüme doğru eğildi ve gözlerimin ardındakileri görmeye çalıştı. "Olduruyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evin sessizliği çevremizi sarıyor ama ikimize dokunamıyordu. Sanki dudaklarımız kapansa, gözlerimiz konuşmaya devam edecekti.

“Gözlerinde uçurum taşıyan bir kadının ne denli tehlikeli olabileceğini biliyorum.” Bir elini kaldırarak yüzüme düşen saç tutamıma dokundu. Asi tutam eline tapıyormuş gibi parmaklarına dolandı.

“Daha önce öyle bir kadınla tanışmış gibi konuştun.”

“Çünkü tanıştım.” Dişlerimi birbirine bastırmamak için kendimi zor tuttum. Acaba Tayanç’ın bahsettiği kadın olabilir miydi? Benim kocamın başka bir kadından bahsetmesi hiç hoş değildi. Sahte bile olsa, sonuçta kocamdı.

“Sonra ne oldu?”

“Kendini öldürdü.”

Duraksadım. Böyle bir cevap beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim ancak o zaten bir şey söylememi beklemiyordu. “Ya kendini ya çevreni, köstebek.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bu da ne demek şimdi?” Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Alay veya gülme barındırmıyordu. Büsbütün acı vardı. Parmağına doladığı saç tutamımı serbest bırakarak geri çekildi.

“Gün aydınlandığında seninle hastaneye gideceğiz.” Konuyu değiştirerek söylediği kaşlarını çatmama sebep oldu. Sorumun cevabını istiyordum ama belli ki vermeye niyeti yoktu.

“Neden hastaneye gidiyoruz?”

“Kuduz aşısı olacağız.” Gözlerim o kadar hızlı büyüdü ve o kadar hızlıca sinirlendim ki, kendime engel olamayarak elimi kaldırıp omzuna yumruk attım.

“Bana köpek mi demeye çalışıyorsun sen?”

Vurduğum koluna baktıktan sonra keyifle ısıldayan gözlerini bana çevirdi. “Ben bir şey demiyorum. Sen diyorsun.”

“Eymir!”

Zevkle sırtıttı. “Şakaydı.” Bu adamın şaka anlayışı kendisini yakın zamanda mezara götürürdü. Katili de ben olurdum. “Senin için gidiyoruz hastaneye.” Dişlerimi birbirine bastırdım. Her nasıl baktıysam kendini korumaya alarak geri çekildi. “Acı hissetmediğin için. Kont-

role gidiyoruz.” Açıklamasıyla az da olsa sinirim dağıldı. Söylediğini dikkate aldım ve hemen bir soru sordum.

“Nehir doktor değil mi?”

“Doktor ama yeni mezun. Profesyoneller görsün. Sağlığını öteleyemeyiz. Sorunun ne olduğunu öğrenelim bir an önce.” Gözlerimi kırıştırdım. Bu kadar önemsemesine şaşırsam da sonradan eşi olduğum gerçeği dank etti. Karısının sorunun ne olduğunu bulamazsa sonra etrafındakiler ne derlerdi? Başımı usulca sallayarak onu onayladım çünkü ben de içinde olduğum durumdan rahatsızdım.

“Saat kaç şu an?”

Telefonunun ekranını aydınlatarak saate baktı. “Üç kırk iki.” Gözlerimi kırıştırdım.

“Sabah mı?”

“Sabah.”

Farkına vardığım şeyle içimden bir şaşkınlık nidası yükseldi. Ben en son uyuduğumda vakit öğlen falandı. Bir saat önce uyandığımı düşünsek, epey uzun zamandır uyumuşum demektir. Oysa günde en fazla yedi saat uyuyan bir insandım. Burnumdan sert bir nefes verdim. Bedenimdeki acıları hissetmiyordum ama etkilerini bu şekilde gösteriyor olabilirdi. Acısını hissetsem bu kadar kolay hareket edemeyeceğimi biliyordum. Garip bir şeydi. Çözülmesi gereken bir şey...

Ben düşünürken Eymir’in telefonu çaldı ve sessizliği bozdu. Ekranı baktığında kaşlarının çatıldığını gördüm. Bana kısa bir bakış attıktan sonra telefonunu açarak kulağına yasladı. “Oğlum, bak, son zamanlarda gözüme çok batıyorsunuz. Kapıma dayanmalar, gecenin üçünde aramalar falan. Âşık mısınız, amına koyayım?” Oturduğum yerde istemsizce dikleştirdim. Eymir karşı tarafı dinledikten sonra alaycı bir şekilde güldü. “Sizin bu cesaretinizi de aklım almıyor, biliyor musun? Abine güvenip bir işlere kalkışma, Küçük Saygun.”

Küçük Saygun? Atahan olamazdı çünkü o Kayahan’a güvenmezdi. Özgür olmalıydı.

“Burada. Benim yanımda. Yatağında.” Gözlerimi kırıştırdım. Özgür’ün öfkeli sesini duyar gibi oldum. Nefesimi tutmuştum. Ne-

ler söylediğini merak ediyordum. Gerçekten gecenin bir yarısında ne diye aramıştı ki?

Eymir küçümseyici bir şekilde güldü. “Karım diyorum, aslanım. Karım.” Yumruklarımı sıktım. Lakin bunu yaptığım an Eymir elimin üzerine kendisininkini yerleştirmiş ve yumruklarımı açmamı sağlamıştı. Şaşkınlığımı yaşayamadan karşı tarafla konuşmaya devam etti. “Merak etme, düğünümde sizin için en önden yer ayıracağım. Ne de olsa karımın kardeşisiniz.”

“Değiller,” diye homurdandım. “Reddettim onları.” Söylediğim şey keyiflenmesini sağladı. Ama Özgür’e bu keyfi yansıtmadı. “Hayır, karımla konuşamazsın,” dedi ancak o sırada bana sorar gibi bakmayı ihmal etmedi. İstesem Özgür’le konuşabileceğimi anladım ama istemiyordum. Başımı iki yana salladım. “Beni alakadar etmez. Kardeşini piçin birine vermeden önce düşünseydin.” Telefonu kulağından çekerek kapattı.

“Neden aramış?” diye sordum hemen merakla. Telefonunu masaya bıraktı.

“Seni merak ediyormuş.” Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm.

“Gecenin bir yarısı mı aklına gelmişim?” Cevap beklediğim bir soru değildi ama yine de yanıtladı.

“Rüyalarına girmişsindir belki.” Gözlerimi devirdim.

“Bu saatten sonra anca rüyalarına girerim zaten.” Ayağa kalktım. Gözleriyle beni takip etti. “Dışarı çıkacağım.” Bir tepki veriyor mu diye yüzünü kontrol ettim.

“Çık,” dedi ve ekledi: “Ama adamlarıma yaklaşma.”

“Neden?”

“Elinden alamıyorum sonra.” Neredeyse söylediğine gülecektim ama kendime engel oldum. Omuz silktim.

“Sözümü dinlerlerse bir şey yapmam.” Cevap vermesini beklemeden saçımı omzumun üzerinden arkaya savurarak mutfaktan çıktım.

Bahçeye ayak bastığımda ilk işim etrafı gözden geçirmek oldu. Kaç gündür buradaydım ama doğru düzgün ne evi ne de bahçeyi gezebilmişim.

Büyük bir bahçeydi ve oldukça bakımlıydı. Bu işlerle özenle ilgilenen birileri olmalıydı. Birkaç korumanın üzerimdeki bakışını hissetsem de onlarla ilgilenmedim. Dikkatimi çeken koruluğa dönüp yürümeye başladım. Ağaçların hepsi belli bir boyutta budanmıştı. Önünden geçtiğim korumalar duruşlarını dikleştirip saygıyla başlarını eğiyordu. Bu alışkın olmadığım bir şeydi ama hoşuma gitmişti.

Ben de korumalarla dolu bir evde büyümüştüm. Ama ilk başta hepsi babama itaat ederdi, büyüyünce işleri ele geçiren Kayahan'a itaat ettiler, sonra da... Yurtdışına gönderildim. Kimsenin saygısına ihtiyacım yoktu ama yok sayılmak da insanı incitiyor, kendisini değersiz hissetmesine sebep oluyordu.

Taşlarla bezenmiş yolu on-on beş dakika kadar yürüdüm. Hava güzeldi. Sabaha yaklaştığımız için hafifçe rüzgâr esiyordu. Üşütmüyor, sıcaktan da bunaltmıyordu. O kadar yürümeme rağmen bahçenin sonu görünmüyordu. İleride iki farklı bina vardı. Aralarında pek bir mesafe yoktu. Yan yana duruyorlardı ama ne için kullanıldıklarını anlamak bu mesafeden zordu.

Oraya kadar yürüyüp dönmeye karar verdim. Acı hissetmediğim için kendimi nerede durduracağımı da bilmiyordum. Aynaya bakana kadar her şey normalmiş gibi geliyordu. Yavaş adımlarla yoluma devam ettim. Temiz havada derin nefesler almak iyi gelmişti. Yaklaşık on dakikanın ardından binaların olduğu kısma gelmiştim. Bahçe hâlâ bitmemişti ki, artık buraya bahçe demek de doğru olmazdı. Arazi denilecek kadar büyüktü.

Geri dönmek için hareketleniyordum ki, duyduğum sesle adımlarımı durdurdum. Kulak kesilerek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Hassas kulaklarım sağımda bulunan tek kapılı binadan bir şey duyuyordu. Binanın hiçbir yerinde açık bir nokta veya pencere yoktu. Tek katlıydı. Kaşları merakla kalkarken büyük kapıya doğru birkaç adım attım ve kulağımı kapıya yaklaştırdım.

Duyduğum... Bir inlemeydi. Elimi kapıya yasladım ve içeriye ittim. Ağır kapı yavaşça açılırken kulak tırmalayan bir gıcırta çıkardı. Buraya girmemin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama merakıma engel olamadım. İçeriye adım attığımda ilk karşılaştığım zifiri

karanlık oldu. Elimi duvara götürerek herhangi bir ışık düğmesi aradım. Neyse ki aradığımı bulmak çok vaktimi almadı. Düğmeye bastığım an kocaman alanda ışık yandı ve gördüğüm manzara karşısında çığlık atıverdim.

Bileklerinden zincirlenerek tavana asılmış yarı çıplak bir adam vardı. Yalnızca ayaklarının ucu yere değiyordu. Çıplak üst bedenindeki izler kalbimin sıkışmasına sebep oldu. Bu izler tanıdıktı çünkü ben de aynılarını üzerimde taşıyordum. *Kemer izleri.*

Bakışlarımı korkuyla adamın yüzüne yönelttiğimde nefesim ke-sildi. Onu... tanıyordum. Beni bu hale getiren şerefsizdi. Adımlarım istemsizce geriledi ve sırtım duvarla buluştu.

Yüzü, bedeni darmadağın edilmişti. Buna rağmen onu tanıyabil-miştim çünkü insan kendi canavarını tanırdı. Yerde onun kanından oluşan bir göl vardı. Çıplak tenindeki darbelerin bazıları o kadar derindi ki, neredeyse kaburgaları görünecekti. Bedenim kaskatı ke-sildiği için hareket edemiyordum, tek yaptığım gözümü kırpmadan karşımdaki manzarayı izlemektir. Ancak saniyeler içinde önüme bir bariyer çekildi ve aslında bu kocamın gözleriydi.

“Ne işin var senin burada!” Sesi beni kendime getirdiğinde kesik bir nefes alabildim. Gözlerimi kırıştıtarak kendime gelmeye çalış-tım. Gördüklerim zihnimi işgal etmişti. Eymir yüzümü avuçlarının içine alarak bana yaklaştı. “Yasakları çiğneme konusunda üstüne yok. Girmemen gereken bir yere girdin!”

Titreyen dudaklarımı ıslattım. Yanaklarımdaki sıcak elleri beni bir kuyunun içine düşmekten kurtarıyormuş gibi güç almamı sağlıyordu. Anlaşmada yazan bir kuralı çiğnemiştım. Yaptığım bu yanlışla odaklanmaya çalıştım. Aksi takdirde nefes almak zorlaşıyordu. “Burası olduğunu bilmiyordum,” diyebildim oldukça güçsüz bir tonlamayla. Keskin gözleri kısıldı.

“Öğrendin. Buraya girmek yasak!”

“O adam...”

“Gördüğün şeyi unutacaksın!”

Başımı iki yana salladım. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdim ki? Beynime ince ince, her ayrıntısıyla kazınmıştı. Burası kan kokuyordu

ama bana yakınlığından dolayı Eymir'in kokusunu daha net alıyor, bu yüzden güvende hissediyordum. Titrek bir nefes çektim içime.

“Ölmesi senin için sorun yaratmaz mı?” diye sorarken gözleri titreyen dudaklarımı izledi. Sonra gözlerimin içine baktı.

“Benim için sorun yaratan şey yaşaması.”

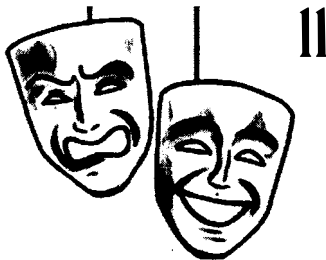
“O zaman onu öldürebilir miyim?” Sorduğum soru şaşırmasına yol açtı. Evet, bunu istiyordum. *Hem de çok*. Rüyalarımı girecek kadar beni mahvetmişti. Her tarafımda bir iz bırakmıştı. Nefes almayı hak etmiyordu. Böyle insanların hepsi tek tek ölmeliydi. Birisi bu şerefsizleri öldürdü diye suçlu olmamalıydı.

“Ölmesini mi istiyorsun?” Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım.

“Evet,” dediğim an ellerini yanaklarımdan indirdi ve sağa doğru çekilip tamamen benden uzaklaşmadan belinden silah çıkararak adamın kafasına sıktı. Depoda yankılanan ses beni yerimden sıçrattı.

Duyduğum sestten de gördüğüm manzaradan da korktum ve Eymir’le aramdaki bir adımlık mesafeyi kapatarak bedenimi ona yaklaştırdım. Bu durumu yadırgamadan elini belime sardı ve beni göğsüne yasladı. “Oldu mu?” diye fısıldadı kulağıma.

Olmuştu.

Kokusu, gürültüyle atan kalbimin arasına karışmış ve orada kendine bir yer edinmişti. Gözümün önünde birini vurmuştu ve ben bunu yapar yapmaz Eymir'e yaklaşmış, adeta sığınmıştım. O adamı soktuğu hal gözümün önünden bir süre gitmeyecekti. Canavarın yokluğu ile varlığı aynı şeydi. Bir kez seni dişlerinin arasına aldığı anda, sonraki her an teninde o dişlerin izini hissederdin. Görüyordum, sürekli kâbuslarıma giriyordu ve biliyordum ki girmeye devam edecekti.

Eymir beni depo gibi olan o yerden çıkarmıştı. Kendime gelmem biraz zaman almıştı ve bu süreçte yanımdaydı. Silah sesinden dolayı ev halkı uyanmıştı. Nehir'in bir ara bana su uzattığını hatırlar gibiydim. Oflaz sürekli benimle konuşmaya çalışmış, Tayanç ise uzaktan izlemeyi tercih etmişti. İyiydim, yani saatler öncesiyle karşılaştırırsak.

Gün doğduğunda Eymir'le hastaneye gitmiştik. Bu konuyu ertelemeye niyeti yoktu. Tüm kontroller yapılmış, bedenime birçok kablo bağlanıp sökülmüş, hatta beyin tomografisi bile çekilmişti. Kan değerlerim detaylıca incelenmişti. Yorucu birkaç saatin ardından Eymir'in arabasına binmiştik. Arabaya sinmiş kokusu beni rahatlatıyor ve uykumu getiriyordu.

Eymir aynaları kontrol ettikten sonra arabayı çalıştırarak park alanından çıktı. Bize eşlik eden üç araç vardı. Biri önümüzde, diğer ikisi de arkamızdaydı. Hastaneye bile bu kadar korumayla gitmemiz bazı gerçekleri iyice kavramamı sağlamıştı. Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak akıp giden yolu izledim.

“Doktorun ne dediğini duydun, değil mi?” diye sordu o sırada Eymir. Bana bakmadan konuşmuştu. Yine de kafa salladım.

“Duydum.”

“Öyleyse söyle bakalım, ne yapman gerekiyor?”

“Bana çocuk muamelesi yapmayı keser misin?”

“Sen kendine zarar vermeyi kestiğin an ben de bu muameleyi kesirim.” Bana kısa bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

“Bilerek yapmıyorum,” diye kendimi açıkladım. Tamam, bacağımdaki dikişi isteyerek çekip koparmıştım ama orada bir şey deniyordum. Hissedip hissetmediğimi merak etmiştim. Tırnaklarımla avuçlarımı kanatmam ise tamamen farkında olmadan gerçekleşmişti. Acı hissetmediğim için duracağım yeri bilememiştim.

“Bu da yaptığın her hareketi dikkatlice yapman gerektiği anlamına geliyor.” Doğru şeyler söylediği için karşı gelmedim. Acı hissetmemek çok nadir görülen bir durumdu ama genellikle genetik bir bozukluktan dolayı ortaya çıkıyordu. Doktorun söylediğine göre bende genetik bir bozukluk yoktu. Bedenim acıyı gayet net şekilde hissediyordu ama zihnim algılamıyordu. Bunun da tek açıklaması psikolojikti.

Acıyı hissetmeme sebebim psikolojimin bozulmasıydı. Bu yüzden de doktor bir psikologla görüşmem gerektiğini vurgulayıp durmuştu. Ancak bunu yapamazdım. Anlatacaklarım sonrasında tüm polis teşkilatını ortaya dökerdi. Olan bu işin içindekilere değil, polislere olurdu. Zaten bu insanlar polisten, yasadan ve yasaktan korksaydı ilk başta bellerine silah yerleştirmede. Saygun ailesi yıllardır pis işlerin içindeydi ve hiçbir zaman da polisten çekindiklerini görmemişim. Dünya onlarınmış gibi hareket ediyorlardı. Derin işleri tam olarak bilmiyordum, zaten beni içlerine sokmuyorlardı ama bildiklerimle bile her şeyin onlar için ne kadar basit olduğunu kavrayabiliyordum.

Bu ülkede Saygunlar gibi daha birçok aile vardı. Devletin bilerek yaklaşmak istemediği ailelerdi. Belki de bunlardan biri de Valenlerdi. Onların da büyük bir güce sahip olduğunu biliyordum ama bağlantıları ne kadar derindi, bilemezdim. Kayahan sadece ülkede değil, yurtdışında da tanınan bir adamdı. Yasadışı kumar işletir, yabancı ülkelerin

mafya babalarıyla ortak iş yapardı. Bu da ona daha büyük bir güç sağlardı. Kurduğu her bağlantı beraberinde para getirirdi. Gücün asıl kaynağı da her zaman para olurdu.

Kayahan bir bölge lideriydi. Özgür ve Atahan'ın alt dağılımlarda kendilerince yaptıkları ve başlarında durdukları alanları vardı ama her şey günün sonunda Kayahan'a bağlanırdı. Kayahan bir şeye *hayır* diyorsa, diğerleri *evet* diyemezdi. Ben böyle bir düzene kafa tutmuştum. Kendi kanıma hayır demiştim. Bedelini ağır ödemiştım ve burunlarından getirmezssem kendime duyduğum tüm saygıyı kaybederdim.

"Doktorun söylediği gibi bir psikologla görüşeceksin." Düşüncelerimden sıyrılarak yanımdaki adama baktım. Ondan böyle bir şey duymayı beklemiyordum. Psikoloğa gitmem aile yapısı için pek de doğru değildi çünkü. Eymir'in yanı sıra kendimi düşünüyordum.

"Anlattıklarımın sonra beni tutuklarlar. Ben bir adam öldürdüm," dedim açıkça gitmeyeceğimin sinyallerini vererek.

"Senin öldürdüğüne adam demiyoruz," dedi birden. Gözlerimi kırıştırdım. Ona katılsam da şu an konumuz bu değildi.

"Neyse ne, sonuçta bir insan öldürdüm ve gidip bu gerçeği psikoloğa anlatamam."

"Anlatabilirsin."

"Sen benim hapse girmemi mi istiyorsun?" Kapalı kapılar bile tetiklenmeme yetiyordu. Hapishaneye girersem delirirdim.

"Ben istemediğim sürece seni kimse benden alamaz." Aldığım nefesi veremedim. Bu adamın bazı şeyleri bilerek yaptığını düşünüyordum. Söylediklerini sindirmeye çalışırken çok geçmeden konuşmam gerektiğinin farkındaydım.

"Doğru ya, sen de benimle birlikte gelirsın. Karı koca yatarız artık kırk sene."

"Ben ne alaka şimdi?" diye sordu ama o benim aksime gayet rahat ve keyifliydi.

"O piçin piç oğlunu vurdun ya! Hem de gözümün önünde." Gözlerini yoldan çevirip yüzüme baktı.

"Kimi vurmuşum, bir daha söyle." Duraksadım. Bakışlarında keyifli bir geçiş gördüm.

“Duydun işte.”

“Duymadım, tekrar.”

“Hayır.”

“Evet. Söyle.”

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı kaçırmadan konuştum. “O piçin piç oğlunu vurdun.” Ufak bir kahkaha attı. Kaşlarımı çatarak garip garip ona baktım. “Ne gülüyorsun be, adam?” Gülmesini bastırarak başını belli belirsiz iki yana salladı.

“Tekrar küfret bakayım, nasıl ediyorsun.”

“Eymir.” Uyarı dolu sesime karşılık dudaklarını birbirine bastırarak yola odaklandı.

“Ölmesini isteyen sendin,” dedi esas konuya dönerek.

“Evet, istedim. Ama bu ikimizin de birini öldürmüş olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“Dünya, sana daha önce birileri çok düşündüğünü söyledi mi?”

“Hayır, genelde çok konuştuğumu ve susmam gerektiğini söylüyorlar.”

“Götleri yiyorsa şimdi de söylesinler,” dedi sertçe. Bu cümlenin altında tehdit yatıyordu. Tınısı öyle baskın ve netti ki, şaşırmadan edemedim. Yine de dalga geçer gibi gülerken buldum kendimi.

“Yakında sen de söylersin.”

Bana yan bir bakış attı. “İddiaya girelim mi?”

“Neyine?”

“Onu o zaman düşünürüz.”

Omuz silktim. Benim için hava hostu. Sonuçta sus dese de susmayacaktım. Üstüne bir de iddia kazanacaktım. “Anlaştık,” dediğimde gözlerini bana çevirdi. Dudağının kenarındaki kıvrımı gördüğümde bir an yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorguladım. Şimdiden bana kazanmış gibi bakıyordu ama buna imkân yoktu. Benim sınırlarım hiç olmamıştı, bu yüzden ne düşündüysem söylemiştim. Kırıcı olması veya etik olmaması umurumda olmuyordu.

Konumuza dönerek ona verdiğim kararı söyledim. “Psikoloğa gitmeyeceğim. Elbet düzelirim. Hep böyle kalacak değilim ya.”

“Psikoloğa gideceksin, Dünya.” Kaşlarımı çattım. Konuşmama

müsaade etmeden devam etti. “Ben Eymir Valen’im. Sen de Eymir Valen’in karısısın. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.”

“Ama...”

“Aması yok. Gerekirse iyileştiğinde psikoloğu konuşmaması için gebertirim. Tartışma bitmiştir.” Gözlerim büyüdü. Bedenimi ona çevirdim.

“Sen sadece işini yapan masum insanları mı öldürüyorsun?”

“He, Dünya, öldürüyorum. Hani mafyayım ya ben, belimde silah falan var!” Dalga geçiyordu, Allah’ın cezası adam! “Ağzı sıkı birini ayarlayacağım. Bir şey olmayacak,” dediğinde ona ters ters bakarak önüme döndüm. İlk başta böyle söyleyebilirdi. Ne diye beni kıvrandırırıyordu?

“Uyuz ediyorsun beni!” diye sitemle söylendim.

“Isırmaya falan kalkma şimdi. Aşı olmadık.”

“Eymir!”

“Şaka.”

“Başlayacağım şimdi şakana! Gerçekten canımı sıkarsan, yarım bıraktığım işi tamamlar ve etini teninden ayırıyorum. Hem de dişlerimle!”

“Senin gerçekten bir psikoloğa ihtiyacın var.”

“Senin de bir doktora ihtiyacın olacak.” Verdiği sert nefesi duydum. Gülüyordu. Sinirlenmem keyiflenmesini sağlıyordu resmen.

Onunla yeniden iletişim kurmadım. Başımı cama çevirdim ve yanımızdan geçen arabaları izlemeye başladım. Sessizlik bir gecenin güne dönmesi gibi anılarımı ortaya döküyordu. Daha önce kimse bana çok düşündüğümü söylememişti. Bunu Eymir deyince fark etmiştim.

Geçip giden arabalar başımı ağrıttığı için gözlerimi kapadım ve eve gidene kadar da açmadım. Doktor bedenimdeki yaralar için de ilaç ve merhem yazmıştı. Merhemi düzenli kullanırsam bedenimde iz kalmayacağını söylemişti. Süreç biraz uzun olacaktı ama estetik ameliyata şu an için gerek duyulmamıştı. En azından bugün mutlu olabileceğim bir şey öğrenmiştim.

Araba aniden durduğunda kapalı gözlerimi açarak şaşkınlıkla yanıma baktım. Eymir’in eli göğsüme yaslıydı. Kemerimi takmamıştım.

Fazla sert durduğu için bedenim öne savrulmuştu ve herhangi bir sıkıntı yaşamama sebebim onun eliydi. Karşıya o kadar dikkatli bakıyordu ki, kaşlarım istemsizce çatıldı. Gözlerini takip ederek baktığı yere baktım ve nefes almayı kestim.

Atahan.

Atahan gelmişti.

Atahan. Geldi.

Bu gerçeği kabul etmek o kadar zordu ki, kendimi neredeyse hayal gördüğüme inandıracaktım. Onu çok aramıştım. Yardım etmesi için ulaşmaya çalışmış ama her seferinde başarısız olmuştum. En çok yardıma ihtiyacım olduğu anda telefonu açmamış, bana gelmemiştir. Bu yüzden ona öfkeli değildim. Öfkemin tamamı Kayahan ve Özgür'e yönelikti. Atahan'a ise dinmek bilmeyen bir kırgınlık duyuyordum.

Eymir'in evine giden yola arabasını yan park ederek geçişi kapamıştı. Sağdan veya soldan arabaların geçemeyeceği şekilde konumlandırmıştı. Tam ortadaydı. Kendisi de arabasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, boş gözlerle bize bakıyordu. Arabanın camlarında film olduğu için beni görmediğini biliyordum. Boş bakışları Eymir'in olduğu kısma sabitlenmişti. Büyük ihtimalle onun arabasını tanıyor ve şoför koltuğunda oturduğunu biliyordu.

Eşlik eden arabalardaki korumalar yavaşça indiler ama herhangi bir tepki de bulunmadılar. Sadece hazırlık içindeydiler. En az on beş koruma vardı. Atahan ise tek başınaydı. Korumalara bir kez bile bakmadı, tek hedefi Eymir'miş gibi bulunduğum arabanın içini izlemeye devam etti.

"Konuşacak mısın?" diye sordu Eymir gözlerini Atahan'dan ayırmadan. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Aslında konuşmak ve ona hesap sormak istiyordum. Ancak bunu yapabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Kendimi toparlamalıyım. Karşısında yenilmeden durabilmek için zihnimi ve kalbimi sağlam bir role sokmalıyım.

"Seninle olduğumu biliyor mudur?" diye sordum, sesim istediğimin aksine cılız çıkıyordu. Bu sesle Atahan'a bağırılmaz, bağırırsam da hemen sonrasında ağlamaya başladım. Ağlamayacaktım. *En azından şimdilik.*

“Muhtemelen. Bilmeseydi evimin yolunu kesme cesaretinde bulunamazdı.” Başımı usulca sallayarak anladığımı belli ettim. “İstiyorsan, yolu açtırırım.” Omzunun üzerinden bana baktı. “Sadece isteyip istemediğini söyle.”

Göğsümün tamamını dolduracak bir nefes çektim içime. Onunla yüz yüze gelmezsem sonrasında kendimi yiyip dururdum. Pişmanlık duyardım çünkü merak ediyordum. Neredeydi? Ben ölmek üzereyken ne yapıyordu?

Başımı iki yana salladım. “Onunla konuşmak istiyorum.” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. “Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Beni gözleriyle onayladı. Adamlarının ondan bir işaret beklediğinin farkındaydım. Gözlerini kısaca etrafta dolaştırdı ve durum analizi yaptıktan sonra konuştu. “Bakalım derdi neymiş,” derken kemerini çözüyordu. Gitmesini istemiyordum. Elimi koluna yerleştirdim.

“Dur,” dedim panikle.

Bana dönerek bir elime, bir de gözlerime baktı. Sorgulayan bakışlarına karşılık ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Arabadan çıkmaktan vazgeçerek, “Durdum,” dedi. Tek kalmak istemiyordum. Yanımda olması güçlü hissetmemi sağlıyordu. Gözlerimi Atahan’a çevirdim. Duruşunu hiç bozmamıştı. Onun bana öğrettiği bir şey vardı: Tepkisizlik. Bunu o kadar güzel yapardı ki, etrafında kıyamet kopsa tek mimiğini oynatmazdı.

Beklemeye devam edersem hiç cesaret edemeyecektim. Bu yüzden zihnime kilit vurdum ve elimi Eymir’in kolundan çekerek kendi tarafımdaki kapıya döndüm. “Arkanda olacağım,” dedi o an. Aradığım cesareti böylelikle bulabildim ve kapıyı açtım. Atahan’ın hareketlilikten dolayı gözleri benim tarafıma düştü. Artık geri çekilemezdim. Onun bana öğrettiği bir diğer şey de asla vazgeçmemektir.

Kapıyı çıkabileceğim kadar iterek ayağımı dışarıya attım. O sırada Eymir de kendi kapısını açmıştı. Acele etmeden hareketlerime ayak uydurdu. Bedenimin tamamı artık dışarıdaydı. Atahan beni gördüğü an birbirine doladığı kollarını çözmüş ve arabasına yaslanmayı keserek bana yaklaşmaya başlamıştı. Ancak korumalar önüne geçerek ona

engel oldu. İfadesiz bakışları öyle bir değişti ki, kendimi gerilememek için zor tuttum. Kaşları sertçe çatıldı. “Adamlarını bir kez uyarırım, Valen,” dedi fazla sakın bir tonlamayla. Onun yüzünü gören birisi, konuşanın aynı kişi olduğuna inanmazdı. Herhangi bir kavga olmasını istemedim çünkü onca adama karşı tek başına bir şey yapamazdı. Adımlarımı hızlandırarak korumalara sorunun olmadığını elimle işaret ettim. Böylelikle Atahan’ın önünü kapatan üç koruma geri çekildi.

Artık Atahan’la aramda hiçbir engel yoktu. İki metrelik mesafeyi hızlıca aşarak bana yaklaştığında dokunmaması için bir adım geri çekildim. Tepkim onu bir boşluğa düşürmüş gibi sarsıldı. “Abiciğim?” dediğinde göğsümün tam ortasında bir şey yanmaya başladı. Gözleri kısaca arkama odaklandı. Eymir’e baktığını hemen anladım ancak bakışlarını onda çok tutmadı. Umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

“Sonunda gelebildin,” dedim sesimi güçlü tutarak. Üzerindeki salaş gömleğin ilk üç düğmesi açıldı. Onun bedeninin neredeyse her köşesinde dövme vardı. Dövmeleri kollarını, göğsünü ve hatta boynunu çepeçevre sarıyordu. “Burada olduğumu nereden bildin?”

“Özgür söyledi.” Hâlâ şok içinde olduğu belliydi. Tepkimin nede-nini anlamaya çalışıyordu. Benim üzerimde tenimi hiç göstermeyen kıyafetler vardı. Hatta giydiğim gömleğin uzun kolları ellerimin yarısını dahi kapatıyordu. Boynuma da bir fular bağlıydı. Dudağımın kenarındaki yara henüz geçmemişti ancak ilk günkü kadar kötü değildi. İyileşmek üzereydi.

“Bana burada neler döndüğünü anlatacak mısın?” diye sordu, gözü sürekli dudağımdaki yarada takılı kalıyordu. Hareket etmemek için kendini ne kadar sıktığını görebiliyordum.

“Aslında anlatsam da hiçbir şey değişmeyecek, biliyor musun?” dedim gözlerinin içine bakarak. “Geç kaldın.”

“Geciktim, evet ama çok şeyin değişeceğinin güvencesini sana verebilirim, kardeşim.” Sesi de kurduğu cümle kadar güven vericiydi. Ancak ondan duyduğum güven dahi artık kırgınlığımın üzerini kapatmıyordu. Çok ama çok geç kalmıştı.

“Uçaktan bir saat önce indim ve bana attığın sesli mesajı dinledim. Tüm o söylediklerin...” Lafını kestim.

“Doğruydu,” dedim, bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama gerçekten artık hiçbir önemi yoktu. *İnanmasının da inanmamasının da.* Çünkü hiçbir şey değişmeyecekti.

Gözlerini sıkıca kapatarak söylediğini sindirmeye çalıştı. “Kayahan seni Valen’le mi evlendirmeye kalktı?” Keşke o kadar basit olsaydı her şey. Zaten Kayahan’ın beni evlendireceği adamın Eymir olduğunu görseydim karşı koymazdım. Nedenini anlamasam da ona güveniyordum. İstemediğim bir şey yapmayacağına inanıyordum.

“Hayır, o benim kendi tercihim.”

Sert bir nefes verdi. Yüzü buruştu. “Güzelim, yemin ederim ki hiçbir şey anlamıyorum. Şu işi bana baştan anlat.”

Anlatmak istemiyordum ama gösterebilirdim. İki yanda duran ellerimi kaldırarak öncelikle boynumdaki fuları açtım. Orada bile morluklar vardı. Gözleri anında onlara saplandı. Gömleğin sonuna kadar iliklediğim düğmeleri tek tek açtım ve üzerimden çıkardım. Artık sadece yarım atletle karşıındaydım.

Üzerimde dolaşan bakışları zaman geçtikçe karardı sanki. Her ne kadar dikkatim Atahan’da olsa da korumaların üzerimi çıkardığım an yüzlerini yere çevirdiği gözümünden kaçmamıştı. Atahan sertçe yutkunduğunda belirgin âdemelması boğazında baştan sona hareket etti. Ellerini bana doğru kaldırdı ama dokunamadan geri çekti. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Sıkıdığı yumruklarından birini ağzına götürdü ve ısırıldı.

Her şeye tepkisiz kalan adamın karşımdaki halini asla unutmayacaktım. “Kim?” diyebilirdi ve keskin bir nefes aldı. “Kim yaptı sana bunu?” Cevabı bekleyemeden bana arkasını döndü. Elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Birkaç derin nefes aldı. Ben Atahan’ı volkana benzetirdim. O içten içe birikir, en sonunda ise görkemli bir şekilde patlardı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Yeniden bana döndüğünde göğsümden aşağıya gözyaşı bùyüklüğünde bir lavın aktığını hissettim. *Onun gözleri dolmuştu.* “Lan ben... Saçına kıyamıyorum senin!” Kendimi çok zor tuttum ve ona aradığı cevabı verdim.

“Kayahan yaptı.” Belki direkt okları ona doğrultmak yalan sayılır-

dı ama yaşadığım şeyden sonra hiçbir şeyi hafifletmeyi doğru bulmuyordum. Atahan'ın bir kez daha sarsıldığını gördüm. Başını kendinde değilmiş gibi iki yana salladı. İnanamıyordu, ben de hâlâ yaşadıklarıma inanamıyordum. Yemin olsun, hâlâ bir kâbusun içinde olduğumu düşünüyor, çaresizce uyanmayı bekliyordum.

“Harun Kaşıkçı'yı tanıyor musun?” diye sorduğumda sertçe burununu çekti.

“Doğru soru, o piçi senin nereden tanıdığın,” dediğinde güldüm. Acı ve yaşanmışlık doluydu gülüşüm.

“Kayahan beni onunla evlendirmeye kalktı.” Bu cümleyi sarf etmek ateşin içinde yanmaya benziyordu. “Hatta beni o adama sevkıyat için sattı.”

Üst üste aldığı darbeler elini kolunu birbirine dolamıştı ama ben susmadım. Neye geç kaldığını bilmeli ve yaşadığım yalnızlığın karşılığı olarak pişmanlık içinde kalmalıydı. “Ona yalvardım, biliyor musun?” O anlar gözümün önüne geldiğinde gözlerim sızladı ama yaşların akmasına izin vermedim. Çünkü onlar için bir daha ağlayamayacağıma yemin etmişim. “Beni o adamın evine götürdü. Çok korktum.” Hâlâ da korkuyordum. Çünkü ölmelerine rağmen zihnimden silinmemişlerdi. “Bırakmaması için yalvardım ama o beni itti. Dizlerimin üzerine düştüm. Çok acıdı.” Soluğum kesilmişti sanki. Konuşmak o kadar zordu ki. “Hiç arkasına bakmadı,” dedim acı içinde. Bir yerlerde ruhum hıçkırarak ağlıyordu ama bedenim onu görmezden geliyor, herkesten saklıyordu. Çünkü ruhumu kime göstermeye kalksam, ilk onu vurmuşlardı.

“Bunu yapmış olamaz,” dedi Atahan, sesi denize düşmüş ve yüzme bilmeyen birinin çırpınışlarını andırıyordu. “Bu kadar kötüleşmiş olamaz, yapamaz.”

“Yaptı!” diye bağırdım yüzüne. Belki şoktan dolayı inanamıyordu ama bana inanmayan insanlara da tahammülüm kalmamıştı. “Ben o evde ölüyordum!” Kollarımı ona doğru görsün diye kaldırdım. “Kendimi bir caninin elinden kurtarmaya çalışırken aldım bu darbeleri. Ölüyordum! Hiçbiriniz gelmediniz! Gelmedin!” Bedenim titriyordu. Kendime karşı koyduğum için o da bana karşı koyuyordu. “Hiç mi

hissetmedin?” diye sordum sessizce. “Ben senin kanındanım. Canımın yandığını hiç mi hissetmedin?”

Yüzü acıyla buruştu. Zamanında hissetmediği acının şimdi telafisi olmazdı. Ellerini başına götürdü ve kısa saçlarını çekiştirdi. Onlarca kişi tarafından dövülseydi belki de bu kadar yıkılmazdı. Nefes alamıyormuş gibi bir elini göğsüne götürdü.

“Çok mu... acıdı?” diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım.

“Çok acıdı.” Burnunu çekti ve koluyla hızlıca gözlerini sildi. Eğer gözlerinden yaş aktıysa bile hızından dolayı göremedim. Yıkılmış omuzları dikleşti. Bakışları sessizleşti. Bana bakarak başını ardı ardına salladı.

“Bunu yanına bırakmayacağım,” dedi dişlerinin arasından. “Sana yemin olsun, aynı kanı taşıyoruz demeyeceğim.”

Gözlerimi onunkilerden kaçırdım. Kayahan’dan bahsediyordu. Daha fazla ayakta duracak gücümün olduğunu sanmıyordum. Son demlerimdeydim. Her an dizlerim bükülebilirdi. Kimsenin karşısında yenilgiye uğradığımı göstermek istemediğim için son gücümle dayanmaya çalışıyordum. Yutkunarak kalan bir nefeslik gücümle Atahan’a döndüm.

“Ne yaparsan yap. Hiçbiriniz umurumda değilsiniz.”

“Öyle deme,” dedi hemen. “Deme öyle, kurban olduğum.” Dişlerimi birbirine bastırdım. “Affettiririm kendimi ama deme öyle.” Başımı iki yana salladım. Beni baştan aşağı yeniden inceledi. Her ayrıntımı ezberlemeye çalışıyordu sanki. Adımları sarsakça geriledi. “Gidiyorum ama geri geleceğim.”

Yine mi? diye sormadım çünkü onun gidişlerine alışkındım. Ancak artık farklı olarak döndüğünde beni bulamayacaktı.

“Git,” dedim sakince. “Ama dönme.”

“Döneceğim,” dedi inatla. “Döneceğim ve her şeyi konuşacağız. Ama önce Kayahan’a gideceğim. Sonra da geri geleceğim.” Ellerimin titrediğini göstermemek için yumruk yapmışım ama bir işe yaramıyordu. Bendenim baştan aşağı titriyordu ve kamufle edebileceğim hiçbir şey yoktu. Söylediğine karşılık hiçbir şey demedim çünkü umurumda değildi.

“Dünya,” dedi, bana doğru elini uzattığında birkaç adım geri çekildim. Sırtım Eymir’in gövdesine çarptı. Atahan, Eymir’in farkında olsa da ona bakmamayı tercih ediyordu. Bana uzattığı elini yumruk yaparak indirdi. “Onunla mı kalacaksın?” diye sordu, başımı aşağı yukarı salladım.

“Evet,” dedim tereddüt etmeden. Cevabımla birlikte Eymir elini belime yerleştirdi. Çıplak tenimi kavrayan eli sıkı değildi ama sahipleniciydi. Atahan’ın bakışları anlık olarak belimdeki ele kaydı fakat odağını oraya vermeden yeniden gözlerime baktı.

“Onunlayken güvende hissediyor musun?”

“Evet,” dedim yine, bu soruya gerçekten düşünme gereği dahi duymamıştım. Atahan sertçe bir nefes verdi.

“Peki ona güveniyor musun?”

“Güveniyorum.”

Sonra başıyla beni onayladı. “O zaman senin güvendiğine ben de güveniyorum. Birkaç saate yanına geri geleceğim.” Ayakta kalabilmek içi arkamdaki adama yaslanmaktan çekinmedim.

“Sana söyledim, ne yaptığın umurumda değil.”

Canının yandığını görebiliyordum. Sözlerin bazen bir bıçaktan keskin olduğunu biliirdim ama söylediğim hiçbir şeyden pişman değildim. Bana son kez baktı. Sonra gözlerini arkamdaki adama çevirdi. Kısa süreli bakışında birçok kelime yatsa da kafa yormak istemedim. Öylece arkasını döndü ve arabasına geçti. O kadar hızlı şekilde yola çevirdi ki, lastiklerinden kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Gaza son sürat basarak saniyeler içinde benden uzaklaştığında dik tutmaya çalıştığım omuzlarım çökmüştü. Gözlerimi yenilgiyle kapattım ve neredeyse bütün ağırlığımı arkamdaki adama verdim.

Belimdeki elini sıkılaştırdı. Konuşmamız boyunca hiç dahil olmamış, sessizliğini korumuştur. Ailevi meselelerime karışmıyor ama bana arkamda olduğunun sinyallerini her saniye bildiriyordu. Belki de bu yüzden son ana kadar güçsüz düşmemiştim. Gözlerimi açmadan duyabileceği şekilde fısıldadım: “Eve gidebilir miyiz?”

Belimdeki elini çekti. Saniyeler sonra omuzlarıma bıraktığı ceketin varlığını hissettim. Gözlerimi açtım. Çıkardığım gömlek yere

düşmüştü. Elimin içinden ne ara kayıp düştüğünü fark etmemiştim. “Gidelim,” dedi. Başımı usulca salladım ve arabasının olduğu tarafa döndüm. Benimle birlikte yürümeden önce yere düşen gömleğimi almıştı.

Arabanın kapısını benim için açtığında içeri geçip koltuğa sessizce oturdum. Kapıyı kapattı ve kaputun önünden dolaşarak kendi yerine geçti. Dışarıdaki korumalar da arabalara biniyordu. Omuzlarımdaki cekete kollarımı geçirdim ve önünü üst üste gelecek şekilde konumlandırıp kollarımı birbirine doladım. Bana bir hayli büyük ceketinin içinden buram buram kokusu yükseliyor, tenime işliyordu. Hava oldukça sıcaktı ama ben üşüdüğümü hissediyordum, o yüzden ceketine elimden geldiğince sığındım.

On dakikalık sessiz bir yolculuğun ardından bahçe sınırlarına girmiştik. Arabayı tam evin kapısının önünde durdurdu. Bir şey söylemeden indim ve merdivenleri çıkarak giriş kapısına ilerledim. Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Kapı zile basma gereği duymadan kendiliğinden açıldı. Tayanç’la yüz yüze geldik. Beni gördüğü an kaşlarını çatmıştı ama umursamadan yanından geçtim. Geçerken istemeden de olsa omzuna çarpmıştım. Kaldığım odaya çıkan merdivenlere yönelmişken sesleri kulağımı doldurdu.

“Bir sıkıntı mı var, abi?”

Eymir, “Sizlik bir sıkıntı yok,” dedi. Sonra konuştuysalar da duymadım. Kaldığım kata geldiğimde odama değil, karşısında bulunan banyoya ilerledim. İçeri girmek için hareketleniyordum ki kolum tutuldu.

“Dünya?”

Omzumun üzerinden Eymir’e baktım. Ondan önce konuştum. “Duş alacağım.” Gözlerimin içine dikkatle baktı. Sonra başını usulca salladı ve kolumdaki elini çekti.

“Yaralarına dikkat et.”

“Ederim.” Önüme dönerek banyoya girip ardımdan kapıyı kapattım. Elimi göğsüme bastırdım. Kasılıp duruyordu. Belki acı hissetmiyordum ama kalbimin böyle kasılması daha betardi. Bana resmen nefes bile aldırmiyordu.

Duş kabinine ilerledim. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarmak için eğildiğimde kesilen nefesim sessizce inlememe sebep oldu.

Ayakkabılarımı çıkarmaktan vazgeçerek doğrudum. Duş alırsam rahatlayabilirdim ama üzerimdekileri çıkarmakla uğraşamayacaktım. Zaten hareket ettikçe daha zor nefes alıp veriyordum. Duş kabinine girdim ve bekleme gereği duymadan suyu açtım. Soğuk su bedenime çarptığında baştan sona ürperdim. Suyu hızlıca sıcak ayara getirsem bile birkaç saniyelik süreçte donmuştum. Çok soğuktu.

Su ısınsa da bedenim tir tir titremeye devam etti. Eymir'in üzerimdeki ceketine sarıldım. Yüzümü yere eğmiş, kollarımı kendime dolamışken etrafımdan akan su düşündüğüm gibi hiç de kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu. Sanki akan tüm su omuzlarıma yük olarak biniyordu. Kendimi o kadar yorgun hissettim ki, dizlerimin üzerine çöktüm. İki elimle de göğsüme baskı uyguluyordum ve kesik kesik alabildiğim her nefes göğsümde bir delik açıyordu.

Acıların biriktiği ve yaşadığı yer gğsmd. Belki bedenimde hissedemediğim her acıyı misliyle göğsümde ağırlıyordum. Dizlerimi karnıma çektim ve başımı dizlerime yasladım. Klebildiğim kadar klmek, hatta ortadan kaybolmak istiyordum. Gözümü kapattığım an zihnime düşen anılar yaşamamı zorlaştırıyordu. Kendimi ormanda tuzağa düşmüş bir hayvan gibi hissediyordum. Yakalanmıştım, yakalandığım yer de canımı yakmıştı ama beni ldrmemişti. Kaçmak istesem kaçamayacak, bağırsam kimseye sesimi duyuramayacaktım. Tabii bir de o tuzağı oraya koyan kişinin her an gelip beni gtreeğine dair büyük bir korku hissediyordum.

İşte tam olarak böyle hissediyordum.

Kayahan tuzağı hazırlayandı. Beni zorla evlendirmeye kalktığı adam da tuzağın kendisiydi ve onlar tarafından yaralanmıştım. şimdi her biri zihnimde hüküm sürüyor, bana asla düştüğüm tuzaktan kurtulamayacağımı söyleyip duruyordu. Sesimi birilerine duyurmaya çalışsam, yanlışlıkla tuzağın sahibi duyacak ve gelip beni alacaktı.

Daima bir yolu bulunurdu. Yani en azından bir zamanlar buna inanıyordum ancak şimdi kendimi kandırılmış gibi hissediyordum. Yardım almadan dzelemeyeceğimi fark ettiğim an işte bu andı. İçimde

tuttukça öfkem ayrı, kırgınlığım ayrı, acım ayrı yakacaktı. Sonra birden düşüp kalacaktım. Ne olduğunu bile anlayamayacaktım.

Kalkmak, hissettiklerime ve yaşadıklarımaya karşı koymak istedim ama kırıdayamadım. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki, hareket bile edemiyordum. Üzerime akan su iyice bedenimi ağırlaştırıyor, sanki beni olduğum yere gömüyordu. Hem akan sudan hem de göğsümün kasılmasından dolayı nefes almak iyice zorlaşmıştı. Duş girmek bir hataydı.

Biraz daha burada kalırsam boğulacaktım çünkü gerçekten nefes alamıyordum. Dudaklarımın arasından kaçan inleme beni panikletmeye yetmişti. Kaygıyla ne yapacağımı düşünürken kapıya iki kez tıklatıldı ve onun sesini duydum.

“Dünya?”

Dudaklarımı aralasam bile ses çıkaramadım. İçeri gelmesini söylemeliydim. Yapamıyordum. Sesim çıkmıyordu. Kendimi o kadar kasmıştım ki, bedenim taşa dönmüştü sanki. Gitmemesi için içten içe dua ederken yine ismimi söyledi. *Bu sefer daha yüksek sesle.* “Dünya!”

Benden aldığı tek cevap sessizlik oldu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Gidecekti.

“Eğer ses vermezsen içeri girerim ve bu sana son ikazım.” Göğsüm umutla çarptı. Böyle bir durumda kaldığıma inanamıyordum. Kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki, ağlamaya bile gücüm yetmiyordu. “İçeri giriyorum!” dedi gayet yüksek bir sesle. Sonra da kapının açılmasını duydum. Kabinin köşesine çökmüş, dizlerimi karnıma çekmiş ve alnımı da dizlerime yaslamıştım. Gördüğü manzara bu olmalıydı.

“Dünya?” Benden bir cevap beklediği belliydi. Beni gördüğünü biliyor, zaten bakışlarının derinliğini de hissedebiliyordum. Suyun sesine rağmen bana yaklaştığını duydum. “Sana sesleniyorum, bana cevap ver.”

Cevap veremedim. Kabinin kapısını kapatmadığım için sesini gayet net duyabiliyordum. Hareketlerini kafamda hayal etmeye çalışıyordum. Büyük ihtimalle kaşları çatıktı. Koluma dokunduğunu his-

settim. “Dünya.” Sesi sert çıkmıştı. Beni sarstığında kaskatı kesilmiş bedenim aniden çözüldü. Her şey kontrolüm dışında gerçekleşiyordu. Sağa doğru yalpaladığımda tuttuğu eli beni kendine çekti. Başımın yerini biliyormuş gibi göğsüne yaslandığını hissettim.

“Dünya, kendine gel.” Elini yanağıma yerleştirmiş ve tepki vermem için sarsmıştı ama ne kapalı gözlerimi açabildim, ne konuşabildim ne de hareket edebildim. “Ah be, kızım! İyileşmek yerine daha da kötüleşiyorsun.” Suyu kapattı. Beni kendine daha çok çekerek dikkatlice kucağına aldı. Üzerimden yere damlayan su damlalarının sesini dahi ayırt edebiliyordum ama zihnim yine kendini dünyaya kapatmıştı.

İntihar etmeyi düşündüğüm gece gittiğim uçurumdan döndüğümüzde de böyle olmuştu. Zihnim açıldı ama bedenim kapalıydı.

Banyodan çıktığımızı anlayabildim ancak hemen karşıdaki odam için biraz fazla yürüdük. Beni nereye götürüyordu? *Hastaneye mi?*

Yürümeyi kestiğinde sırtım yumuşak bir yerle temas etti. Beni bıraktı ve tamamen uzanmamı sağladı. Bir yatakta yattığıma emindim ama bu burada kullandığım yatak değildi. Islak kıyafetlerle olduğum için belki de farklı bir yatak tercih etmişti, bilmiyordum.

Elini yanağımda hissettim. Dokunuşu nazik ve sıcaktı. “Beni duyabiliyor musun?” Cevap veremedim. “Canın mı yanıyor?” *Kısa bir sessizlik.* “Göğsün mü acıyor?” Bir elimin hâlâ göğsümde durduğunu fark ettim. Belki de bu yüzden bilincimin yerinde olduğunu düşünerek bana soru soruyordu.

“Şu an neye karar verdim, biliyor musun?” *Bilmiyorum.* “Bir daha seni abilerinle görüştürmeyeceğim. En azından iyileşene kadar.” Bunun iyi mi, yoksa kötü bir karar mı olduğunu anlamak için yaşamam gerekiyordu. Zaten onlarla görüşmezsem bir şey kaybetmezdim ama sonuçta öfke doluydum ve bunu boşa harcamak istemiyordum. “Onları ne zaman görsen durumun daha kötüye gidiyor.”

Söylediği cümlelerin doğruluğu canımı yaktı. Göğsümün üzerinde duran elimi avucunun içine aldı. “Rahatla.” Sıkıca kapattığım yumruğumu parmaklarıyla açtı ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. “Güvendesin.” Derin bir nefes aldım. Bu sefer göğsüm kasılmadı.

“Şimdi gözlerini aç bakalım.” Bedenim söylediğine itaat etti ve onca uğraşımı görmezden gelerek tek bir cümleyle kirpiklerim birbirinden uzaklaştı. Böylelikle onu görebildim. Bulunduğumuz yerde ışık yanmıyordu, loş bir ortam vardı. Eymir yüzünü benimkine doğru eğmişti ve dikkatli bakışlarıyla beni izliyordu.

“Aferin sana,” dedi o an. Nefesi yüzüme çarptı. “Üzerini çıkaralım.” Bir şey söylemedim ama o da konuşmamı beklemedi. Bir eli boynumu kavradı, diğer eliyle de belime destek vererek uzandığım yatakta doğrulmamı sağladı. Ceketini kollarımdan çıkarırken kendimi tutamadan alnımı omzuna yasladım. Kokusu göğsümü sardığında kasılan bedenim tamamen rahatladı. Ceketini üzerimden çıkardı, yere düştüğünde çıkan ıslak kumaşın sesini duydum.

“Bana bir ceket borçlusun,” derken ıslak saçlarımı geriye atıyordu. “Hem kıyafetlerle suya girmek de ne oluyor? Yeni moda mı bu?” Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Söylediği, gülümsememi sağlamıştı.

“Çıkaramadım,” dedim fısıldayarak. “Göğsüm acıdı.”

“Şimdi de acıyor mu?”

“İ-ı.”

“Güzel.” Sıcaklığı o kadar iyi hissettiriyordu ki, kendimi ona bastırmamak için çok zor tutuyordum. Yanlış anlamasını istemiyordum. “Bugün yoruldun. Biraz uyumalısın ama önce kıyafetlerini çıkarmalıyız.” Kısa bir sessizlikten sonra sordu: “Tek başına bunu halledebilir misin?”

Belki zorlasam yapardım. Artık daha iyiydim ve kolayca nefes alabiliyordum ancak bunu ona söylemedim. “Böyle yatarım,” dedim yalnızca. İçimdeki beklentinin varlığı beni rahatsız ediyordu. Bana yardım etmesini istiyordum. Gözlerimi sıkıca kapatarak bu isteği yok saymaya çalıştım. Başımı omzundan ayırarak yatağa uzanmamı sağladı. Memnuniyetsiz bir şekilde ona arkamı döndüm ve dizlerimi kendime çekerek cenin pozisyonu aldım. Yataktan kalktığını anladığımda kalbim huzursuzlanarak kasıldı. Niye böyle oluyordu?

Benden uzaklaşan adımlarını duydum. Bir kâğıdın yanıp tutuşması ve küle dönmesi kadar kısa bir sürenin ardından yatak onun

ağırlığıyla çöktü. “Öyle yatamazsın.” İnatlaşmak istediğim için omuz silktim.

“Yatıyorum işte.”

Söylediğim onun için hiç önemli değilmiş gibi bir anda kendimi otururken buldum. Algılayamayacağım kadar ani hareketler yapıyordu. Yattığım yerden doğrulmamı sağlamış, arkama geçip oturarak beni bacaklarının arasına almıştı. “Üzerini çıkaracağız.”

Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Tam arkamdaydı, sırtım göğsüne yaslıydı. Bacakları benimkilerin kenarından ileriye uzanıyordu ve uzun bacakları kendimi çocuk gibi hissetmemi sağlamıştı. Benim boyum kısa değildi ama bu adamın bacak boyu galiba boyum kadar falandı.

“Sen mi çıkaracaksın?” diye sordum merakla. Odanın ışığı yanmıyor, pencerenin dışından gelen ışıkla içerisi az da olsa aydınlanıyordu.

“Evet,” dedi arkamdan, gözlerim hafifçe büyüdü.

“Ama bu doğru olmaz.”

“Neden olmasın? Karım değil misin?”

“Ama sahte karımın.”

“Nehir’e yardım etmesini söyleyemem çünkü bu garip kaçır. Benden başka şansın yok. Ya kendin halledeceksin ya da bana izin vereceksin.”

Kendim halledebilirdim ama bunu ona söylemedim. “Tamam ama gözlerini kapa.” Sert nefesi enseme çarptığında ürperdim.

“Kapadım,” dedi. Doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama umursamadım.

Sıcak elleri üzerimdeki ıslanmış yarım atlete ulaştı. Canımı yakmamaya dikkat ederek sakince çıkardığında kollarımla memelerimi örttüm. Kolay kolay utanacak bir insan değildim normalde. Ancak bu oda karanlık olmasına rağmen utanmıştım. Üstelik arkamdaydı, göremezdi ki. Başımdan bir şey geçirdi.

“Bana kolların lazım,” dediğinde bir kolumu kaldırdım ve giydiği şeyin yeninden geçirdim. Diğer kolum için de aynısını yaptığım da artık bir tişört giyiyordum.

Oldukça bol ve buram buram Eymir kokan bir tişört.

“Bu senin tişörtün mü?”

“Evet.”

“Güzel kokuyor.”

“Senin kadar değil.”

Gözlerim büyüdü. Loş karanlığa bakarken aceleyle sordum: “Güzel koktuğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet.”

Hayır demeliydi. Öyle deseydi aklımda hazır bulunan bir cevap vardı. Evet demesini beklemiyordum. Şimdi ne diyecektim? Güzel koktuğum için teşekkür edecek değildim ya. “Çok açık sözlüsün.”

“Biliyorum.”

Kaşlarım çatılır gibi oldu. “Her lafa da karşılık veriyorsun.”

“Vermeyeyim mi?” Omuz silktim. Sessiz kalarak sorusuna yanıt vermedim. Nefesini ve tenini bu kadar yakından hissetmek bana farklı bir duygunun kapısını açıyordu. “Sana bir şey sormak istiyorum,” dediğinde başımı usulca salladım. Soracağı her neyse ikilemde kalmış gibi bir an sessizleşmişti. “Abilerin...”

Omzumun üzerinden yüzüne bakarak sözünü hemen kestim. “Öyle deme! Onlara artık abi falan demeyeceğim.” Yüz yüze kaldığımız için bir an duraksasam da ifademi bozmadım. Karanlık bakışları yüzümde dolandı.

“Tamam,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Öyle demeyeceğim.” Başımla onayladım. Dudakları birkaç santim ilerimdeydi. Yakınlığı beni rahatsız etmeliydi ama aksine, hoşuma gidiyordu. Gözlerimin içine dikkatle bakarak sorusunu sordu: “Onlar sana şiddet mi uyguluyordu?”

Önüme döndüm. Bu sorunun bana sorulmasından utanmıştım. Çünkü ağabeylerimi bildim bileli yardımına koşmuşlardı. Belki son sekiz yıldır bu durum biraz değişmişti ama yine de güvenliğim için uğraşmışlardı. Oysa şimdi her şey değişmişti. Canımı da en çok bu yakıyordu ya. Onları çok seviyordum. Canım dediğim bir insanın canını yakmasını kaldıramıyordum. Beni hep hor görseler, acı çektirseler, sevmeseler belki bu denli etkilenmezdim ama beklemediğim bir darbe almıştım, üstelik her şeyimi paramparça edecek kadar güçlüydü.

Güvendiğin birine arkayı döndüğünde ondan aldığın darbenin acısıyla değil, hissettirdikleriyle boğuşurdun çünkü aslında deldiği sırtın olmazdı; geçmişin, anıların, sevgin, kalbin olurdu. “Hayır,” diye sesizce cevap verdim.

“O zaman neden onlardan bu kadar korkuyorsun?”

“Korkmuyorum.”

“Özellikle Kayahan’dan korkuyorsun.” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Evet, korkuyordum ama bu intikam almayacağım anlamına gelmiyordu. Cevap olarak omuz silktilim. Son söylediğini yalanlamamıştım ama bence buna gerek duymuyordum. Her şey zaten apaçık ortadaydı.

Kayahan’dan son olanlardan önce de korkardım. Çünkü çok sinirli bir adamdı. Sekiz yıl içinde oldukça öfkeli birisine dönmüştü. Sekiz yıl önce bana bir kez bile bağırdığını hatırlamıyordum ama sonrasında yaptığım her hatada beni azarlamıştı. İlk kez ondan azar yediğimde o kadar şaşırmıştım ki, birkaç gün kendime gelememiştim. O bana bağırmağa devam ettikçe benim hatalarım çoğalmıştı. Sürekli Türkiye’ye gelmek istememden o kadar bıkmıştı ki, Özgür beni bulduğunda ve Kayahan’a götüreceğini söylediğinde tir tir titremiştim. Çünkü kızacağını biliyordum ve Kayahan bana kızdığında çok üzüliyordum.

Onu bir yerde hep anlamaya çalışırdım. Çok yoğundu, babamın pis işleri üzerine kalmıştı ve bunlarla yetinmemiş, bir de bölge lideri olmuştu. Tüm bunlardan dolayı belki de doğru düzgün nefes alamıyor derdim. Sonra Yelda’ya nasıl vakit ayırabildiğini görmüştüm ve düşündüğüm gibi olmadığını fark etmiştim. Bana son yaşattığından dolayı da artık onun sekiz yıl önceki Kayahan’la hiçbir alakası olmadığını anlamıştım. Bambaşka bir insana dönmüştü. *Bambaşka ve acımasız bir insan.*

“Bazen kırgınlıklar korkudan daha güçlü olabilir. İnsan bazen karşısındakinden değil, karşısındakinin kendisini kırmasından korkar, liymir.” Bu dediklerimi iliklerime kadar yaşamıştım ve yaşamaya da devam ediyordum. Olanları her düşündüğümde bile kırılmaya devam ediyordum, nasıl korkmamamı beklerdi benden?

“Gerisini ben hallederim. Yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Yalnız kalmak ve uyumak istiyordum. Uyuyunca düşünmüyordum çünkü. Kâbuslarla sonlanmadığı takdirde bu sıralar en çok ihtiyaç duyduğum şey uykuydu.

“Uçurumsun sen,” dedi birden. “Sadece gözlerinde uçurum saklıyorsun sanıyordum ama topyekûn uçurumsun.” Gözlerimi kırıştırdım. Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Küçük köstebeğim...” Dudaklarını kulak mememin orada hissettim. İçim titredi. “Uçurumlar tehlikelidir.” Sonra bana bir açıklama dahi yapmadan arkamdan çekilerek yataktan kalktı. Şaşkınlıkla yatağın kenarında duran bedenine baktım. “Hadi, üzerini çıkar. Hasta olma.” Ona bir şey soramadan odadan çıktı.

Söylediklerini bir süre düşündüm sonra bir sonuca varamayarak yataktan dikkatlice kalktım. Ayaklarım yere değdiğinde eklemelerim titredi. Yatağa yaslanarak üzerimdeki siyah taytı ve külotu çıkardım. Bana giydirdiği tişört neredeyse dizlerime kadar geldiği için herhangi bir şey giyme ihtiyacı duymadım. Zaten daha fazla ayakta kalacak gücüm de yoktu. Yatağın kuru tarafına yerleşip yorganı üzerime çektim. O kadar uykum gelmişti ki. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya teslim edeceğim sırada kapı açıldı.

Umursamadan uykuya dalmaya çalıştım ama bana yaklaşan ayak sesleri bu durumu zorlaştırdı. “Dünya,” diye fısıldadı Eymir. İçeri başka birinin girdiğini düşünmemiştim zaten.

“Hı?” diye bir mırıltı çıktı dudaklarımdan.

“Yemek yemeden uyuma.”

“İstemiyorum.”

“Ama iyileşmek için yemelisin.”

Ofladım. “O zaman bana yemek getir. Alt kata inemem.”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Oldu, prenses, başka?” Bana hitap şekli hoşuma gittiği için dudaklarım iki yana kıvrıldı.

“Başka bir şey istemiyorum.”

“Kalk da ye yemeğini,” dediğinde gözlerimi açtım. Elinde tepsi vardı. Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. Bunu gerçekten düşünmüş müydü? Ellerimle destek alarak yatakta doğruldum ve sırtımı yatak

başlığına yasladım. Komodinin üzerindeki abajurlardan birinin ışığını yaktı ve tepsiyi kucağıma bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim şaşkınlık içinde. Bir garip hissetmiştim. *Garip ama mutlu.*

Abajuru yaktığı için odanın içini rahatça görebildim. Burası yanlış hatırlamıyorsam onun kaldığı odaydı. Tepside duran kaşığı alırken sormayı ihmal etmedim. “Beni niye odana getirdin?”

Aldığı sert nefesi duydum. Ayaklarımın ucuna ilerleyerek yatağa oturdu. “Çünkü karımsın.”

Her fırsatta bunu söylüyordu. Ama benim sormak istediğim bu değildi, kâğıt üstünde karısı olduğumu ben de biliyordum. “Nasıl yani?”

“Yani aynı odada kalacağız, köstebek.” Yediğim yemek boğazımda kaldı.

“Ne?”

“Ne, ne?”

“Ama anlaşımda böyle bir şey yazmıyordu.”

“Yazması mı gerekiyordu?”

“Evet! Sonuçta bu evlilik sahte. Aynı odada kalmamız doğru değil.”

“Evdekilere ayrı odalarda kalmamızın açıklamasını nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Bana ne evdekilerden?” dedim çıkışarak. “Senin ailene ben niye açıklama yapayım?”

“Sorun şu ki, karımla ayrı odalarda kalma durumunu ben de açıklayamam.” Kaşlarım çatıldı. İşin bu kısmını hiç düşünmemiştim. Bana sadece aynı evde kalacağımızı söylemişti.

“O zaman taşınalım.”

“Yüz yıllık malikânemi bırakacak değilim.”

“O zaman evdekileri kov.”

“Kovamam kimseyi, ailem onlar benim.”

“Of!”

“Oflama bana!”

“Sen bana oflama!”

“Ben sana oflamadım!”

“Ofladın.”

“Dünya, yemeğini ye!”

“Yerim! Aynı oda olmaz.”

“Olacak.”

“Olmaz dedim.”

“Ben de olacak dedim!”

“Ha, bir de aynı yatak olsun istiyorsan?”

“Olur.”

“Of!”

“Bak, sen ofluyorsun.” Ona düşmanıma bakar gibi baktım. Sonra yemeğimi öfkeyle yemeye başladım ama o sırada kendi kendime söylenmeyi de ihmal etmiyordum. “Olacakmışmış, olur olur, rüyada olur anca.” Ekmekten bir parça koparıp ağzıma tıktım. “Oflayan da sensin zaten. Kaba adam.”

“Kızım, fısır fısır ne diyorsun sen bana?”

“Bir şey demiyorum sana. Git başımdan.”

“O başına fena bela olurum senin,” dediğinde onu dikkate almadan yemeğimi yemeye devam ettim. Tepkimden memnun olmadığı açıktı ama umurumda değildi.

Yemeğimi tamamen yiyip suyum da içtiğimde benden mutlusu yoktu. Şimdi uyuyabilirdim. Tepsiyi kucağımdan kaldırıp sağ tarafımda kalan yere bıraktım. Sonra aşağıya kaykılarak yatağa uzanmaya çalıştım ama yorganın altındaki ayaklarım Eymir’e çarptı. Ayaklarımı uzatacağım yerde oturuyordu.

“Kalk şuradan.”

Beni baştan aşağı süzdü. Dudağının kenarında beliren tehlikeli kıvrım ile yorganın altındaki ayaklarımı tutması ve beni kendine doğru çekmesi bir oldu. Bir anda onun oturduğu yerde kafamı bulmak ve bana üstten bakarken ellerini kafeslermiş gibi etrafıma yerleştirmesi beni dumura uğrattı. Dudaklarım bir açılıp bir kapandı. “Ne... Yapıyorsun?” diye sorabildim.

Bana iyice yaklaştı. “Benim yatağımdasın, kadın.” Nefesi dudaklarıma çarpmıştı. Yakıcı bakışları kıpırdamamı engellerken nasıl nefes alınacağını unutuverdim.

“Benimle emir vererek konuşma.”

“Konuşursam?”

Gözlerini kıstı. Burnu hafifçe benimkine değdi. Derin bir nefes alsam sanki onu içime çekecektim. O kadar yakınımıdaydı. “Fena yaparım.”

O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Beni ayaklarımdan tutup çektiği için yorgan da aşağıya kaymıştı ve şimdi ise hepsi üzerimden kayarak yere düşmüştü. Gözlerim kocaman açıldı. Çektiğinde yatakta sürtünen bedenimden dolayı tişört kasığıma kadar toplanmıştı. Eymir geri çekilmek için hareketleneceği sırada elimi kaldırdım ve yakasını tutarak onu sertçe kendime çektim. Kendini durdurmasaydı, dudakları benimkilere çarpacaktı. Artık aramızda santimler bile yoktu. Gözbebeklerinin genişlediğine şahit oldum. “Ne yapıyorsun?” diye soran bu sefer o oldu.

“Sakın kalkma!”

Bir kaşını kaldırdı. “Sebe?”

“Çıplağım.” Söylediğimle birlikte gözlerini kapadı. Bana fazlasıyla yakın olduğu için yutkundüğünü duyabildim.

Gözlerini usulca açarak benimle göz teması kurdu. “Peki ne olacak şimdi?” diye sordu kısık sesiyle. Sanki bilerek sesini kısımıştı. “Böyle mi kalacağız?”

“Gözlerini kapatsan?”

“Kapatmayacağım,” dediğinde dumura uğradım.

“Ama...”

“Aması beni ilgilendirmez.” Sert bir nefes verdim. Bilerek beni bu halde bırakmadıysa, ben de başka bir şey bilmiyordum işte. Sırf altında kıvrınayım diye yapıyordu.

“Eymir.”

“Dünya?”

“Böyle paradoksa gireriz.”

“Nereye gireceksek girelim.” Ağzım açık kaldı. Yüzüne birkaç saniye alık alık baktım. Benim durumuma rağmen o gayet keyifli görünüyordu. Resmen gözleri parlıyordu.

“İşte bu yüzden aynı oda olmaz,” dedim zorla.

“Olacak.” Karşı çıkacaktım ki, yatağa yasladığı ellerinden birini kaldırarak çenemi parmaklarının arasına aldı. Hafif bir baskı uygulayarak çenemi kaldırdı. Böylelikle yüzüm ona daha çok yakınlaştı.

“Neymiş?” diye sorduğunda beni etkisi altına almaya çalıştığını fark ettim.

“Olm...” Kalkmak için hareketleniyordu ki, yakasını daha sıkı tuttum. Kalkarsa her şeyi görürdü! Lafım da bu yüzden yarıda kalmıştı.

“Duyamadım, neymiş?” diye sordu işkence ediyor gibi.

“Bu yaptığın çok kötü bir şey! Bana baskı kurmaya çalışıyorsun!”

“Sana baskı kursaydım anlardın.”

“Eymir!”

Keyifle gülümsedi. “Tekrar sormayacağım. Neymiş?”

“Of, tamam!” diye bağırdım yüzüne. *Allah'ın cezası!* Tüm savunmalarımı devre dışı bırakmıştı resmen. Böyle bir durumda ona boyun eğdiğime de inanamıyordum ya!

“Güzel. Aferin.” Gözlerim tehditkâr bir şekilde sıkıldı. Bu odada kaldığıma onu pişman edecektim. Görürdü. Burnundan fitil fitil getirecektim. Hatta öyle ki, yaptıklarımın dolayısı odaya gelmeyecekti. Burada ben hüküm sürecektim.

Sessizce süren bakışmamızın ardından paniklememe sebep olan bir şey duydum. Uzunca süre altında bu şekilde yatabilirdim ama kulaklarım tehlike alarmı veriyordu. “Eymir, biri geliyor!” Kaşları çatılır gibi oldu. Gözlerini kapatarak üzerimden kalktı ve yere düşen yorganı bana bakmadan bacaklarıma örttü. Tam o saniyede kapı hiç çalınmadan açıldı. Yorganı sıkıca tutarak üzerime çektim. Bu evdeki lerin kapı çalma âdeti niye yoktu?

“Abi, yemeğe gelmiyor...” Oflaz beni gördüğünde gözlerini kocaman açtı. “Oha!” Gözleri yere saçılmış kıyafetlerimde dolandıkça büyüdü. “Siz şey mi...”

“Lan ne diye destursuz dalıyorsun, it herif!” Eymir’in gövdesi önümü kapattı. Oflaz’ın beni görmesine tek bir adımla engel olmuştu.

“Pardon, abi, evlendiğini unuttum ben.”

“Siktir git! Gelmişini geçmişini unutturacağım şimdi ben sana!”

Of. Çok utanmıştım.

Oflaz'ın, "Kızma, abi. Akşam akşam şey yapacağınızı nereden bileyim!" demesiyle daha çok utandım ve tüm yorganı kafama çekerek ortadan yok olmayı diledim.

"Lan, elimde kalacaksın!" Eymir'in kükremesinden sonra kapının çarpıldığını duydum ama umurumda değildi. Koza örmüş bir tırtıl gibi yorgana sarınmıştım. Buradan uzun süre çıkmayı da düşünmüyorum.

Eymir'in öfkeyle alıp verdiği sert nefesleri duyabiliyordum. Sonra yatağa, bana yaklaştı. "Geldiğini nereden anladın?" Yorganın altından sorusuna cevap verdim.

"Ayak seslerini duydum," dedim ve yine ofladım. "Senin yüzünden yine yanlış anladılar."

"Yanlış anlaşılacak bir şey yok. Çık şu yorganın altından."

"Çıkmayacağım. Rahat bırak beni!"

"Dünya," diyerek yorganı çektiğinde küçük bir çığlık attım. Aslında küçük değildi. Tüm ev duymuş olabilirdi.

"Git diyorum sana!"

"Çığlık atarak insanların aklına farklı şeyler sokuyorsun." Gözlerim kocaman açıldı. İnsanların aklına zaten sokacağımızı sokmuştuk.

"Konuşma benimle," dedim ters bir şekilde.

Güldü. "Utandın mı?"

"Ne münasebet."

"Aç o zaman yüzünü."

"Açmayacağım, uyuyacağım ben." Bir süre bir şeylerle uğraştı. Sonra yatağın diğer tarafı çöktü. Çatık kaşlarla yorgandan başımı çıkardım ve ne yaptığına baktım. Yanıma uzanmıştı. "Bu da ne demek oluyor?" Bir elini başının altına koymuş ve sırtüstü yatmıştı. Bana bakmadan yanıt verdi.

"Ne?"

"Yanıma niye yattın?"

"Nerede yatayım? Yatak benim."

"Aynı odayı kabul ettim ama aynı yatağı kabul etmem," dedim net bir şekilde. Derin bir iç çekti.

"Yarın hallederim, Dünya. Bırak da uyuyayım." Onu bir süre in-

celedim. Biraz düşününce oldukça az uyuduğunu fark etmiştim. Gün boyunca da benimle uğraşmıştı. Bir kez bile of dememişti.

“Tamam ama yanıma yaklaşma. Sadece bir gece için kabul ediyorum.”

Söylediğimi duymazdan geldi. Gözlerini çoktan kapamıştı. Yatağın kenarına kaydım ve abajuru söndürerek yastığa başımı koydum. Gözlerimi kapattığım an yorgun bedenim bu anı bekliyormuş gibi uykunun kollarına atıldı.

Uyandığımda odada Eymir yoktu. Ancak benim için odaya kıyafet ve ilaç bırakmıştı. Hızlı bir duş alarak doktorun verdiği merhemi yaralarımın üzerine sürdüm. Daha sonra bana bıraktığı kıyafetlere bakındım. Seçtikleri oldukça şıktı ancak artık kendi istediğim şeyleri giymek istiyordum.

Bu yüzden odada bulunan giyinme odasına girdim. Her şeyi o kadar düzenli ve temizdi ki, bu durum hoşuma gitmişti. Düzeni se-verdim. Her şeyim yerli yerinde olmalıydı. Aksi takdirde rahat edemiyordum. Dolabına göz gezdirirken tişörtlerin olduğu kısım dikkatimi çekti. Oradan kendime siyah bir tişört beğendim. Eymir kokan tişörtü sutyen giymeden üzerime geçirdim. Altımda da siyah bir şort vardı ama tişört uzun olduğu için görünmüyordu.

Yaralarımın görünmesini her ne kadar istemesem de iyileşmeleri için açık havaya ihtiyaçları vardı. Doktor sıkı kıyafetler giymemem gerektiğini söylemişti. Giyinme odasından çıkarak ana odaya geldim. Burası fazla genişti. Sade ama bir taraftan da şık dizayn edilmişti. Kocaman bir yatak vardı ve arkasındaki duvara da büyük tablo asılmıştı. Tabloya karanlık bir ambiyans hâkimdi. Ayı sönmüş gökyüzünü andırıyordu. Yorumlamak zordu.

Baştan sona cam olan sağ duvarın önüne ikili koltuk yerleştirilmişti. Buradan dışarıya baktığımda denizi görebiliyordum. Demek ki boğaza yakın bir yerdeydik. Bizim yalı kadar denize sıfır olmasa da ağaçlarla bezenmiş manzara güzeldi.

Odayı incelemeyi keserek dışarı çıkmaya karar verdim. Ayakkabı

giymeyi yine tercih etmemiştim. Bu sıralar ayakkabılar beni rahatsız ediyordu. Ayak tabanlarımda fazla yara vardı, öyle çok yürümemem gerekiyordu ama acı hissetmediğim için nerede duracağımı bilmiyordum.

Odadan çıkarak merdivenleri yavaşça inmeye başladım. Kulaklarım herhangi bir ses aradı. Bulmakta da gecikmedi. İkinci kata inmiştim ve odaların birinden konuşma sesleri yükseliyordu. Benim kaldığım oda da bu kattaydı, o yüzden eşya alma bahanesiyle koridora döndüm. Kaldığım odaya yavaşça yürürken duyduğum sesler netleşti.

“...Abi, işler böyle düzelmez.” Kaşlarım çatıldı. Tayanç’ın sesi-ydi bu. Duyduğum için huzursuzlanmışım. O ne zaman konuşsa benim hakkımda atıp tutuyordu çünkü.

“Nasıl düzelir, Tayanç?”

Eymir de buradaydı.

“Bilmiyorum, abi. Kaşıkçılar tampondu, biz o tamponu yakıp attık. Masa bizden bir açıklama bekliyor. Ruslarla mı uğraşacağız, Saygunlarla mı? Malikânenin etrafından ayrılmıyorlar. Dört bir taraftan üzerimize geliyorlar, anlamıyor musun?”

“Saygunları kafana takma,” dedi Eymir. “Onları karım halleder.” Aldığım nefesin yolunu şaşırarak kalbime çarptığını hissettim. Sözleri öyle beklenmedik ve etkileyiciydi ki, çarpıntı geçiriyordum sandım. Gerçekten onları halledebileceğimi mi düşünüyordu?

“Abi, şu kadına fazla çabuk güvendin. Üstelik evine, nikâhına aldın. Neden?” Kısa bir sessizlik oldu. Bu sorunun cevabını Tayanç kadar ben de çok merak ediyordum. Eymir sessizliğin ardından soruyu cevapladı.

“Saygunların içine başka türlü giremezdim.”

Az önce kalbime çarpan nefes orayı sıkıştırdı. Benimle evlenmesinde bir çıkar olduğunu biliyordum ama bunu ondan duymak canımı sıkmış, bazı şeylerin farkına varmamı sağlamıştı. Eymir’le vakit geçirmek güzeldi, inkâr edemezdim. Onunlayken eğleniyor, kendimi güvende hissediyordum ama yolun sonunda ben düşman safında yer alıyordum ve o da düşmanın içine sızma peşindeydi.

Yani ailemin.

Bu yüzden bana iyi davranıyordu. Çünkü onun tarafını seçersem, bildiğim her şeyi anlatırdım. Bu konuşulanları duymadan önce sor- saydı da anlatırdım. Ancak artık durumun tamamen farkındaydım. Herkes kendi çıkarını düşünüyordu. Buna ben de dahildim. Kendi çıkarlarım için Eymir’le evlenmeye karar vermiştim.

Altı ay sonra herkes yoluna gidecekti. Kendime çekidüzen verme- li, aramıza bir sınır çizmeliydim çünkü o adam ilk gördüğüm andan beri fena halde hoşuma gidiyordu. Attığım imza bende kalan tek şeyi, kalbimi elimden almamalıydı. Buna izin veremezdim.

Düşününce bir şey daha fark ettim. Bu evdeki herkes yapılan ev- liliğin sahte olduğunun farkındaydı. Bir oyun oynamaya kalkmışım ama bana da oynandığını şimdi anlıyordum. Nehir belki de bu yüzden bana bu kadar iyi davranıyordu. Bir rol içindeydi. *Tıpkı Oflaz gibi.* Tüm o yardım etme çabaları... Bir oyundan ibaretti.

Elim göğsüme gitti. Acıyordu.

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Sonra kalbime bir emir verdim: *Bu dünyada Dünya’dan başka kimseye güvenme.*

“Sadece bu kadar mı, abi?” diye sordu Tayanç.

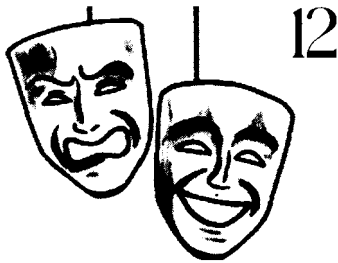
“Bu kadar,” dedi Eymir yanıt olarak. Daha fazla onları dinlemek istemediğim için gidecektim ki, arkamdan daha önce hiç duymadığım bir kadın sesi yükseldi.

“Ne yapıyorsun sen orada?” Omzumun üzerinden sesin sahibine baktım. Esmer tenli, siyah saçlı ve oldukça güzel bir kadınla karşı- laştım. Kaşları çatıktı, bana suçlayıcı gözlerle bakıyordu. “Kapı mı dinliyorsun?” Üzerime doğru yürümeye başladı. Siyah gömlek, siyah kalem etek ve siyah stiletolarla bir iş kadını imajı veriyordu.

Önünde durduğum kapı açıldı ve içeriden Eymir, hemen ardından da Tayanç çıktı. Tayanç bana baktıktan sonra üzerime yürüyen kadını gördü ve seslendi. “Selin?”

O kadını sonunda görmekten memnundum ama hoşuma gitmeyen şeyler de vardı. *Mesela hepsinin üzerimde olan meraklı bakışları.* Se- lin denilen kadın tam bir adım ötemde durdu. Üçü arasında kalmıştım. “Onu kapıyı dinlerken yakaladım,” dedi.

Sertçe nefes verdim. Bir bu eksikti.

Yakalanmıştım.

Lakin bu durum paniğe kapılmama sebep olmadı. Normal ifademi koruyarak beni izleyen kadına baktım. Onunla nasıl bir iletişim kura-
cağımı merak ediyordum. Tayanç sağ olsun, bazı fikirler edinmiştim
ama önceliğim tanımaktı. Düşmanım olacaksa, attığı her adımı önce-
den tahmin edebilmeliydim.

“Onu kapıyı dinlerken yakaladım,” diye kendini tekrarladığında
gölmemek için kendimi zor tuttum ve rolüme bürünerek şaşkınlıkla
kadına baktım.

“Kapı dinlemek mi?” Afallamış halime inanamayarak göz gezdir-
di. Bu kadar iyi kıvırmama şaşırmıştı herhalde. Tayanç kadından önce
lafa daldı.

“Tam da senden beklenilecek hareket.”

Eymir ve Tayanç’ın olduğu tarafa döndüm. Tayanç’ın gözlerinde
yakalanmamın verdiği bir haz vardı sanırım. Küçük duruma düşmem-
den zevk almıştı. Belki de ilk kez bana samimi geldi. En başından
beri oynamak yerine gerçek hislerini açık ederek davranıyordu. İçi
dışı bir dedikleri insanlardan korkmazdım çünkü sonraki adımlarını
tahmin edebilirdim. Ama dışı ve içi bir olmayan insanlar can yakar-
dı. Benden bir cevap beklenildiğinin farkında olarak Eymir’e baktım.
Gözleri kısıktı.

“Kapı dinlediğim falan yok,” dedim rahatça açıklama yaparak.

“Yalan söyleme, seni gördüm.”

Kadına döndüm. “Ne gördün?” diye sordum.

“Kapının önünde hareketsizce bekliyor, içeriyi dinliyordun.” Onun bu boş savunması ne kadar doğru olsa da beni alt edemezdi. Açıklamamı yapmak için bakışlarımı Eymir’e çevirdim.

“Kapıyı dinleseydim kulağımı dayardım. Burada durmuş bekliyordum sadece.”

“Neden kapalı bir kapının önünde durup bekleyesin ki?” Ses tonu hâlâ suçlayıcıydı. Selin’in söylediğiyle ilgilenmedim.

“Sana geliyordum,” dedim Eymir’in gözlerinin içine bakarak. “Sesini duyunca durdum ama içeri giremedim.”

Bakışları göğsüme yasladığım elimde oyalandı. Onun sorması gereken soruyu Tayanç evirip çevirerek sordu. “Konuşmamızın bitmesini bekliyordun herhalde?” dedi, alaycı tavrına sinir olsam da çok takılmadan kendi rolüme devam ettim.

“Hayır, acının dinmesini bekliyordum.” Kaşları çatıldı. Söylediği-me yanıt verecekti ki, Eymir’in hareketlenmesi üzerine sustu.

Eymir aramızdaki mesafeyi kapatarak önümde durdu ve dikkatlice yüzüme baktı. “Çok mu acıyor?” diye sorduğunda, az önceki konunun kapandığını anlayarak içten içe rahatladım. Gerçi rahatlamam göğsümdeki kasılmanın dinmesine yetmedi. Yalan söylemediğim bir şey varsa, o da canımın yandığıydı. Yavaşça yutkundum ve başımı iki yana salladım.

“Yok. Geçti.”

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Emin misin?”

“Hı hı.”

“Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Kim bu kadın?” Selin’e döndüm. Aradığım fırsat ayağıma gelmişti. Kendimi tanıtmayı çok istiyordum. Konuşmaya devam etti. “Benden habersiz eve yeni bir çalışan mı aldınız?” Sorusu bana değildi ama yanıtı ben verdim.

“Çalışanlarınız Eymir’in tişörtlerini mi giyiyor?” Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve beni süzmek yeni aklına gelmiş gibi baştan aşağıya inceledi. Kısa şortumdan dolayı üzerimde sadece Eymir’in tişörtü varmış gibi görünüyordu.

“Sen...” Lafını kestim.

“Bence çalışana benzer bir tarafım yok.” Üzerimi gösterdim. “Hele ki bu halde.”

Gözlerimi önümde bekleyen Eymir’in gözlerine çevirdim. Kurnaz herif, nasıl da durumdan zevk alıyordu. “Var mı?” diye sorduğumda beni baştan sona inceledi. Bakışları karnımda bir yangın başlatsa da yüz ifademi sabit tuttum.

“Yakışmış,” dedi sadece benim duyacağım şekilde fısıldayarak.

Üzerimde hissettiğim bakışlardan dolayı tekrar Selin’e dönmek zorunda kaldım. Onun öfkелendiğini görmek de beni nedensizce keyiflendirdi. “Kimsin sen?” diye sordu dikkatlice. Ona genişçe gülümседim ve bedenimi ona çevirerek tanışmak adına elimi uzattım.

“Dünya Valen.” Duyduğu şeyden dolayı afalladı. Dudakları aralandı. Bakışları hızlıca Eymir’i buldu ve sonra tekrar bana döndü.

“Valen mi?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet,” dedim ve ekledim. “Eymir Valen’in karısıym. Sen kimsin?” Gözlerinin içi çatırdadı. Zorlukla yutkundu ve duyduğunu sindirmeye çalışırken duruşunu dikleştirdi. Havada duran elime baktıktan sonra elimi tuttu. Bunu yaparken kendini ne kadar zorladığını görebildim.

“Selin Yade Kır,” dedi. Yüzümdeki gülümsemeyi büyüttüm ve neşyle yanıt verdim.

“Memnun oldum.”

Olmadım.

Elini geri çekerken usulca başını salladı. Onun da memnun olmadığı belliydi. Tek fark, memnun olmasam da benim bunu ona göstermememdi.

“Eymir, biraz konuşabilir miyiz?” diye sorduğunda başımı çevirerek Eymir’in vereceği yanıtı bekledim.

“Kahvaltıda konuşalım.”

“Yalnız,” dedi Selin bastırarak. Eymir derin bir nefes alıp gözleriyle az önce çıktıkları kapıyı gösterdi. Selin sert ve hızlı hareketlerle odaya girdi. Bu kadının bu evdeki yerini bir an önce öğrenmem gerekiyordu. Aksi takdirde kafama takıp duracaktım. Eymir bana baktığında ben de ona baktım.

“İnin, geliriz birazdan.”

Ne konuşacaklarını fazlasıyla merak etsem de sormadım. Kalıp kapıyı dinlemek de çok cazip geliyordu ama Tayanç pislği izin vermezdi. Diline düşmek de istemiyordum. O yüzden uslu bir kız gibi başımı salladım.

Yürümek için hareketleneceğim sırada Eymir’in eli bileğimi yakaladı. Şaşırarak ona döndüm. “Bana geldiğini söylemiştin?” Sorgulayıcı sesine karşılık omuz silktim ve az önceki kadının girdiği odaya göz gezdirdim.

“Anlaşılan sana gelen sadece ben değilim.” Bileğimi elinden hızla çektim ve ona arkamı dönüp merdivenlere ilerledim. Sırtımdaki bakışlarını hissetmemek mümkün değildi. O kadar dikkatli bakıyordu ki, gözüm görmese bile bana baktığını anlayabiliyordum.

Merdivenlerden inerken arkamdan ayak sesleri geldi ama Tayanç’a ait olduğunu biliyordum. Bana yetiştii. “Hadi yine iyisin,” dedi o alaycı üslubuyla. “Valen soyadıyla statü kazandın.”

Adım atmayı keserek durup ona döndüm. Arkamda olduğu için o da durmak zorunda kaldı çünkü merdivenlerin tam ortasıdaydım ve yolu kapatıyordum. “Benim statü kazanmak için birilerinin soyadına ihtiyacım yok, Tayanç. Sadece isimle istediğim her şeyi elde edebilirim.” Kaşları kavislendi. Benden bir basamak yukarıda durduğu ve boyu da uzun olduğu için yüzümü epey kaldırmam gerekiyordu.

“O zaman neden az önce sadece ismini kullanmadın?”

Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. “Çünkü o kadının bana ait olanı duyması gerekiyordu,” dedikten sonra cevap vermesini beklemeden inmeye devam ettim. Sahte olabilirdi ama sonuçta kocamdı. Altı ay boyunca yanına kadın yaklaşırsa öldürme hakkına sahiptim. Bu kuralı kendisi eklemişti, beni bu yüzden yargılayamazdı. Birileriyle fingirdeşmek için altı ay sonrasını beklemesi gerekiyordu çünkü ben sahte bir evlilikte dahi aldatılmayı kabul edecek bir kadın değildim.

Tayanç arkamdan gelirken o ağzını kapalı tutmayı başaramadı. “Abimden mi bahsediyorsun?” diye sorduktan sonra cevap beklemeden başka bir şey söyledi. “Seni zerre sevmiyor, sırf sana acıdığından bu evdesin.”

Yüzümdeki maske düştü ve duyduklarımınla sarsıldım. Bu lafı artık fazlasıyla duyar olmuştum ve canımı sıkıyordu. Acınılacak durumda olduğumu bir yerde kabul ediyordum ama sonuçta kabul eden bendim. Bir başkasının beni bu şekilde görmesine tahammülüm yoktu. Hızlıca toparlandım. En azından yüzümü ve ifademi toparladım. Omzumun üzerinden Tayanç'a baktım. "Bu neyi değiştirir ki? Sonuçta onun karısıyım. Yani evli olduğumuz sürece..." Gözlerim kısıldı. "O adam benim!"

Duraksadı. Söylediklerine alınıp ağlayacağımı falan bekliyorsa daha çok beklerdi. Ben Eymir'le yaptığım anlaşmayı kenara atılıp onun bunun laflarıyla ezilmek için yapmamıştım. Hele ikinci bir kadın olmak için hiç yapmamıştım. Beni sözleriyle veya davranışlarıyla kimse aşağılayamazdı. Tek gerçek Eymir'in karısı olduğumdu. Beni sevmeyebilirdi, belki acıyordu da ancak sonuç değişmezdi: O benim kocamdı. Buna göre davranmak zorundaydı.

Davranmazsa da bedelini öderdi.

Merdivenleri tamamen indiğimde yerini öğrendiğim mutfığa ilerledim. Karnım açtı ve kahvaltı yapmak istiyordum. Mutfığa girdiğimde Nehir ve Oflaz'ın orada olduğunu gördüm. Yemek masası kahvaltılıklarla donatılmıştı ve ikisi yan yana oturmuş, bir şeyler konuşuyordu. İçeri girdiğimde beni fark ederek konuşmayı kestiler.

"Günaydın, Dünya," dedi Nehir sıcak bir tonlamayla. Her ne kadar tavırları sıcak olsa da artık onlara eskisi kadar masum bakamayacaktım. Düşüncelerim doğru ya da yanlış olabilirdi ama günün sonunda ben düşman tarafındaydım. Belki gerçekten iyi niyetlerinden böylelerdi ancak kalbimi bir kez daha birilerine açıp kırılmasına izin veremezdim. İhanete uğramak korkunç bir histi. Affı, dönüşü yoktu. Kalp bir kez birine küstü mü, binlerce özür dilense fayda etmiyordu. İhanetin izi silinmezdi.

"Günaydın," dediğimde Oflaz ısıklık çaldı. Şaşkınlıkla bakışlarını ona döndü. Yüzünde serseri bir sırıtış vardı.

"Ben kolay kolay uyanacağınızı düşünmüyordum," dedi ve üzerindeki tişörtü işaret ettikten sonra devam etti. "Bayağı hareketli bir gece geçirmiş olmalısınız."

Oflaz'ın mizah anlayışı ve karakterini sevmeye başladığım doğrudu. En başından beri bir şekilde kendimi ona güvenirken buluyordum. Bunu engellemek istesem bile ne denli başarılı olacağım meçhuldü. Benimle kim olduğumu umursamadan oturup vakit geçirmişti, sonra bana yardım etmek için uğraşıp durmuştu. Bilmiyordum, bu şeylerin birer oyun olduğunu sanmıyor ama korkuyordum. Psikolojik olarak zaten yıkılmış durumdaydım. Bir darbeyi daha kaldıramazdım.

Onun gibi arsızca gülümsedim. “Evet,” dedim ardından. “Oldukça hareketli bir geceydi.” Utanıp karşı çıkmamı beklediği için söylediklerimle şaşırdı ama umursamadan masaya yaklaştım. “Eymir nerede oturuyor?” diye sordum masadaki sandalyelere göz gezdirerek. Nehir işaretparmağıyla baştaki sandalyeyi gösterdi. Böylelikle onun solunda kalan sandalyeyi çektim.

“O sandalye Selin’in,” dedi arkamdan gelen Tayanç.

“Artık benim,” diyerek çektiğim sandalyeye rahatça oturdum. Evdeki varlığı yetmiyormuş gibi bir de kocamın solunda oturmaya kalkışırca, elimden onu kimse alamazdı. Üzerime oyun oynuyorlarsa ben de aynısını yapardım. Hem benim utanç gibi bir duygum da yoktu çünkü çoğu şeyi rol gereği yaptığımı düşünüyordum. Böyle olunca da ortada utanılacak bir şey kalmıyordu. Kendi bedenimle can verdiğim karakterin yaptıkları yüzünden ben utanacak değildim zaten.

Yapan ben değil, kafamda yarattığım karakterimdi.

Sofraya şöyle bir göz gezdirdim. Oldukça zengin ve iştah açıcı görünüyordu. Tayanç karşımdaki sandalyeye oturduğu sırada çatalımı alarak zeytin tabağına uzandım. “Abiyi bekleseydin,” diye homurdandı. Onu duymazdan geldim ve tabağıma zeytin aldım. Sonra peynir ve yiyebileceğim her şeyi ekledim. Tabağım göz zevkimi doldurduğunda karnım guruldadı.

Dakikalar sonra Tayanç'ın söylediğini unutmayarak ona yanıt verdim. “Abin aklını başına toplasın da karısını bekletmesin,” dedim gayet net bir tonlamayla. Çatalımı yemeğime başlamak için hareket ettirecektim ki, ensemden bileklerime kadar ürperdim. Hemen sonra zaten sesi duyuldu.

“Trip mi yiyorum ben?”

Mutfığa ne ara girdiğini bilmiyordum ama söylediğimi duymuştu.

“Ben yemeğimi yiyeceğim, sen de ne yemek istiyorsan onu yiyebilirsin, Eymir.” Çatalımı peynire sertçe batırdığımda ses mutfakta yankılanmıştı. Umursamadan peyniri ağızıma attım ve yavaşça çiğnedim. Aynı saniyelerde Oflaz’ın fısıltılı sesi kulaklarımda yer edindi.

“Ben bu kadından korkmaya başladım, Nehir.”

Nehir yanıt verdi: “Şimdiye kadar korkmamış olman hata zaten, Oflaz.”

“O niyeymiş? Pamuk gibi bir şeydi daha düne kadar.”

“Her şeyini kaybetmiş bir kadından bahsediyoruz.”

“Yani?”

“Yani kaybettiği her şeyi geri kazanmak için kimsenin gözünün yaşına bakmaz.”

“Eymir abinin yaşını geç, gözünü oyar bu.”

“Oysun.”

“Kadın dayanışması yapma bana!”

“Sussana, duyuyor!”

Oflaz bana döndüğünde göz göze geldik. Zorlukla yutkunduk. Çatalımı yavaşça zeytine batırdım ve bunu yaparken Oflaz’a bakmaya devam ettim. “Eyvah,” dedi telaşla. “Beni de oyacak.”

Eymir sandalyesine oturduğunda Oflaz’dan bakışlarımı çekerek ona döndüm. Göz göze geldiğimizde kaşlarımı çattım. Ona öfkeliydim. *Hem de çok.* Eymir tavrıma karşılık kaşlarını kavislendirdi.

Selin, Tayanç’ın yanındaki yere otururken bana sorgulayan gözlerle bakıyordu. Muhtemelen onun yerine oturduğum için rahatsız olmuştu ama umurumda değildi. Kocama yaklaşmaması gerekiyordu. Yaklaşırsa fena yapardım. Şimdiden bunun farkına varırsa, kendisi için en sağlıklı olurdu.

Dudaklarıma bir gülümseme kondurarak Selin’in gözlerinin içine baktım. “Tanışmamız yarım kaldı. Sen kimsin?”

Kahverengi gözlerinde bir şaşkınlık vardı. Belki de daha fazlası ama saklamaya çalışıyordu. Bedeninin nasıl kasıldığını görebiliyordum. Öyle ki, nefes alış verişleri bile düzenli değildi. “İsmimi söylemiştim,” dedi ve tabağın yanında duran bıçağı eline aldı.

“İsminle ilgilenmiyorum. Onu sormadım zaten. Kim olduğunu sordum.”

Bu kadar ters davranmamı beklemiyordu. Sıcak gülümsememin ardından bir anda böyle ters bir tavırla soru sormam duraksamasını sağlamıştı. Hemen sonra da bıçağın sapını yumruğunun içine aldı. “Eymir’in şirketlerini yönetiyorum,” dedi omuzlarını dikleştirerek. “Yani bir CEO’yum.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. En sıkıldığım işi yapıyordu. Bu konuda yetenekli olmasa CEO olamazdı bence, ki giyim tarzı da işini yansıtıyordu. Mesleğini öğrenmem iyi olsa da istediğim cevabı vermemişti. Eymir’in neydi? Benim asıl merak ettiğim buydu.

“Kendine vakit ayırabiliyor musun?” diye sordum gerçek bir merakla. Derin bir nefes aldı. Sorularımdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

“Evet,” dedi ve yemeğine başlamak için hareketlendi ancak başka bir şey söylediğim için yine durmak zorunda kaldı.

“İlginç. Yönetim zor iştir.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Sen ne anlarsın ki yönetimden?” Masada hafifçe ona doğru eğildim.

“Benim de bir şirketim var, Selin’ciğim. O yüzden iyi anlarım.” Yalan söylemiyordum. Babamın denizler kadar mirasından benim de payıma düşen kısımlar olmuştu. Gerçi şirketle ilgilendiğim yoktu çünkü sıkıcıydı. Yine de bu, bahsi geçen işlerden anlamadığım anlamına gelmiyordu. Sadece kendi istediğim ve eğlendiğim tarafta kalmayı tercih ediyordum. Belki getirisi öyle çok yüksek değildi ama zevk aldıktan sonra paraya bakacak bir insan değildim. Zaten paraya ihtiyacım da yoktu.

Selin zoraki bir şekilde gülümsedi. “Ne güzel,” dedi küfreder gibi. Onunla daha fazla ilgilenmedim. Önüme dönerek yemeğime kaldığım yerden devam ettim.

Birkaç lokma almıştım ki, Tayanç’ın sorusu yüzünden duraksayarak ona baktım. “Pivot ne demek, Dünya?” Sorusu beni şaşırttı ama gözlerinin içinde cevabı bilemezsem duyacağı hazzı saklıyordu. Ne-

redeyse kahkaha atacaktım ama kendimi durdurmayı başardım. Beni deniyordu resmen.

“Stratejide radikal yön değiştirmek. Neden sordun?”

Bir kaşımı kaldırdı. Soruma yanıt vermeden başka bir şey sordu. “Bilanço?”

Gözlerimi kıstım. Bana kafa tutuyorsa ben de ona tutardım. “Varlıklar, borçlar ve öz sermaye.”

“EBİTDA?”

“Faiz, vergi, amortisman öncesi kâr.”

“ROI?”

“Yatırımın geri dönüş oranı.”

“IPO?”

“Halka arz süreci.”

Birbirimize öyle kilitlenmiştik ki, kim bir yanlış yapacak diye nefesler tutulmuştu resmen.

“*Shareholder*?”

“Şirketin hisselerine sahip olan yatırımcı.”

Gözleri parladı. “Yanlış bildin.” Bir kaşımı sorguyla kaldırdım.

“Nesi yanlış?”

“*Shareholder* etkilenen taraflar anlamına gelir.”

Güldüm. “Asıl sen yanlış bildin,” dedim üstün bir şekilde. “O bahsettiğin şey *stakeholder*.” Duraksayarak yanında oturan Selin’e döndü.

“Kim doğru söylüyor?”

Selin bu durumdan memnun olmayarak beni gösterdi. “Dünya,” dediğinde zafer edasıyla gülümsedim ve bunun verdiği hazla Taynaç’a ezici bakışlar attım. Gözlerini devirdi.

“Neyse, zaten bu işlerden ben anlamam.”

“Neden anlıyormuş gibi soruyorsun o zaman?”

“Yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.”

“Aldın mı peki cevabını?” Dik dik gözlerine baktım. Fena bozulmuştu.

“Dünya vurdu ve gol!” diye bağırdı birden Oflaz. “Şahanesin, kızım! Ben seni tutuyorum.” Genişçe gülümsedim. Bu masada benim

tarafımda duran birileri vardı en azından. Keyfim yerine gelmişti resmen. Arada sırada Tayanç'la böyle yarışlar yapmalıydık çünkü bozulduğunu görmek acayip zevkliydi.

"Kes lan sesini!" diye çıkıştı Tayanç, Oflaz'a. Yemeğimi yerken zevkle sordum.

"Ne oldu? Yenilgi ağır mı geldi?" Yüzünü bana çevirdi ve çatık kaşlarla baktı.

"Elbet zayıf bir noktayı bulurum."

Omuz silktim. Sonra Oflaz'a döndüm ve ona öpücük gönderdim. Küçük bir kahkaha attığında bunu sonlandıran şey Eymir'in yapay öksürüğü oldu. Oflaz anında toparlandı ve çatalını kaşığıyla hizalayarak oturduğu yerde dikleşti. Onun bu şapşal hali gülümsememi sağlamıştı.

"Karıcığım." Baştan sona sarsıldım. Bana zaten çoğu zaman böyle sesleniyordu ama insanların içinde birden söylemesi, üstüne iyelik eki getirmesi şaşırmama sebep olmuştu. "Acıkmadın mı? Yemeğini yesene."

Ona bakmadan önce Selin'e baktım. Gözleri Eymir'deydi ve ben-den daha çok şaşırmışa benziyordu. Kaşlarım çatıldı. Kocama biraz daha bakarsa masayı kafasına geçirecektim. Neyse ki bakışlarımı hissederek bana döndü. Göz göze geldiğimizde yüzüne huzursuz bir ifade yerleşti. Sonra gözlerini kaçırdı ve önüne odaklandı.

Usluca kocama döndüm ama asla yüzüne bakmadım. Şu an bunu yapmak istemiyordum. Boş bulduğum ilk an onu sorguya çekecektim ve hoşuma gitmeyen bir şey söylerse, hayatıma bir dul olarak devam edecektim. Yan bakışım sessizlikle ve önüme dönmemle sonlandı. Ona cevap vermediğim, yüzüne de bakmadığım için büyük ihtimalle kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Abi, bugün şirkete uğrayacak mısın?" diye sorarak üzerimdeki baskıyı aldı Oflaz. Kendini kurban etmişti resmen. Eymir keskin bir cevap verdi.

"Hayır." Sesi ürperticiydi.

"Ama geleceğini söylemiştin," diyerek araya girdi Selin.

"Şu an gelemem, ne varsa sen halledersin."

“Bazı şeylere yetkimin olmadığını çok iyi biliyorsun.”

“Şu an olmaz dedim, Selin. Daha önemli işlerim var. Boş olduğum bir gün gelip imzalarım, çok mühimse de dosyaları gönderirsin.”

Konuşmalarını pürdikkat dinlesem de hiçbirine bakmamayı tercih ederek yemeğimi yiyordum.

“Kahvaltıdan sonra hazır olun, çıkacağız.” Eymir bu cümleyi Tayanç ve Oflaz’a kurmuş olmalıydı ki zaten ikisinden de onaylayan mırıltılar yükseldi. Doyana kadar tabağımdaki yemekleri yedim, sonra da herkesten önce ayağa kalktım.

“Afiyet olsun,” dedikten sonra sandalyemi ittim.

“Nereye?” diye soran Eymir’e bakmadan yanıt verdim.

“Hava alacağım. Buranın havası beni boğdu.” Başka bir şey söylenmesini beklemeden mutfağın bahçeye açılan kapısından çıktım. Sabah güneşi yüzüme vurdu. Güneşli havaları sevmezdim normalde ama benim güneşten dolayı ısınıyordu ve şu an bu çok iyi hissettiriyordu.

Merdivenleri inerek çimenlik alana ilerledim ve çıplak ayaklarımı toprakla buluşturdum. Hatta bununla da yetinmeyerek yere oturup sırtüstü uzandım. Toprağın serinliğine bedenime çarpan güneşin sıcaklığı karışıyordu. Kendimi uzun zaman sonra bu kadar rahatlamış hissettiğim için gülümsedim. O kadar çok şey olmuştu ve o kadar yaralanmıştım ki, bedenimin neye ihtiyacı olduğunu düşünememiştim. İyileşmek için sürekli uykuya yöneliyordu bedenim. Uyku benim için de bir kaçış noktası olduğundan bu beni rahatsız etmiyordu. Bir kez uyuduğumda, kâbus görmezsem ve birileri uyandırmazsa saatlerce uyanmayabiliyordum.

Yine uykuya doğru çekildiğimi hissetmişim ki, “Ne yapıyorsun sen yerde?” sorusuyla kendime geldim. Eymir’in merakla yükselen sesine ayak sesleri de karıştı ve önüme gelerek güneşimi kesti.

“Kenara çekil,” dedim hemen huysuzlanarak. Çekilmedi.

“Sana bir soru sordum.”

“Negatif enerjiden arınıyorum, Eymir. Birazdan da meditasyon yapacağım.”

“Ne yapacaksın?”

“Meditasyon.”

“O ne, kızım?”

“Of, cahil misin?”

“Bak, beni sinirlendirme.”

“Sinirlenmenle ilgilenmiyorum,” dedim kestirip atarak. Aldığı sert nefesi duyabildim. Güneş bir ara yüzüme yine geldi ama sonra tekrar gitti.

“Konuşurken yüzüme bak,” dedi Eymir gayet yakından. Dizinin üzerine çökmüştü ve yüzünü bana doğru eğmişti. Ona istediğini vererek bakışlarımı gözlerine çevirdim. O keskin hareketleri yine fazla derindi.

“Baktım,” dedim bastırarak.

“Selin benim...” diye cümleye başlamıştı ki, yakasına sarılmamla susmak zorunda kaldı.

Evet, yakasını sıkıca tutmuş, yerden doğrularak yüzümü onunkine yaklaştırmıştım. “Eğer sevgilin veya sözlün ya da daha da kötüsü, nişanlın olduğunu falan söylersen yemin ederim senin boğazını kesirim!”

Duraksadı. Onu tanıdığım andan beri belki de ilk kez bu kadar şaşkın görünüyordu. Bakışları kısa süre içinde keyifle ılıdı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi iyice üzerime eğildi. Böylelikle burnu benimkine değdi. Dudağının kenarına haylaz bir kıvrım yerleşti.

“Beni bu kadar kıskandığını bilmiyordum.”

“Seni kıskanmıyorum,” dedim hemen. “Altı ay boyunca benim kocamsın, kocam gibi davranacaksın. Eğer bu sahte ilişkide beni aldatmaya falan kalkarsan, çok başka bir Dünya’yla karşılaşırısın.”

“Korktum.” Ama korktuğu falan yoktu. Aksine eğleniyordu. Burnunu bilerek burnuma sürttü. “Ama bu konuda endişelenme. Benim karımdan başkasını gözüm görmez.” İfadem neredeyse sarsılacaktı ama kendimi tutabilmeyi başardım. Kalbim söylediğiyle hızlansa da şu an daha önemli bir meselem vardı. Asla ama asla yumuşamamaya caktım.

“İyi,” dedim bastırarak.

“İyi mi?” diye sordu hemen.

Of. Çok yakın.

“İyi,” diyerek sorusunu cevapladım.

“Güzel.”

“Güzel.”

“Sorun yok o zaman.”

“Yok.”

Nefesi yüzüme çarpıyordu. Soluklarını duymak, bu kadar yakınken ona karışmak gibi hissettiriyordu. “Öyleyse kalk ve eş olarak görevini yapıp kocanı yolcu et.” Göz kırptı. “Formaliteden.”

“Nereye gidiyorsun?” *Sorma işte. Merak etme şu adamı!*

“Birilerinin kafasına sıkıp sonra karımın *şefkatli* kollarına döneceğim.” Özellikle *şefkatli* kısmına vurgu yapmıştı. Tehdidimden sonra bilerek böyle söylediğine neredeyse emindim. Yutkunmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

“Ee, kocanı yolcu etmeyecek misin?”

“Hayır.”

Kaşları hemen çatıldı. “Neden?”

“Burada uzanıyorum çünkü. Çok mühim bir iş bu. Negatiflerimden arınıyorum. Arınmazsam aman Allah korusun, birilerinin üzerine çullanabilirim.”

“Tercihini benden yana kullan,” dedi. “Üzerime çullanman hoşuma gider.”

Of!

“Eymir, git başımdan!”

Serseri bir şekilde güldü. “Yakamı bırak da gideyim. Anlıyorum, beni paylaşamıyorsun ama evimize ekmek getirmek için çalışmam lazım, karım.”

Yakasına yapıştığım elime baktım. Az daha zorlasam adamı boğazlayacak pozisyona gelecektim.

Parmaklarımı gevşeterek yakasını bıraktım. “Korumaların önünde fan fin fon yapmayın isterseniz, abi,” diyerek yanımdan geçen Oflaz’ı çok kısa gördüm. Eymir hafifçe doğrulmuştu ve bu olur olmaz da Oflaz kapıya doğru koşmaya başladı. Hem korkuyor hem de lafını esirgemiyordu.

“Fan fin fon nedir?” diye sordu Eymir oldukça ciddi bir şekilde. Gülmemek için kendimi çok zor tuttum.

“Bilmiyorum, Oflaz’a zor.” Başını salladı ve dizine ağırlık vermeyi keserek ayağa kalktı.

“Dikkat et kendine. Bir şey olursa beni ara. Çocuklar gün içinde sana bir telefon getirecekler.”

“Tamam.” Başını usulca salladı ve bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Oturur pozisyona geldiğimde kendime engel olamayarak ona seslendim. “Eymir?” Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. “Sen de kendine dikkat et.”

Dudağının kenarında belli belirsiz bir kıvrım gördüm. Beni gözleriyle onayladı ve yoluna döndü. Evden çıkana kadar arkasından baktım. Sonra da kendimi çimenlere geri bıraktım. Burada biraz uzanmayı planlıyordum ki, duyduğum topuklu ayakkabı sesleri planlarımı bozdu. Güneşim yine kesildi. *Hem de Selin yüzünden.*

“Seninle neden evlendi?” diye sordu birden. Dirseklerimi kırarak destek aldım ve hafifçe doğrulup yüzüne baktım.

“Aşktan.”

Başını iki yana salladı. “Eymir kimseye âşık olmaz.”

“Bana oldu işte.”

“Olmadı.” Kendinden fazla emindi. “O aşkı kendine yasaklamış bir adam. Bir anda senin gibi birisiyle evlenmesi için çok önemli bir nedeni olmalı.”

“Benim gibi birisiyle daha önce karşılaşmadığı için âşık olmasını beklememen normal zaten, Yade’ciğim. Ama karşılaştık ve hemen sonra da nikâh masasına oturduk.”

“Selin’i kullanıyorum,” dedi konudan bağımsız. Kendine konuşmak için zaman yarattığı belliydi. Omuz silktim.

“Neyi kullanıyorsan kullan. Ben Yade’yi kullanacağım,” dediğimde kaşları çatıldı. Onu sinir etmek zevk almamı sağlıyordu ve bundan sonra da bir daha Selin ismini kullanmayacak, hep Yade diyecektim.

“Yakında çıkar kokusu,” dedi, memnuniyetsiz bakışları her köşemdeydi. “Kendini çok kaptırma.” Sonra o da çıkışa ilerledi. Arkasından seslendim.

“Yade!” Adımları durdu ama bana dönmedi. Dinlediğini bildiğimden konuştum. “Bence sen de kendini kandırma. Çünkü Eymir benim ve kocamı kimseye verecek göz yok bende.”

“Göreceğiz,” diyerek yoluna devam etti. Gözlerimi kısarak ona kilitlendim. Bu evdeki düşmanlarımla uğraşmaktan zevk alıyordum. Ayrıca birisi benim olana göz dikiyorsa onun gözünü oyardım.

Oturduğum yerden kalktım ve mutfağın kapısına ilerledim. Basamakları çıkıp içeri girmek hiç vaktimi almadı. Nehir hâlâ masada yemeğini yiyordu. Mutfakta ondan başka kimse olmadığı için severek karşısına geçtim. Yediği lokma bir an boğazında kalmış gibi duraksadı ve çatalını kenara bıraktı. “Bir sorun mu var?”

Hem de Yade kadar büyük bir sorun var.

Sandalyeyi çekerek tam karşısına oturdum. “Bana Selin’in kim olduğunu anlat.” Gözlerini kırıştırdı. Dudakları bir açılıp bir kapandı. Sonra derin bir nefes alarak oturduğu yerde dikleşti.

“Kendisi de söylemişti aslında, abimin şirketlerini yönetiyor.”

“Ne vasıfla? Kaç yıldır?”

Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. “Beş yıldır falan. Abimin magazin hayatında olup bitenleri de yönetir. Göz önünde olduğu kısmı yani. Birçok yerel toplantı, defile, magazin ve gazete haberleri ilk önce onun onayından geçer. Yani bir bakıma Eymir abinin medyadaki gözü kulağı diyebiliriz.”

Eymir’in gözü kulağı mı? O kadına Eymir’in tırnağını bile yaratmazdım. “Eymir’i seviyor,” dedim pat diye. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Nehir şaşırdı ama sonra kendini toparladı.

“Evet.” Bu konuyu benimle konuşmaktan rahatsızmış gibiydi.

“O kadın bu evde sizinle mi kalıyor?”

Başını usulca iki yana salladı. “Hayır. O aileden değil. Aileden olmayan kimse malikâne kalamaz.” Böyle bir kurallarının olduğunu bilmiyordum.

“Peki neden Eymir onu şirketlerinin başına geçirdi?”

“İşinde çok iyi çünkü. Kendi alanında herkesçe aranan bir stratejist.” Gözlerim kısıldı. Kafama koyarsam Yade’yi tahtından indir-

mesini bilirdim ama şirket işlerinden gerçekten nefret ediyordum. Ruhum sıkılıyordu. Çocukluğumdan beri bunun eğitimini zoraki bir şekilde almıştım. İşini geçtim, dersi bile sıkıcıydı. Tüm bu fasa fisoyu geçerek asıl merak ettiğim soruyu sordum.

“Aralarında bir ilişki oldu mu?”

“Hayır.” Gözleri kısaca etrafa bakındı ve sonra kimsenin duymasını istemiyormuş gibi yüzünü bana yaklaştırdı. “Selin kötü birisi değildir ama uzun zamandır Eymir abime takıntılı.”

“Ben ona bir takarım!” Sesim mutfakta yankılandı. “Bir daha kendine gelemesin.” Tepkimden dolayı irkildi. Nehir’in fazla bebeksi bir yüzü vardı ve şu an benden çekindiğini gördüğüm için rahatsız oldum. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim.

“Affedersin,” dedi suçlulukla. “Eymir abinin evlenmesini hiçbirimiz beklemiyorduk. Karısı olarak sana söylememem gereken bir şey söyledim.”

Aslında tam da merak ettiğim bir şeyi söylemişti. “Evet, yaptığın büyük yanlış,” dedim onu kıvama getirmek için. Üzgünce dudaklarını birbirine bastırdı. “Ancak seni affedebilmem için bir konuda bana yardım etmen gerekiyor.”

“Hangi konuda?”

Eş olarak görevimi fazlasıyla yerine getirmiştım bence. Şimdi biraz burada olma sebebimle ilgilenmeliydim. “Beni kurtardığınız evde kamera görüntüleri olduğunu söylemişti Eymir.” Başıyla usulca onayladı. “O kamera görüntülerini istiyorum. Nerede bulabilirim?”

“Görüntüleri ne yapacaksın ki?” diye sordu büyük bir merakla. Bana işkence edişlerini oturup izleyecek değildim ama o görüntüler bana lazımdı.

“Bir şeyden emin olmak istiyorum,” dedim burnumu çekerek. “Bilincimi kaybetmişim. O adam...” Susup devamını getiremeyerek gözlerimi kapattım ve yüzümü ellerimin içine aldım. Neredeyse ağlayacaktım. İstedğim zaman ağlayabiliyordum ve bu çoğu zaman işime yarıyordu.

“Dünya...” dedi Nehir fazlasıyla üzgün bir sesle. Onu kandırdığım için kendimi kötü hissetsem de şu an bu tavrı takınmaktan başka

çarem yoktu. Onları henüz tanıımıyordum, duyduklarımdan sonra da ister istemez cephe almıştım. Belki ileride, zamanımız olursa hepsini tanıyabilirdim ve işte o zaman gerçek duygularımı belli ederdim. Ancak şimdi etmeyecektim.

Burnumu sesli bir şekilde çektiğimde sandalyeden kalktığını fark ettim. Birkaç saniye sonra da elini omzumda hissettim. “Sana o şekilde dokunmadı,” dedi. Bu bilmediğim bir şeydi. Uğradığım işkenceden sonra bilincimi kaybetmişim ve sonrasında ne olduğunu hiçbir şekilde hatırlamıyordum. Uzun zamandır korkuyla atıp duran kalbim duyduklarım sayesinde rahat bir nefes alabili. Ben bunun kaygısını yaşadığının farkında bile değildim ki. Yoksa daha önceden sorardım.

“Bunun için o görüntülere maruz kalmak zorunda değilsin. Sen bize geldiğinde bütün kontrollerini yaptık. Cinsel bir saldırı iziyle karşılaşmadık.” Yutkundum ve kendimi rolüme sadık kalmaya zorladım. Ben gözümü karartarak o görüntüleri ulaşmak istiyordum ama beni nasıl etkileyeceğinden henüz haberdar değildim. Yalnız artık kendimle ilgilendiğim de söylenemezdi. İçimde yanıp tutuşan ve asla dinmeyen bir şey vardı. İntikam istiyordum.

Telefonumdaki görüntüleri de, o piçin evindeki görüntülerimi de ele geçirecek ve gereken yerlere ulaştıracaktım. “Anlamıyorsun,” dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. “Hep rüyama giriyor, kafamın içinden bir türlü çıkmıyor. Kendi gözlerimle görmeden bu gerçeği kabullene-meyeceğim.”

Sessizlik oldu. Ona düşünmesi için zaman tanıdım. Belki gerçek amacımı söylesem de bana görüntülerin yerini gösterirdi ama bunu yapmayacaktım çünkü Eymir’e veya diğerlerine söylerdi. Onlar beni uğraştırırdı. Zaten Eymir psikolojimin hiç iyi olmadığını biliyordu ve böyle bir şeye de izin vermeyeceğini düşünüyordum. Ne de olsa, iyileşene kadar beni abilerimle görüştürmeyeceğini bile dile getirmişti. Nehir bir kadındı ve biz kadınlar genellikle daha duygusal düşünürdük. Bu yoldan istediğim şeye daha çabuk ulaşacağımı düşünüyordum.

“Ben görüntülerin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Yani

aslında iki yer var. İstersen gidip birlikte bakalım.” Hızlı bir tepki vermemek için kendimi tuttum. Sonra yoktan yere burnumu çektim. Yüzümdeki ellerimi usulca indirerek Nehir’e büyük bir minnetle baktım.

“Gerçekten mi? Benimle gelir misin?”

Gülümsedi. “Tabii ki. Daha iyi hissedeceksen.”

Rol mü yapıyordu, yoksa gerçekten bana iyi mi davranıyordu, asla anlamıyordum. Eğer rol yapıyorsa bile şu saniyelerde umurunda değildi çünkü Oflaz gibi ona da yakınlık hissediyordum. İşin aslını öğrenene kadar mesafemi korumak istiyordum ama benim öyle bir mizacı yoktu. Hep sosyal bir insan olmuştum, muhabbet kurmayı ve arkadaş edinmeyi hayatım boyunca hep çok sevmiştim. Nehir’e cevap olarak usulca başımı salladım. Amacım dışında bir şey düşünmek istemiyordum.

“Teşekkür ederim.” Ayağa kalktığında onu takip etmeye koyuldum.

“Gidelim öyleyse.”

Konuşmak yerine kafa salladım. Mutfaktan çıktık ve üst kata giden merdivenlerin altında durduk. Burada herhangi bir kapı olmadığı için duraksamıştım. Çok geçmeden Nehir elini düz duvara yasladı ve duvar içeriye doğru gömüldüğünde yerde otomatik olarak bir delik açıldı. Gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Burayı bana göstermeseydi asla ama asla yeraltına inen bir kapının olduğunu anlayamazdım.

“Aşağıda,” dedi. Bana böyle gizli bir yeri göstermesi ne kadar doğrudu ki? Tüm öğrendiklerimi kendi amacım için kullanabilirdim. Nehir yüzüme dikkatlice baktı. “Dünya?”

“Evet?”

“Bunu yapmak istediğine emin misin? Tüm o görüntüler seni kötü etkileyebilir.”

“Eminim. Yüzleşmezsem asla bu şeyden kurtulamayacağım.” Aslında bir bakıma söylediklerim doğrudu. Bana yapılanları izleyebilecek halde asla değildim şu an ama yüzleşmem gerektiğinin farkındaydım. Derin bir nefes alarak kabullendi.

“Önden buyur.”

Yerde açılan dikdörtgen deliğe yaklaştığımda aşağıya giden basamakları gördüm. Dikkatlice inerek zemine vardığımda Nehir de arkamdan gelmişti. Bu gizli oda büyük ihtimalle girmemem gereken yerlerden biriydi.

Aşağıda hareketle çalışan sensörlü ışıklar olmalıydı ki etraf aydınlanmıştı. Uzun bir holde karşılıklı sekiz kapı vardı. Galiba evin altı, üstünden daha genişti. Her kapının üzerinde bir amblem vardı. Yaklaşp kontrol etme isteğimi bastırdım. Daha sonra buraya yeniden gelerek merakımı giderebilirdim ama şu an Nehir'i şüphelendirmeliydim.

Nehir sağdan ikinci kapıya ilerleyerek tokmağı tuttu ve içeri doğru itti. Onunla birlikte odaya girdim. Burası... "Oflaz'ın çalışma odası," dedi Nehir. Geniş bir odaydı ve her köşede teknolojik aletler vardı. Kocaman ekranlar, yanıp sönen ışıklar, ismini asla bilmediğim son teknoloji eşyalar... Kendimi bilimkurgu filminde hissetmişim bir an.

"Oflaz tüm bu şeyleri kullanıyor mu?"

Gülümsedi. "Evet. Biz de şaşıyoruz bu duruma." Etrafa kısaca göz gezdirdi. "O bir *hacker*." Şaşırdım. Hiç ama hiç beklemediğim bir şeydi bu. Ne bileyim, sonuçta onunla terasta oturup maç izlemiştik. *Hacker*'lar maç izler miydi ki?

Birkaç saniye durup genel tabloyu düşündüm.

Oflaz *hacker*'dı.

Nehir doktordu.

Selin şirket yöneticisiydi.

Tayanç neydi peki? Üstelik Eymir resmen kendi teşkilatını kurmuştu. İsmi geçen ve henüz tanışamadığım iki kişi daha vardı: Toros ve Firuze. Bu işin derininde tehlikeli bir şeyler sezdim. Dışarıya bağlılığı kalmayacak şekilde düzenini kurmuştu. Her işte bir adamı vardı.

Eymir'i Kayahan'la karşılaştırdığımda Kayahan hep daha ağır basıyordu. Ancak bilmediğim çok şey vardı. Yerin altında bir teknoloji ağı kurmalarından belliydi. Bu bilgisayarlarla belki de istedikleri her yere ulaşabiliyorlardı. Eymir düşündüğümünden çok daha fazlasıydı.

"Beklemiyordun, değil mi?" diye sordu Nehir hafifçe gülümserken. Başımla onayladım. Bilgisayarlardan birine yaklaşıp ekranı

açtı. Bu odada özellikle bir şeye dokunmamalıyım. Bir yere DNA'mı bırakmak şu an pek mantıklı gelmiyordu. Nehir bir şeyler kurcaldıktan sonra başka bir bilgisayara geçerek birkaç dakikasını da oraya ayırdı.

“Görüntüler burada değil.” Hayal kırıklığı yaşadım resmen. Omuzlarım düştü.

“Nasıl değil? Bir sürü bilgisayar var, görüntüleri sildiler mi?”

“Biz hiçbir şeyi silmeyiz ama burada değil. Söylediğim gibi.”

“O zaman nerede?”

Bana dönerek gözlerimin içine baktı. “Eymir abimde.”

Görüntülere ulaşamamıştım. Nehir görüntülerin Eymir’de olduğunu söylediğinde ondan alma fikrini ileri atmıştım ama çalışma odasına kendisinden başka kimsenin girmesine izin vermediğini söylemişti. Kapısı da hep kilitliymiş.

Eymir geldiğinde görüntüleri ondan isteyecektim. Başka bir yol yoktu. İşin uzamasına canım sıkılmıştı. Akşam olmuştu ama henüz hiç kimse eve gelmemişti.

Gün içinde korumalardan biri bana yeni bir telefon getirmişti. Birkaç saatimi telefonla ve medyayla uğraşarak geçirmiştim. Haberlerde Saygun ailesiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Özellikle kaldırdıklarına emindim çünkü yaşanan şey bir bakıma skandaldı. Ne de olsa, Kayahan Saygun’un düğününde eşi vurulmuştu. Böyle bir haberin duyulmamasına imkân yoktu.

Onlar hakkında öğrenebildiğim tek şey Yelda’nın hâlâ komada olduğuydu. Nefretim gün geçtikçe daha da büyüyordu. Oturduğum yerde duramıyordum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Atahan da geri gelmemişti zaten. Bir şekilde Kayahan ve Özgür onu yalanlarına inandırmış olmalıydı. Yoksa geleceğim demesine rağmen böyle yapmazdı. Onunla konuşurken gelmemesi gerektiğini söyleyip durmuş-
tum ama onu beklemekten de vazgeçemiyordum.

Öğleden sonra iki saat uyumuştum. Kalktığımda ise bahçeye çıkıp

biraz dolaşmıştım. Karanlık çökmüştü ve ben yine çimlerin üzerinde pinekliyordum.

Akşam olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Korumalara kısaca göz gezdirme ihtiyacı duyduğumda her zaman yerinde olan üç adamı göremedim. Bu beni şaşırttı çünkü onların yerlerinden kıpırdadığını dahi görmemiştim şimdiye kadar.

Sıcaktan terlemiştim. Rahatsız hissettiğim için duş almaya karar vererek doğruldum. O an Nehir'in evin içinden yükselen çığlığını duymak gözlerimin kocaman açılmasına sebep oldu. Çığlık atmak onun pek huyu olmadığı için endişelenmiştim. Koşar adım mutfağa gittim.

"Nehir?" Sesim evde yankılandı. Nehir'den herhangi bir yanıt alamadığım için kaşlarım çatıldı. Sesinin nereden geldiğine emin değildim. Mutfaktan çıkıp koridora göz gezdirdim ve üst kata çıkan merdivenlere yönelerek tekrar seslendim. "Nehir, iyi misin?"

"Gelme, Dünya! Kaç!"

Ne?

Sesi oturma odasından gelmişti ve hiç de normal bir tonlaması yoktu. Ürperti baştan aşağı bedenimi sarmışken mutfağa doğru sessiz adımlarla koştum ve çekmecelerden birini açarak dişli bir bıçak aldım. Sonra hedefim sesin duyulduğu oturma odası oldu. Koca halden geçerek içeri girdiğimde adımlarım duraksadı.

İki yabancı adam vardı. "Siz de kimsiniz?" Siyah giyinmiş biri -ki yüzünde gözlerinden başka hiçbir şey görünmüyordu- Nehir'in arkasına geçmiş ve dudaklarına avucuna yaslayarak onu susturmuştu. Nehir'in gözlerinde büyük bir endişe vardı ve arkasındaki adama karşı çıkmaya çalışıyordu. Ancak gücü hiçbir şekilde yetmiyordu. Aynı giyimli diğer adam onların birkaç adım önündeydi. Ben içeri daldığımda ikisinin de gözleri bana dönmüştü.

"Evde kızdan başka kimsenin olmadığını söylemiştin!" Kızdan kastı büyük ihtimalle Nehir'di. Nehir yine çırpındı. Bana bir şey anlatmaya çalıştığını fark ettim ama ne demek istediğini anlamadım. "Biri daha varmış işte, vur gitsin!"

Vur gitsin mi... Boşta kalan bana döndü. Elindeki silahı bana doğ-

rultacağını anladığımda arkamda sakladığım bıçağı ucundan tuttum ve hızlıca adama fırlattım. Keskin bıçak boynuna saplandı. Elindeki silah düştü. Siyah giysisini yaran ve tenine saplanan bıçağın olduğu yerden bir kan fışkırıyordu. Nabız gibi bir fışkırıyor, sonra duruyordu. Bıçak atardamarına denk gelmişti. Boğazını tutarak dizlerinin üzerine düştü.

Diğer adam üzerime ateş açtığında son anda kendimi kapının diğer tarafına atabilmişim. Ne oluyordu? Vurulduysam bile acı hissetmediğim için anlayacak saniyem yoktu. Dış kapıdan gelen ayak sesleri işleri iyice karıştırdığı için hızlı hareket etmem gerekiyordu. “Kim lan bu kadın!” Soruyu içerideki adam Nehir’e sormuş olmalıydı.

Yakalanmak istemediğim için hızlıca merdivenlere koştum. O sırada içeriye adamların girdiğini duyabiliyordum. “O kadını bana getirin!” diye bağırdı gür bir sesle Nehir’i tutan. Daha da hızlandım ve en üst kata çıkarak Eymir’in odasına girip kapıyı kilitledim. Bunu yaptığım an tetiklendim ve bir an nefes alamadım.

Sakin ol, anahtar sende. İstedığın zaman çıkabilirsin. Sakin ol! Nehir’i aşağıda tek başına bırakmak doğru değildi ama mantıklı olan bir silah bulmaktı. Nehir’i düşünmem gerekiyordu. Başımı iki yana sallayarak kendimi zorladım ve hareket etmeyi başardım.

Eymir gibi bir adamın yatak odasında silah olabileceğini düşünüyordum. Çekmeceleri hızlıca karıştırırken bir yandan da yatakta bıraktığım telefonu elime aldım ve Eymir’i aradım. Zaten telefona kayıtlı tek numara onunkiydi. Çekmecelerde silah bulamamıştım. Telefonun açılmayacağını düşünüyordum ki, sesi geldi. “Şu an meşgulüm, Köstebek. Önemli değils...”

“Evde yabancılar var!” diye yüksek sesle konuştum.

“Ne?”

“Az önce birini öldürdüm ve bunun karşılığı olarak beni öldürmeyi düşünüyorlar! Ayrıca Nehir ellerinde! Korumalar yok! Bana silah bulabileceğim bir yer söyle!”

“Sakin ol. Geliyorum!”

“Sen gelene kadar bizim cesedimizi çıkarırlar, Eymir!” Kapı gürültüyle çaldı. “Geldiler!” dedim nefesim kesilmiş gibi.

“Neredesin şu an?”

“Senin odandayım.”

“Kıyafet odasında kasa var. En alt rafta! Şifre 2208. Sakın öleyim deme!” Koşarak kıyafet odasına girdim ve söylediği gibi kıyafetlerin en altında bir kasayla karşılaştım. Hızlıca şifreyi tuşladığımda kilit açıldı. Kasanın içindeki tabancayı elime alarak mermilerini kontrol ettim. Doluydu. Kasadaki yedek mermileri de alıp doğrulduğumda ensem ürperdi. Hiç düşünmeden arkamı dönerek ateş ettiğimde bir adam yere düştü.

“Dünya!”

Eymir’e cevap veremedim çünkü odada biri daha vardı. Hızlıca ayaklanarak ateş ettim. Burada siper alabileceğim bir yer yoktu. Dışarıya gelişi güzel ateşe devam ettiğimde karşılığını almak gecikmedi. “İşleri zorlaştırma! Ölmek istemiyorsan teslim ol!”

Hayatımı bir daha kimseye teslim etmeyecektim. Bir kez yere düştüğümde tekmelenmişim ve şimdi kesinlikle düşmeye niyetim yoktu. “O kadar istiyorsan gel de al!” diye bağırdığımda kapıya ateş etti. Buradan onu vuramazdım ki, kör noktadaydım ve avantaj ondaydı. Gözlerim kısaca etrafta dolandı. Eymir’in ceketlerinden birini aldım ve tam kapının önünde durup ceketi ileriye attım. Adam refleks olarak hareketin olduğu yere, cekete ateş etti. Böylelikle başımı çıkarıp nişan alabildim ve adamı göğsünden vurdum.

Birazdan bu odayı tamamen doldururlardı. Kapıyı kilide ateş ederek açmışlardı. Kıyafet odasına geri girdim ve yere düşen telefonu ıldığım gibi oyalanmadan çıktım. Kapıdan başımı uzatarak koridoru kontrol ettiğimde merdivenlerden çıkan ayak sesleri duydum. Kulaklarımın hassasiyeti bu saniyelerde işime yarıyordu ama burada kapana kısılmıştım. “Bir kadını halledemediniz mi lan?!” diye bağırdı ısağıdan bir ses.

Hızlıca hareket ederek koridorun karşısındaki ne olduğunu bilmediğim kapıya ilerleyip açtım ve içeri girdim. Ardından kapıyı kilitledim. Tuttuğum telefonu kulağıma yasladım. Eymir’in birkaç kez daha bana seslendiğini duyabilmişim ama o sırada yanıt verecek halde değildim.

“Eymir?”

“Şükürler olsun!” dedi anında. “İyi misin?”

“Evet,” dediğimde hızlıca konuştu.

“Dünya, odanın karşısındaki odaya gir ve kendini kilitle. Oraya giremezler.” O söylemeden bunu yaptığım için kendimi tebrik ettim ama daha önemli bir konu vardı.

“Nehir ne olacak?”

“Yoldayız. Geliyoruz, tamam mı? Bir şey olmayacak!” Duyduğum çığlıkla hızlı adımlarla pencereye yaklaştım. Nehir’i götürüyorlardı. O saniyelerde kapının dışından sesler de duyuldu. Yerimi biliyorlardı. Kilide ateş edildi ama kapı Eymir’in söylediği gibi açılmadı. “Ne kadar yolunuz var?”

“15 dakika.” Başımı iki yana salladım. Yetişemezlerdi. “Kapatıyorum.”

“Dünya...” Devamını dinlemeden telefonu kapattım ve sessize alarak şortumun cebine koydum. Avucumun içine sıkıştırdığım kurşunlarla tabancayı hızlıca doldurdum ve belime sıkıştırdım. Pencereyi açarak aşağıya baktığımda yutkunmadan edemedim. Üçüncü kattaydım. *Üçüncü kat.*

Gözlerim seslerin geldiği kapıya odaklandı. Oradan çıkışım ölüm olurdu. Buradan çıkarak en azından şansımı deneyecektim. Alt katın pencere pervazını zihnime kazıdıktan sonra bacağımı diğer tarafa attım. Çıkıntılara tutunarak tüm ağırlığımı aşağı verdim. Çıplak ayaklarım boşlukta sallanıyordu. Bir yer bulmak için çabaladım ve sonunda yardımına bir çıkıntı yetiştirdi. Çocukluğumdan beri kendi evimden kaçmak için pencereleri kullanıyordum ama orada genelde sarmaşıklar olurdu. Bir elimi pencereden ayırdım ve duvarda çatı olukları için yapılan boruya uzandım. Bunu yaparken az kalsın düşüyordum.

Yüreğim ağzımda çarpıyordu. Vaktim çok azdı. Nehir’in sesi kulaklarımdaydı. Onu siyah bir arabaya götürüyorlardı. Boruyu tutabildiğimde ağırlığımı taşıması için dua ettim. İki elimle sıkıca tutunduktan sonra bir ayağımı boruya yasladım. Diğer ayağımı çektiğim an boşluğa düşecektim. Boruya tutunarak aşağıya kaymayı planlıyordum.

dum; bu benim düşüşümü yavaşlatacaktı. Ancak korktuğum şey beni taşımamasıydı.

Düşünme. Düşünürsen gecikirsin.

Ayağımı çıkıntıdan çektiğimde tüm ağırlığım artık borundaydı. Bedenim boşluğa doğru kaymaya başladı. Bu asla yavaş bir kayış değildi ama beni öldürmezdi de. Avuçlarımdan çıkan ses kulaklarımı tırma-
lasa da boruyu bırakmadım. Üstelik avuçlarım kanamaya başlamış-
tı. Acı duymadığım için kendimi ilk kez şanslı hissettim. İkinci katı
aşmayı başarmıştım ki, ellerimdeki kandan dolayı tutuşum gücünü
kaybetti ve parmaklarım kaydı. Bedenimi önce bir hava dalgası sardı,
sonra sertçe yere çarptım.

Acı yoktu.

Ancak zaten hasarlı olan bedenimin daha da hasar aldığına emin-
dim. Nerede olduğuna bakmadan ayağa kalktım ve kalkmamla düş-
mem bir oldu. Bileğim... *Siktir!* Kırılmış mıydı?

Arabanın çalıştığını duydum. Gecikirsem gideceklerdi. Yeniden
ayağa kalktım ve koştum. Çıkışa ilerleyen arabanın bir anda önüne
atladığımda ani bir fren yaparak durdu ve bu fırsatı değerlendirerek
şoförün olduğu cama ateş ettim. Kurşun camı deldi ve arabayı kulla-
nan kişinin alnının ortasından girdi. Şimdilik onları durdurmuştum.
Yolcu kapısı açıldı. Bedenim donmuş gibi hareket etmeyi kesti. Şu
an nefes bile almıyordum. Ondan önce ateş edemezdim, etsem bile
isabet olmayabilirdi. Yolun ortasında savunmasız bir şekilde hedef
tahtası gibi bekliyordum.

Ateş edildiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Acı yine yoktu. Ölür-
ken bir şey hissetmem gerekiyordu ama hissetmiyordum. Ölmenin
bile yaşadıklarımın daha az canımı yaktığını fark ettim. Hatta ölüm
canımı hiç yakmıyordu. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırdım ve nefes
aldım. Bedenimin kontrolü kaybederek yere düşmesini bekledim.

“Ula, hareket etsene! Ne mal mal dikileysun orada!” Duyduğum
nes sendelememe sebep oldu. Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda kar-
şımda Atahan’ı gördüm. Onun burada... *Bir saniye.* Elimle bedenimi
kontrol ettim. Vurulmamıştım!

“Dünya! Gelsene buraya!” Şaşkınlığımdan sıyrılarak Atahan’a

doğru bir adım attım ama yere düşmem bir oldu. Bileğime her ne olduysa üzerine bastığım an dengemi yitirmeme sebep oluyordu. Az önce bu ayakla nasıl koşmuştum ben? Silah sesleri yavaşça artıyordu. İçeridekiler de çıkmıştı. Gözlerimi kırıştırdım. Bir rüyada olup olmadığımı anlamaya çalışıyordum ama çok zordu. *Hele ki acı hissetmiyorken*. Ellerimden destek alarak doğrulmaya çalıştığımda yine sesini duydum. “O kafanı kaldırırsan ben vururum ula seni!” Hareket etmeyi kestim. Üzerimden birilerine ateş etti. Mermilerin rüzgârını hissetmek kadar korkunç bir şey yoktu.

“Bir o kaldı zaten yapmadığınız!” diye bağırdım nefretimi asla unutmadan. “Onu da yapın da içinizde kalmayın!” Bana yanıt vermek yerine üzerimize açılmış ateşe karşılık verdi. Nereden çıkmıştı, bilmiyordum ama geldiği için mutlu hissediyordum. Gelmemelerini telafi etmezdi bu ama sonuçta gelmişti. Yanıma yaklaştığını ayak seslerinden anladım. Kolumdan tuttu ve beni yerden hızlıca kaldırdı. Elini belime sarıp bir yandan ateş ederek yürümemizi sağladı. Saniyeler içinde arabanın arkasındaydık. Bunca şeyi yapan oydu ama nefes nefese kalan bendim.

Ayakta kalabilmek için arabaya sırtımı yasladım. Beni vuracağını düşündüğüm adamın beyni dağılmıştı. Arabanın açık kapısından görebildiğim kadarıyla içeride de bir adam ölü bir şekilde yatıyordu. Bir de hemen iki adım ötemde başka bir ölü vardı. Bazı sorular bazı anlara ait değildi.

“Nehir nerede?”

Çatışmaya devam ederken soruyla yanıt verdi. “Nehir kim?” Kendimi toparlamaya çalışarak arabanın sürgülü kapısından içeri baktım. Nehir buradaydı. Ancak bilinci kapalıydı. Koltukta sağa düşmüştü. İçeri girdim ve yanına yanaşarak onu sarstım. “Nehir!”

Bana yanıt vermediğinde kalbim panikle çarptı. Burada sevdiğim sayılı insanlardan biriydi. Ölmemeliydi. Kalbimin panik dolu atışı işleri zorlaştırıyordu. Elimi nabzına götürdüğümde kanım beyaz tenine bulaştı ama umursamadım çünkü nabızı atıyordu. Omuzlarım rahatlamayla çöktü. Sadece bayıldığını düşünerek endişemi azalttım. Bedeninde herhangi bir yara görünmüyordu.

“Dünya, burada kalamayız!”

Dışarıdan bağırın Atahan’a yanıt verdim. “Nehir’i taşıman gerekiyor!”

“Buraya gel! Yaklaşmalarına izin verme.” Söylediğini yaparak arabadan çıktım. Bana silahını verdi. Onun yerine geçerek hareket eden ne varsa ateş etmeye başladım. Birkaç saniye sonra Nehir’i kucağına almış bir şekilde arabadan çıktı.

“Çok kalabalıklar!” dedim öfkeyle. Nasıl bir anda böyle bir evi basabiliyorlardı? Her tarafta koruma vardı. Tüm o korumalar nereye gitmişti? Kimdi bunlar?

“Bu işleri merak ediyordun,” dedi arkamdan Atahan. “Ruslarla tanış.”

Ateş ettim ve birini vurabilmeyi başardım. Hissettiği acıdan inleyerek yere düşmüştü. “Tanıştığımıza hiç memnun olmadım!” dedim sitemle. Arabayı siper alarak geri çekildim.

“Onlar da pek memnun olmuşa benzemiyor, abiciğim.”

Nefes aldırımıyordu şerefsizler! Şu an böyle bir anın içinde olduğuma inanamıyordum. Mantiğim devredeydi, ona göre hareket ediyordum ancak silah seslerinden dolayı sanki kafam patlayacaktı. Kulaklarımın hassas olması bazı durumlarda işime yarardı ama böyle yüksek sesli ortamlarda tam tersiydi.

“Çıkarsak anında bizi vururlar. Tek başıma seni ve Nehir’i koruyamam,” dedim nefes nefese.

“Burada uzun süre kalamayız. Etrafımızı sarıyorlar,” derken Nehir’i nazikçe yere bırakıyordu. Sırtını tekerleklerin birine yaslamıştı. Orada güvendenydi. Atahan yerde yatan adamlardan birinin silahını kıpırarak bana yardıma geldi. “İndirebildiğin kadarını indir, Dünya. Sıkın tereddüt etme.” Başımın onu onayladım.

Bana silah kullanmayı öğreten kişi Atahan’dı. Ondan eğitim alırken bir gün onunla birlikte çatışacağımı düşünmemiştim. Bana her zaman yeterince iyi olmadığımı söylerdi. O bunu söyledikçe daha çok hırslanır, en iyisi olmaya çalışırdım. En iyisi olmuş muydum, bilmiyordum ama kötü bir şekilde kaybetmiştim.

Bir kişiyi daha indirmeyi başardığımda hiçbir şey hissetmemek

ruhumu rahatsız etti. Ben buna alışkın değildim ki. Elimde silah tutmaya, kurşunların arasında kalmaya, ölüme hazır olmaya alışkın değildim... Hiçbir şey öldürmese bu hissizlik öldürecekti beni.

Atahan kolumdan tutup beni geri çektiğinde bir kurşundan kıl payı kurtulduğumu fark ettim. “Hâlâ yeterince iyi değilsin,” dedi ve ateş ederek bir adamı daha vurdu. Sırtımı arabaya yaslayarak gözlerimi birkaç saniye için kapattım. Buna vaktim olmadığını biliyordum ama kafamı toparlayamazsam kendimi vurdurtacaktım.

“Yaralandın mı?” diye sordu Atahan endişeyle işine kaldığı yerden devam ederken.

“Evet,” dedim sakince. Gözlerimi açtım ve silahı daha sıkı kavradım. “O kadar çok yaralandım ki, acıyacak hiçbir yerim kalmadı.”

Tekrar ateş ettim. İki ateşten sonra silah boşa düştü. “Şarjör bitti!” Geri çekilip arabanın içinde yatan adamın üzerini aradım. Belindeki silahı bulduğumda şarjörü çıkararak mermi sayısına baktım. “10 tane var.”

“Bende de 6 kaldı.”

Eski yerime geçerek ateş etmeye devam ettim. On altı kurşunla bu adamları indirmemiz bir mucize olurdu. Hiç ıskalamasak bile bitecek gibi durmuyorlardı. Beş kurşundan biri isabet etti. Sonunda birini daha vurabildiğim için sevindim ama fazla uzun sürmedi. Atahan iki kişiyi indirdi ve silahının boşa düşen sesini duydum.

“Bittim,” dedi. Yakında ikimiz, hatta üçümüz de gerçek anlamda bitecektik. Birini daha vuramadan kurşun bittiğinde kısık bir küfür mırıldanarak geri çekildim ve sırtımı arabaya yasladım.

“Ne yapacağız?” diye sordum Atahan’a omzumun üzerinden bakarken. Çocukluğumda başım ne zaman sıkışsa Atahan’a giderdim çünkü o hep ne yapmam gerektiğini bilirdi. Şimdi gözlerinde sadece kabulleniş vardı.

“Kaderde birlikte ölmek de varmış,” dedi bana gülümseyerek. Başımı hızlıca iki yana salladım. Bunu kabul etmek istemiyordum, bu kadar erken olsun istemiyordum.

“Ölmek istemiyorum. Daha Kayahan’ın belasını okuyacağım.”

“Ben o işi hallettim.” Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Üç gün yatak-

tan kalkamayacak,” diye açıklama yaptı. “Özgür dört gün kalkamaz büyük ihtimalle.” Göz kırptı bana. Hiç içim soğumadı. Omuz silktim.

“Benim elimden yataklık olmadıkları sürece onlara ne olduğuyla ilgilenmiyorum.”

Derin bir nefes alarak başını geriye attı. “Özür dilerim. Gecikmeseydim bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.”

“Evet,” dedim anında onu onaylayarak. “Geciktiğin için tüm bunlar oldu.”

“Affetmeyecek misin?” Başımı iki yana salladım.

“Bir gün canın benimki kadar yanarsa affederim.”

“Söz mü?” Başımı çevirerek yüzüne baktım ve ona gülümsedim.

“Söz.” Onun da dudakları iki yana kıvrıldı. Bana bir şeylerin sözünü verdirmeyi severdi çünkü ben söz verdiysem tutardım. Sadece öyle kolay söz veren bir insan değildim. Bunu biliyordu.

“Sen burada ne arıyorsun? Nasıl bir anda yetişebildin?”

“Dünden beri buradaydım.” Gözlerimi kırıştırdım.

“Nasıl yani?”

“Malikânenin bir kilometre ötesindeydim. Puşt Eymir daha fazla yaklaşmama izin vermedi.” Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi gizlemeye çalıştım. Gerçekten de söylediğini yapacaktı demek; beni ağabeylerimle iyileşene kadar görüştürmeyecekti.

Silah sesleri karşılık vermediğimiz için durmuştu ve üzerimize yaklaşan adamların ayak seslerini duyabiliyordum. Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. “Yaklaşıyorlar.” Atahan uzanarak elimi tuttu ve beni kendine çektiğinde omzum onunkine yaslandı.

“Şu kız yalnız başına ölmekten korkar mı?” Baktığı yere döndüm ve hâlâ kendine gelmemiş Nehir’i gördüm. Aynı pozisyonda, arabasının tekerine yaslanmış şekilde yerde oturuyordu.

“Muhtemelen,” dedim fısıldayarak.

Tuttuğu elimi çekiştirdi. Böylelikle ikimiz de Nehir’in yanına onun gibi oturduk. Artık yalnız değildi. Hemen Nehir’in yanında Atahan, Atahan’ın yanında da ben oturuyordum. İyice ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. Elim daha sıkı tuttu. Saniyeler içinde ırkamızdaki adamlar önümüze geçtiğinde Atahan ikimizi de arkası-

na alarak ayağa kalkmıştı. Onun yanında durmak istediğimden ayağa kalkmak için tüm gücümü kullanmaya çalıştım. Bu o kadar zor oldu ki, yanına geçmek sanki yıllarımı almıştı.

“Eğer ölürsem ve sen de yaşarsan, onları asla affetmeyeceğimi söyle,” dedim karşımdaki adamlara bakarken. Silahlarını bize doğrultmuşlardı.

“Senin olmadığın bir dünyada yaşayabilir miyim sanıyorsun, abiciğim?”

“Ben öldüm, sen hâlâ yaşıyorsun, abi,” dediğim anda peş peşe silah sesleri duyuldu. Karşımdaki adamlar bir bir yere düştüklerinde gözlerim kocaman açıldı. Sonra onu gördüm... *Kocamı.*

Gelmişti. *Yine.*

Geç kalmamıştı.

Dakikalardır nefes alamıyormuşum gibi soluklandım ve göğsüm rahatladı. Buradaydı. Yani güvendeydim. Bollastırdığı gömleği ve karıştırdığı saçlarıyla gecenin içinde parlıyordu sanki. Elindeki silahı yerde hareket eden adama doğrultarak kafasına sıktı. Silah sesleri devam etse de artık burada ölülerden başka yabancı yoktu. Yerde yatan adamların üzerinden geçti, saniyeler içinde önümdeydi.

Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. “İyisin,” dedi bundan emin olmak istiyormuş gibi gözlerimin içine dikkatlice bakarak.

Başımı usulca sallayarak ona yanıt verdim. “İyiyim.” Şu an benden daha önemli bir konu vardı. “Ama Nehir...” derken yüzümü Nehir’e çevirdim. Eymir ellerini çekti.

Hızlıca benden uzaklaşarak Nehir’in önüne diz çöktü, bir an algılayamadım. Nehir’i hafifçe sarstı. “Nehir!” Sesinden dahi ne kadar endişelendiğini anlayabiliyordum. “Abim, aç gözlerini, güzel kızım!”

Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Göğsümde bir sızı belirdi. Onların arasında kan bağı yoktu ama birbirlerini seviyorlardı. Benim ağabeylerim niye beni böyle sevmemişti? Sorun bende miydi? Ben sevilmeyecek bir insan mıydım?

Dolan gözlerimi zar zor bastırabildim. Silah sesleri kesilmişti. Etraf Eymir’in adamlarıyla kuşatılıyordu. Tayanç ve Oflaz da ellerindeki silahlarla yanımıza geldiler ve ikisinin de ilk hedefi Nehir oldu. “Neyi var?” diye sordu Oflaz dizlerinin üzerine çökerek.

“Rasim Dayı’yı çağır hemen!” Eymir’in söylediğiyle Oflaz telefonuna sarıldı. Tayanç’ın üzerime doğru geldiğini birkaç saniye sonra fark ettim. Önümde durarak çatık kaşlarıyla yüzüme baktı.

“Ne oldu?” diye sordu sertçe. Başımı belli belirsiz iki yana salladım.

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum?!”

“Bilmiyorum işte, görmedim ona ne yaptıklarını.”

“Kenara geçip saklanırsan görmezsin tabii!” Sesi kulaklarımda rahatsız edici bir yankı bıraktı. Ona sadece bakmakla yetindim çünkü bir açıklamayı hak etmiyordu. İşte yine oluyordu; günün sonunda hep ben suçlu ilan ediliyordum. Üstelik hiçbir şey yapmamışken... Nehir’i kurtarmak için uğraşmış, üçüncü kattan aşağıya atlamayı göze almıştım. Benim uğraşım onu ne kadar hayatta tutardı, iyi miydi, bilmiyor, emin olamıyordum ama sonuçta yardım etmeye çalışmıştım.

“Tayanç!” Eymir’in sert sesi önümdeki adamın geri çekilmesini sağladı. “Nehir’i kliniğe götür,” diye emir verdi. Tayanç karşı gelmeden Nehir’i kucağına aldı ve sol tarafa Oflaz’la birlikte ilerlediler. Eymir yerden doğrulduğunda gözlerinin içine baktım.

“Yardım etmeye çalıştım,” dedim, bana inanmasını istiyordum. “Gerçekten elimden geleni...” Önüme geçerek susmama neden olacak bir şey yaptı. Beni kendine çekip sarıldı.

Gözlerim o an kocaman açıldı ve ne yapacağımı bilemedim. Adrenalinden dolayı gümbürtüyle atan kalbim rahatladı. Ancak hemen sonra yeniden bazı şeylerin farkına vararak hızlandı ve bunun nedeni adrenalin değildi. “Teşekkür ederim,” dedi geri çekilip yüzüme bakarak. Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Ne için teşekkür ettiğini anlamakta zorluk çekiyordum. Ancak bunu sormaya fırsatım olmadı çünkü arkamdan bir gürültü geldi. Başımı çevirerek baktığımda Atahan’ı yerde görmek küçük bir çığlık atmama sebep oldu. “Abi!”

Koşarak yanına gittim ve dizlerimin üzerine kontrolsüzce çöktüm. İli göğsünü tutuyordu ve yüzünde acı çektiğine dair bir ifade vardı. “Ne oldu?” diye sordum korkuyla. Yutkunduğunda belirgin âdemelması hareket etti.

“Gelecektim,” dedi. “Yemin ederim...” Göğsünde duran eli boşluğa düştüğünde tişörtüne bulaşmış koyu kanı gördüm. “Bu yüzden... Gelemedim.”

Gözyaşlarım bir bir yanağımdan akmaya başladı. Yarası kalbine çok yakındı. “Abi...” dedim ne yapacağımı bilemez bir şekilde.

“Affet,” dediğinde hıçkırdım. Başımı hızlıca iki yana salladım. “Ölürsen affetmem! Sakın ölme!” Gözleri kapanıyordu. “Eymir! Yardım et! Lütfen! Ölmesin, bir şey yap!”

Beni kollarımdan tutarak geri çektiğinde bırakması için çırpındım. “Buraya gel, sarsma adamı!” Belimi yakaladı ve beni kendisine yasladı. “Kliniğe götürün,” dedi çevredeki adamlara emir vererek. Korkuyla ağabeyime yaklaşan adamlara baktım. “Dikkat etsinler! Canını yakmasınlar!”

“Duydunuz,” dedi Eymir. İki koruma ağabeyime yardım etmek için yanına eğildi. Sonrasını göremedim çünkü Eymir beni kendine çevirmişti. Kollarının arasında olduğum için bundan cesaret aldım ve kollarımı sıkıca boynuna doladım. Güçlü kolu belimi kavradı ve beni iyice kendine yasladı. Hıčkıra hıčkıra ağlarken bir elini saçlarımın arasına yerleştirdi. “Tamam,” dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. “İyi olacak.”

Hıčkırdım. Dünya başıma yıkılmış gibi hissediyordum. Canım içimden çıkıyordu sanki. “Bir şey yap,” dedim yalvarır gibi. “Bizi o kurtardı. Lütfen düşmanın olduğu için...” Kollarını sıkılaştırdığında susmak zorunda kaldım.

“Elimden geleni yapacağım.”

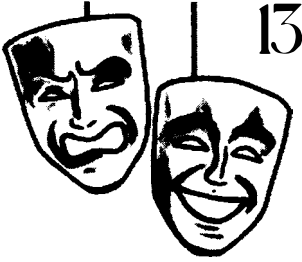
Gözyaşlarım omzuna akıyordu. Boynuna iyice sığındım. Dünya dursun istiyordum. Her şeyden, herkesten o kadar yorulmuştum ki, dayanacak takatim kalmamıştı. Kolları, olan ve olacak her şeyi engelleyebilirmiş gibiydi. Güçlüydü.

Sözüne güvendim. Bizi birbirimize yaklaştıran sahte bir evlilikti, ikimizin de bu evlilikte kendine göre çıkarları vardı. Bunu bilsem de ona güvenmekten, sığınmaktan vazgeçmiyordum. Günün sonunda kendimi ona yaslanırken buluyordum. “Söz mü?” diye sordum ağlamaya devam ederken.

“Söz.”

Artık aklımda tek bir şey dönüyordu. Atahan gelecekti ama kalbinden yaralandığı için gelememişti. Benim için gelecekti. Biliyordum, en azından Atahan hakkında yanılmadığımı biliyordum ama her şey için artık o kadar geçti ki, ben affetsem ruhum affetmeyecekti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı döndüren kokusunu içime çektim. “Geçti,” dedi kulağıma . Eli saçlarımı okşadı. “Ağlama, kadın.” Sert bir nefes verdiğinde bunu omzumda hissettim. “Ağlayışın bir ağıda benziyor.” Kendimi susturmaya çalıştım ama olmadı. “Siktir.” Sesi sersemlemiş gibi çıkmıştı. “Ağlayarak bana her şeyi yaptırabilirsin.”

Ellerimde kan vardı. *Bedenimin çoğu köşesinde de.* Sayamadığım kadar insan öldürmüştüm bu gece. Sayamadığım kadar katil olmuş-tum. Kliniğin önündeki duvarda dizlerimi karnıma çekmiş otururken hiçbir şey hissetmediğimi bir kez daha fark etmiştim. Burası malikâ-nenin içindeydi. Valenlerin kendi küçük hastaneleri vardı.

Atahan'ı öyle gördükten belki yarım saat sonra içimdeki tüm endişe kaybolup gitmişti. İyi olduğunu bildiğimden değildi. Henüz içeriden herhangi bir haber gelmemişti. Normalde ona bir şey ola-cak diye korkudan delirmem gerekirdi. Tıpkı yarım saat önce olduğu gibi... Ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordum. İçime dönüp ne zaman baksam, kocaman bir boşlukla karşılaşıyordum. Sanki kalbim ve zih-nim uyuşturulmuştu.

Avuç içlerim feci halde soyulmuştu. Kurumuş kan ve çamur ka-rışımı garip bir şeye bakıyordum. Ellerimde temiz bir yer arıyordum fakat yoktu. Çok ama çok kirlenmişlerdi. O an bir sızı kalbimin tam orta yerinden vurdu. Aldığım nefes orayı acı içinde bıraktı. Zorlukla ayağa kalktım. Bir adım atmıştım ki, attığım adım dengemin bozul-masına sebep oldu ve sendeledim. Son anda kendimi düşmekten kur-tardığımda Oflaz yanı başımdan merakla sordu. "Nereye, Dünya?"

Nehir iyiydi. Sadece bayılmıştı ve olaydan dakikalar sonra ken-dine gelmişti. Şimdi Atahan'ın yanında olmalıydı. Emin değildim. Bunlar olurken kafam pek yerinde değildi. Eymir yanıma Oflaz'ı bı-rakarak gitmek zorunda kalmıştı. Nereye gittiğini bilmiyordum ama

büyük ihtimalle yaşanan olayla ilgileniyorlardı. Burada dakikalardır oturuyordum ve artık sessizce bekleme işini yapamıyordum.

Oflaz'a cevap verecek zamanım yoktu. Bir an önce ellerimin içindekinden ve göğsümdeki sızıdan kurtulmalıyım. Yeniden yürümeyi denedim ve sonuç değişmedi. Bu sefer kendimi toparlayamadım. Yere düşeceğimi düşünürken Oflaz kolumdan tuttu. Nefes aldıkça geçmişten bir şey kalbime batıyordu, bu hissi kaldıramıyordum. Gözlerim dolu dolu oldu. "Dünya?" diye sorguladı Oflaz beni. "Nereye gidiyorsun? Söyle, yardım edeyim."

Burnumu çektim ve ellerimi ona doğru kaldırarak avuç içlerimi gösterdim. "Çok kirliler." Ağlamamak için kendimi sıkarken konuşmaya devam ettim. "Çok kirliler." Nefeslerim hızlanmıştı. "Hiç temiz yer yok! Bak!" Kendimi dizlerimi üzerine bıraktım. Oflaz da benimle birlikte eğildi. Kolumu tuttuğu için düşüşüm yavaşlamıştı ama zaten hissetmediğim için önemli değildi.

"Dert ettiğin şeye bak," dedi önümde durup beni sakinleştirmeye çalışarak. "Yıkarsınız, geçer."

Başımı hızlıca iki yana salladım. *Göğsüm yine çok acıyor. Çok acıyor. O beni anlamıyor.* "Olmaz, geçmez ki!" Sık nefesler alıp veriyordum. "Su temizlemez, temizleyemez."

"Neden?"

Yutkundum ve gözlerinin içine baktım. "Hiç temiz yer kalmadı çünkü. Eğer birazcık kalsaydı, o zaman temizlerdi. Ama şimdi hiç... Hiç temiz yer yok. Bunu su temizleyemez." *Baştan sona kirlendim. Geri dönüşü yok. Artık kan silinmez üzerimden.*

Oflaz ne diyeceğini bilemeyerek bana baktığında ondan ümidimi kestim. Bir zamanlar yere düştüğümde elime sadece çamur bulaşırdı. Sonra ağabeylerim o çamuru temizler, ellerim kirden arınırdı. Artık ne ağabeyim ne de arınacak ellerim vardı.

Ellerimi yumruk yaptım ve kasılan göğsüme yaslayarak acıyla inledim. "Dünya?" dediğini duydum ama ona yanıt vermedim. Yüzümü yere eğmiş, tüm dünyadan kopmak ister gibi eğilmiştim. *Ben kendimi öldürmezsem bu dünya beni öldürecek.*

"Ne oldu?!" Bu Eymir'in sesiydi. Onu duymam ve yanıma çök-

mesi belki de aynı saniyeler içinde gerçekleşti. “Bilmiyorum, abi. Ellerim kirli dedi, sonra düştü.” Oflaz’ın endişeli açıklamasının ardından yanaklarımda bir sıcaklık hissettim.

“Dünya?” dedi yumuşak bir sesle yüzümü kendisine doğru kaldırırken. Göz göze geldiğimizde dolmuş gözlerimden yanağıma yaşlar döküldü.

Eymir göğsüme yasladığım ellerime baktıktan sonra gözlerime döndü. “Bakayım ellerine.” Başımı iki yana salladım. “Olmaz.”

“Neden olmaz?”

“Kirliler. Temizlemek istiyordum ama yürüyemiyorum. Ayağıma bir şey oldu,” dedim hemen. Kendimi ona açıklama yaparken bulduğum için şaşırsam da bana bir şey sorduğunda susasım gelmiyordu. O zaten şimdiye kadar bana hiç sus dememişti.

“Ayağınla da ilgileneceğim ama önce ellerini göster bana.”

Israrcı tavrından dolayı ya da sadece o istediği için kabullendim ve göğsümde yumruk yaptığım ellerimi açarak ona gösterdim. “Bak,” dedim burnumu çekerek. “Hiç temiz yer yok.” Avuçlarımin içine baktı. Sonra ellerimi avuçlarının içine aldı. “

“Gözlerin mi görmüyor senin?” diye sordu bana alay eder gibi. “Tertemiz ellerin.” Kaşlarımı çattım ve ellerime bir daha baktım.

“Hayır, değil!” dedim sitemli bir ses tonuyla.

Bana minik bir gülümseme sundu. “Tertemizler.” Sonra hafifçe eğildi ve sol avucumun içine dudaklarını bastırdı. Zaman bir an durdu. Avucumun içinde hissettiğim sıcak dudakları kalbimin üzerindeymiş gibi titredim. Eymir sakince geri çekildi ve diğer elimin içine de bir öpücük bıraktı.

Bunu... Niye yapıyor?

Kocaman açılmış gözlerle ona bakarken dudaklarını tenimden çekerek benimle göz göze geldi. “Bak, öpebileceğim kadar temizler.” Yutkunamadım, nefes bile alamadım. Göğsümdeki acı yavaşça geri çekildi ve Eymir’in sesi kalp atışlarıma karıştı. Ona donmuş bir şekilde bakarken gözlerimin önüne gelmiş saç tutamımı kulağımın ardına itti. Kollarımı boynuna dolamayı ve ona sığınmayı çok istedim ancak yapmadım. Biraz utandım. Biraz da tepkisinden çekindim. Sürekli

başına bela oluyordum. Benimle ilgilenmesini seviyordum ama o bu durumdan rahatsızlık duyuyor olabilirdi.

Yanağımdaki gözyaşlarımı nazikçe sildi. Ellerimin artık kirli olduğunu hissetmiyordum. Dudaklarının dokunuşu temizlenmeyeceğini düşündüğüm ellerimi temizlemişti sanki. Eymir dikkatle gözlerimin içine bakarken sordu: “Ayağına da bakmama izin verecek misin?” Burnumu çektim ve başımı aşağı yukarı salladım. Kime ne söylediği umurumda değildi. Bana söyledikleri kendimi kıymetli hissetmemi sağlıyordu. Hem avuçlarımı düzeltmişti, belki ayağımı da düzeltirdi.

Dizlerimin üzerinden sola kayarak tamamen yere oturdum ve ayaklarımı ileri uzattım. Eğilerek Eymir’e sıkıntılı ayağımı gösterdim. “Bak, bu. Basamıyorum üzerine. Basınca düşüp duruyorum.” Ayak bileğimi tuttu. Dikkatle incelerken kaşlarını çatmıştı.

“Kötü morarmış.” Başını kaldırıp yüzüme baktığında ondan önce konuştum.

“Öp de geçsin.” Bunu söylediğim için anında pişman olmuştum ama artık çok geçti. “Hani ellerimi öptün ya, o yüzden,” diye saçma sapan bir açıklamada bulundum. Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

“Öpmesine öperiz de bu öyle geçmez.” Memnuniyetsizce yüzüne baktım.

“Ama bir şey hissetmiyorum ki, sadece üzerine bastığımda düşünüyorum.”

Gözlerini kısaca kapatıp açtı ve başparmağıyla bileğimin etrafını kontrol etti. Sıkıntılı bir nefes aldı. “Öpmeyi geç, yalasam bile kurtarmaz.” Söylediğinden dolayı gözlerimi kırpıştırdım. Bazen gerçekten hiç beklemediğim şeyler söylüyordu. Savunma mekanizmam yerle bir oluyordu. “Nasıl oldu bu?” Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Üçüncü kattan aşağıya atladığım sırada sanırım.” Duraksayarak yüzüme baktı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Sen üçüncü kattan mı atladın, Dünya!?”

Başımla onayladım. Çok normal bir şey yapmışım gibi bir de cevap verdim. “Evet.” Kaşları keskin bir şekilde çatıldı ve hızlıca beni kucağına alarak ayağa kalktı. “Aptal!” dedi o sırada bana. Yediğim hakaretten dolayı kaşlarımı çattım. “Sensin aptal!”

“Sensin! Niye baştan söylemiyorsun? Ya iç kanaman varsa?!”

“Nereden bileyim! Acımıyor ki!”

“Sana hareketlerine dikkat etmen gerektiğini söylüyorum ve sen gidip üçüncü kattan atlıyorsun!” dedi inanamıyormuş gibi kızarak. Omuz silktim.

“Ne yapsaydım? Nehir’i götürüyorlardı!” Sert bir nefes aldım. “Hem karının yanında olsaydın böyle olmazdı. Kim bilir nerelerdeydin! Bana bak, yoksa Selin’le miydin?!”

Yüzünü bana doğru eğdi. “Başlatma şimdi Selin’ine!” dedi kızarak. Beni bir yere bıraktığında etrafa baktım. Klinikteki bir odaya gelmiş olmalıydık. Burası hastane odasına benziyordu. Ben konuştuğum sürece o hızlıca yürüyerek beni buraya getirmişti. Kaşlarımı çatarak huzursuzca ona baktım. Bakışlarımı anında yakaladı ve üzerime eğilerek bana meydan okudu. “Sakın kıpırdayayım deme!” Baştan sona ürperdim. İstedığı zaman çok korkutucu bir adam olabiliyordu. Kafamı uslu bir çocuk gibi salladım. “Soruma cevap verirsen kıpırdamam.”

Eliyle çenemi kavradı. Masalsı dokunuşu dudaklarımı birbirine bastırmama yol açtı. Burnu neredeyse benimkine değecekken kendini durdurdu. “Başka bir kadınla değildim,” dedi. Gözleri içimi görmek istiyormuş gibi kısıldı. “Sana bunun sözünü verdim ve bu konuda bana güvenmezsen bozuşuruz.”

Derin bir nefes aldım. Ondan bunu duymak kafamdaki soru işaretlerini gidermişti. Eymir’i tanıımıyordum ancak yalan söyleyeceğini de düşünmüyordum. Bana bunun güvenini en başından beri veriyordu. “Tamam,” dedim. Başını usulca salladı.

“Güzel.” Nefesini dudaklarıma vererek geri çekildi. Eli hızlıca telefonuna gitti. Bir numarayı tuşladıktan sonra kulağına yasladı. Birkaç saniye sonra karşı tarafla konuştu.

“Toros, bana bir doktor gönder.” Etraf sessiz olduğu için hoparlöre alınmamasına rağmen konuşan kişiyi duyabildim. “Rasim Abi’yle iki doktor gönderdim zaten.”

“Oğlum, ben senin bana ne gönderdiğini bilmiyor muyum? Bir doktora daha ihtiyacım var. İşini bilen biri olsun!”

“Birader, benim doktor fabrikam yok!”

“Yarım saatin var, Toros!” dedi ve telefonu kapatarak kenara koydu. Sonra üzerindeki ceketi hızlıca çıkarıp bir köşeye attı. Bunu yaptığını bir kez daha görmüştüm. Bunaldığımda ben de üzerimdekilerden kurtulup savurduğum için bu hareketi onda görmek nedensizce hoşuma gidiyordu. Kendimi görüyormuş gibi hissediyordum.

Gömleğinin kollarını yukarıya kıvırdı. Sessizce onu izlerken yüzünü kaldırmadan bakışlarını bana doğrulttu. Başı hafif eğikti. Gömleğinin kollarıyla ilgilenmeye devam ediyordu ama bakışları bendeydi. “Sana kıpırdama dedim, sus demedim,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. “Anlat.”

“Neyi?”

“Ne olduysa onu işte.” Kollarıyla işini bitirerek duvara montelenmiş dolaplardan birini açtı ve ilkyardım malzemeleri çıkardı. Olanları düşünmek kötü hissetmememe sebep oluyordu. Zaten bu sıralar ne yaşasam kötü hissediyordum. Kim olduklarını, eve nasıl girdiklerini sorgulayacaktım elbette ama şu an kafam bunları alacak durumda değildi.

“Atahan’dan hâlâ bir haber yok,” dedim olanları anlatmak yerine. Yarım saat çoktan geçmiş olmalıydı. Durumu belirsizdi. O benim kardeşimdi, canımdı, kanımdı.

“Eymir,” diye fısıldadım. O sırada aldığı malzemeleri uzandığım yatağa bırakıyordu.

“Söyle,” dedi bana dikkat kesilerek. Gözlerimi kaçırdım. Bunu ona söylemek doğru muydu, bilmiyordum ama zaten ondan başka söyleyebileceğim kimse de yoktu.

“Ben hiçbir şey hissetmiyorum,” dedim ve gözlerimi tepkisini görebilmek için ona çevirdim. “Duygusal olarak da.”

Kaşları kavislendi. Bana doğru bir adım atarak yatağın boş kısmına oturdu. Tam belimin hizasındaydı. Elini yatağa koyup destek alarak üzerime eğildi. “Sen zaten hissedeceğini hissettin, Dünya. Daha ne hissedeceksin?”

“Atahan’ı merak etmiyorum. Onun için endişelenmiyorum,” dedim korktuğum şeyi dile getirerek. Atahan’ın haklı sebepleri vardı.

Vurulduğu için gelememişti. Ben onu boş yere suçlamıştım ama kendimi bu konuda kötü hissetmiyordum. Ölebilirdi ve ona uzun zamandır hiç sarılamamıştım. Bir kez daha sarılamadan bu sefer benden tamamen gidebilirdi. Ben ona git ve bir daha sakın gelme demiştim. Bu gerçek olabilirdi. Tüm bunların farkında olmama rağmen hiçbir şey hissetmiyordum.

“Dünya, üçüncü kattan atlamışsın. Bedeninin neresinde nasıl bir hasar oluştuğunu bilmiyoruz. Zihnin acıyı algılamıyor ama beden acı içinde. Bedensel acı her zaman duygusal acıdan daha ağır basar.” Bana anlayışla baktı. “Hissetmediğin bedensel acı duygusal acılarının önüne geçiyor.” Söylediklerini kafamla usulca onayladım. Belki de doğrudu. Bedenimde çok büyük bir acı olmasına rağmen hissetmiyordum ve bu hissizlik duygularımı da içine almıştı. Biraz da olsa rahatlamıştım. Hiçbir şey hissetmemek çok kötüydü. *Düşünemeyeceğim kadar.*

“Ellerindeki yaraları temizleyelim. Söz, acıtmayacağım.” Kendimi gülümserken buldum ama o görmeden bunu hemen sildim yüzümden. Acı hissetmediğimi bilmesine rağmen acıtmayacağını söylüyordu. Kalbim buna karşı kayıtsız kalamıyordu. “Ben ellerini temizlerken sen de bana bir şey anlat.”

“Ne anlatayım?”

“Herhangi bir şey. Konuş yeter ki.” Gözlerimi kırıştırdım. Sanırım hayatım boyunca ilk kez birisi susmamı değil de konuşmamı istiyordu. İnsan alışkın olmadığı bir şeye nasıl tepki verirdi ki? Dudaklarımı çekingence birbirine bastırarak başımı usulca salladım. Eymir malzemeleri alıp işe koyulduğunda aklıma ilk gelen şeyi dile getirdim.

“Hangi mesleği yaptığımı biliyor musun?”

“Manken olduğunu tahmin ediyordum ama araştırınca senaryo yazarlığı yaptığını gördüm.” Demek beni araştırmıştı. Tamam, zaten bu beklediğim bir şeydi ama kendisinin söylemesi başkaydı.

“Aslında sadece senaryo yazarlığı yapmıyorum, direkt oyunculuk da yapıyorum. Sahnede olmak çok hoş bir şey.”

“Nesi hoş?”

“Başka birisini canlandırırıyorsun ya, o an sen yoksun. Bu bana özgürlüğü hissettiriyor.”

“Ama canlandırdıkların da bir metne bağlı değil mi? Bu nasıl özgürlük oluyor?”

“Çocukken hiç kendi istediklerimi yapamazdım. Büyüyünce de yapamayacağımı fark ettim. Ama sahnede canlandırdığım karakterin kelimelerini de yazan benim ya, işte o zaman özgür oluyorum. Benim yapamayacağım her şeyi yapabiliyor. O an istersem bir prenses oluyorum, istersem de bir mafyanın karısı oluveriyorum.”

Gözlerini benimkilere doğru kaldırdı. “Bu şey sana bir oyun gibi mi geliyor?”

“Bu şey zaten bir oyun değil mi?” Sessiz kaldı. Gözlerimin içine birkaç saniye anlamını bilmediğim şekilde baktıktan sonra işine döndü. Bir elimi temizleyip sardı, diğer elime geçti. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kafamdan çok şey geçiyordu ama dudaklarım o kalabalıktan seçebileceği en kötü şeyi seçti. “Sizi duydum,” dedim kendimi durduramayarak. Bunu ona neden söylediğim hakkında en ufak fikrim yoktu. “Tayanç’la odada konuştuklarınızı.” Hiç duraksamadan elimle ilgilenmeye devam etti.

“Bizi duyduğunu biliyorum,” dedi. Kaşlarım kavislendi.

“Nereden biliyorsun?”

“Kapının ardında atılan ayak seslerini duyan kadının konuşulanları duymaması garip olur, değil mi?” Zeki bir adamdı ve çıkarım yapmayı çok iyi biliyordu. Ona bu konu hakkında bir şeyler sormayı çok istiyordum ama yanlış anlamasını da istemiyordum. Bu evliliği kabul ederken onun da kendine göre bir çıkarımın olduğunu zaten biliyordum

“Evdekiler bu evliliğin bir oyun olduğunu biliyor mu?”

“Bilseydiler seninle neden aynı odada kalmak zorunda olalım ki?” diye mantıklı bir şey sordu ama duyduklarım bazı gerçeklerle çatışıyordu.

“Ama Tayanç’a beni sevmediğini söyledin.”

Duraksadı ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Söyledin. Saygunların arasına sızmak dışında bir amacının olmadığını söyledin.” Kaşlarını çatı.

“Bu evliliğin çok ani geliştiğinin farkındasın, değil mi?” Kafamı usulca salladım. “Tayanç nedenlere inanır, hislere değil. Bizim dışımızda kimse bu evliliğin sahte olduğunu bilmiyor, bilmeyecek. Ona bir neden verdim çünkü aksi takdirde durmayacağını biliyordum.”

O zaman ben kafamda mı kurmuştum? Ama duyduklarım beni başka bir sonuca götürmemişti. En mantıklı çıkarımı yapmıştım. Gerçi son zamanlarda mantıkla pek aram yoktu. Yaşadıklarımın dolaşını her şeyin altından bir şey çıkacakmış gibi hissediyordum. Kime güveneceğimi bilmiyordum. Bu bilinmezlik beni yoruyordu. Burada yalnızdım. Benim tüm hayatım İngiltere üzerine kuruluydu. Arkadaşlarım, işim... Her şey oradaydı. Burada gönül rahatlığıyla konuşabileceğim, içimdekileri anlatabileceğim biri yoktu.

Eymir varsa bile bir yere kadardı. Bu ilişkinin temeli sahteydi. Bana bir yere kadar tahammül edecek, sonra diğer herkes gibi susmamı söyleyecekti. Sessiz kaldığım sürece Eymir elimle ilgilenmeye kaldığı yerden devam etmişti. Gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım. Artık düşünmek istemiyordum. Biraz uyusam her şey geçecekti. *En azından kısa bir süreliğine.*

“Eymir,” diye mırıldandım.

“Hım?”

“Benim çok uykum geldi.”

“Doktor gelip seni kontrol edene kadar uyumak yok.”

“Ne zaman gelir?”

Bu soruya cevap vermeden kapı tıklatıldı ve birkaç saniye sonra içeri Nehir girdi. “Abi, her şey yolunda mı?” diye sorduktan sonra bakışlarını bana çevirerek başka bir şey sordu. “Dünya, sen iyi misin?” Endişeli görünüyordu.

“İyiyim,” dedim ve sormam gereken soruyu sordum. “Atahan’ın durumu nasıl?”

“İyi, merak etme. Dikişleri patlamıştı. Kalbine çok yakın olduğu için biraz korkuttu ama senin gibi güçlü bir bünyesi var. Yarına kendine gelir.” Kafamı usulca salladım. Eymir, Atahan’ın iyi olacağına dair

bana söz vermişti ve ben buna güvenmiştim. Belki de endişelenmeme sebebim buydu. “Teşekkür ederim,” dedim samimi bir şekilde. Bu yardımını unutmuyacaktım. Eymir düşmanı olan bir adamı tüm yoğunluğa ve tehlikeye rağmen kurtarmayı seçmişti. Bunu yapmayabilirdi, hiçbir sebebi yoktu. Atahan’ın Eymir’e bir can borcu vardı artık.

“Nehir, Dünya’yı kontrol eder misin? Üçüncü kattan atlamış!”

“Ne yapmış?!” Gözlerini büyüterek bana baktı. Hızlıca bana yaklaşarak aramızdaki mesafeyi azalttı. “Delirdin mi sen? Nasıl böyle bir şey yaparsın?”

“Of!” diye çıkıştım bir anda. “Size de yaranılmıyor! Bir dahaki sefere hiç umursamayacağım, seni götürmelerini izleyeceğim, görürsün!” Duraksadı. Dudaklarını ne diyeceğini bilemez şekilde açıp kapattıktan sonra omuzlarını düşürerek nefes verdi.

“Dünya, sana minnettarım ama bu tepkim seni suçlamak için değildi. Çok ciddi yaralanabilirdin.”

Omuz silktim. “Ne yapayım? Zamanı geriye alamayız artık,” dedim tartışma kabul etmeyeceğimi belli eden bir tonlamayla. O an yapmam gereken neyse onu yapmıştım. Evet, yaptığım delilikti. Ancak bana zaten şimdiye kadar kimse akıllı olduğumu söylememişti. Deli deyip durdukları için gerçekten öyle olup çıkacaktım.

Nehir burnundan sert bir nefes vererek söylediğime güldü. “Abi, sen çık istersen. Ben Dünya’yı kontrol ederim.”

“Niye çıkıyorum pardon?” diye sordu Eymir birden ters bir şekilde. “Karım o benim. Ne yapacaksan gözümün önünde yap.” Nehir bu duruma usulca kafa salladı ama ben dumura uğramıştım. *Ne demek, ne yapacaksan gözümün önünde yap?*

Eymir elimle işini bitirince yanımdan kalktı ve birkaç adım gerileyerek telefonuna uzanıp birini aradı. Bu sefer anında açıldı. “Toros, doktora gerek kalmadı.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ben seninle ne zaman dalga geçtim, Toros?”

“Birader, az önce bir doktorun evini bastım ve silahla tehdit edip adamı alıkoydum. Çoktan yola çıktık. Ben şimdi bu adamı ne yapayım, söyler misin bana?”

“Ne yaparsan yap. Onu da ben mi söyleyeceğim lan!?” dedikten sonra adamın yüzüne telefonu kapattı. Toros’u hiç tanımasam bile onun için üzülmüştüm. Gördüğü muameleyi hiç hak etmiyordu ben-
ce. *Yazık.*

“Dünya, doğrulabilir misin?” Nehir’e dönerek usulca kafamı salladım. Doğrulamak için hareketleneceğim sırada Eymir yüksek ihtimalle bana yardım etmek için yaklaştı ama Nehir onu eliyle geri itti. “Yardım edersen sorunun ne olduğunu anlayamam,” dediğinde Eymir sert bir nefes vererek durumu kabullendi. Yataktan destek alarak doğrulamak için hareketlendim.

“Yavaş ol,” dedi o sırada Eymir.

“Abi, çıkar mısın şu odadan!” diye çıkıştı Nehir bir anda. Onun doktor tarafında şeytanımsı bir şey yatıyordu. O tatlı, minnoş kız gidiyor ve yerini bambaşka biri alıyordu. “Beni ve hastamı rahat bırak!”

Eymir kaşlarını çattı. Sonra kısaca bana baktı ve kabullendi. “Kapıdayım.” Başımla onu onayladım. Yerdeki ceketini alarak odadan çıktı. Ben de yarım kalan doğrulma işini tamamladım.

Yatakta oturur pozisyona geldiğimde Nehir yeniden komut verdi. “Üzerindeki tişörtü çıkarır mısın?”

“Çıkarırım da sutyen giymiyorum.”

“Tıpta utanma olmaz. Göreyim marifetlerini.” Hayır, kaçırılmaya çalışılan kendisi değildi de bendim sanki. Öyle rahat ve umursamazdı. Daha olayın üstünden bir saat bile geçmemişti belki de ancak o hiç umursamıyordu. Bunun nedenini merak ettiğim için sordum.

“Sen iyi misin, Nehir? Yani hareketli bir gece geçirdin ya.”

“Evet. Senin sayende. O yüzden şimdi bunun karşılığı olarak iyi bir doktor olmalıyım.”

“Hiçbir şeyi karşılık beklediğim için yapmadım,” dedim açıkça. Atahan gelmeseydi büyük ihtimalle ölmüştüm. Bunun karşılığı olarak da kendini mi öldürecekti o zaman? Saçmaydı. Çıkar ilişkileri nefret ettiğim şeylerin başında gelirdi. Ben insanlara çabuk ısınır, çabucak da severdim. Bu konuda kaprislerim olmamıştı hiçbir zaman. Karşılık olarak tek beklediğim güvendi.

“Yaptığının karşılığını ödeyemem zaten. Sadece ben de senin için

elimden geleni yapmak istiyorum,” dediğinde usulca başımı sallayarak bu konuyu kapadım.

“Hiç etkilenmemiş gibi davranıyorsun,” dedim gözlerinin içine bakarak. Dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes çekti içine.

“Etkilendim ama her şeyin sırası var. Ben Eymir abime bir söz vermiştim. O sözü her ne yaşarsam yaşayayım tutacağım.”

Onların geçirdiği çocukluğu çok merak ediyordum çünkü birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını görebiliyordum. Nasıl tanışıp bu hale gelmişlerdi?

“Bu mu lan senin bana verdiğin söz?!” Eymir’in gür sesini duyduğumda gözlerim otomatik olarak kapıya kaydı.

“Ben sana Ruslara bulaşırsak sonumuzun kötü olacağını söylemiştim, abi!” Tayanç’tı bunları söyleyen.

“Tüm dünyayı karşıma alsam da senin görevin beni ve etrafımdakileri korumaktı! Rus tehlikesini bile bile bu evin güvenliğini yükseltmedin! Nehir’i kaybedebilirdik!”

Onun için önemli olan sadece Nehir’di.

“Ama kaybetmedik!”

“Kim sayesinde kaybetmedik, Tayanç!?”

“Kim sayesinde bu haldeyiz, abi?”

Benim yüzümden mi Ruslar onlara saldırmıştı? Gözlerim şaşkınlıkla açılırken dikkati üzerine çekmek için konuşan Nehir’i duymazdan gelerek dışarıyı dinlemeye devam ettim. “Senin yüzünden bu haldeyiz! Sen benim güvenlik şefimsin! Bugün suçladığın kadın yüzünden bana saldıran, yarın Oflaz veya Nehir yüzünden saldıracak! () zaman da onları suçlayıp geri mi çekileceksin? Söyler misin bana, sen bu evde ne işe yarıyorsun?!”

Sessizlik oldu.

Tayanç’ın konuşulanlarla görevini çözebilmiştim böylelikle. Güvenlik şefi... Tüm korumalarla ilgilenen adam oydu. Ondan şüphelenmeye başlamıştım. Gece boyunca tek bir korumanın varlığını görememişim. Tüm bu olanlar bir ihmalden mi kaynaklanıyordu, yoksa bilerek mi yapılmıştı?

Başımı iki yana salladım. Eymir hepsine güveniyordu ve benim

onlar hakkında bu şekilde düşünmem yanlıştı. Kendi açımdan yanlış olmasa bile Eymir'in güvenini düşündükçe doğru yolda olmadığımı varsayıyordum. Tayanç'la hiçbir zaman aramızın düzeleceğini sanmıyordum. Zaman belki durumu yumuşatabilirdi ama beni suçlamasını unutmuyacaktım.

Rusları ne yaparak üstlerine çektiğimi bile bilmiyordum ki. Kimse bana doğru düzgün bir şey anlatmıyordu. Hep kendi kendime bir sonuca varmaya çalışıyordum ve bilmediklerimden dolayı da çoğu zaman yanılıyordum.

"Dünya," dedi Nehir. "Seni muayene etmem lazım." Karşı çıkmadan usulca kafa salladım. Üzerimdeki tişörtü çıkardım. Üstüm tamamen çıplak kalmıştı. Böyle durumlarda utanmazdım ve utanmamıştım da. Nehir boynuna astığı stetoskopu kulaklarına yerleştirerek arkama geçti. "Hassiktir!" dedi o an. Omzumun üzerinden şaşkınlıkla ona döndüm. "Dövmeni daha önce görmüştüm de o an canınla meşgul olduğumdan pek dikkat etmemiştim." Gözlerini büyüterek gözlerime baktı. "Sırtında neden böyle bir şey taşıyorsun?" Sorusuna yanıt veremedim. "Eymir abinin senden neden etkilendiğini şimdi daha iyi anlıyorum. İkiniz de kafayı yemişsiniz."

Bu da övüyor muydu, hakaret mi ediyordu, belli değildi. Hem sırtımdaki dövme ile Eymir'in nasıl bir alakası olabilirdi ki? Umursamamaya karar vererek önüme döndüm ve kendimi Nehir'in ellerine bıraktım. Tüm bedenimi baştan sona kontrol etti. Bunu yapması biraz uzun sürdü. Hatta onun komutlarından dolayı yoruldum ama iyiliğim için sesimi çıkarmadım. Sol ayak bileğimi sarmıştı. Çıkardığım tişörtümü geri giydiğimde bana bir serum da takmıştı. Ağrı hissetmesem bile bedenim rahatlasın diye ağrı kesici de vermişti. Uzandığım yataкта serumun bitmesini beklerken Nehir elindeki dosyaya bir şeyler yazıyordu.

Serumdaki damlaları sayıp duruyordum ve bu çok uykumu getiriyordu. Gözlerimi kapatmamak için kendimle büyük bir savaşa girmiştim. Kapıya iki kez vurulduğunda dalgınlığım geçer gibi oldu. Gözlerim kapıya döndü. "Girebilirsin, abi," dedi Nehir. Söylediği gibi de içeri abisi, yani Eymir girdi.

Eymir'in geldiğini nereden anlamıştı acaba?

"Niye bu kadar uzun sürdü? Nesi var?" Girer girmez sorduğu sorular dudağının kenarının kıvrılmasını sağladı.

"Çok uyum var," dedim sitemle. "Uyuyayım artık, ne olur. Şu kadına bir şey de." Eymir yanıma gelirken bedenimi gözleriyle kontrol ediyordu.

"Çok şükür ki, iç kanaması veya herhangi bir kırığı yok. Sol ayağı birinci dereceden burkulmuş. Üç gün üzerine basmaması gerekiyor. Bedeninde birkaç yeni morluk ve ezilme oluşmuş, onlar ayrı tabii. Toparlayabilmesi için serum taktım. Kendini zorlarsa işler ciddileşecektir. Bu yüzden önümüzdeki bir hafta oldukça kritik. Eğer bedeninin dinlenmesine ve iyileşmesini izin vermezse, korkarım kalıcı hasarlar meydana gelebilir. Karına söyle, söz dinlesin. Serum bittiğinde onu alabilirsin."

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. Ben neyim olduğunu sorduğumda bana cevap vermemişti. Eymir yanıma geldi ve üzerime eğilerek gözlerime baktı. "Nasılsın?" diye sorduğunda huysuzca yüzümü buruşturdum.

"Hiç iyi değilim. Nehir beni taciz etti."

"Ne?!" Eymir'le aynı anda Nehir de bu tepkiyi vermişti. Omuz silktim. "Evet, her tarafıma dokundu."

"Dokunmadan nasıl muayene edebilirdim ki seni?!"

"Edemezdin tabii ama sen bence fırsattan istifade edip işi abarttın," dedim keyifle. İnsanları sınırlendirmeyi seviyordum. Karşımda kendilerini açıklamaya çalışmalarından zevk alıyordum hatta.

"Sana da iyilik yaramıyor be!" diye çıkıştığında ben de ona çıkıştım.

"Asıl iyiliği ben sana yaptım! Buldun tabii el değmemiş bedenimi, dokun dur!"

"Ay fenalık geliyor bana! Uyumaya gidiyorum ben. Benimle yarıya kadar konuşma!" dedi ve arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

"Rüyalarına sakın bedenimi alet etme!" diye seslendim arkasından. Küçük bir çığlık atarak odadan çıktığında kıs kıs güldüm. Ne zaman gözümü kapatsam beni sarsarak uyandırdığı için bunu hak etmişti.

Gözlerimi kapıdan çekip Eymir'e baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm. Yüzümde kalan gülümseme yavaşça silindi. Dikkatli bakışları yutkunmama yol açtı. Elini kaldırarak hafifçe saçlarıma dokunduğunda nefesimi tutmak zorunda kaldım. "Güzel gülümsüyorsun," dediğinde yine beklemediğim bir şey söylediği için öylece kaldım. Ne diyeceğimi düşünürken o bambaşka bir şey söyledi. "Özür dilerim." Gözlerimi kırptırdım.

"Ne... için?"

"Bu kadar cesur olabileceklerini düşünmediğim için. İkinizi de kaybedebilirdim." Eymir'in şefkatli bir tarafı vardı. Çevresindeki insanlara iyi davranıyordu. *Adamlarım* dediği insanlarla aynı sofraya oturuyor, onlarla yemek yiyordu. Bana karşı da oldukça nazikti. Şaşıırıyordum çünkü benim büyüdüğüm evde kan bağı dışında hiçbir şeye önem verilmezdi. Damarlarımda dolaşan kanı taşımayan diğer herkes birer hastalıklıymış gibi davranılırdı. Sıcak bir yuvam olmamıştı ama o zamanlar çok sevdiğim ağabeylerim vardı. Ancak onlar da bizim dışımızda kalanlarla ilgilenmezdi. Çocukken dışarıya karşı acımasızdık. Şimdi o acımasızlık içimize sızmıştı.

"Beni kaybetmen senin için sorun olmasa gerek. Benden değil, Nehir'den özür dile bence," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Sorun olur," dedi, keskin ve taviz vermeyen bir ses tonuyla. "Hem de büyük bir sorun olur, Köstebek." Dudaklarım açılıp kapandı. Soracaktım ki kapı gürültüyle açıldı.

"Müsaade var mı, abi?" diye bağırdı Oflaz. Kapıyı açıp üstüne içeri girdikten sonra bunu sorması tam da onluk bir hareketti.

Eymir dişlerini sıkarak hafifçe doğruldu. "Ne istiyorsun?"

"Dünya'yla konuşacaktım."

"Konuşamazsın. Defol!"

"Konuşabilir!" dedim hemen karşı çıkarak. Oflaz bana genişçe gülümsedi ve yanıma geldi. Eymir verdiğim cevaptan hiç hoşlanmamıştı ve bunu gayet yüzüne yansıtıyordu. Oflaz'ın açık bıraktığı kapıdan o sırada Tayanç da içeri girmişti. Onu görmezden gelerek Oflaz'a odaklandım. "Durumun iyiymiş, yani kötünün iyisiymiş işte."

Başımla söylediğini onayladım. “Artık tamamen iyileştiğini görsek güzel olur.”

“Benim de temennim o,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“O değil de kız, sen neymişsin öyle!” Heyecanlı konuşmasına karşılık bir kaşımı kaldırdım.

“Neymişim?”

“Örümcek adam senin yanında halt yemiş, halt.”

Ellerimi refleks olarak kulaklarıma götürdüm. “Şu kelimeyi söylemez misin!?” diye sordum ama aslında bu bir soru değildi.

“Hangisini? Örümceği mi?” Bedenim kasıldı.

“Lütfen!” dedim zorla. Feci şekilde tetikleniyordum. Çocukluktan kalma bir şeydi, içimden örümcekleri dile getirmek veya düşünmek rahatsız etmiyordu, hatta onları görmek bile rahatsız edici değildi ama başka birisi söylediğinde kasılıyordum. Birden bedenim kendini sağa doğru çekiyordu sanki. Değişik bir karıncalanma, anlık felç yaşamak gibi bir şey oluyordu.

O kelimeyi duymaya tahammül edemiyordum.

“Affedersin,” dedi Oflaz. “Fobin mi var?”

“Öyle bir şey,” dediğimde odadaki üç adamın arasında sözsüz bir konuşma geçti. Söylediklerimden sonra ikisi de Eymir’e bakmıştı ve bakışları da biraz garipti. Ne söylemeye çalıştıklarını anlamadığım için kaşlarım çatıldı. Oflaz boğazını temizleyerek bana döndü.

“Neyse,” dedi toparlanarak. “Harikasın demek istemiştin.”

“Hangi konuda?”

“Kız, üçüncü kattan aşağıya atmışsın kendini, hangi konu olacak?”

“Aslında atmadım, inmeye çalıştım ve yolun yarısında düştüm.”

“Gördük, gördük. Merak etme.”

“Nasıl gördünüz?”

“Kameralardan.” Bunlardan da bir şey saklanmıyordu. Gerçi saklanacak bir şey yoktu ama her yaptığımı kameradan izlemeseler miydi?

“Öyle mi?” diye sorduktan sonra gözlerimi Tayanç’a çevirdim.

“Öyle,” dedi Oflaz. Tayanç’a bakmaya devam ederek konuştum.

“İyi olmuş. Saklandığımı söyleyerek bana iftira atan birisi en azından cevabını almış.”

Tayanç sıkıntılı bir nefes aldı. “Affedersin,” dedi kuru bir sesle.

“Affetmem. Git, seni Allah affetsin!” diye oldukça gür bir şekilde bağırdım. Hatta sesim odada yankı yapmıştı ama umurumda değildi.

“Hiç yapmayacağım şeyi yaparak sana bir adım atıyorum ve aldığım şu tepkiye bak,” dedi homurdanarak Tayanç. Aşırı sinir oluyordum bu adama. Bir de yaptığı çok büyük bir şeymiş gibi anlatıyordu.

Yatağın sağ tarafındaki sehpa duran bibloyu aldım ve Tayanç’a fırlattım. Son anda eğilerek kafasına gelen biblodan kıl payı kurtuldu. “Manyak mısın, kadın?!” diye gür bir sesle bağırdığında ben de ona bağırdım: “Sen manyak görmemişsin, oğlum! Biraz aklın varsa benden uzak dur! Yoksa seni kendi ellerimle boğarım!”

“Delirmiş abi bu!” dedi sitemle Eymir’e dönerek. Ben de Eymir’e döndüm ve ne diyeceğini merakla bekledim.

“Tayanç,” dedi sakince. “Karıma bir daha sesini yükseltirsen deli neymiş, o zaman görürsün.”

“Ooo!” diye yüksek sesle araya girdi Oflaz. “Abim be! Kölen olayım, öğret bana şu işi! Ben bile eridim gittim bak,” derken bir de gerçekten eriyormuş gibi kendini yere bıraktı. Bunu beni güldürmek için yaptığı o kadar belliydi ki. Az önce hissettiğim düşmanca tavrım onun sayesinde ehilileşti sanki. Tayanç, Oflaz’a bir mikropmuş gibi baktıktan sonra bana döndü. Başını iki yana salladı. “Bu bir savaş ilanıdır.”

Burnumdan sert bir nefes verdim. “İyi. Yenilgiye hazır ol o zaman çünkü ben hiçbir savaşı kaybetmedim.”

“Abilerinle girdiğin savaş da buna dahil mi?” diye sorduğunda duraksadım. “Buradan bakınca hiç de kazanmışa benzemiyorsun çünkü.”

Acıdı.

Bir şey söylemedim. Sadece gözlerinin içine baktım. Söylediğinin yeni farkına varmış gibi gözlerini suçlulukla kapattı ama artık çok geçti. Oflaz yerden kalkarken fısıldadı: “Dilinin ayarını sikeyim senin.” Tayanç’a doğru yürüyerek onu kapıya itti. “Çık lan dışarı!”

İkisi de gözden kaybolduğunda derin bir nefes aldım. Eymir’in

sıktığı yumruklarını gördüğümde kendini zor tuttuğunu da fark ettim. “Sorun değil,” dedim. “Zaten söyledikleri de yalan değildi.” Sert bir nefes verdi ve boynunu sağ omzuna doğru aniden hareket ettirerek küttetti. “Geleceğim,” derken birkaç adım geri gitmişti. “Birazdan geri geleceğim.”

Arkasını döndü ve odadan çıktı. Yalnız kaldığım an gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Hızlıca onları sildim ve ellerimle yüzümü kapattım. Gerçekleri unuttuğum nadir anlardan biriydi ve Tayanç bana acı bir şekilde her şeyi tekrar hatırlatmıştı.

Evet, onlarla bir savaşa girmiştim. Sonra da yenilmiştim. Yenilmekle de kalmamış, paramparça olmuşum. Yüzümdeki ellerimi çekerek bedenime baktım. Gördüğüm manzara onların eseri idi. Kalbim içine paslı bir kanca sokulmuş gibi kasıldı. Ağabeylerimin bana yaşattıkları yüzünden tanımadığım bir insana beni kurtarması için yalvarmışım. Beni kurtarmıştı da, ona bu yüzden asla hakkımı ödeyemedim ama bu durum hep yüzüme mi vurulacaktı benim?

Kendimi âciz hissetmişim. O an Tayanç’a diyecek hiçbir şeyim de yoktu. Sadece yüzüne bakabilmişim çünkü söyledikleri doğrudu. Beni kurtarmışlardı ve ben o anki çaresizliğimi hep hatırlayacaktım. Ben azından artık hatırlayacaktım. Bana acıyorlar, hak etmediğim halde beni hep yerden yere vuruyorlardı.

Keşke...

Keşke ölseydim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. *Açılmasın artık gözlerim, lütfen biraz dinleneyim. Nefes alamayacak duruma geldim.*

“Uyu, köstebek.”

Göğsüm onun kokusuyla dolup taşıyordu. Bana yakındı. Tenini, hatta soluklarını dahi hissedebiliyordum. Gözlerimi açmak istesem bile bunu yapamadım çünkü o kadar ağır geldiler ki, kaldırmaya gücüm yetmedi. Hareket ettiğimizi tenime çarpan rüzgârdan anladım.

Kucağındaydım. “Nereye?” diye sorabildim oldukça kısık bir ses-

le. Beni daha sıkıca tuttu. Burnum tenine değdi ve sıcaklığı bedenimi baştan sona sardı. “Odamıza,” dedi, sesini alçak tutuyordu. Ne ara uyuduğumu bilmiyordum. Ne kadar zaman geçtiğini de bilmiyordum. Umurumda da değildi. Karnımın üzerinde duran ellerimi kaldırdım ve Eymir’in boynuna sarıldım. Yüzümü tamamen boynuna gömerek herkesten saklamak istedim.

Burası iyiydi. *Acıtmıyordu.*

Geçen kısa sürenin ardından odaya girdiğimizi anlayabildim. Çünkü kokusu yoğunlaşmıştı. Odası da kendisi gibi kokuyordu. Sırtımı yatakla buluşturduğunda kollarımı yavaşça boynundan çektim. Yastığı düzelterek daha rahat bir konuma getirdi ve ayaklarımı da kendi elleriyle ileri uzattı. Yorganı da üzerime örttüğünde kapalı duran gözlerimi açıp ona teşekkür etmek istedim ama yapamadım. Bedenim artık sözümü dinleliyordu. Kolumu kıpırdatacak halim yoktu. Öyle yorgun, öyle bitkin hissediyordum ki, uykuya bile doğru düzgün dalamıyordum.

Saçıma dokunduğunu fark ettim. Büyük ihtimalle her zaman yaptığını yaparak yüzüme doğru eğilmişti. “Dünya.” Nefesini yüzümde hissettim. Yakındı, çok yakın. Dudaklarımı kısaca araladım ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapattım. “Yenilmeden kazanamazsın,” dedi. “Kazanmak istiyorsan önce yenilmenin tadını alacaksın. Alacaksın ki, bir daha yenilmemek için her şeyi yapabilesin.”

Boğazımdaki yumruyu giderebilmek için yutkundum. Sesi bir masaldan çıkıyormuş gibi zihnimi uyuşturuyor, beni uykuya itiyordu. Bir şeyler daha söyledi ama algılarım kapandığı için anlayamadım.

Uyku ile uyanıklık arasında sürekli gidip geldim. Gerçeklerden kaçmak için sığındığım uyku bile bu sefer beni rahata erdiremedi. Uzun sessizliğin ardından duyduğum sesler gözlerimi rahatsızca kırıştırmama sebep oldu.

“Bıktım senden!”

“Artık seninle uğraşamayacağım!”

“Ya benim ayarladığım bir adamla evlenirsin ya da seni babama veririm!”

İrkilerek gözlerimi araladım. Bedenim baştan sona sarsılmıştı ve

ter içindeydim. Gözlerimi etrafta kısaca dolaştırdığımda Eymir'in odasında olduğumu fark ettim ama etraf oldukça karanlıktı. Hatta pencereden dahi ışık sızılmıyordu. Eymir'in odasında olduğumu bana anlatan tek şey yoğun kokusuydu. Ama o burada değildi.

Bacaklarımı zorlukla yataktan sarkıttım. Damarlarımda sanki kan yerine beton akıyordu. O kadar uyuşuk ve ağır hissediyordum ki, hareket etmek için üstün bir çaba gerekiyordu. Yüzümü ellerimin içine alıp birkaç saniye oturarak kendime gelmeye çalıştım. O sırada hissettiğim yoğunluktan bakışlarım hızlıca camın önüne kaydı. Karanlıktan dolayı hiçbir şey göremesem de siyah gölge bir insan bedenine aitti.

Yataktan fırlamak için hareketlenirken duyduğum ses oturduğum yerde kalmama sebep oldu. "Korkma," dedi sessizce. "Bu odaya bu saatten sonra benden başka girecek adam ya delidir ya ölü."

Elim istemsizce kalbimin üzerine gitti. Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum. "Ne yapıyorsun orada?" diye sordum sessizce. "Oturuyorum," dedi. Gözlerimi kırptırdım.

"Sebep?"

"Aynı yatak olmaz demiştin." Önüme döndüm ve karşıma baktım. O hiç kuralları dinleyen bir adama benzemiyordu. Aksine, kendi kurallarını üreten birisiydi. Söylediğim şeyi dinlemesine şaşırmıştım.

"Niye bu kadar karanlık?"

Gözlerim karanlığa yavaşça alışsa da beni huzursuz ediyordu. Normalde bahçeden hep ışık gelirdi. Şimdi zifiri karanlıktı. Eymir'in oturduğu yerden kalktığını duydum. Omzumun üzerinden ona baktığımda birkaç saniye içinde rüzgâr uğultusuna benzeyen bir ses yükseldi ve hemen ardından camdan ışık girdi. Bir anda içeri dolan ışık gözlerimi kırptırmama yol açtı. Ellerimle gözlerimi kapattım.

"Of! Ne yapıyorsun?"

"Kızım, sen de bir karar ver," dedi huysuzca. Ellerimi usulca çekerek ışığa alışmaya çalıştım. Az önce hiç ışık sızmayan cama sanki şimdi nur inmişti. Ayrıca ben gece olduğunu düşünüyordum ama güneş gayet gökyüzündeydi. Adamın odayı zifiri karanlığa gömecek teknolojisi vardı.

Sonunda ışığa alışan gözlerimle Eymir'e baktığımda nefesim ke-

sildi. Üzerinde sadece pantolonu vardı. Teninde sıcaktan dolayı parlayan ter damlaları dikkat çekiyordu. Saatlerdir uyumadığı o kadar belliydi ki. Uykusuzluğu belki de bir gün aşkıydı. Sol göğsüne kan lekesi bulaşmıştı. Kendi kanı olmadığını anlayabildim çünkü leke bir elin parmak izleri gibiydi.

Gözlerimi üzerinden çektim. Bakışlarım giyinme odasında ve kapıda dolaştı. Cesetler gitmiş, yerler temizlenmiş, kapı onarılmıştı. Bunlar ne ara yapılmıştı, ben kaç saattir uyuyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Eymir yürüyerek önüme geldiğinde yüzüne baktım. Bakışları meraklıydı. Orada başka şeyler de vardı ama adlandıramıyordum. Bir kaşım hafifçe kavislendi.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Omuz silktilti. Yakında duran çıplak bedeninde fark ettiğim çizikler dikkatimi dağıttı. Boynunun sağ alt kısmında ve kol kaslarında çizikler vardı. Bazıları derin bir yaraya işaret ediyordu ve tıpkı... Gözlerim aşağıya süzüldü ve ellerimi buldu. Tırnaklarımın altında kurumuş kan izlerini görünce yutkundum.

Kalbime bir yılan sarıldı ve sıkarak can vermesini bekledi.

“Onları ben mi...” Önümde diz çöktüğünde susmak zorunda kaldım. “Hatırlamıyor musun?” Başımı yavaşça iki yana salladım. Bedeninde bıraktığım izlere daha dikkatli baktım. Ne zaman yapmıştım ben bunları? Neden yapmıştım? Parmaklarım kendiliğinden uzandı ve boynunun oradaki üç çizige dokundu. Elektrik akımına kapılmış gibi irkilsem de geri çekilmedim. “Nasıl?”

Gözlerimde yuva kuruyormuş gibi içime işledi bakışları. Elime kısaca baktıktan sonra derin bir iç çekti. Dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Önce ısıyor, sonra tırnaklarını geçiriyorsun.” Hafifçe bana yanaştı. “Hayırdır? Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?”

Elimi geri çektim. Avuçlarım zaten sargı içindeydi. Parmak uçlarım hafifçe görünüyordu yalnızca. Kurumuş dudaklarımı ıslattım. Söylediğine normalde kızardım ama bu sefer kızacak durumda değildim. Sadece bedeninde bıraktığım çiziklerdeydi dikkatim. “Neden?” diye sordum tekrar. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hatırladığım en son

şey klinikteki odada gözlerimi kapattığımdı. Yalnızdım. Sonra ne olmuştu? “Niye yaptım bunları?”

“Boş ver, olan oldu artık.” Derin bir nefes çektim içime. Nasıl boş verebilirdim ki böyle bir şeyi? Kedi gibi adamın her tarafını çizmiştim resmen. Bakışlarım bedeninde biraz daha oyalandı. “Acıdı mı çok?”

Gülümser gibi oldu ama kendini toparladı. “Yok,” dedi ciddiyetle. “Acımadı bu sefer.”

“Kızmadın mı bana?”

“Niye kızayım sana?”

“Bunları yaptığım için.”

“Hayır.”

“Ama elini ısırduğымda kızmıştın.”

“Alışacağız, yapacak bir şey yok.”

“Neye alışacaksın?”

Sustu. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve dizinin üzerinde doğrularak ayağa kalktı. “Dinlenmen gerekiyor. Ayağa kalkma.”

Başımı iki yana salladım. “Ama lavaboya gidecektim,” dedim. Bunu söylediğim an bana doğru eğildi. Dizlerimin altından ve belimden kavrayarak beni kucağına aldı. Aniden yaptığı şey nefesimi keserken bir elim kendiliğinden göğsüne gitti. Böylelikle kan lekesini bırakan kişinin ben olduğumu anladım. Parmak izlerinden oluşan leke benim parmaklarıma tam uyuyordu. Yakınlığının hissettirdiği sıcaklık, üzerinde hiçbir şey yokken fazla yoğundu. *Fazla yoğun. Çok. Fazla.*

“Eymir...”

“Hım?”

“Beni neden kucağına aldın?” Beni kucağına almış ve durmuştu. Odanın ortasında bekliyordu. Yüzünü hafifçe benimkine indirip çehremi inceledi.

“Seviyorsun burayı.”

“Ne?”

“Kucağımlı. Seviyorsun.”

Gözlerim büyüdü. “Neler diyorsun?”

“Yalan mı?”

“Yalan!”

Sesim odada yankılandığında zevkle gülümsedi. Beni sinirlendirmeyi yine başarmıştı ve bundan gerçekten keyif alıyordu. Yürüyerek odadaki lavaboya ilerledi ve beni klozetin üzerine oturtup doğruldu. “Ayağının üzerine basma. Beş dakikan var.” Bir şey söylememe izin vermeden banyodan çıktığında kapattığı kapıya birkaç saniye baktım.

“Deli mi ne?” diye fısıldadım kendi kendime. “Sevmiyorum bir kere.” Durup düşündüm ve fısıltıyla devam ettim. “Tamam, belki seviyorum ama bu seni hiç alakadar etmez.” Burada olmasa bile gözlerimi devirdim ona. İhtiyacımı giderdikten sonra tek ayağıma güç vererek zar zor ayağa kalktım. Musluğu açarak parmak uçlarımla yüzümü yıkadım. Sargı da ıslanmıştı ama umurumda değildi. Su iyi hissetmemi sağlıyordu. Soğuk mermere tutundum ve birkaç saniye gözlerimi kapattım. Bununla birlikte anlayamadığım birkaç şeyin anısı zihnime yükseldi. Anlayabildiğim tek şey kendi çılgılıydı. Bir elim boğazıma gitti. Kafamın içi bir futbol sahası gibiydi. Kocamandı ve orada birbirini yenmek için sürekli koşturan düşüncelerim vardı. Tek fark hakemin olmamasıydı ve faul serbestti.

Başımı iki yana salladım. “Düşünme. Düşünme,” diye tekrar edip durdum bu kelimeyi. Üzerimde hâlâ Eymir’in tişörtü vardı. Kan ve çamur lekeleri yüzümü buruşturmama sebep oldu. “İğrenç,” dedim kendi kendime. Tişörtün eteklerinden tutarak başımdan geçirdim ve bedenimden çıkardım. Daha fazla o kirli şeyle duramazdım. Sutyen giymediğim için pişmanlıkla tek ayak üzerinde kapıya yaklaştım. “Eymir!”

Kapının kulpu çevrildiğinde hemen tutarak engel oldum. “Dur! Bana tişört getirir misin?”

“Üstündekine ne oldu?” diye sordu kapının ardından. “Çıkardım.”

“Neden?”

“Çünkü pis.”

Birkaç saniyelik sessizliğin ve bekleyişin ardından kapıyı tıklattı. “Getirdim,” dediğinde genişçe gülümserken buldum kendimi. Elimdeki tişörtün tersini memelerime yaslayarak kapıyı açtığımda Eymir’i tam kapının önünde buldum. Elinde tişörtle duruyordu. Bana ve sonrakolumla memelerimin üzerinde tuttuğum tişörtlere baktı.

Elindeki tişörtü yüzüme atıp kapıyı aniden kapattığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Ne yapıyorsun be?!” diye seslendim yüzüme attığı tişörtü düşmeden son anda yakalarken.

“Asıl sen ne yapıyorsun?” Kapının ardından duyduğum öfkeli ses de neyin nesiydi şimdi?

“Ne yapmışım?!”

“Sınırlarımı zorluyorsun!”

“Benim bir şeyi zorladığım yok! Hem sen odanın içinde yarı çıplık dolaşırken ben bir şey diyor muyum?!”

“Hoşuna gittiğinden demiyorsun!”

“Ben açsam senin hoşuna gitmeyecek yani?”

“Bir deneyelim istersen!”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülüşümü sakladım. Tişörtü çekip bir kenara attım ve yeni, Eymir kokan tişörtü giydim. Mis gibi kokuyordu ve çok iyi hissetmemi sağlıyordu. Kapının kulpuna uzanarak açtım. Bir adım ötedeydi. Çıktığımda beni baştan aşağı süzdü. Kendisi de bir tişört giymişti. Aramızdaki boşluğu kapatarak önüme geldi ve beni yine kucağına aldı.

“Yürüeyebilirim.”

“Yürüyemezsin. Üç gün ayağının üzerine basmak yok.”

“Tek ayakla da yürüeyebilirim.”

“Tavşan gibi sekersin anca.” Gözlerimi devirdim. Beni yatağa bırakarak geri çekildiğinde vakit kaybetmeden sordum.

“Saat kaç? Ne zamandır uyuyorum? Atahan uyandı mı?”

“Saat öğlen biri geçiyor. 12-13 saattir falan uyuyorsun. Atahan pijamalarıyla da ilgilenmiyorum.” Gözlerimi kırıştırdım. Yanıtlarına çalışmış gibi hızlıca söylemişti her şeyi.

“O adamlar kimdi peki? Neden Nehir’i götürmeye çalıştılar?”

“Ruslar.” Yatağın boş kısmına oturdu. Sanırım daha çok soracağını şey olduğunu fark etmişti. “Zirve Karadağ’la işbirliği yapmışlar.”

“Zirve Karadağ da kim?”

“Masadaki üyelerden birisi.”

“Zirve Karadağ ne istiyormuş ki Nehir’den?”

“Bir ara ilişkileri vardı, sonra ben buna sıcak bakmadığım için

Nehir adamdan ayrılmıştı. Onun acısını çıkarmaya çalışıyor.” Dişlerini birbirine bastırdı ve sert bir nefes verdi. “Ama acı çıkarmak nasıl olurmuş, göstereceğim ona! Pezevenk! Evime, odama girmek ne demekmiş, anlasın orospu evladı!”

Bu sözlerin sadece söylenmek için sarf edilmediğini biliyordum. Zaten boşluğa sapladığı gözleri öyle öfkeliydi ki, adam karşısına çıkarsa nefes almasına izin vermeden boğabilirdi. “Peki korumalara ne oldu? Hiçbiri yoktu.”

“Öldüler.”

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Kaç kişi?”

“On bir. İkisi de ağır yaralı.” Gözlerimi kısaca kapatarak derin bir iç çektim. “Hiçbiri fark edememiş mi?” Başını iki yana salladı. Bu çok garipti. Nasıl oluyordu da birden on bir kişi ölebiliyordu?

“Ruslar hafife alınacak düşmanlar değildir. İçlerinde profesyonel askerler olduğuna yemin ederim.”

“Böyle bir şeyi yine yapabilirler mi?”

Sert bir nefes verdi. “Yapamayacaklar,” dedi gözlerini kısarak. “Çünkü köklerini kazıyacağım.” Oturduğu yerden kalktı. Bana döndü. “Başka soracağın bir şey var mı?” Başımı iki yana salladım. Olsa bile şu an sormak pek mantıklı gelmiyordu çünkü çok sinirli görünüyordu. Beni onaylayarak giyinme odasına girdi. Gözden kaybolduğu için arkama yaslanarak tavana bakmaya başladım.

Ayrıntıları Nehir’e sormam gerekiyordu. Eymir hep üstü kapalı cevaplar veriyordu bana. Her şeyi detaylıca öğrenmek istiyordum ben. Bu işin içinde ben de vardım. Dün duyduklarımın bunu anlamıştım ama Eymir bu konu hakkında da bana bir şey söylememişti.

Kapı tıklatıldığında yüzümü oraya çevirdim. “Girin.” Kapı açıldı ve Nehir’le göz göze geldik. Beni gördüğünde kocaman gülümsedi.

“Günaydın!” dedi neşeyle. İçeriye bir adım attı ve etrafa göz gezdirdi. “Abim yok mu?”

“Giyinme odasında,” dedim kısa bir yanıt vererek. Rahat bir nefes alıp hızlı adımlarla yanıma geldi.

“Sana patlamadı değil mi?” diye sordu sessizce. Bir kaşımı mc-rakla kaldırdım. “Dünden beri hepimizin canına okuyor. Hele ki Ta-

yanç'ın." Yüzü kederle buruştu. "Öldürseydi daha iyiydi." Oturdum yerde merakla dikleştim.

"Ne yaptı ki?"

Gözlerini giyinme odasına çevirdikten sonra bana döndü. "Boş ver. Sen nasılsın, onu söyle." Herkes bana boş ver deyip duruyordu. Gerçi Tayanç'ı düşünmek istemediğim için sorumu üstelemedim. Zaten Nehir'in de gözlerinin içinde bilmediğim şeyler olduğu belliydi. Büyük ihtimalle kriz geçirmiştin. O anda ne yaptıysam, hepsi bana bir garip bakıyordu.

"İyiym. Atahan uyandı mı?"

Başını hızlıca salladı. "Evet, aynı sana benziyor. Laftan anlamıyor." Kaşlarım kavislendi. Ona sorguyla baktığım için konuşmaya devam etti. "Kalkıp yanına gelmek istiyordu da. Ben de dedim ki kalkamazsın, o da inatla kalkarım dedi. Kalkamazsın dedim, kalkarım dedim, kalkamazsın dedim, kalkarım..."

"Nehir, sonuca gel artık."

"Ha, sakinleştiriciyi yapıştırdım. Mışıl mışıl uyuyor şimdi."

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. "Çok fenasın."

"Fena değilim. Hastalarımın sağlığını düşünüyorum. Sen de ayağın kalkmaya kalkışırsan, sana da sakinleştirici vururum bak." Birkaç saniye yüzüne baktım. Bu ailedeki herkesin deli olduğunu düşünüyordum. Bir tanesi bile normal değildi.

Eymir gömleğinin düğmelerini ilikleyerek odadan çıktığında gözlerimi hemen ona çevirdim. Nehir dönüp bakmadı ama onun farkındaydı. "Abi, çocuklar aşağıda seni bekliyor." Eymir'in gözleri ben de onu da başını usulca salladı.

"Tayanç çıktı mı?"

"Çıktı."

"İyi." Üzerini tamamen değiştirmişti. Takım elbise giyinmişti. Çektiğini üzerine geçirirken bana yaklaştı ve yatağın kenarında durup üzerime doğru eğildi. "Birkaç saate döneceğim," diye açıklama yaptığında başımı usulca salladım. Gözlerimin içine dikkatle baktı ve kollarımı yerinden oynatacak bir şey yaptı.

Yunağımdan öptü.

Aşırı bir tepki vermemek için kendimi çok zor tuttum. Geri çekilerek bana göz kırptığında ona olan bakışlarımdan dolayı gülümsedi. Bu gülümseyiş beni düşürdüğü durumun farkında olan bir ifadeydi. Alay ediyordu. “Dikkatli olun,” diyerek bir şey söylememizi beklemekten dışarı çıktığında hâlâ şaşkınlık içindeydim. Elim kendiliğinden öptüğü yanağıma gitti.

Resmen yanağımdan öpmüştü.

Nehir’in sırtarak beni izlediğini fark ettiğimde elimi yanağımdan hızlıca çektim ve şaşkınlığımı içime gömerek toparlandım. Nehir’in kurnaz bakışları ve manalı sırtışı bitmek bilmezken kaşlarımı çattım. “Git başımdan!” diye çıkıştım. Küçük bir kahkaha attı.

“Gidiyorum. Sana yemek getirmek için ama.” Birkaç adım geriledi. “Nasıl da kızardın!” dedi bir de. “Utanma, kocan o senin!”

“Nehir!”

Odadan koşarak çıktığında ofladım. Yanımdaki yastığı aldım ve yüzüme gömdüm. Bunu yaptığım an burnuma dolan Eymir’in keskin kokusu zaten hızlı atan kalbime yaramadı. Yastığı kenara koyarak yanımdaki boşluğa baktım. Burası onun yeriymiş ama benim yüzümden yatamıyordu. Evliydik ama aynı yatakta dahi uyumayan iki yabancıydık.

Derin nefesler alıp verdim. Benim için altı ayın kolay geçmeyeceğini zaten biliyordum fakat sanırım işler zaman geçtikçe daha da zorlaşacaktı çünkü Eymir’e alışırıyordum. Bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam bile benimle ilgilenmesine, bakışlarına, küçük şakalarına... Alışırıyordum. Kısacık zamanda böyle bir şeye kapılmamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum.

Düşünceler içinde kavrulurken kapı tıklatıldı ve Oflaz’ın sesini duydum. “Dünya! Ne yapıyorsun?” Gözlerimi kırıştırarak kapının önünde dikilen Oflaz’a baktım. İçeri girmemiş, kapının eşiğinde durmuş bana bakıyordu.

“Ne yapıyor gibi duruyorum? Hem sen Eymir’le gitmedin mi?”

“Ben o adamla bir daha hiçbir yere gitmem. İlgiyi, alakayı kestik biz abimle.”

Bir kaşım kavislendi. “Neden?”

“Bana odaya girmeme yasağı getirdi.”

Güldüm. Demek o yüzden kapının eşiğinde durmuştu. O normalde kapıyı bile çalmadan içeri daldığı için şaşırmıştım zaten. “Abin burada değil, kurallar da çiğnenmek için var,” dediğimde gözlerini o kadar büyüttü ki, bir an kötü bir şey söylediğimi düşündüm.

“İslam’ın oğluna haram teklifi ha!” diye çığırdı. Sonra bana düşmanına bakar gibi baktı ve sitemle arkasını dönüp gözden kayboldu.

Kendi kendime güldüm. “Bir tane akıllı yok ya.”

“Kız, sen benim aklıma kurban ol!” diye bir yerlerden bağırdığında gülüşüm daha da büyüdü. Kapıyı açık bıraktığı için söylediğimi duymuştu muhtemelen. Birkaç dakika geçmemişti ki, Oflaz yeniden kapının önünde belirdi. Genişçe bana sırtıttı ve ellerini görmediğim tarafa uzatarak oradan kendine doğru bir şey çekti.

Tekerlekli sandalye.

Gözlerimi kırıştırdım. Oflaz sandalyeyi odaya doğru itti ama içeri girmede. “Otur şuna,” dediğinde benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım.

“Niye?”

“Niye mi? Burada kös kös yatacağına aşağıya gel diye.”

“Hiçbir yere inmeyeceğim,” dedim huysuzlanarak.

“Niye?” diye bu sefer o sordu ellerini beline koyarak.

“Çünkü kocam uzanıp dinlenmem gerektiğini söyledi.”

“Kocana başlatma! Otur şuna, kız!”

“Aa! İstemiyorum be! Git başımdan!”

Gözleri kısıldı. Sonra sağına soluna baktı ve derin bir nefes verecek bir ayağını odadan içeriye attı. Bir süre başına bir şey gelecekmiş gibi gözlerini kapatarak bekledi ama hiçbir şey olmadığında rahatlatıp tamamen içeri girdi.

İttiği tekerlekli sandalyeyi yatağın kenarına getirdi. Sonra yanıma yanaşarak kollarımı tutup doğrulmamı sağladı. “Hadi bakalım!” dedi bir de utanmadan gülümseyerek. Ellerimi onunkilerden kurtararak geri çekildim.

“Ya bırak beni! Seni kocama söylerim bak!”

“Kime söylersen söyle. Aşağıya ineceksin. Burada yalnız kalmazsın. Ben de bir daha canımı riske atıp bu odaya girmem.”

“Oflaz!”

“Oflama kız adımı!”

Ofladım ve daha fazla ısrarına dayanamayarak ayaklarımı aşağıya sarkıttım. “Onca katı nasıl ineceğiz bununla? Beni *Heidi* gibi itmeyi mi planlıyorsun yoksa sen?”

“Cahil cahil konuşma. Biz zenginiz.”

“Para bildiğim kadarıyla uçurmuyor!”

“Asansörümüz var. Fakir ruhlu!”

Duraksadım. Bu evde asansör mü vardı? Şimdiye dek de benim bundan haberim yoktu, öyle mi? *İnanılır gibi değil*. En kısa zamanda evin her yerini gezmeliydim. Yerin altındaki son teknoloji alan ayrı, asansör ayrı şaşırtmıştı beni. Çünkü yeraltındaki yer gibi asansör de hiç görünür bir yerde değildi. Ya da ben görmemiştim.

Tek ayağımla kalktım ve tekerlekli sandalyeye oturdum. Of laz bu durum için fazla hevesli görüldüğünden beni şüphelendiriyordu. Arkama geçti ve sandalyeyi çevirerek sabit bir hızla odadan çıktı. Koridora döndüğümüzde hain gülüşünü duydum. “Hazır mısın?” Kaşlarım çatıldı.

“Neye hazır mıyım, Of laz?”

“Sıkı tutun!”

Hayır...

“Dur. Sakın yapma!” Yaptı. Sandalyeyi koşarak itmeye başladığında kocaman bir çığlık attım. *Allah'ım, öldürecek beni!* “İmdat!” diye bağırdım. Asla oralı olmadan koridorun sonuna vardık. Kurtuldum sanırken beni geldiğimiz yere döndürdü ve yeniden koşmayı başladı. Çok hızlı gidiyordu ve korkudan çığlık atıp duruyordum.

“Of laz! Öldüreceğim seni! Dur!”

“Çok eğlenceli!” diye bağırdığında isyan ettim. *Onun aklına uydüğüm ana lanet olsun!* Bir şey yapacağı zaten sırttan yüzünden belliydi. Nasıl anlamazdım? Nasıl bu tuzağa düşerdim? Odanın kapısını geri geldik ve tekrar döndü. O sırada merdivenlerden çıkan iki koru

mayı gördüm. Önde olan dış kapıda rehin aldığı adamdı. “Dünya Hanım, iyi misiniz?”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Vurun şunu!” diye bağırdığımda Oflaz araya girdi.

“Nankör kedi! Ben seni burada eğlendiriyorum! Canın sıkılmasını diye uğraşıyorum! Gördüğüm muameleye bak!”

Delirecektim. Bana eğlenmek isteyip istemediğimi hiç sormamıştı ki. Eğlendiğim falan da yoktu, sadece kendi eğleniyordu! Oflaz yeniden hareketlendi. Korumaların olduğu tarafa koşmaya başladı. Benimle resmen oyun oynuyordu. “Durdur şunu! Durdur! Allah’ın cezası! Bir şey yapın siz de! Öldürecek beni! Hepinizi... Hepinizi kocama söyleyeceğim!”

Korumalara çarpmak üzereyken gözlerimi sıkıca kapattım ve ellerimle yüzüme siper aldım. Tekerlekler aniden frenine basılmış araba gibi çığlık attı ve son anda sandalye durdu. İleriye savrulan bedenimin hâkimiyetini sağlayamadığım için korkuyla yere düşmeyi bekledim ama biri tarafından durduruldum. Oflaz beni omuzlarımdan tutarak yerime sabitlemişti. Sıkıca kapattığım gözlerimi açtığımda Eymir’i görmemle nefesimi tutmam bir oldu. Çattığı kaşlarıyla arkama bakıyordu. Kaldırdığım kollarımı indirdim. *Sonunda*. “Eymir!” diye çığlık attım. “Kurtar beni!”

Gözleri hafiften bana değdi ama odağı arkamda duran Oflaz’dı. “Seni kurtarırım da bu adamı benden kimse kurtaramaz.”

“Eyvah...” diyen fısıltısını duydum Oflaz’ın. Omzumun üzerinden ona baktığım sırada ellerini omuzlarımdan çekmişti. Korkuyla Eymir’e bakıyordu. Korumalar kenara geçtiğinde Eymir üzerimize doğru yürüdü ve tam önünde durdu. “Ne bok yiyorsun lan sen?!”

“Abi, Dünya istedi!” dediğinde gözlerimi kocaman açtım ve arkama baktım. Bana yardım dilenir gibi baktı ama hiç umurumda değildi.

“Hayır, ben istemedim. Kendisi zorla oturtturdu beni buraya, canım sıkılır diye aşağıya indirmek istedi. Yalancı! Meğer benimle oynamakmış derdi! Ya düşseydim? Beni bu halde zorla sağa sola savurup duruyor!”

“Pis nankör! Sana yaptığım son iyilikti bu!”

“Git de kendine iyilik yap, Allah’ın cezası! Ölecektim! Bu işe yaramaz korumaların da hiçbir şey yapmadan öylece durdular!”

Eymir sert bir nefes verdi ve bakışlarını korumalarında gezdirdi. Adamların yutkunduğunu gördüm. *Oh olsun!* Sessizliği ortamı geri-yordu ama ben hiç gerilmiyordum. “Ya düşseydi?” diye bir ihtimal attı ileri. “Seni elimden kim kurtaracaktı, Oflaz?”

Oflaz’ın korku dolu bakışları birden geri çekildi ve kaşlarını çatarak Eymir’e baktı. “Düşmesine izin vermezdim,” dedi az öncekine oranla sert bir tonlamayla. Kaşlarım şaşkınlıkla kavislendi. Ondan asla beklemediğim bir çıkıştı bu ve aslında az önce söylediği gibi de düşmeme engel olmuştu.

Eymir sert bir nefes vererek bakışlarını bana çevirdi. O sert bakışlarıyla göz göze geldiğimde sanki yumuşadılar. “Aşağıya mı inmek istiyorsun?”

Şimdiye kadar istemiyordum ama artık istiyordum. “Evet,” dedim kafa sallayarak. “Ama burada oturmak istemiyorum.” Beni onayladı ve üzerime doğru eğildi. “Kucağıma gel o zaman.” Hiç garipsemeden ellerimi ona uzattım ve boynuna sarıldım. Beni rahatça kucağına aldığımda göz ucuyla Oflaz’a baktım. Kaçmak için kendine yol arıyormuş gibiydi. Normalde olsaydı ona yardım ederdim ama gerçekten yaptığı beni korkutmuştu. Böyle delilikleri ben de severdim, yalan söyleyecek değildim ancak bu halde insanın pek de gülesi gelmiyordu.

“İndiğimde sizi aşağıda göreceğim,” dedi Eymir titreten bir sesle. Bunu söylediği an hepsi birden merdivenlere koştular. Eymir ise odaya giden koridordaki diğerlerinden daha geniş kapının önünde durdu. “Basabilecek misin tuşa?”

Kapıya ve sonra da kenardaki tuş takımına baktım. Burayı daha önce fark etmeme sebebim asansör kapısının diğer kapılarla aynı renk ve biçimde olmasıydı. Düğme de duvara gömülmüştü ve ışık düğmesine benziyordu. Dikkatli baksam bile burada bir asansör olduğunu anlamazdım. Elimi hareket ettirerek düğmeye basıp geri çekildiğimde kapılar otomatikman bir yana açıldı. Eymir beklemeden oldukça geniş asansöre girdi.

Tuşlara yeniden uzanarak 0 yazana bastım. Üç katlı bir evdi burası

ama bir kat yukarıda da çatı katı gibi bir şey olmalıydı. Bir de yerin altındaki kısmı sayarsak beş kat oluyordu. Eymir orayı bildiğimi büyük ihtimalle biliyordu çünkü Nehir'in ondan gizli bir şey yapacağını hiç sanmıyordum. Hem evin her yerinde kameralar vardı.

“Sen gitmemiş miydin?” diye sordum merakla yüzüne bakarak.

“Gidecektim, vazgeçtim,” dedi ve sesiyle bu konu hakkında başka bir şey sormamam gerektiğini net bir şekilde belli etti. O yüzden ben de başka bir şey sordum.

“Beni neden öptün?” Düz ifadesiyle kapıya baktığı gözlerini bana çevirdi. “Nehir’e bir şeyleri inandırırızsa diğer herkese zaten o inandırır ve uğraşmak zorunda kalmayız.”

Zaten başka bir cevap duymayı beklemiyordum ama yine de söyledikleri canımı sıkıyordu. Başkalarının yanında gerçek bir karı koca gibi davranmamız gerektiği anlaşmada yazıyordu. Fakat yine de bu durum bana garip geliyordu. Üstelik ben oyuncuydum. Aynı anda kırk farklı kılığa girebiliyordum. Bu şey ise bana bir oyun gibi gelmiyordu. Usulca başımı sallayarak yanıt vermiş bulundum. “Ben senden bir şey isteyeceğim,” dedim, doğru bir zaman mıydı emin değildim ama daha fazla geciktirmek istemiyordum. Bir kaşını kaldırarak sorguyla yüzüme baktı. “Seni dinliyorum.”

“Harun Kaşıkçı'nın evindeki kamera kayıtlarım.” Kaşları ani bir şekilde çatıldı ve çenesi seğirdi.

“Neden?” diye sorduğunda omuz silktilim. “İstiyorum.”

“Bir şeyi istiyorsan alırsın, değil mi?”

“Evet.”

“Alabiliyorsan al o zaman.”

“Neden kendin vermiyorsun?” diye sordum sitemle.

“Çünkü bana açıklama yapmıyorsun. Bu psikolojiyle o kayıtları kendi ellerimle sana verecek değilim.”

“Psikolojim seni ilgilendirmez, kayıtları istiyorum!”

“Beni ilgilendirmeyen psikolojin yüzünden dün gece tüm bedenime tınaklarını geçirdin! Ve bu yaptığını hatırlamıyorsun bile!” Karşı çıkmak için ağzımı açacaktım ki yüksek sesiyle beni susturdu.

“Tartışmaya açık değil!”

Kaşlarım çatıldı. İnsan gibi gelip istemiştim. Şimdi o girmemem gereken kapıların ardında beni bulursa suçlayamazdı. Çünkü bunu kendi istemişti. Kayıtları alacaktım ve psikolojim de hiç umurumda değildi! İntikam alacaksam önce kayıtları almalıydım. Kapı kenara doğru açıldığında karşımızda hazırda bekleyen iki korumayı ve Of-laz'ı buldum. Hepsi dimdikti.

Eymir benimle birlikte asansörden çıktı. Böylelikle adamların tam önlerinde durduk. “Yüz üstü yere yatın,” dedi Eymir birden anlamadığım şekilde. Of-laz'ın yüzü ekşidi. “Abi...”

“Yat lan!”

Of-laz sustu ve diğerleri gibi yüz üstü yere uzandı. Dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Ne yapacaklardı yerde?

“100 sınav çekmeden kalkar veya durursanız, sizi süs diye kıymetli yerinizden kapının önüne asarım!”

Of-laz ofladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onlar için üzülsem de bir şey diyemedim. Eymir yanlarından geçerek mutfığa girdiğinde Nehir de bahçe kapısından girmişti. Bizi gördüğünde gözleri büyüdü. “Abi, sen gitmemiş miydin?” Evet, bu soruyu ben de ona sormuştum ama açık bir yanıt alamamıştım.

“Vazgeçtim, Nehir. Tayanç halletsin.”

“O halledebilecek mi ki?”

“Halledecek. Bizi bu duruma sokan o. Uğraşsın dursun!” Hangi durumda bahsettiklerini bilmiyordum ama büyük ihtimalle Ruslarla ilgili bir şeydi. Nehir bir sandalye çekerek uzaklaştığında Eymir beni o sandalyeye nazikçe bıraktı.

“Abi, biraz fazla üstüne gitmiyor musun Tayanç'ın?”

“Senin de üstüne gitmeyeyim istersen, Nehir!”

“Tamam, sustum.”

“Sus.”

Bu adam bana *sus* dese onunla bir daha konuşmazdım mesela. “Bakıyorum da karına toz kondurmuyorsun,” dedi Nehir imalı bir tonlamayla. Eymir benim dışımda önüne çıkan herkese bağırıyordu.

Nehir'in sözlerinde kınama yoktu, daha çok bir şeylerin farkına varmış gibiydi.

"Örnek al da sen de sana toz kondurmayacak adamlarla muhatap ol." Bu sert sözler konunun içinde olmayan beni dahi kırdı. Nehir'in duraksadığını gördüm. Onunla Zirve meselesini bir ara konuşmak istiyordum çünkü merak etmiştim. Kimdi bu Zirve Karadağ?

Nehir asık yüzüyle başını eğdi ve önüne aldığı ellerine baktı. İlgiyi üzerime çekmek istediğim için boğazımı temizledim. Aralarındaki gerginliği başka bir zaman ben yokken giderebilirlerdi. Alakamın olmadığı bir konuda Nehir'in azarlanmasını izlemek istemiyordum çünkü onu savunmak istesem konuyu bilmediğim için bir işe yaramayacaktı. "Ben çok acıktım. Aranızdaki mesele neyse daha sonra halledin, lütfen."

Eymir sert bir nefes vererek gözlerini bana çevirdi ama üzerimde çok tutmadı. "Çalışanlar ne zaman gelecek?" diye sordu Nehir'e.

Nehir başını kaldırıp Eymir'e bakarak cevap verdi. "Yarın."

"Söyle, gelsinler. Bir süre böyle idare edin."

Nehir, Eymir'in bu söylediğine şaşırdı. Büyük ihtimalle nedenini sormak için dudaklarını araladı ama oradan tek kelime çıkaramadan yalnızca kafa salladı. "Nasıl istersen, abi."

Eymir yanımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Ona kısaca baktım. Kaşları çatıktı, kafasından neler geçirdiğini tahmin edemesem de hoş şeyler olmadığı belliydi. Kendime odaklanmaya çalıştım. Masa geçen günkü kadar zengin değildi ama yine de karnımı doyururdu. Acıktığım için daha fazla sabredemeden ekmek sepetine uzanarak bir dilim aldım. Eymir'in hareketlerini izlediğini biliyordum. Bana dikkatle bakarken yemek yemek biraz zor olacaktı ama umursamamaya çalışarak masanın ucundaki kuşburnu ezmesine uzandım. Eymir benden önce hareket ederek kâseyi aldı ve önüne bıraktı. "Teşekkürler," diye mırıldandıktan sonra ekmeğime ezme sürdüm ve afiyetle yemeye koyulacakken üzerimdeki bakışlara bir cevap vermeme gerektiğini düşündüm.

Nehir ayrı, Eymir ayrı dikizliyordu. "Beni izlemeyi keser misiniz? Garip bir şey yapmıyorum, kahvaltı yapıyorum." Nehir dikilme-

yi kesti ve benim karşımdaki yere geçerek oturdu. Ancak Eymir hiç hareket etmemişti. Mutfağın dışından duyduğum inlemeler eşliğinde ekmeğimden bir ısırık aldım. Oflaz canını veriyor olabilirdi şu saniyelerde.

Ezme sürdüğüm ekmeği bitirdiğimde bir dilim daha aldım. Kuşburnu ezmesini bu sofrada görmek beni şaşırtmıştı çünkü genelde zenginlerin bilmediği bir şeydi. Trabzon'da çok yaparlardı. Dikenli çalılardan kuşburnu toplar, sonra da ezme haline getirirlerdi. Hafif ekşi ama çoğunlukla tatlıydı. Küçükken çok severdim. Yurtdışında hiç ağzıma sürememiştım, o yüzden şimdi kaşık kaşık yiyesim gelmişti.

Ekmeği boş verdim ve istediğimi yapmak için ayaklanmaya kalkıştım. Ta ki Eymir kolumdan tutup beni yerime oturtana kadar... "Doğru düzgün ye yemeğini." Derdi her neyse bir an önce halletse iyi olurdu çünkü bana ters cevaplar vermesinin hiçbir haklı tarafı yoktu.

"Yiyeceğim zaten. Kaşık alacaktım."

Eli ensesine gitti. Memnuniyetsiz bir tavırla ayağa kalktı ve tezgâha ilerleyerek çekmecelerden birini açtı. Bana oradan kaşık çıkarıp getirdiğinde onun memnuniyetsiz yüzüne inat genişçe gülümsedim. "Çok nazıksın," dedim tatlı tatlı.

Söylediğime cevap vermeden kalktığı yere oturarak kaşığı önüme bıraktı. Gülümsedim. Nehir yemeğini yemeden sessizce oturuyordu. Üzgün görüldüğü için ben de üzüliyordum ama Eymir'in yanında da bir şey sormak istemiyordum. Rahatsız olabilirdi, Eymir olayları hatırlayıp ona tekrar kızabilirdi...

Düşünmemeye çalışarak kaşığı aldım ve ezmeye daldırıp ağzıma attım. Nehir yaptığıma gözlerini kırıştıtarak baktı. Büyük ihtimalle minik lokmalar yiyen kadınları görmeye alışmıştı. Tam karşımda olduğu için yüz ifadesini kolaylıkla okuyabiliyordum. Umursamadan kaşığı ezmeye tekrar daldıracaktım ki, önümden çekildi. Kaşlarımı çatarak Eymir'e baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Ekmekle yiyeceksen ye!" diye kızdı bana. Zaten kızacak yer aradığı için çok şaşırmadım ama istediğim gibi yiyecektim. "Hayır, kaşıkla yiyeceğim. Ver şunu!"

“Dünya!”

“Sana ver dedim!”

“Lafımın üstüne laf söyleme artık!” Sesi mutfakta yankılandığı için irkilmiştim. İlk kez bana bu kadar sesini yükseltmişti.

Yumruklarım sıktım ve gözlerimi önümdeki tabağa dikerek sordum. “Yoksa ne yaparsın?” Sesim karşı çıkar nitelikteydi. Ona meydan okuyordum. Beni sesini yükselterek susturamazdı.

“İyiliğin için uğraşıyorum ama sen her defasında...” Sustu. Sonra umursamaz bir sesle devam etti. “Sikerler. Ne diye uğraşıyorsam!” Yanımdan öfkeyle kalktığı anda sandalyeden çıkan ses kulaklarımı rahatsız etti. Başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı. Tabaktaki gözlerimi kaldırarak Nehir’e baktım ve sessizce sordum.

“Bunun derdi ne?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bilmiyorum. Dünden beri hepimizi hedef tahtası yaptı zaten.” Başımı iki yana salladım. Anlaşılan, kocamın bana olan tahammülü bu kadardı. Kenara koyduğu kuşburnu ezmesinin kâsesine kısaca baktım. Geçmişe ait hiçbir şey artık eskisi gibi tat vermeyecekti. Bunu bana çok güzel bir dille anlattığı için belki de ona teşekkür etmeliydim.

Geri çekildim ve masaya tutunarak ayağa kalktım. “Dünya, ayağının üzerine basma. Görürse bir de ona kızar.” Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm.

“Benimle bir daha uğraşacağını sanmıyorum, Nehir.”

Arkamı döndüğümde konuşarak beni durdurdu. “Çoktan pişman olmuştur söyledikleri için.” Başımı iki yana salladım. Hayatıma çok fazla pişmanlık girmeye başlamıştı ve artık buna bir dur demeliydim.

Ayağıma fazla ağırlık vermeden bahçeye çıktım. Kliniğin olduğu tarafa döndüm ve yavaşça ilerledim. Zaten bu ayakla hızlı ilerleyemiyordum. Acımıyordu ama muhtemelen üzerine ağırlığının tamamını verirsem dengemi bozacaktı ve düşecektim. Bir daha düşmek istemiyordum.

Dakikalar süren uğraşın sonunda kliniğin önüne gelebilmiştim. Kapıda dört tane koruma bekliyordu. İçeri girmemde zorluk çıkar-mamalarını umarak ilerlediğimde kapının önünden çekilip bana yol

verdiler. Rahat bir nefes alıp içeri geçtim ve Atahan'ın hatırladığım kadarıyla kaldığı odaya ilerledim.

Kapıyı açtığımda onu görebildim. Yatakta bilinçsiz bir şekilde uzanıyordu ve kalp atışları monitöre yansıyor. Ardımdan kapıyı kapattım. Tek ayakla yanına yanaşarak kenarda duran sandalyeye oturdum. Kalp atışları düzenli görünüyordu. Dudaklarıma acı bir gülümseme kondu. Göğsü çıplaktı. Dövmelerinden dolayı neredeyse teni görünmüyordu. O kadar çok dövmesi vardı ki...

Tam kalbinin oraya ise sargı bantlanmıştı.

“Benimki kadar yandı mı canın?” diye sordum sessizce. “Umarım yanmamıştır. Çünkü benim canım çok acıdı. Seninki öyle acısın istemem ben, abi.” Kolumu uzandığı yatağa yasladım ve başımı da koluma yerleştirdim. “Bir an önce uyanır mısın lütfen?” diye sordum sessizce. Cevap gelmedi.

Uyansın istiyordum çünkü hayatım boyunca Atahan bana hiç sesini yükseltmemiş, kızılacak şeyler yapsam bile bir çocuğu uyarırmış gibi tatlı dille uyarmıştı. İçimde asla unutamayacağım yaralar kalacaktı ama uyanırsa ona istediğim kadar kızardım. Benden bıkip gitmezdi. O hep giderdi, evet ama benden bıktığı için değil. Yani en azından öyle umuyordum. Ailemin içinde umudunu taşıdığım tek insan Atahan'dı ve ben onu kaybetmek istemiyordum. Eğer kaybedersem tam anlamıyla kimsesiz kalacaktım.

“Gelmişsin.” Başımı hızlıca kaldırarak yüzüne baktım. Gözlerini açmıştı. İçime heyecanla derin bir nefes çektim. Sonra usulca kafa salladım. “Baktım sen gelmiyorsun, ben geleyim dedim.”

“Ne güzel demişsin öyle.” Öksürdü. Öksürdüğünde canı yanmış olmalı ki, yüzünü buruşturmuştu. Ayağa kalkarak yüzüne baktım. “İyi misin?”

“Seni gördüm ya, iyiyim.” Güldüm. “Bırak şimdi bu ayakları. Ciddi soruyorum.”

“İyiyim, abim,” dedi, sonra etrafa bakındı. “O deli buralarda mı?”

“Hangi deli?”

“Doktor olan.”

“Nehir'i mi diyorsun?”

“Adı neyse işte.”

“Yok burada, niye soruyorsun ki?”

“Gözümü ne zaman açsam boynuma bir şey sapladı çünkü!” dedi öfkeyle. “Yoksa yanına çoktan gelmiştim.” Kendimi gülümserken buldum. Tekrar yerime oturdum. Atahan yerinden doğrulmaya çalıştığı anda omzunu tuttum. “Kalkmaya çalışırsan senin deliyi çağırırım, haberin olsun.”

“Nereden benim oluyor?!”

Omuz silktim. Kalkmaktan vazgeçti. Sonra derin bir nefes aldı. Gözlerimin içine dikkatle baktı. “Dünya,” dedi iç çekerek. “Bana her şeyi anlat.” Başımı usulca salladım, anlatmazsam bu işin peşini bırakmazdı. Özgür ve Kayahan’ın bana yaptıklarıyla başladım. Türkiye’ye geldiğimde kaldığım oteli, orada tanıştığım Eymir’i ve sonrasında yardım için onu aradığımı da söyledim. Araya biraz Eymir’e karşı duyduğum yalancı hisleri de kattım. En sonunda ise onunla evlendiğimi söyledim.

Tüm bu söylediklerimi sessizce dinlemiş, hiç araya girmemişti. Şimdi ise gözlerini sıkıca kapatmıştı. Yüksek ihtimalle düşünüyordu. “Bu evliliğin nedeni intikam mı, Dünya?” diye sorduğunda yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

“Hayır, Eymir’i seviyorum.”

“Sevmiyorsun.”

“Seviyorum. Tüm bunlar yaşanmasaydı da Eymir’le bir araya gelirdim.” İnanmalıydı çünkü aksi takdirde ne yapar ne eder, bu evliliği bitirirdi. Nasılını veya nedenini önemsemezdi. İstemediğim bir evlilik yapmama izin vermezdi o çünkü annemiz de istemediği bir evlilik yaparak canından olmuştu.

Başını iki yana salladı. “Seni daha önce seçimlerin için hiç yargılamadım, değil mi?”

“Hayır.”

“Bu ilk öyleyse. Herkesten olurdu da Eymir’den olmazdı be, kızım.”

“Neden? Size rağmen bana iyi davranıyor. Beni koruyor.”

“Gözünü boyamak için yapıyor.” Boğazıma bir şey takılmış gibi

nefes alamadım ama zaten bu gerçeğin farkındaydım. “Yanılıyorsun,” dedim benimkiler gibi yeşil gözlerinin içine bakarak. “O beni seviyor.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “O ailesi dışında kimseyi sevmez de korumaz da. Anlamıyor musun, Dünya, seni kullanıyor.”

Çünkü ben de onu kullanıyorum...

“Seninle bu konuyu tartışmayacağım. Eymir’i ben seçtim, onunla ben evliyim. Aynı odada kaldığım adamı bana anlatma.” Bana kısaca baktı ama o kısa bakışında çok şey vardı. Sonra başını usulca salladı.

“Tamam,” dedi. “Yine de bil diye söylüyorum. Ben ne olursa olsun yanında olacağım ve bu evlilikte hoşuma gitmeyen bir şeye rastlarsam, sana yemin olsun düşünmeden o adamın kafasına sıkırım.”

Kaşlarını çattım. “Sakın öyle bir şey yapmaya kalkma!”

“Sakın bana bu evliliğin sahte olduğunu düşündürecek bir şey yapma!”

“Yapmam çünkü bu evlilik sahte değil! Ayrıca biliyorum ben seni, kafan estiğinde yine gidersin.”

“Artık gitmeler, kaybolmalar yok.”

“Sözünüze güvenemiyorum ben. Tüm bu olanlardan sonra da kolay kolay güvenmeyeceğim. Tıpkı sizin de bana güvenmediğiniz gibi.”

“Sana güvenmediğimi nereden çıkarıyorsun?”

“Seçtiğim adamı bana kötülüyor, onun hakkında yersizce konuşuyorsun.”

“Sadece seni uyarıyorum.”

“Uyarma. Sizin sözlerinizi dinlediğim için bu hale geldim ben. Bir daha hiçbir sözünüzü dinlemeyeceğim.” Doğru söyleseler bile benim için hep yanlış tarafta olacaklardı. “Geç kaldım ama bunu sana ben yapmadım. Benden niye bu kadar uzaklaştın?”

“Ben senden uzaklaşmadım, beni siz uzaklaştırdınız.”

“İşimin olmadığı her an yanıdaydım, Dünya.”

“İşinin olmadığı kaç gün oldu, Atahan? Beş mi, on mu?” Zorlukla yutkundü ve yüzümü inceledi.

“Seni ilk kez bu kadar öfkeli görüyorum.”

Kendimi zorlayarak gülümsedim. “Bu gördüğün öfke değil, o ikisinin benden geride bıraktığı tek şey.”

Dişlerini birbirine bastırdığını fark ettim. “Sana silah kullanmayı ben öğrettim. Değil mi?” Cevabını bildiği soruları bana niye soruyordu?

“Evet.”

“Harun’u vurduğun doğru mu?”

“Evet.”

“Peki tüm bunları yapabiliyorken ne diye en başında Kayahan’ı vurmadın?” Gözlerimi kırıştırdım. Ondan böyle bir soru beklemiyordum. “Kardeş kardeşi vurur mu?” diye sordum. Sorunun cevabını bana Kayahan göstermişti ama o zaman bu kadar gözünün döneceğini düşünememiştim. Bu hale geleceğimi düşünememiştim. Beni mahvedeceğini düşünememiştim. Keşke vursaydı. Keşke beni vursaydı. Keşke kardeş kardeşi vursaydı.

“Ben vurdum,” dedi birden. Ona şaşkınlıkla baktım.

“Ne?”

“Kardeş eğer kardeşinin canını yakıyorsa, vurulmayı da ölmeyi de hak eder.”

“Sen... Onlara ne yaptın?”

“Ben bir şey yapmadım. Kendileri yaptı.”

ATAHAN SAYGUN

Birkaç gün önce

Kalbimin bir santim altında bir delik açılmıştı.

Kalbimin bir santim altına kardeşimin ölüm fermanı yazılmıştı.

Gidebilseydim, zamanında o uçağa binebilseydim, gördüğüm şeyi görmek zorunda kalmayacak ve Dünya’yı yanıma alabilecektim. Ancak olmamıştı. Gecikmiştim. Bedeninde gördüğüm yaralar kadar gecikmiştim ve bunun affı olmazdı. Ben onun ağabeyiydim. Kardeşimi korumam gerekirdi. Yapamadım. Sürekli gözümün önüne gelen

bedeni fevrice kullandığım arabayı daha hızlı kullanmama sebep oluyordu. Her tarafında, bedeninin her köşesinde yara izi vardı. Canı kim bilir ne çok yanmıştı.

“Ben senin kanındanım. Canımın yandığını hiç mi hissetmedin?”

Direksiyonu daha sıkıca tuttum. “Hissettim, abiciğim. Yemin ederim hissettim!” Kalbimden vurulduğumda bile bu kadar acımamıştı. Gördüklerim öyle yakmıştı ki canımı, pişmanlık bıçak olmuş ve kalbimin yakınındaki deliğe girip çıkmıştı. Ellerimden birini direk-siyondan ayırdım ve göğsüme yasladım. Dün gece gözlerimi açmış, bu sabah da İstanbul’a gelmişim. Brezilya’dan buraya, göğsümde taşıdığım yarayla uçuş yapmak tehlikeliydi ama biraz daha gecikmeye tahammülüm yoktu.

Günler önce Brezilya’daydım. Oraya gitmişim çünkü burada kalmak istememişim. Bağlantılarım da genelde Brezilya üzerindendi. Bu yüzden işlerimi kontrol etmek de istemişim. Yelda’nın ucuz iftirasından sonra işlerle uğraşmak bana iyi gelecekti. Geliyordu da. Ta ki Dünya arayıp yalıya gittiğini söyleyene kadar... O gece büyük bir toplantım olduğu için telefonumu kapatmışım ama sabahına da uçak biletimi aldırışmışım. Toplantı benim istediğim gibi sonuçlansa da karşımızdaki adamlar bu durumdan memnun kalmamıştı. Uçağa binmek için gittiğimiz yolda pusuya düşmüştük.

Bu tür baskınlara her zaman hazırlıklıydım. Nitekim ben yıllardır bu işin içindeydim ancak keskin nişancının varlığından bihaberdim. Göğsümden yediğim kurşunla öldüğümü sanmışım. Ancak işi yapan profesyonel değildi ve mermi bir santim aşağıya isabet etmişti. Bir santimle hayata tutunduysam da günlerce yoğun bakımda kalmışım. Gözlerimi açtığımda aradan neredeyse bir hafta geçmişti. Şimdi buradayım. Tüm öğrendiklerim, kardeşimin üzerinde gördüklerim zihnimi öfkeyle doldurmuştu.

Hayatım boyunca çok az şeye sinirlenmişim. Daha doğrusu, çok az şeye sinirlendiğimi belli etmişim. Diğer tüm duygular gibi öfkeyi de içimde, zihnimde yaşardım ben. Çocukluğumdan beri buna alıştırmışım kendimi çünkü çocukken kardeşlerimin tepkilerimden etkilendiğini anlamışım. Sekiz yaşında yediğim öldüresiye dayanın

sonrasında ağlamıştım ve Dünya da benimle acılarım için ağlamıştı. Ben onun ağlamasına kıyamazdım ki. İşte bu yüzden tüm duygularımı içime gömmeyi öğrenmiştim. Çok zor olmuştu. Bazen benim de hıçkıra hıçkıra ağlayıp hesap sorasım, öfkemi bir şeylerden çıkarıp rahatlayasım gelirdi. 11 yaşında içinde olduğumuz düzene ve babama karşı çıkmıştım. Esip gürlemiştim. O an fark etmediğim bir şeyi babamdan dayak yedikten sonra fark etmiştim.

Dünya benden korkmuştu.

Tıpkı babamdan korkması gibi benden korkmuştu. O gün bir daha asla içimdekileri dışa vurmamaya yemin ettim ve bugün Dünya'm için ona verdiğim yemini bozacaktım. Bir saatlik mesafenin üzerindeki yolu yarım saatte nasıl geldiğimi hiç bilmiyordum ve zaten umurumda olan da bu değildi. Yalının kapısının önüne geldiğimde camı indirdim ve başımı dışarıya uzatarak korumalara seslendim. "Kapıyı açın!"

Beni tanımlarının ardından hareketlendiler ve otomatik kapı açıldı. Gaza basıp arabayı bahçeye soktum. Ani bir fren yaptığımda arka tekerlekler kaydı. Çıkan ses geldiğimin haberini onlara vermiş olmalıydı. Kapıyı sertçe açıp indim. Karşımdaki üç katlı yalı bir zamanlar kardeşlerimle yaşadığım anları içinde barındırıyor diye kıymetlimdi. Sonra büyümüştük ve çok şey değişmişti.

"Kayahan!"

Uyandığım andan beri kardeşimi arayıp duruyordum ama telefonuna bir türlü ulaşamamıştım. Uçaktan indikten sonra sesli mesajlar kısmına bakmak aklıma gelmişti ve kayıtlı olmayan bir numaradan aldığım mesaj elimin ayağımın birbirine dolanmasına sebep olmuştu. Evin merdivenlerini hızlıca çıktım ve kapıyı yumruklamak üzereyken Simay tarafından açıldı. Şaşkınlıkla bana bakan kızı geçerek eve daldım. "Kayahan!"

Özgür sesimi duymuş olmalıydı ki, merdivenlerden koşturarak indi. "Abi, hoş geldin!" Bana Dünya'nın yerini Özgür söylemişti. Dünya'ya ulaşamadığım için Özgür'ü aramıştım ve onun ilk söylediği Dünya'nın Valen'in malikânesinde olduğuydu. Bir de üstüne Dünya'yı getirmemi istemişti benden.

“Sikerim hoş geldinini! Kayahan nerede?!” Tepkime şaşırdı çünkü o da beni tepkisiz görmeye çok alışkındı. “Asıl Dünya nerede?” diye sorduğunda yumruklarımı sıktım. “Sen daha iyi bilirsin nerede olduğunu?! Harun’a vermişsiniz lan kızı!”

Elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. “Yalandı o! Abimle birkaç saate geri alacaktık.”

Üzerine doğru bir adım attım. Öfkemi sakladım ve gözlerinin içine baktım. “Sonra ne oldu peki?”

“Dünya anlaştığımız adamı vurdu.”

“Sonra?”

Gözlerini kaçırdı. “Böyle olmasını beklemiyorduk.” Dişlerimi birbirine bastırdım. “Özgür, sana bir şey soracağım.” Başını usulca salladı. “Dünya senin neyin?”

“O ne biçim soru, abi?” Aniden yakasını kavradım ve onu kendime çektim.

“Mal mı lan bu kız? Neyi verip geri alıyorsunuz, piçin evlatları!”

“Abi...”

“Kes lan! Kayahan nerede?!”

Gözleri kısaca tuttuğum yakasına kaydı. Sonra konuştu. “Arka bahçede.” Onu iterek bıraktım ve mutfığa döndüm. Arkamdan bana sorular sorsa da duymazdan geldim. Sıra Özgür’e de gelecekti ama ilk hedefim Kayahan’dı. Mutfaktan arka bahçeye çıktığımda onu gördüm. Elindeki kadehle dağılmış halde masanın başına oturmuştu. Uzun yemek masasında ondan başka kimse yoktu ve yalnızdı.

Yalnız.

Geldiğimi fark etmemişti ama birazdan edecekti. Üzerine yürüdüm ve yakalarından tuttuğum gibi kafamı burnuna gömdüm. Geriye savrulup elindeki kadehle yere düştü. Kanayan burnunu tuttu ve başını kaldırarak bana baktı. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Yumruklarımı sıktım ve burnumdan sert bir nefes vererek üzerine eğildim.

Dünya o halde canıyla uğraşırken yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de buraya gelmiş, boş boş oturuyordu. “Nasıl yaparsın lan bunu kardeşime?!” Cevap vermesini beklemeden yüzüne yumruğu geçirdim. “Babamdan bir farkın kaldı mı lan, piç?!” İkinci bir yumruğu yüzüne

geçirdim. Bana karşılık vermiyordu. Sarhoş olduğunu baygın gözlelerinden anlayabiliyordum ama umurumda değildi. Kendine geldiğinde yüzüne bakar, durumun farkına varırdı artık.

“Yelda’yı vurdu,” dedi oldukça kısık bir sesle. Bu gerçeği henüz kabul edememiş gibiydi. Kayahan’ı bildim bileli etrafına karşı hep nefretle bakardı. Öyle bakmadığı tek insan Yelda’ydı ve o da hain çıkmıştı. Kayahan henüz bunu bilmese de öğreneceği gün yakındı. Kabul etmeyecek olursa da kafasına vura vura ona gerçekleri kabullendirecek, sevdiği kadının ne olduğunu gösterecektim.

“Öldü mü?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“Ölmek üzere.”

Gözlerim kısıldı. “Dua et de ölsün o zaman. Çünkü eğer ölmezse kadın demeyecek, canına okuyacağım. En sonunda da o işe yaramaz kafasına sıkacağım!” Sözlerimden sonra dayanamayarak bir kez daha yumruğumu yüzüne geçirdim. İçim asla soğumuyordu. Gözümün önüne sürekli Dünya’nın bedenindeki izler geliyordu.

Yakalarını tuttum ve onu hafifçe kaldırarak yüzüne baktım. “Dünya’yı Harun’a verirken ne geçiyordu aklından?!” Cevap beklemedim. Zaten yaptığığın bir açıklaması olamazdı. Karısı olacak kadın vurulmuş muydu, ölecek miydi, aşkından geberiyor muydu... Gebersin. Kendi kardeşini piçin birine verebilecek kadar gözü döndüyse yaşamasın zaten.

Yüzüne peş peşe indirdiğim yumruklarımı durduran Özgür’ün söylediği idi. “Abi, dur! Öldüreceksin adamı!” Kayahan’ı ittim ve üzerinden kalkarak hazırda bekleyen yumruğumu Özgür’e geçirdim. Sendeleyerek geriye gitti. Yüzünde bir kez daha şaşkınlık belirdi. Allah biliyor ya, bir kez olsun ona elimi kaldırdığım, sesimi yükselttiğim an olmamıştı. Elimle yerdekini gösterdim.

“Sen hâlâ buna adam mı diyorsun?!”

Üzerine yürüdüm. Pişmanlığı gözlelerinden okunuyordu ama benim gibi o da çok geç kalmıştı ve bunu bilerek yapmıştı. “Hadi Kayahan’ı öyle veya böyle anlarım. Acısından kafayı yedi derim de sen...” Yüzümü buruşturdum. “Sen nasıl izin verdin böyle bir şeye?”

“Abi...”

“Gördün mü vücudunu? Ne hale geldiğini gördün mü lan?!”

Zorlukla yutkundü. Demek ki görmüştü. Onu ittim. Özgür’e kaldırdığım elim ateşe sokmuşum gibi sızladı. Bunu bana yaptırdığı için kendisiyle gurur duymalıydı. Bir kez bile sesimi yükseltmediğim adamların beni soktuğu şu durum akıl alır gibi değildi. Oturup kendileriyle övünebilirlerdi. Bu saatten sonra yapabilecekleri başka hiçbir şey yoktu zaten.

Dünya’nın yanına gitmek istediğim için burada daha fazla oyalanmayı doğru bulmadım. Zaten ikisinin de yüzünü gördükçe daha beter öfkeleniyordum. Biraz ilerlemiştim ki, adımlarım birbirine karıştı ve son anda masaya tutunarak ayakta kalabildim. “Abi, yaralı mısın?” diye sordu Özgür endişeyle. Sert bir nefes alarak göğsüme baktım. Tişörtüm kan olmuştu. Yarayı fazla zorlamıştım.

Özgür yardım etmek için koluma dokunduğunda anında ittim. “Çek lan elini!” Gerileyerek yüzüme pişmanlıkla baktı. Bu konuyu sakinleştiğimde oturup onunla konuşacaktım ama şimdi bu kadar öfkeliyken yalnızca dudağını patlatmakla kalmaz, kafasını da patlatırdım. “Dünya’ya kendinizi affettirene kadar ne senin gibi bir kardeşim ne de şu herif gibi bir abim var benim!”

Konuşacaktı ki müsaade etmeden kendimi toparlayarak masadaki elimi çektim ve yürümeye başladım. Hissettiğim acı dişlerimi sıkma-sebep oldu. Siktir... Akan kanın karnıma ilerlediğini hissedebiliyordum. Buna rağmen mutfağa girmeyi başardım ve çıkış kapısına ilerledim. Elim kapıya götürdüğümde acı göğsümden tüm bedenime yayıldı. Buna rağmen durmadım. Dışarı çıkıp arabama ilerledim.

“Atahan Bey?” Duraksayarak omzumun üzerinden bana seslenen Simay’a baktım. “Dünya Hanım iyi mi?” Simay uzun zamandır bizimle çalışan bir kızdı. Babasını tanıyordum. Bir çatışmada yaralanıp ölmüştü ve geriye sadece kızı ile eşi kalmıştı. O yüzden Simay’ı eve çalışan olarak aldırışmışım çünkü babası bizim pis işlerimiz yüzünden can vermişti. Şimdiye dek Simay’dan hiçbir saygısızlık görmemişim.

“Değil,” dedim ve tamamen ona dönerek ihtişamlı yalığa baktım.

Bu yalıda birbirimizi korumak için her şeyi yaptığımız olmuştu. Burada birbirimiz için yandığımız, ağladığımız, bilerek caza aldığımız-

mız ve cezalandırdığımız olmuştu. Her şeyi birbirimiz için yapmıştık ama devran dönmüştü ve anladığım kadarıyla artık birbirimiz diye de bir şey kalmamıştı.

“Simay.”

“Efendim?”

“Evdeki herkese çıkmasını söyle. Sadece bir dakikan var.” Bu söylediğime şaşırdı ama sorgulamadan eve girdi. Simay içeri girdiği sırada Özgür çıkmıştı. Suçlu olduğunu bildiğinden gözlerime bakamıyordu. Yanıma geldiğinde elimle yalayı gösterdim.

“Yelda’nın kime çalıştığını biliyor musun, Özgür?”

“Kime çalıştığı da ne demek, abi?” Güldüm. Gözleri öyle bir boyanmıştı ki, gerçekleri sorgulamayı bile akıl edemiyorlardı.

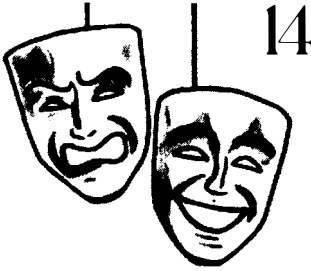
“Uğruna kardeşinizi harcadığınız kadın Korhan Saygun’un adamı.”

Korhan Saygun babamızdı. Dünya’nın sesli mesajını dinledikten sonra Yelda’nın kardeşi Yekta’yı elime geçirmiştim. Hâlâ elimdeydi ve ancak ölerək kurtulabilirdi. En başından beri o kadından kötü kokular almış ama Kayahan’ın hatırına uzak durmuştum. Yapılmayanlar ve pişmanlıklar içinde boğulduğumu hissettim.

Özgür duyduklarını kavrayamamış gibi yüzüme baktı. Ayakta daha fazla duramadığım için arabaya yaslandım ve cebimden telefonumu çıkardım. “Aramıza soktuğunuz yılanın bedeli olarak sizden bu yalayı alıyorum.”

Saati kontrol ettikten sonra telefonumdaki tuşa bastım. Bunu yaptığım an büyük bir patlama sesi duyuldu ve yalı alev aldı. Etrafa sıçrayan yalının parçalarının hepsi alev alev yanıyordu. Ben kendimi bu evde bulur, ne zaman içine girsem geçmişi düşünerek birbirine sıkı sıkı bağlı çocuklara gülümserdim.

O dört çocuk patlattığım bombayla bu yalının içinde kalmış, ölmüştü.

"Susmayı sevmiyorum."

"Ama konuşmayı da sevmiyorsun."

"Onu da nereden çıkardın?"

"Sustuğunda anlaşılmadığın için onu sevmiyorsun ancak konuştuğunda da aslında hissettiklerini anlatamıyorsun. Bu yüzden bana kalırsa konuşmayı da sevmiyorsun."

Konuşmayı da sevmiyorum... Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. Bir haftadır psikologla görüşüyordum ve onun bu söyledikleri aklıma takılmıştı. Zihinsel olarak hiç ilerlemediysem de bedensel anlamda daha iyiydim. Kollarımdaki dikişler alınmıştı. Boynumdaki ve göğsümdeki morluklar azalmıştı. Bacağımda hâlâ dikişler duruyordu ama onlar da böyle gidersem kısa sürede çıkacaktı.

Eve Rusların saldırdığı gece üçüncü kattan atladığımda burkulan ayağım da iyileşmişti. O günün sabahından bu yana evdeki kimseyle pek muhatap olmuyordum. Özellikle Eymir'le. Aynı odada kalsak da ona arkamı dönüyor, sorduğu soruları duymazdan geliyor ya da inatlaşmadan istediğini yerine getiriyordum. Böylelikle onunla konuşmak zorunda kalmıyordum.

Benimle uğraşmak istemediğini söylediği sabahın ardından ona veya diğerlerine muhtaç olmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Mesela Oflaz'ın getirdiği tekerlekli sandalyeyi kullanarak istediğim her yere gidebilmiştim. Acıktığımda küçük bir sandviç hazırlayarak yemeyi tercih etmiş, böylece onlarla yemek masasına

da oturmak zorunda kalmamıştım. Gerçi çoğu zaman Eymir beni o masaya zorla oturtuyordu ama hiçbir şey yemeden geri kalkıyordum.

Evin içindeki bitmek bilmez gerilim bir haftadır sürüyor, psikoloğa gittiğim günler haricinde genelde evde olsam da gerek duymadığım müddetçe odadan çıkmıyordum. Yarattığım gerilime takılmadan mutlu mesut yaşıyordum. Nehir ve Oflaz benimle konuşmaya çalıştığında kısa cevaplarla onları geçiştiriyordum. Tüm bunları bir haftadır yapıyordum çünkü kendi başıma ayağa kalkabileceğimi ve kimseye de ihtiyaç duymadığımı kanıtlamam gerekiyordu.

Bir de bunun yanında Eymir'in asla unutmadığım tepkisi vardı. Artık bunu düşünmek canımı sıkıyordu ama ben kolay kolay unutmazdım. Unutmadığım için de yolumdan dönmezdim. Tahammül edemediği Dünya artık yoktu. Yüzüne bile bakmayan ve onu yok sayan Dünya vardı. Zaten biz gerçek bir ilişki yaşamadığımız için bu durum onu çok da zorlamasa gerekti.

“Dünya Hanım, geldik, efendim.” Başımı yasladığım camdan ayırdım. Bugünkü psikolog seansımdan sonra biraz Üsküdar’a gitmiş ve orada kafa dağıtmıştım. Tabii korumalar da benimle gelmiş ama uzakta durarak rahatsız etmemişlerdi. O süreçte Eymir üç kez aramıştı ve her seferinde araması yanıtsız kalmıştı. Zaten bana ulaşamadığında korumaları arayıp bilgi aldığı için önemsememiştim. Önemli bir şey olsaydı, korumalar haberdar ederdi.

Yan koltuktaki çantamı aldım. Kapı bir koruma tarafından açıldığında arabadan indim. Psikologla geçirdiğim seanslar beni pek memnun etmiyordu. Bunun ilk sebebi, yaşadıklarımın suç teşkil etmesi ve karşımdakine her şeyi anlatamama kaygımdı. Eymir adama güvenilebileceğimi söylese de tanımadığım birisine hemen açılmazdım. Zamanla belki bu durum geçerdi ama o zamana gerek kalmadan iyileşmeyi umuyordum. Bugünkü seans beni biraz yormuş, biraz da mutsuz etmişti çünkü bana duymak istemediğim şeyleri söylemişti. *Bildiğim ama duymaktan kaçındığım şeyleri.*

Malikânenin bahçesinde korumalardan başka kimse yoktu fakat hissettiğim ürperti gözlerimi yukarı çevirerek odanın camına bakmama yol açtı. Eymir camdaydı ve oradan beni izliyordu. Keskin gözleri be-

denimin her köşesinde izini bırakıyordu sanki. Bana baktığını onu görmeden, bir şekilde anlayabiliyordum. Gözleri mıknatısmış gibi kendine çekiyordu beni. Telefonlarına cevap vermediğim için sinirli olmalıydı.

Umurumda değil.

Bakışlarımı onunla ilgilenmiyormuş gibi üzerinden çektim. Kendime Eymir'e bakma yasağı da koymuştum çünkü ona baktıkça yumuşuyordum. Altı ayın kazasız belasız geçmesi için zaten bu şarttı. Ondan uzak durmalıyım. Alışsam her şey benim için daha kırıcı olacaktı. Ona alışsam altı ayın sonunda bu evden gitmek zorunda kaldığımda bir kez daha kimsesiz hissedecektim.

Giriş kapısına ilerlerken korumalardan birisi yanıma yaklaştı. "Efendim, bir misafiriniz var." Kaşlarım merakla yükseldi.

"Benim mi misafirim var?"

"Evet."

"Kim?"

"Abiniz."

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. Adımlarımı hızlandırarak merdivenleri çıktım. Kapı daha ben dokunmadan açıldı. Açıkan Atahan'dı.

"Ula, finduk! Abini bekletmeye utanmeyi misun?" Genişçe gülmüsedim ve ona sarıldım. Kollarını anında bedenime sardı. Atahan uyandıktan sonra burada kalmayıp hemen gitmişti. Ne kadar yarası için onu uyarsam da düşman evinde kalmayacağını söylemişti. Buna rağmen her gün evin kapısına geliyordu. Genelde içeri girmediği için bugün onu evde görmek beni şaşırtmıştı.

Benimle bir kere psikoloğa da gelmişti. Genelde Atahan'a da sert davranıyor, onunla sürekli kavga ediyordum ama o benim çıkışlarımı dinlemekle yetiniyor, karşılık vermiyordu. O yüzden daha da sinirleniyordum. Son iki gündür ise kavga etmeyi kesmiştim. Çünkü ben ona ne kadar kızsam kızayım, o her defasında bana hak vererek kavga etmemizi imkânsız hale getirmişti. Atahan'ı tamamen affetmemiştim ama varlığı bana güç veriyordu. Dışarı çıktığımda kapının önünde onu görmeye alışmışım.

Geri çekilerek yüzüme baktı. "Seans nasıl geçti?" Sorusuna omuzlarımı kaldırıp indirerek yanıt verdim.

“Her zamanki gibi. Sen ne arıyorsun burada?” Sorduğum soru kaşlarını çatmasına yol açtı. Sağına soluna baktıktan sonra fısıldayarak konuşmaya başladı.

“Senin şu kocandan şüphelenmeye başladım ben.” Gözlerimi kırıştırdım. Bu da ne demekti şimdi? “Beni eve attı.”

“Ne?”

“Evet, beni resmen evine attı.”

“Atahan, ne diyorsun?”

“Kızım, ben her zamanki gibi dışarıda seni bekliyordum. Birden üzerime korumalarını saldı puşt. Bir de baktım, salonda oturuyorum.” Ağzım şaşkınlıkla açılıp kapandı. Daha bir şey diyememişken Eymir’in sesini duydum.

“Hoş geldin,” dedi ve bana yaklaştı. “Karıcığım.”

Gözlerim büyüdü. Farkına vardığım şey yüzünden neredeyse krize girecektim ama kendimi son anda tuttum. Atahan’ın bu evliliğin sahte olduğunu öğrenmemesi gerekiyordu. Eymir sırf bu yüzden onu eve almıştı çünkü Atahan’ın yanındayken kendisini görmezden geleceğimi biliyordu.

“Kocana sarılmayacak mısın?”

Atahan bir kaşını kaldırarak bana baktığında Eymir’e döndüm ve sahte bir gülümseme sundum. Ona doğru bir adım attım. “Ne o? Çok mu özledin beni?”

“Çok özledim seni,” dedi duraksamadan. Yutkunmamak için kendimi zor tuttum ve ona yaklaşarak kollarımı beline sardım. Bu oldukça güçsüz bir sarılıştı, her an geri çekilecekmiş gibiydim. Ancak Eymir benim aksime kollarını bana sıkıca doladı ve bedenimin onunkine yaslanmasını sağladı. Kokusunu solumamak için nefesimi tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Sessizce kulağına fısıldadım: “Bu yaptığın şeytanın aklına gelmezdi.”

“Aşkta her şey mübahtır,” dedi kulağıma nefesini vererek. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Hangi aşk?”

“Abine inandırmamız gereken aşk.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. Şu ana dek gayet iyi gidiyordum ve

yolumdan da dönecek değildim. Faul yapıyordu. Bu yaptığı düpedüz fauldü. Atahan'ın boğazını temizlediğini duyduğumda fırsat bu diyerek Eymir'den ayrıldım. Bunu yaptığına gerçekten inanamıyordum. Benimle konuşmak için ağabeyimi kullanacaktı. Elini belime doladı ve beni hadsizce kendine çekti. Hadsizdi çünkü normalde böyle bir şey yapmasına izin vermezdim.

“Ayakta kaldık, hadi içeri geçelim,” dedi Eymir, Atahan'a bakarak. Atahan'ın üzerimizdeki bakışlarında garip bir memnuniyetsizlik vardı ama belli etmemeye çalışarak başını iki yana salladı.

“Ne işim var oğlum benim senin evinde?” diye ters bir tavırla sordu Eymir'e. “Zaten beni az önce resmen kaçırarak evine soktun, piç herif!” Gözlerini kıstı. “Lan bak, eğer amacın farklıysa sikerim belanı!”

“Sana da yaranılmıyor, kayınço. Güneşin altında pişme diye yaptık herhalde.” Ne ara bu samimiyet oluşmuştu aralarında? Gerçi Atahan'ın samimi bir tarafı yoktu da Eymir kırk yıllık akrabasıymış gibi davranıyordu ona. Zaten belimdeki eli tenimi okşadığı için nefesimi tutmak zorunda kalıyordum. Bilerek yapıyordu. Atahan gittiğinde ona gününü gösterecektim. “Hem niye öyle diyorsun, biz kayınçooyuz,” dedi keyifli bir şekilde. “Hatta ben fazla geniş yürekli bir insan olduğum için seni bu gece yatıya kalmaya davet ediyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. Duyduklarımdan dolayı aldığım nefes yolunu şaşırmıştı. Öksürmeye başladığımda Eymir beni iyice kendine çekti. “İyi misin, bebeğim?” Öksürüğümü durdurmaya çalışarak kafa salladım. Zorlukla gülümsemeye çalıştım.

“Evet,” dedim dişlerimin arasından. Bana keyifle gülümsedi ve Atahan'a döndü.

“Ee, kalıyor musun?”

“Birader, biz düşmanız,” dedi Atahan bir şeyi açığa kavuşturmaya çalışıyormuş gibi. Eymir hiç oralı olmadı.

“Kayınçolar arasında düşmanlığın lafı olmaz. Evimde istediğin kadar kalabilirsin.”

“Kalamaz!” diye çıkıştım birden. Atahan bir kaşını kaldırarak bana baktığında kendimi toparlayıp cevap verdim. “Kalamazsın çün-

kü senin önünde kocamla yakın temas kuramam, değil mi? Bizim oraların âdetlerinde yoktur böyle şeyler, ayıptır.” Sözlerimi bitirdiğimde kocaman gülümsedim ve devam ettim. “Hem söylediğin gibi düşman-sınız siz. Ya kocam sen uyurken boğazını keserse?”

Şüpheye düşerek Eymir’e yan bir bakış attı. “Yok, yapsaydı zaten elimin kolumun tutmadığı zaman yapardı.”

“Değil mi? Ne kadar da iyi bir kayınçoyum. Düşmanım olmana rağmen sırf karım istediği için hayatını kurtardım,” dedi Eymir abartarak. *Düştüğüm şu duruma bak!*

Atahan, Eymir’in belime sardığı eline kısaca baktıktan sonra konuştu. “Kalıyorum,” dediğinde küfretmemek için kendimi zor tuttum.

“Süper!” diyen Eymir’in belimdeki elini tuttum ve tırnaklarımı teline geçirdim. O an ağzından çıkan inlemeden dolayı ağabeyimin bakışları değişti. Eymir boğazını temizleyerek dikleşti. Gülmemek için kendini zor tuttuğu o kadar belliydi ki. “Hadi eve geçelim.” Atahan’ın bir süre ikimize baktıktan sonra başını salladı ve arkasını dönerek eve girdi. O arkasını döndüğü an Eymir’e yüzümü çevirdim. “Kafayı mı yedin sen ya? Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Ne yapmışım?”

“Gelmiyor musunuz?” diye içeriden seslenen ağabeyimle yüzüme geniş bir gülümseme kondurdum hemen.

“Geliyoruz,” dedim mutlu bir sesle. Eymir’e onu öldürmek istiyormuş gibi baktıktan sonra belimdeki elini iterek eve girdim. Atahan’ın peşinden oturma alanına ilerlesem de içeri girmemeyi tercih ederek kapının önünde durdum.

“Ben üzerimi değiştireceğim.” Koltukların birine yayılırken kafasını salladı.

“Tamam, abiciğim,” dediğinde ona gülümsedim ve asansörün olduğu tarafa döndüm. Düğmeye bastığım sırada merdivenlerden duyduğum ayak sesleriyle dikkatim oraya kaydı. Alt kata inen Nehir beni gördüğünde adımlarını hızlandırdı ve yanıma geldi.

“Döndün mü?” diye sorduğunda usulca kafa salladım. “Bugün biraz geç geldin. Seans mı uzadı?”

“Hayır, dışarıda hava almak istedim biraz.” Anlamış gibi başını

salladı. Benimle konuşmak için bir haftadır sürekli bir şey soruyordu. Sorusuna cevap verip yoluma devam ediyordum. Genelde muhabbeti uzatır, ben de ona bir şeyler sorardım ama Eymir'den dolayı onlara da tavır almıştım çünkü kimseye alışmak istemiyordum.

“Bu akşam dışarı çıkalım diyorduk, ne dersin?” diye sordu büyük bir hevesle. Uzun zamandır dışarı çıkıp bir şeyler yapmamıştım. Psikoloğa gitmek dışında zaten hiç çıkmamıştım ve bu beni çok bunaltmıştı. Geri çeviremeyeceğim bir teklif olduğu için bu sefer ilgisiz kalamadım. Konuşacağım sırada benden önce lafa daldı. “Hemen hayır deme, günlerdir evdesin. Senin için de değişiklik olur.”

Kendimi gülümserken buldum. “Nereye gideceksiniz?” diye sorduğumda o da genişçe gülümsedi.

“Gitmek istediğin bir yer var mı?” Plan yapmışlardı ama sanırım isteğime göre yönlenecekti. Başımı iki yana salladım.

“Size uyarım ama Atahan da gelir yüksek ihtimalle.”

“Tamam, gece kulübüne gideceğiz.” Usulca kafa salladım. Asansörün kapıları açıldığında ona baş selamımı verip girdim ve üçüncü katı tuşladım. Kapı kapanacağı sırada bir el içeri uzanarak kapıyı durdurdu. Kapı tekrar açıldığında Eymir'i gördüm. Girdi.

Bu yaptığı bana ilk tanıştığımız anı hatırlatmıştı. O an ne kadar terdirgin olmuştum. Hiç düşünemezdim ki beni terleten adamla evleneceğimi... Durum bu kadar karışık değilken onunla gönül rahatlığıyla flört etmek oldukça hoştu. Keşke o zamana dönebilseydim. Keşke hiç yakalanmasaydım, keşke otelinden hiç çıkmasaydım. Kollarımı göğsüme dolayarak istikrarlı bakışlarını karşılıksız bıraktım.

Kapı kapandığı an konuştu. “Daha ne kadar devam edeceksin buna?” Ona bakmadan sorusuna soruyla yanıt verdim.

“Neye?”

“Yüzüme bakmıyorsun, Dünya.” Sesi sitemli çıkmıştı. Burnumdan dalga geçer gibi sert bir nefes verdim.

“İyi ya işte, benimle uğraşmak zorunda kalmıyorsun.” Asansör ikinci kata geldiği sırada Eymir tuşlardan birine basarak durdurdu. Kilitlenen asansör kapılar açılmadan olduğu yerde kaldı.

Üzerime doğru bir adım attı. Zaten alan küçük olduğu için geri-

lediğimde sırtım asansörün soğuk duvarına yaslandı. Durmak yerine iyice üzerime geldi ve tüm kaçış noktalarımı kapatarak kollarıyla bana bir kalkan oluşturdu. “Ne yapıyorsun?” diye sordum hem şaşkınlık hem de kızgınlık dolu bir sesle.

“Seninle uğraşıyorum,” dedi gözlerimin içine bakarak. Yeşil gözlerimi kısaca kapatıp açtım. Kendi ellerimle inşa ettiğim duvarı yıkmasına müsaade etmeyecektim. “Ne oldu ki birden? Daha önce bu durumdan yakınıyordun.”

Bana iyice yaklaştığında nefesi dudaklarıma çarptı. “Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum,” dedi sorgulayarak. Bana o gün çıkışmasının nedenini üstü kapalı izah etmişti. Günlerdir uyumadığını ve her şey üst üste geldiği için sinirli olduğunu söylemişti. Bazı gerçekleri söylemediği çok belliydi ama sormamıştım. Zaten sorsam bile söylemeyeceğini biliyordum.

Ancak ben onun sinirini çıkaracağı kum torbası değildim. Kafası estiğinde bana bağırılmaz, sonra da çekip gidemezdi. Hem de bunu bir başkasının önünde hiç yapamazdı. Yapmıştı ve şimdi de içim soğuyana kadar bedelini ödeyecekti.

“Benim bir şey kapattığım yok,” dedim burnumu dikerek. “Hem neden bu kadar üstelediğini de anlamadım. Sanki gerçekten evliyiz.”

Gözlerini kısaca kapatıp açtı ve yeniden göz temasımızı sürdürdü. “Her cümlemin sonunda bunu söyleyip duruyorsun,” dedi çehremi dikkatlice incelerken. “Bunu bana değil de kendine hatırlatıyormuşsun gibi geliyor. Sanki bana kapılmaktan korkuyormuşsun gibi.” Kaşlarım çatıldı.

“Ne diye kapılayım ben sana?!”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bilmiyorum. Benden uzak durmaya çalışıyor, bilerek yüzüme bakmıyorsun. Benden etkilendiğini düşünmeye başlayacağım artık.” Derin bir nefes alıp verdim. İş kendi lehine çevirmeyi çok iyi biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki, neredeyse içimi görüyordu. Madem bu kadar açık sözlüydü, o zaman ben de biraz fazla cesur tarafımı ortaya çıkaracaktım.

Ellerimi kaldırdım ve birini göğsüne, diğerini de boynuna yerleştirdim. Gözleri yaptığıma şaşırdığını belli etse de sakinliğini korudu.

Sırtımı duvardan ayırdım ve aramızdaki mesafeyi neredeyse yok ederek bedenimi ona bastırdım. Dudaklarımı yanağına sürterek boynuna doğru ilerledim. Bedenin bir anda nasıl gerildiğini anlayabiliyordum ve bu bana zevk veriyordu.

Boynundaki elimi yavaşça ensesine kaydırdım. Sert bir nefes aldı. “Dünya,” dedi oldukça kısık bir sesle. İsmimi ikaz eder gibi seslendirmişti ama ben anlamazdan geldim. Sıcak teni dudaklarımın altındayken kendimi tutmak çok zordu, yine de sırf inattan yenilmeyecektim.

Sert erkeksi kokusunu içime çektim. Kokusu Türk kahvesini andırıyordu. “Dünya, elimde kalırsın,” dedi dişlerinin arasından. Sesi boğuktu. Kendini ne kadar zor zapt ettiği sesinden dahi belli oluyordu. Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Göğsündeki elimi sırtına götürürken parmak uçlarımda yükselerek kulak memesini dişlerimin arasına aldım. “Sikeyim!”

Kollarımı aniden tuttu ve sırtımı duvara yasladı. Bileklerimi bir elinin içine hapsederek başımın ardına sabitledi. Nefes nefese yüzüne bakarken buldum kendimi. Hızlanan kalbime inat bakışımı gözlerinin içine sabitledim. “Kim kimden etkileniyormuş, Eymir Bey?” diye sordum yarım bir gülümsemeyle.

Kaşları çatıldı. Sıkıdığı dişlerinden dolayı kasılan çenesi, çatık kaşları, büyümüş gözbebekleriyle önümde tam bir başyapıttı aslında. O kadar seksi görünüyordu ki, bu adama bakmak bile insanı halden hale sokardı. Birbirine bastırdığı dişlerini bedenimde gezdirmek istiyormuş gibi yüzümü ve özellikle de boynumu süzdü. “Sana burada neler yaparım, biliyor musun!?” diye sorduğunda dişlerimi göstererek gülümsedim.

“Ne yaparsın?”

Bedenini benimkine bastırdı. Uçtan uca uyarıldım ve inlememek için kendimi zor tuttum. “Benimle oynama,” dedi yüzüme doğru eğilerek. “Ben çıktığın sahnelere benzemem, Köstebek.”

“Sakin ol,” diye fısıldadım ona. “Henüz üzerine çıkmadım.” Gözleri o kadar hızlıca değişti ki, beni buracıkta...

“Günah görmeyen gözlerimin tanık olduklarına bak!” Oflaz’ın sesi aramızdaki her şeyin bir anda dibe vurmasına sebep oldu. Az

önce Eymir’le uğraşırken belinin ardından düğmeye basmıştım. Amacım kapılar açıldığında kaçmaktı ama kapıyı da açıldığı anı da unutuvermiştim birden. Adam bende akıl bırakmıyordu ki.

Eymir ağzının içinde küçük bir küfür mırıldandı. Omzunun üzerinden asansörün dışında bekleyen Oflaz’la göz göze geldiğimde şimdiye kadar içimde yer edinmeyen utanç her tarafımı sardı. “Aranızdaki buzlar erimiş, hatta buharlaşmaya başlamış galiba,” dedi genişçe sırıtarak. Eymir önümden hızlıca çekilerek arkasını döndüğünde Oflaz jet hızıyla gözden kayboldu.

Sırtımı duvardan ayırdım. Eymir yeniden bana döndüğü sırada koşarak asansörden çıkmıştım. “Dünya!” diye bağırdı arkamdan ama umursamadan koşmaya devam ettim. Yakalarsa beni biraz fena yapabilirdi. Adamın tüm mekanizmasını birkaç dakikada çökertmiştim ve bunu yanıma bırakmazdı.

“Buraya gel!” diye bağırdı arkamdan.

“Bu ne kadar saçma bir ikaz böyle! Senden kaçıyorum, niye gelayım?” diye ben de ona bağırdım. Koşmaya devam ederek kaldığımız odaya girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Elim kilide gitti. Çevirmek için dokunduğum an elektrik çarpmış gibi kendimi geriye çektim. Bunu o kadar hızlı yaptım ki, ayaklarım birbirine dolandı ve kalçalarımın üzerine düştüm.

Kulp döndü ve Eymir hızla içeri girdi. Beni yerde görmeyi beklemediği için çatık kaşları anında kavislenerek siniri yerini endişeye bıraktı. Üç koca adımda yanıma gelip diz çöktü. “Düştün mü?” diye sorsa da ona bakmadım. Gözlerim kapıdaydı. *Daha çok kilitte*. Kesik kesik birkaç nefes aldım ve hatırladıklarımı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Eymir çenemi nazikçe tutarak yüzüne bakmamı sağladı. “Dünya,” dedi endişeyle. “Ne oldu?” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. Saniyeler içinde dünyam tersine dönmüştü. Bu o kadar kısa bir anda meydana gelmişti ki, duygularım iç içe girmişti. Gözüm yeniden kapıdaki kilide gitti. Ürperti tüm vücudumda gezindi. Kendimi titrerken buldum. “Hey! Bana bak!”

Bakıyordum zaten. Sadece gördüğüm o değildi. Yüzümü avuç-

ların içine aldı. “Dünya. Konuş benimle.” Zihnim bu sözleri emir olarak algıladı. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Titreyen dudaklarımı birbirinden ayırdım.

“Kapıyı içeriye girme diye kilitleyecektim,” dedim dalgınca. “Ama sonra... Düşüm.”

“Çıkayım mı? İstemediğin sürece gelmem. İyi hissedecek misin o zaman?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Söyledikleri kalbime dokunmuştu. Hayır, kalbime zaten fazlasıyla dokunulmuştu; acıtılmıştı, yaralanmıştı.

O acıtmıyordu. Her şeye rağmen acıtmıyordu işte.

Eymir benden bir cevap beklerken ben ona yaslanmayı tercih ettim. Göğsüne sokuldum ve ellerimi beline sıkıca doladım. Bu sefer kendime engel olamamıştım. Bir haftadır ondan uzak kalmak zaten yeterince zordu. Şimdi duygularıma yenik düşmüştüm. Hayır, apaçık bir şekilde ona sarılmak istemiştım ve kendime de engel olmamıştım.

Güçlü kollarını kaldırdığında gözlerimi sıkıca kapattım. Ondan ret yemek parçalanmış hislerimi toza çevirirdi. Kısa süreli korkulu bekleyişim kaldırdığı kollarını bana sardığında son buldu. Kalbim yıllar sonra ilk kez rahatça atıyormuş gibi sakinleşti. Eymir’e daha çok sokuldum. O kadar sıcaktı ki. Lakin bu sıcaklık somut anlamından daha öteydi.

Bir bebekmişim gibi beni kucağına alarak yerden kaldırdı. Birkaç adımdan sonra yatağın önüne gelmişti. Beni bırakmadı, benimle birlikte yatağa oturdu ve tam kucağına yerleşmemi sağladı. Kollarımı boynuna sıkıca doladım ve dizlerimi kendime çekerek kucağında küçüldüm.

“Bugün psikolog bana geçmişin bir uçurum olduğunu söyledi. Aklıma sen geldin. Hani bana uçurum olduğumu söylemiştin ya.”

“Hı hı,” diye mırıldandı boynuma. Bir eli saçlarımla oynuyordu. Bu o kadar iyi hissettiriyordu ki. “Söylemiştim.”

“Geçmiş uçurumsa eğer ve ben de bir uçurumsam, bir bakımı geçmişin kendisi sayılırım. Acaba bu yüzden mi hiç geçmiyor, her şey üzerimde kalıyor?” Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. “Ve kendimi hep düşerken buluyorum.”

“Sen bir yere veya bir şeye düşmüyorsun,” dedi, ses tonu sakin ve oldukça ılımlıydı. “Kendine düşüyorsun.” Kapalı tuttuğum gözlerimi usulca açtım ama teninden başka bir şey görmedim.

“Peki geçecek mi?” diye sordum zorlukla.

Kollarını sıkılaştırdı. Kucağında küçücük kalmıştım. “Geçecek,” diye fısıldadı. “Acıta acıta geçecek, Dünya. Başka yolu yok.” Burnumu çekerek kokusunu içime hapsettim. Geçmiş de, acılar da, anılar da umurumda değildi o an. Tek bir şey istiyordum ve kendime karşı koyamıyordum.

“Eymir?”

“Hımm?”

“Birazcık burada uyuyayım mı?” Doldukları için gözlerimi sıkıca kapattım ve gözyaşlarımı bastırdım. “Çok azıcık,” dedim karşı gelmesinden korktuğum için. “Minicik.”

Saçlarıma sert bir nefes verdi ve çenesini başıma yasladı. “Birazcık uyu bakalım burada,” dedi tatlı tatlı. Dünyalar benim olmuş gibi sevindim. Kokusu beni zaten mayıştırdığı için uykuya dalmak zor olmayacaktı. “Ama bunun karşılığını alacağım daha sonra.”

Huzursuzca mırıldandım. Ancak reddetmek asla aklımın ucundan geçmedi. Ne isterdi bilmiyordum ama burada uyumaya değerdı. Kendimi huzurlu ve güvende hissediyordum. Uzun zamandır uykulara sığınarak bu ikiliyi arasam da asla bulamıyordum. Şimdi aradığım her şey işte buradaydı. Bu adamın kollarının arasında...

Kafamın içine biri girmiş ve çıkmak için kafatasımı yumrukluyordu sanki. Kaşlarım öyle keskin bir şekilde çatıldı ve ben öyle hızlıca uykıldım ki, elim ayağım boşaldı. Belimdeki baskı ani tepkimden dolayı arttı ve sıcacık bir yere çarptım. Gözlerimi kırpıştırarak kendime uykulmaya çalışırken yumruk sesleri devam ediyordu ve bu sesler anladım ki kafamın içinden gelmiyordu.

“Ne oluyor?” diye sordum mahmur bir sesle. Sorum cevaplandı.

“İt herif dayak istiyor,” dedi Eymir öfkeyle. Sesi fazla yakından geliyordu.

Eymir... Yakınlığı... Gözlerim aniden uykudan arındı. Ben Eymir’in üzerindeydim. *Üzerinde!* Yatağa uzanmıştı ve ben de onun üzerine uzanmıştım. Nefes almayı bir an kestim ve bu konuma nasıl geldiğimizi düşündüm. En son kucağındaydım ve koynunda uyumak için resmen adama yalvarmıştım. Utanç tüm bedenimi sardı ve yüzüm buruştu. Bu alışkın olduğum bir şeydi ne yazık ki. Ne zaman canım yansa ağabeylerime sığınmıştım. Şimdi ise onlar yüzünden başkasına sığınmak ruhumu ortadan ikiye bölüyordu.

Eymir’e sığınma işini bir an önce bırakmam gerekiyordu. Daha doğrusu, toptan birilerine sığınmayı bırakmam gerekiyordu. Kime sığınsam oradan vurulmuş, öldürülmüştüm. Sonra ben yanardım. Acıttırdı. Çok acıttırdı. Hem bir haftadır sürdürdüğüm inadımı kendi ellerimle kırmıştım. Onu bana söyledikleri için affetmemiştim ve affetmediğim bir adamın koynuna girmiştim. Üzerinde uzanmaya devam edersem garip kaçacağı için omuzlarından tuttum ve destek alarak kalkmaya yeltendim. Ancak belime sardığı eliyle bana engel oldu. “Dur orada,” dedi huysuzca.

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakmaya çalıştım ama ondan bir milim ayrılmama izin vermediği için bakamadım. “Neden duruyorum?”

“Daha azıcık zaman olmadı,” diye açıklama yaptı. Yüzüm bir kez daha rahatsızca buruştu. Bu adamın yanındayken ciddiyetimi kaybediyordum. Hayır, kendimi kaybediyordum. Asla yapmam dediğim şeyleri yapıyor, söylüyordum.

“Ne kadar zaman oldu öyleyse?”

“Hiç zaman.”

Hiç zaman... Oysa çok geçmiş gibi hissediyordum. Azıcığı birazcık geçmiş gibi... Oda sessiz ve aynı zamanda karanlıktı. Omuzlarındaki kalan ellerimi yatağa doğru çektim. Hiç zaman olmayacak kadar çok terlemiştim. Göğsü sıcacıktı. Kokusuna alışmıştı ciğerlerim. Alışacak kadar yakınında kalmıştı belki de.

Kapı yumruklandığında irkilerek yüzümü oraya çevirdim. “Kalkın

artık, kalkın! Yeter! Kuruduk, çürüdük burada! Ağaç olduk, ağaç; kök saldık!” Bu Ofraz’ın sesiydi. Hemen ardından da Nehir’i duydum.

“Bir şey olmuş olmasın? Saatlerdir sesleri çıkmıyor.”

“Gir içeri, bak o zaman,” diye karşılık verdi Ofraz.

“Ben niye giriyorum? Sen gir!”

“Canımı sokakta bulmadım ben!”

“Ben de bulmadım! Hem sen alışkınsın, sen gir!”

“Neye alışkıyım, lanet karı!?”

“Dövülmeye!”

“Dünya gibi çılgılık atarım, görürsün şimdi!” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Neden kapının önünde dikilip konuştuklarını bilmiyordum ama onlar sayesinde saatler geçtiğini anlamıştım. Saatlerdir onun kucagında mı... *Of!*

Zihnimde çalan alarmlar tüm bedenimin gerilmesine sebep oldu. Nefesim kontrolsüzce hızlandığında üzerinde olduğum için hissedeceğini biliyordum, bu yüzden direnerek kendimi sakın bir hale sokmaya çalıştım.

“Hani hiç zamandı?” diye sordum merakla Eymir’e. Bu soruyu aslında sormak istememiştim. Ancak konuşmazsam da içimde kalacaktı.

“Hiç zaman,” dedi tekrar. “Üzerime yıkıldığın için kalkıp saate bakamadım. Saati bilmediğim için hiç zaman dedim.” Kaşlarım çatıldı.

“Üzerine yıkılmak mı?! Kiloma mı laf ediyorsun sen!?”

“Bir şeye laf etmiyorum,” dedi ters ters. Kalkmak için yine doğrulmaya çalıştım ama bırakmadı. Ben üzerindeyken benim hakkımda herhangi bir kötü yorumda bulunamazdı. Hatta genel olarak hakkımda yorumda dahi bulunamazdı. “Ya bıraksana!”

“Hayır.”

“Neden?”

“Koynuma kendi isteğinle girdin, benim isteğimle çıkacaksın.” Duraksadım. Öfke bir anda silindi ve yerini bambaşka bir duygu aldı. Yağmurlu bir gecenin sabahında hissedilen serinlik kalbimi çepeçevre sardı. Hem ürperdim hem de iyi hissettim. Derin bir nefes aldığında

göğsüyle birlikte yükseldim. Kalbinin hoyrat sesini göğsüne yaslı olduğum için duyabiliyordum.

Burada daha fazla kalamam. Yapamam.

Eymir'i itmeye çalıştığımda belimdeki elini çekerek bileklerimi yakaladı ve iki elimi de arkama alıp sabitledi. "Rahat dur," dedi bir de kızarak. Derdi neydi, anlayamıyordum ki. Neden üzerinde yatmamı istiyordu? Hem de beni oldukça ağır bulurken...

"Durmayacağım." Boşa çaba göstererek çırpındım. O kadar güçlüydü ki. Bileklerimi tek eliyle rahatça tutabiliyor, altımda olmasına ve belki de saatlerdir üzerinde yatıyor olmama rağmen kıpırdamıyordu.

Of!

Oflaz ofladığımı hissetmiş gibi yine kapının ardından konuşmaya başladı. "İçeriden sesler geliyor sanki. Yoksa birbirlerini mi boğuyorlar?"

"Boğma değildir o," dedi Nehir, yüzünü görmesem bile pis pis sırtıttığına emindim. "Daha başka bir şeydir." Kapımızın önünde bizim dedikodumuzu yapıyorlardı resmen! Bu kadar da olmazdı! Ayıp denen bir şey vardı! Eymir'den korkmasalar içeri de girer, ne yaptığımızı izlerdi bunlar!

"Dünya! Hani gece kulübüne gidecektik? Söz vermiştin! Başka zaman şey yapın canım siz de! Sanki gün kalmadı!"

Ağlayacaktım. Pes ederek yüzümü Eymir'in göğsüne gömdüm ve küçük bir çığlık attım. "Git şunlara bir şey de, yoksa çıkıp boğacağım hepsini!"

Ellerini sonunda belimden ayırdı. "Git boğ bakayım, güzel boğuyor musun?" Başımı göğsünden kaldırarak yüzüne baktım. Dudağının kenarı yukarı kıvrılmıştı. Keyifli hali gözlerimi devirmeme yol açtı. Ona o kadar bırakmasını söylemişim ve onun tav olduğu şey inanılır gibi değildi. Ağırlığımı sol tarafa verip üzerinden yatağa yvarlanarak geçiş yaptım. Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Sonra elim kalbimin üzerine gitti.

Hızlı atıyordu. Elimi göğsüme bastırdım.

Giydiğim tişört beni fazla rahatsız ettiği için uzandığım yerde el-

lerimi götürüp üzerimden çıkardım ve kenara attım. Eymir'in üzerimdeki bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak boynuma yapışan saçlarımı geriye itmeye başladım. Uzun saçlarım yatağın çoğunu kaplıyordu. Uçları yıpranmıştı. Belki de biraz kestirmeliydim. Zaten belime kadar uzamışlardı.

Eymir'in üzerimdeki bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamayarak yüzümü ona çevirdim. Yüzü bana dönüktü ve yatağa serilmiş saçlarıma bakıyordu. "Onları kestirmek istiyorum," dediğimde gözlerini usulca saçlarımdan çekerek yüzüme baktı. "Neden?"

"Yıprandılar." Saçlarımı elime alarak uçlarını gösterdim. "Bak, hep kırıldılar."

"Sana benziyorlar o zaman." Duraksadım. Ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü içimdeki her şeyi bir ayna gibi ona yansıttığımı fark etmiştim. Bu kötüydü. Kötüydü. Günü geldiğinde bana bakmak istemeyecekti ki. Cevap beklemeden yataktan kalktı. Yatağın altına toplanmış örtüyü üzerime attığında kaşlarımı çattım çünkü yüzüm de kapanmıştı.

Örtüyü yüzümden çektiğimde Eymir'in kapının önüne gittiğini gördüm. Kulpu tutarak kapıyı sertçe açtı ve böylelikle hâlâ dışarıdan sesleri gelen ikili suspus oldu. Eymir dümdüz karşısına bakarak konuştu. "Sizi kurşuna dizmemem için bana tek bir sebep verin." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzun boyu, kaslı gövdesi ve karışmış siyah saçlarıyla gördüğüm manzara mest ediciydi.

"Kulübe gideceğiz," dedi Nehir sitemle. "Karını bana verir misin?" Gülmemek için kendimi zor tuttum. Komşudan yumurta istiyordu sanki. Eymir sabırla bir nefes çekti. Oflaz'ın sesi gelmediği için merak etmiştim ama büyük ihtimalle Eymir'i gördüğü an topuklamıştı. "Hangisine gideceksiniz?"

"Her zaman gittiğimize."

Eymir dudaklarının arasından olumsuz bir nida çıkardı. "*Bella*'ya gidelim."

"*Bella*'ya mı?"

"Evet."

"Ama orası..." Devamını dinlemeden Nehir'in yüzüne kapıyı

kapattı. Bir kere de benim yüzüme kapı kapatmıştı. Umuyordum ki, böyle bir alışkanlığı yoktu. Merakla onu izlerken bana dönüp birkaç adımda yanıma geldi. “Düğünden önce magazine birkaç fotoğraf vereceğiz bu gece. Ona göre hazırlan.” İçten içe söylediklerinden rahatsızlık duydum. Özgürce eğlenmeyi umuyordum ama anlaşılan öyle bir şey olmayacaktı.

“Öyle özel bir yerse burada giyecek bir şeyim yok.” Dudağının kenarı dalga geçer gibi yukarı kıvrıldı. “Sen benim kim olduğumu hâlâ bilmiyorsun, değil mi?” Bir kaşımı kaldırdım.

“Eymir Valen’sin,” diye saçma bir cevap verdim. Başını iki yana salladı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Yattığım yerden oturur pozisyona gelerek çıktığı kapıya huysuzca birkaç saniye baktım.

Laflarını tamamlamadan çekip gitmesine sinir olmaya başlamıştım. Bir şey söylüyor, altını boş bırakıyordu. Benim de telepati gücüm yoktu ki. Ne düşündüğünü, ne söylemek istediğini anlayamıyordum. Başını iki yana sallayarak Eymir’i zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Üzerimde sutyen ve pantolon vardı. Psikoloğa gittiğim kıyafetlerleydim hâlâ. Çıkardığım tişört ise yerdeydi. Duş almaya karar vererek yataktan tamamen kalktım. Uzun zamandır hareket etmeyen bedenim bir an ayağa kalktığımdan dolayı savsakladı ama toparlandım. Banyoya ilerleyip ılık bir duş aldım. Bacağımdaki dikişler hâlâ çıkmamıştı. Üst bedenime göre bacaklarımda daha fazla morluk vardı. Acı hissetmediğim için bir bakıma şanslıydım belki de. Aksi takdirde uzun süre yataktan kalkamazmışım gibi geliyordu. Havluya uzanarak kollarımın altından çıplak bedenimi sardım. Genelde banyoya girdiğimde giyeceğim kıyafetlerimi de yanımda getirirdim ama bugün unutmuştum.

Eymir’in geri gelmediğini düşünerek banyo kapısını açtım ama açmamla onu görmem aynı saniyelerde gerçekleşti. Camın önündeki koltuğuna oturmuş, bir ayağını kaldırıp dizine koymuştu. Onun da kıyafetleri sabahdan kalmaydı. Siyah pantolonu ve önünü sonuna kadar açtığı gömleğiyle karşımda heykel gibi duruyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum kaşlarımı çatıp ona baka-

rak. Donuk gözleri sözlerimle birlikte alayla kısıldı ve beni baştan sona süzdükten sonra konuştu.

“Oturuyorum, kör müsün?” Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Şaka anlayışı gerçekten berbattı.

“Eymir,” dedim sertçe.

“Kızım, benim odam burası! Sorduğun sorunun saçmalığının farkında mısın?”

Haklı olduğu için kaşlarım sertçe çatıldı. Benimle tartışıyorsa haklı falan olamazdı. Olsa bile olamazdı işte. “Ama az önce gitmiştin! Gidince hemen gelmiyorsun ki sen.”

Derin bir nefes alıp verdi ve gözleriyle yatağı gösterdi. Otomatik olarak yatağa kayan gözlerim orada bir gece elbisesi gördü. Baştan aşağı ürperdim ve elbise beni büyülemiş gibi ona yaklaştım. Ellerim elbiseye uzandı. Askısından tutarak önüme kaldırdım ve karşımda âşık olduğum adam varmış gibi ona baktım. “Bu çok...”

“Güzel. Biliyorum,” dedi oturduğu yerden. Omzumun üzerinden Eymir’e baktım. “Senin tasarımın,” dediğimde gözleri hafifçe parladı. Kendini beğenmiş bir edayla başını onaylar anlamda salladı. Yeniden elbiseye döndüm. Tatlı bir fıstık yeşiliydi. Parlak kumaşı, ince askılıkları vardı. Uzun bir elbiseydi ve bir an önce üzerimdeki duruşunu görmem gerekiyordu. Elbiseyi dikkatlice yatağa geri bıraktım ve Eymir’e döndüm.

“Bu elbisenin bir ismi var mı?” diye sordum merakla. *İpliğin Dansı*’ndan sonra beklentilerim had safhadaydı. “Hayır, daha piyasaya sürülmedi.” Gözlerimi kırıştırdım ve üzerine doğru birkaç adım attım.

“Ben kimsenin görmediği bir elbiseyi mi giyeceğim?”

“Evet.”

O kadar heyecanlanmışım ki, tepkilerimi kontrol altına alamadım. Ona her nasıl baktıysam, başını geriye atarak derin bir nefes almış ve gülümsemişti. Hemen boğazımı temizledim ve sakince sordum. “Peki bunu bana vermenin bir nedeni var mı?” Bir adım önünde havluyla onunla konuştuğum yersiz bir soruydu ama umurumda değildi. Öğrenmek istiyordum. Gözleri bir tur daha bedenimde gezindi, sonra gözlerimde durdu.

“Karımsın,” dedi. Uğultulu sesi kafamın içinde çınladı ve kalbimde yankılandı.

Karımsın.

Evet, karısıydım. Üzerine doğru eğildim ve dudaklarımı yanağına bastırarak sulu bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğimde gözlerine yayılan şaşkınlığı görmek beni mutlu etti. Hâlâ üzerine eğilmiş dururken ona kocaman gülümsedim. “Ödeştik,” dedim hemen. O da beni yanağımdan öpmüştü. Yutkunduğunda âdemelması boğazı boyunca hareket etti. Bu manzara parmaklarımın karıncalanmasına yol açtı. Dokunma isteğime zar zor engel olarak geri çekilmek üzereyken bileğimi tuttu ve beni hızlıca kendine çekti.

“Hih!” diye bir nida kaçtı dudaklarımın arasından. Kucağındaydım. Bu sefer üzerimde sadece bir havlu vardı. Çenemi kavrayarak beni kendine çevirdi. Burun buruna geldiğimizde nefesimi tuttum. “Ödeşeceksek önce bana boynunu sunman gerekecek.”

Gözlerimi kırptırdım. O kadar derin bakıyordu ki, bakışları kalbime çarpıyordu. Asansörde ona yaptığım şeyi vurguladığını anlamamış değildim ama bu halde boynumu ona sunmak gibi bir niyetim yoktu. “Geç kalacağız,” dedim titrek bir ses tonuyla.

“Hımm,” diye mırıldandı nefesini yüzüme vererek. Islak saçlarımdan göğsüne su damlıyordu. Bir damla tam kalbinin üzerine düştü ve kıvrılarak kaslı göğsünün ortasına ilerleyip aşağı kaymaya başladı. *Kahretsin!*

“Eymir, bırak.”

Havlunun üstünden hissettiğim belimdeki eli hafifçe aşağı kaydığında gözlerimi büyüttüm. Avuç içini tenime sürterek temasını kesti. “Bıraktım ama şimdilik,” dedi nefesini dudaklarıma vererek. Üzerinden kalkmak için üstün bir çaba harcadım. Sonra bir daha yüzüne bakmadan giyinme odasına gittim ve kapıyı kapattım. Güm güm atan kalbime elimi bastırdım.

Neredeyse bir aydır Eymir’le evliydim. Zaman oldukça hızlı geçmişti. Kalan zaman da hızlı geçecekti. Sonra yapayalnız hayatıma dönecektim. *İngiltere’ye. Tek başıma yaşadığım kocaman eve. Benden başka kimsenin sesinin duyulmadığı evime.* Göğsümde duran elim boğazıma doğru gitti.

“Yarın yok. Dün hiç yok. Sadece bugün var.” Psikolog böyle söylemişti. Ama yarını düşünmeden, geçmişten ders çıkarmadan insan yalnızca günü nasıl yaşayabilirdi ki? İçimde sürekli büyüyen bir kaygı vardı. Durmuyordu. İçimi yavaş yavaş kemiriyordu. Sonrayı düşünerek aklımı yitirmekten korkuyordum.

Tüm soruları görmezden gelmeye çalışarak harekete geçtim. Farklı bir ortam bana iyi gelebilirdi. Kafam dağılabilirdi, kendimi daha iyi hissedebilirdim. O yüzden havluyu bedenimden çekerek iç çamaşırlarımı giydim. O sırada kapıya iki kez vuruldu. “Dünya, müsait misin?”

Bu Nehir’in sesiydi. “Üzerimi giyiniyorum. Bir şey mi oldu?”

“Yok, ben makyaj şeysinden anlamam da bana yardım eder misin diyecektim.” Kendimi gülümserken buldum. “Elbiseni alıp gel,” dediğimde hemen karşılık verdi.

“Aslında yanımda getirmiştim.”

Benim giyeceğim elbise odada kaldığı için iç çamaşırlarımın üzerine bir şey giymemeyi tercih ederek kapıya yaklaştım ve açtım. Nehir’le yüz yüze geldiğimizde bana genişçe gülümsemişti ama karşısında yarı çıplak çıkmamı beklemiyor olacak ki gülümsemesi şaşkınlığa dönüştü. “Ne oldu? Alışkınsın sen beni böyle görmeye.”

“İyice sapık belledin sen de beni!” diye kızdı bana. Bu tatlı yükselişi beni güldürdü. Eymir odada değildi. Bu rahatlamama yol açtı. Giyinme odasından çıkarak yatağa ilerledim. Bu odaya bir an önce makyaj aynası ve masası gelmeliydi. En yakın zamanda bunu kocamdan isteyecektim.

“Abimle aranız düzeldi mi?” diye sordu Nehir. Bir haftadır Eymir’e yaşattığım şeyin gayet farkındaydılar. Omuz silkerek yataktaki elbiseyi alıp ona gösterdim. “Affetmem için bana bunu getirdi.” Elbiseyi beğeni dolu bir ifadeyle inceledi.

“Ben olsam affetmiştim,” dedi gülerek.

“Biraz daha sürünsün ki, bir daha bana sesini yükseltirken iki kez düşünsün,” dedim net bir şekilde. Nehir usulca kafa sallayarak bu konuya karışmayacağını belli etti. Bir türlü sormaya fırsat bulamadığım Zirve Karadağ aklıma geldiğinde konuştum.

“Zirve Karadağ’la sevgili misin?” Soruyla birlikte omuzları düştü ve ofladı.

“Eskiden öyleydik.”

“Seviyor muydun onu?” Derin bir nefes alıp gözlerini kaçırırken cevapımı almış oldum. “Eve saldıran kişinin o olduğunu söylemişti Eymir. Neden böyle bir şey yaptı?”

“Bilmiyorum. Aylardır görüşmüyoruz.” Bu konunun onu üzdüğünü fark ettiğim için başka bir şey sormadım. Giyeceği elbise bordoydu. Bu yüzden makyajını elbisesine yakışacak tonlarda yaptım. Makyaj yapmak konusunda üstüme tanıımıyordum. İngiltere’den getirdiğim valizimin neredeyse tamamı makyaj malzemeleriyle doluydu. Onları koyacak bir yerim olmadığı için şimdilik valizde durmaya devam ediyorlardı.

Nehir’in makyajını yaptıktan sonra kendiminkini de yaptım. Kollarımdaki ve gerdanımdaki morluklar görünmesin diye kapatıcı sürmek zorunda kalmıştım. Bedenimdeki izleri kapatmak makyaj yapmaktan daha uzun sürmüştü. Fıstık yeşili elbise gözlerimin rengini örtmesin diye koyu tonlu bir göz makyajı tercih ederek yeşillerimi öne çıkarmıştım. Saçlarıma fön çekip arkama gelişigüzel bıraktım. Elbisenin arkası tamamen açıktı ve dövmem de göz önünde kalıyordu. Bu yüzden belime kadar uzanan saçlarımı kullanarak orayı sansürlemiştim.

Rujumu aynaya bakarak tazeledikten sonra el çantamın içine bıraktım. Telefonumu da yerleştirdim. Nehir dakikalar önce kendi odasına geçmişti. Yüksek ihtimalle odasındaki işini bitirip alt kata inmişti ve hepsi beni bekliyordu. Bunu bildiğim için aynadan kendime bir gülümseme gönderdim. Bilerek yavaş hazırlanmıştım. Eymir beklemeyi öğrenmeliydi.

Beni beklemeyi öğrenmeliydi.

Omuzlarımdan önüme gelen saçlarımı tamamen arkaya attım ve son kez kendimi aynada süzdüm. Uzun zaman sonra bir şeyler için hazırlık yapmıştım ve bunu bile özlediğimi fark etmiştim. Kendime bakmayı, süslenmeyi severdim. Sevdiğim başka bir şey ise canlandırdığım karakterlerim için hazırlıklar yapmak, uğraşmaktı. Bu gece umuyordum ki bana iyi gelecekti.

Kapıya ilerleyerek açtım ve koridora çıktım. Ayaklarımda topuklu ayakkabı vardı ama çok yüksek değildi. Bu bedenle yüksek topuklu giymem pek doğru değildi zaten. Yine de zarif ve elbiseyle uyumlu bir ayakkabıydı. Asansörün olduğu tarafa ilerleyerek tuşa bastım. Asansörün varlığını öğrendiğim günden beri merdivenleri kullanmamıştım. Kapılar açıldığında içeri girdim ve zemin katı tuşladım. Kısa zaman içinde asansör indi ve kapılar iki yana açıldı.

Eymir, Oflaz ve Nehir merdivenin önünde bekliyordu. Dikkatim Eymir'e yoğunlaştı. Siyah pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Gömleğinin eteğini pantolonunun altına sokmuş ve hoş bir kemer takmıştı. Bileğinde de dikkat çekici bir saat vardı. Henüz hiçbirini beni fark etmemişti ve hepsi de merdivene dönüktü.

"Abi, yengem hanım bizi ekmiş olabilir mi?" diye sordu Oflaz. Kaşları kavislendi. O bana ilk kez yenge diye hitap ediyordu. Belki de sırf Eymir var diye öyle diyordu.

"Saçma sapan konuşma, onunla birlikte hazırlandık. Neden ekeceği yere hazırlansın?" diye bir savunma yaptı Nehir. Gözlerim usulca kısıldı. Onda genellikle denk geldiğim şey, olmadığım ortamlarda arkamda durup beni korumasıydı. Bu durum hoşuma gidiyordu ve onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Dışarıya adım atacağım sırada Eymir bakışlarını hızla bana çevirdi. Bir anda çarpışan gözlerimiz elektrik çarpmış hissi yaratsa da dışarıdan herhangi bir tepki vermedim. Hem o çok yakışıklı görünüyordu. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Siyah saçını sağa yatırmıştı. Bir eli pantolonun cebindeydi.

Benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu. Bu inceleme oldukça uzun sürerdi aslında ama birden asansörün kapıları kapandı ve ben içeride kaldım. Yüzüm utançla buruştu. Rezilliğin dibi falandı ama bu! *Gerçekten mi ya?* Düğmeye bastım hızlıca. Yeniden açılan kapıya öldürmek ister gibi baktıktan sonra dışarı çıktım.

Oflaz'ın sırttan yüzüne bakılırsa benimle dalga geçmeye hazırlanıyordu. "Beni görünce dayanamadın, donup kaldın tabii, şaşkoloz," dedi gülerek. Kötü bir bakış attım ve beni izleyen Eymir'in yanından durdum. Yüzüne bakmamaya çalışıyordum çünkü az önceki olayı

unutmam gerekiyordu. Resmen adama bakayım derken asansör üzerime kapanmıştı. Onu beğendiğimi daha açık anlatamazdım.

Eymir elini belime sardı ve beni hafifçe kendine çekti. Sonra kulağıma eğilerek fısıldadı. “Sen de benim gözlerimi kamaştırdın, karım,” dedi alaycı bir tonlamayla. Sertçe yüzüne baktığımda genişçe gülümsedi. Ağzına laf vermekten nefret ediyordum ama söyledikleri de gururumu okşamıştı.

“Bakışmanız bittiyse artık gidebilir miyiz?” Gözlerimi büyüterek sesin geldiği tarafa döndüm. Atahan kapının oradaki duvara yaslanmış, bıkkın gözlerle bize, daha çok Eymir’e bakıyordu. Ben onun burada olduğunu unutmuştum. Eymir’in kucağındayken başka bir şeyi düşündüğüm yoktu zaten ama tamamen aklımdan çıkması da pek normal değildi.

Eymir belime hafif bir baskı uyguladığında yürümeye başladım. Adımlarıma ayak uydurdu. Oflaz hemen diğer tarafıma geldi. Nehir de arkamızdan geliyordu. Atahan bizden önce kapıyı açarak dışarı çıktığında açık bıraktığı kapıdan geçtik. Bahçede hazırda bekleyen üç araç vardı. Korumalar harekete geçerek kapıları açarken Eymir arkada kalan Nehir’e baktı ve bahçeye uzanan basamakları inmeden önce onun yanımıza gelmesini bekledi.

Atahan bahçenin ilerisindeki kendi arabasına gidiyordu. Onu biraz ekmiş gibi olmuştum; sonuçta buraya benim için gelmişti ve ben saatlerce uyumuştum. Atahan’la son günlerde normal bir şekilde sohbet etmeye başlamıştım. Lakin o her defasında lafı Eymir’in iyi bir seçim olmadığına getirdiği için sinirleniyordum ve onunla konuşmayı kesiyordum. Bugün Atahan’ı evde görmek beni mutlu etmişti, eğer evliliğimizin gerçekliğine inanırsa Eymir’e karşı konuşmayı bırakırdı diye düşünmüştüm.

Arabalara ilerledik. Eymir dikkatlice arabaya binmeme yardım etti ve yanıma oturdu. Oflaz ve Nehir ise arkadaki arabaya yönelmişti. Şoför de yerine geçince Eymir’in onayıyla araç hareket etti. Arabaya binmemize rağmen eli hâlâ belimdeydi. Birbirimize yakın oturmuşuk ve bundan rahatsız değildim.

“Gittiğimiz yerde fazlasıyla kamera olacak,” dedi Eymir. Kameralardan pek hoşlandığım söylenemezdi ama yapacak bir şey yoktu.

Başımı usulca sallayarak onu onayladım. “Merak etme, pot kırmam.” Fısıltıyla söylediğim kelimeleri bir o duydu. Kaşlarını çatırsa da umursamadan yola baktım. Bir şey söyleyeceği belliydi ama arabada şoför var diye susmuştu büyük ihtimalle. Uyarılmayı sevmediğimi fark etmiştim, özellikle zaten bildiğim konu hakkında uyarılıyorsam daha da hazzetmiyordum.

Görebildiğim kadarıyla bize eşlik eden üç ayrı araba daha vardı. Anayola çoktan çıkmıştık. Nasıl bir yere gideceğimizi fazlasıyla merak ediyordum. Kameralar olduğuna göre genellikle ünlülerin takıldığı bir mekân olmalıydı.

Sessiz geçen bir yolculuğun ardından oldukça kalabalık bir sokağa girdik. Bebek’e geldiğimizi anlamıştım ama uzun zamandır buralara uğramadığım için değişen birçok şeyle karşılaşılıyordum. Şaşırtıcı bir mekânın önünde araba yavaşlayarak durdu. Göze batan ışıklar, kalabalık ve şimdiden arabanın önüne üşüşen magazinciler... Korumalar bizden önce araçtan çıkarak kameramanları arabadan uzak tutarken bir diğer koruma da kapımızı açmıştı. “Hazır mısınız?”

Değildim. Kameraları sevmiyordum ve burada çok fazla kamera vardı. Yine de başımı usulca salladım. Eymir arabadan indi ve hemen sonra elini bana uzattı. Uzattığı elini tutarak ben de indim. Bunu yaptığım an yüzüme patlayan flaşlardan dolayı gözlerim kamaştı.

“Eymir Bey, yanınızdaki hanımefendiyi tanıtır mısınız?”

“Eymir Bey, hanımefendi sevgiliniz mi?”

“Sizi uzun zamandır bir kadınla görmüyorduk, ilişkiniz ciddi mi?”

“Eymir Bey, Selin Kır’la bir ilişkiniz olduğu söyleniyor, doğru mu?” Bu soruyu soran haberciye döndüm. Artık nasıl baktıysam, kadın Eymir’e tuttuğu mikrofonu geri çekmişti. Tam o esnada yüzüme bir flaş daha patladı. Etrafımızdaki korumalar sayesinde yakınımıza gelemiyorlardı ama aşmak için de ellerinden geleni yapıyorlardı. Eymir’in bu kadar tanındığını ve ünlü olduğunu bilmiyordum. Bir anda etraf o kadar kalabalıklaşmıştı ki, şaşkınlıkla elde değildi.

“Biraz gülümse istersen,” dedi Eymir kulağıma.

“Gülümseyemem,” dedim ters ters. “Selin’le ilişkin olduğunu iddia eden insanlara ne diye gülümseyeyim?” Belimdeki eliyle beni tamamen kendine çekti ve bedenimi kendisine yasladı.

“Boş bir dedikodu.”

“Umurumda değil.”

“Dünya.”

“Ne var?”

“Şu tavrını bir an önce kesmelisin.”

“Neden keseyim?”

“Seni ayaküstü öpmemi istemezsin, değil mi?” Gözlerimi kırıştı-
tırarak onunkilere baktım. Bu da ne demekti şimdi? Hafifçe yüzüme
eğildi ve bilerek burnunu benimkine değdirdi. Orada bayılmadığım
için kendimi şanslı hissettim. Bütün kameraların üzerimize *zoom* yap-
tığına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım sanırım. Eymir geri
çekilerek korumalara bir işaret verdi. Korumaların açtığı yol sayesinde
herhangi bir kaza yaşamadan mekâna girebildik. Neyse ki haber-
ciler içeri alınmıyordu.

Derince bir nefes alıp verdim. O kadar gerilmiştim ki, yansıtmak
için kendimle savaşa girmiştim. Ben bir oyuncuydum. Sahne-
deyken de yüzlerce kamerayla karşı karşıya kalmışlığım vardı ancak
bu sevdiğim anlamına gelmiyordu. Hoşlanmıyordum. Kameralar beni
huzursuz ediyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye fısıldadı Eymir kulağıma. Başımı
usulca sallayarak girdiğimiz mekâna dikkat kesildim. Siyah ve kırmızı-
nın hâkim olduğu lüks bir kulüptü. Üst katta özel olarak yapılmış
localar vardı ve orta alanı görecektir şekilde ayarlanmıştı hepsi. Ortada
geniş bir pist yer alıyordu ve duvarlar yıllar öncesinden kaldığı belli
olan içki ve şarap şişeleriyle doluydu. Tablo gibi şişeleri sunmuşlardı.
Girişin hemen karşısında bar yer alıyordu. Bir de gösterişli bir sahnesi
vardı ve canlı müzik çalıyorlardı.

Mekân fazla dolu değildi. Herkes kendi halinde takılıyordu. Bizi
fark eden insanlar merakla bakıyor, sonra eğlencelerine dönüyorlardı.
Bir adam yanımıza yaklaşarak saygıyla konuştu. “Eymir Bey, köşe-
niz hazır, efendim.” Eymir kısa bir baş selamı verip adımladığında

eli belimde olduğu için onunla beraber hareket ettim. Mekânın en köşesinde bulunan ve her tarafın görüldüğü bir locaya geçtik. Hâlâ merakla etrafa bakarken herkesin de merakla bize baktığını fark edebiliyordum.

“Bu kadar ünlü olduğunu bilmiyordum,” dedim duvarlardaki içki şişelerinin tarihlerini okumaya çalışırken.

“Bilmiyor muydun?” dedi inanamıyormuş gibi. “Beni bildiğinden otelime gelmedin mi sen?” Omzumun üzerinden yüzüne baktım.

“Hayır, ben senin yüzünü hiç görmemiştim.” Bir kaşını sorgulayarak kaldırdı. Kafasında soru işaretleri olduğu belliydi.

“Neden benim otelimi seçtin o zaman?”

“Abimlerleyken birkaç kez ismini duymuştum. Düşman olduğunuzu bildiğim için internetten adını ve otelini araştırdım, orada konaklamaya karar verdim.”

“Asansördeyken otelin sahibinin ben olduğumu biliyordun ama?”

“Evet çünkü çalışanın Eymir Bey geliyor demişti. Daha önce rastladığım bir isim değil. Hem sana olan saygılarından dolayı ismini bilmesem bile otelin sahibi olduğunu anlardım,” dedim açık bir şekilde gözlerimi kaçırmadan yüzüne bakarak. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için gözlerini kısmıştı. Bana inanmaması büyük etki yaratmazdı çünkü buna alışkındım. Tabii söz konusu o olunca tam tersi olmasını isterdim.

Başka bir şey konuşmaya fırsatımız olmadan Nehir ve Oflaz yanıma gelip karşı taraftaki koltuğa yan yana oturdular. “Çifte kumrular sizi,” dedi Oflaz ikimize de sırtarak bakarken. Başımı iki yana salladım.

“Atahan nerede?” diye sordum. O bizden önce çıkmıştı yola ve etrafta görünmüyordu.

“Evden çıktıktan sonra görmedim,” dedi Oflaz, sonra Eymir’e döndü. “O adam gerçekten bizim evde mi kalacak?”

“Evet,” dedi Eymir kısa bir yanıt vererek. Oflaz ve Nehir garipseyerek Eymir’e baktı.

“Ama o aileden değil.” Nehir’in altında soru barındıran cümlesi beni de meraklandırmıştı. Bu aile meselesi daha önce de konuşulmuştu ve Nehir aileden olmayanların malikânede kalmadığını söylemişti.

“Karımın ailesi,” dedi Eymir bu konu hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyormuş gibi. Atahan ailemden kalan tek kişiydi, bu doğrudu. Söylediği tüylerimi ürpertse de Atahan’ı neden eve aldığı biliyordum sonuçta. Sırf benimle konuşmak ve temas kurmak için yapmıştı. Asıl garibime giden, buna neden ihtiyaç duyduğuydu. Sonuçta aramızda gerçek hiçbir şey yoktu.

Tavşan dağa küsmüştü ve bu sefer dağın haberi olmuştu.

“Mekânı nasıl buldun, Dünya?” diye sordu Nehir muhtemelen muhabbet açmak için. Sorusuna cevap vermeden önce etrafa göz gezdirdim yeniden.

“Yani,” dedim hoşnutsuz bir tavırla.

“Yani mi? Burası İstanbul’un en gözde mekânlarından.”

Söylediğine yanıt vermeye fırsat bulamadan araya Oflaz girdi. “Kız İngiltere’de sefa sürüyordu, Nehir. Buradaki mekânlara burun kıvrması normal.” Ben ona sefa sürmek demezdim. Yurtdışında yaşamak zannedildiği gibi kolay değildi. Zaten benim derdim hiçbir zaman yaşamak olmamıştı ki, yalnızlık olmuştu.

“Yok, ondan değil de böyle yerleri pek sevmiyorum,” dedim. Oflaz hafifçe masaya eğildi.

“Neden? Senden fazlasıyla *party girl* havası almıştım ben.”

“Burası *party girl* olmaya uygun bir mekân değil, gösteriş yapmak için geline bir yer. Eğlenmek için tercih edeceğim bir yer olamaz.” Eymir sözlerini bitirdikten sonra yüzüme bakmıştı.

“Bir dahaki sefere eğlenmek için tercih ettiğin yere gideriz o zaman.” Aklımı çelmek için bilerek yapıyordu, aksi takdirde bu kadar düşünceli olamazdı. Ya da Oflaz ve Nehir için böyle söylüyordu.

“Olur,” dedim zoraki gülümseyerek.

“Abi, düğün gününü kararlaştırdınız mı?” diye sordu Nehir büyük bir hevesle. Bu konu hakkında pek bir şey bilmiyordum, zaten evlendiğimiz gün konuşmuştuk sadece. Bu yüzden meraklı bakışlarımı Eymir’e çevirdim. Gözlerimin içine bakarak Nehir’e yanıt verdi. “Ayn yirmi ikisi.”

Evlendiğimiz günden tam bir ay sonra, yani aslında beş gün son-

ra... Gözlerimi büyüttüm. “Ama ben daha gelinliğimi bile seçmedim ki.”

“Seçmeyeceksin zaten,” dedi rahat bir tavırla. Kaşlarım anında çatıldı. “Ne demek seçmeyeceğim?!” Elini kaldırarak çeneme dokundu ve hafifçe yüzüme eğildi. “Çünkü gelinliğini ben tasarlayacağım.” İşte bu ondan yediğim en büyük gollerden birisiydi. Tasarımcı olduğunu biliyordum fakat benim için gelinlik tasarlamasını beklemiyordum.

“Oo!” diye yükseldi Oflaz benim yapamadığımı yaparak. Resmen içimden geçirdiğimi dile getirdiği için onu tebrik edecektim ama bakışlarımı Eymir’in gözlerinden ayıramadım. “Beş güne nasıl yetiştireceksin ki?”

“Çizim hazır,” dedi. “İstersen o gelinliği yarına da yetiştiririm.” Ayaklarımın ve ellerimin uyuduğunu hissettim. *Kahretsin!* Bir şey yapmam ve bu durumdan kurtulmam gerekiyordu.

“Peki ya tasarımı beğenmezsem?”

Güler gibi sert bir nefes verdi. İki tasarımı üzerimde taşıma fırsatım olmuştu ve ikisi de içimin gitmesini sağlamıştı. Ondan asla kötü bir tasarım beklemiyordum ama düşündüğüm her şeyi doğru şekilde söylemek zorunda değildim. “Tasarladığım bir şeyi şimdiye dek beğenmeyen kimse olmadı,” dedi oldukça kendini beğenmiş bir tavırla. Aslında bu söylediğinin yalan olduğunu düşünmüyordum. Çünkü bu konuda gözümde oldukça yüksekteydi. Yine de ona takılmaya karar verdim.

“Egonu çek de seni görelim, Eymir Bey,” dediğimde gülerek yüzüme nefesini üfledi.

“Egomun içi boş değil, yavrum.” Nefesim boğazımda kaldı. Bugün bana fazlasıyla yürüyormuş gibi hissediyordum. Söylediği son kelimeyle de gün içinde yaptığı her şeyi taçlandırmıştı. Bakışlarımdaki afallamaya kısaca baktıktan sonra önüne döndü.

“Nerede olacak peki?” Nehir’in heyecanlı soruları az önceki afallamamı içime gömüp gülümsememi sağladı. Eğer yalan değilse saf bir mutluluk görüyordum gözlerinde. Oflaz da ondan geri kalır gibi görünmüyordu. Benim için olmasa bile Eymir için gerçekten mutlu oldukları belliydi.

“Malikânede.”

“Harbi mi?” diye sordu Oflaz büyük bir heyecanla. Neden bu kadar heyecanlandığını anlamadığım için kaşlarım kavislendi. “Bu yüz-yılda bir gerçekleşen bir *Dünya* olayı!” derken Dünya kısmına bastırmıştı. “Bu adam kapılarının içine tek bir yabancı sokmamıştır,” dedi bana dönüp bir açıklama yaparak. Eymir evi konusunda gerçekten de pimpirikli bir adamdı. Üstelik evinde ihtiyacı olabilecek her şey de vardı. Büyük ihtimalle o alanların insanlar tarafından görülmesini istemiyordu.

Eymir kilitli bir kutu gibiydi. Kapağını ise sadece güvendiklerine açıyordu. Beni evine alma sebebi güven değildi. Bir anlaşılmaydı.

“Düğünden sonra kameralardan herkesi izleyip dedikodusunu yapacağız,” dedi bana göz kırparak Oflaz. Onun bu haline güldüm. O daha önce karşılaştığım kimseye benzemiyordu. Kendine has bir kişiliği vardı ve ben Oflaz’ın kişiliğini çok seviyordum. Her ne kadar bazen beni delirtse de seviyordum.

Bir hafta boyunca Eymir’e tavrı aldığım için onlar da etkilenmişti ve Oflaz benimle tekerlekli sandalyedeyken uğraştığı için ona küstüğümü düşünmüştü. Küsmediğimi söylesem bile neredeyse her gün odama gelerek halimi hatırlımı sormuş ve yanında da tatlı getirmişti. Oflaz’a hayır diyebilsem bile tatlıya diyemediğim için bu durumu kullanmıştı.

“Sen konuştun mu Firuze’yle?” Eymir’in sorduğu sorudaki isme takılmışım. Firuze’yi ve Toros’u çok merak ediyordum. Oflaz başını hızlıca salladı.

“Her gün konuşuyorum ben onunla.” Gözlerinde gördüğüm parıldama merakımı artırmıştı. Acaba sevgilisi miydi?

“Ne zaman geliyormuş?”

“Geleceği günü bildiğine kalıbımı basarım, abi.” Nehir’in araya girerek söylediğini kafamda bir kenara not ettim. Eymir, Nehir’e herhangi bir tepki vermeyerek Oflaz’ın yanıtını bekledi. “Düğününü kaçırmaz, merak etme,” dedi Oflaz içli bir tonlamayla. Sormak istiyordum ama çekindiğim için sormadım. Ters bir cevap alacağımı düşünmüyordum ama *Köstebek* olarak nitelendirildiğim için aile konularında çok da meraklı gözükme istemiyordum.

Eymir hafifçe arkasını döndü ve eliyle bir işaret verdi. Hazırda bekleyen çalışanlar böylelikle masamıza yaklaştı. Herkes kendi içeceğini söylerken sıra bana geldiğinde ikilemde kalsam da konuştum. “Tekila.”

“Sen hanımefendiye *Shirley Temple* getir, bana da bir viski.” Çalışan onaylayarak geri çekildiğinde kaşlarımı çatarak Eymir’e baktım.

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Hâlâ ilaç kullanıyorsun, alkol alamazsın.” Ona kötü kötü baktım.

“İyi de kokteyl içmek istemiyorum. Ayrıca ben *Shirley Temple* sevmem.”

“Ne seversin?”

“*Nojito Berry* daha iyi bir seçim.” Yüzü söylediğimle buruştu.

“Nane kokusundan hoşlanmıyorum,” dedi ve tepkimi beklemeden eliyle çalışana gelmesini söyleyerek istediğim içkiyi sipariş verdi. Çalışan gidince sordum. “Neden hoşlanmıyorsun?”

“Kokusunu alınca hapsiriyorum çünkü,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna rağmen içmek istediğim içeceği benim için ikiletmeden söylemişti. Nehir arkamda birini görmüş gibi dikkat kesildikten sonra yerinde huzursuzca kıpırdandı. Kime baktığını merak ederek dönecektim ki gerek kalmadı.

Locaya Tayanç ve yanında Selin yaklaştı. Tayanç’ı bir haftadır hiç görmemiştik çünkü eve gelmiyordu. Geldiyse bile denk düşmemiştik. Onu kafamdan tamamen silmiştim ve şimdi görmek de hiç hoşuma gitmemişti. Üstelik yanında Selin vardı. Selin güzel kadındı. Kahverengi saçları, esmer teni ve uzun boyuyla dikkat çekiyordu ancak onu sevmediğim için gözüme hep çirkin gelecekti. Üzerine siyah bir elbise giymişti. Elbise dizlerinde bitiyordu ve sık görünüyordu.

“Müsaade var mı, abi?” diye sordu Tayanç Eymir’e ama Eymir’den önce lafa Oflaz karıştı.

“Yok! Zaten seni davet ettiğimizi de hatırlamıyorum.”

Tayanç sert bakışlarını Oflaz’a çevirdi. “Oflaz,” dedi uyarırmış gibi. Oflaz omuz silktikten sonra Selin’e baktı. “Sana müsaade var,” dediğinde gülümsedim. Selin’le konuşurken sesini alçaltmış ve yumuşatmıştı. Eymir bana kısaca baktıktan sonra başıyla onay verdi.

Böylelikle ikisi de masaya geçti. Selin oturduktan sonra Eymir'i ve belimdeki elini incelemiş, sonra da gözlerini kaçırmıştı. Bu manzarayı görmeye katlanamıyorsa gelmeseydi. Bilerek Eymir'e biraz daha yaklaştım. Bunu yaptığım an Eymir belimdeki elini sıkılaştırarak tepkime karşılık verdi.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu Tayanç. Nehir ona cevap verdi. "Sensiz gayet iyi gidiyoruz, canım." Sesi hem sert hem de öfkeliydi. Şaşırmıştım çünkü Tayanç da onların kardeşi sayılırdı. Şimdi böyle sert davranmalarını anlayamamıştım.

Tayanç bıkkın bir nefes verdi. "Şunu yapmayı ne zaman keseceksiniz?"

"Senin yaptığını yapıyoruz, Tayanç'çıgım. Neden şaşıırıyorsun?" diye sordu Oflaz bu sefer. Gözlerim Oflaz'dan Tayanç'a top gibi sekti. Kim konuşuyorsa ona bakıyordum. Nehir yeniden söze girdi.

"Sana hiç yakışmadı yaptığın. Oflaz'dan söylediklerini duyduğumda inanamadım, biliyor musun?" Sesi az öncekinin aksine hayal kırıklığıyla yükselmışti. Bu adam kardeşlerine ne yapmıştı ki?

Tayanç boynunu küttlettikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Kısa bir süre bana baktıktan sonra Nehir'e döndü. "Abartma, kızım. Canını almışım gibi konuşuyorsun."

"Almadın mı, Tayanç?!" diye yükseldi birden Nehir. "Senin yüzünden neredeyse..." diye devam ederken Eymir elini masaya vurdu.

"Kesin artık. Kavga edecekseniz ötede edin, dırdırınızla uğraşamayacağım!"

Ne oluyordu bunlara? Olayı anlamaya çalışırken Selin'in üzerimdeki suçlayıcı bakışlarını da görmüyordum. Tayanç öfkeyle masaya eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim! Kabul, saçma sapan şeyler söyledim ama sen de beni sürekli gazlayıp duruyorsun be, kızım!" Fark ettiğim şeyle birlikte derin bir nefes aldım. Onların tavırlarının sebebi Tayanç'ın bana söyledikleriydi. Buna o kadar şaşırdım ki, belli etmemek çok zor oldu. Sonuçta onlar uzun zamandır bir aradaydı ve benim tarafımı tutmalarını gerçekten beklemiyordum. Hem benim yüzümden araları açılsın istemezdim fakat bu Tayanç'ı affedeceğim anlamına gelmiyordu.

Söylediklerinden sonra yalnızca yüzüne bakmakla yetinmiştim. İfadem okunmuyordu. Hatta ifadesizdi; sanki baktığım yerde kimse yokmuş gibi. Herkes benden bir cevap beklerken tepkisizliğim merak konusu oldu. Beni hafife almamalıydı çünkü ben onu bakışlarımla bile yok edebilecek bir kadındım. O saniyelerde içkilerimiz masaya geldiği için dikkatimi oraya yoğunlaştırdım ve kokteyli mi alarak umursamazca yudumladım. Tayanç tepkim karşısında geri çekilerek arkasına yaslandı. Gözlerinde bariz bir pişmanlık vardı.

Karşımdaki insanların gözlerinde bu sıralar en çok pişmanlık gördüğüm için anlamakta zorlanmıyordum. İnsan alışkın olduğu tepkiyi gördüğünde diğerlerinden daha iyi seçiyordu.

Geldiğinden beri sessizliğini koruyan Selin yanındaki çantasını masaya bırakarak içinden bir dosya çıkarıp Eymir'e uzattı. "Bu dosyanın imzalanması gerek, o yüzden geldim."

Eymir kendisine uzatılan dosyayı alıp kısaca inceledikten sonra Selin'e geri uzattı. "Bu işbirliğini onaylamıyorum, yarın kendilerine iletirsin." Selin gözlerini büyüterek Eymir'e baktı.

"Ne?" diye şaşkınlıkla soludu. "Ne demek onaylamıyorum, Eymir? Aylardır bu iş birliği için uğraşıyorum. Hem gayet sıcak bakıyordun, ne oldu birden?" Eymir derin bir nefes aldı ve rahatça cevap verdi.

"İlgimi vermem gereken başka bir alan var."

"Hangi alanmış o?"

Eymir çenesini saçlarına yasladı. Derin bir nefes aldı ve Selin'e yanıt verdi. "Karım." Boğazıma takılan nefesten dolayı kendime engel olamayarak öksürdüm. Bugün söylediklerine daha ne kadar şaşırabilirdim, bilmiyordum ama her defasında beni şaşırtmayı başarıyordu. Eymir elimdeki kokteyl bardağını dökmeyeyim diye alarak masaya bıraktı. "İyi misin?" Başımı usulca sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. O çoktan benim için bir su siparişi vermişti ama. Oturduğum yerde dikleştiğim sırada fırsat kollayan Selin lafa daldı.

"Böyle bir şey yapamayız, Eymir. Her şey konuşulup anlaşıldı, tarihler belirlendi. Defile için hazırlıklar bile başladı. Tazminat ödemek zorunda kalırız."

"Öde o zaman, Selin," dedi Eymir konunun uzatılmasından gayet

rahatsız olduğunu belli ederek. “Defile için yeni tasarım çıkarmakla uğraşmayacağım. Bu çok vaktimi alacak.”

“Ama sen zaten buna alışkınsın. Hayatının yedi yirmi dördünde iş var.”

“Artık karım da var. Lafımın üstüne laf söyleme. Anlaşmayı iptal et ve ne kadar tazminat istiyorlarsa öde.” Selin olumsuz bir bakış attı, sonra gözlerini bana çevirdi. Orada gerçekten benden ne kadar rahatsız olduğunu görebildim. Çalışanlardan birisi yanıma yaklaşp elindeki daha önce hiç görmediğim bir markanın su şişesini masaya bıraktı. Eymir şişeyi aldı ve kapağını açıp elime tutuşturdu. İçmek istemezsem zorla ağızıma sokacakmış gibi hissettiğim için asla geri çevirmeden aldım ve birkaç yudum içtim.

“Sana söylediğim işi hallettin mi?” Eymir, Selin’le konusunu tamamen kapatarak Tayanç’a yöneltmişti okları. Tayanç usulca kafa salladı.

“Hallettim. Rapor yarın elinde olur.”

“Güzel.”

Onlar konuşmalarına devam ederken üzerimde hissettiğim bakışlardan dolayı gözlerim otomatik olarak mekânın en sığ köşesine kaydı. Atahan’la göz göze geldiğimizde ona gülümsedim. Bana göz kırparak karşılık verdi. Anlaşılan Eymir’in masasına oturmaya dahi tercih etmiyordu. Elinde bir bira şişesi tutuyordu ve omzunu duvara yaslamış etrafı, anladığım kadarıyla da daha çok beni gözlemliyordu.

Yüzümü Eymir’e çevirerek konuştum. “Atahan’ın yanına geçeceğim.” Bu cümle biraz soru barındırıyordu. Eymir konuştuğu konuyu bırakarak baktığım yere kısa bir göz attı ve elini belimden çekti. Bu onay verdiği anlamına geliyordu. Bu konularda ondan onay alacak bir insan değildim tabii ki ama burada herkesin elinde telefon vardı ve birçoğunun bizim fotoğrafımızı çektiğini görebilmişim. Bu yüzden anlaşmaya uyarak onu zor duruma düşürecek bir şey yapmamalıydım.

“Söyle, buraya gelsin.”

“Söylerim ama gelir mi, bilmiyorum,” diyerek ayağa kalktım ve locadan çıkıp Atahan’a doğru ilerledim. Gözleri beni baştan aşağı inceledi ve dudağının kenarına çapkın bir gülümseme kondurdu. Önüne vardığımda ne söyleyeceğini biliyordum.

“Karizmama dayanamayıp yanıma çekildin, değil mi?” dedi tam da tahmin ettiğim gibi.

“Elbette. Yakışıklı olmasan hiçbir yerde seni abim olarak tanıtamaz, korumam derdim.” Elini kaldırarak burnumu sıktı.

“O finduk burnuni yerunden edecek laflar etma.” Genişçe sıırttım ve burnumdaki elinden kurtulmak için başımı geri çektim. İnsan içinde benimle uğraşmasına alışkın olduğum için çok da sorun etmedim tavrını.

“Neden yanımıza gelmiyorsun?”

“O adamın masasına oturmam ben, abim,” dedi ciddileşerek. Gözlerimi devirdim. “Bu düşmanlığınızın sebebi ne tam olarak? Hem evinde kalmayı kabul ettiğin adamın masasına oturmaman da çok garip.”

“Evinde kalmayı kabul ettim çünkü sana nasıl davrandıklarını yakından görmek istedim, bu onun masasına oturacağım anlamına gelmiyor.” Oflayarak nefes verdim. Aralarındaki çatışma canımı çok sıkıyordu. Kayahan ve Özgür’ün Eymir’e düşman olması umurumda değildi ama Atahan’ınki tam tersiydi.

“Neden düşman olduğunuzu söylemedin?”

“Derin meseleler, abim. Boş ver.”

Delirmeme ramak kala kendimi durdurdum ve ona kaşlarımı çatarak baktım. Bakışlarımın farkına vararak halime güldü. “Babalardan kalma bir durum, sonra zaten piyasada hep karşı karşıya geldik. Kısa- ca olay bir saatten sonra sidik yarışına vardı.”

“Ama bir seçim yapmak zorundasın,” dedim söylediklerinden sonra. Bir kaşını merakla kaldırdı. “Saygunların tarafında kalırsan beni kaybedeceksin. Valenlerin tarafında kalırsan da diğer iki kardeşini.”

“Ben onları çoktan kaybettim. Ayrıca bir tarafta durmak zorunda değilim. Tek başıma da hepsine yeterim.” Hafifçe yüzüme eğildi. “Gel, sen bu adamdan boşan, birlikte piyasanın anasını ağlatalım. Nasıl fikir?”

“Kocamdan boşanmayacağım! Her lafın sonunu şuna bağlayıp durmayı bırak artık!” Bana bıkkınca baktıktan sonra bira şişesinden büyük bir yudum aldı.

“Sen bilirsin,” dedi sonra gözlerimin içine bakarak. “Nerede duruyorsan, mecbur biz de orada duracağız.”

Gözlerimi kırıştıtarak yüzümü onunkine yaklaştırdım. “Gerçekten mi?” Bana içten bir gülümseme sundu.

“Gerçekten, abiciğim.” Kırılmaya alışkın kalbim bu sefer yara bandı yapıştırılmış gibi ehlileşti.

“Beş gün sonra düğünümüz olacak, biliyor musun?” diye sordum heyecanımı yansıtmamaya çalışarak.

“Ben de onu soracaktım. Bu puşla kuru kuru evlenmeyi nasıl kabul ettin?”

“Kabul etmedim ki. Çok fazla yaram olduğu için düğünümde öyle görünmek istemedim. Benim için erteledi yani.” Birkaç saniye durak-sayarak yüzüme baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Yutkunduğunu görebildim. “Düğün için benden bir isteğin var mı?” diye sordu.

Aslında vardı. “Düğün için değil ama bir isteğim var, evet.”

“Sadece söyle.”

“Benimle yalıya gelir misin?” Kaşları sertçe çatıldı. “Ne yapacağız yalıda?”

“Telefonum kalmıştı, onu almak istiyorum ama tek gitmek istemiyorum.”

“Telefonun mu kalmıştı?” diye sordu afallamış bir şekilde. Başımı usulca salladım.

“Evet, neden bu kadar şaşırdın?”

“O telefon havaya uçmuş olabilir,” dedi ağzının içinde.

“Bu da ne demek?”

Gözlerini kaçırdı. “Yalıyı patlattım.”

Şaşkınlık tokat gibi yüzüme çarptı. “Ne yaptın?!”

“Kızım, ne bileyim içeride telefonun olduğunu?”

“Abi!” Bana bakmamayı sürdürürken kolundan tutarak onu sars-tım. “Telefonuma bir şey olduysa yemin ederim sana fena küserim! Hiç konuşmam seninle! Yemin ederim bak!”

Kolundaki elimi tuttu. “Abicim, bilmiyordum ki telefonunu,” dedi mahcup bir şekilde. Ağlayacaktım şimdi. O telefon benim tek kanıtımdı. Bir de tabii elimi dahi değdirmediğim silah vardı ama muhtemelen telefonum gibi o da yalıya gönderilmişti. Bana bu saatten sonra inanmalarının hiçbir anlamı yoktu, biliyordum ama kendimi aklamak istiyordum. Suçsuzdum. Ben yapmamıştım! Hiçbir şey yapmamıştım!

Gözyaşlarım o kadar hızlıca yanağıma aktı ki, kendime şaşırdım. Atahan elindeki şişeyi yere bırakarak yüzümü avuçlarının içine aldı. “Dünya,” dedi gözyaşlarıma dayanamıyormuş gibi. “Ne vardı içinde? Fotoğrafların mı? Metinlerin mi? Gidip bulurum. Ağlama, tamam. Gerekirse küllerini birleştiririm, kızım, ağlama.”

Hıçkırarak başımı iki yana salladım. “Video vardı,” dedim kekeleyerek. “Yelda’yı vurmadığım gösteren video. Artık yok işte!” Ellerini yüzümden ittim. “Bu halde olmamın tek sebebi bana inanmamalarıydı! Yalan söylediğimi düşündüler ama ben hiçbir şey yapmamıştım! Yapmadım!”

Konuşmak için dudaklarını araladığında gözleri hafifçe arkama düştü ve sustu. Saniyeler sonra kokusunu tanıdığım bir bedene doğru çekildim. “Ne oldu?” diye sordu yüzüme bakarak. Ellerini yanaklarıma yerleştirmiş, akan gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu. Hıçkırdım ve gözlerinin içine bakarak konuştum.

“Eve gitmek istiyorum.”

“Gideriz,” dedi anında ve beni göğsüne yasladı. O an Atahan’a attığı sert bakışı görmüştüm. “Ona ne söyledin?!” Bu soruyu Eymir değil, ne ara yanıma geldiğini bilmediğim Nehir sormuştu. Gitmek istiyordum. Burada kalmak istemiyordum. Eymir elini belime sararak beni kendisiyle birlikte yürüttüğünde ona ayak uydurdum.

Mekândan çıkmamız ve arabaya yerleşmemiz ne kadar sürdü, bilmiyordum. Arka kapıdan çıkmıştık, o yüzden habercilerin hiçbirisiyle karşılaşmamıştık. Beni ağlarken çekmelerini istemediğim için bu gözümünden kaçmamıştı.

Eymir şoför koltuğuna geçmiş, ben de yanındaki koltuğa oturmuştum. Bana birçok kez neye ağladığımı sorsa da cevap vermemiş ve ağlamaya devam etmişim. Ne ara taktığını bilmediğim emniyet kemeri ni çekerek genişlettim ve yere eğilip ayakkabılarımı çıkardım. Sonra dizlerimi karnıma çekip koltukta küçülerek alnımı dizlerime yasladım.

Kendimi durduramıyordum. Bir anda kendimi en dipte bulmuştum. Hayır, zaten ben hep oradaydım da durumun farkına varmışım. Oradan asla çıkamayacağımı anlamışım. Hiçbir şey düzelmeyecekti. Her zaman daha da kötüye gidecekti.

Arabanın hızlandığını hissetsem de başımı kaldırıp bakmadım. Her şeyden soyutlanmak istiyordum. Ruhumu ellerimin içine alıp boğmak istiyordum. En azından artık başkası ona dokunmaya kalkmazdı. Tekerleklerden çıkan kulak tırmalayıcı sesin ardından araba durdu. Bir kapı açılıp kapandı, sonra benim tarafımdaki kapı da açıldı. Bunu bedenime çarpan rüzgârdan anlamıştım.

“Dünya,” dedi Eymir. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi. İç çekerek başımı usulca kaldırdım ve yüzüne baktım. Bana doğru eğildi. “Bana ne olduğunu söyle.”

Burnumu çektim ve konuştum. “Telefonum artık yok.” Beni anlamak istiyormuş gibi yüzüme dikkatlice baktı. Ayaklarımı indirdim ve hıçkırarak suçlayıcı bir şekilde göğsünü ittim. “Eğer gitmek istediğimde izin verseydin, şimdi telefonum olacaktı. Senin de suçun! Beni bıraksaydın, alırdım telefonumu!”

Tek sorun telefon değildi. Her şey sorundu. Hatta herkes... Canım yanıyordu. Hem de çok yanıyordu ama hissetmiyor, bir telefon için hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Gözlerini kısaca kapatıp açtı. Akan gözyaşlarımı elimin tersiyle sertçe sildim. “Kimse inanmıyor bana. Yalancı değilim ben,” dedim yüzümü yere eğerek. Çenemi iki parmağının arasına alarak yüzüne doğru kaldırdı.

“Ben inanıyorum,” dedi gözlerimin içine bakarak. Titrek bir nefes alıp verdim. “Ben inanıyorum, Dünya.”

Kahverenginden siyaha kayan harelerinde yalan yoktu. O bana inanıyordu ama ben söylediğine inanabilecek miydim? “Telefonun için elimden geleni yapacağım,” dediğinde iç çekerek usulca kafa salladım. Eli çenemi okşadı. “Ağlama böyle. Yapma bunu.”

Gözlerimi kaçırdım.

Bana doğru eğildi. “Kucağıma gel,” dediğinde karşı çıkmadan kollarımı boynuna doladım. Beni rahatça kucağına aldı ve arabanın içinden çıkardığında duruşunu dikleştirerek eve doğru yürümeye başladı. İçeri girerken diğer arabalar bahçeye daha yeni geliyordu. Eymir arabayı düşündüğümünden daha hızlı kullanmış olmalıydı.

Asansöre bindik ve sessizliğimizi koruyarak odamıza çıktık. Beni

nazikçe yatağa bıraktı. Çok ağladığım için etkisi hâlâ üzerimdeydi. Zaman zaman iç çekiyor ve titriyordum. Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına itti. Çekinerek sordum. “Seni rezil mi ettim?”

Derin bir nefes aldı ve yatağa, yanıma oturdu. İki elini de yanaklarıma yerleştirerek yüzüme eğildi. Tutuşu oldukça şefkatli hissettiriyordu. Avuçlarının içine kıvrılarak uyumak istiyordum. “Hayır. Asla,” dedi gözümün içine bakarak.

“Kendimi tutamadım, üzgünüm.” Gözleri kısıldı. Dudakları kıvrıldı ve bana sıcacık gülümsedi. O bana gülümseyince kalbim daha az acımaya başlamıştı. Dudaklarını burnuma bastırdığında ona şaşkınca baktım.

“İstediğin her yerde istediğin gibi davran diye ne gerekirse yaparım, Dünya. Bana sadece sorunun ne olduğunu söyle, ben de çözeirim.” Parmakları yanaklarımı sevdi. “İstediğin gibi ağlayabilirsin ama ben gülmeni tercih ederim. Çünkü sen çok güzel gülüyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Sonra dudaklarım kendiliğinden iki yana kıvrıldı. Gözleri gülümsememe kaydı ve içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Başparmağı dudağımın kenarını okşadı.

“Uyumak ister misin?” Başımı iki yana salladım. Saatlerdir onun kucağında uyuduğum için uykum henüz gelmemişti. “Hımm,” diye mırıldandı. Onun bu mırıltılarını duymayı seviyordum. İçime garip bir hoşluk, sıcaklık katıyordu. Çok tatlı bir tınısı vardı. “O zaman gelinliğin için ölçülerini almama ne dersin?”

“Olur,” dedim hiç düşünmeden. Ellerimden tutarak beni yataktan kaldırdı. Odanın ortasına doğru birkaç adım attıktan sonra durdum.

“Bekle burada,” dedi ve kıyafet odasına girdi. Birkaç saniye sonra elinde mezurayla geri gelmişti. Önümde durarak gözlerimin içine baktı. “Bedenine dokunacağım.”

Başımı usulca salladım. “Elbiseyi çıkarayım mı?” diye sordum safça.

“Çıkarırsan başka bir şey ölçmek zorunda kalırız, yavrum.” Yüzüm kızardı. Gülmemek için kendimi çok zor tuttum. Neyden bahsettiğini anlamıştım. Utandığımı fark etmiş gibi keyifle sırıttı. Mezurayı belimden geçirdi önce. Sonra göğüs ölçümü de aldı. Bunu yaparken

yine hımlamıştı. Üstelik bu seferki diğerlerinden farklı olarak arzu doluydu.

Kol, omuz ve kalça ölçülerimi de aldı. “Çizimi görebilir miyim?” diye sordum. O bedenimde ellerini gezdirirken konuşmak pek kolay değildi ama bir şey söylemezsem de bayılacaktım. “Hayır.”

“Nedenmiş?”

Yere eğilerek bacak boyum için mezurayı ayarladı. Ayağımdan karnıma doğru yavaşça uzattı. Başımı eğerek ona baktığımda yumruklarımı sıktım. Tam önümde diz çökmüştü ve tenime çok yakındı. O an sert bir nefes verdi. “Sikeyim, bıraktıracaksın bana bu işi!” dedi sinirle ve ayağa kalktı.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. “Sen herkesin beden ölçüsünü böyle mi alıyorsun?!” Parmak uçlarımda yükselerek yüzüne yaklaştım. “Böyle dokunarak?” Eğer öyleyse çok kötü olurdu çünkü bedenimin her köşesine dokunmuştu neredeyse. Üstelik dokunuşları tahrik edecek kadar yavaştı.

Gülmemek için kendini kastığını gördüm. “Bu karıma özeldi,” dediğinde bir kaşımı sorguyla kaldırarak gözlerinin içine baktım. Parmak uçlarımda yükselmeyi kestim.

“Bu da kocama özel o zaman,” dediğimde merakla yüzüme baktı.

Verdiğim ani kararla ona arkamı döndüm ve tüm saçlarımı ensem-den toplayarak omzumun üzerinden önüme aldım. Sonra elbisenin omzumdaki askılarını indirdim. Elbisenin sırtı zaten açıktı ama böyle tüm dövmem gözüküyordu. Eymir tamamını görmek istediği için tek seferlik, bugün bana fazla iyi davrandığı için izin verecektim.

Kumaşın üzerimden düşmesine izin verdim. Altımda ten rengi bir külot vardı. Kollarımı memelerime götürerek çıplaklığımı kapattım. Yüzünü göremediğim için nasıl bir tepki verdiğini bilmiyordum. İçimde heyecanla can bulan kıvılcım etrafı yakmak için an kolluyordu sanki.

Parmaklarını bel boşluğumda hissettiğimde baştan sonra titredim. Dokunuşu bile bana o kadar farklı duygular hissettiriyordu ki, bu yüzden gözlerimi kapattım ve tüm dikkatimi ona verdim. Parmağı sırtımda, dövmemin üzerinde usulca gezindi. Sırtımdaki tüm çizgileri ezberlemeye çalışıyormuş gibiydi.

“Bu...” derken nefesi enseme çarptı. “Bunun bir üstü yok,” dedi ve dudaklarını enseme bastırdı. Dudaklarını tenimden ayırmadan sol omzuma ilerledi. “Senin de bir üstün yok,” dedi. Islak dudaklarını hissettikçe yere yıkılacakmış gibi hissediyordum. Göğsümden aşağıya bir lav akıyordu. Bacaklarım titredi.

“Tanrıça gibisin.” Dudaklarını, hemen ardından kışkırtıcı dişlerini hissettim tenimde. “Gibisi fazla. Sen tanrıçasın.” Zorlukla yutkundum. Burnunun baskısını da hissettim. Usulca diz çökerken dudaklarını tenimden ayırmıyor, ıslak dokunuşlar bırakarak aşağılara ilerliyordu. Dudakları belimin tam orada, ana dövmenin üstünde durdu ve derin bir nefes çekti içine.

“Nasıl bu kadar güzel olabilirsin?” diye sordu inanamıyormuş gibi. “Aklım almıyor.” Bu durum benim suçummuş gibi dişlerini tenime bastırdı.

“Eymir!” dedim kendimi tutamayarak. Güldüğünü verdiği sert nefesten anladım. “Söyle! Nasıl?”

Altdudağımı ısırdım ve kollarımı memelerime daha fazla bastırdım. Sesiyle bile beni etkileyebiliyordu. “Dövmenin anlamını...” Kuyruksokumumun orayı öptüğünde susmak zorunda kaldım. Sendeledim. Elleri anında belimi kavradı. **Karnıma** uzanan parmakları beni resmen sarhoş etti. Burnunu tenime iyice bastırdı. Aldığı derin nefesi duyabildim.

Yanıyordum. Her tarafım ateş içindeydi. Hafifçe doğruldu ve belimin ortasını öptü. Sonra sırtıma ıslak öpücükler bırakarak enseme doğru çıktı. “Anlat bana dövmeni,” dedi kısık, etkileyici bir tonlamayla. Bana konuşmayı unutturmuşken neyi anlatmamı bekliyordu tam olarak? Nefes almayı bile unutmuştum.

Saniyeler boyunca konuşmadığım için bellimdeki elleri tutuşunu sertleştirdi ve enseme dişlerini geçirdi. Kendimi tutamayarak inledim. “Anlat,” dedi ısırdığı yeri öperken. Sonra aynı yeri diliyle yokladı. Başımı geriye yatırdım. Daha fazlasını istiyordum.

“Eymir...”

“Anlat, Dünya. Seni burada sabaha kadar kıvrandırmamı istemiyorsan anlat.” Titrek bir nefes aldım. Titreyen dudaklarımı birbirinden ayırdım ve konuşmaya çalıştım.

“Sırtımın her yerini kaplayan ağ, içinde olduğumuz ve asla çıkmadığımız dünyayı temsil ediyor.” Yutkundum. Nefesim kesilip duruyordu. Sesim titriyordu. “Oradaki en büyük figür babamı,” dedim gözlerimi kapatarak. Sesli dile getiremiyordum ama sırtımda kocaman bir örümcek vardı. Ön iki ayağı gerdanıma uzanıyordu. “O dünyanın sahibi.” Dudaklarımı ıslattım. “Zambaklar ise abilerimi temsil ediyor. Üç zambak var ve üçü de onun ağına takılı.” Kapalı duran gözlerimi açtım ve karşımdaki duvara geçmişi görüyormuş gibi baktım. “Belimin oradaki komedya ve tragedya maskeleri ise beni.” Daha fazlasını söyleyemeyerek sustum. Ben konuşurken dudaklarını enseme bastırarak beklemiş ve beni dikkatlice dinlemişti.

“Kimin tasarımı?” diye sordu.

“Benim,” dedim buruk bir şekilde gülümseyerek. Bedenimin başka hiçbir yerinde dövme yoktu. Belimde duran elleri karnıma uzandı ve beni kendisine sertçe yasladı. Ayrıntısıyla hissettiğim bedeni tüm günahların üstüme kalmasını dilememe sebep oluyordu.

“İnsan korktuğu şeyi sırtında taşır mı?” diye sordu buğulu bir sesle. Örümceklerden korktuğum doğruydı. Dövmeyi çizerken sürekli tetiklenmişim, bu yüzden de çizimi uzun sürmüştü.

Yutkunarak derin bir nefes aldım. “İnsan en çok korkularını sırtında taşır, Eymir,” diye fısıldadım. Nefesini sertçe enseme verdi. Dudakları tenimde olduğu için gülümsediğini anlayabildim. Saniyelik bir şeydi ama hissetmişim. Geçmişe gitmeyi, orayı konuşmayı istemediğim için konuyu değiştirmek istedim. Canım zamanında çok yanmıştı ve o beni böyle sarmalamışken geçmişim uzakta kalmalıydı.

“Dövmemi beğendin mi?”

“Beğendim,” dedi uğultulu bir sesle. “Tadını aldığımda daha çok beğeneceğim.”

Karnıma bir tekme yemişim gibi hissettim. Bu his can yakıcı değil, can alıcıydı. Bu adam insana her şeyi yaptırabilirdi. Dudaklarını tenimden ayırdı ve çenesini omzuma yaslayarak bana arkadan sarıldı.

Zaten düşmemek için zor durduğumdan kendimi anında göğsüne bıraktım.

“Bu dövme yi sana kim yaptı?” diye sordu, sesinden sezdiğim kıskançlık gülümsememi sağladı.

“Bir dövme ci.” Bedenim onunkine yaslı olduğu için kasıldığını anında anlayabildim.

“Ölmesi gere kecek,” dedi kulağıma.

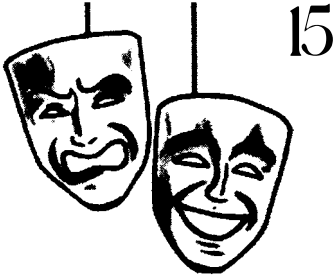
“Ne?”

“Tenine dokunduğu için ölmesi gere kecek.” Kollarını sıkılaştırdı. “Sana dokunan herkes, bunu düşünmeye kalkan herkes ölecek.”

“Tam bir mafya gibi konuştun,” dediğim de nefesini omzuma vererek güldü ve boynuma ıslak bir öpücük bıraktı.

“Çünkü ben mafyayım, *yavrum*.”

15

Sabahın ilk ışıklarında yaprakların üzerinde oluşan kırağılar bana hep çok etkileyici gelmişti. Onlar herhangi bir yağış olayıyla değil, gecenin sabahla birleşirken oluşturduğu yavrularıydı. Çok yaşamaz, gün ilerleyince eriyip giderlerdi. Bir var olup bir yok oluyorlardı. Sabah erken kalktığımda onları görmeyi seviyordum ve uzayan yaz bana iyiden iyiye o görüntüyü özletiyordu.

Daha sabah olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Üsküdar'a, sahil kenarına gelmiştim. Sabah psikoloğa gitmiştim ve iyi geçmeyen bir seans -adamin odasında sadece yedi dakika kalmıştım- sonrası kendimi burada bulmuştum. Bana kötü bir şey söylememişti, sadece sorduğu bir soru duvarların üstüme üstüme gelmesine sebep olmuştu. En küçük şeyden dahi etkilenmek beni yoruyordu. Psikolojik anlamda hiçbir şekilde ilerleme kat edemiyordum. Bir şey oluyor, kalbim sıkışıyor. Bir şey görüyordum, zihnim duraksıyordu. Bir şeye dokunuyordum, bedenim zangır zangır titremeye başlıyordu.

Karnıma çektiğim dizlerime başımı yaslamıştım ve sakince dalgalanan denizi izliyordum. Epeydir burada oturuyordum ve artık sıcak beni çok rahatsız ettiği için kalkmayı düşünüyordum. Ta ki yanımda hissettiğim hareketliliğe kadar... Başımı usulca kaldırıp yanıma baktığımda Oflaz'ı gördüm.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. Gözlerinde meraklı bir bakış vardı. Oflaz'ı görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım.

"Sen nereden çıktın?" dedim meraklı, biraz da afallamış bir sesle.

“Bunu biyolojik olarak mı soruyorsun, canım?” Burnumdan sert bir nefes verdim.

“Hayır, yanıma ne, niye, nasıl, niçin, neden geldiğini soruyorum,” dedim gayet açık bir şekilde yanıt vererek.

“Rahatsız mı ediyorum seni?”

“Hayır, Oflaz. Etmiyorsun.” Tam tersini söylesem hemen kalkıp gidecekmiş gibi baktı. Rahat bir nefes aldı.

“Telefonları açmayınca korumalara sordum, burada olduğunu öğrenince geldim.” Elini cebine attı. “Ve bak sana ne getirdim!” Cebinden çekirdek çıkarmıştı. Oldukça küçük bir ambalajı vardı. Oflaz üst kısmını yırttı ve bana ikram etti. Hiç garipsemeden avuçlarımı birleştirirerek pakete kaldırdım. Biraz döktü.

“Evet, telefonunu neden açmıyorsun bakalım?” Buraya beni sorgulamaya geldiğini düşünsem de bir tarafım yalnızca sohbet etmek amaçlı sorduğunu düşündü.

“Sessize almıştım.”

“Neden?”

“Biraz kafa dinlemek istediğim için,” diye karşılık verdim ve elim döktüğü çekirdekten çitledim. “Sen neden geldin yanıma?” Oflaz’ı en son gece kulübünde görmüştüm. Eymir’le eve geldiğimizi ve sonra ona resmen kendimi sunduğumu anımsadığımda göğsümden aşağıya kayan bir sıcaklık hissettim. Sırtıma öpücükleri kazanmıştı sanki. En ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum.

O gece benden zorlukla ayrılmış ve bana tişörtlerinden birini giydirerek uyumamı istemişti. Uslu bir çocuk gibi sözünü dinleyip yatağa geçmişim ama Eymir aldığı telefon sonrasında fırlayarak odadan da evden de gitmişti. Sabah uyandığımda da onu odada ve evde bulamamıştım. Nehir, Oflaz’la ikisinin birlikte olduğunu söylemişti. Bu konuyu yanımdaki Oflaz’a sormak istesem de yapmadım. Ailesine ve işine karışmak istemiyordum.

“Psikoloğun yanından erken ayrıldığını söyledikleri için merak ettim. Tabii abim de merak etti.” Tüm dikkatim son kurduğu cümleye takıldı. Dünden beri adamdan haber alamıyordum. Ben de onu merak

etmiştim ama aramaya da çekinmiştim. Neden merak ettiğimi sorarsa cevap veremeyeceğimi biliyordum çünkü.

“Ve seni mi gönderdi?”

“Hayır, o gelecekti aslında ama ben gelmek için biraz fazla ısrarcı davranınca herhalde yakasından düşeyim diye izin verdi.” Söylediğine hafifçe güldüm. Birkaç çekirdek daha çitledim. Normalde tükettiğim bir şey değildi ama Oflaz’la olunca sarıyordu. Hem de bana samimiyetini hatırlatıyordu. Daha tanışmadan arkadaş olmuştuk. Terastra birlikte maç izlemiştik. Bana gerçek hissettiren birkaç anıdan birisiydi.

“Abime dedim ki, psikoloğa vereceği parayı bana versin, biz seninle böyle dertleşelim. Nasıl fikir? Hem arada kaçamak yaparız.”

“Abinin bunu onayladığını sanmıyorum.”

“Onaylamadı zaten. Kart herif, asla ince ruhtan anlamıyor.” Güldüm. Aralarındaki iletişimi seviyordum. Alışılmadık ama doğaldı. Böyle onları izlerken içim sıcacık oluyordu. Kan bağları olmasa da bir aileyi izliyormuş gibi hissediyordum.

“Evet, söyle bakalım, neden erken çıktın seanstan?” Omuzlarımı kaldırıp indirdim ve önüme dönerek karşımdaki Kız Kulesi’ne baktım.

“Sana bir şey soracağım,” dedim normalden daha alçak bir ses tonu kullanarak.

“Seni dinliyorum.”

“En son kendini ne zaman mutlu hissettin?” Psikoloğun bana sorduğu soruydu bu. Onunla hep acılarımı, kötü anılarımı konuşacağımı sanıyordum. Bu soru beklenmedikti. *Hem beklenmedik hem de sarsıcı*. Ben en son kendimi ne zaman mutlu hissettiğimi bilmiyordum. Bu farkındalık canımı o kadar yakmıştı ki, dakikalarca konuşamamış, sonra da hiçbir şey söylemeden çıkıp buraya gelmiştim.

“Firuze’nin yanında hep mutlu hissediyorum,” diye cevap verdi Oflaz. Dudaklarıma buruk bir tebessüm kondu. Sevmek güzel bir histi ama sevilmek daha güzeldi. İnsan sevildiğini hissettiğinde mutlu oluyordu. Ben sekiz yıldır sevildiğimi hiç hissedememiştim. Sekiz yıldır hep bir maskeyle gezmiş, etrafa gülücükler saçmışım ama aslında mutlu değildim. *Hem de hiç*.

“Sen?” Sorduğu soru bana yine aynı şeyi hissettirdi. Kalbimi biri elinin içine almıştı ve tüm gücüyle acımasızca sıkıyordu. Acıtıyordu.

“Hatırlamıyorum,” dedim Kız Kulesi’ne bakmaya devam ederken. Üstelik ben kolay kolay unutan bir insan hiç olmamıştım. Bana yapılanı, acıyı, tavırları, bakışları hiç unutmazdım. Her şeyi anımsayan zihnim kendini mutluluklara mı kapatmıştı, yoksa zaten hiç mutlu olmamış mıydı?

“Kız, tanıştığımız günü nasıl unutursun!?” diye yüksek sesle çığdı ve bununla da yetinmeyip bana omuz attı. Gözlerimi kırıştıtarak şaşkınlıkla ona baktım. “Benimle tanıştığın an en mutlu anın olmalı!” Söylediği, asık yüzümü düzeltti ve beni güldürdü. Ancak bana attığı omzu asla sineye çekemezdim, o yüzden ellerimi kaldırarak onu ittim. Beklemediği darbemden dolayı sendeleyerek oturduğu taştan sola doğru düştü. Gözlerim büyüdü. İyi olup olmadığını anlamaya çalışırken düştüğü yerden başını bana çevirerek öyle bir bakış attı ki, ilk kez onun gözlerinde intikam hırsını gördüm. “Yakalarsam seni denize atarım!” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Oturduğum yerden kalktım hemen.

“Yapamazsın öyle bir şey!”

“Yapacağım!”

“Seni kocama söylerim!”

“Kocanı karıştırma!”

“Kocamsız olmaz!”

“Olur, olur! Bak, oluyor!” Üzerime doğru gelmeye başladığında gerçekten kararlı olduğunu anladım ve arkamı dönerek kocaman taşların üstünden geçtim. Kaldırıma adım attığımda ise koşmaya başlamıştım.

“Dünya Hanım, nereye?” diye seslendi korumalardan biri ama ona cevap vermedim çünkü Oflaz peşimden koşuyordu. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Oflaz’ın peşinden de takım elbiseli korumaların koştuğunu gördüm. Bu beni güldürdü. “Dünya’cığım, gelirmisin buraya?! Koşmayı bırak!”

“Sen de beni kovalamayı bırak!”

“Bırakamam!”

“Nedenmiş?”

“Mutluluk kaynağınım çünkü ben! Sen kaçtıkça ben kovalayacağım!” Söylediği beni güldürdü. Önünden geçtiğimiz insanlar durup bize bakıyordu. Bir kadın olarak peşimden dört adamın koşması Türkiye sınırları içinde çok normal karşılanıyor olmalı ki, kimse bir şey söylemiyor, izlemekle yetiniyordu.

“Yakalayamazsın ki!” diye bağırdım ona çocuk gibi.

“Dünya Hanım, lütfen koşmayın, düşeceksiniz!” dedi Atıf. Korumalardan birisiydi. “Düşerseniz Eymir Bey bizi fena yapar, durun!” Bu eklemeyi yapan ise Diyar’dı. Hepsinin ismini biliyor, seslerinden onları tanıyabiliyordum. Psikoloğa gittiğim süreç boyunca üçü de yanımdaydı. Üçüncüsünün ismi Kürşat’tı. O genelde pek konuşmuyordu.

“Oflaz’ı yakalarsanız dururum!” dedim hemen. Oflaz bu söylediğimle birlikte hızlandı, hatta öyle hızlandı ki bir anda yanıma geldi. Yan yana koşmaya başladık. Bu çok sürmedi. Oflaz beni geçti. Arkasından şaşkınlıkla baktım.

Ne?

“Dur!” diye seslendim. “Beni nasıl geçersin!?” Hayır, bunu asla kabul edemezdim. Artık bir yarışın içindeydik ve ben kaybedemedim.

“Bilmiyorum, efendim, koşuyoruz!” diyen Atıf’ın sesini duyduğumda omzumun üzerinden kısaca ona baktım. Koşarken telefonla konuşuyordu. “Dünya Hanım’ın peşinden koşuyoruz!” Kesin Eymir’le konuşuyordu. “Bilmiyorum, efendim! Önce Oflaz Bey, Dünya Hanım’ı kovalıyordu, şimdi Dünya Hanım, Oflaz Bey’i kovalıyor. Biz de ikisini birden kovalıyoruz!”

Önüme döndüm ve arayı epey açan Oflaz’ı gözüme kestirerek hızlandım. Sınırlarımı zorlayarak onu yetiştüğimde bana baktı. Ben de ona baktım ve böylelikle önüme çıkan kişiyi fark edemeyerek sertçe çarptım. Düşeceğimi düşünürken adam kollarımı tuttu ve düşmeme engel oldu. Nefes nefeseyken gözlerimi kaldırarak beni tutan kişiye baktım ve gördüğüm tanıdık çehreyle baştan sona titredim.

Acı öyle ani bir şekilde bedenime sarıldı ki, dudaklarımdan bir çığlık peyda oldu. Hızlıca onu ittim ve geriledim.

Çarptığım adam Özgür'dü. "Dünya?" dedi bana şaşkınlıkla bakarken. Koştuğum için hızlı atan kalbim adrenalinin etkisindeydi. Az önce bedenimde hissettiğim acı hem duygusal hem de fiziksel anlamda karnıma bıçak gibi girmişti.

Gözlerindeki şaşkınlık çekildi ve yerini pişmanlık ile özlem doldurdu. Bana doğru bir adım attığında korkuyla ondan uzaklaştım. "Yaklaşma bana!" Yüzü acıyla buruştu ve başını iki yana salladı.

"Yapma böyle. Konuşalım, abiciğim. Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum ben." Eymir, Atahan'ın dışında ikisini de malikâneye yaklaştırmıyordu.

"Çalışma! Uzak dur benden!" Titrememi kontrol altına almak için yumruklarımı sıktım. Oflaz ben Özgür'e çarptıktan birkaç saniye sonra durmuştu ve yanıma gelerek benim gibi Özgür'e döndü. Omuzlarım dikleşti.

"Beni dinlemelisin. En azından birkaç dakika." Başımı hızlıca iki yana salladım. "Sen beni dinledin mi ki ben seni dinleyeyim!? Ne cüretle benden böyle bir şey istiyorsun?" Gözlerim etrafı taradı. Asıl korkum Kayahan'ın da buralarda olmasıydı. Onu görmek istemiyordum. Hayır, ikisini de görmek istemiyordum.

"Bak, hatalıyız, biliyorum ama böyle kaçarak olmaz! Nereye kadar buna devam edeceksin?" Bir yanıştan dönmemi istiyormuş gibiydi. Hızlı nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı. Kendimi savunmasız hissediyordum ama bu geri adım atacağım anlamına gelmiyordu.

Özgür'ü baştan sona inceledim. O kendine bakan, uzaktan onu gören kişinin bile zengin olduğunu ilk bakışta anlaşılacak tarzı gitmiş ve basit bir pantolon ile tişört giymişti. Gözlerinin altı mor, içi ise kırmızıydı. Saçları için saatlerce aynanın karşısında uğraşırdı normalde ama o özen gösterdiği tutamlar şimdi karman çormandı. Üstelik Özgür sakal bırakmazdı ama artık sakalı vardı. Uzun zamandır tıraş olmadığı anlaşılıyordu.

"Benim hayatımda bir yerin yok senin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ne senin ne de Kayahan'ın. İkiniz de Allah'ınızdan bulun!

Yaşadığım acının bin katını yaşayın!” Zamanı geldiğinde benden de bulacaklardı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Dünya, biz senin abileriniz!” dediğinde söylediğine güldüm.

“Abi olduğunuz şimdi mi aklına geldi!? Beni satarken neredeydi beş para etmeyen abiliğin? Sana yalvardım ben be! Sen ne yaptın?” Sert bir nefes aldım. “Söyle! Ne yaptın?”

Gözlerini sıkıca kapattı ve ellerini saçlarına götürerek çekiştirdi. Ona acıyarak baktım. “Ben söyleyeyim, Özgür, hiçbir şey yapmadın.”

“Dünya, özür dilerim!”

Üzerime toprak atmıştı. Şimdi de gelmiş, özür diliyordu. Bir cinayetti bu. Ruhumu katletmişlerdi. Hislerimi katletmişlerdi. Beni nefessiz bırakmışlardı. Şimdi gelmiş, özür diliyordu. Ona daha fazla bakmaya katlanamıyordum. Buradan gitmek istiyordum.

Kısaca Oflaz’a baktığımda beni anlayarak usulca kafa salladı. Olduğum yerde döneceğim sırada Özgür hızlı adımlarla üzerime geldi. “Dur, gitme!” Aniden bana yaklaşması tüm savunma mekanizmamı yerle bir etti. Yine de bana dokunmadan önce hareket etmeyi başardım ve Oflaz’ın arkasına geçtim. Özgür bu yaptığımdan dolayı bana şaşırarak baktı. Neye şaşıyordu ki? Gözlerimde kendi yarattıkları korku vardı. Bana dokunmalarını istemiyordum. Canımı acıtıyordu bu.

“Dünya...” dedi ve sonra zorlukla yutkundu. “Lütfen, konuşalım.” Elini bana doğru kaldırdı ancak Oflaz Özgür’ü sertçe itti.

“Sakin, aklından geçirme!”

Özgür’ün öfkелendiğini görebildim. Nitekim onu tanıyordum. Aramızdaki en fevri insandı. “Abisiyim lan ben onun!” diye bağırdığında Oflaz ona sakince yanıt verdi.

“Senin abiliğini sikeyim! Yüz karası.”

Özgür’ün çenesi kasıldı. Sonraki hareketini tahmin edebildim, o yüzden tetikte bekleyen korumalara döndüm. Özgür’ün biyolojik olarak ağabeyim olduğunu bildikleri için ben söyleyene kadar karışmak istememiş olmalıydı ama hepsi hazırda bekliyordu.

“Uzaklaştırm Özgür’ü!” dediğimde ikisi harekete geçti. Özgür şiddet yanlısı bir insandı ve bunu göstermekten hiçbir zaman çe-

kinmezdi. Oflaz'ın yakasına yapıştığı saniyelerde korumalar onu Oflaz'dan ayırarak geriye gitmesini sağladı. "Bırakın lan!" diyerek Atıf'a yumruk attığında endişe tüm zihnimi kapladı.

Oflaz, bana döndü ve kolumdan tutarak kendisine çevirip omzuma kolunu attı. "Hadi gidelim, buranın havası kaçtı." Arkama bakmak için başımı çevireceğim sırada omzumdaki kolunu sıkılaştırarak beni daha fazla kendine yasladı. "Hadi kız! Yürü! Daha gidip gelinlik provası yapacağız. Uğraştığımız işlere bak!"

"Ama, Oflaz..."

"Ama denmez Oflaz'a!"

"Of o zaman!" diye sesimi yükselttim fakat arkama dönmeye kalkmadım. Adımlarına ayak uydurdum. Koştuğumuz için arabanın park edildiği yere yürümek zorundaydık. Yürümek sorun değildi ama aklım arkamda kalmıştı. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken duyduğum kavga sesleri daha fazla ilerlememe engel oldu. Durdum. Dönüp arkama bakmayacaktım. Bunu hak etmiyordu. Üç kişiye karşı tek başıyındı. Belki de canını yakacaklardı. Dönüp onlara engel olmak istedi kalbim ama zihnim karşı çıktı.

Canının yanmasına değil, bana yaptıklarına da değil, o an en çok arkamı dönüp Özgür'e gidememek yaktı beni. Bana kendilerine karşı acımasız olmayı öğretmişlerdi. Canımı yaka yaka, bir kez bile arkalarına bakmayarak öğretmişlerdi. Susarak, hiçbir şey yapmayarak öğretmişti.

Ahdım olsun, canınız benim gibi kavrulsun!

Yürümeye devam ettim. Bunu yaparken Oflaz'ın omzuma attığı kolunu itmiştim. Kimsenin kollarının altında korunmaya ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu. Olmamalıydı. Sekiz yıldır yalnızlıkla yıkanmıştı ruhum. Alışkındım. Yalnız kalmaya alışkındım.

Yumruklarımı sıkarak hızlı adımlarla arabanın olduğu yere yürüdüm. Oflaz da hemen arkamdan geliyordu. Aracın yanına gidene kadar konuşmadı. "Benim arabamla gidelim," dedi bana birkaç araç ıleriye park edilmiş beyaz, lüks arabayı göstererek. Sadece kafa salladım ve oraya yürüdüm. Oflaz uzaktan kilidi açtı. Böylelikle beklemek zorunda kalmadan yolcu koltuğuna oturdum.

Oflaz da yerine oturdu ve arabayı çalıştırarak yola çıktı. Kollarımı kendime dolayarak sıcak havaya rağmen üşüyen bedenimi ısıtmaya çalıştım. Hiçbir şey düşünmemek için önümüzdeki arabaların plakalarından şehirlerini tahmin ediyordum. Uzun zamandır Türkiye’de olmadığım için plaka numaralarını unutmuştum. Bu beni birkaç dakika oyalasa da bir süre sonra işe yaramamaya başladı. Zaten Oflaz da daha fazla sessizliğini koruyamadı.

“Gitmek istediğin bir yer var mı?” Başımı iki yana salladım. Gidebileceğim, benim diyebileceğim hiçbir yer yoktu ki.

“Malikâneye gidelim,” dedim sessizce. Neredeyse beş ay sonra bir daha içine giremeyeceğim odama gitmek ve yorganı üzerime çekerek uyumak istiyordum. Alışmamam gerektiğini kendime binlerce kez hatırlatmıştım ama içten içe alıştığımı da biliyordum. Eve veya odaya değil, Eymir’e...

“Su içmek ister misin?”

“Hayır.”

“Peki şarkı dinlemeye ne dersin?”

“İstemiyorum.”

“O zaman belki bana şarkı söyleyebilirsin?” Omzumun üzerinden ona baktım. Benimle konuşmaya çalışıyordu. Sorusunu cevaplamadım ama ona istediğini vermek için bir şey sordum. “Kardeşin var mı?” Gerçi onların bir sürü kardeşi vardı fakat yine de bunu ondan duymak istiyordum.

“Var.” Beklediğim cevapla başımı usulca salladım.

“Eğer kardeşin canın gibi sevdiğin kadını vursaydı onu satar mıydın?” Sadece merak etmiştim. Belki Kayahan’ı anlayabilirdim bu şekilde. Düğününde sevdiği kadın vurulmuştu. Acı çekiyor olmalıydı.

“Kendimi satarım, kardeşimi yine satmam,” dedi Oflaz keskin bir netlikle. Böylelikle kafamda kurduğum senaryo boşa çıktı. Kayahan’ın canı ne kadar yansa da bu yaptığı kabul edilemezdi. Beni vursaydı bile onu bir şekilde anlardım. *Yemin ederim.*

Kayahan benim ruhumu parçalamayı seçmişti. Oflaz bana numarayı vermeseydi ve ben de Eymir’i aramasaydım, o evde sadece fiziki bir acı çekmekle kalmayacaktım. Kayahan -kendi öz abim- beni hiçe

saymıştı. Bir kadına yapılabilecek en kötü şeyi yapmıştı. Beni kurtarmasalar dı rızam olmadan bedenime istedikleri her şeyi yapacaklardı.

“Peki kardeşin gerçekten böyle bir şey yapsaydı, ona nasıl tepki verirdin?”

“Bir bildiği vardır derdim.”

“Ne yani, sevdiğin kadın vurulduğu için üzülmey miydin?”

“Üzülürdüm. Ama ben sevdiğim kadını ne kadar tanıyorum ki, değil mi? Yıllarımı birlikte geçirdiğim kardeşimi kimseye tercih etmem. Kimse için kardeşimi harcamam. Suçlu kardeşim bile olsa.”

Burnumdan sert bir nefes verdim. Benim ağabeylerim beni harcamışlardı. Canımı en çok yakan ise tüm bu yaşadıklarımın hiçbir anlamının olmamasıydı. Yelda’yı ben vursaydım, o zaman bir nedenim olurdu. Tutunabileceğim bir şey olurdu. Yoktu. Benim hiçbir şeyim yoktu.

Oflaz’a kısaca baktım. O farkında değildi ama bir şeyi fark etmemi sağlamıştı. Eymir, Oflaz, Nehir, Tayanç ve tanışmadığım Firuze ile Toros... Onlar birbirlerini kardeş biliyordu. Birbirleri için her şeyi yapabilirlerdi. Kardeşleri için herkesi harcayabilirlerdi. Oflaz’ın da söylediği gibi, suç kardeşlerinde olsa bile seçimleri yine onlardan yana olurdu.

Henüz Eymir’in ailesini tanıma fırsatım olmamıştı ama bence bu beşli de onun ailesinin içindeydi ve eğer onlara karşı bir yanlış yaparsam, kimi seçeceğini anlamıştım. Onlar bana bir yanlış yapacak olsa, seçilen kişi yine aynı taraf olacaktı. Kimsenin ilk tercihi olmadığını zaten biliyordum. Sadece bunun tekrar tekrar farkına varmak yıpratıyordu. Eymir beni hiçbir zaman seçmeyecekti. Haddim değildi lakin bu gerçek beni çok üzdü. Hem de olması gerekenden daha çok... Neredeyse ağlamama sebep olacak kadar...

Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yasladım. Keşke şu an dünya dursaydı. Kıyamet kopsaydı ve herkes ölseydi. İçimdeki nefret herkesin ölmesini isteyecek kadar büyümüşü. Bu tehlikeli hissettiriyordu.

“Dünya?” Gözlerimi açmadım ama Oflaz’ı dinlediğime dair bir mırıltı çıkardım. “Bunu daha önce sana sormaya gerek duymamıştım ama merak ediyorum,” dedi, sonra derin bir nefes aldığını duydum.

“Yelda’yı sen vurmadın, buna neredeyse eminim aslında ama senden duymak istiyorum.”

Omuz silktilim. “Artık ne fark eder ki?”

“Çok şey fark eder.”

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. “Ben yapmadım,” dedim sessizce. Artık yapmadığım bir şeyi söylerken bile utanmışımı hissediyordum. Çünkü kendimi haklı çıkarmaya çalışmak ve her defasında başarısız olmak canımı yakıyordu. “Keşke yapsaydım,” diye ekledim. Bu en büyük pişmanlıklarımın biriydi. *Keşke onu ben vursaydım, keşke gözünün içine bakarak o tetiği ben çekseydim.*

Oflaz başka bir şey sormadı. Ben de her zaman yaptığımı yaptım. Uykuya sığındım. Karanlık, zihnime dişlerini geçirdi ve bilincimi içine çekti. Kendime yeniden geldiğimde bedenimde yabancı dokunuşlar hissediyordum. Gözlerimi hızlıca açarak bana dokunanı ittiğimde aynı zamanda dudaklarımdan küçük bir çığlık da kaçmıştı.

“Yavrum, sakın ol. Benim.” Gözlerimi kırpıştırarak sesinden tanıdığım Eymir’e baktım. Hâlâ arabanın koltuğundaydım ve o kapıyı açıp üzerime doğru eğilmişti. Malikâneye gelmiştik. Oflaz arabada değildi. Eymir gözlerimi dikkatlice inceledikten sonra elini yanağıma yerleştirdi. “Sorun ne?”

Derin bir nefes alıp verdikten sonra kendime gelmeye çalıştım. “Sorun yok,” dedim hafifçe.

“Yalancı Köstebek.” Başka bir şey demeden ellerinden birini dizlerimin altından, diğerini de belimden geçirdi. “Sarıl kocana.”

“Yürüyebilirim,” dedim isteksizce. Hep beni taşıyordu, bunu çok seviyordum ama sıkılmasından korkuyordum.

“Yürüyebileceğini biliyorum. Koca sözü dinle şimdi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ellerimi kaldırıp boynuna doladığımda beni gövdesine çekerek kucakladı ve arabadan çıkardı.

Eve dönerek yürümeye başladığında kısaca etrafa bakındım. Korumalara film gibi bir manzara izletiyorduk resmen. Bazılarının yüzünde sırtış görebiliyordum. “Telefon açmamak ne oluyor tam olarak, bana söyler misin?” diye sordu o sırada Eymir kızarcasına.

“Sessize almıştım.”

“Alamazsın. Ben seni aradığımda o telefonu açacaksın.”

“Açmasam bile zaten arayıp korumalara soruyorsun.”

“Bu sözlerden beni bilerek mi uğraştırdığını anlamalıyım?”

“Seni uğraştırmıyorum. Sadece onları her adımımı takip etmeleri için peşime taktın ve merak edilecek bir şey olmuyor. Üsküdar’a gidiyorum, başka bir yere gitmiyorum. Zaten gidersem anında sana haber verirler.”

“Haber vermelerine gerek kalmadan bana sen haber ver,” dediğinde omuz silktilim.

“Sen de bana haber vermiyorsun. Ben bir şey diyor muyum?”

“Neyi haber vermemişim sana?”

“Dünden beri yoksun.”

“Beni merak mı ettin?”

“Evet.” Boğazımı temizledim. “Hayır,” dedim hemen ardından. Beni daha sıkı tuttu ve hafifçe kulağıma eğildi.

“Yalancı Köstebek.” İkinci kere aynı şeyi söylüyordu. Kaşlarını çatıldı. Ona herhangi bir şey söylemedim ve başımı omzuna yaslayarak susmayı tercih ettim. Sessiz kalmama şaşırmış olmalı ki, adımları duraksadı ve yüzüme merakla baktı. Sonra sert bir nefes alarak yürümeye devam etti. Asansöre girerek düğmeye zorlanmadan bastı.

“Kim kıstı senin sesini?” diye sordu o sırada bana.

“Kimsenin sesimi kıstığı yok.”

“Bana yalan söylemeyi kes.”

“Yalan söylemiyorum, sadece mutsuzum. Mutsuz olduğumda konuşmak istemiyorum.”

“Neden mutsuzsun?” Konuşmak istemediğimi söylüyordum ama o sorular sorup duruyordu. Asıl kötü olan ise benim sorduğu sorulara cevap verme isteğimdi.

“Özgür’le karşılaştım.” Bedeninin kasıldığını hissettim.

“O piçin senin yanına yaklaşması yasak. Ne demek karşılaştınız?”

“Koşuyordum, ona çarptım. Konuşmaya başladığımız için korumalar araya girmedi.” Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra sordu.

“Ne konuştunuz?”

“Onu dinlememi istedi.”

“Sen ne dedin?”

“Dinlemeyeceğimi söyledim.”

“Aferin sana,” dediğinde dudaklarım kendiliğinden iki yana kıvrıldı. Kollarımı sıkılaştırarak yüzümü tamamen boynuna gömdüm.

“Biliyor musun, ben küçükken en çok Özgür’le kavga ederdim.”

“Neden?”

“Yaşımız birbirine yakın olduğu için sanırım. Kavgalarımız can yakıcı olmazdı. Yine de bazen canımı yaktığını söylerdim ve onu Atahan’a şikâyet ederdim. Atahan, Özgür’e kızardı. Kayahan da Atahan, Özgür’e kızdığı için Atahan’a kızardı ve sonra da ortalığı karıştırdığını söylerdi. Sonra ben ağlardım ve Kayahan bir şekilde gönlümü alır, Özgür’le birbirimizden özür dilememizi isterdi.” Buruk bir tebessüm ettim. “Bugün benden özür diledi,” dedim gözlerim dolarken. “Ama bu sefer affetmedim.” Bir daha hiç affetmeyecektim.

Kolları sıkılaştı. Gözlerimi kapattım ve göğsüme yük gibi binmiş gerçekler karşısında yalnızca bekledim. Bekledim. Biliyordum artık. Zaman geçmeden içimdeki acı da geçmeyecekti.

Odaya geldiğimizi yoğunlaşan kokusundan anladım. Ancak artık eskisi kadar keskin değildi. Benim parfümüm onun kokusuna karışmıştı. “Ben buradan gittiğimde geride bir şey kalacak,” dedim sessizce. Eymir ne olduğunu sormadı. Buna rağmen ben konuşmaya devam ettim. “Kokum seninkine karışmış. Fark ettin mi?”

Beni nazikçe yatağa bıraktı ve hafifçe geri çekilerek yüzüme baktı. “Sadece kokun mu?” diye sorduğunda ona öylece baktım. Başka neyim karışabilirdi ki? Bakışlarımdan olsa gerek, hafif bir tebessüm etti. “Seninle bir anlaşma yapalım mı?” diye sorduğunda gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Yine mi anlaşma?”

Güldü. “Öyle bir anlaşma değil.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Dört gün sonra düğünümüz olacak, biliyorsun.” Biliyordum. “Organizasyonu sen yapmak ister misin?” Gözlerim hafifçe büyüdü.

“Bahçedeki düğün alanının organizasyonunu mu?”

“Aynen öyle.” Gözlerimi kırıştırdım. Bu çok büyük bir olaydı.

Hem de çok. Karşımdaki adam normal birisi değildi ki. Bir tasarımcıydı. Sıradan bir tasarımcı da değildi. Dünyaca ün salmış bir adamdı.

“Ama ya beğenmezsen?”

“O zaman beğenmemi sağla.” Ona birkaç saniye baktım. Aslında organizasyon işlerini çok seviyordum. Tiyatro sahnesinde de çoğu zaman dekor ve kostümle ilgilenirdim, bu beni mutlu ederdi. Sürekli bir uğraş içinde olmak ve zihnimi meşgul etmek bana iyi gelirdi.

“Tamam, yaparım. Ama bu nasıl bir anlaşma olacak ki?”

“Sen kafanı dağıtacaksın, ben de bu tür işlerle uğraşmak zorunda kalmayacağım.” Elimi kaldırarak ona uzattım. Kısa bir bakış attı ve kıvrılan dudaklarıyla birlikte elimi kavradı.

“Anlaştık.” Uzun zaman sonra bir şeyler yapacak olmak beni heyecandırmıştı. Hem de bu öyle basit bir şey değildi. Kendi düşünümündü. Eymir Valen’in malikânesinde gerçekleşecek, sahte düşünüm...

“Adamlarını kullanabilir miyim?” diye sordum hızlıca. Tek başına yapılacak bir şey değildi. Fikirler benden çıkacak olsa bile fazlasıyla yardıma ihtiyacım olacaktı.

“İstediğin herkesi, her şeyi kullanabilirsin,” dediğinde genişçe gülümsedim. Bir anda ayağa kalktığım için gövdem ona çarptı ama umursayacak halde değildim.

“Hemen başlamam gerekiyor. Dört güne nasıl yetişecek onca şey? Aman Allah’ım! Kafamdan bin bir farklı tema geçiyor.” Halime güldü.

“Anlaşmanın içinde kendine zarar vermek yok. Eğer öyle bir şey fark edersem, elinden alırım her şeyi.”

Yüzümü kaldırarak ona baktım. “Ama ben acı hissetmiyorum! Haksızlık bu yaptığın!”

“Değil. Kendine dikkat edeceksin.” Derin bir nefes alıp verdim.

“Tamam.” İstemesem de kabul etmişim. Usulca kafa salladı. “Güzel.” Genişçe gülümsedim. Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Yanılmıyorsa mutlu olayım diye yapıyordu. Özgür meselesini düşünmeyeyim diye... Yoksa bu kadar büyük bir organizasyonu bana verecek bir insan değildi. Fazlasıyla mükemmeliyetçi olmalıydı.

İnternette Eymir'i biraz araştırmıştım. Yılda bir kez Amerika'da ve bir kez de Türkiye'de defilesi oluyordu. Defileye gelen insanlar o kadar ünlüydü ki, haberleri okudukça ağzım açık kalıyordu. Markası çok ön plandaydı ama defilelerinde asla boy göstermiyordu. Haberlerin hiçbirinde Eymir'in yüzünü görmemiştim. Sadece belirli global sitede işiyle ilgili birkaç röportajı vardı. Bunlar da yüksek ihtimalle Selin'in ayarladığı şeylerdi. Röportajı o vermiş gibi görünüyordu ama okuduğum kelimeler hiç de onu yansıtmıyordu. Medyada zengin, iyi yürekli, işinde çok başarılı bir adamın profili çizilmişti. Gerçi bunlar yalan değildi ama sonuçta onun herkesten sakladığı bir yeraltı dünyası vardı. Polis bu kadar başarılı bir imaj çizen adamın mafya olduğuna inanmazdı. Eymir'i sadece okuduklarımdan tanısaydım, ben de inanmazdım.

"Ne düşünüyorsun öyle yüzüme bakarak?" diye sorduğunda boğazımı temizleyerek düşünmeyi kestim. "Hiçbir şey."

Bir kaşını kaldırdı. Soru soracağını anladığımda önünden çekildim ve koşturarak kapıya gittim. "Ben gidiyorum, iş yapacağım. Beni meşgul etme," dedim odadan çıkmadan önce. Arkamdan fısıltıyla bir şey söyledi ama duydum. "Meşguliyetini yesinler senin," demişti. Yüzümde geniş bir gülümseme peyda oldu.

Asansör kullanmayı tercih etmeyerek merdivenlere yöneldim ve seke seke inmeye başladım. İkinci kata geldiğimde Tayanç'ı görmemle adımlarım durdu. Alttaki merdivenlerden çıkıyordu. Heyecanlı adımlarım duraksadı ve yüzümdeki gülümseme de anında silindi. Onu evde görmemeye alışmıştım, ne diye gelmişti ki şimdi?

Konuşacağını fark ettiğim an duraksamış adımlarımı hızlandırarak ikinci kattaki koridora döndüm. "Dünya?" diye seslendi arkamdan ama duymazdan geldim. Sinirlenmiş olmalı ki hemen laf atmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?"

Bu adamın bana hırsız muamelesi yapması canımı sıkıyordu. Daha önce burada kankası Selin'e yakalanmıştım. Herhalde yine bir şey yapmamdan şüpheleniyordu. Ancak hiç umursamamayı seçtim. Seçimlerime saygı göstermediğini ilk saniyeden belli ederek arkamdan gelmeye başladı. Daha fazla sessiz kalamayarak yüzümü ona

çevirdim. “Beni takip etmeyi kes! Nereye gideceğimi sana soracak değilim!”

Kaşlarını çattı. “Seni takip etmiyorum! Odama gidiyorum!” diye çıkıştığında ona kötü kötü baktım. Evet, bildiğim kadarıyla onun odası da bu kattaydı. Oflaz bana evdeki birçok yeri göstermişti. İkinci katta Nehir’in, Oflaz’ın, Tayanç’ın, Toros’un ve Firuze’nin odaları vardı. Hatta öğrenmiştim ki, benim buraya ilk geldiğimde kaldığım oda Firuze’ye aitti. Bunları düşünmeyi bırakarak son kez Tayanç’a öldürecek gibi baktım. Saçlarımı savurarak yoluma döndüm ve Oflaz’ın odasına doğru yürüdüm.

Şimdi odaklanmam gereken şey organizasyondur. Arkamdaki Tayanç’ı gerçek anlamda yok saydım ve eski neşeme dönerek Oflaz’ın kapısını yumrukladım. Normalde onun gibi destursuz odasına girmek de aklımdan geçmemiş değildi. İçeriden sesi duyuldu. “Kimsen git, işim var!”

Kaşlarım çatıldı ve kapıyı tekrar yumrukladım. “Tayanç, eğer sensen hiç uğraşamam seninle! Zihnimi ve beni rahat bırak!” dedi bağırarak. Tayanç bunu duymuş olmalıydı ki homurdandı.

“Benim, Dünya. Rahatsız ediyorsam gideyim o zaman,” dedim alınmış bir tonlamayla. Birkaç saniye geçmeden kilit sesi duyuldu ve Oflaz kapıyı sonuna kadar açtı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu hemen bana. Ona cevap vermek yerine kapının kilit kısmına baktım ve birkaç adım geri çekildim. “Yok,” dedim gözlerimi kilitten ayırmak için kendimi zorlarken. “Müsait miydin?”

“Sana hep müsaitim, kız,” dedi bana göz kırparak. Söylediği beni mutlu etti ama aklıma takıldığı için bambaşka bir şey sordum. “Neden kapını kilitliyorsun?” Gözleri kısa bir süre bende kaldı, ardından arkama kaydı. “Şu adam girmesin diye.” Tayanç kendi odasının önündeydi ama girmeyi tercih etmemişti.

Oflaz hafiften bana doğru eğildi. “Âşık bu bana. Beni pis emelleri için kullanmaya çalışıyor.”

“Lan ne diyorsun? Doğru konuş!” diye araya girdi Tayanç. Oflaz pis pis sırıtmakla yetindi.

“Sinek vızıldıyor, duyuyor musun?” Sorusuna kıs kıs güldüm. O da gülerek derin bir nefes aldı. “Sen iyi misin?” Cevap vermeden başka bir şey söyledi. “Kocanı görünce yüzünde güller açmış gerçi ama.”

Biraz öyle olmuştu. Eymir bana iyi geliyordu. “Biliyor musun, ben düğünün organizasyonunu yapacağım,” dedim büyük bir heyecanla. Şaşırdı ama tatlı bir ilgisi de vardı.

“Ve?”

“Bana yardım eder misin diyecektim.”

“Sorman hata, elbette edeceğim.” Kendime engel olamayarak ufak bir alkış tuttum. Oflaz ellerime baktı ve tebessüm etti. O sırada Tayanç’ın boğazını temizlediğini duydum.

“Ben de ederim,” dedi ağzının içinde homurdanarak. “Yardım yani.”

Omzumun üzerinden bakarak onunla göz göze geldim. O an bakışımı ani nefret бүrүdү. “İstemem! Uzak dur benden!”

“Kızım, özür diledik ya!”

“Git, bir ağacı kes ve sonra da özür dile! Eski haline gelirse özrünü kabul ederim!” Söylediğimle duraksadı.

“Aferin, sakın yüz verme buna,” dedi Oflaz. Başımı hızlıca sallayarak onu onayladım.

“Ya sabır! Delireceğim!” diye çıkıştı Tayanç ve odasına girerek kapıyı çarpıp kapattı.

Tayanç’ı tanıdığımdan beri hiç sevmemiştim ve o hep böyleyse, Allah onu uzun süre tanıyanlara kolaylık versin diyebilirdim. Çekilecek bir insan değildi. Ayrıca gördüğüm kadarıyla da çoğu zaman agresifti. Sadece bana karşı değil, evdekilere karşı da öyleydi.

“Ee, nereden başlıyoruz?” diyen Oflaz’a döndüm. Sorusuna cevap vermedim.

“Ben ona çok mu kötü davranıyorum?” Kimden bahsettiğimi anladı. Yanaşarak beni kolunun altına aldı ve birlikte yürümeye başladık.

“Hayır, sen fazla iyisin.” Hangi konuda iyiydim ki? Hayatımda yapmadıklarımın bile cezalandırıldığım için zihnim otomatik olarak bir hata arıyordu. Tayanç’ın bana karşı bu kadar nefret dolu olması-

nın başka açıklaması olamazdı çünkü. “Düşünme o salağı. Değmez.” Gözlerimi kırptırdım.

“Kardeşlerinin hep yanında olacağını söylemiştin bana, hata yap-salar bile. Kardeşinin tarafını tutmam gerekmiyor mu?”

“Zaten kardeşimin tarafını tutuyorum,” dedi bana. Adımlarım du-raksadı. Yüzümü kaldırarak ona baktım. Beni kardeşi olarak mı gö-rüyordu? Onunla tanışalı, otelden itibaren sayarsak iki ay bile olma-mıştı. Bu kadar kısa zamanda yıllardır tanıdığı adama karşılık benim tarafımda mı yer alıyordu yani?

Dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istedim. Kendi ağabeylerim-den bile görmediğim bir ilgi görüyordum. “Niye çipil çipil bakıyor-sun bana?” Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi kaçırdım.

“Ben bir kocamın yanına gidip geleceğim,” diyerek kolunun altın-dan çıkıp merdivenlere ilerledim. Arkamdan seslendi.

“Aşağıda bekliyorum seni.”

“Tamam, bekle beni.” Adımlarımı hızlandırıp kaldığımız kata çık-tım ve odaya girdim. Ama ne yazık ki odada değildi. Asansörle insey-di sesten fark ederdim. Bu katta olmalıydı. Burnumu çekip odadan çıktım ve karşıdaki odanın önüne geçtim. Burası onun çalışma oda-sıydı ve girmemin yasak olduğu bir yerdi. Daha önce eve saldırdıkları an girmiştim ancak o zaman fazla telaşlı olduğum için etrafıma hiç bakamamıştım. Kapıyı sessizce tıklattım. “Eymir?” diye seslendim. Sesim oldukça kısıktı. Açmasını istiyordum ama açmazsa da üste-lemeyecektim. İçeriden ses gelmediğinde omuzlarım düştü. Kapıya biraz daha yanaştım. Neredeyse alnım değecekti. “Burada değilsen gideyim o zaman.” Kulağımı kapıya yasladım. “Burada değil misin?”

“Kiminle konuşuyorsun sen orada?” İrkilerek sağ tarafa baktığım-da Eymir’le göz göze geldim. Hemen kapıdan uzaklaşarak bedenimi ona çevirdim.

“Şey, seninle.” Bana doğru yürümeye başladı.

“Ben buradayım.”

“İçeridesin sandım.”

“İçeride olsam karşılık verirdim.” Tam önümde durduğunda başı-mı kaldırarak yüzüne baktım. Eli o an aniden çenemi kavradı. Eğile-

rek dikkatle gözlerimin içine baktı. “Ne oldu?” Çatık kaşlarla sorduğu için söylemekten vazgeçip omuz silktim.

“Olmadı bir şey.”

“Ne demek olmadı, Dünya? Gözlerin kıpkırmızı.”

“Evet, ağlayacaktım biraz. Ondan.” Bakışları yumuşadı. Siyaha kayan kahverengi gözlerinin içinde bir deniz vardı da bir anda sanki ehlileşmiş, dalgalarını durdurmuştu.

“Sorun ne?” Burnumu çektim. Sesi artık yumuşacıktı. Kırılmış bir kemiği birleştirmeye çalışıyormuş gibi hissetsem de geri adım atmadım.

“Ofaz bana bir şey söyledi.” Kaşları anında çatıldı.

“Ne söyledi o it sana?!”

“Kötü bir şey söylemedi. Kardeşiymişim ben onun.” Kızsa mı, aferin mi dese bilemiyormuş gibi baktı bana.

“Ee?”

“Şey...”

“Ne?”

“O beni bir yere kilitlemez, değil mi?” Öyle sert bir nefes aldı ki sesini duydum. Yutkunduğunda âdemelması boynu boyunca kayd. Gözleri benimkileri okşuyormuş gibi kısıldı.

“Kilitlemez,” dedi net bir şekilde. “Ofaz’a güvenebilirsin.” Başımı aşağı yukarı salladım.

“Tamam o zaman,” dedim ve gitmek için arkamı döndüm. Ancak o an bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. Gövdem göğsüne çarptığında nefes alamadım.

Eli bir yılan gibi boğazımı sardı. Tutuşu tehditkâr değil, sahip leniciydi. “Bu travmanın sebebi Kayahan ve Özgür mü?” Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“Evet,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. Gözlerini kısaca kapattı.

“Ne zamandan beri seni bir yere kilitliyorlar?” Gözlerini açmadan sorduğu soruya cevap vermek için düşündüm. Aslında yeni bir şey değildi. Sekiz yıl olmuştu. Beni İngiltere’ye hapsedmişlerdi. Belki somut bir şey değildi ama aslında o zamandan beri üzerimde kilit vardı benim.

“Otelinden ayrıldığıım günden beri.”

Çenesi kasıldı. Kapalı gözlerini açtığıında korktuğum için geri çekilmek istedim. Ancak buna gerek kalmadan bakışlarını düzeltti. O sert ifadesi öyle çabuk toparlandı ve yok oldu ki şaşırdım. Boğazımdaki elini oradan çekerek önüme gelmiş saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bana başka söylemek istediğın bir şey var mı?”

“I-ıh. Bu kadardı.” Başını usulca salladı.

“Öyleyse git ve Oflaz’la oyna.”

“Ne yapayım?”

Soruma cevap vermek yerine hafifçe gülümsemeyi seçti. “Organizasyon olayında senden büyük bir şey bekliyorum,” dedi. “Hem de çok büyük bir şey. Beklentilerimi ne derecede karşılayacaksın acaba?” Kendine sorduğu soruya cevap verdim.

“Daha da iyisini yapacağım. Görürsün.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum ama burada böyle dikilerek zaman kaybediyorsun.”

“Ben gidiyordum. Sen tutup çektin.”

“Ne var yani? Karımın yüzünü görmek istemiş olabilirim.” Moralim yerine geldi ve gülümsedim. Parmak uçlarımda yükselerek yüzümü resmen gözlerine sokmak için çabaladım. “Güzel mi yüzüm?” Olmayan mesafeden dikkatlice çehremi inceledi. Sonra iç çekti. Merakla cevabını beklerken bambaşka bir şey söyledi. “Geri çekilmezsen öperim seni.” Gözlerim büyüdü. Tok sesi heyecanlanmamı sağlamıştı. Sırtımda gezinen dudaklarının benimkilerin üzerinde nasıl duracağını merak ettim. Bunu bana nasıl hissettireceğini merak ettim. O an beni gerçekten öpmesini istedim.

Tüm bunlara rağmen geri çekildim. “Soruma cevap ver. Güzel mi yüzüm?” dedim vazgeçmeden.

“Güzel, Dünya.” Kalbim hızlandı. Eymir’in en sevdiğim yanı bana karşı dürüst olmasıydı. Oflaz’ı sormak için ona gelmişim çünkü sözüne güveniyordum. “Çok güzel yüzün.” Başını omzuna doğru eğip sertçe boynunu kütlletti. “İnsana kafayı yedirecek kadar güzel.”

Beni beğendiğini zaten biliyordum ama bunu ondan tekrar tekrar

duymak hoşuma gidiyordu. “Ben gidiyorum o zaman,” dedim utandığımı belli etmemeye çalışırken.

“Aldın cevabını, git bakalım.” Genişçe gülümseyerek ona arkamı döndüm ve koridorun sonundaki asansöre ilerleyip tuşa bastım. Zaten bu katta olduğu için kapılar hemen açıldı. İçeri girmeden son kez Ey-mir’e baktım. Hâlâ olduğu yerdeydi ve beni izliyordu.

Kapıların kapanması gibi bir rezilliği yeniden yaşamak istemediğim için kendimi hemencecik içeriye attım ve zemin katın düğmesine bastım. Saniyeler sonra asansör indi ve kapılar açıldı. Oflaz buralarda görünmüyordu, o yüzden hemen dış kapıya yöneldim.

Bahçeye çıktığımda Oflaz ve Nehir’i yan yana gördüm. Yanlarına gittiğimde Nehir hemen beni fark etti ve bana ondan beklemediğim bir şekilde kötüce baktı. “İkiniz birlik oldunuz!” dedi. Sesi hafif si-temli, biraz da sinirliydi. “İkiniz birlik oldunuz, beni dışladınız!”

Oflaz’a kısaca baktıktan sonra şaşkınlıkla sordum. “Ne oluyor?”

“Bana neden yardım etme teklifinde bulunmuyorsun? Beni sevmiyor musun?” Kısık bir kahkaha attım.

“Yardım etmek için bu kadar hevesli olacağını düşünmemiştim.” Omuz silkti.

“Siz beni dışlıyorsunuz,” dedi tekrar alınmış bir tonlamayla.

“Canım, şu kıza kimseyi dışlamadığımı anlatır mısın?” diye sor-du Oflaz bana bıkkın bir sesle. Yüksek ihtimalle dakikalardır ona bu konu hakkında açıklama yapıyordu.

“Ben senin yanına da gelecektim sormak için,” dedim Nehir’c açıkça. Yalan değildi. “Ama kocamın yanına gitmem gerekti. Yoksa yardım eder misin diye soracaktım sana da.” Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi şüpheyle yüzümü süzdü.

“İyi o zaman.” Saçlarını arkasına itti. “Programıma bakayım, boş-sam yardım ederim.”

Dudaklarım şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Kendini naza çekiyor-

du bir de. Onun bu haline güldüm. Önümüzdeki birkaç günün çok yoğun geçeceğini düşünüyordum ama eğlenecektim. Kafamda şimdiden bahçenin son hali belirliyordu.

Çok güzel olacaktı.

Endişeliydim. O kadar endişeliydim ki, kalbim üç gündür göğsümü dövüyor, sanki beni yaşatmaya değil de öldürmeye çalışıyordu. Üç gündür bin bir türlü işe koşturmuştum. Eymir'in tüm korumalarını kullansam bile kafamdakileri bir türlü yapamıyorlardı ve ben her defasında göstermek zorunda kalıyordum. Az önce bahçenin tüm hazırlıklarını sonlandırmıştım. Geçen süreç boyunca çok az uyumuş, çok az dinlenmişim ama uğraşıma değmişti. Her şey kafamdaki gibi olmuştu.

Bahçe için kafamda herhangi bir soru işareti veya eksik kalmamıştı. Zaten gerginliğimin sebebi de bunlar değildi. Asansörün kapısı açıldığında sırtımı duvardan ayırdım ve hantal adımlarla dışarı çıktım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Yarın düğünüm olacaktı.

Yarın tüm Türkiye'nin konuşacağı bir düğün olacaktı.

Kaldığımız odaya ilerleyip içeri girdiğimde o kadar garip bir manzarayla karşılaştım ki, tüm bedenim kaskatı kesildi. Eymir uyuyordu. Yarın, evlendiğimiz günden bu yana tam bir ay dolmuş olacaktı ve ben onu ilk kez uyurken görüyordum. Kapıyı sessizce kapatarak yanına yaklaştım. Yatakta yatıyordu. Hatta genelde benim yattığım tarafa yatmıştı ve yüzünü yastığa gömmüş, bir elini yastığın altına sokmuştu. Benim yastığıma başını koymuş, uyuyordu.

Ben bahçenin işlerine kendimi verdiğim sırada Eymir hiç boş durmamıştı. Toplasak belki de şu üç günde on saat bile uyumamıştı. Benim bilmediğim taraftaki işlerle ayrı uğraşıyor, sonra geliyor ve gelinliği için kendini odaya kapatıyordu. Bana o gelinliği daha hiç göstermemişti. Ona bu yüzden o kadar kızırıyordum ki. Beni resmen meraktan çatlatacaktı.

Dağılmış siyah saçları ve huzurlu görünen yüzü kalbimi hızlandır-

miştı. Yatağın boş kısmına adımlayarak oldukça sessiz bir şekilde hareket edip yatağa geçtim. Dizlerimin üzerinde emekleyerek Eymir'e yaklaştım. Bunu yapmamam gerekiyordu, biliyordum. Ama kendime de karşı koyamıyordum. Eymir'e dokunmama ramak kala durdum ve yanına kıvrıldım. Uyanır diye dokunmaya çekinmiştim ama şimdi kollarının arasında olmayı istiyordum. Orası o kadar rahattı ki, hemen uykuya dalabiliyordum. Hem bazen kollarının arasındayken kâbus görmediğim de oluyordu.

Derin bir nefes aldım. Uzaktan gelen rahatlatıcı kokusuyla yeti-
nerek gözlerimi kapattım. Huzursuzdum. Yarın için aklımdan o kadar çok şey geçiyordu ki, nasıl olacak diye düşünmekten gözümde uyku girmiyordu. Bu gerçek bir düğün olmasa bile öyleymiş gibi heyecanlıydım. Bir de gelecek insanlar vardı tabii. Davetiyeler hazırlanmış, kısa zamanda da sahiplerine ulaştırılmıştı. Hatta İngiltere'deki arkadaşlarımı bile davet etmiştim. Onlar için fazlasıyla şaşırtıcı bir gelişme olmuştu bu. Evleneceğimi hiçbiri tahmin etmiyordu normal olarak. Genelde turneleri olduğu için her zaman müsait olamıyorlardı. Maalesef ki hepsi turnedeydi. Sadece birkaç arkadaşım gelebileceğinin sözünü vermişti.

Bir de Eymir'in karanlık dünyasından geleceğini bildiğim insanlar vardı. Bir ara masadaki üyelerin geleceğini söylemişti. Masa dedikleri oluşumun ne olduğunu az çok biliyordum çünkü Kayahan da üyeydi. Masadan tanıdığım bir isim daha vardı. *Zirve Karadağ*. Sadece adını duysam da malikâneye saldırabilecek kadar cesurdu. Biliyordum, belki de aptaldı. Eymir Valen'i bu kadar kolay karşısına alabilmesi kafamda soru işaretleri yaratıyordu.

Düşüncelere dalmışken Eymir'in hareketlendiğini hissederek nefesimi tuttum. Uyanmış mıydı? Gözümü açıp bakamazdım çünkü uyanık olduğumu ve bilerek yanına sokulduğumu düşünebilirdi. Verdiği sert nefesi saçlarımda hissettiğimde uyandığını anladım. Kalbim hızlandı. Bu sıralar kalbim çok fazla hızlanıyordu. Özellikle de bana yaklaştığında.

"Kedi," diye fısıldadığını duyduğumda gülümseyecek gibi oldum ama kendimi tutabilmeyi başardım. "Böyle olmaz." Anında pişmanlı-

ğa kapıldım. Keşke ona bu kadar yaklaşmasaydım. Elini belimde hissetmem ve hemen sonrasında da beni kendisine çekip sarılması, nefes alıp vermek kadar kısa bir sürede gerçekleşti. “Böyle yapacaksın.”

Gözlerimi açtım. Yüzüm göğsüne yaslandığı için görmüyor olmalıydı ama onunla konuşmak istiyordum. “Bir daha ki sefere böyle yaparım,” dedim sessizce. Güler gibi bir ses çıkardı. “Uyanıksın demek.”

“Hı-hım. Az önce geldim.”

“Bitti mi?” Bahçe organizasyonunu soruyordu.

“Bitti. Bence çok güzel oldu.”

“Gördüm, seni izliyordum.”

“Beni mi izliyordun?”

“Evet, koşuşturman dışarıdan tatlı görünüyor.” Gözlerimi kırptırdım. Bazen bana baktığını hissetmişim ama çok işim olduğu ve sürekli birileri bir şey sorduğu için yoğunlaşıp gözlerini bulamamıştım.

“Sen bitirdin mi? Gelinliğimi.”

“Bitirdim.”

“Güzel oldu mu?”

“Yarın giyince karar verirsin.”

“Şimdi göremez miyim?”

“Hayır.”

“Ama neden? Günlerdir hiç baktırmadın.”

“Şaşırtmayı seviyorum.”

“Ben sonradan gördüğümde de şaşırmış gibi yapardım bir kere. Hiç anlamazdın yalan olduğunu.” Küçük bir kahkaha attı.

“Uyu, Köstebek,” dedi gülen tınısıyla. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve ona biraz daha kendi isteğimle sırnaştım.

“Az önce kedydim?”

“Sen her şeysin.”

Ellerim ve ayaklarım uyuştı. Birkaç kez söylediği cümle kulağında yankılandı. Öyle büyümlü telaffuz etmişti ki, kalbim ürpermişti. Gülümsedi; hem zihnim hem de kalbim. Bana karşı bu kadar açık olmasına bayılıyordum. Sözlerini hiç esirgemiyordu. Onun yanındayken kendimi özel hissediyordum. *Fazla özel.*

“Sen de öylesin,” dedim duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Duymadığını bana kanıtlar gibi mırıldandı. “Hımm?”

Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Ben sabah kuaföre gidip saçlarımı biraz kestireceğim. En azından kırıkları aldırmaq istiyorum,” dedim bunu ona neden söylediğimi bilmeden.

“Götürürüm ben seni.” Kapattığım gözlerim birden açıldı.

“Benimle kuaföre mi geleceksin?”

“Evet,” dedi basit bir şey diyormuş gibi. Hiç de öyle değildi. Normal düğünlerde de gelini kuaföre damat götürürdü. İşin garip yanı, ben her şey normalmiş gibi hissediyordum. Sanki sahte değildi. Her şey o kadar gerçek gibiydi ki, her an her şey bozulacak diye içimi sıkıntı bürüdü. Ellerimi kaldırdım ve Eymir’in beline sıkıca doladım. Yapabiliyorken bunu yapmak istemiştım. “İyi geceler.”

“İyi geceler, Köstebek.”

Kokusunu içime çektim. Yüzümdeki gülümsemeyle uykuya daldığımdan olsa gerek, uyandığımda da bir gülümseme vardı dudaklarımda. Eymir yanımda değildi ama banyodan su sesi geliyordu. Muhtemelen duş alıyordu. Uyanmaktan vazgeçerek yorganın tamamını üzerime çekip gözlerimi kapattım.

Belki dakikalar sonra suyun sesi kesildi ve banyonun kapısı açıldı. Burnuma buram buram dolan kokusu o kadar hoşuma gidiyordu ki, içimde depolamak istiyordum. “Ne görüyorsun rüyanda da öyle gülümsüyorsun sen?” Hafif kısık sesi farkına varmadığım gülümsemenin büyümesine yol açtı.

“Uyumuyorum ki ben.”

“Neye gülümsüyorsun o zaman?” Gözlerimi açarak ona baktığımda dudaklarımdaki gülümseme yavaş yavaş soldu ve gözlerim kocaman oldu. O... Aman Allah’ım. Yunan tanrıları gibiydi. Üzerinde sadece bir havlu vardı. Çıplak göğsünden aşağıya süzülen damlalar gözümün önünde parlıyordu. Islak saçları alnına düşmüştü. Karın kasları o kadar iyiydi ki, dokunmak istiyordum. Karşımda gördüğüm manzara yüzünden zorlukla yutkundum.

Serseri gibi güldü. “Ne o? Hoşuna mı gitti?” Ne yaptığımı bil-

meden başımı usulca salladım. Çok hoşuma gitmişti ama onun bunu bilmemesi gerekiyordu.

“Yoo,” diye mırıldandığımda keyifli bir nida döküldü dudaklarından. Sonra giyinme odasına doğru yürümeye başladı. O bana bakmazken sırt kaslarına göz gezdirdim. Hayır, göz gezdirmedim, her ayrıntısını ezberledim.

Çok hoş...

Odaya girecekken konuştu. “Beni izlemeyi kes de kalkıp hazırlan. Daha seni kuaföre götüreceğim.” Genişçe sııttım.

“Seninle mi hazırlanayım yani?” diye sorduğumda adımlarını duraksatmış ve omzunun üzerinden bana bakmıştı. Artık benim yüzümde serseri bir sırıtış vardı.

“Seni o yatağa gömerim, kadın,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. Sonra sert bir nefes vererek içeri girdi. Ellerimi dudaklarıma bastırdım ve kıkır kıkır güldüm.

Yorganı tekmeleyerek üzerimden attım ve yataktan kalktım. Banyoya girip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra aynaya yansıyan yüzüme baktım. Uzun zamandır bakmaya çekindiğim yüzüm bugün benden yanaydı. Kendime genişçe gülümsedim. Düğünümde her şey istediğim gibi giderse gece rahat uyuyacaktım. Uyuyamadığım her gecenin acısını çıkaracaktım.

Gözlerim kısıldı. Tam bir ay olmuştu. İçim içimden çikalı tam bir ay... Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı. Yaşadığım her şeyin bugün noktalanma günü olacaktı. Çünkü ben artık tamamen Valen oluyordum. Herkes öğrenecekti. Herkes benim kimin kardeşi olduğumu, kimin kanını taşıdığımı ve sonra da kimin kanına karıştığımı öğrenecekti.

Kapıya tıklatıldığında kendime bakmayı kestim. “Dünya?” Eymir’in hafif endişeli sesi kulağıma dolduğunda kapıya döndüm. Düşünürken biraz fazla zaman harcamış olmalıydım.

“Geliyorum!” diye seslendim. Saçlarımı taradıktan sonra banyodan çıktım.

Eymir koltuğunda oturuyordu. Üzerinde siyah gömlek ve pantolon vardı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Ona çok bakmadan koşar

adım giyinme odasına gittim. Attığım her adımı dikkatlice izlediği için bunu yapmak bile zor geldi. Normalde olsa, Eymir'i özellikle bekletirdim ama bugün olmazdı.

Çünkü bugün benim düğünüm vardı! Hiçbir şey gecikmemeli, bir aksilik çıkmamalıydı. Siyah, İspanyol paça pantolon ve üzerine de siyah, omuzları açık bir *body* giydim. Saçlarımı arkamdan dağınık bir topuz yaptım ama bu biraz uğraştırdı. Makyajım da bittiğinde küçük çantamı koluma takarak odadan çıktım. “Ben hazırım!”

Eymir'in beklemekten memnun olmadığı belliydi. Camdan dışarıyı izleyen sikkın gözleri bana döndüğünde canlandı ve derin bir iç çekti. Gözleri açıkta kalan omuzlarımda ve boynumda gezindi. Oturduğu yerden kalkarken eliyle saçlarını karıştırdı. “Saçlarını toplamışsın,” dedi ağzının içinde.

“Evet, güzel olmamış mı?”

“Olmuş.” Burnunu çekti ve eliyle kapıyı gösterdi. “Hadi gidelim.” Başımınla onayladım ve kapıya yöneldim. Arkamdan beni takip etti. Odadan çıkarak asansöre bindik. Alt kata indiğimizde mutfağa yönelltik. Eymir öğünlerimi kaçırmamam konusunda oldukça ısrarcıydı. Mutfaka girdiğimde masadaki kalabalık dikkatimi çekti.

Her zaman evde olanlar dışında birileri daha vardı. Atahan ağabeyim gibi birileri... Göz göze geldiğimizde oturduğu yerde dikleşti. Onunla günlerdir konuşmamıştım çünkü fark etmeden de olsa benim tutunduğum tek gerçeği patlatmıştı. Artık umursamadığım için ona gülümsedim. “Günaydın.” Kendisini görmezden gelmediğimi fark ettiğinde rahat bir nefes aldı ve o da gülümsedi.

“Günaydın, fındığım.” Günlerdir sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu. Evde kalmıyordu ama çok uzağa gittiğini de düşünmüyordum. Hatta bence malikânenin dışında, arabasında uyuyordu.

Eymir'in verdiği sert nefesi ensemde hissettim. “Sen hayırdır, sabah sabah niye benim evimdesin?” Eymir'de galiba kişilik bozukluğu vardı. Günler önce evde kalsın diye resmen adamı kaçırmıştı, şimdi ise kovuyordu. Gece kulübüne gittiğimiz gün beni ağlattığı için Atahan'a bilenmişti galiba.

“Kayınçomun evine izin alarak gelecek değilim ya,” dedi ağa-

beyim Eymir'in kozunu kullanarak. Eymir ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Elini belime koyup beni hafifçe yönlendirdi. Yemek masasına oturduğum an Oflaz'la göz göze geldim.

Üç gün boyunca bana çok ama çok yardım etmişti. Onun hakkını nasıl öderdim, hiçbir fikrim yoktu. "Dünyamı döndürdün, Dünya'cığım. Bu ne güzellik?" Genişçe gülümsedim.

Eymir sandalyesini sertçe çekerek oturdu. "Dünyanı başına yıkmayayım istersen, Oflaz," dedi ters ters. Oflaz gülmemek için kendini zor tuttu. Nehir ise imalı imalı bana bakıyordu. Bu kızın Eymir'le aramızdaki durumdan zevk almak gibi bir hobisi olmalıydı.

Oflaz, Nehir'e küçük bir işaret yaptı ve derin bir nefes alarak hazırlandı. "Hangi dünyamı, abi?"

"Dünya senin dünyanın mı, piç herif? Ağzını sikerim senin!" Gözlerim o kadar büyüdü ki, neredeyse yerinden çıkacaktı. Bu sözleri söylerken tabağının kenarındaki bıçağı da eline almış ve sıkıca tutup saldırıya hazır bir konuma getirmişti. Bu tepkisine sadece ben değil, masadaki diğer herkes de şaşmıştı. Gerilen ortamı yatıştırmak istediğim için elimi Eymir'in bıçağı tuttuğu elinin üzerine yerleştirdim. Bana döndüğünde göz göze geldik. Ateş saçan bakışları durulurmuş gibi oldu. Sonra elini tuttuğum elime baktı. Hangi cesaretle bunu yaptığımı bilmiyordum ama geri çekmek için hareketlendim. O an bıçağı bırakarak elimi tuttu ve çekilmeme engel oldu. Sonra bakışlarını masada gezdirdi. "Yemeğiniz yiyin ve siktir olup gidin. Bugün aksilik istemiyorum," derken özellikle Tayanç'a bakıyordu. Evet, o da buradaydı ama ben günlerdir yaptığım gibi bugün de görmezden geliyordum.

Atahan'ın dikkatli bakışlarında bir gariplik vardı. Düşünüyordu ve sanki bazı şeyler beklediği gibi çıkmamış da afallamıştı. Sanırım Eymir'in beni bu kadar sahiplenmesine şaşıırıyordu. Aramızdaki her şeyin gerçek olmasını ve ona da sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamayı çok istedim o an. Ama sonra aklıma her şeyin bitmesi için yalnızca beş ayımız kaldığı geldi.

Atahan boğazını temizleyerek ifadesini düzeltti ve konuyu değiştirdi. "Ezme değil mi bu?" diye sorarken masanın ortasında duran kâseyi eline aldı. Ona cevabı Nehir verdi.

“Evet.” Tek bir yanıtla Atahan gülümsedi ve ezme kâsesini tam önüme bıraktı.

“Çok seversin sen.” Önüme bıraktığı kâseye birkaç saniye baktım. Sonra buruk bir şekilde gülümsedim.

“Artık sevmiyorum.” Elimi Eymir’inkinden çektim ve yoğun bakışlarına aldırmadan kahvaltı için tabağıma bir şeyler aldım.

“Neden?” diye sordu Atahan o sırada. “Küçükken kaşık kaşık yerdin.” Omuz silktim. “Küçükken,” dedim onu tekrar ederek. Tam gözlerinin içine baktım. “Artık büyüdüm.”

Ben de bir şeyleri çözemediği belliydi. Ben küçükken her şeyimi Atahan’a anlatırdım çünkü beni dinler, bana sus demezdi. Bu yüzden onun yanındayken hep daha çok konuşurdum. Artık konuşmuyor, ona hiçbir şey anlatmıyordum.

Masada sessizlik oluşmuştu ve bunun nedeninin ben olduğumu biliyordum. Eymir’e hâlâ bana haksız yere bağırdığı için kırgındım, o konu içimde kapanmamıştı; yoksa her kahvaltıya oturduğumuzda bilerek tam önüme koyduğu kuşburnu ezmesinden yerdim. Artık yemeyecektim. Sevdiğim bir şeye sırf inadım yüzünden daha önce de küstüğüm olmuştu. Sevdiğime de çok küstüğüm olmuştu gerçi.

Ekmek aldım ve tabağıma koyduğum kahvaltılıklarla birlikte yemeye başladım. O sırada sessizce yemeğini yiyen Nehir’e bir soru sordum. “Kahvaltıdan sonra kuaföre gideceğiz. Sen de gelecek misin?” Sorumu beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Bilmem, geleylim mi?” Kaşları kavislendi. “Saçlarını yaptırmayacak mısın?”

Gülümsedi. “Olur, yaptırırım.” Gözlerimin içine tatlı bir şekilde baktı. “Gelirim sizinle.” Mutlu olmuştu. Dudağımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Aklıma gelen bir şey duruşumu dikleştirmeme yol açtı.

“İstersen Selin’e de söyle. O da gelsin.” Gelmesini istemezdim ama sonuçta Eymir’in iş arkadaşıydı. Nehir’den önce söylediğime Tayanç yanıt verdi.

“Selin’i karıştırma,” dedi sertçe. “Gerçi insanların duygularını saygısızca ayaklar altına alıp almamak senin düzeyini belirler.”

Yüzümdeki gülümseme büyüdü. “Evli bir adamdan ümidini kes-

meyen, hatta karısına *adam* için meydan okuyan kadının düzeyini ne belirler, Tayanç?” Sözlerimi beklemiyormuş gibi susup kaldı. Duygulara her zaman saygım vardı ama Selin’in davranışında bunu hak eden hiçbir şey yoktu. Bana söylediklerini unutmamıştım, unutmayacaktım da. Gözlerimi devirdim ve çatalım ile bıçağımı tabağıma bıraktım. “Doydum ben. Dışarıda bekliyorum,” dedim Eymir’in yüzüne bakmadan. Tam ayağa kalkacaktım ki, Atahan konuşarak beni durdurdu.

“Bir dakika, bir dakika! Ne bu Selin meselesi?” Ağabeyim bakışlarını yavaşça Tayanç’a çevirdi ama hemen bana döndü. “Ve bu ağzının yayını siktiğimin herifi seni ne diye suçluyor?”

Tayanç’ın kaşlarını çatıldığını gördüm. Bir kavganın fitilini yakmıştı ve ben artık buna katlanamıyordum. Tam konuşacağı sırada tabağına kaldırdım ve sertçe masaya çarptım. Tabak kırıldı ve parçaları etrafa sıçradı. Çıkan sestten dolayı etraf suspus oldu. “Hiçbirinizle uğraşacak halim yok! Ben gittikten sonra isterseniz birbirinizi boğazlayın ama bana ilişmeyin artık!” Sesim gayet yüksek çıkmıştı ama umurunda değildi. Sandalyemi geri ittim ve bahçe kapısından çıktım. Artık hiçbir şeye tahammülüm kalmamıştı.

Evet, Selin konusunu ilk ben açmıştım ve gayet de bilerek yapmıştım. Tayanç illaki söylediklerimi o kadına iletirdi. İletmeliydi de. Çünkü Eymir benim kocamdı ve kocamın üzerinden gözlerini çekmeliydi. Gece kulübüne gittiğimiz gecenin sabahında eve gelip Eymir’e magazine yayılan haberleri kaldırtıldığını söylemişti. O haberlerin hepsini görmüştüm ve genel anlamda başlıklar şöyleydi: DÜNYACA ÜNLÜ TASARIMCININ GİZLİ AŞKI ORTAYA ÇIKTI, EYMİR VALEN İLK KEZ BİR KADINLA YAN YANA GÖRÜNTÜLENDİ, VALEN’İN YANINDAKİ İSİMSİZ GÜZEL KİM... *Ve daha fazlası.* Eymir bu haberleri vermek istemese zaten o kadar tanınan bir yere beni götürmezdi. Yanında görüldüğüm için Selin durumdan rahatsız olmuştu belli ki. Bakışları da zaten her an bunu bana hissettiriyordu.

Arabanın olduğu yere yürürken arkamdan duyduğum ayak sesleri ve hemen ardından belime sarılan el beni duraksattı fakat Eymir yürümeye benimle devam etti. “Posta mı koydun sen az önce, yoksa bana mı öyle geldi?” diye sordu. Omuz silkdim.

“Posta mı koydum, bilmiyorum ama Tayanç’a iyi koyduğumu biliyorum.”

Küçük bir kahkaha attı. Ona memnuniyetsiz bir bakış attım ve belimdeki elini ittim. “Zaten tek kelime etmedin. Ben konuşurken hep susuyorsun!”

“Çünkü seni dinlemeyi seviyorum,” dedi ve ekledi: “Ayrıca konuşmamı gerektirecek bir durum yoktu. Sen kendi başına her şeyi halledecek bir kadınsın.” Söyledikleri gururumu okşasa da benim tarafımda olduğunu bilmek istiyordum. Omuz silktim ve mırıldanarak söylendim. “Git başımdan.”

“Nereye gideyim başından?”

“Selin’e git istersen!” diye bağırdığımda sert bir nefes verdi. “Gideyim de alnımın çatından vur, değil mi?”

Gözlerimi kısarak ona döndüm. “Sen gerçekten gitmeyi düşündün mü?!”

“Sen düşünüyorsun! Benim bir şey düşündüğüm yok!!”

“O kadını düşünmeyeceksin bile! Öldürürüm seni, anladın mı?!” diye sesimi yükselttiğimde derin bir iç çekti ve beklemediğim bir şey yaptı. Eğilerek çıplak boynuma dişlerini geçirdi. Gözlerim kocaman açılırken elim ayağım da birbirine dolandı. Dişlerini boynumdan çekip ısırıldığı yeri öptüğünde bayılacağım sandım. “Emin ol, şu sıralar zaten senden başka hiçbir şey düşünmüyorum,” dedi geri çekilirken.

Bu da... ne demekti şimdi?

“Yetiştim, yetiştim! Hadi gidelim!” diyerek bize koşan Nehir olmasaydı, aklımdaki soruyu Eymir’e sorardım ama yapamadım. Sessizliğimi koruyarak boynumda bıraktığı ıslaklığı yok saymaya çalıştım. Hazırda bekleyen arabalara döndüm ve hızlı adımlarla yürüdüm. Böylelikle ikisi de arkamda kaldı. Yüzümün yandığını hissediyordum. Havanın sıcaklığı birden elli derece falan yükselmişti. Nehir’in sessizce sorduğu soruyu duydum. “Hâlâ affetmedi mi seni?” Kendisini duymadığımı düşünüyor olmalıydı ama yanıliyordu.

“Affetmiş gibi mi duruyor?” Affetmemiştim. Bana bağırmasamalıydı. Sevdiğim bir şeyi onun yüzünden yiyemiyordum artık.

“Of, abi, keşke bağırmasaydın ona.”

“Yaptık bir hata.”

“Dünya hata yapılacak bir insan değil. Gayet iyi anladım bugün.”

“Ben de anladım.”

“Pişmanlıktan ölüyorsun, değil mi?” Eymir bu soruya cevap vermedi. Nehir bir şeyi çok doğru söylemişti. Ben hata yapılacak bir insan değildim. Kindardım. Unutmuyordum ve en kötüsü de asla bana yapılanı karşılıksız bırakmazdım.

Arabaya binmek için hareketleniyordum ki, malikânenin bahçe kapısı otomatik olarak erkenden açıldı. İçeriye siyah, lüks bir araba yavaş yavaş girdiğinde merakla oraya baktım.

“Bakın!” diye bağırdığını duydum Nehir’in. “Firuze geldi!” Bu cümleleri o kadar mutlu bir şekilde söylemişti ki, omzumun üzerinden ona bakma ihtiyacı duydum. Gözlerini kocaman açmıştı ve heyecanla camları siyah film kaplı arabaya bakıyordu. Hızlıca arkasını dönerek eve doğru koşmaya başladı. “Oflaz! Firuze geldi!” diye bağırdı bir de.

Gözlerimi kırıştırdım ve meraklı bakışlarımı Eymir’e çevirdim. Bana başıyla arabanın park ettiği yeri işaret etti. Sola dönerek usulca yürüdüm. Firuze’yi çok merak ediyordum. Adını hep duyuyordum. Özellikle Ofraz’ın ağzından düşmüyordu. Hepsi için Firuze değerliydi. Hem de çok... Bedeni burada değildi ama ruhu hepsinin dudaklarının arasındaydı.

Henüz arabadan kimse çıkmamıştı. Eymir’in yanında durdum. O sırada Ofraz’ın evden fırlayarak bize doğru koştuğunu gördüm. Daha önce onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum. Arabanın önüne geldi ve beklemeden sürgülü arka kapıyı açtı. “Abla?” diye seslendiğinde kaşlarım kavislendi.

Firuze’nin sesini duydum. “İki gözüm!” Sesi fazla zarif ve güzeldi. Ofraz kapıdan içeriye uzanarak kadının ellerinden tuttu ve onu arabadan çıkardı. İlk gözüme çarpan, kıvrırcığa yakın duran ve omuzlarının üzerindeki dalgalı saçları oldu. Açık kahverengi tonlarındaydı. Ofraz’la aynıydı.

Yüzünü göremedim çünkü Ofraz kadına o kadar sahiplenici ve şefkatle sarılmıştı ki, istemsizce dudaklarıma bir tebessüm yerleşti. Firuze’nin de Ofraz’dan geri kalır yanı yoktu. Resmen onu bağrına

basmıştı. “Hoş geldin,” diyerek geri çekildi ve kadının yüzüne baktı. Böylelikle ben de onun yüzünü görebildim.

Minik bir burnu vardı, burnunun üstünde ve yanaklarında çilleri parlıyordu. Açık kahverengi gözleri mutluluktan olsa gerek dolu doluydu. “Hoş buldum,” dedi o zarif sesiyle. “Aslında çok da hoş bulmadım. Ben yokken Eymir’in neler yaptığını duydum.”

Eymir, Firuze’ye doğru bir adım attığında Firuze ona dönmüştü. Gözleri bir an boşluğa takıldı. Sonra Eymir’i bulabildi. “Hoş geldin,” diyen Eymir’in de ne kadar mutlu olduğunu görebildim. Firuze genişçe gülümsedi.

“Hoş buldum ama bana evlendiğini böyle mi haber verecektin gerçekten?”

“Haber veremediğim için üzgünüm ama pişman değilim,” dedi. Firuze’nin koluna dokunduğunda Firuze bunu bekliyormuş gibi Eymir’e sarıldı. Eymir onun ince beline ellerini dolayarak karşılık verdi. Onlara baktığımda saf bir sevgi görüyordum. Firuze hemencecik geri çekildi.

“Nerede o?” diye sordu merakla. “Seni kurallarından saptıran kadını çok merak ediyorum.”

Buradaydım.

Onlardan belki de birkaç adım uzaktaydım ama Firuze benimle bir kez bile göz teması kurmamış, hatta benim olduğum tarafa bakmamıştı bile. Görmezden gelindiğimi düşünerek biraz üzüldüm. Oflaz yanıma gelerek koluma girdi. “Ablam o benim,” dedi kulağıma. “Öz ablam.” Kaşlarım kavislendi. Hiçbirinin arasında kan bağı olmadığı için Firuze’yle de olmayacağını düşünmüştüm. Bu yüzden biraz şaşırmıştım.

“Burada mı?” diye sordu o sırada Firuze merakla.

Eymir, “Burada,” diye cevap verdiğinde Firuze gülümsedi.

“Merhaba?” dedi boşluğa konuşur gibi ve o an bir şey fark ettim. Bu farkındalık kalbime bir suçluluk duygusu yerleştirdi.

Firuze beni görmezden gelmiyordu. Onun gözleri görmüyordu.

Ona doğru sesli bir adım attığımda ayakkabımı duyarak ne tarafta olduğumu anladı. Karşısında durup konuştum. “Merhaba.” Gülümsemi dudaklarında dondu o an. Gözlerini kırptırdı.

“Tekrar konuşur musun?” diye sordu bana. Tam olarak nerede olduğumu anlamaya çalıştığını düşündüğüm için sorgulamadım.

“Dünya ben. Sonunda tanışabildiğimize sevindim.”

Donup kalan gülümseyişi büyüyerek canlandı. “Sesin çok güzel. Nadir bir tınısı var.” Mahcup bir şekilde gülümsedim.

“Teşekkür ederim.”

Elini kaldırdığında ilk başta tokalaşacağımızı sandım ama öyle olmadı. Koluma dokundu ve hafif bir temasla omzuma ilerledi. Sonra boynuma ve belli belirsiz yüzüme dokundu. “Sadece sesin değil, sen de çok güzelsin.” Bunu o kadar içten söylemişti ki, ruhumun onunki-ne dokunduğunu hissettim. Sanki beni gözleriyle değil, ruhuyla görüyordu. “Eymir’in seninle bu kadar hızlı evlenmesini çok sorgulamıştım ama şimdi anlayabiliyorum.” Elini geri çekti. “Kocan kuralları için yaşayıp ölebilecek bir adamdı. Anlaşılan, artık senin için yaşayıp ölebilecek bir adam.”

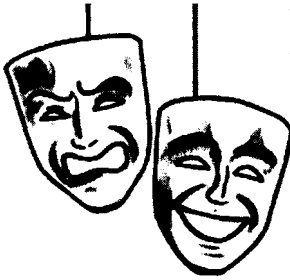
Gözlerimi kırptırdım. Bugün düğünümüz olacaktı. Küçükken nadiren de olsa düşündüğüm düğünümü Eymir’le gerçekleştirecektim. Çocukken hayal kurmayı çok severdim. Kocamı da hayal ettiğim olmuştu. İşin garip yanı, Eymir tam da küçük Dünya’nın hayal ettiği gibi bir adamdı.

Başımı usulca yana çevirdim ve Eymir’in gözlerinin içine baktım. Keşke farklı bir şekilde tanışsaydık. Keşke sınırlarımız olmasaydı. Keşke tüm bunlar gerçek olsaydı.

Değildi.

Eymir kural adamıydı. Bizim evliliğimiz bile kurallar üzerine inşa edilmişti. “Artık kurallarım karım,” dedi beklemediğim bir şekilde. Bunu söylerken asla gözlerini kaçırmamış, tam yeşillerimin içine bakmıştı. “Ve bilirsiniz beni, kuralsız yaşayamam.”

Yanlıs anlamıyorsam, bensiz yaşayamayacağını söylüyordu.

16

Saçlarımı kestirmiştim.

Pek çok kadın gibi ben de saçlarımın geçmişle ve anılarla bağlantılı olduğunu düşünüyordum. Belki psikolojik bir durumdu bu ama saçlarımı kestirmek rahatlamamı sağlamıştı. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi...

Uzun saçlı olmaya alışkındım. Bir tarafım hep o halime özlem duyacaktı ama kaynağın bende olduğunu biliyordum. İstersem tekrar belime kadar uzatabilirdim. Bu gerçeği düşünmek beni rahatlatıyordu. Hem öyle çok da kısa kestirmemiştim. Artık göğüs hizamdaydılar.

Kuaför işini gayet güzel yapmıştı. Geldiğimiz salon özel olarak ayırılmıştı ve bizim dışımızda sadece çalışanlar vardı. Bugün başka müşteri kabul etmeyeceklerini öğrenmiştim Nehir'den. Eymir aklıma gelmeyecek şeyleri bile ayağıma kadar getirmişti. Manikür, pedikür, hatta ağdaya kadar birçok işlemden geçtiğim için bunalmıştım. Saatlerdir buradaydık ve birilerinin sürekli bedenime dokunması bir yerden sonra beni bıktırmıştı.

Kuaförüm dışındaki herkes kadın çalışandı. Kuaför ise zaten değişik bir adamdı. Onunla sürekli kavga etsem de bana istediğim gibi bir sonuç çıkarmıştı. Çenemin altında biten perçemlerim de vardı artık. Gerçi yeni saçlarıma doya doya bakmaya fırsatım olmamıştı çünkü hemen düğün için hazırlıklara geçmişlerdi.

Kuaför saçlarımı Eymir'in isteğine göre yapmıştı. Bana ne istediğimi hiç sormamıştı. Bu yüzden biraz çıkmıştım. Çünkü düğün benim düğünümdü ve ben nasıl istiyorsam öyle olmalıydı. Dakikalar

boyunca direttığım için Eymir içeri girmek zorunda kalmış ve beni tek cümlesiyle ikna etmişti.

Gelinliği görmediğim için seçimi ona bırakmamı söylemişti. Ben de kafa sallamıştım sadece. Hiç bana yakışır hareketler değildi ama konu Eymir olduğunda bir şekilde beni etkisi altına alıyordu. Bunun için de üstün bir çabaya ihtiyaç duyduğunu düşünmüyordum. Bana büyü yaptığını düşünüyordum. Bu kadar çabuk ikna olmama başka açıklama bulamıyordum.

Kuaför saçlarımı yaparken onu hayattan bezdirmiştim. Sıkıldığım için sürekli hareket ediyordum ve sanırım o yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Korkusu saçımın kötü olması veya yanlış kesilmesi değil, bunun sonucunda Eymir'in ona yapabilecekleriydi sanırım. “*Allah'ım, aldıracak bu benim canımı! Rahat dur kız artık!*” diye çemkirdiği için böyle yorumlamıştım. Üstelik hoşuma da gitmişti. Çünkü Eymir saç tutamlarıma varana kadar üzerime titriyordu.

Saçım yapıldıktan sonra kendimi bir anda giyinme kabiniinde bulmuştum ve etrafımdaki üç çalışan bana gelinliğimi giydirmeye başlamıştı. Odada ayna yoktu ve kendimi göremiyordum. Gelinlik yarım yamalak gördüğüm haliyle bile şaheserdi ama çalışanlar yüzünden başımı eğemiyordum. Bunu yaptığım an uyarılıyordum. Üstelik bir gelinliği giymek nasıl bu kadar zor ve utanç verici olabilirdi?

Hayatım boyunca bir daha yüzlerini görmeyeceğim bu üç kadın vücudumun her yerini görmüştü. Arkamdaki kadın ipleri sıkılaştırırken önümdeki, gelinliğin eteklerini düzeltiyordu. Dimdik durmaktan belim ağrımaya başlamıştı. “Ne zaman bitecek?” diye sordum. Kaçınıcı soruşumdu, bilmiyordum.

“Az kaldı, Dünya Hanım,” dedi arkamdaki ve gelinliğin iplerini sonuna kadar çekti. Bir an nefes alamadım. Karnımdaki baskı çok fazlaydı.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?!” diye sitemle yükseldiğim de odada hafif bir kıkırtı döndü.

“Üzgünüm, Eymir Bey ne dediyse onu yapıyorum. Gelinlik bedeninizle tam ölçüde, yanlış bir düğüm atarsam anında fark edilir.”

“Eymir Beyiniz beni öldürmeden işinizi yapmanız gerektiği ay-

rıntısını eklemeyi unutmuş sanırım,” diye homurdandım kendi kendime. Sabırla beklemeye devam ettim. Makyajım yapılmasaydı ağlayabilirdim. O kadar sıkılmış ve bunalmıştım ki, çılgık atmama ramak kalmıştı. Üstelik ne saçımı görebilmişim ne de makyajımı... Üzerimdeki gelinliğe bile bakmama fırsat vermemişlerdi. Bir daha uzun süre kuaföre uğramayı düşünmüyordum.

Giyinme odasının kapısı tıklatıldığında gözlerim hızlıca oraya döndü. Kulp çevrildi ve içeri Nehir girdi. Bir an atışı hızlanan kalbim gelen kişinin Eymir olmadığını gördüğünde eski haline döndü. Nehir lacivert, uzun, tüm hatlarını cesurca gösteren bir elbise giymişti ve saçlarını da dalgalı yaptırarak omuzlarının üzerine bırakmıştı. Çok güzel görünüyordu. Onu hep ev kıyafetleriyle görmeye alışkındım. Bir anda böyle bakımlı ve gösterişli halini görmek beni şaşırtmıştı. Sarıya çalan kumral saçları ve parlayan, açık kahverengi gözleriyle bir bütünlük yakalamıştı.

Uzun süre ağzı açık bana baktığı için kaşlarım kavislendi. “Sen...” dedi. Başını hayretle iki yana salladı. “Aman Allah’ım!” O an kafamdan bin bir türlü şey geçti. Çirkinliğime mi, yoksa güzelliğime mi şaşırdığını anlayamadım. “Bu gözler daha güzel bir manzaraya şahit olmadı!” dedi sesine abartı katarak. “Eymir abim seni gördüğünde ayakta götürmezse iyidir.” Öksürdüm. Söylediği yüzünden nefesim boğazıma kaçmıştı.

“Dünya Hanım, hareket etmeyin!” diye bir uyarı geldi anında arkamdan. Kendimi zar zor topladım ve Nehir’e oldukça kötü bir şekilde baktım. O ise genişçe sırtlamakla yetindi.

“Eymir abim kapının ardında seni bekliyor,” dedi imalı bir gülümseyişle. Söylediği beni heyecanlandırdı. Zaten en başından beri dışarıda beni bekliyordu ama şimdi durum farklıydı. Onun özenle tasarladığı gelinliğin içindeydim. O ise hemen kapının dışındaydı.

Kendime bunun sahte bir düğün olduğunu hatırlatarak heyecanımı yenmeye çalıştım. Gerçi bu hatırlatma heyecanımdan öte canımı yakmakla mükellefti. Derin bir nefes alıp verdikten sonra sakinliğimi koruyarak Nehir’e bir soru sordum. “Gerçekten güzel görünüyor muyum?”

Bana içtenlikle tebessüm etti. “Hem de çok,” dedi sıcak bir ses tonuyla. Gülümsedim. Eymir’in beni beğenmesini fazlasıyla istiyordum. Böyle bir ihtiyaca ne zamandan beri kapıldığımdan bihaberdim ama içimdeki arzu bu yöndeydi. Diğerleri umurumda değildi. Tek istediğim Eymir’in beni beğenmesiydi.

“Bu arada senin abin de dışarıda. Az önce geldi.”

Tek bir ağabeyim olduğu için hemen Atahan’dan bahsettiğini anladım. Başımı usulca sallamakla yetindim. Ancak Nehir’in gözlerinde bir şey fark ettiğim için dikkatlice ona bakmaya devam ettim. “Bu durumdan rahatsız mısın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır elbette,” dedi kendisini toparlamaya çalışırken. “Sadece ondan biraz çekiniyorum.” Bir kaşımı merakla kaldırdım.

“Neden?”

“Sert birisi.”

Ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Öyle görüldüğüne bakma. Yumuşacaktır kalbi.” Nehir omuz silkti. Ona hak veriyordum gerçi. Atahan ağabeyim dışarıdan gerçekten çok sert görünürdü. Hem bedenindeki dövmeler de insanlar tarafından genel anlamda pek hoş karşılanmıyordu. Bir de tabii Valen ailesine karşı sergilediği ultra sert bir tavır vardı ki muhtemelen Nehir de buna kurban gidenlerdendi. Ama Atahan’ın onu kıracak bir şey yapacağını sanmıyordum, zaten onları hiç konuşurken de görmemiştim. Genel anlamda Nehir’i görmezden geliyordu sanki.

“Bitti, Dünya Hanım. Kendinize bakabilirsiniz,” dedi arkamdaki kadın. Rahat bir nefes aldım. Sabrımın sınırında olduğum için söylediği cümle beni çok mutlu etmişti. Arkamdan çekildi. Önümdeki kadın son kez gelinliğin eteklerini düzeltti ve doğrulup odanın sağına ilerleyerek siyah örtüyü çekti. Böylelikle örtünün kocaman bir aynayı sakladığını anladım.

Aynada yansıamamı görmek öylece kalmama yol açtı. Baktığım kadının ben olup olmadığını birkaç saniye sorgulamak zorunda kaldım. Narsist değildim ama genel anlamda kendimi beğenen bir kadındım. Şimdi aynada gördüğüm manzara narsist olduğumu düşündür-

cek kadar olağanüstü gelmişti. Her şey o kadar kusursuz görünüyordu ki, sanki bir hayal ürünüydüm.

Hiçbir gerçek bu kadar kusursuz görünemezdi. O zaman nasıl oluyordu da kendimi bu kadar mükemmel hissedebiliyordum? Saçlarım sıkı bir topuz yapılmıştı ve tek bir tel dahi çıkmamıştı. Tül duvak yere kadar uzanıyor ve gelinliğe karışıyordu.

Gelinlik balık modeldi. Memelerimin arasından inen V yaka oldukça zarif duruyordu. Dolgun memelerimin kıvrımları net bir şekilde belli olurken V harfinin tam olarak araya oturması bana Eymir'i anımsatmıştı. *Soyismini*. Tasarıma imzasını bırakmıştı resmen.

Gelinliğin omuz askıları ince ve özenle dokunmuş dantellerle kaplıydı. Sadece askılar değil, göğsümden karnıma ilerleyen dantel ayrıntılar da vardı. Dikkatlice baktığımda karnımın ortasından başlayarak etrafımı sarmış bir örümcek ağı ortaya çıkıyordu. Bu mükemmelin de ötesindeydi. Gelinliğin eteği tam bacak boyuma göreymiş ve arka kısmı zarifçe uzanıyor, yere değiyordu. Eteklerin ucunda da dantel işlemler vardı.

Aynada kendime hayranlıkla bakmaya devam ederken karşılaştığım gözlerle baştan aşağı titredim. Eymir odaya girmiş ve tam arkamda durmuştu. Odadakilerin ne zaman çıktığını bile bilmiyordum. Kendime o kadar yoğunlaşmışım ki, Eymir'in girdiğini de fark etmemiştim.

Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki kendi içime eriyordum. Giydiği siyah takım elbise göz alıcıydı. Aslında kendisi öyleydi. Ne giyse ona çok yakışırdu muhtemelen. Saçlarını sağa yatırmıştı ve o kadar hoş görünüyordu ki, parmaklarımı daldırarak o düzenli görüntüyü dağıtmak istiyordum. Kravat değil, takımıyla aynı renk papyon tercih etmişti. Dikkatimi çeken bir diğer unsur ise ceketinin cebindeki yeşil mendildi. Yeşilin tonu gözleriminkiyle aynıydı.

Bu ince detay kalbimi sarıp sarmaladı. Sıcacık bir duygu hissettim ve dudaklarımın arasından verdiğim nefes her şeyi belki de açığa çıkardı. Bir şey söylemesini bekliyordum ama susuyordu. Sanki bana bakmaya doyamıyormuş gibi hep baştan sona gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Aynadan bana elini uzattığını gördüğümde hareketlenerek hafifçe ona döndüm ve eline uzandım.

Zarifçe parmaklarımın ucunu kavradı. Başını usulca eğdi ve tuttuğu elimi dudaklarına götürerek tenime ateş gibi yanan dudaklarını bastırdı. Dudaklarının değdiği yerde yanıp kül olacağımı sandım. Ufak bir dokunuşla beni böyle mahvetmesine hakkı yoktu.

“Su gibisin,” dedi gözlerini benimkilere dikerek. “Otuz iki yıldır susuzluktan kavrulmuşum sanki.” Siyaha kayan kahverengi gözleri hafifçe گردanıma, özellikle memelerimin arasında duran o V şeklindeki vadiye düştü. “Seni öyle aç, öyle vahşice içmek istiyorum.”

Kelimeleri içimde hazır bekleyen arzuya dolandı. Ayaklarımın altındaki yerin kaydığını sandım. Bu öyle bir histi ki, daha önce hiç yaşamamış ve benzerini herhangi bir yerde okumamıştım. O an içimdeki hisleri bir ben biliyordum, bir de belki gözlerimden gördükleri kadarıyla o.

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi resmen yok etti. Vücudu benimkine değmiyordu ama tam önümdeydi. Nefeslerimizin karışacağı kadar yakındık. Elini çeneme yerleştirdi ve sahiplenici ama oldukça nazik bir şekilde kavradı. Gözlerimin içine bakarak konuştu. “Çok güzelsin.” Beni beğeniyordu. “Böyle bir güzellikle ne yapılır, sen söyle.”

Yutkundum. Söylediğine verebilecek bir cevabım yoktu. Sessiz kaldığım için çenemdeki parmaklarını güçlendirerek yüzümü iyice kendisinininkine doğru kaldırmamı sağladı. “Söyle,” dedi aramızda santimler kalmışken. “Bilmiyorum.” diye mırıldandım safça. Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Orada hem tehdit hem de hoşnutluk vardı.

“Ben biliyorum.” Nefesini dudaklarıma üfledi. “Ben biliyorum ve bundan hoşlanmayacağına eminim.” Kaşlarım kavislendi. Merakımı gördüğü için olsa gerek, gözlerinde keyifli bir ışık yandı.

“Neymiş?” diye sorduğumda dudaklarının arasından etkileyici bir mırıltı çıktı. Her ne düşünüyorsa, belli ki oldukça hoşuna gidiyordu. Çehremi dikkatlice inceledi ve bakışları yine çıplak گردanıma kayd. Kahverengileri sanki artık tamamen siyahtı. Tam önümdeydi, uzun boyundan dolayı oldukça iyi bir manzara yakaladığına emindim.

“Bana izin ver,” dedi normal tonundan daha kalın bir sesle. Dudaklarım açılıp kapandı. Ne için izin istediğini anlar gibiydim ama dile getirmesini istiyordum.

“Neyin iznini vereyim?”

Hâlâ gerdanına bakarken altdudağını ısırdı. “Sana dokunmama izin ver.” Göğsüm patlayacaktı. Kelimeleri öyle can alıcı söylüyordu ki, sesinden etkileniyordum. Ayrıca o anlık bir izin istemiyordu. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum.

“Bana bu gece istediğin gibi dokunabilirsin,” dedim içimde yanan ateşe sarılarak.

Boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Kelimelerimi duyar duymaz boynuma eğildi ve burnunu tenime yaslayarak derin bir nefes aldı. Dudaklarını tenime sürterek gerdanına ilerledi. Durmadı. V yakanın açıkta bıraktığı sol mememin taşan kısmına dişlerini sürttü. Gözlerimi kapattım. Kalp atışlarımı duyduğuna emindim.

Dişlerini beklemediğim bir şekilde oraya geçirdiğinde dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı. Buna karşılık Eymir nefesini sertçe memelerimin arasına verdi. “Siktir! Sesine tapınacağım resmen.” Geri çekildi ama bunu zorla yapmış gibi bedeni kasıldı. Dişlerinin bıraktığı izi hâlâ en içten şekilde göğsümde hissediyordum ve bu beni yakıyordu.

Eli sertçe boğazımı kavradı. Can yakıcı değil, daha çok arzulayıcı bir kavrayıştı. Yüzünü benimkine yaklaştırarak suçlayıcı gözlerle baktı. “Beni körükleyip durma, kadın!” dediğinde kendime engel olmayarak gülümsedim.

“Ben bir şey yapmıyorum,” dedim masumca. Kaşlarını çatı. Elini geri çekti ve kendisi de bir adım geri çekildi.

“Yok!” dedi sitemle. “Böyle olmayacak, çıkamayacağız bu odadan!” Yapmak istediğim şeyi yaparak saçlarına elini geçirdi ve tutamalarını dağıttı. İçim giderek baktım bu manzaraya.

Deli gibi dokunmak istiyordum.

Kapıya sertçe tıklatıldığında gözlerimi Eymir’den ayırmak zorunda kaldım. “Ne bok döndürüyorsunuz içeride? Hadi artık, ağaç olduk burada!” diye sinirle konuşan ağabeyimin sesini duymak beni güldürmüştü. O da beni ilk kez gelinlikle görecek, sabırsızlanıyor olmalıydı.

“Gidelim mi? Düğününe geç kalmak istemiyorum,” dediğimde başını usulca salladı Eymir.

“Gidelim,” derken elini ceketinin iç cebine götürdü. “Ama ondan önce bunu takmalısın.” Çıkardığı küçük, kırmızı kadife kutuyu kaldırdığında yutkunmamak için kendimi zor tuttum. “Bunun için biraz geciktiğimi biliyorum ama yurtdışından anca getirtebildim. Yapımı uzun sürdü.”

Kutuyu açtı ve zümrüt bir yüzük gördüm. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Zümrüt taşı ortada kendine yer edinmişti ve etrafını küçük elmaslar sarmıştı. Çok pahalı bir şeydi bu. Ben zengin bir insandım, istediğim her şeyi şimdiye kadar almıştım ama bu bambaşka bir buyuttu. Fiyatından ziyade bulunması zordu. Bana yine gelinliğim gibi eşsiz bir parça hediye ediyordu.

“Bu çok güzel ama...” Gözlerimi onunkilere çevirdim. “Biraz fazla değil mi?” Sorumla birlikte kaşları çatıldı.

“Neymiş fazla olan?” Kuruyan dudaklarımı ıslattım.

“Çok pahalıdır.”

“Olabilir,” dedi rahat bir tavırla. “Ama hâlâ fazla olanın ne olduğunu çözemedim.” Rahatsızlık içimde dolandı. Aklımdan geçirdiğim şeyi dile getirmek onurumu kırardı, o yüzden sessiz kaldım. Konuyu farklı bir tarafa çekmeye çalıştım.

“Ya yanlışlıkla kaybedersem?”

“Sana yenisini yaptırırım,” dediğinde mest olmuş gibi gözlerine bakakaldım. Kayahan beni okuttuğu paranın lafını ederken Eymir’in böyle bir şeyi hiç olarak görmesine içim gitmişti. Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

“Teşekkür ederim,” dedim içtenlikle. Bu bana aldığı yüzük için değil, oldukça değerli olduğumu hissettirdiği içindi. Elleri anında belimi kavradı ve sarılışıma karşılık verdi.

“Rica ederim, Köstebek.” Kokusunu içime çektikten sonra genişçe gülümsedim. Bana böyle hitap etmesine alışmıştım. Geri çekildim ve yüzüğümü takması için elimi ona uzattım.

“Takar mısın?”

Bir kaşını kaldırarak serseri bir sırıtış gönderdi. “Ha, bir de ben takacağım?” Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım.

“Evet. Ben gelin, sen de damat olduğuna göre sen takmalısın.

Kendi yüzüğümü kendim takarsam uğursuzluk getirir.” Son cümleyi tamamen uydurmuştum. Sert bir nefes vererek güldü. Yüzüğü kutusundan çıkardı, elimi nazikçe kavradı ve yüzükparmağıma yavaşça geçirdi. O an içim titrer gibi oldu. Bakışları, dokunuşu... Her şey gerçektir. Aramızda şu saniyelerde sahte hiçbir şey yoktu. Böyle hissediyordum ve Eymir’in de aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

Yüzüğü taktığı elime ikimiz de birkaç saniye baktık. Sonra aynı anda başlarımızı kaldırarak göz göze geldik. Bana oldukça etkileyici bir gülümseme sundu. “Tüm âleme *gelinim* olduğunu gösterme vakti.”

Başımı usulca salladım ve onun gülümsemesine karşılık verdim. “Ve karın olduğumu.”

“Ve *karım* olduğunu.”

Omuzlarımı dikleştirdim. Kolunu kırarak bana uzattığında hemen yanına geçip koluna girdim. Birlikte kapıya doğru ilerledik. Benim için kapıyı açtı. Dışarıda gözüme ilk çarpan şey Atahan’ın bıkkınlıkla beklediği oldu. Dalgın gözleri kapı hareketlenince bize döndü. O an gözlerindeki geçişe anbean şahit oldum.

Biraz şaşkınlık, biraz mutluluk, biraz hüznün... Kendi içinde ne ara bu kadar büyüdüğümü sorguluyormuş gibi bakıyordu bana. Büyümüştüm ama işte. Düşe kalka, savrula savrula büyümüştüm. Bana doğru bir adım attı. “Fındığım?” dediğinde kendimi gülümserken buldum.

“Nasıl? Güzel olmuş muyum?” diye sordum şımararak. Gözleri ışıldadı ve beni baştan aşağı tekrar inceledi.

“Çok güzel olmuşsun, abim,” dedi içtenlikle. Bana kollarını açtığında Eymir’in kolundan çıktım ve ona yaklaşıp göğsüne sığındım. Burayı seviyordum, hep sevmiştim. Aramıza kilometreler girdiğinde de, ona küstüğümde de, kızdığımda da... *Hep.*

Bu sıcaklığın ve güvenin içinde ruhumun katlanamadığı bir gerçek vardı. *Kayahan ve Özgür.* Küçükken hayaller kurardım. Hepsinde üçüne de yer vardı. Ancak o ikisi hayatlarında bensiz olmaya karar vermişlerdi. Onların acımasızca verdikleri karar benim bir ömür boyu canımı yakacaktı. Bana yaşattıklarına rağmen eksikliklerini her daim hissedecektim. Çocukluğumuzu özleyecektim.

Düğün günümde ağlamak istemediğim için geri çekildim. Gözlerimin içine dikkatle baktı. Galiba o da bazı hislerimi, eksikliklerimi hissediyordu. “Ne ara büyüdüñ ula, sen? Bacak kada’ bi’ şeydun da!” Gözlerimi devirdim.

“Boyumu kendinle kıyaslıyorsan hâlâ bacak kadarım.”

Burnumu iki parmağının arasına alarak sıkıştırdı. Düğün günümde bile bunu yapmasından biraz hoşnutsuzdum. “Hep öyle kalacaksın,” dedi elini geri çekerken. O sırada cebinden siyah bir kutu çıkardı. “Al bakayum, saa düğün hediyem.” Hediyeye almayı çok sevdiğim için merakla elindeki siyah kutuya uzandım ve açtım. Gözlerim kocaman oldu.

“Oha! Araba mı aldın?!”

“Yok da, süs niyetine anahtarını aldum!” Kıkırdadım. Gerçekten araba almıştı. Hem de en çok istediğim markaydı. Anahtarın üzerinde *Range Rover* yazıyordu.

“Teşekkür ederim, abi. Söz veriyorum, arada sırada kullanmana izin vereceğim.”

“Kaşınaysun.” Genişçe sıırıttım ve Eymir’in yanına geçmeden önce yanağına bir öpücük bıraktım. Arabanın anahtarını kutusuna koyarak Eymir’e uzattım. “Bu şimdilik sende kalabilir mi?” Elimdeki kutuyu aldı ve cebine attı.

“Gidelim mi artık? Kendi düğününüze geç kalacaksınız,” dedi Nehir çıkış kapısının önünde beklerken. Ağabeyim kısaca Nehir’e baktıktan sonra hemen gözlerini başka bir yere çevirdi. Kendi düğünüme geç kalmak beni çok da endişelendirmedi. Sonuçta oradaki tüm misafirler bizi bekleyecekti. Biraz fazla beklemelelerinin benim açım-dan bir sakıncası yoktu.

Eymir’in koluna girdim. Hep birlikte salondan çıktığımızda beni şaşırtan bir şeyle daha karşılaştım. Peş peşe sıralanmış siyah lüks arabalar tüm sokağı doldurmuştu. Hatta öyle ki, nerede bittiklerini göremiyordum. Bütün araçların dikiz aynalarında çiçek vardı. Takım elbiseli korumalar ikişerli olarak arabaların önünde, hazır olda bekliyordu. “Bu kadar korumaya gerek var mıydı?” diye sorduğumda Eymir kulağıma eğildi.

“Konvoysuz düşün olmaz.”

Kendimi gülerken buldum. “Sen ciddi misin?”

“Gayet ciddiym.”

Dudaklarım resmen kulaklarıma vardı. Her şeyi eksiksiz yaşadığıma inanamıyordum. Tüm bunları bana yaşattığına inanamıyordum. Korumalar yavaşça harekete geçerken Eymir önden üçüncü arabaya doğru ilerlememizi sağladı. Korumalara izin vermeden arka kapıyı benim için kendisi açtı. Elimi tutup içeriye kazasız belasız geçmeme yardımcı oldu. Gelinliğin eteklerini de toplayıp ayaklarıma takılmasını sağlamıştı. Kapıyı kapattığında Nehir’e bir şey söylediğini camdan gördüm ama anlamadım. Eymir diğer taraftan yanıma yerleştiği sırada Nehir de yolcu koltuğuna geçmişti.

“Kaç tane araba var?” diye sordum merakımı bastıramadan. Eymir başını belli belirsiz salladı.

“Yirmi-otuz tane falan, yani... Saymadım.” Hafifçe yüzüme doğru eğildi. “Yetmez mi prensesime?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzüne öylece baktım.

Of.

Beni mahvediyordu.

Aklımı oynatacaktım.

Eve yaklaşmışken attığımız Boğaz turunu düşünmeden edemedim. İnsanların o kadar ilgisini çekmiştik ki, neredeyse çoğu işini gücünü bırakıp konvoyu izlemişti. Filmlerde gördüğüm bir sahne gibiydi ve başrol de bendim. Eğlenceli bir yolculuktu. Biraz şarkı dinlemiş, biraz Nehir’le dedikodu yapmıştık. Süreç boyunca yanımdaki adam tarafından izlendiğimin de farkındaydım.

Malikânenin otomatik kapıları iki yana açılırken arabaların hepsinden korna sesi yükseliyordu. Saat çoktan akşam sekiz olmuştu ve çok da geç kalmamıştık. Önümüzdeki bir araç bizimle içeri girdi. Diğer arabalar malikânenin önünde kalmıştı. Hatta ağabeyim bile arabasını dışarıda bırakmaya karar vermiş olmalıydı.

Bahçedeki göz alıcı kalabalık süregelen sakinliğimi uçurup götürdü. Derin bir nefes alıp verdim. “Bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum,” dediğimde Eymir’in dudağı kıvrıldı.

“Böyle bir fırsatı kimse kaçırmak istemez,” dedi kendini beğenmiş tonlamasıyla.

“Fırsat mı?”

“Evime girme fırsatı, yavrum.” Nehir ön taraftan lafa karıştı.

“Milyonda bir gerçekleşen doğa olayı falan anlayacağın, Dünya’cığım.” Nehir araya girmeseydi, *yavrum* kelimesi üzerine çok fazla şey düşünebilirdim.

Eymir hareketlendiği sırada şoför arabadan inmiş ve onun olduğu tarafa ilerleyip kapısını açmıştı. “Beni bekle,” dedi Eymir çıkarken.

Malikânenin içine kameramanları ve habercileri de almışlardı. Bu yalnızca düğünün ilk dakikaları için geçerli olacaktı. Sonra her biri dışarı çıkarılacaktı. Eymir’in üzerine patlayan flaşlar beni şimdiden rahatsız etmişti. Birkaç kez ellerimi yumruk yapıp açtım.

Eymir benim tarafıma geldi ve kapıyı açtı. Elini bana uzattığında beklemeden tuttum. Gelinliğimden dolayı arabadan çıkmak normalden biraz zor oldu ama asla dengemi kaybetmeme izin vermedi. Zarifçe arabadan çıkmayı başardığımda içimden kendimi tebrik ettim.

Üzerimize patlamaya başlayan flaşlardan dolayı bedenim gerildi. Kameraları sevmiyordum ve hiçbir zaman da sevmeyecektim. Sırf kamera korkumu yenmek için sahneye çıkıp oyuncu olsam da sevmeyecektim.

Eymir elini belime sarıp kulağıma fısıldadı. “Sorun ne?”

Gülümsemeye çalışarak konuştum. “Sorun yok.”

“Fazla gerildin.”

“Çok fazla kamera var çünkü.” Bunu söylediğim an yüzünü bir tarafa çevirdi ve birine işaret verdi. O an korumalar kameramanlarla aramıza girmeye başlamıştı bile.

“Başa çıkabilirdim.”

“Biliyorum ama bugün senin günün ve eğlenmeni istiyorum, gerilmeni değil.” Gözlerinin içine bakarak ona gülümsediğimde bana göz kırptı. Eymir’in koluna yeniden girdim.

Sırf düğün için özel olarak taş yol yaptırmıştım. Düğünden sonra hepsi kalkacaktı. Masalar genel olarak piste ilerleyen yolun etrafına gelişigüzel dağıtılmıştı ve asıl amacım ortamı boğmamaktı. Geniş bir pist vardı. Pistin sonunda yer alan sahnede canlı müzik bize eşlik edecekti. Sırf düğün için seçtiğim ekip çoktan yerini almıştı.

Eymir’le piste doğru ilerlemeye başladık. Tüm konukların gözlerinin üzerimizde olmasını gelin olarak normal karşılamalıyım ama hayatımda ilk kez düğünüm oluyordu ve bu, sahnelere çıkıp gösteri yapmaya benzemiyordu.

Sahneye çıkarken heyecanlanmazdım lakin şimdi kalbim ağzımda atıyordu. Belki bunun sebebi Eymir’di. Belki de bir oyun değil de gerçek olduğunu düşündüğümdendi.

Duyduğum fısıltılar, meraklı veya kıskanç bakışlar vardı etrafta ve hepsinin odağı bizdik. Bendim. Omuzlarımı dikleştirdim. Yanında yürüdüğüm adamın bir kez daha ne kadar büyüleyici olduğunu fark ettim. Birçok kadının gözünde hayran bakışlar yakalamıştım. İç geçirdikleri şeyi yaşıyordum.

Piste vardığımızda ikimiz de durduk. Eymir elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Diğer eli belimi kavradığı sırada müzik değişmişti. Şarkı listesinin çoğunu ben ayarlasam da bu müziği eklemediğime emindim.

Sezen Aksu’dan *Belalım* çalıyordu. “Bu şarkı...” Konuşmamın devamını getiremedim çünkü müziğin ritmine göre beni olduğum yerde döndürmeye başlamıştı. Öyle zarıftı ki, gelinliğim bu dönüşü sanki sahiplendi. Elinin altında üç tur dönmemi sağladı ve şarkının sözleri başladığı an beni kendisine çekip göğsümü kendisinininkine yasladı. O an göz göze geldik.

Uçurum uçurum gözlerine baktığım sensin

Prangalarca boynuma taktığım sensin...

Şarkı sözlerinin altından duyulan melodiye bedenimiz uyum sağlamıştı ve ritme göre hafifçe dans ediyorduk. Bu anda zamanın durmasını istedim. Beni sarıp sarmalamışken, gözlerimin içine şehvetle bakarken durmalıydı. Yoksa ben durmazdım. Ona, içimde hissettiklerime rağmen durmazdım. Şarkının nakarat kısmı geldiğinde tüm

ışıklar söndü ve pistin etrafındaki ışıkların hepsi üzerimize çevrildi. Eymir belimi sıkıca kavrayarak geriye eğilmemi sağladı.

Yanarım, yanarım

Tutuşur, yanarım

Kavurur ateşim

Seni de beni de belalım.

Boşta kalan elini kaldırdı ve tersini yanağıma yerleştirerek boynuma doğru sürttü. Öyle içli bir hareketti ki bu, sanki şarkının sözlerini zihninden geçiriyor ve bunu yaparken de beni düşünüyordu. Bakışları derin bir kuyu gibiydi. Sonunu göremesem bile düşmekten çekinmeyeceğim bir kuyuydu.

Belime güç vererek dikleşmemi sağladı. İki elini de belime yerleştirdiğinde otomatik olarak omuzlarına tutundum. Normalden daha yavaş çalan müzik dansımız için ayarlanmış olmalıydı. Eymir çehremi dikkatlice inceledi. Sonra hafifçe eğildi ve yüzünü boynumun en kuytu yerine yaklaştırıp oraya nefesini üfledi. Baştan sona titredim.

Gün doğmamış ormanlarda yittiğim sensin

Ömrüme ömür diye kattığım sensin.

Saniyeler boyunca orada kaldı ve sonra yine ritme göre başını kaldırıp bir kez daha kendi etrafımda dönmemi sağladı. Ancak bu sefer göğsümü değil, sırtımı göğsüne yapıştırmıştı. Arkamdan omzumun üzerine sıcak bir öpücük bıraktı. Öyle ki, çalan müziğe rağmen öpücüğünün sesini duyabildim. Tenimde bıraktığı sıcaklık alev alev kavrulmamı sağladı. Şarkıda da söylediği gibi...

Yanarım, yanarım

Tutuşur, yanarım...

Yakıyordu beni. Omzuma kondurduğu o öpücük yangınımı büyütmüş, tutuşmasını sağlamıştı. “Kavurur bu ateş bizi,” dedi kulağıma. “Yanarız, Dünya.” Sert bir nefes aldım ve omzumun üzerinden ona baktım. Böylelikle yüz yüze geldik. Dudakları hemen benimkilerin önündeydi. Dudaklarına bakarak konuştum.

“Yanalım.”

Beni kendine çevirdi. Göğsüm yine onunkine yaslandı ve ellerini belime sıkıca yerleştirip bedenimi iyice bastırdı. Koyulaşmış gözleri

benimkilere düştü. “Yanalım,” dedi ve dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi. Nefesimi kesti.

Kavurur ateşim

Seni de beni de belalım

Ah, belalım.

Durgun dudakları vahşileşti ve hareketlenerek dudaklarımla dans etmeye başladı. Ellerimi boynuna doladım ve öpüşüne karşılık verdim. Birçok kez bunun hayalini kurmuştum ve hiçbirisi bu kadar güzel değildi. Altdudağımı dudaklarının arasına alarak hafifçe ısırdığında kısık sesle inledim. Aynı saniyelerde kıvrılan dudaklarını kendimin kilerin üzerinde hissettim.

Beni öptü. İçine çekmek istiyormuş gibi... Hem hoyrat hem de nazikti. Kalbimin eridiğini hissediyordum. Onun için eriyip yok olabilirdim. Dudaklarından içtiğim büyü baş döndürücüydü. Kavurucuydu. Nazikliği zaman geçtikçe arka planda kaldı. Başını sola yatırarak daha iyi bir pozisyon yakalayıp dudaklarını dudaklarının arasında yaşatmaya devam etti.

Söylediği gibi sanki yıllardır susuz kalmıştı ve şimdi suyunu bulmuşçasına beni vahşice içine çekiyordu. Dilini ağzımın içinde hissettiğimde ensesindeki ellerimi sıkılaştırdım. Beni tutmasa düşerdim. Boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Parmaklarının baskısını gelinliğin kumaşına rağmen oldukça net şekilde hissettim.

Şarkı bitti. Eymir usulca geri çekildi ama uzaklaşmadı. Alamadığım nefeslerim dudaklarına çarparken etraftan duyduğum alkış tufanı bana bazı gerçekleri hatırlattı. İnsanların varlığını tamamen unutmuştum. Aslında Eymir dışında her şeyi unutmuştum.

Ancak dudaklarımda bıraktığı tadı asla unutmayacaktım. “Kurallarımız vardı,” derken burnunu benimkine sürtmüştü. Derin bakışları kalbimi infilak ettirecekti. “Bazıları artık yok.” Gözlerimi kırıştırdım. Bu da ne demekti şimdi? Hangi kural yoktu? Beni böyle ikilemede bırakmamalı, her şeyi açıkça söylemeliydi.

Sormaya fırsatım olmadan geri çekildi ve elimi tuttu. Toparlandım ve misafirlere genişçe gülümsedim. Evlendiğim adamla ilk kez öpüştüğümü kimsenin anlamaması gerekiyordu. Kahretsin, neden

beni daha önce öpmemişti? En azından prova için... Sonuçta beni öpmesini beklemiyordum ve bu da rolümü zedeleyebilirdi.

Alkışların arasından ıslık sesleri yükseliyordu ve ana kaynağı da Oflaz'dı. Onun ıslık çaldığını rahatça görebilmiştım. Beni hiç şaşırtmıyordu. Sahnenin karşısındaki kısımda Eymir'le ikimiz için bir alan oluşturmıştım. Genel olarak burada oturup kalmayacaktım ama sonuçta her düğünde böyle bir köşe olurdu ve eksik kalsın istememiştım.

Daha masaya varır varmaz etrafımıza insanlar üşüşmeye başladı. Çoğunlukla tebrik konulu konuşmalar geçiyordu. Hiçbirini tanımıyor, her birine gülümsüyor ve teşekkür ediyordum. Korumalar genel olarak tüm alana yayılmıştı. Bir göze görünür olanlar vardı, bir de misafir gibi giyinenler; şu an da benim bile fark etmediklerim. Eymir güvenlik konusunda özellikle hassas davranmıştı. Bugün birçok düşmanı için bir fırsat niteliğindeydi. Malikânesinin girişinde üç aşamalı bir güvelik kontrolü yapılıyordu ve kesinlikle davetsiz misafirler içeri alınmıyordu.

Özel bir davetiye hazırlatmıştı. Karekod sistemiyle direkt şahıs üzerine yapılandırılmıştı. Böylelikle davetiyesi olsa da davetsiz bir misafir içeri giremeyecekti.

"Eymir Valen," dedi otuz beş-kırk yaşları arasında duran bir adam. Diğer misafirlerden daha önemli olduğunu anlamak zor değildi. Bakışları kısaca beni süzdükten sonra Eymir'e odaklandı. "Seni böyle göreceğimi söyleseler gülüp geçerdim." Hafif aksanlı konuşuyordu.

"O da bir şey mi, Rafael, ben seni her gördüğümde gülüp geçiyordum." Eymir'in alaylı kelimelerini duyan adam sert bir nefes vererek güldü ama gözlerinde hiç de öyle bir ifade yoktu. Daha çok nefret görüyordum. Elini ona uzattığında Eymir düşünmeden adamın elini sıkıca tuttu. Sadece ellerine bakarak bile kimin daha güçlü olduğunu görebiliyordum.

"Tebrik ederim," dedi Rafael. "Gerçi belki de teşekkür etmeliyim." Sırıtsı kötücüldü. "Kendine bir zaaf seçmen bizi mutlu etti." Kaşlarını çattım. Ayaküstü Eymir'i benimle tehdit ediyordu resmen. Elini geri çekmeye çalıştığında Eymir bırakmadı. Tutuşu sertleşmişti ve karşısındaki adama öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu.

“Madem zaaflardan bahsediyoruz, o zaman önce kızını konuşmalıyız,” dedi oldukça karanlık bir tonlamayla. Rafael’in bu cümleden sonra yüzünün rengi attı.

“Sen nereden...” diye soracakken Eymir adamın elini bıraktı, böylelikle lafı yarıda kaldı.

Rafael mağdur oluşunun ardından yalnızca baş selamı verip masadan uzaklaştığında gidişini bir süre izledim. Sonra merakla sordum. “O davetli miydi?”

“Evet.”

“Düşmanınmış gibi geldi.” Hafifçe yüzüme doğru eğildi ve gözleriyle alanı işaret etti. “Burada bulunanların yüzde doksan dokuzu zaten benim düşmanım, yavrum.” Gözlerimi kırptırdım. Yüzde birlik kısımda da muhtemelen ailesi yer alıyordu. Gerçi söylediğini anlayabiliyordum. Normal düğünlerde insanlar eşlerini, dostlarını, akrabalarını çağırırdı ama bu normal bir düğün değildi. Eymir normal bir insan da değildi. Alanda bulunan insanların yarısından fazlasının yeraltı dünyasından olduğuna emindim. Kalan kısım ise muhtemelen medyadaki daha basit düşmanlarıydı. Genel anlamda şöhrete bakan düşmanlar...

Beni yeraltı kısmı korkutuyordu. İçeriye kesinlikle dışarıdan silah sokmak yasaktı. Bunun için girişte önlemler alınmıştı zaten ama yine de bunca azılı suçlu arasında kendimi rahatsız hissediyordum. Sonuçta onlar gözlerini kırpmadan can alabiliyordu.

“O adamı kızıyla tehdit ettin,” dedim biraz suçlayıcı bir sesle. Onların aralarındaki meselenin masumlar üzerinden ilerlemesi hiç hoş değildi.

Bana yan bir bakış attı. “Evet,” dedi kalınlaştırdığı sesiyle. “Çünkü o da beni *kızım*la tehdit etti.”

Başka bir şey söyleyemedim çünkü son dediği üzerine beynim durmuş ve kalbim her şeyi elinin içine almıştı.

Masaya yaklaşan Oflaz’ı gördüğümde gülümsemeye çalıştım. Fazla enerjik görünüyordu. “En ince ayrıntısına kadar video çektim!” dedi ikimize birden bakarak. “Zoom’ladım! Anlıyor musunuz?! Ero-tizm izlemek isteyince açıp videonuzu izleyeceğim, o derece!” Söy-

ledikleri karşısında afillarken Eymir, Oflaz'ın elindeki telefonu bir anda çekip almıştı. “Abi, bak, silme sakın! Onunla *Oscar* ödülü kazanacağım ben!” diye sitemle söylenen Oflaz'ı duymazdan geldi Eymir. Telefonda bir süre bir şeye bakındı. Bunu yaparken hafiften tebessüm ediyordu.

En sonunda telefonu Oflaz'a geri verdiğinde Oflaz telefonunu alıp karıştırdı. Sonra gözlerini kısarak suçlayıcı bir şekilde Eymir'e baktı. “Silmişsin!” diye bağırduğunda hayal kırıklığına uğradım. Videoyu ben de izlemek istemiştım. Hem neden siliyordu ki? Kötü mü çıkmıştı? Yoksa benimle öyle bir videosu olmasını mı istememişti? Oflaz bana döndü. “Videoyu kendine gönderip silmiş, Dünya'cığım. Artık kocan izleyip izleyip neler düşünecek, bilemem!”

“Oflaz, ağzının yayını sikkemeyim istersen?”

Silmemiş. Kendine saklamış.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ben de izlemek istiyorum,” dedim Eymir'e bakarak. Eymir duraksadı. Gözlerini kısıtı ve hafifçe yüzüme doğru eğildi.

“İzletirim. Daha ayrıntılısını.” Kelimelerinin altında yatan gizli ve ahlaksız görüntüler zihnime dolduğunda altdudağımı ısırdım. Bu yüzden gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydı. Yutkunduğunu net bir şekilde gördüm.

“Abi, düğünün sonuna kadar bekleyemeyecekseniz ben misafirleri bir şekilde hallederim,” dedi Oflaz keyifle. Eymir derin bir nefes aldı. Oflaz genişçe sırttı. Kendime engel olamayarak ben de güldüm.

O sırada tanıdık bir ses duyuldu. “*My World!*” Duyduğum çığlığın gerçek olup olmadığını anlamak için etrafıma bakınırken üzerime bir şey atladı. Kısa süre içinde bu kişinin Mila olduğunu anladım ve heyecanla çığlık attım. “Mila!”

“Bizi terk edip gitmek öyle kolay mı be, kızım?!” diye bana yükseldi İngilizce konuşarak. Ben de İngilizce konuşmaya başladım böylelikle. “Terk etmedim!”

“Ettin! Ne aradın ne sordun! Sonra birden mesaj atıp ben evleniyorum, yazdın! Bir ara gerçekten bizimle dalga geçtiğini düşündüm!” Suçlulukla yüzümü buruşturdum.

“Çok şey oldu.” dedim kendimi açıklamaya çalışırken.

Beni baştan sona süzdü ve derin bir iç çekti. “Onu görebiliyorum, hayatım. Çok güzel olmuşsun.” Genişçe gülümsedim ve kollarımı açarak gelinliğimi umursamadan ona sıkıca sarıldım. Burada olması beni o kadar mutlu etmişti ki, sanki hayatımın geri kalanını bir yerde unutmuştum ve o bulup getirmişti.

Geri çekilirken merakla sordum. “Bizimkiler nasıl?” İngiltere’yi ilk kez özlediğimi fark ettim. Aslında özlediğim yine mekân değil, oradaki insanlardı.

“Hepsi sana fena kızgın,” dedi Mila omuz silkerek. “Nasıl açıklayacaksın bize olanları?”

“Açıklayabileceğimi sanmıyorum aslında.” Yanımda duran Eymir’i gösterdim. “Ama gösterebilirim. Bak, kocam.” Mila kocama dönerek minik bir tebessüm etti ancak Eymir, Mila’ya oldukça sert bakıyordu. Bu sertliği çözemediğim için şaşırdım ki Mila da şaşırdı. Hafifçe bana yanaşarak kulağıma fısıldadı.

“Enişte beni pek sevmedi galiba?” Ona Türk kültürüne dair birçok şey öğretmiştim. Gerçi kendisi de yarı Türk’tü ama daha önce hiç Türkiye’ye gelmemişti.

Eymir’e kısaca baktım ve o an aklıma bir şey geldi. Ben Eymir’le tanıştığımda Mila olarak tanışmıştım. Yani onun kılığına girmiştim. Beni gördüğü ilk anda aslında Mila’yı görmüştü. Bu durum anlamsızca kıskançlık duymama sebep oldu. Eğer o zaman beni beğendiyse aslında beni değil, Mila’yı beğenmiş demekti.

Of, bu ne biçim işti böyle? Yaptığım her şey elime yüzüme bulaşmak zorunda mıydı?

“Seninle alakalı değil,” diye yanıt verdim Mila’ya. Böylelikle omuz silktili. Onun en sevdiğim özelliği rahatlığıydı. Hayatındaki tüm dönüm noktalarına da aynı tepkiyi vermiş bir insandı. Omuz silkiyordu. *Sikerler, kızım; hayata bir kere geldik*, diyordu.

Oflaz’ın Mila’yı dikkatlice incelediğini gördüm. Zaten hemen sonra işaretparmağını Mila’ya doğrulttu. “Sahte Dünya,” dediğinde bir kez daha yaptığım işe sövdüm. Mila, Oflaz Türkçe konuştuğu için

anlamadı. Ona bir şeyler öğretmeye çalışsam da İngilizce konuşan bir ailede büyüdüğü için aslında çok az Türkçe kelime biliyordu.

İşin içinden çıkamamış olmalı ki, yine omuz silkti ve bana döndü. “Ben en son bizimkiler diyordum!” dedi enerji dolu bir sesle. Sonra ellerini başının üstüne doğru kaldırarak iki kez alkış tuttu. Ne yaptığını anlamaya çalışırken duyduğum elektro gitar sesi gözlerimin sahneye dönmesini sağladı.

“Aman Allah’ım!” dedim kendimden geçmiş bir şaşkınlıkla. “Dylan?” Hepsi buradaydı. Thalia, Noah, Ryder, Harper ve Zayn... Dudaklarımda beliren geniş gülümseme aslında her şeyi açıklıyordu. Hepsi sahneye çıkmış ve kullandıkları müzik aletlerinin başına geçmişti.

Özellikle önde duran Dylan’a baktım. Ekibe bir işaret verdi ve dinlemeyi bir zamanlar çok sevdiğimiz bir müziği çalmaya başladılar. O sırada Noah mikrofona yaklaşıp konuştu: “Sahneye bir solist bekleniyor...” Ne yapacağımı şaşırmıştım. Uzun zamandır insanların karşısında şarkı söylememiştim. Bunu kendi içimde aşamadığım için yapmamıştım. Genelde işten çıkınca kafa dağıtmak için bir yerlere gider ve o küçük mekânlarda çalıp söylerdik. Hem bundan para da kazanırdık. Ancak şimdi Türkiye’deydim. Benim sesimi kışan yerde...

Belimde bir dokunuş hissettiğimde omzumun üzerinden arkama baktım ve Eymir’le göz göze geldim. “Arkadaşlarını bekletme,” dedi bana. O an tüm bu organizasyonda onun parmağı olduğunu anladım. Böyle bir yerde kafalarına göre içeri girip sahneye çıkamazlardı.

Usulca başımı salladığımda benimle sahneye doğru yürüdü ve normal zeminden bir basamak yüksekte duran sahneye çıkmam için yardım ederek geri çekildi. İnsanların ilgisi çoktan bize yoğunlaşmıştı. Dylan hafifçe geri çekilirken bana gözleriyle bir sarılma gönderdi. Kocaman gülümsedim hepsine. İçimdeki mutluluğu anlatmaya kelimeler yetmezdi. Düşünümde yalnız değildim, arkadaşlarım yanımdaydı.

Çaldıkları *rock* parça* mikrofonu elime aldığım an hareketlendi ve insanların önünde şarkı söylemeye başladım.

* *Gibi Gibi (Rock Versiyon) - Ruhsuzlar.*

Şarkı yavaşça yükseldi ve sesim daha gür çıkmaya başladı. Sesimi duyurmayı ne kadar özlediğimi şu ana kadar fark etmemiştim. Şarkıyı söyledikçe ruhumda kilitli kalmış bir yer zincirlerini kırdı. O sırada bana bu özgürlüğü yaşatan adamın gözlerinin içine baktım. Orada hayranlık dolu bir ifade gördüm. İşte tam bu an benim dönüm noktamdı. İçimdeki tüm endişe, gerginlik yok olup gitti ve kendimi tamamen eğlenmeye verdim.

Atmosfer insanların hoşuna gitmişti, yakaladığımız enerji her yeri sarmalamıştı. Çoğu bize eşlik ediyordu. Şarkımı söyledim. Bunu yaparken kocamın gözlerinin içine baktım.

Sanki biraz naz ediyorsun amma

Senin bana gönlün var gibi gibi.

Güldü. Ben de gülerek karşılık verdim ve kalbim mutlulukla çarparken Atahan'la göz göze geldim. Onun bakışlarında geçmişin izi vardı. Küçükken birlikte şarkı söyledik. Beni susturmaz, aksine destek olurdu. Üstelik bunu Kayahan'la kavga edeceğini bile bile yapardı. Mikrofonu elime aldım ve sahnenin basamağından inerek ağabeyime doğru ilerledim. Kaşları çatılır gibi oldu, ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Tam önünde durduğumda mikrofonu ona uzattım.

Gözlerinden, *Ula finduk, seni haşlayacağım*, bakışı geçse de beni kırmadı ve minik de olsa bir kısmı benim hatırıma söyledi. Atahan'ın sesini çok beğenirdim ve insanların tepkisine bakacak olursak, onlar da çok beğenmişti. Bu yüzden daha da mutlu oldum ve şarkının devamını getirdim. Bunu yaparken müziğin eşsiz ritmine bedenimle ayak uydurmayı da ihmal etmiyordum.

Müzik bittiğinde alkış tufanına ben de ayak uydurdum ve resmen mutlulukla kendimi alkışladım. Sahneye döndüğüm sırada Dylan'nın atlayarak bana doğru geldiğini gördüm. Ona kocaman gülümseyip sarılmak için kollarımı açmışken bir anda aramıza Eymir girdi. Sırtı bana dönük olsa da İngilizce telaffuz ettiği kelimeleri duyabildim. "Sakın karıma dokunmayı bir daha aklından geçirme!" Arkasında durmayı keserek yanına gittim ve konuştum. "O benim arkadaşım," dedim Türkçe.

“O zaman arkadaşlığını bilsin,” diye yanıt verdi bana. “Abartma. Masum bir sarılma girişimiydi sadece. Hem onu özledim.”

“Dünya, bu adamları buraya getirttiğime beni pişman etme.” Gözlerim büyüdü.

“Bu işte bir parmağın olduğunu biliyordum!” dedim heyecanla ve çenesini tutarak yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “Çok mutlu oldum, teşekkür ederim!” Sinirli anında yaptığım bu davranış onu şaşırttı. Gülümsememek için kendini zor tuttu.

“Sen de beni bir ara çok mutlu edersen sevinirim,” dediğinde genişçe sııttım.

“Aklında bir şey var gibi sanki.”

“Çok mu belli oluyor?”

“Gibi gibi,” dedim şarkıya gönderme yaparak.

“Dostum, ne konuşuyorsunuz, hiçbir şey anlamıyorum,” diyerek araya girdi Dylan İngilizce. Ona genişçe gülümsedim ve üzerine doğru bir adım attım.

“Geldiğiniz için çok mutlu oldum!”

“Biz de seni gördüğümüze mutlu olduk da arkadaş bizi pek sevmeydi,” dedi Eymir’i kastederek.

“O genel olarak erkekleri sevmiyor,” diye açıklama yaptım. Eymir’i gözden geçirdikten sonra korkmuş olmalı ki, benden birkaç adım uzaklaştı. Zaten Dylan’a öyle bir bakıyordu ki, silahını çıkarıp kafasına dayamasına hiç gerek yoktu. Gözleri her şeyi yeterince açıktı.

Yanıma gelen Harper ve Thalia’ya sarıldım. Onlar da kadın olduğu için Eymir ses etmedi ama diğerlerinin sarılma girişimini sadece bakarak kolaylıkla engellemiştii. Harper ve Ryder ikiz kardeşlerdi. Ryder erkek olandı ve o normalde de tam bir *rock* insanıydı. Gotik bir tarzı vardı. Diğerleri birbirinden bağımsızdı. Kimisiyle aynı sahnede, kimisiyle de bir bar köşesinde tanışmıştık ve bazılarıyla şarkı söylerken rastlaşmıştık.

Beraber takıla takıla hepimiz birbiriyle tanışmıştı. Onlarlayken çok eğlendiğim ve güldüğüm zamanlar olmuştu. Özellikle aile ek-sikliğı hissettiğim her an bana destek olmuşlardı. Tabii ki aynı hisler

değildi ancak onları tanıdığım için İngiltere yaşanılır bir yere dönüşmüştü. Eve döndüğümde kocaman dört duvarın içinde yalnız kalsam da hayatımın akışında benimleydiler.

Öyle benimleydiler ki, buraya kadar kalkıp gelmişlerdi. “İyi ki geldiniz!” dedim hepsine hitaben. “Gerçekten çok mutlu oldum.”

“Gelmeseydik mafya kocan kafamıza silah dayayıp zorla getirtebilirdi,” dedi Ryder gülerek. Söylediğine ben de güldüm ama sonra hemen ciddileştim. “Kocam mafya değil.” Gerçi öyleydi ama bunu onların bilmemesi gerekiyordu.

“Bana tam da mafya gibi geldi,” diyerek araya girdi Thalia. “Bu ev, beli silahlı korumalar falan...”

Sessiz kaldım çünkü haklıydı ve bu konuda ısrarlı bir şekilde de yalan söylemek istemiyordum çünkü bu daha çok dikkat çekerd. O yüzden sadece gülmekle yetindim. “Ne yani, kocam kafanıza silah dayamasaydı gelmeyecek miydiniz?” diye dalga geçerek bir soru sordum.

“Açıksası ben gelmeyecektim,” dedi Zayn. “İki aydır arayıp sormadığın ve aramalarımıza da hiçbir şekilde yanıt vermediğin için gelmeyi düşünmüyordum.”

Söyledikleri beni üzdü. Haklıydı ama benim de haklı olduğum yerler vardı. “Pek kolay şeyler yaşamadım. Bile isteye sizi ihmal edecek birisi değilim, biliyorsunuz.”

“Biliyoruz. Zaten kollarına baktıkça neler yaşadığını az çok tahmin edebiliyorum.” Zayn genelde düşündüğünü anında dile getiren bir insandı. Bir de gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Söylediğinden dolayı diğerleri de kollarına baktı. Mila’nın anında kaşları çatılmıştı.

“Bu izler de ne böyle?”

Yerimde rahatsızca kıpırdandım. “Daha sonra konuşsak.” Gözlerime kısaca baktı ve gerçekten neler hissettiğimi anlamış gibi usulca kafa salladı. Kollarımdaki morluklar geçmişti ama dikiş izleri duruyordu. Kapatıcı bile onları tamamen gizlememişti anlaşılan. Gerçi çok dikkatli bakmayan birisi fark edemezdi ama Zayn her şeyi açığa çıkarmıştı.

Konuyu değiştirmek istediğim için soru sordum. “Ne kadar kalacaksınız Türkiye’de?”

“Yarın gidiyoruz,” dedi Harper. Omuzlarım düştü.

“O kadar erken mi? Birkaç gün kalsaydınız bari.”

“Bizim işleri biliyorsun. Söz verdiğimiz birkaç sahne vardı, bir de turne başlayacak. Açıkçası kocan sayesinde izin koparıp gelebildik.” Derin bir nefes alıp verdim. Hemen gidecek olmalarına üzül müştüm ama hiç gelmemiş de olabilirlerdi. Bu yüzden üzüntümü bastırıp onlara gülümsedim.

“O zaman bir gün ayarlayalım ve Türkiye turu yapalım,” dediğimde hepsinden olumlu dönüşler aldım. Eskiden, Türkiye’ye girmem yasakken bunun hayalini kurardım.

Arkadaşlarımı Türkiye’ye getirmeyi ve anlattığım onca yeri kendi gözleriyle görmelerini çok isterdim. Ancak bu bana imkânsız bir hayalmiş gibi görünürdü, o yüzden lafını etmezdim. Bazen Türkiye’ye gitme muhabbeti kendileri tarafından açılırdı ama ben dahil olamazdım. Bundan dolayı da aslında kendimi hep kötü hissetmişim. Çünkü çoğunun yaşadığı şehre gitmiş, hatta Thalia oralı olduğu için hep birlikte bir keresinde Tayland’a gidip ailesinin evinde kalmıştık.

Hiçbir zaman onları evime davet edemeyecek olmak beni üzerti ama artık onları çağırabileceğim bir evim vardı. Başımı usulca sağa çevirdim ve Eymir’e baktım. Dudaklarımda kendiliğinden bir gülümseme oluştu.

Artık bir *evim* vardı.

Eymir’in yanında Tayanç ile Oflaz duruyordu ve karşılarında tanımadığım iki adam vardı. Sohbet ediyorlardı. Hoş bir muhabbet olmalıydı ki, yüzleri gülüyordu.

“Kızım, adama resmen sıırıslıkam âşıksın,” diyen Dylan beni kendime getirdi. Gülümsedim.

“Bu evlilik meselesi çok ani gelişti ama birbirinizi sevdiğiniz çok belli,” dedi Harper. “Adam on saniyede bir seni kontrol ediyor.” Evet, bakışlarını çoğu zaman hissedebiliyordum.

Yüzümü çevirerek yine kocama baktım. “Onu seviyorum,” dedim. Bu bir yalan değildi. Tamamen gerçektir. İçimdeki gerçeği ilk kez arkadaşlarıma söylemişim. Güvendiğim, sırdaşım dediğim insanlara...

Burada olmaları bana cesaret vermişti. Belki yanlışta yaptığım ama

artık geri dönüşü yoktu. Eymir bakışlarımı hissetmiş gibi bana döndüğünde göz göze geldik. Böylelikle yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Yanındakilere bir şey söyledi ve bedenini bana çevirdi. Arkadaşlarım vakit geçirebilmem için beni bir süre yalnız bırakmıştı. Bir de arkadaşlarım ondan biraz çekindiği için yanında doğru düzgün konuşmıyorlardı. Bu yüzden kendi arkadaşlarıyla olmayı uygun görmüştü. Bana doğru yürürken yanından geçen çalışanın tuttuğu tepsiden iki kadeh kırmızı şarap aldı. “Oldu o zaman, bize müsaade,” dedi Ryder. Üstüne Thalia ekledi: “Gidip tüm yiyeceklerin tadına bakalım.” Bu teklif hepsinin hoşuna gitmiş olmalı ki, neşeli çılgınlıklar ve kahkahalar atarak yanımdan uzaklaştılar.

Eymir önümde durduğu an onu imalı bir şekilde süzdüm. “Arkadaşlarım senden korktu.” Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Korkulacak bir adam değilim,” derken bir elindeki kadehi bana uzattı. Almak istedim ama bırakmadı. “Değil mi?” diye sordu. Gözleri kısıldı. “Yoksa öyle miyim?”

“Benim için değilsin.” Aldığı cevap hoşuna gitmiş gibi tuttuğu kadehi bırakarak almama izin verdi. Eli yerini biliyormuş gibi belimi sardı ve beni hafifçe kendine çekti. Boşta kalan elimi göğsüne yerleştirmeyi tercih ettim. *Tam yeşil mendilin üzerine.* Gözlerimin içine baka baka kadehinden bir yudum içti ve yavaşça yutkundu. Bu bile kalbimin hızlanmasına yetecek bir davranıştı. Zaten gözleri o kadar güzel bakıyordu ki, hiçbir şey yapmadan bana bakması bile kalbimin hızlanmasını sağlıyordu.

“Söyle bakalım, kameralar seni neden bu kadar geriyor?” Aldığım soruyla anında gözlerimi kaçırdım ve o sırada bir manzaraya şahit oldum. Ağabeyim ve Firuze aynı masada yan yana duruyor, hatta gülererek bir şeyler konuşuyorlardı. Firuze’yi pek tanıma fırsatım olmamıştı, tanıştıktan sonra malikânenen çıkmıştık ve sabahtan beri onu ilk kez görüyordum.

“Atahan ve Firuze iyi anlaşmış gibi duruyor,” diye mırıldandığımda Eymir baktığım yere kısa bir bakış attı. O kısa bakış sonradan derinleşti ve şaşkınlığa dönüştü. “Firuze kalabalık ortamlara girmez normalde,” dedi garipsemiş gibi. Onlara dikkatle bakarken konuştum.

“Zaman herkesin normalini değiştiriyor, insan asla yapmam dediği şeyleri yapıyor.” Önüme dönmeden önce dikkatimi bir şey daha çekti. *Çatık kaşlarla Firuze ve Atahan’ı izleyen Tayanç.*

Yüzünde garip bir ifade vardı. Hem öfkeli hem de kıskanç bir bakıştı gözlerindeki. Elinde tuttuğu kadehi o kadar sıkı tutuyordu ki, ondan oldukça uzak olmama rağmen bunu anlayabilmişim. O an bir şey daha fark ettim. Tayanç, Firuze’ye Nehir’e baktığı gibi bakmıyordu. Bu bakışı tanıyordum: O Firuze’ye âşıktı.

Eymir, “Soruma yanıt vermedin,” dediğinde ona döndüm ve şarap kadehini kafama diktim. “Hangi soruna?” Bana kaşlarını çatarak baktı ama sorusunu yenilemeyerek konuyu kapatmayı seçti. Çalan müziğe uygun bir şekilde dans etmeye başladım. Eğlenceli bir şey çalışıyordu. Kollarımı Eymir’in boynuna dolayarak ona asıldım ve dansıma eşlik etmesi için resmen zorladım. Başını belli belirsiz iki yana salladı. “Daha sonra konuşacağız seninle.”

“Konuşuruz ama önce dans edelim,” dedim genişçe gülümseyerek.

“Tek kadehte sarhoş mu oldun sen?”

“Tek kadeh değil.”

“Ne demek tek kadeh değil?”

“Sen bakmazken arkadaşlarımla içkilerinden içtim.”

“Dünya.”

“Dünya’m, diyeceksin.” Önce kendine engel olmaya çalıştı ama sonra bunu başaramayarak ufak bir kahkaha attı.

“Dünya’m,” dediğinde iç geçirdim. “Oldu mu?”

Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım. “Oldu.”

“Şu içki meselesine dönelim o zaman.”

“Evet, bir tane daha içebilirim.”

“Seni fena yaparım.”

Başımı sol omzuma yatırarak ona kedi gibi baktım. “Yapar mısın gerçekten?”

“Yaparım. Bir de sen bakmazken içtim diyorsun. Kızacağımı biliyorsun.”

Suçlulukla gülümsedim. “Ama sonuçta itiraf ettim.” Çehremi

gözden geçirdi ve sert bir nefes alıp çenemi kavradı. Gözleri dudaklarıma sabitlendiğinde titrek bir nefes aldım.

Gözlerim onun dudaklarına kaydı. Dolgun ve oldukça cezbediciydi. Dudağının kenarında onda görmeye alışkın olduğum o asil kıvrım belirdiğinde canım çekmiş gibi altdudağımda dilimi gezdirdim. O an dudaklarını benimkilere yerleştirdi. Bunu yapmasına alışabilirdim, alışırsam da hep yapsın isterdim. Geri çekileceğini fark ettiğimde ensesinde duran ellerimi sıkılaştırarak ona engel oldum. Muhtemelen sadece küçük bir öpücük kondurup geri çekilmeyi planlıyordu ama ben planlarının ötesindeydim.

Altdudağını dişlerimin arasına aldığımda belimde duran eliyle beni kendine dayadı. Anında yetkiyi eline aldı, belimin kıvrılmasını sağlarken kendisi de üzerime doğru eğilmişti. O kadar güzel bir duyguydu ki, kendimi bulutların üstünde hissediyordum. Sıcak dudaklarının benimkileri kavraması, ateşli ve istekli hareketleri kasığımdaki yangını harlıyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Elimden kayıp giden kadeh yeri boyladığında rahatsız edici bir ses çıkararak dudaklarımızın birbirinden ayrılmasına sebep oldu. Hızla kalkıp inen göğsüm durumun ciddiyetini net bir şekilde anlatıyordu. Eymir dudaklarını yalayarak tadımı içine çekti. Kendimi tutmasam, bu görüntü karşısında inleyecektim.

Belime destek vererek doğrulmamı sağladığında boynundaki ellerim omuzlarına kaydı. “Olmaz! Namus denen bir şey var, olmaz!” diyerek yanımdan geçip giden Oflaz’a şaşkınlıkla baktım. Yine sözünü söylemiş ve kaçıp gitmişti. Üzerimizdeki bakışlar beni rahatsız etmiyordu, izlenmeye alışkındım. Eymir’le izlenmeye de alışacaktım.

“Ne yapacağız senin bu tadını?” diye bir soru sordu Eymir. Hemen karşı bir soru sordum.

“Ne yapacağız senin bu doyumsuzluğunu?”

“Hoşuna gitmiyor mu?” dedi bana bakarken. Derin bir nefes aldım ve çekinmeden cevap verdim.

“Gitmiyor,” dediğimde kaşlarını çattı ama ben konuşmaya devam ettim. “Böyle yarım kalması hiç hoşuma gitmiyor.”

“Dünya!” dedi burun delikleri genişlerken. Boynundaki damarı net bir şekilde görebildim. “Herkesi siktir eder, seni burada...” Eymir sözlerini tamamlamadan araya başka birinin sözleri girdi.

“Kardeşime gözlerimin önünde yapışmayı keser misin, yoksa ben kendimi tutamayıp seni keseceğim.” Eymir’in içinden ettiği küfrü duyabildim resmen. Öyle bir bakmıştı ki ağabeyime, içim titremişti. Yine de belimdeki elini çekti ve ben de böylelikle bir adım geri gittim.

Atahan’a merakla baktığımda aramıza girdiğinden olsa gerek, gayet keyifli görünüyordu. “Ha bu düğünü sen mu organize ettun?”

Kaşlarımı çattım. “He, ben ettum!?” dedim, *nesi varmış* der gibi.

“Gıy gıy içim şişdi da, yok midur bizum oralardan bi’ şey?”

“Ha vardır da eğer oynayacaksan vardır.”

“Sen de oynayaca musun?” diye sordu bir kaşını kaldırırken. Hızla kafa salladım.

“Oynarsan oynarum.”

“Ey, ha bu adamı da oynat,” dedi Eymir’i göstererek. Eymir’e döndüğümde gözlerinin içinde parıldayan bir ifade gördüm. Bir şey fazla hoşuna gitmiş gibi bakıyordu bana. Durumu çözmeye çalışırken üzerimdeki hayran bakışlarını içine atarak ağabeyime döndü.

“Beni niye karıştırıyorsun, birader?”

“Bizum oralarda horon bilmeyan adamdan olmaz da, kayınço. Oynayacasun mecbur.” Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Lan ben ne anlarım horondan?!” diye şinirle soludu Eymir.

“Eee, bizden kız olmak öyle kolay mı olacak sanduydun?” İç geçirdi. “Ha bu düğün Trabzon’da olacaydı ki, sen asıl o zaman naneyi yerdun.”

Eymir tiksinişmiş gibi ona baktı. “Nane deme bana,” dedi ters ters. Sonra bana döndü. “Kızım, ben beceremem öyle şeyleri bak, beni âlemime rezil etmeyin.”

“Uy! Âlemini yesunlar senun!” dedi Atahan. “Got kafali, bir cacik olmaz senden.”

“Dünya, bu adam bana ne diyor?!”

“Hiçbir şey, seni sevdiğini söylüyor,” dedim yalan söyleyerek. Gözlerini kıstı. Yenilgiye gelemeyeceğini şimdiden gözlerinde görabiliyordum.

“Oynayacağım!” dediğinde küçük bir kahkaha attım. Resmen ağabeyimin gazına gelmişti.

“Ha şöyle, bi’ endamını görelim, kayınço.”

“Bak, alttan alttan bana yürüyorsun ikidir, sıçmayayım ağzına!” Ağabeyimle birbirimize bakarak gülüştük. Sonra bana göz kırptı ve yanımızdan ayrılarak sahnenin olduğu tarafa ilerledi. Eymir’e döndüm.

“Gerçekten oynayacak mısın?”

Boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. “Oyna...” Boğazını temizleyerek Atahan’a baktı. “Oynayacağım!” Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım. Gözümün önünde hiçbir şekilde onun horon çektiği bir görüntü oluşmuyordu. Her ne olacaksa, açıkçası bana da sürpriz olacaktı. Çalan müzik kesildi ve saniyeler içinde tanıdık bir başka şarkı çalmaya başladı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Çünkü bu çalan bizim yöremizin en zor oyunlarından biriydi. *Marsis*’ten *Hopa Hemşin* çalıyordu.

İnsanlar aniden değişen atmosferden dolayı etrafa meraklı bakışlar atıyor, bazılarının gözlerinde ise kınama yer alıyordu. Ağabeyim tekrar yanıma geldiğinde elinde kırmızı bir mendil gördüm. Mendili bana uzattı. Elinden keyifle aldım ve kendi takımımı bulmak için alanda göz gezdirdim. Uğraşmama gerek kalmadan zaten hepsi yanımda bitmişti bile. Evet, onlara horon tepmeyi öğretmiştim ve bir gün bu şekilde işime yarayacağını hiç düşünmemiştim.

“Bu düğünün harekete ihtiyacı vardı, kızım!” dedi Mila İngilizce. Onu başımla onayladım ve bizimkilerin hepsini gözden geçirdim. “Bakalım unuttunuz mu?” diye genel bir soru sordum ve cevap beklemeden ağabeyimin elini tuttum. Pistte yan yana sıralanmaya başlamışken gözlerimi karşımda duran ve kararsız gözlerle bize bakan Eymir’e çevirdim. “Gelecek misin?”

Elini saçlarına götürerek karıştırdı. Bir bana, bir de etraftaki kalabalığa baktı. Az önce gaza geldiğinin farkına varmıştı galiba. “Seni izlemeyi tercih edeceğim,” derken geriye doğru adım atmaya başlamıştı ama gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Eymir’e sorun olmadığını söylemek isteyerek gülümsedim. O sırada Atahan kulağıma fısıldadı. “Bu adamdan olmaz.”

“Abi!”

“Kızum, bu daha horon bilmeyi!”

“Bilmek zorunda değil!” dedim net bir şekilde.

“Ben anlamam oni! Bize damat gelecek adam horon bilmeyi dedürtmem! Sen bizu ele güne rezil mu edecesun?”

“Abi, bir sus da!”

“Susmayım da! Ha burda önemli bir meseleyi şey ederiz!” Gözlerimi devirmekle yetindim ve onu duymazdan gelerek müziğin ana ritminin girmesini bekledim. O sırada yan yana sıralanmış arkadaşlarıma bakmıştım.

“*Are you ready?*” Hepsi bir ağızdan bağırarak yanıt verdi, ben de böylelikle horona giriş yaptım. Atahan anında adımlarıma ayak uydurdu, arkadaşlarım da pek geri kalmamıştı. Sahne provaları sonrasında horon açıp hepsiyle oynadığımı bilirdim.

Hopa Hemşin yavaş başlayan, sonradan hızlanan bir horundu. Üstelik içinde dört farklı oynama türü vardı ve ritme göre hangisini yapacağımıza karar veriyorduk. Üzerimizdeki garip bakışlara aldırmadan kendimi müziğin eğlencesine verdim. Yavaş başlayan dans ritmin değişmesiyle hareket kazandı. Ayağımdaki topuklulara rağmen tüm enerjimle oynadım.

Ağabeyimle tam olarak bu oyunu bildiğimiz için harika bir uyum yakalamıştık. Hareketlerimiz tamamen aynıydı. Aynı anda coşturucu sözleri bağırarak söylediğimizde küçük bir kahkaha attım. İnsanlar pistin etrafına toplanmıştı ve merakla bizi izliyordu ancak o kadar eğleniyordum ki, hiçbirisi umurumda değildi.

Hepsinden ziyade bakışlarını en başından beri hissettiğim adam her şeydi. Tam pistin bitiş kısmında duruyordu ve elinde bir kadehle dikkatle beni izliyordu. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

Ben Eymir Valen’in karısıydım ve onun âlemindeki insanların önünde horon çekiyordum. Hem de düşmanım dediği ağabeyimle...

Ortamı daha da yükseltmek için müziğin ritmine uygun bir şekilde bağırdım. Bizimkiler aynı şekilde hep bir ağızdan beni tekrar etti. Müziğin sesi yükseldi. Bizi izleyen insanlardan da bazen karşılık alıyorduk ve bu beni daha da eğlendiriyordu. Bir süre sonra oldukça

eğlendiğimizi gören Nehir ve Oflaz da aramıza katıldı. Oynamayı bilmeseler bile ritme ayak uyduruyorlardı ve hepsinin yüzü gülüyordu. Sonra garip bir şey oldu, misafirler de horona katılmaya başladı. Pistte halka şeklinde oluşturduğumuz oyun çemberinden yalnızca eğlenme ve kakhaha yükseliyordu.

“Uy, özlemişum da!” diye seslendi Atahan. Başımın onu onayladım. Asıl özleyen bendim. Sekiz yıldır kendi yurduma adım atamamak ayrı bir meseleydi ancak şu an onun sırası değildi. Tek düşündüğüm, bir sonraki atacağım adımdı. Bazı kadınların dikkatlice ve beğeniyle ağabeyime baktıklarının farkındaydım, açıkçası o da farkındaydı. Beğenilmeyi severdi, onun herkesten gizlediği bir tarafı vardı; yakışıklılığını dile getirmeye ve bunu kullanmaya bayılırdı.

Dylan yorulmuş olmalı ki, Atahan’ın elini bırakarak horondan çekildi ve böylelikle hemen onun yanında yer alan Nehir ile ağabeyim yan yana geldi. Nehir’in gözlerindeki paniği bu taraftan bile görebildim. “Ay ben oynamayı bilmiyorum ki! Siz çok güzel oynuyorsunuz, bozarım.” Atahan yanındaki kıza baktı ve elini tutarak oynamaya devam etti. Kendi kendime güldüm ve bu durumu aklımın bir köşesine not ettim. Ben de Nehir’e zamanı geldiğinde imalı imalı bakacaktım, görürdü.

Müzik değişti ve başka sevdiğim bir parça çalmaya başladı. Bu yüzden ağabeyimle hemen oyun stilimizi değiştirdik. Dans ederken aynı zamanda şarkı sözlerine bağırarak eşlik etmeye başladım.

“Seni çok seviyirum, seni çok seviyirum

Gözümünden anlasana, gözümünden anlasana!”

Ben susunca Atahan kaldığım yerden söylemeye devam etti.

“Beni kapmadan eller, beni kapmadan eller

Başumi bağlasana, başumi bağlasana!”

İki farklı horon daha çaldı ve daha fazla devam edemediğim için bitirmek zorunda kaldık. Bu oyunlar fazla enerji gerektiriyordu ve ben iyileşmeye yeni başlamışken abartırsam muhtemelen ilerleyen dakikalarda nefes alamayacak duruma gelecektim. Kendi düğünümde de böyle bir şey yaşansın istemiyordum.

Oyunu bitirdiğimizde oynayanlar da dahil çoğu kişi alkış tut-

muştı. Bunu bana bakarak yaptıkları için biraz heyecanlanmıştım. Hepsine bir gülümseme gönderip kocama döndüm ve zaten gözleri üzerimde olduğu için hemen göz göze geldik. Nefes nefese kalmıştım ama değmişti.

“Ne marifetler varmış sende,” dedi Eymir beğeniyle. Ona genişçe sırttım ve imalı bir bakış gönderdim.

“Ben de daha neler neler var.” Sertçe burnunu çekti ve elindeki kadehi kafasına dikti. O sırada yanımıza gelen Tayanç bana gözlerini kısarak baktı ve Eymir’e döndü.

“Abi, bunun altında mı kalacağız?” Kaşlarımı çattım. Neyden bahsediyordu bu yine?

Eymir sinsice sırttı. “Elbette kalmayacağız,” dedi ve eliyle sahnenin oraya bir işaret gönderdi. Böylelikle çalan şarkı yarıda kesildi ve bambaşka bir şey çalmaya başladı. *Ankara’nın Bağları*. Başımı kaldırarak küçük bir kahkaha attım. “Bunu gerçekten yapacak mısın?”

“Yapacağım, hem de seninle,” diyerek bileğimi tuttu ve beni kendisiyle birlikte pistte sürükledi. Beni tam ortada bırakarak karşıma geçti. Şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırdım bir an. Üzerindeki ceketi yavaşça çıkardı ve zaten büyük ihtimalle hazırda bekleyen Tayanç’a uzattı. Pistte bizden başka kimse kalmayınca kollarını iki yana açtı. Gömleğinin açıkta kalan üç düğmesi ve kumaşına rağmen belli olan kasları beni yere serecek sandım.

O kadar yakışıklı görünüyordu ki.

Daha önce hiç Ankara Havası oynamamıştım. Bilmiyordum ama ayak uydurabilirdim. Bu yüzden onun gibi kollarımı daha dar ve zarif bir açıyla kaldırdım. “Allah’ınıza kurban be!” diye bağırdığını duydum Oflaz’ın misafirlerin arasından. Kıkırdadım ve Eymir’le karşılıklı oynamaya başladık.

Hareketleri ağır ve oldukça çekiciydi. Bir adamın bir oyunu oynarken bu kadar karizmatik görünmesi akıl dışıydı. Adımları dikkatli ve bilinçliydi. Bana yaklaştı. Önünde oynarken kendi etrafımda müziğe uygun bir şekilde döndüm. Tekrar göz göze geldiğimizde başını iki yana salladı ve derin bir iç çekti. Bu tamamen benimle ne yapacağını bilmeyişinden kaynaklanan bir hareketti.

Onun ağır ve karizmatik oynayışı ile benim cilveli, nazik hareketlerim uyum içindeydi. Kendimizi dışarıdan izlemeyi çok isterdim. Eymir elini kalbine götürdü ve iki kez hafifçe vurdu, sonra parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve hemen ardından alnına bir çizgi çiziyormuş gibi yapıp hareketini sonlandırdı. Bu yaptığının ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kötü bir şey olmadığı belliydi.

Ona cilveli bir şekilde gülümsedim ve arkamı dönerek sırtımı göğsüne hafifçe değdirip omuzlarımı ritme göre oynatmaya başladım. Tam o an arkamdan eğilerek açıkta kalan boynuma dudaklarını bastırdı. İçim gıdıklandı.

Eymir'in Ankaralı olduğunu internetten öğrenmiştim ama onun bu kadar toprağına bağlı olduğunu bilmiyordum. Kendi düğününde Ankara Havası çaldırmış, bir de o asil görüntüsünü hiçe sayarak oynamıştı. Gerçi o oynarken de asil görünüyordu ama böyle tarafları olduğu hiç aklıma gelmezdi.

Oyun bittiğinde ben kenara çekilmeye karar verdim çünkü gerçekten çok yorulmuştum. Ancak Eymir kendi arkadaşlarıyla hâlâ pistteydi ve kendi yöresinden farklı oyun havalarıyla dans etmeye devam ediyordu. Hemen karşısında Tayanç vardı. Onu genel anlamda sevmediğim için görüntüsüyle hiç ilgilenmemiştim ama standartların üstünde bir yakışıklılığı vardı. Esmerdi. Kirli sakalı gayet iyi duruyordu.

Oflaz ve Nehir'in de karşılıklı oynadıklarını gördüğümde yüzümde bir tebessüm oluştu. Elimde tuttuğum içkiden bir yudum aldım ve ağabeyimle yan yana duran Firuze'nin yanına ilerledim. Atahan beni görmüştü ama Firuze de fark etsin diye konuştum. "Ben geldim!"

Firuze sesimi duyduğunda bana döndü ve genişçe gülümsedi. "Dünya?"

"Evet."

"Ben de yanına gelmeyi planlıyordum birazdan," dedi samimi şekilde. "Eminim çok güzel olmuştundur." Derin bir iç çektim ve onu baştan sona inceledim. Gözleri görmese bile dış görünümüne oldukça önem veriyor olmalıydı çünkü çok güzel görünüyordu. "Teşekkür ederim, sen de çok güzel olmuştun."

“İçimi rahatlattın,” dedi derin bir nefes verirken. “Bazen göremediğim için üzerimde renk cümbüşü oluşturun. İnsanlar söylediğinde fark ediyorum.”

“Ne giydiğin sadece seni ilgilendirir,” dediğimde yeniden bana gülümsedi. İçimi görüyormuş gibi baktı ama aslında gözleri bomboştu. Bu kadının görmeyen gözlerine rağmen beni gördüğünü düşünüyordum. “Mutlu musun?” diye sorduğunda başımı otomatik olarak salladım. “Mutluyum.”

“Eymir de mutlu görünüyormuş, abin öyle diyor.” Demek Atahan gördüklerini Firuze’ye aktarıyordu. “Siz ne ara tanıştınız?”

Ağabeyim soruma yanıt verdi. “Sizi yiyişirken görmeyeyim diye içeri geçmiştin, o sıra denk geldik.”

“Evet, abine çarptım,” dedi Firuze kıkırdarak. “Bana kızdı.”

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda dudaklarını oynatarak, *Bilmiyordum*, dedi. Sesini çıkarmadan konuştuğu için onu sadece ben anladım. Firuze’ye döndüm. “Sen ona aldırma, bazen böyle aptallıklar yapıyor.”

“Bak, elumda kalırsun ha!” diye çıkıştı Atahan, omuz silkerek onu duymazdan geldim.

“Abin komik biri. Onu sevdim,” dedi Firuze açıkça. Atahan biraz şaşırdı ama sonra gülümsedi.

“Duy da biraz feyz al,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Bu adamın neyini sevdin, Allah aşkına?” diye homurdandığımda Firuze daha da içten güldü.

Solgun yüzünde ay gibi parlayan gülümsemesi beni de gülümsetti.

Dalga geçsem de Atahan gerçekten sevilmeyecek bir insan değildi. Dışarıdan ne kadar sert görünse de içini biliyordum onun. Çok seviyordum. İyi ki benim ağabeyimdi. İyi ki vardı ve iyi ki yanımdaydı.

Konuşmaya devam ederken gözüm piste kaydı. Oflaz oynamayı kesmişti ve gülümseyerek ablasına bakıyordu. Sanırım az önce Firuze’nin gülüşüne tanık olmuştu. Gözlerini bana çevirdiğinde ona göz kırptım. Aynı şekilde karşılık verip elinin içini öper gibi yaparak bana uzaktan öpücük gönderdi. Kıkırdadım.

“Ben de senin kardeşini çok sevdim,” dedim Firuze’ye. Firuze

kardeşinden bahsettiğimden mi bilmiyordum ama daha da mutlu görünmeye başladı.

“Şu dünya üzerinde onunla anlaşılamayacak bir insanın olduğunu hiç sanmıyorum, biliyor musun?”

Bu söylediğine katılıyordum. Oflaz iyi bir insandı. İçinde belki geçmişine ait kötülükler vardı ama bunu başkalarına yansıtmıyordu ve karşısındakine hep ilgili davranıyordu. Bir de bitmek bilmeyen bir enerjisi vardı ki, işte ona bayılıyordum. Mutsuz olduğum zamanlarda varlığını görmek bile gülümsememe yetiyordu.

Gözlerim kendiliğinden Eymir’i buldu. Dost, arkadaş, her şey geride kaldı. Kalbimi hızlandırıyordu. Hele ki yüzündeki o serseri sırıtışı yok mu, insanı mahvederdi.

Onu izlemeye devam ederken bakışlarımı fark etmiş gibi bana döndü ve o serseri gülümseyişinden gönderdi. Derin bir nefes aldım. Bugün benim için o bambaşkaydı. İlk kez kendimi kuralların dışında hissettim ve öyle de davrandım çünkü Eymir kuralların bazılarının artık olmadığını söylemişti.

Benim de aklıma iki kural gelmişti. Âşık olmak ve seks hakkındaki kurallar...

Tüm bu insanlar ne zaman gidecekti?

Gerçi bazı şeyler planladığım gibi gitmeyebilirdi.

Çalan müzik bittiğinde Eymir ve Tayanç tokalaştı. Tayanç’ın da eğlendiğini görmüştüm ya, sanırım ölsem de gam yemezdim artık. Açıkçası, kenara geçip düğün boyunca somurtmasını ve beni huzursuz etmesini bekliyordum.

Eymir bana doğru yürümeye başlamışken aniden önüne hiç tanımadığım bir kadın geçti. Hafifçe kaşlarını çatarak kadına bakmaya başladığında yerimde dikilmeyi kestim ve onlara yaklaştım. Kadının derdinin ne olduğunu merak etmiştim. Asla kötü bir düşüncem yoktu. *Hem de hiç.* Kıskanmamıştım da.

Yanlarına gittiğim an Eymir’in koluna girdim ve kadına dik dik bakmaya başladım. Geldiğim için olsa gerek, konuşmasını durdurdu. Bana kısaca baktıktan sonra Eymir’e döndü. “Söylediğim gibi, eğer düşünürseniz beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz.”

“Düşünmeyiz,” dedim hemen. Konunun ne olduğunu hiçbir şekilde bilmiyordum ama umurumda da değildi. Kadın şaşkınlıkla bana baktığında gözlerimi kıstım ve defolmazsa saniyeler sonra nasıl çirkefleşebileceğimi gözlerimle belli ettim. Verdiğim cevap yeterli gelmemiş gibi sorguyla Eymir’e baktığında ben de Eymir’e baktım. Farklı bir cevap vermeye kalkarsa onu mahvederdim. Yüzüme göz gezdirdikten sonra keyifle sıırttı. “Karımı duydunuz,” dedi. Cevabından sonra ben de keyifle sıırttım.

Kadın teşekkür edip gittiğinde Eymir’in kolundan çıktım ve tam karşısında durdum. “Ne istiyordu?”

“Bir davete katılıp katılamayacağımı sordu.”

“Ne davetiymiş bu?” diye sordum ters ters. Kocamı yalnız yakalayıp bir yere davet ediyorsa, bu işten kötü kokular alırdım. Sonuçta düğün boyunca yanımıza istediği an gelebilirdi ama o kocamın yalnız olduğu bir anı seçmişti. “Boş ver, yavrum. Önemsiz bir şeydi.”

Kaşlarımı çattım. “Söyle,” dedim gözlerinin içine dik dik bakarak. Beni baştan sona süzdükten sonra alt dudağını ısırıldı.

“Bir... Seks davetiydi,” dediğinde gözlerim sonuna kadar açıldı ve öfke damarlarımı ele geçirdi. Eymir’e arkamı döndüm ve kadının olduğu tarafa yürümeye başladım. İkinci adımında Eymir tarafından yakalanmışım. “Bırak beni!”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu gülerken.

“O kadını öldüreceğim! Düğün gününde böyle bir şeyi nasıl sorabilir?! Sanki ben sana yetmiyorum!” Belimi kavrayıp bedenimi kendisine yasladığında onunla göz göze geldim ama hâlâ gözlerimden ateş çıktığı için söylediklerimin biraz sonra farkına varabildim.

“Yetersin sen bana,” dedi dalga geçerek. Onu itmeye çalıştığım da beni tamamen savunmasız hale getirerek bileklerimi bir avucunun içine alıp belime sabitledi. “Sakin ol, karım. Bu kadar sinirlenme.”

“Bana seks daveti etseler sen sinirlenmez misin?” diye çıkıştım yüzüne karşı. Bu söylediğimi düşünmüş olmalı ki, kaşlarını çatı.

“Sikerim,” dedi sertçe. “Kimmiş sana öyle bir davette bulunabilecek?!”

“Olmamış şey için sinirleniyorsun! Ben ne yapayım ya?!”

Burnunu çekti ve boğazını temizleyerek yüzünü benimkine eğdi. “Şakaydı. Öyle bir davet yok,” dediğinde yüzüne öylece baktım. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım ve anladım da. Ciddiydi. Az önce beni resmen kandırmıştı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?!”

“Hayır, sadece sinirlenmen hoşuma gidiyor.”

“Eymir! Bak, gerçekten hiç hoş bir şaka değildi bu!”

“Sen söyleyince fark ettim. Evet.” Sert bir nefes verdim ve ona oldukça kötü bir şekilde baktım. Aklımı almıştı. Tüm hücrelerime kadar titrediğimi hissetmiştim. Korkunç bir histi. Bu yüzden şimdi karşımdaki adama kafa bile atabilirdim.

“Bırak beni!” dedim dişlerimin arasından sessizce.

“Bırakmam seni.”

Söylediği gibi de bırakmadı. “Böyle mi kalacağız?”

“Hımm,” diye mırıldandı. “Ben halimden memnunum. Bir süre kalabiliriz gibi.”

“Ben değilim.”

“Neden değilsin?”

“Çünkü sana çok sinirlendim ve şu an ağzını burnunu kırmak istiyorum!”

“Enerjini geceye sakla. Seninle illaki bir şeyler kırarız.” Söyledikleri yüzünden adeta dilim tutuldu. Kelimeleri öyle güzel dolandırıyor-
du ki, ne diyeceğimi şaşıırıyordum. Aklımla oynuyordu resmen. Ben de onunla oynamaya karar verdim.

“Düğün biter bitmez uyuyacağım ben. Sen istediğini yapabilirsin.” Bileklerimi tuttuğu elini sıkılaştırdı.

“O da ne demekmiş?”

“Duydun işte. Sabahtan beri koşturuyorum, çok yorulдум. Karın yorgunluktan bayılsın mı, ha?”

“Karım yorgunluktan değil ama isterse başka bir şeyden bayılabilir.”

“Neyden mesela?”

Dudağının kenarına serseri bir sırıtış kondu. “Yaşayarak deneyimlemeni tercih ederim.”

“Yaşayarak mı?”

“Yaşayarak.”

Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Anlamazdan gelme işini gayet yapabilirdim ama bu tarz şeylerde bu pek benlik bir hareket değildi. “Bileklerimi bırakır mısın?” diye sordum sakince. Cevap verme gereği duymadan belime dayadığı bileklerimi serbest bıraktı. Böylelikle ellerimi kaldırdım ve omuzlarına yerleştirdim. “Söylesene, daha önce kaç sevgilin oldu?” Dudaklarımın arasından birden dökülen bu soru zihnime alarmlar gönderse de pişman değildim. Cevap istiyordum.

“Hiç sevgilim olmadı,” dediğinde kaşlarım kavislendi.

“Nasıl ya? Otuz iki yaşında bir adam için sence de biraz sakın bir hayat geçirmemiş misin?” Burnundan sert bir nefes vererek güldü.

“Sevgilim olmadı dedim, seks yapmadım demedim.”

Kalbim huzursuzca kıpırdandı. “Kaç kez?”

“Saymadım,” dedi gayet basit bir tonlamayla. Otuz iki yıllık hayatında çok şey yaşamış olabilirdi. Benim de olmuştusu sonuçta ama yine de kıskanmıştım. Onu daha önce tanıyamadığım içindi sanırım. Başkaları benden önce tanıyabildiği için...

“Senin kaç sevgilin oldu?” diye sordu gözlerimin içine bakarak.

“Bir,” dedim omuz silkerek. Lisede ve üniversitede çocukluk heyecanıyla yaşadıklarımın bahsetmiyordum. Ciddi anlamda sadece bir ilişkim olmuştusu ve üç yıl sürmüştü. Sonra ona ağabeylerimden bahsetmeye karar vermiştim. Bir yere kadar her şey tıkırındaydı aslında ama Özgür’ü tanıdıktan sonra benden ayrılmaya karar vermişti. Özgür’e o zamanlar o kadar kızmıştım ki, hayatımı mahvedip durduğunu söylemiştim. Bir taraftan haklıydım da.

“Onu seviyor muydun?” diye sordu bana meraklı bir şekilde. Başımı usulca salladım.

“Evet.” Çenesi kasıldı.

“Neden ayrıldınız?”

“Özgür yüzünden,” dediğimde kafa salladı.

“Az da olsa gözüme girdi.” Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarım çatılır gibi oldu.

“O da ne demek?”

“Hiçbir şey demek değil. Ayrıca ayrıldığınıza ne kadar üzıldüm, anlatamam.”

“Yalancı.” Güldü. Ben de güldüm. Omzundaki elimi kaldırdım ve ilk gördüğüm andan beri dokunmak istediğim saçlarına dokundum. Tahmin ettiğim gibi yumuşacıktı ama tahminlerimin üstünde bir his sarmıştı içimi. Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. “Daha önce senin gibisiyle hiç karşılaşmadım,” dedim ve beni izleyen gözlerinin içine baktım. Saçlarına dokunduğum elimi yavaşça indirerek yanağına götürdüm. Başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. “Her şey için.” Bir kasını kaldırdı.

“Nereden çıktı şimdi bu birdenbire?” Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Bilmem. Söyleyebiliyorken söylemek istedim.” Kaşları çatılır gibi oldu. Bakışları derinleşti.

Durduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Gözleri ayaklarıma düşmüştü o sırada. “Oturalım mı biraz?” diye sorduğunda başımı hızlıca salladım. Gerçekten biraz oturmaya ihtiyacım vardı. Ayaklarımdan altı uyuşmuştu. Topuklu ayakkabı giymeye alışkındım ama üzerimde on tonluk bir gelinlikle değil. Birlikte masamıza ilerledik. Sandalyeyi çekerek oturmama yardımcı oldu. “Bir şeyler yedin, değil mi?”

Hazırlıktan dolayı öğlen ve akşam yemeklerimi aksatmıştım ama buradaki ikramlardan biraz atıştırmıştım. Zaten stresten dolayı da bir şey yiyebileceğimi hiç sanmıyordum. “Evet, atıştırdım biraz.”

“İstersen hazırlatabilirim.”

“Yok. Canım istemiyor.” Bana emin olmak için bir süre baktı ve en sonunda kabullendi. Düğün eski ritmine dönmüş, saat artık gece yarısına yaklaşmıştı. İnsanlar yavaş yavaş masamıza gelip bizi tebrik ederek düğünden ayrılıyordu. Bazıları kendince düğün hediyesi de bırakmak istemişti ama Eymir hiçbirini kabul etmemiş, nazik bir dille reddetmişti.

Artık malikânenin bahçesi yarı yarıya boşalmıştı. Başımı Eymir’in omzuna yaslamış, insanları izliyordum. Genellikle Oflaz’ı, Tayanç’ı,

Firuze'yi, Nehir'i ve ağabeyimi... Bir de asla enerjisi düşmeyen arkadaşlarımı... Oldukça eğleniyorlardı.

"Toros düğüne neden gelmedi?" diye sordum merakla. Onunla düğünde tanışabileceğimizi ummuştum.

Eymir'in bana baktığını hissetsem de başımı kaldırıp bakmadım. "İşi vardı."

"Onu merak ediyorum. Tanışmadığım bir tek o kaldı."

"Tanıyınca seversin muhtemelen."

"Tayanç gibi değilse severim."

"Tayanç'ın tavrı sana değil."

"Buradan bakınca tam olarak banaymış gibi gözüküyor."

"Olduğun konumdan rahatsız sadece."

"Olduğum konum mu?"

"Düşmanımın kardeşisin. Ben bunu sineye çekebilirim ama o çekmez."

"Yine de ben ona bir şey yapmadım. Sana da bir şey yapmadım. Seni tanı mıyordum bile. Hiçbirinizi tanı mıyordum."

"Biliyorum," dedi sakince. "Bu konuya kafanı yormana gerek yok. Söylediğim gibi, Tayanç kolay kolay güvenen birisi değildir." Sessiz kalarak söylediğini kabullendim. Tayanç'ı hâlâ görmezden gelmeye devam edecektim. Hislerimiz karşılıklıydı. Bana ne kadar güvenmiyorsa, ben de bir o kadar ona güven miyordum.

"Bugünün bu kadar güzel geçeceğini tahmin etmemiştim, biliyor musun?" dedim etrafı izlemeye devam ederken. "Çok eğlendim."

"Ben de öyle," dedi nefesini saçlarıma vererek. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kafamdaki etik olmayan düşünceler asla susmadığı için kendimi başka bir şey söylerken buldum.

"Selin düğüne gelmedi." Kendi kendime söylediğim bu cümleye Eymir cevap verdi.

"Geldi," dedi, kaşlarım anında çatıldı. Başımı omzundan kaldırarak yüzüne baktım. "Geldi mi?"

"Evet, sadece görmemeni sağladım." İstese belki de beni avucunun içinde gönlünce oynatabilirdi. Eymir tehlikeli bir adamdı ve bunu hiç fark ettirmemesi asıl tehlikeydi bence.

Misafirlere göz gezdirdim. Eymir, Selin'i aradığımı düşünmüş olmalıydı ki konuştu. "Çoktan gitti."

"Seni uzun zamandır seviyormuş," dedim. Bunu bilmemesi mümkün değildi. Selin de zaten böyle bir şeyi kendine saklayacak bir kadın değildi. "Neden Selin'e hiç şans vermedin?"

"Hayatıma birini alacak ve ona vakit ayıracak zamanım olmadı," dediğinde etrafta gezdirdiğim bakışlarımı gözlerine çevirdim ve siyaha kaçan harelerine dikkatlice baktım.

"Beni aldın," dedim sorar gibi. "İlk başta tek amacın ailemin içine mi girmektir gerçekten?"

Göğsünün kalkıp indiğini görebileceğim kadar derin bir nefes aldı. "Evet." Gözlerini kaçırmamıştı. Bu da doğru söylediğinin bir kanıtıydı. Güler gibi bir nefes verdim.

"Kötü bir plandı." Planının belki iyi tarafları olabilirdi ama sonuç olarak hüsrarla sonuçlanmıştı. "Ben bile kendi ailemin içine giremiyorum ki seni sokayım." Atahan'a baktım. "Kendilerini içine alacak bir duvar ördüler ve beni dışarıda bıraktılar. Sekiz yılda kendi kurdukları duvarların içinde her ne olduysa, hiçbirisi eskisi gibi kalmadı."

"İnsanlar değişir, Dünya."

Buruk bir tebessüm ettim. "İnsanlar değişmez, Eymir. Duygular değişir. Eskiden sana davrandığı gibi bir başkasına davranmaya başlar mesela. Gözleri artık seni görmüyor diye ona değişti diyemezsin. Ya sevgisi azalmıştır ya da sevmeyi tamamen bırakmıştır."

Oturduğu yerde dikleşti ve hafifçe üzerime eğildi. "Acının güçlü herkesi, her duyguyu değiştirmeye yeter, Dünya." Nefesini dudaklarına verdi. "Sen değişmediğini mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Öyle değiştin ki, çektiğin acı yüzünden acılamayı öğrendin."

Son söylediği yutkunmama sebep oldu. Çektiğim acı yüzünden acılamayı öğrenmişim... Bu onun zihninde tam olarak ne anlama geliyordu, bilmiyordum ama benim dünyamda kalp kırıcıydı. "Değişmedim," dedim gözlerimi bahçenin ortasındaki olağandışı hareketliliğe kaydırarak. "Sadece nefret etmeye başladım." Orada üzerimize doğru yürüyen iki tanıdık yüz gördüm. "Ve nefret insana her şeyi yapabilir."

Baktığım yere döndü ve içten bir küfretti. “Bu evveliyatını siktığimin heriflerinin burada ne işi var?!” Dudağımın kenarı yukarı kıvrıldı.

“Onları ben davet ettim.” Söylediğimi anlamamış gibi bana çatık kaşlarla baktı. Derin bir nefes alarak ayağa kalktığımda benimle birlikte doğruldu.

“Ne demek ben davet ettim?!”

“İkimizin de bu evlilikte çıkarları vardı, değil mi?” Bu bir soru değil, sadece küçük bir hatırlatmaydı. “Ben çıkarlarımı bugün kullanmaya karar verdim.” Verdiği sert nefesi duydum.

“Umarım ne yaptığının farkındasındır.”

“Farkındayım,” dedim net bir şekilde.

Kayahan ve Özgür birkaç metre önümüzde durdu. Onları baştan aşağı süzdüm. Gözlerimi kısaca kapatıp açtım ve artık bambaşka bir insandım. “Biraz geç kaldınız!” dedim onlara genişçe gülümseyerek. “Düğün bitmek üzere.”

Kayahan aramızdaki mesafeyi kapattı. Üzerime birkaç adım daha attı. “Peri masalını bölmek istemedim,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Uzun zaman olmuştu onu görmeyeli. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Saçları dağınıktı. Buna rağmen üzerinde ütülü bir takım vardı. “Benim için mutlu değil misin?” diye sordum gerçekten meraklı görünmeye çalışarak. Sakinliğini zor koruyormuş gibi ensesini ovuşturdu. “Ben sen evlenirken çok mutluydum.” Külliye yalandı ama o karşısında doğruları söyleyen birini görüyordu. “Yoksa uyanmadı mı hâlâ karın?” diye sordum durumdan zevk alıyormuş gibi.

“Dünya!” dedi dişlerinin arasından gür bir sesle. “Bana burayı cehenneme çevirtme!”

Müzik onun gür sesi yüzünden durmuştu. Atahan hızlı adımlarla yanıma geldi. O sırada onun gözlerinin içinde de bin bir soru vardı. Mesela Kayahan ve Özgür neden buradaydı? Onca güvenliğe rağmen nasıl içeri girmişlerdi?

“Burası ancak senin cehennemin olur, Saygun!” dedi Eymir. “Size bir daha malikâne girerseniz ancak cesedinizin çıkacağını söyledim ve bu konuda çok ciddiydim.” Eymir’in sözlerinden sonra Ka-

yahan ve Özgür'ün çevresini korumalar sarmaya başladı. Kayahan anında belindeki silaha davranarak eline aldı. Özgür de herhangi bir tehlikeye karşı elini beline götürmüştü.

“Nehir!” diye seslendiğini duydum Eymir'in. “Firuze'yi al ve eve geç.” Karşımdakilere odaklandığım için Nehir'i görmedim ama Eymir'in söylediklerini ikiletmeyeceğine emindim. Bu duruma da açıkçası sevindim çünkü onların bir kaosun içinde kalmasını istemezdim.

Misafirler birbirilerine bakıyor, ne olduğunu sorup duruyorlardı. Duyabiliyordum. Etrafa panik havası yayılmıştı.

“Kardeşimizin daveti üzerine geldik,” dedi Özgür. “Kendi düğününde gelinin söz hakkı yok mu?” Üst perdeden söylenen bu kelimeler Eymir'i daha da sinirlendirdi. “Hem artık akrabayız, değil mi? Eskisinden daha çok görüşeceğiz.”

Cesareti takdire şayandı. Birazını keşke Kayahan'a karşı da kullanabilseydi. “Dünya, ne oluyor?” diye soran Atahan'a genişçe gülümsedim.

“Özgür'ü duydunuz,” dedim yüksek sesle. “Bir aile buluşması istedim. Hatırlıyorsan Kayahan'ın düğününe gelememiştin. O düğünden sonra hepimizin bir arada olabileceği tek an buydu. Ama keşke Yelda da burada olabilseydi.”

Kayahan'ın damarına basmış olmalıyım ki, üzerime doğru yürümeye kalktı. Bunu yaptığı an tam ayaklarının olduğu yere bir mermi isabet etti. “Bir adım daha atmaya kalkarsan diğer kurşunu beynine yersin,” dedi Eymir genellikle duymadığım o sert ve korkutucu sesiyle. Eline ne ara silah aldığını bilmiyordum ama işime gelirdi.

Kayahan'ın çenesi seğirdi. Boynunu sertçe kütletti ve gözlerimin içine öfkeyle baktı. “Dünya, bu evlilik gerçekleşmeyecek,” dedi. “Sana yeterince zaman verdim. Kafanı toplayıp kendine gel diye. Artık süre doldu. Buradan gideceğiz ve sen de bizimle geleceksin. Yarın da bu orospu çocuğunu boşayacaksın!” Eymir, Kayahan'ın üzerine atılacakken kolumu bir set gibi önüne çektim ve ona engel oldum. Gayet rahatça aşabilirdi ama bana saygı duymayı tercih etti.

Masanın arkasından çekildim ve Kayahan'a doğru yürüdüm. Beni baştan aşağı inceledi. Adımlarım oldukça yavaş ve sakindi. Bu yüz-

den aramızdaki mesafenin azalması biraz zaman aldı. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan ses kulaklarımda yankı yapıyordu. Tüm gözler üzerimdeydi. Herkes oldukça sessizdi ve ne yapacağımı merakla bekliyordu.

Kayahan'la aramızda bir adım kala durdum. Oldukça geniş ve içten bir gülümseme sundum ona. "Güzel olmuş muyum?" diye sordum merakla. Burnundan sert bir nefes verdi. Olayı ciddiye almamama sinirleniyordu. "Kırmızı kuşağımı sen bağla isterdim küçükken, biliyor musun? Tıpkı bir baba gibi." Elinde tuttuğu silaha baktım. Eline uzandım ve tutarak kaldırmasını sağladım. Tuttuğu silahın ucunu karnıma yasladım.

"Dünya!" diye uyarıyla bana seslenen Eymir'i duymazdan geldim. Kayahan ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Beni anlaması için önce biraz ölmesi gerekiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim.

"İntikamını almayacak mısın?" diye sordum ona merakla. "Buraya bu yüzden gelmedin mi? Beni bir öldürmediğin kaldı ya hani, yapmayacak mısın?"

Âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. Gözlerinin içi titrer gibi oldu ama asla duruşunu bozmadı. Çünkü hâlâ kendini bir yerde haklı görüyordu. Onun düğününde, en mutlu olduğu anda eşini vurmuştum. Böyle biliyordu, değil mi? İçinden kim bilir bana neler söylemişti?

Onu ben kendi ellerimle büyüttüm; canım, kanım dedim, o ne yaptı? Karımı vurdu, karımı!

"Kes şunu!" dedi dişlerinin arasından. Silahını tuttuğu elini geri çekmeye çalıştı ama izin vermedim. Başımı iki yana salladım.

"Sana düğününde hediye verememiştim," dedim büyük bir suç işlemişim gibi. "Telifisi olsun." Hoparlörlerden gür bir ses yükseldi ve herkesin gözleri sahneye kaydı. Sahnenin arka planındaki beyaz perdede bir video oynamaya başladı.

Kamera pencere kenarlarındaki işlemleri çekiyordu. Çeken kişi yürüyor olmalıydı ki, kamera hafifçe titriyordu. Bir kapının önünden geçerken duyduğu ses yüzünden durdu. "Tamam!" diye bağırdı tanıdık ses. "Kayahan'ı ben öldüreceğim!"

Önümdeki adamın sarsıldığı hissettim ama kaydı izlemeye devam ettim. Kamerayı tutan kişi kapıyı hızla açarak içeri girdiğinde Yelda telefonla konuşurken görüldü. Gözlerindeki endişe net bir şekilde fark ediliyordu. “Ne diyorsun sen be?!” Bu benim sesimdi. Yelda kameraya döndü ancak artık kamera her şeyi tersten çekiyordu. Buna rağmen her şey netti.

“Yanlış anladın.” Yelda’nın sesi titreyerek yükseldi. Kamera Yelda’ya yaklaştığında çeken kişinin adım attığı anlaşılıyordu. Tam o esnada Yelda kameraya silah doğrultmuştu.

Karnıma yaslanmış namlunun titrediğini hissettim. İndirmesin diye Kayahan’ın elini daha sıkıca tuttum. İzlediği görüntülerden daha çok canımı yakıyordu ona dokunmak. Yüzüme geçirdiğim maske gülüyordu ama Dünya içten içe hıçkırarak ağlıyordu.

Beyaz perdede de bir silah doğrultulmuştu bana; tıpkı şimdi olduğum gibi. O günü, karnımın üzerinde hissettiğim namlunun soğukluğu kadar net hatırlıyordum.

Gözlerim kısıldı. “İndir o silahı. Buradan elini kolunu sallayarak çıkamazsın.” Güldü. Ama gülüşünde bile büyük bir korku vardı. Panikten dolayı eli titriyordu ve onun titreyen elinde bana doğrultulmuş bir silah vardı. Bu yüzden yanlış bir hareket yapamazdım.

“Asıl sen buradan çıkamayacaksın!” dedi sinirle. “Her şeyi mahvetmene izin veremem! Buraya gelmek senin suçun! Ölmek de senin suçun olacak!” Gözlerindeki maskeyi öfkeyle çekip çıkarmıştı. “Öleceksin ve biliyor musun, kimse senin ölümünle ilgilenmeyecek,” dedi gerçekten buna inanıyormuş gibi.

“O tetiği çektiğin an tüm hayatını elinden alırlar senin. Kayahan almazsa Özgür alır.” Dudağımın kenarı kıvrıldı. “İkisi de almazsa, sıra Atahan’a gelir ve Atahan kimseye acıyacak bir insan değildir. Ne sen nefes alırsın bu saatten sonra ne de kanından başka biri. Hepsini toprağa gömer,” dedim rahat bir şekilde. Söylediklerim onu daha da panikletti. “Üstelik bunu yaparken kolay bir ölüm de sunmaz sana.

*Tanıyorsun değil mi Atahan'ı? Neler yapabileceğini çok iyi biliyorsun! O yüzden iftira atıp onu gönderdin çünkü o varken yakalana-
cağına emindin!" Başımı iki yana salladım. "Hadi vur beni. İmzala
ölüm fermanını."*

*Zorlukla yutkundu. Gözleri etrafta dolaştı, kendine bir kaçış yolu
aramaya çalışıyordu ama artık çok geçti. "Kayahan sana inanmaz,"
dedi en sonunda yeniden gözlerime dönerek.*

*"Kayahan belki inanmaz ama Atahan inanır, Yelda. Atahan bir
bana inanır."*

*Başını iki yana salladı. "Sen onların gözünde hiçbir şeysin. Biz
Kayahan'la tanıştığımızda bir kız kardeşi olduğunu söylemişti ama
senden hiç bahsetmezdi. Sanki unutmuş gibi. Aklına hiç gelmezdin.
Adın ağızlarından geçmezdi."*

*Canımı yakmaya mı çalışıyordu? Başarılı olamıyordu çünkü ben
zaten her şeyin farkındaydım. "Kime çalışıyorsun?" diye sordum söy-
lediklerini önemsemeden.*

"Kimseye çalışmıyorum! Yanlış anladın beni! Ben..."

*"Sen Kayahan'ı öldüreceğini söyledin! Birbirimizi kandırmaya-
lım, Yelda. İkimiz de buradan çıkamayacağını biliyoruz." Derin ama
titrek bir nefes aldı. Kabullenemez bakışlarıyla gözlerini silaha dikti.*

"Silah bende," dedi. "Buradan çıkamayacak olan sensin!"

*Omuz silktim. "Sana öyle bir senaryoda başına neler gelebilece-
ğini anlattım, Yelda. Bırak elindekini."*

"Hayır! Kayahan'a her şeyi söylersin!"

"Hani bana inanmazdı Kayahan?" diye sordum merakla.

"İnanmayacak zaten!" Sabrımı sınıyordu artık.

*"Tık tak, Yelda. Vakit geçiyor. Seni bulamayan Kayahan birazdan
buraya gelir. Göreceği manzarayı düşünsene."*

*Yine yutkundu. Bana öyle büyük bir nefretle baktı ki, daha önce
böyle bir nefretle yüz yüze gelmiş miydim, bilmiyordum. "Benim ca-
nım yanarsa seninki de yanmak zorunda!" diye bağırdı. Elindeki sila-
hı sıkıca tuttu ve aynı saniyelerde tetiği çekti. Çıkan patlama kulakla-
rımın uğuldamasına sebep oldu. Elimde tuttuğum telefon yere düştü.*

"Ne yaptın sen?" diye sordum dehşet dolu bir sesle. Kendini vur-

muştı. Dudaklarım açılıp kapandı. Karnındaki kırmızı kan gelinliğini boyuyordu. Hâlâ elinde tuttuğu silahı ayaklarımın önüne attı.

“Kimse...” dedi zorlukla nefes alarak. “Kimse sana inanmayacak!” Dizlerinin üzerine düştü.

Daha hareket edememişken kapının gürültüyle açıldığını duydum. “Yelda...” Ağabeyimin şaşkınlık dolu sesi içimi titretti. Yanımdan geçerek karısı olacak kadına koştu.

Yelda bu anı bekliyormuş gibi Kayahan’ın kollarının arasına kendini bıraktı. “O yaptı,” dediğini duydum. “Beni o vurdu!”

Telefon yere düştüğü için artık perdede yalnızca karanlık vardı ama tüm sesler net bir şekilde duyuluyordu. En sonunda Kayahan’ın kulakları tırmalayan sesi yükseldi. “Eğer ölürse... Ölürsün!” Bu cümlesi o zaman olduğu gibi şimdi de içimi titretti.

Geçmiş gözlerimin önüne yıkılmaya başladı. Sanırım sekiz yaşındaydım. Kilitlendiğim odada tam iki gün kalmıştım. Yapayalnızdım. Kilit boğazımın tam ucundaydı. Bir bıçağa dönüşüyor ve tek seferde kesmiyordu. Yalımı ileri geri hareket ediyordu. Giderek daha derine iniyordu.

O odanın içinde kameralar vardı. O kadar çok kamera vardı ki, yanlış nefes almaktan bile korkardım. Duvarların ardında kilitli kaldığım anlarda bile aslında yalnız değildim. Canavarın gözleri üzerimdeydi. Her hareketimi izliyordu.

Duvarın köşesine sinmiş otururken kilit dönmüştü ve duymayı en sevdiğim şeyi duymuştum. *Özgürlüğümün sesini.* Kapı içeriye açıldığında ayağa kalkmış ve koşarak kendimi dışarı atmıştım. O an beni yakalayan Kayahan’ın kollarıydı. Yüzünü görmemiştim ama kokusundan tanımıştım. Boynuna korkuyla sarılırken beni kucağına almıştı. “Abi! Öleceğim sandım!” Bana sıkıca sarılmıştı. Öyle sıkı sarılmıştı ki, bir daha hiç ayrılmayacağız sanmıştım.

“Ne ölmesi?” diye sormuştu kulağıma. “Ölürsen ölürüm, abim.”

Kayıt bitti. Geçmiş parçalara ayrılarak ayaklarımın altına düştü.

Gözlerimi Kayahan'a çevirdim. Öğrendiği gerçekler onu sarsmıştı. Tir tir titriyordu. Göz göze geldik. Gözlerinin içinde bıçaklar vardı ama bu sefer hepsini kendine saplıyordu. "Dünya..." dedi, sesi ilk kez benimkinden alçaktı.

Belki de ilk kez konuşurken bana bağırıyordu.

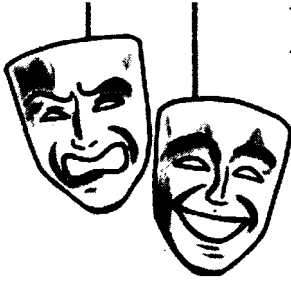
"Eğer ölürsem... Ölürsün," dedim. Gözümden bir damla yaş aktı. Küçükken bana böyle söylemişti. Hiç unutmamıştım. *Hem de hiç*. Ayakta kalmak için sığındığım tek cümlesiydi. *Ölürsen ölürüm, abim*. Sesi bile zihnimdeydi. Ancak bıraktığı o güzel anıların üzerini karalamıştı.

Bana, *Eğer ölürse... Ölürsün*, demişti. Sıkıca tuttuğum elini kendi isteğimle hareket ettirdim. O an sessizlikle dolu alanı silah patlaması doldurdu. Çok yakından aldığım darbe yüzünden geriye sendeledim. Elimi karnıma yerleştirdim. Ancak düşmedim. Acı tüm bedenime sarılsa da düşmedim. "Gurur duy kendinle," dedim gözlerinin içine bakarak. Tuttuğu silah düştü. Bir gözlerime, bir de karnıma yasladığım parmaklarımın arasından akan kana baktı. "Hiçbir şey bırakmadın benden geriye."

Ne çocukluğum, ne gençliğim ne de kadınlığım kalmıştı.

Vurmuştu beni. Kendi elleriyle içimi deşmişti.

Benim katilim öz ağabeyimdi.

17

Düğün Gecesinden 2 Gün Önce

“Dünya!”

Gözlerimi masanın üzerine serilmiş düğün planından kaldırarak bana seslenen Oflaz’a döndüm. Bugün onu hiç görememiştim. Çalışanlar dışarı çıktığını söylemişti ve en ihtiyacım olduğu an burada olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Düğün hazırlıkları için bana yardım ediyordu ve onun fikirlerini alarak ilerliyordum. Çünkü o Eymir’i benden daha iyi tanıyordu ve kocamın hoşlanmayacağı bir dizayn oluşturmak istemiyordum.

Tasarım ekibine minik bir gülümseme sundum ve yanlarından çekilerek Oflaz’a döndüm. “Nerelerdeydin?”

Bana gülümsedi ve başıyla bahçe kapısını işaret etti. “Sana hoşuna gidecek bir şey getirdim,” dediğinde kaşlarım merakla kavislendi. Küçük adımlarla Oflaz’a doğru ilerledim. “Ne getirdin?” Sorduğum soruya cevap vermek yerine eliyle çıkışı gösterdi. Bu iyice meraklanmama yol açtı. Çıkış kapısına döndüğümde yanımdaki yerini aldı ve benimle yürümeye başladı.

Önümüzden masa taşıyarak geçen çalışanlara şöyle bir baktım. Malikânenin bahçesi insan kaynıyordu. Korumalar dışındakiler profesyonel bir dizayn ekibiydi. Gerçekten güzel çalışıyorlardı ve kafamdakileri onlara anlattığımda eksikleri fark etmiş, bana fikirler sunmuşlardı. Bu da işimi kolaylaştırmıştı.

“Sence iki güne yetişir mi burası?” diye sordum merakla Oflaz’a. Bana yandan güven verici bir gülümseme sundu.

“Endişelenme. Gerekirse bir ekip daha çağırırız.” Her sorunuma

bir çözüm bulduğu için Oflaz'la düşüncelerimi paylaşmaya başlamıştım. Bu beni rahatlatıyordu.

Bahçe kapısından çıktığımızda beni sağa doğru ilerleyen araba yoluna yönlendirdi. Metrelerce ileride yol kenarına park ettiği arabasını gördüm. Bu yüzden daha da meraklandım. Neden arabasını malikâneye sokmayıp beni dışarı çıkarmayı uygun görmüştü ki?

“Neler karıştırıyorsun sen?”

Bana ukalaca göz kırptı. Ağzından hiçbir kelime alamayacağımı fark ettiğimde adımlarımı hızlandırdım. Arabaya yaklaştıkça içinde birisi olduğunu da fark etmiştim. Bunun ardından zaten arka kapı açıldı. İçeriden çıkan kişiyi gördüğümde adımlarım duraksadı, gözlerim hafifçe büyüdü ve yüzüme bir tebessüm yerleşti.

“Simay?”

Bana gülümsedi. Yürümeye başladığında ben de hareket ettim ve aramızda bir adım mesafe kala durduk. “Dünya Hanım!” dedi heyecanla. Gözleri mutlu bakıyordu. “Sizi sapasağlam gördüğüme çok sevindim.”

Güzel yüzüne ve içinde kötülük olmayan gözlerine baktım. Karşımdaki kadın sayesinde kurtulmuştum. Bana telefonunu vermeseydi her şey bambaşka olabilirdi. Derin bir iç çektim. Ona doğru düzgün teşekkür etme fırsatım olmamıştı ve şimdi karşımda olduğu için hem şaşırmış hem de nasıl davranmam gerektiğini bilememiştim. “Ben de seni gördüğüme çok sevindim, Simay.”

Gülümsedi. Sonra aklına bambaşka bir şey gelmiş gibi yüzündeki gülümseme büyüdü. “Evleniyormuşsunuz!” dedi heyecanla. “Oflaz Bey yolda biraz anlattı. İnanın, sizin adınıza çok sevindim.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Senin sayende.” Öyleydi. Kader çizgimde öyle büyük bir yer kaplıyordu ki, yaptığı o küçücük iyilik dünyamı yeniden şekillendirmişti. Bana *ümit* vermişti.

Ona ne kadar teşekkür etsem az kalırdı. Söylediklerimle mahcup olmuş gibi gözlerinin üzerine düşmüş perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ben size bir şey getirdim,” dedi. Sıkı sıkı tuttuğu siyah çantasını önüne aldı ve fermuarını açarak içini karıştırmaya başladı. “Buradaydı!” dedi bulamadığı için sıkıntıyla. “Hah! İşte!” Elini çıkardığında tuttuğu şeye odaklandım.

Kalbim pompaladığı kan tersine dönmüş gibi titredi. Gözlerim yavaşça doldu ve dudaklarım birbirinden ayrıldı. “Simay...” dedim nefesim boğazımda tıkalı kalmış da konuşmamam için bana tuzak kurmuşçasına.

Telefonum.

Bulmak için canımı bile verebileceğim kanıtın ta kendisi karşımdaydı. Elinde tuttuğu telefonu bana doğru uzattı. “Size ulaşmaya çalıştım ama nerede olduğunuzu bulamadım bir türlü.” Bir hazineymiş gibi titreyen parmaklarla telefonumu aldım ve birkaç saniye öylece siyah ekrana baktım. Gözyaşlarım akmasın diye kendimi tutarken başımı kaldırarak Simay’ın gözlerinin içine odaklandım. “Ben senin hakkını nasıl ödeyeceğim?”

Gözleri panikle büyüdü. “Ben bir karşılık beklemiyorum!” dedi alelacele. Kendini açıklamaya devam edecekti ki, susmak zorunda kaldı çünkü ona sarıldım. *Hem de sıkıca.* Bana bir kez daha dünyaları vermişti. Bunu yapmak için hiçbir sebebi veya çıkarı yoktu üstelik. Hiç beklemediğim bir anda, hiç beklemediğim şekilde hayatıma girmişti. Bir kadın olarak bana şu ana kadar kimseden görmediğim desteği vermişti.

Ona sarılmamı beklemiyor olacak ki, bedeni kaskatı kesildi. Sonra çekingence kollarını bana sardı ama her an çekecekmiş gibi güvensizdi. Buna rağmen ona daha sıkı sarıldım. “Teşekkür ederim!” dedim gözlerimi sıkıca kapatmışken. “Bir kez daha hayatımı kurtardın.” *Bir kez daha beni bu dünyaya, kendime bağladın, Simay.*

“Rica ederim. Sizin için önemli olduğunu düşündüm.” Geri çekilerek gözlerine baktım.

“Çok önemliydi. Ne desem bilmiyorum. Bunun karşılığını sana nasıl ödeyebilirim?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Söyledim ya,” derken omuz silkti. “Bir karşılık beklemiyorum. Zamanında birisi benim için küçük bir iyilik yapmıştı. Sonra hayatım değişti. Küçük iyilikler büyük sonuçlar doğurur.”

Başımı omzuma doğru düşürdüm ve güzel yüzünü dikkatlice inceledim. Onun gibi insanların tükendiğini düşündüğüm zamanlar

olmuştu. Kimsenin çıkarı olmadan birine yardım etmeyeceğine inanırdım. Beni inancımdan vurmuştu resmen ve yemin ederim, bu en güzel vuruluşlardan birisiydi.

Gülümseyen bakışları bir an paniğe evrildi ve bileğini kaldırarak saatini kontrol etti. “Benim artık gitmem lazım, yokluğumu fark ederlerse sorun yaratırlar.” Gitmesini istemediğimi fark ettim. Onunla saatlerce sohbet etmek istiyordum. Oflaz arkamdan çekilerek arabaya doğru ilerlediğinde ona seslendim. “Oflaz?”

Omzunun üzerinden bana baktı. “Gelince uzun uzun konuşuruz,” diyerek bana göz kırptı. Sonra Simay’a baktı. “Hadi gidelim.” Simay usulca kafa salladı. Gitmesine fırsat vermeden ona yeniden sarıldım.

“Kendine iyi bak,” dedim ve geri çekildim. “Çok yakında yeniden görüşeceğiz.” Gülümseyerek başını usulca salladı. Sonra benden uzaklaşarak Oflaz’ın arabasına yerleşti. Araba çalıştı ve yola çıktılar.

“Çok yakında sen de o evden kurtulacaksın,” dedim arabanın gidişini izlerken. Simay’ı ne yapıp edecek, yanıma alacaktım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama tüm bu iyiliklerine karşılık onu kötülüklerin içinde bırakamazdım. O beni bırakmamıştı. *Hiç tanımamasına rağmen.*

Araba gözden kaybolduğunda bakışlarım elimdeki telefonuma kaydı. Farkında olmadan o kadar sıkı tutmuştum ki. Bir kez daha elimden kayıp gidecek diye korkuyordum herhalde. Zor tuttuğum gözyaşlarım yanaklarıma birer birer aktı.

Gerçekler bunun içindeydi. Bana yaşatılan her şeyin hiçbir anlamı yoktu ve bunu yakında herkes kendi gözleriyle görecekti. Yalan söylemediğimi en acı şekilde anlayacaklardı. Hiçbirine merhamet etmeyecektim. *Hiçbirine!*

Hıçkırdım. Yavaşça malikânenin etrafını çeviren duvara yanaştım ve altına çökerek yere oturdum. Gözlerim dakikalarca telefonun siyah ekranında sabit kaldı. Orada yaşadıklarım vardı. Bir hiç uğruna odaya kapatılmaları, şerefsizin birine satılışım, yere düşüşlerim, acımasızca tenime açılan yaralarım...

“Dünya?”

İrkildim. Durmaksızın akan gözyaşlarımı hızlıca silerek duvardan

destek alıp kalktım ve ağladığım belli olmasın diye yüzümü yere eğdim. “Sen iyi misin?” diye soran Tayanç’ın sesinde gerçek bir merak vardı ama onun yüzüne bakmadım.

“Seni ilgilendirmez,” diyerek malikânenin girişine doğru yürümeye başladım. Telefonu pantolonumun arka cebine yerleştirdim.

Ağlarken beni görmesini istediğim son kişiydi o. Zaten en başından beri gözünde bir hiçtim ve şimdi bir de savunmasızca ağlarken yakalanmıştım. Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğum için gözlerimi devirdim.

“Niye ağlıyorsun?” diye sordu cevap verecekmişim gibi. Hâlâ fark etmemiş miydi onu yok saydığımı, görmek istemediğimi?

“Ağlamıyorum!”

“Ağladığını gördüm!”

“Ne gördüğünle ilgilenmiyorum!”

“Eğer söylemezsen, köşeye geçip ağladığını abime söylerim.” Adımlarım keskin bir şekilde durdu. Hızlıca arkama dönerek onunla yüz yüze geldim.

“Beni kocamla mı tehdit ediyorsun sen?!”

Omuzlarını silkti. “Nasıl anlamak istiyorsan,” diye ucu açık bir cevap verdi. Sert bir nefes çektim içime.

“Biliyor musun, kime ne dediğin zerre umurumda değil. Sen de zerre umurumda değilsin. Senden uzak durmaya çalıştıkça burnumun dibinde bitiyorsun!” Konuşmak için ağzını açmıştı ki, kelimelerim yüzünden susmak zorunda kaldı. “Ben sana hiçbir şey yapmadım! Buna rağmen sürekli benimle uğraşıp duruyorsun! Söyler misin, derdin ne?”

Sorduğum soruya cevap verecek oldu ama ani bir karar değişikliğiyle onu yine susturdum. “Ya da boş ver! Umurumda değil. Benden uzak dur!” Yoluma döndüm ve hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Birkaç adımın ardından kulaklarım araba sesi duymaya başlamıştı. Arkamı dönüp bakmama gerek kalmadan siyah bir cip yolundan saparak önüme kırdı. Bu arabayı da plakayı da tanıyordum. Şoför kapısı şiddetle açıldı ve Eymir içeriden hızla çıktı. Dün gecedен beri eve gelmemişti. Giydiği gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı.

Taktığı güneş gözlüğünü çıkarırken ne kadar karizmatik olduğunu düşündüm.

Çatılmış kaşlarıyla yüzüme baktı ve üzerime doğru yürümeye başladı. “Ne halt ediyorsunuz siz dışarıda?” Bir bana, bir de arkamdaki Tayanç’a baktı. Sonra gözleri benimkilere sabitlendi ve zaten çatık kaşları daha da çatıldı. Önümde durmuşken yüzüme doğru eğildi. “Ağladın mı sen?”

Başımı aşağı yukarı salladım ve arkamda duran Tayanç’ı işaret-parmağımla hedef gösterdim. “Ağlattı beni!” dedim şikâyet ederek.

Eymir’in bakışları öyle kötücül bir şekilde Tayanç’a kaydı ki, ben bile irkildim. “Lan ben seni kaç kez uyaracağım?!”

“Yalan söylüyor,” dedi Tayanç gayet sakın bir sesle. “Onu duvarın kenarına çökmüş ağlarken buldum.”

“Asıl o yalan söylüyor! Bana kötü kötü şeyler söyledi!” dedim hemen paçayı sıyırmak için. “Kalbimi kırdı. Ben senin yanına yakışmıyormuşum, öyle dedi.”

“Kızım, atıyorsun bari usturuplu at!” dedi sakinliğini kaybederek.

Burnumu çekerek Eymir’in gözlerinin içine baktım. “Ben senin yanına yakışmıyor muyum? Düğün falan olmasın o zaman. Zaten bizim hakkımızda çıkan bütün haberleri de kaldırtmışsın. Demek ki sen de öyle düşünüyorsun.”

Eymir aniden yanaklarımı avuçlarının içine alarak beni susturdu. “Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu yüzüme doğru eğilmişken. Ellerini ittim.

“Saçmalıyorum, evet. Susayım ben, değil mi? Hiç konuşmaya mı?”

Bakışları anlamsızlaştı. Beni çözemiyormuş gibiydi. Arkamda duran Tayanç’a gözlerini sabitledi. “Ne yaptın lan karıma?!”

“Abi, ben bir şey yapmadım. Yemin ederim!”

Hafifçe Tayanç’a döndüm ve elimi göğsüme yerleştirip *oh olsun* der gibi aşağıya kaydardım. Bu yaptığımı ikisi de gördü. Eymir bir şeylerin ters gittiğini anladı ama sormasına fırsat vermeden malikâneye doğru yürümeye başladım.

“Dünya?” diye seslendi arkamdan. Hızlandım ve koşar adım

ilerlerken konuşmayı da ihmal etmedim. “Tayanç yaptı! Hepsi onun suçu!” *Ne yaptığını bilmiyorum ama yaptı işte!* Tekrar bana soru sormasınlar diye koştum.

Eymir’den kurtuluşumun olmadığını biliyordum ama o zaman gelene kadar Tayanç’ı kurbanım yapabilirdim. Malikânenin bahçesine girecekken kolumdan tutularak geri çekilmem bir oldu. Bedenim Eymir’in sert vücuduna çarptı.

“Nereye kaçıyorsun?”

Kaçamamıştım ki. Yüzümü kaldırarak ona baktım. Bir an olanları anlatmak için dudaklarımı aralar gibi oldum, sonra aklıma bir şey geldi. Neredeyse bir ay öncesine ait bir şeydi. Beni buraya daha yeni getirmişti ve olan bitenleri sormuştu. Ona her şeyi doğru şekilde anlatmıştım. Hiç yalan söylememiştim. *Tek kelime bile.* Buna rağmen bana inanmamıştı.

Özgür ve Kayahan gibi.

“Bana neden inanmadın ki?” diye sorduğumda kaşları kavislendi. Neden bahsettiğimi zerre anlamadı. Anlamasına da gerek yoktu zaten. Ben gerçekleri Eymir’e izletecektim. Zamanında bana inanmayan herkese izletecektim.

“Bana neler olduğunu anlatacak mısın?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Hayır,” dedikten sonra kolumu çekerek elinden kurtardım. Verdiğim cevabı beklemiyor olacak ki şaşırdı. Sonra da kaşlarını çatı.

“O da ne demek şimdi?”

Omuz silktim. “Hayır demek işte. Sana neler olduğunu anlatmak zorunda değilim. Zaten inanmıyorsun.” Arkamı dönecektim ki, yine kolumu tutarak bana engel oldu.

“Dünya.” Sinirlenmeye başladığını fark ettiğimde üzerime şüphe çekmek istemediğimden rolüme büründüm.

“Sana Tayanç yüzünden ağladığımı söylüyorum, inanmıyorsun.”

“Ben bir şey yapmadım,” diye homurdandığını duydum Tayanç’ın. Umursamadım. Beni en çok suçlayan insanlardan birisi de oydu. Üstelik bunu gerçekten acımasızca yapmıştı. Birkaç adım geri çekilerek Eymir’in yüzüne uzaktan dikkatlice baktım.

“Kime inanıyorsun?” Bu soruya vereceği cevabı merak ediyordum. Benim için önemliydi çünkü vereceği cevap kafamdaki soru işaretlerinin giderilmesine yardımcı olacaktı. Kaşları çatıkken bakışları ikimizin arasında gidip geldikten sonra sert bir nefes verdi.

“Dünya...”

“Bana cevap ver! Karına mı, yoksa adamına mı inanıyorsun?” Derin bir nefes alıp verdi.

Dün gecedan beri nerede olduğunu gerçekten çok merak etmişim. Beni tutup kendine çektiğinde de burnuma ağır bir barut kokusu gelmişti. Ne yapmıştı? Canı tehlikeye mi girmişti, yoksa birilerinin canını mı tehlikeye sokmuştu?

“Yavrum, bunun doğru olmadığı bariz ortada,” dedi üzerime doğru bir adım atmışken. Evet, doğru değildi. Yine de bana inanmasını istiyordum. “Hadi anlat bana neden ağladığını.”

Gülümsedim. “Küçük bir sinir krizi işte. Önemli değil,” diyerek ona arkamı döndüm ve malikânenin bahçesine girdim. Arkamdan gelse de bu sefer beni durdurmak için herhangi bir şey yapmadı. Sadece yürüyüşüme ayak uydurdu.

“Yalan söylediğini anlayabiliyorum.”

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. “Öyle mi?”

“Öyle, Köstebek. Ve bana az önce yalan söyledin.”

Yalan söylediğimde anlıyorsa doğruyu söylediğimde de anlamalıydı, değil mi? O zaman o gün neden anlamamıştı? Bana inansaydı ne kaybederdi ki? Ben o bana inanmadı diye çok şey kaybetmişim. Tutunacak tek bir kelimeye ihtiyacım vardı oysa. Bir kelimeyi bile çok görmüşlerdi bana. Yaşamak için dişini tırnağına takan bir kadın olarak yolumu uçuruma çeviren herkesin uçurumu olacaktım.

Şimdi

Acı küçükken fiziksel anlamda en büyük sınavlarımdan birisiydi. Çünkü babam sevgi dolu bir insan değildi. Hatta ben bir yaşına kadar sevgi dedikleri şeyin farkında bile değildim. Babamdan kaçır,

ağabeylerime sığınırđım. Sığınağıım onların kollarıydı. Ancak o kollar sevgi değıl, ihtiyaçı.

Sonra biraz büyümeye başladığımda ve aklım erdiğinde sevgiyi tanıır gibi olmuştum. Ağabeylerim beni seviyordu. Ben onları seviyordum. Bazen sokakta gördüğüm bir kediyi de yere çömelip sevdiğim olurdu. Sevgiyi tanıırken nefret de onunla büyümüştü. Bana kötü olarak adlandırılabilircek tüm duyguları babam öğretmişti. Nefreti, kini, korkuyu, dehşeti, vahşeti... Çocukluğımdan itibaren bir çocuğun görmemesi gereken çok şey görmüştüm. Yine de tüm bunlar benim için o kadar da önemli değildi.

On yaşlarına geldiğıimde artık sadece kendim için yaşamadığıımı anlamıştım. Yaptığıım hataların ağabeylerimi etkilediğini anlamış, bu yüzden oyun oynamayı bırakmıştım. Çünkü bazen oyun oynarken kendimi çok kaptırıyordum. Farkına varmadan bir tabağı kırabiliyor ya da en basitinden bahçedeki çiçeklerden birini ezebiliyordum. Bunlar birer suçtu. Babam için çok büyük suçlardı. Bu yüzden bizi cezalandırırdı. Cezaların çoğı can yakıcı olurdu ama ben en çok odalara kapatılmaktan korkardım.

Korkularım zihnimin içinde beni ele geçiren bir canavara dönüşmüştü. Canavar bir kez uyandığında uyutmak bazen günlerimi, bazen aylarımı, bazen de yıllarımı alıyordu. Hiç uyutamadıklarım da vardı ve onlar artık benden birer parçaydı. Uyutamadıklarım yüzünden bir tarafım canavara dönüşmüştü.

Karnımda hissettiğıim yanma yüzümün buruşmasına sebep olurken etrafımdaki karmaşa başıma ağırlar girmesine yol açıyordu. “Durun,” dedim. Sesim boğuk ve biraz da acı doluydu. Her şey o kadar hızlı ilerlemişti ki, vurulduktan sonra konuşacak zamanı bulamamıştım. Uzun zamandır bedenimde hissetmediğıim acı şimdi canımı alacakmış gibi tenimi yakıyordu. Dudaklarım titredi ve acıyla inledim.

“Dünya!”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Onu yatağı bırak!” Nehir’in sesiydi bu. Bir yere yerleştirildiğıimi anladığımda acıdan dolayı alamadığıım nefeslerim hafifçe düzene girdi ama acı asla dinmedi.

“Bunu kendine nasıl yapar! Kafayı yiyeceğim!” *Atahan’ın sesi.*

“O piçleri depoya alın!” *Eymir.*

Dişlerimi birbirine bastırdım. *Kahretsin!* Acıyı yok sayamıyor, konuşamıyordum.

“Rasim abiyi arıyorum!” *Oflaz.*

Hepsi buradaydı. Ayak sesleri, konuşmalar, yanıp sönen ışıklar, dışarıdan gelen müzik... Yüzüm buruştu. “Durun!” Sesim bu sefer yüksek çıkmıştı ama yine de acı doluydu.

“Dünya, sakın olmalısın. Yarana bakmalıyım!” Yanımda duran Nehir’e gözlerimi çevirdim.

“Yara yok,” dedim dişlerimin arasından. “İyiyim ben.” Yatağın kenarından tutunarak doğrulmaya çalıştığımda bir el omzuma baskı uygulayarak beni yatağa çiviledi. Gözlerim yukarıya kaydı ve karanlıkla bütünleşti. “Eymir?”

“Ne yaptın sen?” diye sordu bana. Sesi kaybolmuş gibiydi. Fiziksel acının ötesinde bir şey hissettim o an. Boğazım düğümlendi ve yutkunamadım. “Sen... Ne yaptın?!” Canavar içimdeydi ve kendi düğünümde bile bir vahşet yaratmıştı. Karşımda gördüğüm gözler eskisi gibi değildi. Hiddetliydi.

“Vurulmadım,” dedim kendimi zorlayarak. Öleceğimi düşünmüştü. Her şeyi mahvettiğim için belki de beni öldürmek istiyordu.

“Vurulmadın?” Başımı usulca salladım. Dişlerini sıktı. Gözleri bir anlığına karnıma düştü. Beyaz gelinliğimin kan olan kısmına... “Te-tiği çektiğini kendi gözlerimle gördüm. İkinci kez!”

İkinci kez mi?

Başımı iki yana salladım. Ne söylemek istediğini anlamadım. Zaten şu an daha önemli bir gerçeği fark etmesi gerekiyordu. “Her şey bir oyundu,” dediğimde kaşları çatıldı. Bana anlamsızca baktı. Her şey gözünün önünde olup bitmişti, bunun oyun olduğunu nasıl kavrayamıyordu? Omzumdaki elini çekti ve bir adım geri giderek bakışlarını karnıma sabitledi.

Yataktan destek alıp hafifçe doğruldum. Elim kana bulanmış karnıma gitti. Kurşunun girdiği yere parmaklarımı götürdüm ve orada yırtılan kumaşın içinde varlığını koruyan mermiyi parmaklarımın içi-

ne aldım. Yüzüm acıdan dolayı buruşsa da kurşunu çıkarmıştım. Titreyen elimi Eymir'e doğru kaldırdım. Keskin bakışları parmaklarımın ucundaki kanıma bulanmış kurşuna sabitlendi.

"Dışarı!" Eymir'in sesi etrafta yankılandı. Gözlerimi kırıştırdım. Odadakiler şaşkınlıkla bana bakıyordu. Oflaz, Nehir ve Tayanç... Ama onlar şu an umurunda değildi. "Bir kez daha söylemeyeceğim!" dedi Eymir burnundan solurken. Üzerimdeki şaşkın bakışlar harekete geçerek tek tek odayı terk ettiğinde Eymir'le yalnız kaldık. Bana baktı, baştan sona tüm bedenimi inceledi ve derin bir soluk alıp verdi. O nefesin ardından bakışları öyle bir değişti ki, altında ezildiğimi hissettim.

Bana yaklaştı ve ellerini yatağa yaslayarak üzerime doğru eğildi. "Bir oyun muydu?" diye sorduğunda kurşunu avucumun içine aldım ve yumruk yaptım. "Gerçek olan hiçbir şey yoktu yani?"

"Eymir..." Yumruklarını sertçe yatağa geçirdiğinde yatak sarsıldı ve gücünden dolayı sağa kaydı. O an nefesim boğazıma takıldı. Eymir geri çekilerek bana arkasını döndüğünde kalbimin sıkıştığını hissettim. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtarak ayağa kalktığım an iki büklüm oldum. Her ne kadar kurşun bedenime girmediyse de karnımda yer alan küçük çelik parçası silahtan çıkan ivmeden dolayı tenimi kesmişti. Üstelik kurşunun karnıma yaptığı baskı da hiç hafif değildi.

Dişlerimi birbirine bastırdım ve acıyı içimde yok etmeye çalıştım. Yatağa tutunup doğrulmayı başararak bana sırtını dönmüş Eymir'e doğru bir adım attım. Omuzları aldığı sert nefeslerden dolayı kalkıp iniyordu. Bir elini saçlarına geçirdi ve aynı saniyelerde de bana döndü. Yüz yüze geldik. "Hiçbir fikrin yok!" dedi bastırarak. "Bu yaptığının bana neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Neye mal oldu? Âleminin önünde rezil mi ettim seni?" diye sordum kendime engel olamayıp diklenerek.

"Rezil ettin!" Sesi irkilmeme, söyledikleri kırılmama sebep oldu. Ama bu sefer onu suçlamadım. Bana sinirlenmeye ve bağırmaya hakkı vardı. "Sen her şeyi rezil ettin!"

"Nedenini sormuyorsun bile!"

"Böyle bir şeyin nedeni mi olur?" derken gözleri karnıma çevrildi. "Gözümün önünde kendini vurdun!"

“Canlarını yakmak istedim!”

“Herkesin canını yaktın, Dünya! Sana karşı iyi olanın da kötü olan da!” Dudaklarım titredi. Onun da canını yaklamıştım.

“Sana söylemek istedim...”

“Sen bana hiçbir şey söylemek istemedin! Sana kendi dünyamı sundum ben! Hiçbir şeyin eksik olmasın diye uğraşırken sen kendi ellerinle o siktiğimin tetiğini çektin!”

“Çektiysem çektim! Pişman değilim! O kurşunun karnımı deleceğini bilsem bile yine aynı şeyi yapardım!”

Sert bir nefes verdi. Gözleri karnıma düştü ve hemen sonra yine gözlerimi buldu. Bakışları keskinleşti ve sanki içinde bana dair ne varsa her birini tek tek yok etmeye başladı. “Düşmanımın kanını yatağıma sokarak bana ne kadar yanlış bir karar verdiğimi gösterdin, biliyor musun?” Nefesimi tuttum ve öfkesi dinmeyen gözlerine baktım. Orada söyleyecek daha çok şey olduğu belliydi. Susmalı ve ona yaşattığının bedelini ödemeliydim. Haksız olduğumu biliyordum ama pişman değildim.

“Hayatımda belki de ilk kez yanlış bir karar verdim ve o da sensin.” Güler gibi sert bir nefes verdi. “Gerçi ne bekliyorum ki, kendi abileri tarafından satılmış bir kadından ne beklenir?”

“Sus.”

Bu kadarı fazla!

“Neden? Gerçekler canını mı yakıyor?”

Yakmıştı. Gerçekler canımı çok yakmıştı ve ben onları hâlâ kabul lenememişken yaşadıklarımı yüzüme tokat gibi sözleriyle çarpmıştı. Yumruklarını sıkıldığını gördüm. Yüzünü beni görmek istemiyormuş gibi başka bir yere çevirdi.

“Seni hiçbir şey için zorlamadım!” dedim sesimi sabit tutmaya çalışırken. “Kim olduğumu bile bile benimle evlendin!”

“Kim olduğunu bilseydim, senin için Harun piçinin evine gelmezdim!” Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Bir damla sicim gibi yanağımdan aşağıya kaydı. Eymir o damlayı saniye saniye izledi. Onu tanıdığım günden beri olan biten her şeyi düşündüm. Söyledikleri yalan olmalıydı.

“Kim olduğumu bildiğin halde o uçuruma geldin ve beni kurtardın!” Bana tutunacak bir şey bırakmalıydı. “Neden?” diye sordum gözlerine bakarak. Hiç düşünmedi, gözlerini kaçırmadı ve sesi titremedi.

“Acıdığımıdan.”

Acıdığımıdan.

Başını iki yana salladı. O olumsuzluk, içinde çok şeyi barındırıyordu. Bana affetmeyeceğim şeyler söylüyordu. Evet, ona hak veriyordum ama bu kadarı da hakkı değildi. Hangi kelimesi daha çok canımı yaktı, karar veremedim. Karnıma giren sanki kurşun değil, onun sözleriydi.

Üzerime doğru bir adım attı. Eli çenemi kavradı; bu tutuş öncekiler gibi değildi. Hesap sorarcasına acımasızca parmaklarını tenime gömmüştü. Boğazındaki damarlar öyle belirgindi ki, kendini nasıl sıkıyorsa tüm bedeni tepki veriyordu. “Eymir,” dediğimde sesim fazla cansız ve çekingen çıkmıştı. Burnundan verdiği sert nefes öfkesinin izlerini taşıyordu. Bana üstten bir bakış attı. Boyu uzundu, o bana genelde hep üstten bakardı ama bu öncekiler gibi değildi. Ezici bir bakıştı.

“Dünya!” İsmimi söylerken her zamanki tınısı yoktu. Öyle düz ve basit bir kelimeymiş gibi söylemişti. “Sana şu ana dek hiç değersiz olduğunu hissettirdim mi?”

Titrek bir nefes aldım. “Hayır,” dedim gözlerinin içine net bir şekilde bakarken. Bazen ona kızdığım olmuştu elbette ama hiç kendimi değersiz hissetmeme neden olmamıştı. Aksine, bana karşı davranışları yüzünden kendimi olması gerekenden daha değerli görmüştüm.

“Bundan sonra hissedeceksin,” dedi acımasızca, gözlerimin içine bakarken. Oda sanki buz kesti. “Sana kimseye vermeyeceğim ilgiyi verdim. Bu boktan şey yalan olmasına rağmen üzülme, kırılma diye elimden geleni yaptım. Hatta seni hayatımın odağı yaptım. Yaptım, değil mi? Bunları yalanlayabilir misin?”

Boğazımdaki yumru büyüdüğüce büyüdü. “Yaptın,” dedim sessizce. “Acıdığımıdan mı?” diye sordum hemen peşinden. Gözleri çehremi inceledi ve elini çenemden çekerek geri gitti. Başını usulca salladı.

Yüzüme doğru eğildi ve sert bakışlarıyla beni yok etti. Ağlamamak için kendimi zor tutarken o konuşmaya devam etti ve zaten parçalanmaktan ölmek üzere olan kalbime kendi tohumlarını ekti.

“Beş ay.” Sözlerinin devamını getirmemeliydi. Duymak istemiyordum. Susmalıydı. “Beş ay sonra defolup gideceksin bu evden! O zamana kadar da bir daha kendini öldürmeye veya bu siktiğimin oyununu oynamaya kalkarsan, yemin ederim seni kendi ellerimle öldürürüm!”

Sesi kulaklarımda yankılandı. Bir şey söylememe izin vermeden odadan kapıyı çarparak çıktı. Çıkan ses kulaklarımda uğuldarken elim boğazıma gitti. Her kelimenin hançer olup kalbime saplandığını hissediyordum. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlamışken olduğum yerde yavaşça yere çöktüm.

Onunla sadece bir ay evli kalmıştım. *Bir ay*. Bu süreçte de beni kendine âşık etmişti. Geriye kalan beş ayda ise kalbim günahını içine gömecek, belki de içimde çürüyecekti. Çürümeliydi.

Üzerimde hâlâ gelinlik vardı. *Beyaz rengine kan bulaşmış gelinlik*. Eymir’in özenle günlerini harcayarak benim için yaptığı ve benim bir intikam için hiç ettiğim gelinlik...

Kayahan ve Özgür’e o kadar büyük bir nefret beslemiştim ki, bunu durmadan içimde büyüttüm ve intikam hırsıyla yanıp tutuşmuştum. Benim gibi canları yansın, kahrolsunlar istemişim. Başarılı bir plandı. Özellikle video elime ulaştığında yapabileceklerimin sınırı olmadığını fark etmişim ve sahiden de sınır tanımamıştım. Kendi düğünümde Kayahan’a zorla kendimi vurdurmuştum. Tetiği çeken ben olsam bile kurşun onun tuttuğu silahtan çıkmıştı. Bu gerçek Kayahan’ı yakıp yıkmalıydı. En az benim canımın yandığı kadar onların da canları yanmalıydı.

Tüm bunları planlarken kendimi öyle kaptırmıştım ki, Eymir’in neler hissedebileceğini düşünememişim. Bunu düşünmeyi geçtim, bir an için onu bana inanmadığı için cezalandırmak istemişim.

Bana inanmamıştı çünkü ben düşmanıyım. Kanımda onun için bir günah akıyordu. Onun bana inanmaması için nedenleri vardı ama benim ona bu geceyi yaşatmak için tutunabileceğim sağlam bir sebep

yoktu. Tek düşündüğüm kendimi haklı çıkarmak ve can yakmaktı. Nitekim başarmıştım ancak sonuçlarının beni yakacağını tahmin edememişim.

Ben kendi ağabeyleri tarafından satılmış birisiydim. Gözündeki değerim bu muydu? En başından beri böyle mi düşünüyordu? Tüm o davranışlarının nedeni bana acıması mıydı? Bana karşı hissettiği tek duygu bu muydu?

Başımı iki yana salladım. Yalan olmalıydı.

İçimi tarifsiz bir korku kapladı. Korkuyordum. Kaybetmekten korkuyordum. Bugünden sonra, bana söylediklerinden sonra ona yapabileceklerimden korkuyordum. Ben unutmazdım, bana yapılanı içimde büyüttümdü. Durmazdım, kendimi biliyordum.

Bir masal yaşatmıştı bana. Bir aylık bir masaldı bu. Şimdi tüm sayfalar yanmıştı. Bana söyledikleri, bakışları, dokunuşları... Hepsi bir masaldı. *Acıdığından...*

Söylediği her şey kulaklarımda havai fişekmiş gibi patlıyordu. Onun sesinin dışında hiçbir şey duymuyordum. Onun karşısında bir hiç varmış gibi bakan gözleri dışında hiçbir şey görmüyordum.

Birisi tarafından sarsıldığımda yalnız olmadığımı ancak fark edebildim. “Abiciğim!” *Atahan*. Elleri kollarımdaydı. Bana endişeyle bakıyordu. O hâlâ durumun farkına varmayanlar arasındaydı.

“İyi misin, güzelim? Nehir! Neden ilgilenmiyorsun onunla! Bir şey yapsana!” Nehir’e seslendiğine göre o da buradaydı ama başımı çevirip bakmadım. Sadece ağabeyime odaklandım. Kollarımdaki ellerini ittiğimde kaşları hafifçe çatıldı.

“Vurulmadım ben,” dedim gözyaşları içinde oldukça sakince. “Her şey bir tiyatroydu.”

“Ne?”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Duydun işte.” Söylediklerim onu afallatsa da rahatça aldığı nefesi görebildim. Akan gözyaşlarım arttı. Tam gözlerinin içine baktım. “Nefret ediyorum onlardan,” dedim bin kez tekrarlasam da içimin soğumayacağını belli ederek. “İkisinden de nefret ediyorum, bana yaptıklarından nefret ediyorum!” Sesim sonu doğru yükselmişti. “O kadar nefret ediyorum ki, başka hiçbir şeyi

düşünemiyorum!” Hıçkırdım. “Bana özel olduğumu hissettiren tek insandı,” dedim titreyerek. “Onu da kaybettim!”

Hava çok soğuktu. Sıcağa rağmen artık buz gibiydi. “Benden her şeyimi aldılar,” derken sesim sakinleşmiş ve boşluğa düşüyormuşum gibi çıkmıştı. “Her korktuğunda koşarak abilerine sığınan o çocuğu öldürdüler. Kendime olan güvenimi yok ettiler. Öğrettikleri sevgiyi, onurumu, içimde kalan ne varsa her şeyi ezip geçtiler. Sadece o vardı.” Hıçkırdım. “Sen bile yoktun. Çok aradım seni, hiç açmadın. Ama o gelmişti. Tek bir aramamla. Bir o vardı, abi, *evim* vardı.” Ağlayışım şiddetlendiğinden dolayı daha fazla konuşamadım.

Atahan beni kendine çekti ve göğsüne yaslayarak sarıldı. “Sen iyisin ya, abim,” dedi kulağıma. “Diğer her şeyin üstesinden gelinir.”

Gözyaşlarım göğsüne döküldü. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum ve pişmandım. “Keşke ölseydim,” derken buldum kendimi. En azından hatırladığım son şey beni kucağına alırken gözlerinde gördüklerim olurdu.

“Deme öyle.” Çaresiz kalmış gibi çıkmıştı sesi. “Her şeyi hallederiz. Ölümün çaresi yok, abim ama yaşarken her şeyin bir çözümünü bulabiliriz.”

Beni affetmeyecekti.

Ben de onu affetmeyecektim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Beş ay sonra gitmemi istemişti. En başından beri zaten Eymir’e korkarak yaklaşma sebebim aramızdaki bu sınırdı ama kalbim beni dinlememişti. Bana sırf acıdığından yaklaşan bir adama âşık olmuştum.

“Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum,” diye fısıldadı Atahan. Bu daha çok bir kabulleniş gibiydi. Eymir’i bu kadar sevdiğimi ben de bilmiyordum. Onu sevmenin bu kadar can yakıcı olabileceğini nereden bilebilirdim?

Hava bulutluydu. Günlerdir süregelen sıcak hava bugün kendini kırmış ve sabah yoğun şekilde yağmur yağmıştı. Yağmurlu havala-

rı çocukken pek sevmezdim ama artık kendimi huzurlu hissetmemi sağlıyordu. O yüzden bir haftadır ruhumu boğan malikânenen çıkmış ve yürüyüş yapmaya karar vermiştim. Hava kararmıştı ve yıldızlar bulutlar tarafından kapanmıştı. Yer yer şiddetli rüzgârlar esiyordu ve içimdeki yangını söndürecekmiş gibi bedenimde geziniyordu.

Gözlerim öylece kayalıklara vuran dalgalarda dolaştı. Yürüyerek intihar etmek üzere olduğum uçuruma gelmiştim. Burası garip bir şekilde iyi hissetmemi sağlamıştı. Sanki son bir haftadır aldığım her nefeste içime çivi gibi batan nefeslerim burada ehlileşmişti. Sık sık yürüyüş yapmak için dışarı çıkıyordum ama ilk kez bugün malikânenen bu kadar uzaklaşarak uçurumun kenarına gelmiştim.

En kenara geçerek dizlerimi kırdım ve oturup ayaklarımı uçurumdan aşağıya sarktım. Dügün gününün üzerinden bir hafta geçmişti. Tam bir haftadır yaşadığım şeyin ağırlığı omuzlarımı acıtıyordu. Ey-mir'le aramızda artık uçurumlar vardı. Aynı evde yaşayan iki yabancıydık.

Hayır.

Aynı evde yaşayan iki düşmandık.

Bizim aramızdaki gerginlik evin geneline yayılmıştı. Zaten yaptığımızı hiçbirini doğru bulmamıştı. Özellikle videoyu bulup getiren Oflaz bana onu planıma dahil etmediğim için küsmüştü ve şimdiye dek ne yaptıysam kendimi affettirememiştim. Nehir'le eskisi gibi olmasak da en azından beni görmezden gelmiyordu. Bir de Firuze vardı ki, o olmasa muhtemelen malikânenenin içinde kafayı yemiştim. Herkes bana tavrı almışken o aksini yaparak destek olmuştu. Bunu yapması için herhangi bir nedeni yoktu. Kendimi ne zaman çok kötü hissetsem ona gidiyor ve konuşup duruyordum. Beni sessizce dinledikten sonra tavsiyeler veriyordu.

Oflaz'ın kadın hali gibiydi. Gerçi Firuze daha olgun ve sakin bir insandı ama bence birbirlerini tamamlıyorlardı. Nahif bir tarafı vardı; sanki içinde bir yere hiçbir kötülük dokunmamış, masum kalmıştı. Bazen o ikisini uzaktan izleme fırsatım oluyordu. O anlarda kendimi hep gülümserken buluyordum çünkü kardeşliğin en güzel halini tertemiz bir şekilde yaşıyorlardı.

Düğünden sonra Kayahan ve Özgür'ü hiç görmemiştim. Eymir'in onları iki gün boyunca depoda tuttuğunu Atahan'dan öğrenmiştim. Sonra her nasıl oluyorsa malikâneneden çıkarılmışlardı. Üzerinde dursaydım illaki neler olduğunu ayrıntısıyla öğrenirdim ama bana bunca acı çektirmiş insanların peşine düşesim gelmemişti.

Ne halleri varsa görsünler.

Günlerdir beni rahatlatan bir cümleydi bu. Umurumda değilmiş gibi davranmak canımı bir tık daha az yakıyordu. Ama hepsi umurumdaydı. Eymir umurumdaydı. Sözleri ilk günkü gibi beynimin içinde çınlayıp duruyordu ve beni asıl mahveden de buydu. Kalbim tüm duyduklarımı inkâr ediyordu, kabullenmek bilmiyordu ama zihnim her geçen gün nefretimi büyütüyordu.

Gözyaşlarım ruhumdan parçalar kopararak yanaklarıma akmaya başladı. Hıçkırdım. Denizin gökyüzüyle birleştiği yerde şimşek çaktı. Görkemli şimşek karanlığı aydınlattı ve saniyeler sonra gök gürültüsü kulaklarıma doldu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi doğanın bir parçasıymışım da her an zerrelere toprağa karışacakmış gibi geriye bıraktım.

Sırtım yerle bütünleşti ve kirlenmeyi umursamadan tamamen uzandım. Ayaklarım hâlâ uçurumdan aşağıya sarkarken yüzüm gökyüzüne bakıyordu. Gözyaşlarım şakaklarıma doğru akmaya başlamıştı. Çok değil, saniyeler sonra da gökyüzü ağlamaya başladı. Üzerime düşen damlalarda boğulmayı diledim. Bir kez daha ölmeyi istediğim için bana yaşatılan her şeye lanet ettim. Yağmur hızlandı ve bir yerden sonra canımı acıtmaya başladı.

Düğün gecesinin ardından değişen şeylerden biri de his kaybımın geri gelmesiydi. Ancak bunun da normal olduğunu düşünmüyordum çünkü benim yağmur tanelerinin acısını bile hissedecek kadar hassaslaşmıştı. Sert attığım bir adım canımı yakabiliyordu, banyoda kendimi liflerken biraz fazla bastırırsam acıdan gözlerim dolmaya başlıyordu. Her şey düzelmek yerine daha da beter oluyordu ve yağmur damlaları ciddi anlamda canımı yakmaya başlamıştı.

Sağıma döndüm ve yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ancak bunu yapamayarak dizlerimin üzerine düştüm. Yağmur benden

nefret ediyormuş gibi iyice hızlandı ve ben oracıkta öleceğimi sandım. Başımı eğip kollarımı siper etmeye çalışsam da faydası yoktu çünkü kollarım da çok acıyordu. Dudaklarımın arasından isyankâr bir çığlık çıktı: “Dur artık, yeter!”

Hıçkırdım ve sarsılarak ağlamaya başladım. “Durun artık, yeter!” O an yağmur sesimi duymuş gibi aniden kesildi. Üzerime dökülen darbeler durduğu için şaşkınca başımı kaldırdım ve o an yanımda birisinin olduğunu fark ettim. Sadece rugan ayakkabılarını gördüğüm o kişi üzerime şemsiye tutuyordu. Yüzümü kaldırsam da şemsiyeden dolayı ayakkabılarından erkek olduğunu anladığım adamı tanıyamadım.

“İyi misiniz?” Daha önce hiç duymadığım bu erkek sesi kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Bu uçuruma yalnız başıma geldiğim için tedirgin olmuştum. O yüzden toparlanarak yerden destek aldım ve ayağa kalktım. Şemsiye de benimle birlikte hareket etti.

Karşımda gördüğüm adamda dikkatimi ilk çeken şey sağ kaşından yanağına inen derin yara iziydi. Her neyle kesilmişse gözü de bu darbeye kurban gitmişti. Gözbebeğinin ortasından geçen çizik koyu bir leke gibi orada duruyordu ve gözünün diğer tarafları beyazdı. Muhtemelen darbeyi alan gözü görmüyordu. Üstelik eski bir yara gibi de durmuyordu; daha bandajlardan yeni kurtulmuş gibi bir kızarıklık vardı.

Adamın diğer gözü kehribar rengindeydi ve karanlıkta parlıyordu. Görebildiğim kadarıyla keskin çene hatları ve kirli sakalı vardı. Boyu çok uzun değildi ama Türkiye ortalamasına göre uzun sayılırdı.

“Kimsiniz?”

Tanımadığım adamın dudağı yukarı kıvrıldı. Şemsiyeyi bana tuttuğu için kendisi ıslanıyordu ama bunu hiç de sorun ediyormuş gibi görünmüyordu. Soruma cevap vermek yerine bambaşka bir şey söyledi. “Bu yağmurda dışarıda olan birisi ya delidir ya divane.” Bir kaşını kaldırdı. “Siz hangisisiniz?”

“Ne?”

Tepkime gülerek karşılık verdi. “Boş verin. İyi misiniz? Çığlık sesi duyduğum için bu tarafa yöneldim.” Yutkundum ve hâlâ benim için tuttuğu şemsiyeye baktım.

“İyiyyim,” dedim kuru bir ses tonuyla.

“Müsaade ederseniz sizi istediğiniz yere bırakabilirim, buralarda yağmurdan sığınacak bir yer yok.”

Başımı iki yana salladım ve istemsizce bir adım geri gittim. Böylelikle yağmur damlaları tenime isabet etmeye kaldığı yerden devam etti ve yüzüm rahatsızca buruştu. Attığım adımı geri alarak eski yerime döndüm.

“Sanırım yağmuru sevmiyorsunuz.”

Sevdiğim zamanlar olmuştu.

“Acelemlerim var. Gelecek misiniz?” Onu baştan sona inceledim. Sırlıklı olmuştu. Siyah saçlarından akan yağmur damlaları yüzüne geliyor, oradan çenesine doğru yol izliyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ve böyle ıssız bir yerde karşıma aniden çıkması da kafamda soru işaretleri oluşturmuştu. Yine de bana yardım etmişti. O yüzden gülümsemeye çalıştım.

“Hayır.” Gözü kıvrılan dudaklarıma kayar gibi oldu ancak hemen odağını değiştirdi. Konuşmaya devam ettim. “Başımın çaresine bakabilirim.”

Gözü kısıldı ve beni değişik bir ifadeyle inceledi. “Şüphem yok.” Tuttuğu şemsiyeyi işaret etti. “Sizde kalabilir.”

İşte buna hayır diyemeyecektim. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Belki bir gün siz de bana yardım edersiniz. Ödeşiriz,” dedi ve şemsiyeyi elime bırakarak bir adım geri çekildi. “Yakında görüşmek dileğiyle.”

Bir şey söylememe müsaade etmeden arkasını döndü, saniyeler içinde de karanlığa karıştı. Bir anda nereden çıkmıştı, kimdi, yakında görüşürüz derken ne demek istemişti, hiçbir fikrim yoktu ama bana bir şemsiye verdiği için mutluydum. Biraz daha ok gibi yağan yağmurun altında kalsaydım halim ne olurdu, kestiremiyordum. Bedenim gereksiz bir tepki gösteriyordu ve bu hissizlikten daha çok canımı sıkıyordu.

Anayola giden tarafa döndüm ve yavaş yavaş yürümeye başladım. Burası bir yokuşta kalıyordu ve yolu da topraktandı. Yağmur yağdığı için şimdi her taraf çamur olmuştu. Çamurda yürümenin bu kadar zor

olduğunu bilmiyordum. Aşağıya eğimlenen yoldan inmeye çalışırken ayağım kaydı ve yere düştüm. Buna rağmen şemsiyeyi bırakmamıştım. Hafif bir düşüş olsa da canım yanmıştı.

Ofladım.

Üstüm başım da mahvolmuştu. Anayola inene kadar iki kez daha düştüm ama yine de kalkıp yoluma devam ettim. Dizlerim tamamen çamur olmuştu. Sıkıca tuttuğum şemsiye daha sıkı kavradım. Asfalt yola inmek ve çamurdan kurtulmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi gelmişti bir an. O yüzden birkaç dakika olduğum yerde bekleyerek nefeslendim.

Gökyüzü bulutlarla kapandığı için hiçbir ışık kaynağı yoktu. Telefonumu da evden çıkarken yanıma almamıştım. Bir kez daha ofladım ve yürümeye kaldığım yerden devam ettim. En azından artık çamur yoktu. Burası malikâneye uzaktı. Yağmur yağmıyorken bile yürüyerek kırk dakikaya falan ancak gelebilmişim, şimdi esen rüzgâr ve şiddetli yağmur yürüyüşümü yavaşlatıyordu. Muhtemelen de bir saatte eve ancak varabilecektim.

Tanımadığım adamın teklifini kabul etmediğim için pişman olurken gözlerimin içine bir anda parlayan ışıklar durmama ve bakışlarımı kısmama sebep oldu. Elimle ışığa engel olmaya çalışırken bir arabanın yaklaştığını fark ettim. Gözümü alan farlar yaklaştıkça daha da keskin bir hal alıyordu. Araba birkaç adım önümde keskin bir frenle durdu ve ışıklar söndüğünde arabanın Eymir'in olduğunu anladım. Kapıyı sertçe açıp dışarı çıktığında ıslanmaya başlayan saç tutamları dikkatimi çekti.

“Delirdin mi sen?” diye sorarken üzerime doğru yürümeyi de ihmal etmedi. “Böyle bir havada dışarı çıkılır mı?!” Ona baygın bir bakış attım.

“Hangi havalarda dışarı çıkacağımı sana soracak değilim.” Sözlerim kaşlarını çatmasına yol açtı.

“Dünya!” dedi bastırarak. “Arabaya bin.”

Gözlerim usulca arabasına kayd. Sonra onu umursamadan yürümeye devam ettim. Arabasına bineceğimi düşünmüş olmalı ki, bir süre ses etmedi. Aracı arkamda bıraktığımda bana seslendi. “Dünya!”

“Of! Git başımdan!”

“Bak, beni delirtme! Bin diyorum şu arabaya!”

“Bineyim de sonra arabayı kirlettiğim için lafını yap, değil mi?” diye sordum sitemle. Bu sorum sessiz kalmasını sağladı. Ben de bu yüzden konuşmaya devam ettim. “İstemez. Yürüyeceğim ben.” Arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Hemen sonra zaten kolumu tutarak beni kendine çevirmişti.

“Böyle bir şey yapmayacağımı çok iyi biliyorsun,” dedi dişlerinin arasından. Artık tamamen ıslanmıştı.

“Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben,” dedim net bir şekilde. Derin bir nefes alıp verdi ve bedenimi baştan sona süzdü.

“Düştün mü?”

“Düştüm,” dedim bir kaşımı kaldırarak. “Ama kalktım.” Boşta kalan elimle kendimi gösterdim. “Gördüğün gibi.”

Cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki, bir şey dikkatini çekmiş gibi sustu. Kaşları derince çatıldı ve o keskin bakışları tuttuğum şemsiyenin sapına sabitlendi. “Nereden buldun o şemsiyeyi?” Karanlık ses tonu ürpermeme yol açtı.

“Bir adam verdi.”

“Bir adam!” Yükselen sesi benim de kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Evet! Ne var bunda?” Aramızdaki mesafeyi bir anda aştı ve tuttuğum şemsiyeyi aldığı gibi yolun kenarına fırlattı. Şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı.

“Ne yapıyorsun ya?!” Öyle bir bağırmıştım ki, sesim etrafta yankılanmıştı.

“O şemsiyenin kime ait olduğunu biliyor musun sen?”

“Bilmiyorum! Umurumda da değil.” Üzerime yeniden yağmaya başlayan yağmur yüzümü buruşturmama sebep oldu. Şemsiyeyi fırlattığı yere döndüm ve daha ilk adımımı atmışken beni kolumdan tutarak geri çekti.

“O siktiğimin şeyini almayacaksın!”

“Alacağım! Üzerime yağmur yağıyor!”

“O zaman arabaya bin!”

“Binmeyeceğim arabana! Defol git ya! Ne diye geldin ki sen?!”

Bana öfkeli bir bakış attı. Burnundan solurken sordu: “Ne oldu? Yoksa bir şeye engel mi oldum?”

Kaşlarım çatıldı. “O da ne demek şimdi?”

“Bilemeyeceğim! Seni öldürmeye çalışan adamla buluştuğuna göre bir şeyi bölmüş olmalıyım!” Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Sen ne ima ediyorsun bana?”

“Bir şey ima etmiyorum. O şemsiye sende ne arıyor?!”

“Söyledim ya, bir adam verdi!”

“Dünya! O şemsiye Zirve Karadağ’ın imzasını taşıyor!”

Zirve Karadağ... Şu Nehir’in bir zamanlar ilişki yaşadığı ve Ruslarla bir olup eve saldıran adam...

Az önceki adam... Zirve miydi? İçim birden ürperdi ama ondan da öte, Eymir’in söyledikleri anlam kazandı. Damlalar tenimi sızlatsa da yok saymayı başardım.

“Uçurumun kenarında otururken yanıma geldi ve bana şemsiyeyi verdi. Ama onu tanımıyorum.” Şemsiyeye kısa bir bakış attım. “Yani ima ettiğin gibi onunla işbirliği yapmıyorum. Gerçi neye inanmak istiyorsan inan, umurumda değil.” Elimi çekerek onunkinden kurtardım ve yolun kenarına attığı şemsiyeye ilerleyerek yerden aldım.

Siyah şemsiyenin üzerinde herhangi bir yazı yoktu ama sapında bir yılan işareti vardı. Halka şeklindeydi. Yılanın ağzı açıktı ve kuyruğuna doğru bükülmüştü.

Yağmurun şiddetine daha fazla dayanamadığım için şemsiyeyi üzerime tuttum. O an Eymir’den öfkeli bir soluma duyuldu. “Sana onu bırak dedim!”

“Yürüyeceğim ve şemsiyeye ihtiyacım var!” dedikten sonra yoluma dönerek hızlıca ilerledim. Zirve sağ olsun, şimdi bir de eve olan saldırıdan da benim sorumlu olduğumu düşüneceklerdi. Her şey yeterince kötü değilmiş gibi bir de bu çıkmıştı başıma.

Daha birkaç adım atmıştım ki, Eymir elimdeki şemsiyeyi alarak yeniden yere attı. Ona bağırıacaktım ama yere eğilmesi ve sonra dünyanın tersine dönmesi bir oldu.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?!” diye bağırarak çırpındım. Beni omzuna atmıştı!

“Başlayacağım inadına şimdi! Zor adım atıyorsun, bir de o halde yürüyeceğim diye çemkiriyorsun!” Küçük bir çığlık attım ve sırtını yumrukladım.

“Bırak beni! Hem ne diye düşmanınla iş yaptığımı düşünürken beni bu kadar önemsiyorsun ki sen?”

“Dünya, bak sana yemin ederim, delirmeme ramak kaldı!”

“İstediğin gibi delirebilirsin! Bırak diyorum beni!”

“Bırakmayacağım!” Arabasına dönerek yürümeye başladığında daha büyük bir çığlık attım.

“Seninle gelmek istemiyorum! Neden anlamıyorsun?!”

“Benimle gelmeyeceksin, tamam!” diye çıktı ve beklemediğim bir şekilde beni arabanın şoför koltuğuna teper gibi oturttu. Hemen ardından da kapıyı çarparak kapattı. Cama doğru eğilip yüzüme öfkeyle baktı. “Eve git!”

Ona şaşkınlıkla baktım. Dudaklarım açılıp kapandı. Sonra söylediklerini hatırladım ve burnumdan sert bir nefes vererek vitesi ileri alıp gaza bastım. Dikiz aynasından yüzündeki şaşkınlığı net bir şekilde görebildim. Gerçekten gidemeyeceğimi mi düşünmüştü o? Gülerek başımı iki yana salladım.

Beni hiç tanımıyordu.

Gaza bastım ve yağmurun ortasında kalmasını umursamadan eve doğru sürdüm. Üşüdüğüm için klimayı çalıştırmayı da ihmal etmedim. Yürüyerek kırk dakikayı bulan yol hızlı kullandığım arabayla 10 dakikaya inmişti. Malikânenin önüne geldiğimde kapılar otomatik olarak açıldı ve arabayı içeri sokup evin tam girişine park ettim.

El frenini çekip arabadan çıktığımda verandada bekleyen Oflaz’la karşılaştım. “Kız, ne oldu sana?!” diye sordu merakla. Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Yağmura yakalandım, üstüne birkaç kez de yere düştüm.”

“İyi misin?” diye sordu endişeyle. Ona gülümsedim ve başımı usulca salladım. Bana küs olmasına rağmen endişelenmesi mutlu olmamı sağlamıştı. “İyiyim.”

“E, Eymir abim nerede? Seni almak için çıkmıştı.”

“Onu yola attım.”

“Ne yaptın?”

“Duydun işte. Kendime başka koca alacağım ben.”

“Bunu abimin yanında söylersen hafiften kriz geçirebilir yalnız.”

“Ne geçirirse geçirsin!” diye sitemle konuştum ve eve girdim. Of-laz hemen peşime takıldı. “Sen ciddi miydin?”

“Evet, Oflaz. Ciddiyim. Abini gidip almak istiyorsan, anahtar arabanın üzerinde.”

“Yok, bu havada hiçbir yere çıkamam.” Dudaklarım iki yana kıvrıldı. Asansöre bindiğimde Oflaz da bana eşlik etti. Ona garip garip baktım.

“Sen bana en son küsmüştün. Ne o, barıştık mı?” Simay’ı bulup bana getirmişti. Şüphesiz bu konuda Oflaz’a ne kadar teşekkür etsem az kalırdı ama ondan birçok kez özür dilememe rağmen kapı yüzüme kapatılmıştı.

“Barışmadık. Hâlâ küsüz ama Eymir abim söz konusu olduğunda minik bir ara verebiliriz.” Başımı iki yana salladım ve üçüncü katın düğmesine bastım. Kapılar kapandı. Yalnız kaldığımızda dudaklarım-dan bir soru döküldü.

“Zirve Karadağ hakkında ne biliyorsun?”

“Çok şey biliyorum ama sen ona yaklaşmaman gerektiğini bil-sen yeter.”

“Neredeyse yarım saat önce sanırım o benim yanımdaydı.” Kaşla-rı çatıldı ve olduğu yerde bana döndü. “Ne?”

Omuz silktim. “Bir gözünün üzerinde kesik var, değil mi?”

“Evet de sen...”

“Uçurumun kenarındaydım. Bir anda yanıma geldi. Sesimi duy-muş. Beni istediğim yere bırakmayı teklif etti.”

“Sonra?”

“Kabul etmedim ama bana şemsiyesini verdi. Ben de aldım. Sonra da yanımdan gitti.”

Küçük bir küfretti. “Resmen abime seninle gözdağı vermiş,” dedi dişlerinin arasından. “Orospu çocuğu!” Çıkışına sessiz kaldım. “Abim o şemsiyeyi gördü mü?”

“Evet. Hatta bu yüzden Zirve’yle işbirliği yaptığımı falan düşündü. Düşmanının kanını taşıyorum ya, herhalde bu yüzden her yaptığım şeyin altından bir ihanet çıkacak diye bekliyor.” Kapılar açıldı ve Oflaz söylediğime cevap veremedi ben dışarı çıkıp kaldığım odaya doğru yürüdüm.

Arkamdan koşturarak geldi. “Abim sana bir şey olacağını düşündüğü için sinirlenmiştir. Yanlış yorumluyorsun.”

Yanlış yorumlamıyordum. “Ne düşündüğü umurumda değil. Ne de olsa, ben abileri tarafından satılmış ucuz bir kadını değil mi? Ona göre ihanet etmiş de olabilirim.”

“Dünya...” dedi kelimelerimi bekleliyormuş gibi afallayarak. Odama girdim ve onun girmesine müsaade etmeden kapıyı yüzüne kapattım. O an omuzlarım düştü ve adımlarımı sabit tutamayıp yere, dizlerimin üzerine düştüm. Ellerimin içi yere sabitlenmişken birkaç derin nefes aldım ve ağlama isteğimi derinlere göndererek bir kez daha kendime tutunup ayağa kalktım.

Usluca banyoya ilerledim. İçeri girip arkamdan kapıyı kapattığımda gözüm kilide kaydı. Kilitlemek istiyordum ama açılmama düşüncesi bana engel oluyordu. Kapıdan uzaklaşarak ayakkabılarımı çıkardım. Sonra üzerimdekileri de teker teker çıkardım. Çırılçıplak kaldığımda duş kabinine girerek suyu açtım. İlk başta soğuk su bedene çarptı ve titrememe sebep oldu. Birden çok ama çok üşümeye başladım. Suyun sıcaklaşmasını beklerken orada donacağım sandım.

Su ne kadar ısınırsa da beni ısıtmaya yetmedi. Bu yüzden hızlıca yıkanıp temizlendim ve çıkıp bedenimi havluyla sardım. O kadar üşüyordum ki, dişlerim zangırdarak birbirine çarpıyordu. Eymir gelmeden giyinme odasına geçmek istediğim için hızlı hareket ederek banyodan çıktım ama çıkmamla da onunla burun buruna gelmem bir oldu.

Kapının önünde mi bekliyordu bu adam?

O kadar ıslanmıştı ki, hâlâ saçlarından damlalar akıyordu. Titrememi durdurmaya çalışırken kaşlarını çatarak yüzüne baktım. “Çekil önümden!”

“O piçin neden yanına geldiğini bana anlatacaksın,” dedi keskin tonlamasıyla.

“Ya ben nereden bileyim niye geldi?! Gidip kendisine sor! Adamı tanıdığım bile yok!”

“Dünya, sana ne söyledi?”

“Senden nefret ettiğini söyledi! O kadar nefret ediyormuş ki, ağzına bir tane geçirmek istiyormuş!”

“Bunu daha çok sen söylemiş gibisin!”

“Ona söylemedim ama şimdi sana söylüyorum işte! Çekil önümden, üşüyorum!”

“Bana her şeyi açıkça anlatmadan hiçbir yere gidemezsin!”

“Sana her şeyi anlattım zaten! Yanıma geldi ve yardım etmeyi teklif etti.”

“Sikeceğim yardımını onun!”

“Neyi sikersen sik! Üşüyorum diyorum, çekil!”

“Dünya, sonrasını anlat.”

Derin bir nefes aldım. Kafa atsam burnu kırılır mıydı? Kırılsa iyi olurdu çünkü burnundan büyük laflar ediyordu son zamanlarda. “Sonrası yok! Onu reddettim ve şemsiyeyi bırakıp gitti. Giderken de tekrar görüşeceğimizi söyledi!”

“Ne söyledi, ne söyledi?!”

“Ya anlamıyor musun sen benim kelimelerimi?! Aptal mısın?!”

“Dünya!”

“Eymir, çekil!”

“Çekilmeyeceğim!”

“Neden? Bir kez daha abilerim tarafından satıldığımı yüzüme mi vuracaksın?!” Söylediklerimi beklemiyormuş gibi duraksadı. Çenesi kasıldı. “Belki beni yatağına aldığın için pişman olduğunu da yüzüne vurursun! Ne bileyim ya da sana ihanet ettiğimi falan söylersin! Hatta belki de seni aldattığım...” Susmak zorunda kaldım çünkü beni öpmüştü.

Baştan aşağıya uyuştum. Benimkilere kapanan dudakları kafamın içinde alarmlar çaldırırken kalbim heyecanla atmaya başlamıştı. Ama bu aklımın kabul edebileceği bir şey değildi. Kalbimdeki her şeyi yok ettim ve Eymir’i ittim. İttiğim gibi de yüzüne tokadı geçirdim. Çıkan ses odada yankılandı ve kulaklarımı sızlattı. Sola doğru savrulan

yüzünü bana geri çevirdiğinde orada görmeyi beklemediğim bir şey gördüm. Normalde ona vurduğum için sinirlenmeliydi ama bana keyifle bakıyordu.

“Sakin bir daha bunu yapma!” diye soludum dişlerimin arasından.

“Neyi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Eymir. Bana dokunma,” dedim gözlerinin içine bakarak. Keyifli bakışı yavaşça kayboldu ve yüzünü benimkine doğru eğdi.

“Sana dokunacağım.”

“Dokunamazsın. Eğer dokunursan anlaşılmaya eklediğin maddeyi öne sürerek senden boşanırm!”

“Hiçbir şeyi öne süremezsın. Ben anlaşmada seks yok dedim, öpüşmek yok demedim! Ayrıca benden biraz zor boşanırsın!”

Yumruklarımı sıktım. Şimdi delirecektim, görecekti. “Eymir,” dedim dişlerimin arasından. “Siktir git.” Onu ittim, neyse ki daha fazla diretmeden çekildi önümden. Yanından geçip giderken arkamdan konuşmayı ihmal etmedi.

“Küfür yakışmıyor dudaklarına.”

“Dudakların kadar değil,” deyip giyinme odasına girdim ve kapıyı çarparak kapattım.

Bir haftadır onunla böyle kavga edip duruyorduk. İlk iki gün beni görmezden gelmiş, sonra da yaptığım her şeye burnunu sokmaya başlamıştı. Çıldırmanın ve en sonunda da kafasına sıkılmamı istiyordu herhalde.

Üzerimdeki havluyu çekerek bir kenara fırlattım ve hızlıca giyinmeye başladım. Çok üşüdüğüm için iç çamaşırlarımı giydikten sonra uzun kollu bir *body* ve onun üstüne de kazak giymiştim. Kalın, içi polarlı bir taytı da bacaklarıma geçirdiğimde üşümem az da olsa durmuştu. Ancak bu yeterli değildi, sanki soğuk içime işlemişti. Bedenim zangır zangır titriyordu.

Giyinme odasından çıktığımda odayı boş buldum. Banyodan su sesi geliyordu, muhtemelen Eymir duş almaya girmişti. Koltuğa ilerledim ve üzerindeki pikeyi alıp oturduktan sonra üzerime örttüm. Boğazıma kadar çekerken dizlerimi karnıma çekerek olabildiğince küçüldüm.

Düğün gecesinden bu yana Eymir'in lafını ettiği yatağına girmiyordum. O zaten başından beri yatağı bana bırakmış ve çoğunlukla şu an gömüldüğüm koltukta uyumuştur ama umurumda değildi. Yatağını o kadar çok seviyorsa alıp başına çalabilirdi. O yatağı bir daha kendi isteğimle girmeyecektim. Normalde işim olmadığı takdirde odaya da uğramıyordum. Uyanık kalabileceğim kadar kalıyor, sonra oturma odasındaki koltuklardan birine kıvrılıyordum. Bir keresinde inadımdan duvarın kenarına çöküp uyuduğum da olmuştu. Gerçi her uyanışında kendimi onun lanet yatağında buluyordum ama bu sonuçta benim isteğim dışında gerçekleşiyordu.

Uyku yavaş yavaş üzerime ağırlığını bırakırken kapının açıldığını duydum ve hemen sonrasında etraf buram buram Eymir kokmaya başladı. Uyuduğumu düşünmesi için hareket etmedim, umarım bana dokunmazdı. Uyumak istiyordum ve bir kez daha benimle kavgaya kalkarsa kafasını kıracaktım.

Ayak sesleri yaklaştı. Tam önümde durduğunu hissedebiliyordum. Zihnim yine alarm moduna geçmişken yanağıma soğuk bir şey damladı. Gözlerimi kırıştıtarak açtığımda Eymir'in üzerime eğildiğini ve saçlarından akan suyun yüzüme damladığını fark ettim. "Ne yapıyorsun tepemde?!"

"Bakıyorum."

"Neye?"

"Sana."

"Sebep?"

Omuz silkerek duruşunu dikleştirdi. Üzerinde beline sardığı bir havlu dışında hiçbir şey yoktu, bu yüzden ona bakmayı kestim. "En azından artık odayı kullanıyorsun," diyerek giyinme odasına ilerlemeye başlamışken arkasından gözlerimi devirdim. Hiçbir şeyde haklı çıkmasını istemediğim için giyinme odasına girdiği an oturduğum koltuktan kalktım ve pikeyi omuzlarıma sarıp önümden ellerimle kavrayarak yürümeye başladım.

Hava birdenbire neden bu kadar soğumuştur?

Odadan çıkarak merdivenlere yöneldim ve ikinci kata geldiğimde yönümü koridora çevirdim. Ofaz'ın odasının önünde durup kapısını

yumrukladım. Bana küs olsa bile bu evde en çok sevdiğim ve benim-sediğim insan oydu. Anında içeriden sesi yükseldi. “Kapalıyız!”

Kaşlarım çatıldı. “Aç şu kapıyı!” diye bağırdığımda saniiyeler sonra kilit sesi duyuldu ve Oflaz kapıyı açtı. Şu son bir haftada fark ettiğim bir şey varsa, o da kendi odasında sürekli kapısını kilit-lemesiydi. “Ne oldu?”

Biraz meraklı, biraz da endişeli görüldüğü için içim yine sıcacık oldu ama kendimi toparladım. Küs olduğumuzu bahane edip beni geri gönderebilirdi çünkü. “Çok büyük bir şey oldu!”

“Ne gibi?”

“Uykum var.” Kaşları kavislendi. “Gidip uyumaya ne dersin?”

“Uyuyacak yerim yok. Yatağını benimle paylaşırs mısın?”

“Kocanın yatağı dururken benim yatağıma mı göz koyuyorsun sen?”

“Gibi gibi.”

“Dünya’cığım, kusura bakma ama ben canımı sokakta bulma-dım,” dedi ve odasının kapısını kapatmak için hareketlendi. Tam o an elimle kapıyı kapatmasına engel oldum.

“Dur! Lütfen. Birazcık uyuyayım!”

“Olmaz! Git kocanın koynunda uyu!”

“Uyumayacağım orada!” diye çemkirerek zorla odasına girmeye çalıştım ama izin vermeyip kapıyı kapatmak için zorladı. “Ya bak, çok üşüyorum zaten. Çok azıcık.” Günlerdir koltukta uyumaktan sırtım tutulmuştu. Hem çok uykum vardı hem de çok üşüyordum. So-nunda ısrarına dayanamamış olacak ki, odasına girmeme izin verdi.

Buraya ilk kez giriyordum ve açıkçası bu kadar boş bir odayla karşılaşmayı da düşünmüyordum. Yatak ve dolap dışında hiçbir şey yoktu. “Minimal bir insan olduğunu bilmiyordum.”

“Minimal değilim, fazla eşya sevmiyorum sadece.” Onu sorgula-madan kocaman yatağına ilerledim ve en kenara uzandım. Omuzları-ma aldığım pike yetmiyormuş gibi bir de yataktaki yorganı üzerime çektim. Gözlerimi kapatmışken mırıldanarak konuştum.

“Lütfen kapıyı ben gidene kadar kilitleme.”

“Hem odamı işgal ediyorsun hem de kendi kurallarınla hüküm sürüyorsun.”

Bu hüküm sürmek değildi. O kapısını sürekli kilitleyen birisiydi, bense kilitli bir yerde nefes alamıyordum. Çok yanlış bir seçim yaptığımı düşünerek gözlerimi açtım ve yorganı üzerimden ittim. “Nereye?”

“Kilitli bir odada uyuyamam,” dediğimde sert bir nefes verdi.

“Kilitlemeyeceğim, uyuyabilirsin.” Heveslenerek yüzüne baktım.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten, Dünya. Rahatsız olacağın bir şey yapmam.” Gülümседim.

“Teşekkür ederim.” Az önceki konumuma dönerek yorganı üzerime çektim.

“Üzerini biraz fazla örtmüyor musun?”

“Yağmurda kaldığım için üşüdüm. O yüzden.” Açıklamamdan sonra başka bir şey söylemedi. Ben de gözlerimi kapatarak kendimi uykuya teslim ettim. Bu teslimiyet uzun sürmedi.

“*Dünya!*”

Derinlerden gelen Eymir’in sesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Abim sanırım seni arıyor.”

“Of, ona burada olmadığımı söyler misin?”

“Sen gerçekten ölmemi istiyorsun.”

“Hayır, sadece birazcık uyumak istiyorum.” Neredeyse ağlamak üzereydim.

“*Bana karımı bulun!*”

“Dünya, abim korumaları da devreye sokmuş. Bak, burada benim hayatım söz konusu!”

Dizlerimi karnıma çektim ve isyan dolu bir çığlık attım. Gayet sessiz bir tonlamadaydı ama Eymir onu bile duymuş olmalıydı. “Dünya!”

Of, sesi hemen kapının dışından geliyordu. “Üzgünüm, burada olduğunu söyleyeceğim,” dedi Oflaz ve dediğini de kapının açılan sesiyle gerçekten yapacağını anladım. “Abi,” diye seslendi. Başka bir şey söylemedi. Saniyeler sonra da sert ayak sesleri duydu.

“Gerçekten delirteceksin sen beni!”

“Uyumak istiyorum,” dedim onun yüksek çıkan sesine rağmen halsizce.

“Yatağımızda uyuyabilirsin.”

“O yatağa ancak cesedimi sokarsın!”

“Dünya!”

“Beni rahat bırak artık!”

“Hayır, bırakmayacağım.” Sonrasında da kendimi kucağında buldum. Normalde çırpınarak ellerinden kurtulurdum ama gerçekten hiçbir şekilde halim kalmamıştı. O yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım, ağlamaya başladım. Yanaklarımdan sessizce akan gözyaşlarım göğsüne damladığında ağladığımı anladı.

“Dünya?” Seslenişine karşılık vermedim. Gözlerimi bile açabilecek durumda değildim artık. Saniyeler sonra dudaklarını alnımda hissettim. “Siktir,” diye mırıldandı. “Yanıyorsun sen!” Yandığım falan yoktu, üşüyordum. “Nehir’i yukarıya gönder,” dedi muhtemelen Oflaz’a. Daha sonra yürümeye başladığını hissettim. Hızlı adımlarla kısa süre içinde kaldığımız odaya girdi. Beni yatağa bıraktığını anladığımda kalan gücümü kullanarak kalkmaya çalıştım. “Dünya, çok ateşin var. Yat şu yatağa.”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Yatmayacağım. Bu yatağa yatmam bir daha!”

Aldığı derin nefesi duydum. “Nehir seni kontrol ettikten sonra kalkarsın. Bir anlaşma yaptık, karım gibi davran.” İstemiyordum. Anlaşmayı da alıp başına çalabilirdi.

“Boşayacağım seni,” dedim biraz nefret dolu bir tınlamayla.

“Boşayamazsın.”

“Boşayacağım. Daha iyi bir koca alacağım kendime.”

“Sikerim!”

“Terbiyesiz.”

“Az önce kurduğun cümleyi bir kere daha tekrar edersen, terbiyesiz neymiş gösteririm sana.” Sert sesi homurdanmama yol açtı.

“Beni hep tehdit ediyorsun. Başka koca alacağım ben.”

“Dünya!”

“Bana acımana gerek yok,” derken buldum kendimi o an. “Bana acımayan bir koca bulacağım, görürsün.”

“Allah’ım, sen sabır ver,” dedi kendi kendine. “Sana acımıyo-

rum!” diye sesini yükselttiğinde gözlerim kapalı olmasına rağmen dalga geçer gibi güldüm.

“Yalancı. Sen gördüğüm en büyük yalan...” Konuşmaya devam edemedim. Gücümün tamamen bedenimden çekildiğini hissettim.

“Köstebek?”

Daha sonra konuştuysa da sesini duymadım. Uyku o kadar bastırdı ki, bir an dışarıyla tüm bağlarım kesildi sanki. Buna rağmen hissettiğim bir şey vardı: Çok üşüyordum. O kadar üşüyordum ki, bedenim tir tir titriyordu. Bir yere sığınmak ve soğuktan kurtulmak istiyordum ama uzun süre bunu yapamadım. Uykum bile soğuğu yok saymama yetmedi. Rahatsız hissediyordum. Bedenim terliyordu, belki duşa tekrar girmeliydim ama gözümü bile açacak halim yoktu.

Sanki tüm haftanın yorgunluğu bir anda beni çepeçevre sarmıştı. Fiziksel olarak ayrı, psikolojik olarak ayrı yıpranmıştım ve gün geçtikçe de durumun kötüleştiğini gittiğim psikoloğun yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Beni psikiyatra yönlendirmeyi düşünüyordu. İlaç tedavisi görmeden iyileşebileceğime olan inancı artık yoktu.

Zamanın geçtiğini hissediyordum. Arada bilincimi tamamen kaybedip yeniden düşünmeye başladığım da oluyordu. Bazen kesik kesik sesler duyuyordum ama fazla anlaşılmazdı. Duyduğum yüksek sesli gök gürültüsü bir kez daha beni kendime getirmişti ve bu sefer gözlerimi açabilmişim.

Karanlık odada gözlerimi dolaştırdım. İçerisi çakan şimşeklerden dolayı aydınlandı. Böylelikle koltuğa oturmuş, başını eline yaslamış uyuyan Eymir’i görebildim. Acaba saat kaçtı? Yer yer kendini hissettiren soğuğa rağmen sessizce doğruldum. Ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıtarak ayağa kalktım. Kalkar kalkmaz pikeyi alıp omuzlarıma örttüm. Kapıya yönelerek sessizce ilerledim.

Odadan çıkacakken Eymir’in mahmur sesi duyuldu. “Dünya?” Uyandığı için yüzüm buruştu. Kavgı edecek halim yoktu, bunu istemiyordum da. “Nereye gidiyorsun?” Cevap vermeden odadan çıktım ve asansöre ilerledim. Arkamdan ayak sesleri geldi. Ancak beni durduracak bir şey yapmadı. Asansöre bindiğimde yanıma geldi ama ona inatla bakmıyordum.

Sırtımı duvara yaslayarak bedenime ayakta kalabilmesi için destek sağlamaya çalışırken titreyen elimi kaldırıp zemin katı tuşladım. Kapılar kapandı ve asansör hareket etti.

Zor açık tuttuğum gözlerimi asansör inene kadar açmadım. Kısa bir süre sonra durduk ve kapılar açıldı. Kendimi zorlayarak duvardan ayırdım. Asansörden çıkıp zemin katta bulunan oturma salonuna ilerledim.

Burada geniş ve uzun bir koltuk vardı. Çok yumuşak değildi ama idare ederdi. Koltuğa oturduğumda Eymir'in aldığı sert nefesi duyabilmişim ama bir şey söylemedi. Şişkin yastığı düzeltip koltuğa uzandım ve pikeye iyice sarıldım.

"Buna daha ne kadar devam edeceksin?"

Neyi kastettiğini anlamak zor değildi. Gözlerim kapalıyken ona cevap verdim. "Dört ay, üç hafta kadar." İnat etmişim ve ben inat ettiysem artık geri dönüşü yoktu. Onun yatağına bir daha kendi isteğimle yatmayacaktım. Şu an için tek sorunum salonun odadan daha soğuk olmasıydı.

"Hastasın. İyileşene kadar odada kal."

"Hasta değilim, sadece üşüyorum."

"Ateşin en son otuz sekizdi." Bana yaklaştığını duydum, hemen sonra da elini alnımda hissettim. "Hâlâ da düşmemiş." Huzursuzca homurdanarak yüzümü yastığa çevirip elinin baskısından kurtuldum.

"Dokunma bana."

"Yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin yardımına da acımana da ihtiyacım yok. Uzak dur benden."

"Senden uzak duramam. Sen benim karımsın."

"Ben senin sadece düşmanımım."

Sessiz kaldı, ben de yeniden uyumaya çalıştım. Dizlerimi karnıma çekerek küçülebildiğim kadar küçüldüm. Böyle olunca daha az üşüyormuş gibi hissediyordum. Tır tır titreyen bedenim ne kadar çabala sam da soğuğa karşı koyamıyordu ama.

Dışarıda yağmur yağmaya başladığını, cama vuran damlaların sesinden anlayabilmişim. Bu beni daha da üşüttü. "Eğer odada kalmayı

kabul edersen, ısıtıcıları çalıştırırım,” dedi Eymir. Şu haldeyken beni oldukça tatmin eden bir teklifi aslında ama kabul etmeyecektim. Burada donarak ölsem bile kabul etmeyecektim.

“Seninle bir kez daha anlaşma yapmam. Zaten bir tanesi yeterince canımı sıkıyor,” diye söylendiğimde sinirle aldığı nefesleri duyabiliyordum. Söylediğime karşılık bir şey demedi. Sonra benden uzaklaşan ayak seslerini duydum. Böylelikle sıkıca kapattığım gözlerimi açtım. Karanlık salon boştu ve bu boşluk içime yansımış gibi irkildim. Dizlerimi biraz daha çekerek boşluğu kendimle doldurmaya çalıştım. Ağlama hissi dört bir yanıma sarsa da kendimi tutmayı başardım.

Gözlerim cama kaydı. Yağmur oldukça şiddetli yağıyordu. Damlalar o kadar sert görünüyordu ki, sanki biraz daha zorlasalar camlar kırılacaktı. Tüm salon bir anlığına aydınlandı ve sonra yine karanlığa gömüldü. Çakan şimşeğin ardından gök gürüldedi. Haddinden fazla yüksek ses yüzümün buruşmasına sebep oldu.

“Niye inatla salonda yatıyor ki?” Salonun dışından duyduğum bu soru Nehir’e aitti.

“Beni cezalandırıyor.” Eymir’in kurduğu bu cümleye kaşlarını çatmıştı. “Sanki yeterince cezalandırmamış gibi,” diye ekledikten sonra başka bir şey söylemedi.

“Ama sen de onu cezalandırıyorsun, abi,” dedi Nehir. “Düğünde yaptığı şeyi hiçbirimiz doğru bulmuyoruz ama en azından böyle bir şeyden senin haberin olmalıydı. Ona hiç neden böyle bir şey yaptığını sordun mu veya neden sana söylemediğini?”

“Sormadım.”

“Belki de sormalısın.”

“Sormayacağım. Böyle bir şeyin nedeni olmaz.” diye kestirip attı Eymir. Derin bir nefes aldım. Onu cezalandırmıştım, bu doğrudu. Ama iyi ki de yapmıştım çünkü yapmasaydım hakkımda gerçekten neler düşündüğünü bilemezdim. Bu da beni yanlış şeylere sürüklerdi. Bahsini geçirdiği yatağa gerçek anlamda girmek gibi...

Konuşmalarını daha fazla duymak istemediğim için yastığı kaldırarak kafamın üstüne yerleştirdim ve bir elimle de üstten kulaklarıma bastırdım. Ancak işe yaramadı çünkü ikisi de salona girdi.

“Dünya? Ne yapıyorsun öyle?” Nehir’in yanı başımdan gelen sorusu üzerine ofladım.

“Sesinizi duymamaya çalışıyorum,” dedim tersçe.

“Sesimiz buraya mı geliyordu?” diye sordu afallamış bir şekilde Nehir.

“Evet.”

Küçük bir sessizlik oldu. Sonra Nehir yeniden konuştu. “Neyse, şu yastığı kafandan çeker misin? Ateşini kontrol edeceğim.”

“İstemiyorum, gidin başımdan.”

Yastığı tutarak çekti ama bırakmadım. “Dünya! Çocuklaşmayı bırak, ateşin daha fazla yükselirse havale geçirebilirsin!”

“Ölürüm de kurtulursunuz işte!” Yastık bir anda ellerimin arasından sertçe çekildi. Eymir bana oldukça sert bir şekilde bakarak eline aldığı yastığı bir köşeye fırlattı.

“Senin tatlı dilden anladığın yok!” diye sesini yükselttiğinde ona karşılık vermek için koltukta hafifçe doğruldum. Ancak daha konuşmaya fırsat bulamadan beni kucağına almıştı.

“Bırak beni! Git, tatlı dilden anlayan bir kadın bul kendine!”

“İstedığın bu mu gerçekten?”

“Hayır, öldürürüm seni!”

“Hay hay. Şimdi uslu bir kız ol ve rahat dur.”

“Hayır, bırak beni! Nereye götürüyorsun?!”

“Seninle küçük bir şey deneyeceğiz.”

“İstemiyorum seninle hiçbir şey denemek! Bırak!” diye çığlık attığımda sesim malikânede yankılandı.

Eymir bu durumdan hiç etkilenmemiş gibi merdivenleri çıkmaya başladı. “Hasta olmana rağmen sesinin böyle gür çıkması çok garip,” diye ağzının içinde geveledi ama onu duydum.

“Susayım istersen?! Bir o kaldı zaten bana söylemediğin!”

“Sana her şeyi söyleyebilirim ama susmanı asla.”

“İyi, bu söylediğini de sana yediririm o vakit.” Sert bir nefes verdi.

“Bana neredeyse kafayı yedirtecektin, Dünya. Yetmedi mi sana?”

“Yetmedi!” diye çemkirdim. Sonra beni bırakması için onu ittim ancak bir işe yaramadı. “Of! Bıraksana!”

“Bırakmayacağım,” dedi benim sesime oranla oldukça sessiz bir şekilde. Bir kapıdan girdiğinde nereye geldiğimize merakla baktım. Odaya gelmiştik.

“O yatakta yatmayacağım dedim sana! Neden laftan anlamıyor-sun?!”

“Seni yatağa yatırmak için getirmedim,” dedi ve yürümeye devam etti. Banyoya girdiğinde gözlerimi korkuyla kocaman açtım.

“Hayır!” Çırpınışlarım Eymir’e etki etmiyor olacak ki, rahatça kapıyı arkamızdan kapattı.

“Kısa sürecek,” derken duş kabinine girmişti bile.

“İstemiyorum!” diye bağırdım.

“Bundan kaçışın yok.” Başka bir şey söyleme gereği duymadan musluğa uzandı. O an sinirle açıldım ve yüzüne yumruğumu geçirdim. “Siktir!” diyerek sendeledi. Böylelikle ellerinden kurtuldum ve ayaklarım yere basar basmaz banyonun kapısına doğru koşmaya başladım. “Dünya!”

Çılgılık attım ve kapıyı hızlıca açıp odaya koştum. O kadar panikle-miştim ki, yakalarsa hem attığım yumruk yüzünden canıma okuyacak hem de o banyoya beni sokacaktı. “Buraya gel!”

“Gelmem! İstemiyorum banyo yapmak! Üşüyorum!”

“O suya sokacağım seni!” dedi, resmen korku filmlerindeki gibi ürkütücü bir ses kullanmıştı. Odanın ana kapısına ulaştım ve açmak için kulpu çevirdim ama aynı anda Eymir elimi tuttu ve kapıyı açma-engel oldu. Beni omzuna attığında artık kaçamayacağıma emin olarak sıkıca tişörtünü tuttum ve işi tatlı dille çözmeye karar verdim.

“Eymir, bak, çok üşüyorum gerçekten. Lütfen, içinde birazcık in-san sevgisi varsa bana bunu yapma.”

“Dur sen, ben sana daha neler yapacağım!” diye yükseldiğinde gözlerimi başıma geleceklerin korkusuyla sıkıca kapattım.

Banyoya girdiğini anlamak zor olmadı. Zaten saniyeler içinde de üzerime yağmaya başlayan soğuk su baştan sona titrememe sebep oldu. Beni omzundan indirmemiş ve o halde suyu açmıştı. Öncelikle sırtımı ve kalçalarımı ıslatan soğuk su durmayarak sırtımdan aşağıya ilerledi ve enseme buldu. Ağlar gibi bir çılgılık attım. “Çok soğuk! Çok

soğuk!” derken ayaklarımı sallıyordum ama bırakmadı ve bununla yetinmeyip suyun tazyiğini artırdı.

Artık saçlarım da ıslanmıştı ve uçlarından su akıyordu. Ensem-den kayan damlalar boynumu ve gözlerimi de bulduğunda sızlandım. “Boğulacağım.” Bu kelimeyi söyledikten sonra zaten daha fazla kendimi tutamayarak ağlamaya başlamıştım. Belki de gerçekten boğulacağımı düşündüğü için hafifçe eğildi ve beni ayaklarımın üzerine bırakarak doğruldu. Hıçkırdım ve yere çökerek dizlerimi karnıma çekip sarıldım.

Çok üşüyordum ve bana acıması yoktu. Beni hiç sevmiyordu. Soğuk suyun altında hıçkırarak ağlamaya başlamıştım ve kendimi durduramıyordum. Belki saniyeler sonra diz çöktü ve beni kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. “Ağlama.”

“Ağlayacağım,” dedim ona inat ve daha çok ağlamaya başladım.

“Senin iyiliğin için,” dedi bu sefer.

“Yalan.” İç çektim. “Sen benim iyiliğim için hiçbir şey yapmazsın, ancak acıdığından yaparsın.” Sessiz kaldı, bu da söylediklerimin doğru olduğunu gösteriyordu. Belki bu yüzden canım daha çok yandı. “Canımı yakıyorsun.” Sesim suçlayıcıydı. Aynı zamanda isyan doluydu.

“Her şey karşılıklı,” dediğinde hıçkırdım.

“Ben senin canını yakacak bir şey yapmadım.”

“Senin bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok,” derken bu sefer o suçlayıcı bir ton kullanmıştı. Omuzlarım hem ağladığımdan hem de üşüdüğümünden dolayı titrerken aklıma gelen şeyi dile getirdim.

“Sana vurdum.” Az önce ona vurmuştum ama hak etmişti.

“Sen beni vurdun, Dünya.” Zorlukla yutkunarak başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Bahsettiğinin bambaşka bir yerde, belki kalbinin kenarında bir yerde olduğunu fark etmiştim. Bu yüzden ona yanıldığını söylemek istedim.

“Hayır, ben kendimi vurdum,” diye karşı çıktığımda bana siyaha kayan gözleriyle derince baktı ve iç çekti.

“Yeter bu kadar, kalk hadi.” Başımı iki yana salladım. Kalkıp buradan çıkmak şüphesiz ki şu an en çok istediğim şeyler arasındaydı ama kilitlenmişim.

“Kalkamam. Üşüyorum.” Bana doladığı ellerini çekerek musluğu kapattı. Tepemden akan su durmuştu. Eymir yüzüme yapışan saçlarımı geriye iterek görüş açımın açılmasını sağladı. Dizleri üzerinde durduğu için eğilmesine gerek kalmadan belimden ve dizlerimin altından kollarını geçirip beni kucağına aldı. Karşı gelmedim çünkü zaten hareket edecek durumda değildim, bir de Eymir bana göre daha sıcaktı ve ona şu anlık sırtışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Beni bırakmadan dolaplardan birindeki kalın bir havluya uzanarak aldı ve omuzlarıma örttü. O halde banyodan çıktı ve beni yatağa değil, koltuğa bıraktı. İnadımı kıramayacağını farkına varmış olmalıydı.

“Bekle burada,” diyerek geri çekildi ve giyinme odasına ilerledi. O gözden kaybolduğunda titreyen bedenimle baş başa kaldık. Islak kıyafetler rahatsız ediciydi. Saçlarımdan akan sular da öyleydi. Hem bu oda niye bu kadar soğuktu ki?

Eymir geri geldiğinde elinde kıyafetler vardı. “Giyebilecek misin?” diye sorduğunda başımı usulca salladım. Elindeki kıyafetleri oturduğum koltuğun kolçağına bıraktı ve geri çekildi. “Sana ilaç getireceğim,” deyip arkasına döndü, kapıya doğru adım adım ilerleyişini izledim. Kulpu çevirdi ve açarak odadan çıktı, ardından da kapıyı kapattı.

Akan burnumu çektim, omuzlarımdaki havluyu iterek üzerimdeki *body*’yi çıkardım. Normalde kazak da giymiştim ama Eymir onu bilincimi kaybettiğimde üzerimden çıkarmış olmalıydı. Islak kıyafetlerimi olabildiğince hızlıca çıkarıp Eymir’in getirdiği siyah *sweat*’i giydim önce. Bu bana ait değildi ve benim olamayacak kadar da büyüktü. İçime sutyen giymeyi tercih etmesem bile bana getirdiği kıyafetler arasında sutyen de vardı. Bacaklarıma siyah bol eşofmanı da geçirdiğimde bedenim az da olsa ısınmaya başladı.

Artık gerçekten uyumak istediğim için kalkıp kapıya ilerledim ama ben daha ulaşmadan tıklatıldı. “İçeri geliyorum,” diye seslenen Eymir’e durması için herhangi bir şey söylemedim, o yüzden kapıyı açtı. Elindeki su bardağına kısaca baktım. Beni ayakta gördüğü için kaşları çatıldı. Bana yaklaşıp bardağı uzattı. Elinden aldım. Diğer elindeki küçük ilacı da alarak ağzıma attım ve sudan birkaç yudum içtim.

“Artık uyuyabilir miyim?” diye sordum sabırsızca.

“Uyuyabilirsin,” dediğinde başımı usulca salladım ve yanından geçmek için hareketlendim ama kolumu tutarak beni durdurdu. “Odamızda uyuyacaksın.”

“Koltuk ıslandı ama. Orada yatamam.”

“Zaten koltukta yatmayacaksın, Dünya. Yatağımızda yatacaksın.” Kaşlarımı çattım ve başımı hızlıca iki yana salladım.

“Hayır! Sana daha önce de söyledim, o yatağa bu saatten sonra ancak cesedimi sokarsın!”

Aniden iki kolumu da kavradı ve beni sertçe sarstı. “Eğer ölümle ilgili ağzından bir kelime daha çıkacak olursa, sana şimdiye dek yaşadıklarına şükrettirecek şeyler yaşatırım ve yemin ederim, bu süreç boyunca ölmene izin vermem, Dünya!” Sert ses tonu ve söyledikleri beni baştan aşağı ürpertirken şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Bakışlarımda her ne gördüyse kollarımı bıraktı ve geri çekilerek ellerini ıslak saçlarına geçirip nefeslendi. Giydiğim *swear*’ın uzun kollarından dolayı görünmeyen ellerimi yumruk yaptım.

Ona o an hiçbir şey söylemedim. Arkamı döndüm ve duvar kenarına ilerledim. Yere çökerek sırtımı duvara yasladım ve dizlerimi karnıma çekip kollarımı göğsümde birbirine dolayarak çatık kaşlarla ne yaptığımı izleyen Eymir’e baktım. Derin bir nefes aldı ve yüzünü sabır istiyormuş gibi kaldırdı. Kıyafetleri ıslak olduğu için bedenine yapışmıştı ve hatları net bir şekilde belli oluyordu. Bana söyledikleri için ona çok şey söyleyebilirdim ama susmaya karar vermiştim. *Susmaya*.

Gözleri yine beni çepeçevre sardı. Bakışları o kadar karanlıktı ki, gözlerimi kaçırdım ve dizlerime başımı yaslayarak bu şeye son vermeye karar verdim. Birkaç saniye daha üzerimde bakışlarının ağırlığını hissetmiştim. Sonra giyinme odasına geçmişti.

O kadar yorgundum ki, duvarın kenarında bile uykuya dalmak beni zorlamadı. Muhtemelen asla kabul etmediğim hastalık yüzünden bünyem zayıf düşmüştü. Gözlerim sızladı ve tutamadığım gözyaşlarım dizlerime aktı.

Sadece özür dilemesini beklemiştim ama o bana bağırıp duruyor-

du. Gerçekten gitmemi istediğini bir kez daha iliklerime kadar hissettim. Hafif bir titreme geldi, üşüyordum. *Hem de çok.* Biraz uyusam geçecekti.

Biraz uyusam kalbim ona atmayı kesecekti.

“Ateşin düşmüş.” Nehir elindeki dereceye bakıyordu. Başımı usulca sallayarak söylediğini onayladım. Sabah uyandığımda yatakta bulmuştum kendimi, kalkmaya fırsat bulamamıştım çünkü Nehir gelmişti ve beni kontrol etmeye başlamıştı. Eymir uyandığımda odada değildi, şimdi de burada yoktu. O yüzden yatakta uzanmak çok da mühim hissettirmediydi çünkü ortada inat edeceğim kimse yoktu.

“İlaçlarını düzenli kullanırsan kısa sürede atlatırsın. Sadece iyi beslenmeli ve dinlenmelisin.”

“Tamam,” dedim kısaca, artık gitsin diye. Ancak beklentimin aksine odadaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne atarak beni süzdü. Kaşlarım belli belirsiz çatılırken bu yaptığını sorguladım. “Ne?”

“Böyle bir şeyi neden yaptın, Dünya?”

Sorusuyla birlikte yutkundum. Böyle bir şeyi neden yaptığımı ben de bilmiyordum. Hissettiklerimi Kayahan da yaşasın istemiştim. Bu istek o kadar baskındı ki, başka bir şeyi düşünememiştim.

Kayahan fiziksel acıyla yola gelecek bir adam değildi. Psikolojik olarak yıkılması gerekiyordu. Kardeşine çektiği tetiğin her gece rüyalarına girmesini diledim.

“Bir cevabın yok mu?”

“Yok,” dedim sakince. Kimseye açıklama yapmayacaktım. Zaten yapsam bile işe yaramayacaktı. Nehir, sert bir nefes verdi.

“Bizim için önemli olduğunun farkında değil misin?”

“Sizin için önemli olduğumu düşünmüyorum.” Bir aydır tanıdığın bir insana ne kadar değer verebilirdin ki? Kocamın hakkımdaki düşüncelerini artık biliyorken, diğerlerinin düşüncelerinin farklı olacağını sanmıyordum.

“Bu yüzden, bu kadar kolayca herkesin önünde kendini vurdurdun

yani.” Aslında, bu yüzden değildi. Başkalarının bana verdiği önemden öte kendime önem vermediğim için yapmıştım. O düğünde ben kendimi harcamıştım.

“Evet.”

“Seni önemsiyoruz ve eve geldiğin günden beri sen de bunun farkındasın. Ama anladığım o ki, sen bizi hiç önemsemiyorsun.”

Kendini bile gözden çıkarmış birine mantıklı sözler söylemiyordu.

Haklı olabilirdi ama ben onlar gibi düşünecek mantığa sahip değildim.

Düşüncelerimin arasından uzaklaşmayan tek gerçek, bir yanımın hâlâ ölmek istemesiydi. Belki de yaptıklarımın nedeni intikam değil, buydu.

Nehir’in bakışlarında yargı vardı. “Öyle bir günde mutlu olmayı düşünmeliydin, intikam almayı değil.” Ciğerlerimi dolduracak derin bir nefes aldım çünkü göğsüm sıkışmış gibiydi. Benimle aynı yerden bakmıyordu. Zaten bakamazdı ama bir haftadır üzerimdeki bu suçlayıcı baskı artık boğazıma kadar gelmişti.

“Bana ne düşünmem gerektiğini mi söylüyorsun gerçekten?”

“Sana doğru olanı söylüyorum. Yaptığın yanlıştı.”

“Söyledin, şimdi beni rahat bırak.”

“Dünya!” dedi tepkime inanamıyor gibi ama umurumda değildi.

“İçinde başka bir şey biriktirdiysen, onları da söyle ve git, Nehir.” Başını iki yana salladı. Sonra oturduğu yerden kalktı.

“Belki de Tayanç en başından beri haklıydı.” Hiçbir şey söylemeden sadece yüzüne bakmaya devam ettim. Bir şey dememi bekledi ama söylemediğim için omuzlarını düşürdü. Muhtemelen karşı çıkmamı veya ona kendimi açıklamamı bekliyordu ama yapmayacaktım.

Kapıya dönerek yürümeye başladı ve saniyeler sonra da odadan çıktı. Arkasından kapıyı çarparak kapatmıştı. Ellerimle yüzümü kapadım ve kendime birkaç saniye tanıdım. Nehir’i tanıdığım günden beri bana karşı hep nazik ve korumacıydı. Onu seviyordum, hatta ona alışmıştım da tıpkı diğerlerine de alıştığım gibi ama gidecektim.

Eymir anlaşma bittiğinde defolup gitmemi istemişti. Bunu bile bile onlara daha fazla alışmak istemiyordum. Aramızda ne kadar mesafe olursa, benim için o kadar iyi olacaktı. Bu yüzden artık onlarla

konuşmama kararı almıştım. Aklıma gelen küçük bir anı burukça gülümsememe yol açtı. Küçükken canımı sıktıklarında ağabeylerimler konuşmama kararı alırdım. Günlerce susardım ve sonra onlar bir yolunu bulur, beni konuşturmayı başarırlardı. Konuşmam ayrı, susmam apayrı bir meseleydi.

Ancak bu evde susmam hepsi için bence daha kabul edilir olacaktı. Susmaktan nefret ediyordum ama konuşmaktan da nefret ediyordum. Psikolog haklıydı; kendimi anlatamadığım takdirde konuşmanın bir anlamı yoktu.

Kendimi zorlayarak yataktan kalktım. Düne göre daha iyi olsam da bedenim hastalığın izlerini taşıdığından fazla halsizdi. İçten içe yorgana sarılıp yatakta uzanmayı da çok istiyordum ama yapmayacaktım. Yataktaki yastığı aldım ve hemen yatağın yanına, yere bıraktım.

Bir yere gidecek halim yoktu. Dizlerimi kırarak yere oturdum ve sırtüstü uzanıp başımı yastığa koydum.

İnadım yüzünden kendime verdiğim büyük bir zarar vardı. Psikoloğum insanları kendi üzerimden cezalandırdığımı söylemişti. Haklıydı. Eymir'in bana söyledikleri yüzünden yatağına bir daha kendi isteğimle yatmama kararı almıştım ama bu benim kadar onu da etkilemişti. Çünkü sürekli bu konu hakkında benimle tartışıyordu. Nerede uyusam, uyandığımda kendimi yatakta buluyordum. İnadım onun da inat etmesine yol açmıştı ve şimdilik bir yarış içindeydik. Hangimizin kaybedeceği meçhuldü.

Kapı iki kez tıklatıldığında ofladım. Eymir olmadığı belliydi, yoksa kapıyı çalmazdı. İçeri girecek kişiye de neden yerde yattığımı açıklayamayacağım için gerisingeri yastığımla kalktım ve yastığı yatağa bırakıp koltuğa oturdum. "Gel."

Kapı yavaşça açıldı. Firuze'yi gördüğümde istemsizce gülümse-dim. "Dünya?"

"İçeri girme," dedim ona anında. "Hastayım, sana da bulaşır."

"Çok mu hastasın?"

"Yok, sadece üşüttüm. Bir iki güne geçermiş."

Söylediğimi yaparak içeri girmemişti. Kapının kenarına omzunu yasladı. "Her şey yolunda mı peki?"

Derin bir nefes aldım. “Pek değil.”

“Anlatmak ister misin?” Gözlerim sızladı. Aslında anlatmayı çok isterdim ama bunu yapamazdım.

“Hayır, hallediyorum.”

“Sesin tersini söylüyor.”

“Hastayım, o yüzden.”

“Bu da bir yalan tınısıydı.”

“Sinir bozucusun,” dediğimde gülümsedi. Söylediğim her şeyin altında ne yattığının farkındaydı.

“Eymir de çoğu zaman öyle der.” Benzerlikler... “Bu arada Eymir nerede? Aşağıya indiğini duymadım.”

“Bilmiyorum. Uyandığımda odada değildi.”

“Hayvanlarıyla uğraşıyordur o zaman.” Kaşlarım kavislendi.

“Hayvanları mı?”

“Evet, bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum, bana bahsetmedi.”

“Geri geldiğinde sorarsın öyleyse, gideyim ben. Çabuk iyileş. Yanına gelmek istiyorum ama bünyem çok zayıf, hasta olursam uzun süre atlatamıyorum.”

“Elimden geleni yapacağım.” Gülümsedi.

“İstediğin bir şey var mı? Aşağıya söyleteyim.”

“Hayır, yok. Geldiğin için teşekkür ederim.” Gidecekti ki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı.

“Nehir’le kavga mı ettiniz?”

“Hayır.”

“Bana tartıştığınızı söyledi, onu odadan kovmuşsun. Biraz kırılmış.”

“Geçer,” dedim kendimi zorlayarak. “Kırgınlıklar önemsenecek şeyler değil. Çabuk geçer.” Şaşırdığını görebildim. Ama üstüne bir şey söylemedi ve bana gülümsemeyi tercih etti. Bu buruk bir gülümsemedir. Boş bakan gözlerinde ruhu yatıyordu sanki ve beni ruhuyla görüyordu.

“Canının bu kadar yandığını bilmiyordum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Firuze konuşmam için bana mü-

saade etmeden geri çekilerek kapıyı kapattı, böylelikle odada yine yalnız kaldım. Yemin ederim, çığlık atarak saatlerce ağlamak istiyordum ama buna yeltenirsem kendimi durduramamaktan korkuyordum. Oturduğum koltuktan kalktım. Burası bana hiç iyi hissettirmiyordu.

Giyinme odasına giderek altıma siyah bir tayt ve üzerime de kapüşonlu *sweat* geçirdim. Boy aynasındaki yansıyamda gözlerim oyalandı. Elim istemsizce karnıma gitti ve *sweat*'in eteklerini tutarak hafifçe kaldırıp çıplak karnıma baktım. Tam göbeğimin altında bir kesik vardı ve morluk halka şeklinde etrafa yayılıyordu. Bu düğünden bana kalan bir anıydı ve üzerinden bir hafta geçmesine rağmen iyileşmemişti.

Kumaşı karnıma kapattım ve aynada kendime bakmayı keserek kapıya döndüm. Yatak odasına geçtiğimde Eymir'i burada görmek canımı sıkımişti. Az önce benim oturduğum yerde, ayak bileğini bacağının üzerine atmış rahatça oturuyordu. Gözleri üzerimde gezindikten sonra kaşları çatıldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıya. Herhangi bir düşmanını bulup onunla fingirdeşme planlarım var," dediğimde bakışları öyle sertleşti ki, söylediğim şey için bir an pişman oldum ama çok kısa süren bir pişmanlıktı.

"Düzgün konuş."

"Nasıl konuşacağımı sana soracak değilim." Çenesinin kasıldığını gördüm. Sinirlenmişti ama umurumda değildi. Onu arkamda bırakarak odanın kapısına yürüdüm. İlginçtir ki, bana engel olacak bir şey söylememişti.

Bir değişiklik yaparak asansör yerine merdivenleri kullanmaya karar verip inmeye başladım. İkinci kata geldiğimde Tayanç'ın koridordan merdivenlere doğru yürüdüğünü görmüştüm. Bir haftadır benimle hiç konuşmamış, rahatsız olacağım bir şey yapmamıştı. Bu garipti çünkü herkes yaptığım şey için bana kızarken onun susmasını beklemiyordum.

Adımlarım duraksamadan aşağıya devam etti. Arkamdan geldiğini anlayabildim ama fark etmemişim gibi yaptım. Keşke en başında onu dinleseydim. Eymir'in benimle acıdığından evlendiğini söylemişti ama ben inanmamıştım. Keşke inansaydım, o zaman bu kadar canım yanmazdı.

İndiğimde dış kapıya yöneldim ve kısa süre içinde de bahçeye çıktım. Sabaha kadar yağmur yağdığı için her taraf ıslak ve çamurluydu. Güneş bulutların arasında kendine yer edinmeye başlamıştı ve otların üzerinde kalan yağmur damlaları güneş ışığıyla parlıyordu. İçime temiz havayı çektim. Ellerimi *sweat*'in ceplerine sokarak yavaşça yürümeye başladım.

Bahçenin çıkış noktasına geldiğimde korumalar sorgulamadan kapıyı benim için açtılar. Sanırım bir haftadır sürekli dışarı çıkıp yürüyüş yapmama onlar da alışmıştı. Bu sefer biraz hasta ve halsiz hissediyordum, üstelik başım da ağrımaya başlamıştı ama malikânede kalmak istemiyordum. O yüzden anayola çıkıp sola dönerek asfalt yolda yürüyüşümü sürdürdüm.

Saniyeler sonra yanımda hissettiğim hareketlilikle bakışlarım sağa döndü ve Tayanç'ı gördüm. Adımlarını benimkilere uydurmuş, benimle birlikte yürüyordu. Kaşlarım kavislendi. "Ne istiyorsun?" diye sorduğumda omuz silktili.

"Bir şey istemiyorum. Gördüğün gibi yürüyüş yapıyorum."

"Yürüyüşünü benden uzak bir yerde yapar mısın?"

"Nerede istiyorsam orada yaparım."

Bana neden rahat vermiyorlardı? Tartışmak istemediğim için önüm döndüm. Konuşmak bile beni şu durumda yoruyordu. Sadece biraz uzaklaşmak ve kafa dinlemek istiyordum; çok bir şey değildi ki.

On dakika kadar yürüdükten sonra durdum ve yolun kenarına geçerek ıslak olmasını umursamadan yere oturup bağdaş kurdum. Tayanç durup ne yaptığımı sorgulayan bir ifadeyle bana baktı, sonra benim gibi yere oturdu.

"Yürüyüş yapmayacak mıydın?"

"Evet ama şimdi de oturmaya karar verdim."

"Ben oturduktan hemen sonra mı?!"

"Canım oturmak istediği için oturdum, seninle ilgisi yok."

"Of!" diye bir isyan nidası çıktı dudaklarımdan. "Nefret ediyorum hepinizden!"

"Daha çok kendinden ediyor gibisin," dedi birden. Sustum ve söylediğini düşündüm. Başımı belli belirsiz salladım.

“Her şeyden nefret ediyorum,” dedim bir farkındalıkla. Bu belki hastalığın, belki de acının getirdiği bir histi ama her nereden geldiyse içimde büyüüp duruyordu.

“Olur arada öyle.”

Başımı omzuma eğerek Tayanç’a baktım. Aklından ne geçtiğini hiç bilmiyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Boşu boşuna beni takip edip yanımda oturacak bir adam değildi o. “Neden gitmiyorsun?”

“Konuşacak birine ihtiyaç duyacağımı düşündüm.”

“Konuşacak birine ihtiyacım olsa bu sen olmazsın, Tayanç.”

“Hadi ama. Son iki haftadır sana gayet iyi davranıyorum,” dedi sitemle. Aklını kaçırdığını düşündüğüm için ona garip garip baktım.

“Allah razı olsun ya, ne büyük iş becermişsin öyle!” diye söylendiğinde burnundan güler gibi sert bir nefes verdi.

“Aslında benim gibi biri için gerçekten de büyük bir iş.” Kabullenmesine mi, yoksa kendini bu kadar iyi tanımasına mı şaşırayım, bilemedim.

“Bak, biraz yalnız kalmak istiyorum.” Beni baştan aşağı inceledi. Sonra başını iki yana salladı.

“Bunu gerçekten istediğine emin değilim.”

“İstiyorum işte! Git!”

“Bağırmasın? Yüksek sestten hiç hoşlanmam.”

“O zaman hoşlandığın kişinin yanına git ve beni rahat bırak.” Duraksadı ve bana gözlerini kırıştırtarak baktı.

“Hoşlandığım kişi mi?”

“Evet, Firuze’den hoşlanmıyor musun?”

Onu tanıdığım andan beri ilk kez bu kadar savunmasız görüyordum. “Hayır!” dedi birden, sonra sert bir nefes verdi. “Sen bunu nereden biliyorsun?” Farkına varmadan söylediğimi kabullenmişti. Omuz silktim.

“Bakışların gayet net anlatıyor.”

Sessiz kaldı. Sanırım bu ondan başka kimsenin bilmediği bir sırды ve bu yüzden de benim bilmemi sindirmeye çalışıyordu. “Bu...” Sesi artık biraz afallamış gibi çıkıyordu. “Bunu başka birine söyledin mi?”

“Ben senin yaptığının aksine kimsenin arkasından konuşacak bir

insan değilim. Yani anlayacağın, umurumda değilsin ve kimden hoşlandığn da umurumda değil.”

Rahat bir nefes aldığını duydum ama kulaklarıma bir ses daha ilişmişti. Gözlerim merakla yolun kenarındaki çalılardan arasına kaydı ve aynı ses tekrar duyulduğunda kaşlarım çatıldı. “Duyuyor musun?”

“Neyi?”

Ayağa kalktım ve yavaş adımlarla çalılara yaklaştım. Aynı ses tekrarlandığında duyduğum şeyden emin olarak yere çömeldim ve elimle çalıları kenara ittim. Dikenler olduğu için canım yanmıştı ama gördüğüm şeyden dolayı elimi geri çekmedim.

“Neye bakıyorsun?”

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum. “Kendime.”

“Ne?”

Gözlerim o kadar hızlı doldu ki, kendime şaşırdım. “Bak, anneleri ölmüş.” Tayanç yanıma sokularak baktığım yere döndü. Orada bir anne, iki de yavru kedi vardı. Yağmurdan etkilenmiş olmalıydılar çünkü hepsi sıırıslılandı ve anne kedi hareket etmiyordu. Bir elimle çalıları tutmaya devam ederken diz çökerek yavru kedilerden birine uzandım. Beni bir tehdit olarak algıladığı için tısladı ve bununla da yetinmeyip elime tırnaklarını geçirdi. Dudaklarımdan arasından acıyla bir inleme kaçmışken sitemle konuştum. “Dur, yardım etmeye çalışıyorum.”

“Bırak, ben alayım,” dedi Tayanç. Gayet mutlu olacağım bir teklif aldığım için başımı hızlıca salladım ve çalıları tutarak ona yer açtım. Eğilip yavru kedilerden birini -siyah renkliydi ve az önce elimi yaralayan kediydi- ensesinden yakalayarak aldı. Kedinin korku dolu miyavlayışı bir haykırışa benziyordu ve bu içimi acıtmıştı.

Boğazım sızlarken anne kediye uzandım ve onu nazikçe ellerimin arasına alıp çalılıklardan çıkardım. Yere bıraktığımda diğer yavru kedi annesinin yanına giderek ona sığınmıştı. “Elindekini annesinin yanına bırak,” dedim Tayanç’a. “Belki vedalaşmak ister.” Söylediğimi yaparak kediyi annesinin önüne bıraktı. Kedi tıslayarak ikimize de kötü kötü bakıp kardeşinin yanına sığındı.

“Onları koyabileceğimiz bir kutu bulabilir misin?”

“Çocuklardan getirmesini isteyeyim,” derken telefonunu çıkardı. Yavru siyah kedinin kardeşi de siyahtı ama onun ayaklarında minik beyazlıklar vardı. Çorap giymiş gibi görünüyordu. Üşüdüklerini görebiliyordum.

Çoraplı kedi diğerine göre biraz daha halsiz görünüyordu. Onların soğukta kalmalarını istemediğim için üzerimdeki *sweat*’i çıkardım ve atletle kalmayı umursamadan üzerlerine nefes alabilecekleri şekilde örttüm.

“Kızım, ne yapıyorsun?” diye soran Tayanç’a kısa bir bakış attım.

“Ne yapmışım?”

“Zaten hasta değil misin? İyice kötü olacaksın.”

“Ama üşüyorlar.”

Başını iki yana salladı. “Söyleseydin ceketimi verirdim.”

“Senden hiçbir şey istemem ben,” dedim önüme dönerek. İstersem, yaptıkları iyilikleri bir gün yüzüme vururlardı. Hiç gerek yoktu, ben kendi başıma hallederdim.

Bana yaklaştığını ayak seslerinden anladım, hemen sonra da omuzlarıma ceketini bıraktı. Hafif bir şaşkınlık içimi yokladı. “Al ceketini, istemem!”

“Birazdan sen de kedilerin yanına kıvrılıp yatacak gibi görünüyorsun, o yüzden aklını başına topla.”

“Benim aklım başımda bir kere!”

“Belli oluyor!” Dişlerimi birbirine bastırdım ve omuzlarıma bıraktığı ceketini alıp ona fırlattım. Yere düşmeden havada yakaladı. Bana kaşlarını çatarak baktığında onu umursamayıp kedilere döndüm. “Dünya, tir tir titrediğinin farkında değil misin?!”

“Farkındayım.”

“O zaman şu ceketini üzerine al!”

“Almayacağım. İstemiyorum hiçbir şeyinizi!” Sabırla nefes alıp verdiğini duydum.

“Eve gidelim o zaman. Çocuklara söyledim, birazdan almaya gelirler.”

“Hayır, burada bekleyeceğim. Adamlarına da sana da güvenmiyorum.”

“Sebep?”

“Ruslar eve saldırdığında hiçbiri ortada yoktu!”

Güler gibi bir ses çıkardı. “Sen o saldırıyı benim yaptırdığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet, güvenlik şefi sen değil misin? Adamlarına belli ki ortadan kaybolma emri vermişsin.”

“Öyle bir emir vermedim. Ayrıca neden kendi evime saldırı düzenleteyim, manyak mıyım ben?”

“Bilemeyeceğim. Benden o kadar nefret ediyorsun ki, her şeyi yapabilirsin.”

“Senden nefret ettiğim yok. Konu seninle alakalı değil, senin olduğun yerle alakalı.”

“Ne varmış benim olduğum yerde?!”

“Hatırlatayım, düşmanın safındansın. Zamanında o adamlar yüzünden yaşadığımız kayıp hakkında da hiçbir fikrin yok.”

Aralarında her ne yaşanmış olursa olsun, beni böyle suçlaması mantıksızdı. “Sanki onlara emirleri ben veriyormuşum gibi konuşuyorsun! Ben sekiz yıldır Türkiye’de bile değildim.”

“Belki de seni tanımadığımız için aramıza sokmayı düşündüler, değil mi?” diye suçlayıcı bir şekilde sorduğunda onun tarafından olaya baktım ve biraz -ama çok az- haklı olduğunu düşündüm. “Sonuçta bu orospu çocuklarının hepsi bizi yok etmek için elinden geleni yapıyor. Seni de kolaylıkla harcayabilirler.” Duraksadı. “Ki zaten harcadılar.”

“Neden sürekli bunu yüzüme vuruyorsunuz?” diye sordum merakla. Gerçekten bu sorunun artık cevaba ihtiyacı vardı.

“Bu senin gerçeğin, Dünya. Kabullenmek zorundasın.”

“Ben zaten bu olayı yalanlayacak bir şey söylemedim ki. Her şeyin farkındayım. Ayağa kalkmaya ve iyileşmeye çalışıyorum ama siz durmadan beni aynı yerden tekmeliyorsunuz sanki suçlu benmişim gibi.”

“Açık konuşmak gerekirse, sende abisinin karısını vuracak potansiyeli net bir şekilde görüyordum. Video olmasaydı, beni o kadını vurmadığına kimse inandıramazdı.” Burnumdan güler gibi bir nefes verdim.

“Ne yapayım, yanıldığını kabul ettiğin için seni tebrik mi edeyim?”

“Hayır, sadece artık ailemizden birisine zarar vereceğini düşünmüyorum,” derken bana doğru bir adım atmıştı. “Soruna gelecek olursam da kasıtlı yaptığım bir şey değildi. Genelde düşündüklerimi tartmadan dile getiren bir insanımdır.”

“Firuze için de aynı tutumu sergiliyor musun?” Boynunu sağa doğru kütletti.

“O başka bir mesele.”

“Neden? Onu da aklından geçirmiyor musun?”

“Kalbimden geçiriyorum,” dediğinde bir kaşımı kaldırarak yüzüne baktım.

“Baksana, belki ben de bu saatten sonra düşündüklerimi tartmadan dile getirmeliyim.” Ona verdiğim gözdağını fark etmiş olmalı ki, kaşlarını çatı.

“Böyle bir şey yapmayacaksın.”

“Neden? Beni kim durdurabilir?”

Konuşacaktı ki, bizden aykırı duyulan ses yüzünden sustu. “Siz ikiniz, ne halt yiyorsunuz yine dışarıda?” Başımı çevirerek Eymir’in çatık kaşlı yüzüne baktım. “Ayrıca sen neden çıplaksın!?” Ona genişçe gülümsedim.

“Adamlarınla da işi pişirmeye başladım. Artık kimin yatağına girdiğim hakkında daha çok düşüneceksin anlaşılan.”

Söylediklerimle gözlerinin nasıl döndüğüne anbean şahit oldum. “Dünya!” dedi dişlerinin arasından. Ondan önce konuştum.

“Ne oldu? Bu sefer beni neyle tehdit edeceksin? Öldürmekle mi, yoksa öldürmemekle mi?” Yumruklarını sıktı. Bedeninin nasıl kasıldığını görebiliyordum. Ona meydan okuyarak tam gözlerinin içine çekinmeden baktım. Hadi ama, ben ağabeyime zorla kendimi vurdurmuş kadındım. Söylediklerini sineye çekip köşede, kenarda ağlamamı mı bekliyordu? Gerçi onları da yapmıştım ama bu ona karşı cephe almaya çağım anlamına gelmiyordu. Benden özür dileyene kadar da her fırsatta bu konuyu dile getirip onu sinirden mahvolacak hale getirecektim.

“Ne saçmalıyorsun, kızım?” diye çıkıştı yandan Tayanç ve kenara

çekilerek ağabeyine eliyle yeri gösterdi. “Kediler için çıkardı.” Onun bu boş açıklamasına gözlerimi devirdim ve umursamamayı seçerek kedilerle ilgilenmeye döndüm. Eymir yavaş adımlarla karşıma geçti ve benim gibi diz çökerek *sweat*’imi üzerlerine örtüğüm kedilere kısa bir bakış attı.

“Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sorduğunda garipseyerek yüzüne baktım. Siniri hâlâ gözlerinden belli oluyordu ama ses tonu eski haline dönmüş, birden yumuşayıvermişti.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Veterinere götüreceğim.”

“Sonra?”

“Bilmiyorum. Sahiplendirmeye çalışırım.”

“Malikânede kalabilirler,” dediğinde gözlerimi kırıştırdım. Bir anda neden bana iyi davrandığını sorguladım.

“Bana mı, yoksa kedilere mi acıyorsun?” diye sorduğumda yine sinirlenecek gibi oldu ama kendini kontrol etmeyi başararak gülümsedi. Sahte olduğu kilometrelerce öteden anlaşılan bir tebessümdü bu.

“Kimseye acıdığım yok. Kalmalarını istiyor musun, istemiyor musun?”

Kedilere baktım. Onlara yuva gerekiyordu. Kısa süre içinde sahiplendirecek birilerini bulmak da zordu çünkü burada pek arkadaşım yoktu. İngiltere’de olsaydım dakikalar içinde bile birilerini bulabilirdim ama burası öyle bir yer değildi. “Kalsınlar.”

“Tamam. O zaman önce ceketimi giyeceksin, sonra da eve gideceğiz. Tayanç onları veterinere götürecektir. İyileştiklerinde malikâneye geri getirecek. Uyar mı sana?” Kısaca Tayanç’a baktım. Kediler hakkında ona güvenebilirdim sanırım.

“Tamam, uyar.”

Eymir derin bir nefes aldı. Yüzünde, *Sonunda*, dermiş gibi bir ifade vardı. Elini bana uzattı. “Hadi o zaman.” Başımı iki yana salladım ve elini tutmadan ayağa kalktım. Eymir de ayaklandı ve tutmadığım eliyle yolu gösterdi. Yürümeden önce Tayanç’a baktım.

“Nazik ol.”

Başımı salladığında yürümeye başladım. Eymir arkamdan gelerek adımlarıma ayak uydurdu ve o sırada üzerindeki ceket çıkarıp bana

uzattı. “Alacağını söyledin.” Evet, öyle bir hata yapmışım. Ceketini aldım ve kollarımdan geçirerek giydim. O an kokusu bana sarılmış gibi bir sıcaklık hissi yayıldı vücuduma.

“Eline ne oldu?” Söylediğiyle otomatik olarak elime baktım. Sağ elimin arkasında bir çizik vardı. Çok derin sayılmazdı ama kanamıştı.

“Yavru kedi çizdi, yardım etmeye çalışıyordum oysa.” Eymir’in aldığı sert nefesi duydum.

“Tanıdık geldi.”

“Ne?”

“Hiç.”

Beni soru işaretleriyle bırakarak sustu. Ben de başka bir şey sormadım. Eve gidene kadar konuşmadık. Malikânenin kapısına geldiğimde kapıların tam önüne park edilmiş bir motosiklet gördüm. Sonra da Atahan’ı gördüm; motorun alt kısmına eğilmiş, tekerlerine bakıyordu. Yüzüm güldü. “Abi!”

Sesimi duyduğunda başını kaldırarak bana baktı. “Fındığım!” Adımlarımı hızlandırarak ona koştum. Kollarını benim için açtı. Böylelikle rahatça ona sarılabildim.

“Geleceğini söylememiştin,” diyerek geri çekilip yüzüne baktım.

“Evine gelmek için haber vermem gerektiğini bilmiyordum,” dediğinde birazcık acıttı.

“Evim tabii ya,” dedim hafifçe gülümserken. “Haklısın.”

Atahan düğünden sonra genellikle eve gelip gidiyordu ama birkaç gündür uğramamıştı. İşi olduğunu söylemişti. Genelde böyle dediğinde ortadan kaybolur ve bazen haftalarca görünmezdi, o yüzden kısa sürede geri gelmesine şaşırmışım.

Bir haftadır kaçınmaya çalıştığım gerçekleri öğrenmeliydim. Kulaklarımı, gözlerimi kapatıp her şeyden sıyrılmaya çalışmışım ama böyle olmazdı. Yaptığım şeyin sorumluluğunu almalıyım. Mesela Kayahan ve Özgür’e ne olduğunu hiç bilmiyordum ve bilmek de istememişim. Bir hafta benim için her anlamda zor geçmişti. Ancak bir şey fark etmişim. Acımı uzaklaşarak atlatamıyordum. Yüzleşmem gerekiyordu.

“Ne kadar vaktin var?” Benden bir adım uzaklaştı ve motorunun

üzerindeki fark etmediğim valizi kulplarından tutarak omzuna alıp iki parmağını kanca gibi geçirdi.

“Çok,” dedi malikâneye bakarak. “Buraya taşınmaya karar verdim.”

Afalladım. Doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışırken dudaklarımın arasından şaşkınlık dolu bir nida kaçtı. “Ne?”

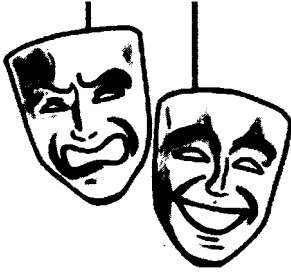
“Duydun. Sürekli gidip gelmek canımı sıkmaya başladı.”

“Ama, abi, burası düşmanın evi.” Aynı masaya bile oturmadığı adamın evinde mi kalacaktı?

“Düşmanım mı? Siktir et onu, güzelim. Burası senin evin.” Omzumun üzerinden arkama, yani Eymir’e baktım. Nasıl bir tepki verdiğini merak etmiştim ama düşündüğümün aksine sinirli görünmüyordu. Sadece kaşlarını hafifçe çatmış, olayı sorgulayarak bizi izliyordu.

Yüzümü tekrar ağabeyime çevirdim. “Dünya,” diye seslendi ikisi de aynı anda. Tam ortalarında kalmıştım.

Tam. Ortalarında.

18

EYMR Ü. VALEN

Sorun uçurumun dibi değil, geride bırakılan enkazdı.

Ölmek kabul ettiğim ve kaçamadığım bir gerçektir. İçi kurşun dolu bir hayatın ortasında ölümü inkâr etmeyi hiçbir zaman düşünmedim. Çevremdeki herkesin bir gün öleceğini ve belki de çoğunun ölümünü göreceğimi biliyordum.

Ama bazen hiç beklemediğin bir an geliyordu. Uçurum gibi bir şeydi. Düşüyordun ve bu düşüşün sonu yoktu.

Onun yeşil gözleri vardı ve uçurum gibi bakıyordu.

Acı ve bir o kadar da can yakıcıydı. Bana bastırduğım çocukluğumu hatırlatıyordu. Bana bir enkaz olduğumu ve bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini sessizce, sadece o yeşil gözleriyle bakarak anlatıyordu.

Elimde tuttuğum bardağın titrediğini fark ettim. Şu ellerin nice silah tuttuğuna şahit olmuştum, hiçbir zaman titrememişti. Şimdi, bir çift gözün üstüme bıraktığı enkaz yüzünden titriyordu. Buna hakkı yoktu. Bunu bana tekrar tekrar yaşatmaya hakkı yoktu.

Titreme dursun diye parmaklarımı sıkılaştırdım. Bardağı dudaklarıma yaklaştırdım ve kafama diktim. Boğazımı yakan tat eskisi kadar etkilemedi. Kaçınıcı bardağı içtiğimden bihaberdim, zihnim bu yakıcı tadı artık kabullenmişti.

"Eymir, yetmez mi artık?" Bardağı sertçe masaya bıraktım. Çok sıkıtiğimden ve biraz da hızlı bıraktığımdan olsa gerek, avucumun içindeki bardak parçalandı. Çıkan ses kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Masaya düşen birkaç damla kan gözümü alırken sert bir ne-

fes verdim ve parmaklarımı açarak avucumda kalan cam parçalarının masaya düşmesini sağladım.

“Seni yıllardır böyle görmemiştim.” Elime odakladığım gözlerimi kaldırdım ve karşımdaki adama baktım.

“Sus,” dedim gayet sakince. Kafamda dönüp duran tek bir ses vardı ve başka bir sesin buna karışmasını istemiyordum.

“Birader, madem konuşmamı, hareket etmemi, hatta bakmamı bile istemiyorsun beni buraya ne diye çağırdın?!”

“Kafam güzel olduktan sonra kim toplayacak arkamı amına koyayım?!” diye öfkeyle soluduğumda başını iki yana salladı.

“Kafan güzel oldu zaten! Yeter bu kadar. Madem arkamı toplamak için buradayım, izin ver de seni eve götüreyim!”

“Eve gitmek istemiyorum,” dedim dudaklarımdan çıkan kelimeleri tartmadan.

“Tamam, oğlum, bize gidelim o zaman.”

“Olmaz.”

“İnadını siksinler senin!”

Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. “Sen inat görmemişsin,” dedim ve iç çektim.

Öyle bir inada daha önce ne rastlamıştım ne de varlığından haberdardım. Bir insan bu kadar dediğim dedik olur muydu? Nasıl bu kadar çıldırmama sebep olabilirdi? O yargılayıcı, ters bakışı yok mu; içten içe hoşuma gitse de bana karşı olduğu zaman rahatsız edici hissettiriyordu.

“Sabaha kadar burada duramayız. Senin işin gücün yok mu?”

“İşim de gücüm de karım.”

“O zaman karının yanına git, it oğlu it! Niye benim yanımdasın?!” Söylediğini duymazdan geldim ve başımı kaldırarak tezgâhın önünde bekleyen çocuğa rakıları yenilemesi için işaret verdim. “Eymir, abi, bak yeter bu kadar.”

“Yetmez,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Yetseydi unutturdum. Henüz unutmadım.”

“Neyi unutmaya çalışıyorsun? Geçmişini mi, düğünü mü, karımı mı?”

“Söylediklerimi unutmaya çalışıyorum.” Yüzüm buruştu. “Ona neler söyledim, biliyor musun?” Burnumu çektim ve kendimi sandalyede geriye bırakıp gökyüzüne baktım. Her şeyi ama her şeyi bile isteye söylemişim çünkü en az benim kadar canı yansın istemişim. Beni öyle sinirlendirmişti ki, canını neyin yakacağını bilerek kelimelerimi dile getirmiştim ve bu konuda başarılı da olmuşum. Ama o andan itibaren böyle bir vicdan azabıyla boğuşacağımdan habersizdim.

“Bilmiyorum. Neden ona unutmak isteyeceğin şeyler söyledin?”

Az önce işaret verdiğim çocuk rakı şişesi ve bir bardağı masaya bırakıp geri çekildi. Bardağı siktir ettim ve şişeyi elime aldım. “Üç kez,” dedim yıkıp giden ve geriye hiçbir şey kalmayan bir ev gibi. “Üç kez öldürmeye çalıştı kendini.” Güldüm. Bu gülüş yaptıklarına bir tepkiydi; daha da acısı, asla son bulmayacağını bilmemdi.

Gözlerinde uçurum taşıyan bir kadını ölümden uzaklaştıramazdın.

Uzaklaştıramam. Ama belki benden uzaklaşırsa o zaman bu gerçeği kabullenirim.

“Üç kez mi?” Onun şaşkın sorusu gülüşümü büyüttü.

“Üç kez ya. Annem kadar becerikli değil bu konuda. Annem ilk denemesinde bunu başarmıştı.” Şişeyi dudaklarıma yaklaştırdım. Bu siktüğimin şeyi bana hiçbir şeyi unutturmuyordu. Unutturmak şöyle dursun, aksine her şeyi daha iyi hatırlamama sebep oluyordu.

“Bundan ona bahsettin mi?”

Omuz silktim ve içtiğim birkaç yudumdan sonra şişeyi dudaklarımdan çektim. “Bahsetmedim.”

“Bahsetmelisin. Seni tanımasına izin ver.”

“Sonra?” diye sordum merakla.

“Sonrası ikinize kalmış.” Başımı iki yana salladım.

“Sonrası ona kalmış. Ya bir yerden atar kendini, ya bir silah dayar kafasına ya da vurdurur birine.” İç çektim. “Sonra bir ben kalırım. Tek başıma.”

Annemden sonra olduğu gibi...

“Bu evliliğin sonunda da her türlü tek kalacaksın,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Dik dik yüzüne baktım. Evliliğimin anlaşma üzerine olduğunu bilen tek kişiydi. Birinin bilmesi ve bana akıl vermesi

gerekiyordu ama hiç de istediğim etkiyi alamıyordum. Bana çözümü olmayan şeyler söylüyordu. “Evliliğini bir anlaşma üzerine kurdun, Eymir. Onun gitmesini en başında isteyen sendin.”

“Gitsin istedim, ölsün istemedim.”

“Ölmedi zaten.”

“Ama bunu yapmaya kalkıştı!”

“Onu kurtardın.”

Bir kez daha güldüm. “Kurtarmadım. Yetişemiyorum ki ben ona.”

“Yetiştin, birader. O kızı uçurumun kenarından alan sen değil miydin?” Ona yetişebildiğim tek andı. İşim vardı, gitmem gerekiyordu ama nedense içimde öyle büyük bir rahatsızlık oluşmuştu ki, kendimi geri dönerken bulmuştum. Onu ise bir uçurumun kenarında ağlarken...

Atlayacaktı. Tutmasam, onu geri çekmesem kendini o uçurumdan aşağıya bırakacak ve ölecekti. Üstelik bu onun seçimi olacaktı. *Kendi seçimi.*

Ölüm bir insanın seçimi olmamalıydı. Kadere inanırdım ben, ak-sini kabul etmezdim.

Sırf yaşadıklarının acısını taşıyamadı diye kendini öldürecekti. Bu dünya üzerinde acı içinde geberip giden milyon tane insan vardı. Eğer hepsi kendini bir uçurumdan aşağıya atsaydı, dünyada uçurum diye bir şey kalmazdı çünkü bütün uçurumlar kendini öldürenlerle dolu olurdu.

“Aldım da ne oldu?” Cevabını bildiğim bir soruydu. “İlk bulduğu fırsatta kendi kafasına silahı dayadı.”

Üstüne tetiği çekti ve ben yetişemedim.

Malikâneme Rusların saldırdığı gece Tayanç’ın sarf ettiği kelimelerden sonra gözleri dönmüştü. Ben ona söylenenlerin hesabını sorarken, o yine kendini öldürmeye kalkmıştı. Odaya döndüğümde elinde gördüğüm silah nevrime döndürmüştü.

Ben kolay kolay korkan bir adam olmamıştım hiç. Endişelenirdim, üzülürdüm, sinirlenirdim ama korkmazdım. O gün beni korkutmuştu. Bana yapabileceklerini fark etmişim ve bu korkutucuydu. Uçurumun kenarında gördüğüm kadının aksine, o gece bambaşka birisiyle karşı karşıyaydım. Sanki o an gözümün önündeymiş gibi sesi yankılandı kafamın içinde.

"Bana acıyor musun?" diye sordu o can alıcı yeşil gözleriyle bakarak. "Bana acıman sorun değil gerçi. Ben bile kendime acıyorum ki." Başını iki yana salladım ve ona doğru bir adım attım. Tam kapının önündeydim, aramızda neredeyse sekiz adım vardı ama adımlarımı büyük atarsam beş adımda Dünya'ya ulaşabilirdim.

"Başına bela oldum, değil mi?" Gözlerinden akan yaşı saniye saniye izledim. Sesi titremiştii ve bu titrek sesi insanın kalbine zarardı.

"Hayır, Dünya. Bırak o elindekini, ne yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. Gözleri farklı bakıyordu. Kendinde değişmiş gibi, acının içinde ölmüş de geriye bedeni kalmış gibi... "En başında yapmam gerekeni," dediğinde aldığım nefesin ciğerlerime battığını hissettim. "Daha önce kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. O yüzden senden yardım istedim. Başına bela açacağımı bilmiyordum ki, sadece yaşamak istiyordum. Yaşamamanın bu kadar acıtacağını bilmiyordum. Yemin ederim, bilseydim seni aramazdım!"

"Dünya..."

"Her şey! Her şey, her söylenilen kafamın içinde çılgılık atıyor! Susmuyor! Sussunlar istiyorum! Herkes sussun!"

"Dünya, böyle olmaz. Sen onlardan kaçtıkça hepsi daha çok üstüne gelir. Sesleri yükseldikçe yükselir, böyle olmaz. Böyle..." Omuzlarımı düşürdüm. Ne desem anlamı olurdu ki? Bana vazgeçmiş gibi bakarken ne diyebilirdim?

"Tayanç haklıydı. Abilerimle bir savaşın içindeyim, daha doğduğum günden beri. Zaten annemi de ben öldürmüştüm, biliyor musun?" Hıçkırdı. Bu da ne demekti şimdi? "Duydum ben. Küçüktüm ama duydum. Kayahan doğmasaydım annemin ölmeyeceğini söylemişti. Küçüktüm ama anladım, biliyor musun? O an ölen ben olsaydım, her şey daha iyi olurdu."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Hayır. Yanlış düşünüyorsun. O elindekini bana ver, hadi." Elimini ona uzattığımda başını iki yana salladı.

"Ben ölseydim annem yaşardı. O zaman daha mutlu olurlardı, şimdi mutlu olamadıkları her anın acısını benden çıkarıyorlar."

"Dünya, senin bir suçun yok."

Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki, ağlamayı bir an olsun bırakmıyordu ve bu görüntüyü izlemek istemiyordum. Bu hoşuma gitmiyordu. Ona gülmek yakışıyordu, ağlamak değil.

Başını belli belirsiz iki yana salladı. “Benim suçum yok,” dedi beni tekrar ederek. Başımı salladım ve Dünya’nın söylediklerine onay verdim.

“Öyle güzelim, senin suçun yok.” Aksine ailesi karşımdaki kadına borçluydu. Sadece ailesi değil, ben de borçluydum çünkü bugün kardeşimi canı pahasına kurtarmıştı. Yaptığı iyilikleri görmüyordu, ona ne kadar minnet duyduğumu bilmiyordu. Kendisinin farkında değildi ve bunun sebebinin zedelenmiş psikolojisi olduğunu düşünüyordum. Bir de o siktiğimin ağabeyleri muhtemelen bu olaylardan önce de üzerinde sürekli baskı kuruyordu. Potansiyelinin farkında değildi.

Çoğu adamımdan daha iyi silah kullanıyordu. Çoğu insandan daha duyarlıydı. Bir de mükemmel bir oyunculuğu vardı. Gözlerime bakmadığı takdirde beni her şeye inandırabilirdi ama gözleri... Onu ele veriyordu.

Birkaç kez iç çekti, sonra elindeki silaha baktı. “O zaman neden herkes beni suçluyor?”

“Ben seni suçlamıyorum,” dedim sakinliğimi korumaya devam ederken. Sakinliğim tam çizginin üstündeydi. İçim huzursuzdu ve ona hâlâ uzaktaydım. Bir adım yaklaştığımda bunu fark ederek iki adım geri gitti. Bir ayağı burkulmuştu, bu yüzden adımları sarsaktı; her an yere düşebilirdi.

Zaten henüz iyileşmiş de sayılmazdı. Yara üzerine yara alıyordu. Fiziksel yaralarını hissetmiyordu ve bunun nedeni de psikolojik olarak fazlasıyla acı çekmesiydi.

“Suçluyorsun. Bana inanmamıştın! Kimse bana inanmadı!” Hıçkırıldı. “Yenildim. Yenildim ve sizin bunu bana karşı kullanmanıza izin vermeyeceğim!”

“Dünya! Tayanç söyledikleri için senden özür dileyecek. Yanlış yapan oydu. Senin bir suçun yok. Kimse bu saatten sonra sana yanlış yapamaz, izin vermeyeceğim buna. Hadi, silahımı bana uzat.”

Yutkunduğunu görebildim. Söylediklerimi anladığını sanmıyorum.

dum. Anlasa bile kabullenmiyordu zaten. Gözlerinde bir yokluk vardı ve bu çok rahatsız ediciydi.

“Sana inanmıyorum,” dedi. Daha önce söylediğim kelimeyi yüzüme çarpmış oldu böylelikle. Dişlerimi birbirine bastırdım. Dünya’ya inanıyordum, en başından beri ama ona aksini söylemiştim. Öyle gerekmişti.

“Dünya...” Konuşmamı sonlandıran şey tuttuğu silahı kafasına dayaması olmuştu. Gözbebeklerim büyüdü. “Dur! Sakın!”

Tetiği çekti.

Aldığım nefesin boğazımda kalıp orayı yırttığını hissettim. Elim ayağım boşaldı. Kendi kafasına sıkmıştı.

Kendi.

Kafasına.

Sıktı.

“Dünya...” diyebilirdim. İsmi zehir gibi içimi yokladı. İçimi çürüttü. Kafasına dayadığı silahı indirdi ve silaha kaşlarını çatarak baktı. Hareketsizliği keserek üzerine yürüdüm ve silahı elinden çekip aldım.

Tetiği çekti.

Ama içinde mermi yoktu.

O gece beni bir uçurumdan aşağıya itmiş gibi hissetmiştim. Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapsam da işe yaramamıştı. Benden kurtulmak için bedenime geçirdiği tınakları sorun değildi ama kendine zarar veriyordu. Anca sakinleştiriciyle zapt edebilmiştik, daha kötüsü ise geçirdiği krizi hatırlamamasıydı.

Kendini öldürmeye çalışmıştı, silahımda bir mermi kalmış olsaydı o gece ölecekti.

Ama hatırlamıyordu.

“Abi, daldın gittin.” Denize sabitlediğim gözlerimi yavaşça karşımdaki adama çevirdim ve elimde tuttuğum şişeden bir yudum daha içtim.

“İnsan düğününde kendini vurdurtur mu lan?” diye sordum gerçekten meraklı bir şekilde.

“Düğününüzün amacı intikamsa vurdurtur.”

Kaşlarım çatılır gibi oldu ama belki de bana öyle gelmişti. Yüz

kaslarımı doğru düzgün kontrol edebildiğimden emin değildim. “Bana söylemeliydi. En azından bunu hak ediyordum.” Kalbini kırarak hiçbir şey yapmamıştım. Evet, kahvaltıda ona bağırışmışım ama kendi kafasına silah dayadığı gecenin sabahında hiçbir sözümü dinlememesi öfkelenmeme yol açmıştı. Beni azıcık dinlese, ona istediği intikamın on mislini aldırırdım ama dinlemiyordu ki. Dinlemiyordu!

Beni delirtiyordu.

“Olan oldu.”

Başımı iki yana salladım. Esas bu saatten sonra olacaktı. Bir kez daha kafama diktim şeyeyi. “Gitsin istiyorum, uzak dursun benden.” Bir kez daha aynı acının üstesinden gelemezdim. Yine yoktan yere kaybedemezdim. Bir kez daha öylece geride kalamazdım. *Yapamam.*

“Abi, kız zaten senden uzak duruyor, sen duramıyorsun.” Şişeyi sertçe masaya bıraktım.

“Karım o benim!”

“Bir karar ver, amına koyayım!”

Kararımı vermiştim. Kararımı Dünya’ya bilinçli olarak söylediğim her kelimenin içine işlemiştim. Lanet olasıca kadın mıknaş gibi beni kendine çekiyordu. Ben kendimi durduramazsam o durduracaktı. Sırf sesimi yükselttim diye en sevdiği yemeğe küsen kadından bahsediyorduk. Tüm söylediklerimden sonra beni istemezdi, iterdi. Olması gereken de buydu.

Daha geçen kendimi durduramayıp Dünya’yı öpmüştüm ve o istediğim gibi davranarak beni itmiş, bir de yüzüme tokadı geçirmişti. Anlaşma bitene kadar da yapması gereken buydu. Ben kendimi durduramazsam Dünya beni durduracaktı. Yediğim tokat bu yüzden beni keyiflendirmişti.

“Birader.”

Başımı kaldırdım ve Toros’a baktım.

“Sen bu kadına vurulmuşsun.”

Kaşlarım çatıldı. Bu sefer gerçekten çatıldı. “Düşmanım o benim.”

“Ama düşmanını karın yaptın, üstelik bu anlaşmanın sana hiçbir faydası yokken.”

Burnumu çektim. “Yaptım,” dedim inkâr etmeden. Yapmıştım

öyle bir şey, evet. Sarhoş oluyordum çünkü gülüşünü görüyordum. Siktiğimin alkolü değil, gülüşü sarhoş ediyordu beni.

“Niye, abi? Acıdığından mı?”

“Acıdığımdan değil, *kıyamadığımdan*.”

Güldü. Gülüşü alaycıydı. “Geçmiş olsun, kardeşim. Tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandın. Bir an önce kendini affettirmeye bak.”

Başımı iki yana salladım. “Affettirmeyeceğim. Affedilecek şeyler söylemedim ki ona. Canını neyin yakacağını çok iyi biliyordum ve hepsini kullandım.” Zorlukla yutkundum ve kendimi korumak için Dünya’nın kalbini kırmanın verdiği rahatsızlığı en derinine kadar hissettim. “Neyse, oluru yoktu. Olmasın da zaten. Gözleri uçuruma bakan bir kadını istemem ben.”

“İstemem dediğin kadını ağzından düşürmüyorsun.”

“Olur öyle. Geçer.” Burnumu çektim. “Geçer, değil mi?”

“Sen kendini kandırmaya devam et. Üstelik Dünya gibi senin de bir psikologla görüşmen gerekiyor. Hâlâ geçmişi üzerinden atamadın.”

“Psikoloğa gidecek vaktim mi var lan benim?”

“Güldürme beni. Son zamanlarda ne şirkete ne de otele uğruyor-muşsun. Defileyi siktir ettin, hadi onu anladık da masayı öyle kolay silemezsin, biraderim.”

Omuz silktim. Hiçbiri umurumda değildi. Hiçbirini düşünmek istemiyordum. Beynimin şu an düşündüğü tek bir şey vardı zaten. Unutmak istediğim tek şeyken hatırladığım yegâne şey olması benim için de sürprizdi.

“Karımla ilgileniyorum,” derken buldum kendimi. Alkol bir yana, Toros’a düşündüğüm ve hissettiğim her şeyi anlatırdım zaten. Art niyet gütmeyen bir adamdı ve dinlemeyi iyi bilirdi. “O yüzden başka bir şeyle uğraşasım gelmiyor.”

Bana gülümseyerek baktı. “Onunla olmak hoşuna gidiyor.”

Belki. Kendimi kandırmama gerek yoktu; çevresinde olmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Beni güldürebilen nadir insanlardan biriydi. Bitmek bilmez bir enerjisi vardı ve bazen gerçekten beni çok

şaşırttığı oluyordu. Bana kafa tutmasına bayılıyordum. Kaşlarını çatıp yeşil gözleriyle bana sinirle baktığı zamanlarda onunla daha çok uğraşasım geliyordu.

Bir de... Bana kedi gibi sığınmasını seviyordum; o anlarda kendimi bir *ev* gibi hissediyordum. Bu saatten sonra bir daha yüzüme bakmazdı. Gerçi bunu isteyen de bendim ya, ne diye içten içe rahatsızlık duyuyordum? Gitmeliydi, burası tehlikeliydi; benim çevrem orospu çocuğu kaynıyordu. Eski hayatına, İngiltere'ye dönmeliydi. Ancak dört ay, iki hafta ve dört günümüz daha vardı.

Sessizliğim karşısında Toros başını iki yana salladı. Masaya bıraktığım şişeye uzanacağım sırada benden önce davranarak şişeyi aldı. "Yeter bu kadar. Yürüyemeyecek hale gelmene ramak kaldı. Karım seni böyle görsün istemezsin herhalde."

"Karım Atahan piçi dışında kimseyi görmüyor," diye homurdandım. Onursuz piç gelip evime yerleşmişti. Evet, ilk seferinde Atahan'ı zorla ben eve sokmuştum fakat sonuçta kısa süreliydi o. Evde olması hem Dünya'ya iyi gelecek hem de aramız düzelecekti ama bu sefer gelmesinde benim parmağım yoktu.

O piç yüzünden Dünya'ya yakın olmak zorunda kalacaktım ve beni itemeyecekti. Eğer beni itmezse *gitmezdim ki*. İtmesi gerekiyordu, Atahan'ın gelişi tüm planlarımı bozmuştu.

"Harbi malikâneye mi yerleşti?" diye sordu merakla. Başımı isteksizce olumlu anlamda salladım. Cevabım onu güldürdü. "Helal olsun adama. Büyük cesaret."

"Kovmayı düşünüyorum."

"Sen bilirsin ama kovarsan muhtemelen karın da abisinin peşinden gider." Yerimde rahatsızca kıpırdandım.

"Gider mi harbiden?"

"Gider."

"Gidemez!" Boğazımı temizledim. "Yani anlaşılmamız var."

"Biraderim, o kadının bir kâğıt parçasını dinleyeceğini sanmıyorum." Ben de sanmıyordum. Söylediklerime rağmen gitmemişi. Ama muhtemelen ağabeyini kovarsam tüm sınırlarını aşardım ve o da bunu bana kötü bir şekilde ödetirdi.

“Neyse, en azından günler sonra yüzü güldü,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Diğer abilerinden ne haber?” Aklıma getirdiği için kaşlarım çatıldı, üstüne bedenim gerildi.

Düğün gecesi o puştların gelmemesi gerekiyordu ama gelmişlerdi. Kayahan bununla kalmamış, benim malikânemde bana silah doğrultmuş, karımı götürmeye kalkmıştı. Dünya’nın küçük oyunundan sonra onları depoya aldırılmıştı.

Sabaha kadar hiçbir şeyden haberleri olmamıştı. Kayahan, Dünya’yı gerçekten vurduğunu sanıyordu. Kabul etmek gerekirse, Dünya hiç unutulmayacak şekilde intikamını almıştı. Bu adamların dayakla veya acıyla yola geleceğini sanmıyordum. Karım beni delirtmişse de aslında mükemmel bir plan yapmıştı. Ağabeylerini psikolojik olarak vurmuş, kendisine yapılanı onlara yaşatmıştı.

Bu yüzden düğün sonrası onunla kavga ettikten sonra soluğu Kayahan ve Özgür’ün yanında almıştım. Benden tek istedikleri şey Dünya’nın durumunu öğrenmekti. Bu isteklerini kendi lehime çevirmiştim. İki gün depomda kalmışlardı ama onların kılına dahi dokunmamıştım.

Çünkü benim de elimde bir koz vardı.

Dünya’nın, Harun’un evindeyken yaşadığı her şey anbean kayıtlıydı. Kayahan’ın Dünya’yı o adamın eline bırakmasından oğlunun kemerle şiddet uygulamasına kadar... Kameralar sesleri de kaydetmişti. Özgür ve Kayahan’a o kayıtları izletmiştim. *Hem de iki gün boyunca, sürekli.*

Dünya’nın acı dolu çılgınlıklarını duymak onu tanıımıyorken bile zordu. Özellikle Kayahan’ın Dünya’nın sesine karşı bir zaafı varken, bu durumu kullanmam gerekiyordu. Kollarına bile dokunmadığım koca adamlar iki gününün sonunda mahvolmuş durumdaydı. Bu yüzden onları bırakmıştım. Zaten Dünya’nın yeniden ağabeylerini görmesini istemiyordum, daha fazla depoda tutmak bunun riskini de taşıyordu.

İşte burada da Atahan’ı devreye sokmuştum. Kardeşi için benim tarafımda durmuştu. Kayahan’a ve Özgür’e işkence ettiğimi düşünüyordu ama ikisini ona sapasağlam teslim etmiştim. Sonrasıyla ilgi-

lenmemiştim. Garip olan şu ki, şimdiye kadar herhangi bir misilleme yapmamış ve Dünya'ya ulaşmaya çalışmamışlardı.

Başımı belli belirsiz iki yana sallayarak onları zihnimden defettim. Tek ilgilendiğim karımdı. Derin bir iç çektim. Kısa sürede varlığına beni alıştırmıştı. Olacak iş değildi. Ben aşktan meşkten anlayacak insan değildim. Kollarımı masaya yasladım, sonra da yüzümü kollarımın arasına gömdüm.

“Çok kırıldı,” dedim sessizce. *Çok kırdım onu. Bile isteye kırdım, sonradan kırılmayayım diye. Beni yokluğuyla sınamasın diye. Arkası na bakmadan gitsin, beni kolayca silebilsin diye.*

“İstediğinin bu olduğunu söylemiştin.”

“Buydu ama...”

“Ama?”

“Öyle kırgın bakmasını aşamıyorum.” *Bir köşeye geçip oturmasını aşamıyorum, lafını ettiğim o siktiğimin yatağına yatmamasını aşamıyorum. Ben bu kızı nasıl aşacağım?* “Ulan sekiz yaşındaydım!” Gözlerim sızladı. Belki alkolün etkisinden, belki de hâlâ kabullene memektendi. “Gözümün içine baka baka astı kendini!”

Bir anne çocuğuna bunu yapar mı?

“Oyun oynayacağız, dedi; *salıncakta sallanmak gibi.*” Zorlukla yutkundum. Gözlerimi sıkıca kapattım. Benim gibi adamların da geçmiş vardı ve canımız yanıyordu. Bir zamanlar benim gibi adamlar da çocuk olmuştu.

Yumruklarımı sıktım ve başımı kollarımdan kaldırdım. “Tayanç'ı ara, gelip alsın beni.” Toros usulca kafa salladı. Konuşmadan telefonunu eline aldı. Onu izlemeyi bırakıp masaya tutunarak ayağa kalktım. Bunu yaptığımda kafam çalkalandı. Yine de ayakta durmayı başardım.

Benim gibi adamların yere düşmeye hakkı yoktu, değil mi? Benim gibi adamların hiçbir şeye hakkı yoktu. Ağlamaya, gülmeye, üzülmeye, korkmaya, hatta belki ölmeye bile...

Ama korkuyordum. Ben en çok ölümden korkuyordum.

Ölümden korkan bir adam ölümle sınanır mıydı?

Sınanmıştı.

Hem de üç kez.

DÜNYA SAYGUN VALEN

Karanlık çökmüş bahçeye bakmayı keserek cama yasladığım başımı kaldırıp geri çekildim. Saat sabahın dördüne geliyordu ve Eymir ortalarda yoktu. Koltukta biraz uyuduktan sonra öksürük kriziyle uyanmıştım. Eymir'i odada görmemek beni şaşırtmıştı. Üstelik ne zaman uyusam, uyandığımda kendimi yatakta buluyordum. Bu sefer uyuduğum yerde uyanmıştım.

Eymir sabahın köründe evden ayrılmış ve hâlâ da gelmemişti. Onu merak etmemem gerekiyordu. Bana söylediklerinden sonra onu düşünmemem de gerekiyordu ama elimde değildi. Yatakta duran telefonumu alarak herhangi bir bildirim var mı diye bakındım ama yoktu. Yani Eymir'den yoktu.

İşi çıkmış olmalıydı, başka türlü bir şey olsaydı zaten haberim olurdu. Hem Oflaz ve Tayanç da gün boyu evdeydi. Gayet de rahat görünüyorlardı. Hatta Oflaz ağabeyim sinir olsun diye salonda son ses Trabzon-Beşiktaş maçı izlemişti. Atahan da duruma daha fazla katlanamadığı için dışarı çıkmıştı.

İki gündür Atahan malikânede kalıyordu. Ev halkı ondan pek memnun değildi. Gerçi iki gündür hastalıktan boğulduğum için doğru düzgün hiçbir şeye dikkat edemiyordum. Kedilere kendi kazağını verdiğim günün akşamı hastalığım seviye atlamıştı ve bir anda gözümü açamaz hale gelmiştim. Sürekli öksürüyordum. Neyse ki bugün daha iyiydim. Burnum akıyor, boğazım ağrıyordu hâlâ. Sadece kendime ve bedenime hâkim olabiliyordum. Hatta bir saat önce ılık bir duş almıştım ve daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Koltuğa oturdum ve pikeyi üzerime çekerek boş yatağa baktım. Odanın ışığını yakmamıştım ama gözlerim karanlığa alışmıştı. Etrafa ürpertici bir sessizlik hâkimdi. Herkes bu saatte uyuyor olmalıydı

ama benim artık uykum yoktu. Hem boş yatağa bakıp durmak da mutsuzluğumu artırıyordu.

Hasta ve mutsuzdum.

Daha çok mutsuz.

Dışarı çıkmak istesem de bunu yapmaktan vazgeçtim çünkü iyileşmeye yüz tutmuşken daha kötü olamazdım. O yüzden başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve biraz daha uyumaya karar verdim. Uyumasam bile gözlerim kapalı şekilde, iki büklüm olduğum koltukta hiçbir şey yapmadan oturacaktım.

Gerçi çok geçmeden kapının açıldığını duymuştum. Eymir gelmiş olmalıydı. Bu nedense içimin rahatlamasını sağladı. Uyuduğumu düşünsün diye kıpırdamadım. Birkaç ayak sesi duyuldu, bana yaklaştığını anladım. Kokusuna karışmış ağır içki kokusu neredeyse kaşlarımı çatmama sebep olacaktı. Bakışlarını birkaç saniye üzerimde hissettim, sonra benden uzaklaştı. Banyo kapısı açılıp kapandı.

Gözlerimi açarak banyo kapısına baktım. Altından ışık süzülüyordu. Ardından kulaklarıma su sesi geldi. Uyuyor numarası yapmak doğru bir seçim değildi. Onunla konuşmak istiyordum. Nerede olduğunu merak etmiştim. Karnıma çektiğim ayaklarımı aşağıya sarkıtarak koltuğa normal bir şekilde oturdum. Hâlâ biraz üşüdüğümünden pikeyi boğazıma kadar çektim.

Neredeyse on beş dakika kadar bekledikten sonra kapının altından gelen ışık söndü ve hemen sonra da kapı açıldı. Eymir beni uyanık görmeyi beklemiyormuş gibi bir an duraksadı, kısaca gözlerime baktı ve sonra hiçbir şey yokmuş gibi yürüyerek önümden geçip giyinme odasına girdi. Kaşlarım çatıldı. Giyinme odasına girmesinin ardından daha bir dakika geçmemişti ki, sadece *boxer*'ıyla geri çıktı.

Karanlıkta bile gözüme çarpan sağlam vücudu oldukça dikkat çekiciydi. Bir de genelde odada iç çamaşırıyla dolaşmazdı. Bu konuda bana karşı bir hassasiyeti olduğunu düşünüyordum. Bir iki adım atmıştı ki adımları dengesizleşti ve kendini son anda durdurarak düşmekten kurtuldu. Sarhoştı.

“Eymir?”

Başını usulca bana çevirdi ve bununla da kalmayıp üzerime doğru yürümeye başladı. Önümde durduktan sonra derin bir iç çekti. “Söyle.”

“Ne?”

“Adımı seslendin.”

Boğazımı temizledim. “Öylesine seslendim.”

“Öylesine mi?” Güldü. Biraz alaycıydı. “Senin için her şey öylesine zaten, şaşırmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Omuz silktilti. Sonra bir şey söylemeden geri çekildi ve iki adım atıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Kontrolsüz hareketi yatağın birkaç santim kaymasına yol açtı. Sessizce onu izledim. Ayakları yataktan sarkıyordu ve bedeni muazzam bir şekilde yatağa serilmişti. Onu normalde saatlerce izleyebilirdim ama artık eskisi gibi değildim. Daha fazla sessizliğe katlanamayarak sordum.

“Neredeydin?”

“Kafa dinliyordum,” dedi homurdanır gibi. Gözleri kapalıydı ve benimle de zaten zar zor konuşuyordu.

“Kiminle?”

“Selin’le.”

Kafamın içinde bir bomba patlamışçasına dağıldım. Bana söylediği tüm o sözler yetmiyormuş gibi bir de sabahlara kadar Selin’le mi takılıyordu? Ah, hayır, kafa dinliyordu! Damarlarımın içinde ilerleyen kan öfkemi tüm zerrelere taşıdı. Üzerimdeki pikeyi bir kenara atmam ve Eymir’in üzerine çıkmam aynı saniyelerde gerçekleşti. Eymir daha ne olduğunu anlamadan açıkta kalan boğazına ellerimi sardım.

“Seni öldürürüm!”

“Lan dur! Delirdin mi?!”

Tam şu an delirmiştım. Beni aldatamazdı. Bunu ona defalarca söylemiş, uyarımı yapmıştım. İki elimi de boğazıma sardım ve gerçekten baskı uyguladım. Ancak bu uzun sürmedi çünkü sarhoş haline rağmen bileklerimi tutarak boynundan ayırmayı başardı.

“Dünya, kes şunu!”

“Kesmeyeceğim! Beni aldatamazsın! Ölmek zorundasın!”

“Lan seni aldattığım falan yok! Toros’laydım!”

“Az önce öyle söylemedin! Hangisinin gerçek, hangisinin yalan olduğunu nereden bileceğim?”

“İkisini de arayıp sorabilirsin! Ama beni rahat bırak! Şurada uyumaya çalışıyorum!”

“Uyuyamazsın! Bana Selin’le kafa dinlediğini söyledin! Patlatırım o kafanı! Dinleyecek hiçbir şeyin kalmaz!”

“Bak, üstümden kalkmazsan doğru kararlar vermeyen kafamla sana hiç istemediğin şeyler yapmak zorunda kalacağım!”

“Seni öldürürsem hiçbir şey yapamazsın!”

“On saniyen var, Dünya!”

“Seninse bu saatten sonra sonsuza kadar saniyen olacak! Çünkü öleceksin! Bunu bana nasıl yaparsın?!”

“İçinden canavar çıktı kızın, anasını satayım. Rahat dur!”

Ellerimi çekiştirdim ve nasıl olduysa kurtarmayı başardım. Hemen sonra ise saçlarına davrandım. Islak tutamları tutup koparmak istercesine tüm gücümle çektiğimde altımda sızlandı. “Dünya, bak, seni son kez uyarıyorum!” dedi dişlerinin arasından. Onu duymazdan geldim ve saçlarını çekmeye devam ettim.

Sonra bileklerimi kavradı ve unuttuğum gücünü kullanarak yerlerimizin değişmesini sağladı. Avuçlarımin içinde saç tutamlarının kaldığına emindim ama bileklerimi başımın üstünde yatağa sabitlediği için göremedim.

“Sana rahat dur dedim!” dedi bana üstten bakarken. Dişlerimin arasından resmen tıslar gibi konuştum.

“Rahat mı durayım?! Beni aldattığını söylüyorsun ve rahat durmamı mı bekliyorsun?”

“Seni aldatmadım, Dünya!”

“Selin’le olduğunu söyledin!”

“Yalan söyledim.”

“Sana inanmıyorum!” Fazlasıyla yüksek çıkan sesim muhtemelen bütün evi ayağa kaldırmıştı ama umurumda değildi. Bileklerimi bir elinin içine aldı ve hafifçe geri çekilip arkaya uzandı. Sonra elinde

telefonunu gördüm. Kaşlarımı çatarak ne yaptığına bakarken telefonundan birkaç şeye basmıştı ve sonra birisini aradığının sesi duyuldu.

Birkaç saniye içinde aradığı kişi telefonu açtı. “Eymir?” Sert bir nefes aldım ve bileklerimi elinden kurtarmaya çalıştım. Selin’i aramıştı!

“Neredesin, Selin?” diye sordu benim debelenmelerimle ilgilenmeden.

“Evdeyim, Eymir. Bir şey mi oldu?” Sesi uykulu çıkıyordu.

“Hayır. Biz seninle bugün hiç görüştük mü?”

“Biz günlerdir görüşmüyoruz, Eymir. Ancak bu ne biçim bir soru böyle? Sarhoş musun sen?” Kaşlarım çatıldı. *Sarhoş olup beni aradı*, diye düşünmesine fırsat vermemek için konuştum.

“Sarhoş falan değil! Kapat şu telefonu!”

“Bu saatte aradığım için kusura bakma. İyi geceler,” dedi Eymir ve karşı tarafın cevabını beklemeden kapattı. Telefonu kenara bırakıp üzerime eğildi. Yüzünde bilmiş bir ifade vardı. “Duydun mu?” diye sordu.

“Duydum,” diye homurdandıktan sonra konuşmaya yüksek sesle devam ettim. “Bana neden yalan söyledin?”

Omuz silkti. “Sinirlenmen hoşuma gidiyor,” dedi ve iyice sinirlenmemi sağladı.

“Kalk üstümden!” Başını iki yana salladı. Baygın bakan gözlerini çehremde dolaştırdı ve iç çekti. Oda karanlık olduğu için fark etmemiştim ama şimdi bana olan yakınlığından dolayı net şekilde görebiliyordum. Gözleri kızarmıştı.

Alkolden miydi, yoksa uykusuzluktan mı, emin olamadım.

Bileklerimi bıraktı. Üzerimden kalkacağını düşündüm ama o aksini yaparak biraz aşağıya kayd. Ardından da başını göğsüme yerleştirdi. Bu yaptığı beni dumura uğratmıştı, o yüzden birkaç saniye sessiz kaldım. Sonra sesimi ayarlayarak sordum.

“Ne... yapıyorsun?”

“Uyuyorum.”

“Göğsümde mi?”

“Evet.”

“Hayır. Kalkmak istiyorum.”

“Sen istediğinde ben izin vermiştim,” dedi çocuk gibi huysuzlanarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Göğsüne sığındığım an aklıma düştü ve dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Minik bir krizin eşiğindeydim ve ona sığınmak ruhuma iyi gelmişti. Ricamı o zaman kırmamış, benimle uyumayı kabul etmişti. Her şeyin o zaman-ki gibi kalmasını dilerdim. Aptal olmayı ve Eymir’in hakkımda bu kadar acıtıcı şeyler düşündüğünü bilmediğim zamanı...

“Eymir, böyle yatamayız.”

“Neden?”

“Kafamda yastık yok, ayrıca bedenimin yarısı yatağın dışında.”

“Ama yatakta yatmayı kabul etmiyorsun, kalkarsam gidersin.”
Yutkunmamak için kendimi zor tuttum.

“Gitmeyeceğim.” Böylelikle göğsümden başını kaldırdı ve ağırlığını azaltarak altından çıkmam için müsaade etti. Ancak o an fark ettiğim şey kaşlarımdan çatılmasına sebep oldu. Yataktan hızlıca kalktığım bana hayal kırıklığıyla baktı ama şu an önemli bir konumuz vardı. Banyoya girdim ve ilkyardım çantasını alıp döndüm. Yatağa oturduğumda sırtüstü uzanmış Eymir’i kaldırmak epey zor oldu.

“Git başımdan,” dedi bana gözleri kapalıyken. “Sözünü bile tutmuyorsun!”

“Başlayacağım şimdi sözüme! Kalksana!” Yüzü buruştu ve çekiştirmelerime dayanamamış olacak ki kalktı.

“Ne var?” diye sitemle sordu. Ona göz devirdim ve elini ellerimin içine aldım.

“Ne yaptın eline?”

Gözlerini kırıştıtarak eline baktı. Sanki unutmuş da aklına yeni gelmiş gibi bir aydınlanma geçti bakışlarından. “Kestim.” Söylediği gibi parmakları yer yer kesilmişti. Avucunun içinde daha büyük bir kesik vardı ve kanıyordu. Elinde yara olduğunu bu şekilde fark etmiştim.

“Kestiğini görebiliyorum. Nasıl kestin? Neden dikkat etmiyorsun?”

“Senin yüzünden,” dediğinde anlamsızca gözlerine baktım.

“Yanında bile değildim!”

“Ama beynimin içindesin! Çıkmıyorsun ki! Çık o zaman!”

“Bu benim değil, senin sorunun!”

“Bu bir sorun değil!” Duraksadım.

“Beyninin içinde olmamdan memnun musun?”

“Gayet memnunum.” Memnun falan değildi. Yine yalan söylüyordu. Beni sinirlendirmek için yapıyordu. Sessiz kaldım ve acıtmamaya dikkat ederek parmaklarını ve avucunu sardım. İşimi bitirdikten sonra ilkyardım çantasını yere bıraktım.

Sonra ellerimi kullanarak yatakta geriye kaydım ve başımı yastığa koyduktan sonra kollarımı ona açtım. Sözümde durduğum için şaşır-mış olmalı ki, gözlerini kırıştırdı. Bakışları ona açtığım kollarımda dolandı.

Günler sonra kendi isteğimle bu yatağa ilk yatışımdı ama sondu da. Eymir bana acıyor olabilirdi ancak ben ona kıyamamıştım ve en azından uyuyana kadar yanında kalabileceğime karar vermiş-tim. Hareketsizliğine son vererek bana yaklaştı ve yanıma uzanıp başını göğ-süme yasladı. Vakit kaybetmeden kollarımı ona sardım.

“Eymir?”

“Hımm?” İyilik yapayım derken durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum.

“Hastayım ya, sana da bulaşırsa?”

“Bulaştı zaten.”

“Ne?”

“Hastayım ben.”

“Hasta mısın?”

“Hı-hım.”

Elimle alnını kontrol ettim ama ateşi yoktu. “Ateşin yok, ne hastası-sın?”

“Sen hastasıyım.”

Duraksadım. Sonra gülümsedim ve derin bir nefes alarak artık susmaya karar verdim. Zaten o da birkaç kelime daha edebilecek gibi değildi. İyice göğsüme sınaştı. Çoktan sızmış olması muhtemeldi.

Bir elim ensesinde dururken diğ er elimi saçlarının arasına geçirdim. Az önce öfkeden çektiğim saçlarını Şimdi Şefkatle okşadım.

SarhoŐtu zaten, hatırlamazdı. O uyanmadan yataktan kalkardım.

UyuyakalmıŐtım.

Ne ara uykuya esir düştüğümü hatırlamıyordum ama güneş çok-tan doğmuŐtu. Üstelik Eymir hâlâ göğsümde yatıyordu. Uyanmaması iyiydi çünkü bu halde olduğumuzu görmesini istemiyordum. Ona karşı düşüncelerim değışmemiŐti. Onun bana karşı düşüncelerinin değışmediğ  gibi...

Elimi kaldırarak yavaşça Eymir'in başının altına soktum. Böylelikle kafasını yastığ a koyabilecek ve yataktan kalkabilecektim. Ancak o an hareketlenerek bileğimi tuttu. " ek elini kafamdan," diye konuştu bir de huysuzca. Yüzüm yakalandığım için buruŐurken sert bir nefes aldım.

"Uyanık mıydın?" Cevap vermedi. O yüzden ismini seslendim. "Eymir?"

"Hım?" İçim gıdıklandı. O sesi çıkarırken nefesi çıplak gerdanıma çarpmıştı ve bu da ürpermeme yol açmıştı.

"Kalkmak istiyorum."

"Gözlerini kapat ve uyumaya devam et."

"Uyandım ve tekrar uyumayacağım."

"O zaman müsaade et de ben uyuyayım. Zaten kafam patlıyor."

"Uyumaya devam edebilirsin ama ben kalktıktan sonra."

"Keçi," diye homurdandığında kaŐlarımla çatıldı.

"Sensin o," dedim ters e. Başını göğsümden yüzümü görebilecek Şekilde kaldırdı. Onunla göz göze geldiğimde kalbim istemsizce hızlanıyordu. Ne yaparsam yapayım, bu durumdan kurtulamayacaktım sanırım.

"İnadının bir sonu var mı?"

"Yok."

"Keçi olduğunu kabul ediyorsun yani."

“Hiç de bile.”

Başını belli belirsiz salladı ve kendini sırtüstü yatağa bırakarak üzerimden çekildi. Kımıldamadan birkaç saniye yanımdaki adama baktım. Sonra doğruldum ve anında hapsirdim.

“İlaçlarını içiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Bu sıralar tek istediğim şey iyileşmekti, o yüzden ilaçlarımı aksatmıyordum ve düzenli beslenmeye çalışıyordum. Bedenim hareket-sizlikten dolayı biraz uyuşmuştu. Yataktan kalkarak kaslarımı açmak için kollarımı gerdim. Güneş parlak bir şekilde odayı dolduruyordu. Ağustos ayı bitmişti ve eylüle girmiştik. Yine de havalar çok sıcaktı. O yüzden odada şort ve tişört giyyordum. İki gündür hastalıktan do-layı odadan pek çıkmamıştım. Ancak bugün gidip alışveriş yapmayı planlıyordum. Hem evden uzaklaşmış olurdum hem de kafam dağılır-dı. Üstelik artık kendi paramla aldığım şeyleri giymek istiyordum ve buradaki kıyafetlerim yok denecek kadar azdı.

Kendim için uzun zamandır bir şeyler yapmıyordum. Yıllardır hasret kaldığım İstanbul’u bile doya doya gezememiş, tadını çıkara-mamıştım.

Banyoya geçerek elimi yüzümü yıkadım ve vakit kaybetmeden odaya döndüm. Eymir hâlâ yatıyordu ama uyurken kullandığım yas-tığa başını koymuş, hatta neredeyse yüzünü gömmüştü. Yeniden uyu-duğunu düşünerek sessizce giyinme odasına ilerledim.

Siyah, bol paça bir pantolon giydim. Bu tarz pantolonları seviyor-dum çünkü bacak boyum uzun olduğu için güzel görünüyordu. Üzeri-me yine siyah, sıfır kol, göbeğimi açıkta bırakan bir bluz giydim. Sıfır kol olduğu için gerdanım oldukça açıkta kalıyordu, o yüzden siyah taşlı kolyeyle boşluğu doldurmaya karar verdim.

Makyajımı abartmadan yüzüme renk gelecek şekilde yaptım. Ay-rıca *eyeliner* çekmeyi de ihmal etmedim. Siyah *eyeliner* gözlerimin rengini ortaya çıkarıyordu. En basit makyajımda bile kullanmayı sevdiğim bir üründü. Saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptığımda neredeyse hazırdım. Kombinime uyan küçük bir çantaya ihtiyacım olacak eşyaları koyduktan sonra giyinme odasından çıktım.

“Nereye gidiyorsun?” Çıkar çıkmaz Eymir’den duyduğum bu soru kaşlarımın kavislenmesine yol açtı. Yatakta sırtüstü uzanmaya devam ediyordu, bir elini ensesinin altına almıştı. Gözleri üzerimde geziniyordu.

“Dışarıya,” dedim ayrıntı verme gereği duymadan.

“Dışarı nereye?”

“Alışveriş yapacağım.”

Başını usulca salladı. “Nehir de seninle gelsin.” Kaşlarım çatıttım.

“Hayır, tek başıma gideceğim.”

“Neden? Kadınlar genelde böyle şeyleri arkadaşlarıyla yapmayı tercih ederler.”

“Öncelikle bu çok saçma bir genelleme ve Nehir benim arkadaşım değil.”

“Benim yüzümden evdekilerle gergin olmana gerek yok, Dünya. Bizim aramızda olan aramızda kalır.”

“Senin yüzünden olduğunu da nereden çıkarıyorsun?” Sorum üzerine kaşlarını çatı. Sanırım Nehir’e veya diğerlerine uzaklığımın nedenini anlamaya çalışıyordu. Bulamamış olmalı ki sordu:

“O zaman neden onlarla arana mesafe koydun?”

Derin bir nefes aldım ve dürüstçe cevap verdim. “Dört ay sonra bir daha yüzlerini görmeyeceğim insanlarla yakın olmamın bir anlamı yok.” Cevabım gayet yeterliydi, o yüzden bir karşılık beklemeden odadan çıktım. Asansöre yönelip zemin katın tuşuna bastım ve inmesi için bekledim. Ancak asansör zemin kata gelmeden ikinci katta durdu. Kapılar açıldığında Ofaz’ı gördüm.

“Günaydın,” dedi asansöre binerken. Sadece kafa sallamakla yetindim. Konuşmak istemiyordum ve bir an önce de bu evden çıkıp gitmek istiyordum. “Dışarı mı çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Kahvaltıya kalmayacak mısın?”

“Hayır. Zaten henüz tam anlamıyla iyileşmedim, kahvaltıya oturmam doğru olmaz.” Derin bir nefes aldı.

“Zamanın varsa biraz konuşalım mı, Dünya?”

“Hayır, konuşmak istemiyorum.” Özellikle Ofaz’la konuşmayı

hiç istemiyordum. Çünkü bana düğünde yaptığım şey için küsmüştü ve onunla barışmaya çalıştığımda ise kapıyı suratıma kapatmıştı. Özür dilemeye çalıştığımda dinlemediği için şimdi ben de onu dinlemek istemiyorum.

Yaptığım şeyin bir hata olduğunun farkındaydım. Zaten bunun için fazlasıyla pişmanlık da duyuyordum. Kayahan'a yönelik intikam arzum o kadar büyüktü ki, başka hiçbir şey düşünememiştim ve ondan alacağım öcün etrafımdakilere yansıtacağını düşünememiştim.

Hatalyıldım ama bir yandan da iyi ki yapmıştım.

Düğünde yaptıklarımı yapmasaydım, Eymir'in gerçek düşüncelerini hiçbir zaman öğrenemeyecek, belki de ruhum gibi tüm bedenimi ona harcayacaktım. Sadece Eymir değil, diğerleri de aşırı tepki vermişti. Özü hak ediyorlardı çünkü onları endişelendirmiştim. Ancak benimle konuşmayıp cezalandırmaları doğru değildi.

Tüm bunlar yüzünden hastalığımı bahane edip yemeğe bile inmiyordum. Onlara istedikleri gibi karşılık vermeye karar vermiştim ve bundan oldukça emindim.

Normalde hiç takılmayacağım şeyler son zamanlarda beni çok üzüyordu. İstemsizce alınıyordum ve bazen kendimi düşüncelerim yüzünden ağlarken buluyordum. Anımsıyordum da İngiltere'deyken bir sahne provasında en küçük şey için çok büyük kavgalar ederdik ama alınmazdım. Onlar benim arkadaşımı ve birbirimize bağırıp çağırmak hiçbir zaman benim için sorun olmamıştı. Şimdi başkaydı. Sanki yapılan tüm hareketler benim şahsıma yapılıyordu. Sanki dünyadaki herkes benden nefret ediyordu. İşte bu yüzden son zamanlarda ben de herkesten nefret ediyordum.

Oflaz elini uzatıp asansör tuşlarından birine bastı ve böylelikle asansör kilitlendi. Gözlerim anında büyüdü. "Ne yapıyorsun?!" Sesim küçük alanda yankı yaptı.

"Dünya'cığım, iki gündür seninle konuşmaya çalışıyorum ama kaçıp duruyorsun. Düğmeye basarak istediğin zaman asansörü çalıştırabilirsin ama öncesinde beni bir dinle."

Başımı hızlıca iki yana salladım ve düğmeye sertçe bastım. Daha önce asansörde kalmak beni rahatsız etmemişti. Ama şimdi çıkmak istiyordum buradan. Diğer elim istemsizce boğazıma gitmişti. Çıkmak istiyordum. Bir anda kendimi kapana kısılmış gibi hissetmişim. Asansör hareket etmeye devam etse de bu his içimi yoklamaktan vazgeçmedi.

“Bu kadar etkileneceğini düşünemedim,” dedi Ofaz. Gözleri üzerimdeydi ama ona değil, kat göstergesine bakıyordum. “İyi misin?”

“Hayır! Çıkmak istiyorum buradan!”

“Dünya, klostrofobin mi var?”

Kapalı alanlardan değil, kilitli kalmaktan korkuyordum. Ofaz’ın bunu bilmemesi normaldi, onu suçlamıyordum. Kapıların kilitlenmesinden hoşlanmadığımı biliyordu ama bunun ne kadar ileri seviyede olduğunu tahmin edememiş olmalıydı. Ben de edemiyordum.

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Böylelikle rahat bir nefes alıp hızlı adımlarla çıktım. “Beni bekle. Konuşmamız gerek,” dedi arkamdan gelerek. “Beni dinlemezsen peşine takılırım ve inan bana, istediğimde tam bir baş belası oluyorum.”

Omzumun üzerinden ona ters bir bakış attım. “Ne söyleyeceksen söyle. Bir an önce çıkmak istiyorum bu evden.” Yüzümü inceledikten sonra usulca kafa salladı.

“Tamam. Bahçede konuşalım o zaman.”

Daha kabul edilebilir bir teklifti. Başımı usulca salladım ve dış kapıya yöneldim. Bahçeye çıktığımızda sabah güneşinin yakıcılığı canımı sıktı. O kadar uzun zamandır havalar sıcaktı ki, artık güneş görmeye katlanamıyordum. Bir kez fırtına çıkmıştı ama o gün de iğrenç geçmişti.

Hiçbir şeyden memnun kalamadığım için kendimi sorguladım.

Bahçenin ortalarına gelmişken adımlarımı durdurarak Ofaz’a döndüm. “Hızlı olur musun? Acelem var.”

Aslında acelem falan yoktu. Sonuçta AVM bir yere kaçmıyordu ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Neye acelen var?”

“Seni ilgilendirmez,” dedim burun bükerek.

“Bak bu gerginliğe bir son verelim artık. Ayrıca sana küs olan bendim, sen bana küsemezsin.”

Kaşlarımı çattım. “Bal gibi de küserim! Kapını yüzüme çarpmadan önce düşünseydin!”

“Ne yapayım? Senin için kıymetlimi kaldırıp telefonunu bulmak için kılı kırk yarıyorum ve sen gidip bana haber vermeden işler çeviriyorsun! Hiç yakıştıramadım yani.”

“Sana söyleseydim Eymir’e söyledin.”

“Elbette söyledim! Yaptığın sence mantıklı mıydı?”

“Bana şunu sorup durmayı kesin artık! Oradan mantıklı kararlar verebilecek bir psikolojide mi görünüyorum ben?!” Yaşamak için her şeyi feda edebilecek bir insanken intihara sürüklenmişim. Bunun bile üstesinden gelememişken yaptıklarımı sorgulamaları mantıksızdı. Evet, endişelendikleri için kızabilirlerdi ama bana suçluymuşum gibi davranmayı kesmeleri gerekiyordu.

Söylediğim şeyin yeni farkına varmış gibi duraksadı. Onu farkındalığıyla baş başa bırakarak yoluma döndüm ve yürümeye başladım.

“Dünya, nereye gidiyorsun?”

“Sana ne?”

“Ben de seninle geleyim mi?”

“Hayır, Oflaz! Tek başıma olmak istiyorum!”

Koşturarak yanıma geldi ve benimle birlikte yürümeye başladı. “Ama bu psikolojiyle yalnız kalman doğru değil.”

“Yalnız değilim, korumalar var.”

“Olsun. Yine de ben bence geleyim.” Durdum ve yüzümü ona çevirerek öfkeyle baktım.

“İstemiyorum. Anlıyor musun? Tek başıma alışverişe gideceğim ve kafamı dağıtacağım, o yüzden hiçbirinizi yanımda istemiyorum. Bir kez daha tekrar edeyim mi?”

Bir adım geri giderek teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Tamam. Sakin ol.”

Yürümeye devam ederek Oflaz’ı arkamda bıraktım. Yolum dış

kapı değil, arabaların bulunduğu garajdı. Korumalardan birisi çoktan bir araç hazırlamış beni bekliyordu ama onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Malikânenin kocaman bir garajı vardı ve içinde birçok lüks araba yer alıyordu. Aslında garajdan çok bir araba galerisini andırıyordu. Bir ara bahçeyi gezerken burayı keşfetmiştim.

İçeri girdiğimde arabalar tüm ihtişamıyla beni karşıladı. Aralarında ilerledim ve sonunda aradığımı buldum.

Atahan'ın benim için aldığı hediye.

Daha önce kullanmaya fırsatım olmamıştı ama buraya getirildiğini biliyordum. Çantamdan anahtarı çıkarıp arabayı açtım. Siyah *Range Rover* bir canavar uyanışa geçmiş gibi farlarını yaktı. Yüzüme bir gülümseme kondu. Bugün kendimi iyi hissedecek şeyler yapacaktım ve bunun başında kendi arabamı korumalar olmadan kullanmak vardı.

Kapıyı açarak koltuğa yerleştim. Bu bile kendimi iyi hissetmeme yetmişti. Çantamdaki güneş gözlüğünü çıkarıp taktıktan sonra arabayı çalıştırarak park alanından çıktım. Of, motoru hayvan gibi bir şeydi. Genelde öyle çok araba meraklısı bir insan değildim ama bu hayallerimi süsleyen bir arabaydı.

Gerçi kendi paramla da gayet alabileceğim bir arabaydı ama İngiltere'de kullandığım bir araç vardı ve değiştirmekle uğraşmamıştım. Şimdi bu bebekle tüm İstanbul'un sokaklarını gezmem gerekiyordu.

Garaj malikânenin çaprazında ve arka tarafta kalıyordu ama bahçeden çıkmak için her türlü ön tarafa geçiyorduk. Bahçe kapısına yaklaştığımda yavaşlayarak durmak zorunda kaldım çünkü kapılar açılmadı. Korumalardan birisi arabaya doğru geldiği için camı indirdim. "Efendim, daha önce kendi arabanızla çıkmadınız. Şoför istemediğinize emin misiniz?"

"Eminim. Kapıyı açın." Aksini söylemeden beni onayladı ve geri çekilerek kulübeye bir işaret verdi. Böylelikle kapılar açıldı. Zorluk çıkarmamalarına şaşırsam da güne kazasız belasız başladığım için bu beni gülümsetti.

Gaza basarak malikâneden çıktım. Anayola dönmemden saniyeler sonra arkama takılan arabaları gördüm.

Korumalardan kurtulmak için kendi arabamla dışarı çıkıyordum

ve onlar peşime üç arabayla takılıyordu. Normalde evden çıktığımda bir koruma arabası oluyordu. Şimdi neden üç araç vardı ki? Dikiz aynasına bakmayı keserek önüme döndüm ve müzik açtım. Her şey yolundaymış ve normal bir hayat yaşıyormuş gibi bir gün geçirecektim. Buna ihtiyacım vardı. Kafam biraz dağılmalıydı, kalbimdeki acı böylelikle belki bana kendini unuttururdu.

Merkeze bağlanan yola çıktığımda telefonum çaldı. Arabanın ekranında arayan kişinin Atahan olduğu yazıyordu. Ekranı basarak yanıtladım. Müzik çaldığı esnada aradığı için sesi hoparlörden yükselmmişti.

“Abiciğim, malikâneneden çıkmışsın. Nereye gidiyorsun?”

Gözlerimi kırptırdım. Atahan’ın genellikle aklındakileri dolandırmadan sorduğunu bildiğim için şaşırmadım ama bu da fazla anı olmuştı. “Nereden aldın haberi?”

“Oflaz mesaj attı.”

“Oflaz sana niye mesaj atıyor?”

“Kızım, biz Mertel kardeşlerle gayet iyi anlaştık. Ne sanıyorsun?” Oflaz ve Firuze’den bahsediyordu. Onların soyismi Mertel’di.

“Abi, dün gece Oflaz’ı yastıkla boğmaya çalışmıştın.” Evet, böyle bir şey yapmıştı. Oflaz’ın sürekli Trabzonspor’un yenildiği maçları açıp izlemesi koyu Trabzonsporlu ağabeyimin zoruna gitmiş olmalı ki, salonda küçük bir kargaşa çıkmıştı.

“Olur öyle şeyler. Sen nereye gittiğini söyle, yanına geleyim.”

“Gelme, istemiyorum. Tek başıma vakit geçireceğim.”

“Bu biraz kırıcıydı.”

“Olabilir.”

Kısa bir sessizlikten sonra sordu. “İyi misin?”

“İyiyim. Bugün kendimi daha az hasta hissediyorum.”

“Ondan bahsetmiyorum.”

“İyi olacağım, abi. Ama bunun için yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Gözlerim dikiz aynasından beni takip eden arabalara kaydı. “Gerçi peşimde üç arabayla bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama yapacağım.”

“Dünya, lütfen kendini tehlikeye sokacak bir şey yapma, abiciğim.”

“Yapmam, abi.” Yapmayacaktım. Bugün sakın ve güzel geçsin istiyordum. “Ama altımdaki araba sınırları zorlamam için aklımı çeliyor.”

“Dünya, trafik kurallarına uymadığın bir belge kapıma gelirse o arabayı yakarım.”

“Kötüsün.”

“Hayır, iyi bir abiyim ben.” Öyleydi. “İstediğin zaman yanına gelirim. Sana iyi eğlenceler diliyorum.”

“Teşekkürler.” Vedalaşıp telefonu kapattım. Müzik yeniden çalmaya başladı, ben de kendimi ritme vererek sözlere eşlik ettim.

İlk durağım bir sahil kenarıydı. Kendime bir büfeden sandviç almıştım. Küçük bir tabureye oturmuş yemeğimi yiyecekken insanların üzerimdeki meraklı bakışları kaşlarımı çatmama yol açtı. Arkamı dönüp baktığımda sekiz takım elbiseli korumanın birkaç adım uzaktan beni izlediğini gördüm.

“Siz ciddi misiniz?”

“Efendim, güvenliğiniz için.”

“Eğer benden uzaklaşmazsanız sizin bir güvenliğiniz olmayacak. İnsanlar bakıp duruyor! Gidin, dağılın, normal davranın ama tepemde böyle beklemeyin!” Birbirlerine baktıktan sonra her biri bir köşeye dağıldı. Oflayarak önüme döndüm. O kadar dikkat çekiyordum ki, sakın bir şekilde kahvaltı yapma işi hayal olmuştu. Tabureyi tamamen denize çevirdim ve kimseyi görmeyeceğim bir bakış açısı yarattım.

Bununla da yetinmeyip kulaklık taktım. Müziği son ses açtıktan sonra sandviçimi yemeye devam ettim. Basit bir ekmeğin bana mutluluk vermesi garipti. İngiltere’deki yemek kültürü pek benim ağız tadıma hitap etmiyordu ama bir yerden sonra mecburen alışmıştım. Evde yemekleri çoğu zaman kendim yapsam da Türkiye’deki gibi hissettirmiyordu.

Soğan aynı soğandı, ekmeğin aynı ekmeği ama hiçbir zaman memleketimin tadını bulamamıştım yemeklerde. Belki de zaten aradığım yemek değildi. Yalnız başıma yemek yediğim çok olmuştu ve ben yalnızlığı sevmiyordum. Sessizlik beni huzursuz ediyordu.

Sandviçi yarım saat kadar bir süreye yayarak yavaşça yedim. Son-

ra suyla birlikte kullandığım iki ilacı da içtim. Hafifçe esen rüzgâr ve dalgaların dansı hoşuma gittiği için yarım saat daha öylece oturdum.

Kulaklığı çıkarıp çantama bıraktıktan sonra ayağa kalktım. Arkamı dönüp yürümeye başlayacağım sırada gördüğüm çehreden dolayı kaşlarımı çattım. Yakalandığını fark etmiş olmalı ki, hızlıca yüzünü başka tarafa çevirdi ama artık faydası yoktu. Oturduğu yere doğru sert adımlarla yürüdüm.

“Ne yapıyorsun sen burada?”

Bana bakmadan yanıt verdi. “Tanışıyor muyuz?”

“Ofaz! Kırmayayım kafanı istersen?” Oflayarak bana döndü ve taktığı kocaman güneş gözlüğünü çıkardı.

“İstemem! Manyak mıyım ben? Niye öyle bir şey isteyeyim?”

Sabırla bir nefes aldım. “Beni takip mi ettin?”

Genişçe gülümsedi. “Yoo,” dedi bariz yalan olduğunu anlayacağım şekilde. “Yemek yıyorum şurada. Seni ne diye takip edeyim? Sen beni takip etmişsin!”

“İnanamıyorum sana gerçekten! Pes!” diye çemkirdim ve yanından geçip hızlıca yürümeye başladım. Park yeri bulamadığım için arabayı biraz uzağa park etmiştim ve şimdi oraya kadar yürümem gerekiyordu.

Arkamdan koşturan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi devirdim. “Ben de koruma sayılıyım. Neden bu kadar kızdığını anlamadım.” Burnumdan sert bir nefes vererek dalga geçerek güldüm.

“Sen mi korumasın? Sen daha kendini koruyamıyorsun!”

“Alındım, gücendim yani. Herkes kol kası kullanacak diye bir şey yok, benim de beyin kasım var. İstesem İstanbul’daki herkesin telefonunu aynı anda *hack*’leyebilirim.”

“Belki de beni takip etmeyi bırakıp böyle boş işlerle uğraşmalısın.”

“Konuştukça daha da kırıncı oluyorsun. Benim işim boş bir iş mi yani?”

“Kullanış amacına göre değişir ki sen pek de faydalı bir alan için kullanmıyorsun anladığım kadarıyla.”

“Öyle diyorsun ama ben senin tek bir aramanla yerini bulup kötü adamlardan kurtulmanı sağlamıştım.”

“Keşke sağlamasaydın, Oflaz! Sana yemin ederim, o numarayı tuşlamaktansa ölmeyi tercih ederdim!”

Adımları durdu ama ben yürümeye devam ettim. Hızla ilerliyordum. Birkaç saniye sonra koşturarak bana yetişti ve kolumu tutup beni kendine çevirdi. Yüzü normal ifadesinden daha sert görünüyordu. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Farkındayım! Sizden yardım istediğim için kendimden utanacak duruma getirdiniz beni! Her kelimenizde aynı şeyi kafama vura vura bu pişmanlığı bana yaşattınız! Şimdi tek istediğim yalnız kalıp her şeyi unutmak ama sayende onu bile yapamıyorum!” İstemsizce gözlerim doldu. Bu sefer oyuncu olmam da pek bir işe yaramamıştı. Kolumu çekerek elinden kurtardım. Sözlerimi beklemiyordu; şaşkın, bir o kadar da afallamış bakıyordu.

“Dünya...” dedi fısıldar gibi ama onu dinlemedim ve yoluma dönerek hızlı adımlarla arabamı park ettiğim yere gidip direksiyona geçtim. İstediğim zaman tek başıma kalamıyorsam, o zaman ben de istediğim gibi davranırdım. Gaza bastım. Anında arkama takılan arabaları atlatmak neredeyse on beş dakikamı aldı.

Zaten hemen sonra da telefonum çalmaya başladı. Korumaları atlattığım haberi Eymir’e gitmiş olmalıydı ki arıyordu. Açarak sesini hoparlöre verdim ve ondan önce konuştum. “Yalnız kalmak istiyorum! Adamlarına ve Oflaz’a söyle, benden uzak dursunlar!”

“Oflaz senin yanında mıydı?” diye sorduğunda kaşlarımı çatıttım.

“Evet! Onu görene kadar zaten korumalarını atlatmak gibi bir fikrim yoktu ama şimdi beni zor bulurlar! Akşama kadar da eve gelmeyeceğim, tamam mı? Beni arama!”

“Sen korumaları mı atlattın?”

Has...

“Evet. Kendine iyi bak, görüşürüz!” dedim çabucak ve telefonu kapattım. Durup dururken kendi ayağıma basmıştım. Neyse, er ya da geç öğrenecekti zaten, benim ağzımdan öğrenmesi daha iyi olmuştu.

Onu ve diğer her şeyi düşünmeyi bırakarak kendime odaklandım. Yalnız olmak tehlikeliydi. Bu yüzden genellikle kalabalık ortamlarda

takılacaktım. Biraz nefes alayım derken başıma yeni bir bela daha sarmaya hiç niyetim yoktu. O yüzden direkt bir AVM'ye sürdüm arabayı. Uzun uğraşların ardından park yeri bularak arabayı bıraktım ve kendimi içeri attım.

Tam altı saat boyunca kıyafet deneyip alışveriş yapmıştım. Hayatım boyunca hiç giymeyeceğim şeyleri bile giymiştim. Üstelik girdiğim bir kostüm bölümünde çalan eğlenceli şarkılar orada ayrıca vakit geçirmemi sağlamıştı ve çalışanlarla da arkadaş olmuştum. Hatta onlar için giydiğim bir korsan kostümüyle *Karayip Korsanları*'ndan sahne canlandırmıştım.

Yorulduğumu hissettiğim an en üst katta *fast food* yemiştım ve eğlenceme dönerek girmedik mağaza bırakmamıştım. Beğendiğim parçalar bir hayli fazla olduğu için hepsi malikâneye kargolanacaktı. Korumalar burada olsaydı canlarına okumak için her şeyi onlara taşıtırdım ama şu an tek başımaydım ve hiçbir şey keyfimi bozamazdı.

Bu yüzden akşam için yeni bir planım vardı.

Ücretini ödediğim gece elbisesini üzerime giyerken bir hayli hevesliydim. Siyah, saten, vücuduma tam oturan şık bir elbiseydi. Üst kısmı ince askılı, göğüs bölgesi kalp yakaya yakın, dekolteli bir tasarımı vardı. Bel ve kalça kısmı büzgülüydü, bu da elbiseye hareket katıyordu. Boyu dizlerimin üzerindeydi ve bunun yanında da sağ tarafta yüksek bir yırtmaç bulunuyordu. Bu iddialı tasarım beni kendine çekmişti.

Ayaklarıma yeni aldığım siyah sivri burunlu stelettoları giydim. Çıkardıklarımı poşete koyarak dışarı çıktığımda bana yardım eden kadın çalışan gözlerini büyüterek üzerimi süzdü. "Oha!" Telaşlanarak ağzını eliyle kapattı. "Affedersiniz! Çok iyi görünüyorsunuz da." Ona genişçe gülümsedim.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra kendime geniş aynada daha dikkatli baktım.

Gerçekten. Yakıyorum.

Elbiseyi giymeden önce kuaföre gidip saçlarımı da yaptırmıştım. Her şeyi başka bir katta ve mağazada yapmak biraz uğraştırıcı olsa da sonuca değmişti. "Eşyalarımı kargolayabilir misiniz?"

"Normalde öyle bir hizmetimiz yok ama yardımcı olmaya çalışı-

rız.” İşte bu çok iyi olmuştu. Bunun için de ayrıca teşekkür ettikten sonra mağazadan çıktım.

Yürürken insanların dönüp dönüp bana bakmaları kendimi podiumda yürüyormuş gibi hissetmemi sağlamıştı ve açık konuşmak gerekirse, beğenilmek hoş bir duyuydu.

AVM’den çıkacakken aklıma gelen şeyle döndüm ve bir pırlanta mağazasına girdim. “Hoş geldiniz,” diye bir karşılık aldım hemen.

“Kolye ve bileklik istiyorum. Belki küpe de.”

“Tabii, hemen yardımcı olalım.” Beni tezgâhın sağ tarafına yönlendirdi. Kırk yaşlarında bir adamdı ve güler yüzlüydü. Birkaç set gösterdi ama fazla gösterişliydi ve hoşuma gitmemişti.

“Daha sade ama sadeliğiyle bile kendini gösteren bir şey yok mu?”

“Aslında var ama biraz tuzlular.”

“Oradan tuzlu-tatlı ayırt eden biri gibi mi görünüyorum, beyefendi?” Mahcup bir gülümseme sundu.

“O zaman sizi birkaç saniye bekleteceğim.” Başımı usulca salladım. Adam arka tarafta yer alan bir kapıdan geçti ve söylediği gibi birkaç saniye sonra da geri geldi. Elinde iki kadife kutu vardı. İkisini de tezgâha açarak önüme sundu.

İlkinе baktığımda ikincisine bakmama gerek kalmamıştı. “Bu!” dedim büyük bir heyecanla. “Bunu istiyorum.”

“Hay hay. Paketinizi hazırlatalım.”

“Hayır, hemen takmak istiyorum,” dedim ve ödemeyi yaptıktan sonra kutunun içindeki pırlantalardan oluşturulmuş zincir kolyeyi çıkardım. Kolyeyi zorlanmadan boynuma taktıktan sonra bana yakın aynada kendime baktım. Elbisenin üzerine gayet yakışmıştı. Kutuda kalan küpeleri de taktım ve artık tamamen hazırdım.

“Eşiniz çok şanslı,” dedi o sırada adam. Ona oldukça manidar bir gülümseme sundum. Parmağımdaki yüzüğü gördüğü için evli olduğumu anlamış olmalıydı ama anlamadığı bir şey vardı.

“Eşim için hazırlanmıyorum,” dedim ve ekledim: “Hatta biz kadınlar çoğu zaman erkekler için hazırlanmayız. Erkekler aptal olduğu için kendileri için hazırlanmışımızı sanır.”

Adamı söylediklerimin şaşkınlığıyla bırakarak mağazadan çıktım.

Etraftaki insanların bakışları altında yürüdüm. AVM'den ayrılıp arabamın yanına gelene dek o kadar çok bakışa maruz kalmıştım ki, bir yerden sonra rahatsız etmeye başlamıştı. İngiltere'de böyle bir şey yoktu. İnsanlar kimin ne giydiğiyle ilgilenmezdi. Aslında insanlar orada genel olarak başkalarıyla ilgilenmiyordu.

Arabama yerleşip çantamı sağ koltuğa attım ve arabayı çalıştırmadan önce telefonumu kontrol ettim. Hiçbir arama veya mesaj yoktu ve bu garipti. Yine de umursamamayı seçerek yola koyuldum. Çoktan belirlediğim bir mekân vardı ve şimdi oraya gidip dibine kadar eğlenecektim.

AVM'de fazla oyalandığım için ve trafik hıncahınc olduğu için mekâna vardığımda saat akşam dokuz olmuştu. Aslında bu saatte eve giderim diye düşünmüştüm ama son dakika bir karar değişikliği yaparak her şeyi tamamen siktir etmiştim. Tamamen kendime odaklanmak o kadar iyi hissettirmişti ki, bugünü uzatabildiğim kadar uzatmalıyım.

Kimlik kontrolünden sonra içeri geçtim ve etrafa kısaca bir bakış attım. Klasik bir gece mekânıydı ama burası genellikle DJ'yle meşhurdu. Yani okuduğum yorumlarla öyle yazıyordu. Çok kalabalık sayılmazdı ancak buranın geceye doğru tamamen dolacağına emindim. Doğruca bar taburelerine yöneldim.

Barmen bana döndü ve yüzünde beğeni dolu bir ifade oluştu. Gözleri üzerimde gezindi. Ortalamanın üstünde sayılırdı ama ne yazık ki eski çapkın günlerim geride kalmıştı. Ben artık evliydim. Hiçbir adama bakamazdım. Yani en azından boşanana kadar...

"Hoş geldin, ne içersin?" dedi gayet samimi bir şekilde. Açıkçası bunu sorun etmedim çünkü genelde böyle ortamlarda rahat takılmayı seviyordum. Hem barmenlerle yapılan muhabbet başka kimseyle yapılamıyordu.

"Bira alacağım. Şişe."

"Hemen geliyor," diyerek siparişimi hazırlamaya koyuldu. O sırada ben de etrafa bakındım. Birçok erkekle göz göze geldiğim için beni izlediklerini anlıyordum. Birisiyle bir saniye uzun bakışsam yanıma geleceğine emindim, o yüzden önüme döndüm. Zaten barmen biramı getirmişti bile.

“Seni ilk kez görüyorum burada.”

Omuz silktim. “İngiltere’de yaşıyorum normalde. Bu mekâna ilk kez geldim.”

Şişeye uzanarak aldığımda gözleri elime düştü ve hüsrana uğramış gibi yüzünü buruşturdu. “Evli misin?”

Güldüm. “Evet.”

“Ah, bu biraz acıttı.” Derince nefeslendi. “Neyse, enişte şanslıymış,” dedi gerçekten samimiyetle. Eniştenin pek de şanslı olduğunu sanmıyordum çünkü beni sevmiyordu. Sessiz kalarak biradan içtim. “Yanına bir şey istiyor musun?”

“Hayır, teşekkürler.” Başını hafifçe eğerek karşılık verdi ve diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti.

Böyle tek başıma oturmak sıkıcıydı. Arkadaşlarımı özlemiştim ve burada olmadıkları için de mutsuzdum. Dügün gecesinden sonra gitmişlerdi. Dylan her şeyden haberi olan tek kişiydi, bu yüzden bir de onlara açıklama yapmama gerek kalmamıştı. Dylan’a kendime güvendiğim kadar güveniyordum, ona bazı gerçekleri anlatmıştım. Ailem hakkında da birçok şeyi bilirdi. Oturup içtenlikle, hesap kitap olmadan konuşabildiğim tek insandı. Gerçi arkadaşlarımın hepsi öyleydi ama Dylan sorgulamazdı. Bu yüzden bazı şeyleri onunla daha rahat konuşuyordum. Şimdi omzuna ihtiyacım vardı ve yazık ki benden çok uzaktaydı.

Göğsüme düşen saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp oturduğum yerde dikleştim. “Hey!” Barmen seslendiğimden dolayı bana döndü ve müşterisine içkisini verdikten sonra benim tarafıma geldi. Birileriyle konuşmak istiyordum. Kurbanım da karşımdaki adamdı. “Buranın DJ’le meşhur olduğunu sanıyordum.”

“Halil saat onda başlıyor geceye. Yarım saate hareketlenir ortalık.” O zamana ben de biramı içmiş olurdum. Deliler gibi dans etmek istiyordum ve bunun için biraz çakırkeyif olmalıydım. Bana birkaç saniye merakla ve açıkçası beğeniyle baktı. “Enişte yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Yok.”

“Dikkat et, gece buralar pek tekin olmaz.” Tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi.

Telefonumu açarak bildirimleri kontrol ettim ve yine bir boşlukla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı. Gerçekten beni hiç merak etmiyor muydu? Tamam, beni aramamasını söyleyen bendim ama yine de aramalıydı.

Bozulan moralimle biramı peş peşe yudumladım. Şimdiden yarladığım bira pek sarmamıştı. “Bana sek tekila ver.” Duraksadı ama sorgulamak yerine bana istediğimi verdi. Bardağı elime aldım ve kafa diktim.

“Sanki... Hızlı gidiyorsun.”

Tekilanın tadından dolayı yüzüm buruşmuştu ama yine de barmene cevap verdim. “Hayatı hızlı yaşayanlardanım.” *O kadar hızlı yaşadım ki, şu yaşıma kadar görmediğim acı kalmadı.*

Barmen müşterilerle ilgilenmesi için arkadaşına bir işaret verdi ve tamamen karşıma geldi. Bana elini uzattı. “Alper ben.”

Uzattığı elini çekinmeden tuttum. “Dünya.”

Kaşları kavislendi. “Adın gerçekten Dünya mı?”

Kafa salladım. “Evet.”

“Güzelmiş. İlk kez duydum bu ismi.”

Pek yaygın değildi ama ismimi seviyordum. Kendimi başka bir isimle hayal edemezdim.

Alper’in gözleri açıkta kalan kollarımda takılı kaldı ve sonra gözlerimin içine baktı. “Fazla yara izin var.”

Burukça gülümsedim. “Bana bırakılan bir miras diyelim.” Umursamazca omuz silktim.

“Bana kendinden bahset,” dedim. Farklı insanları ve onların hayat hikâyelerini dinlemeyi severdim. Alper de belli ki konuşkan bir tip olduğu için kendisinden ayrıntıyla bahsetti. Normalde üniversite okuduğunu ama ekonomik durumdan dolayı geceleri barda çalıştığını söylemişti. Aslen Karabüklüydü ve ailesi de orada yaşıyordu. Hayali zengin olmaktı.

Onunla neredeyse yarım saat sohbet ettikten sonra yoğunlaşan ortamdan dolayı işine dönmüştü. Ben de bu hareketliliği lehime çevirip dans eden insanların arasına karışmışım. Son ses çalan müziğe kendimi vermiş, hiçbir şeyi düşünmeden kalan tüm enerjimle dans etmişim. Dans ederken bağırarak eşlik etmek de ayrı zevk vermişti.

Nefes nefese kaldığımda ve artık dans edemeyeceğimi düşündüğümde kalabalığın arasından insanları itekleyerek sıyrıldım.

Eski yerime oturarak Alper'den bana soğuk bir su vermesini rica ettim. Suyumu beklerken elim yine telefona gitti. Eymir aramamış, mesaj da atmamıştı. Üstelik saat gece yarısını geçiyordu. Bu durum iyice sinirimi bozdu.

“Geri zekâlı adam! Sanki sana kaldık! Seni boşayınca aynı anda üç adamla evleneceğim.”

Alper'in suyu bıraktığı tezgaha yumruğumu vurarak konuştum. “Hâlâ aramadı!” Alper önce yumruğuma, sonra da bana baktı. “Mesaj da atmadı, biliyor musun? Boşayacağım ben bu adamı.”

En sonunda söylediklerime bir tepki vererek güldü. “Kavga mı ettiniz?”

“Biz genelde hep kavga ediyoruz ama...” Eymir'i hatırlayarak iç çektim. “Adam taş gibi.” Eliyle beni gösterdi.

“Senin de pek aşağı kalır yanın yok.” İltifat aldığım için gülümsedim.

“Değil mi? Benim gibi kadına yapılacak şey mi bu?”

“Ne yaptı?”

“Arayıp sormadı! Saatlerdir ortalıkta yokum, insan bir merak eder.”

“Ona aramamasını söylememiş miydin?”

“Evet de ben bunu sana ne ara söyledim?”

“Bana düşünemeyeceğin kadar çok şey söyledin. Artık adamı senden daha çok tanıyorum hatta.” Göz devirdim ve yüzümü iyice astım.

“Ona aramamasını söyledim diye aramaması mı gerekiyor?” diye sordum hüsrarla.

“Bu kadar sorun ediyorsan sen ara.”

“Ben mi arayayım?” *Hayal kırıklığı resmen!* “Oldu, ojemi vereyim sürsün bir de isterse!”

Küçük bir kahkaha attı. Alper'e göz devirdim ve bana getirdiği suyu içtim. İçki içip dibine kadar sarhoş olmak istesem de bunu yapamazdım çünkü kendimi koruyacak kadar bilincim yerinde olmalıydı.

Kendime hatırlatmak için tekrar ediyordum: Saat gece yarısı oldu, üstelik ben yalnızdım. *Yalnız. Bir bar köşesindeyim. Yapayalnız!*

VE BENİ MERAK ETMİYOR!

Eve gittiğimde öldüreceğim onu!

Alper müşterileriyle ilgilenmeye gitti. Biraz daha oyalanıp ben de gidecektim. Dans ettiğim için dağılan saçlarımı elimle düzeltmeye çalışırken yanında hissettiğim hareketlilikle başımı oraya çevirdim. Anlık hissettiğim heyecan yanıma oturan yabancı adamı görmemle yok oldu. Önüme döneceğim sırada sordu. “Yalnız mısın?”

“Hayır, evliyim.” Burada olduğum sürece birkaç erkek daha bu soruyu sormuştu ve hep aynı cevabı almışlardı. Ancak yanımdaki adam ısrarcı görünüyordu ve gözleri de bacaklarımda dolanıyordu.

“Saatlerdir seni izliyorum, yanına kimse gelmedi,” dedi gevşek bir şekilde. Şöyle bir tipine baktım.

“Kocamdan bağımsız dışarı çıkamayacağımı mı sanıyorsun?”

“Kocan olsaydım, seni bir dakika yalnız bırakmazdım,” dedi ve bacaklarıma bakmaya devam etti. Saçlarımı sırtıma attım ve adama döndüm. Böylelikle bacaklarımı daha iyi görebilirdi.

“Manzara iyi mi?”

Altdudağını ısırdı. “Fazlasıyla.” Güldüm.

“O zaman biraz daha yaklaşarak bak.” Söylediğimi yapıp bana biraz daha yanaştı. Elini kaldırıp dokunmaya kalkmak gibi bir gaflete düştüğü an bileğini yakaladım ve geriye büktüm. Kısık sesle inledi ve bana şaşkınlıkla baktı. Onun şaşkınlığına gülümseyerek boşa kalan elimi ensesine yerleştirdim ve tüm gücümle kafasını masaya geçirdim.

Dünyasını tersine çevirdiğim için dengesini sağlayamadı. O yüzden ellerimi hemen üzerinden çektim ve yere düşüşünü zevkle izledim. “Gözün var diye istediğin her şeye bakabileceğini mi sanıyorsun?”

Burnunu tutarak inledi ve muhtemelen bana küfretti. Etraftaki insanlar hareketlilikten dolayı bu tarafa bakarken Alper tezgâhın önüne gelmişti. “Ne oldu?” Dudak büktüm ve omuzlarımı kaldırıp indirdim.

“Bilmiyorum ki. Çok içmiş galiba, bir anda düşüverdi.”

Yerdeki adam tabureye tutunarak ayağa kalktı. Diğer eli kanayan burnundaydı. Üzerime saldırma ihtimali çok yüksek olduğu için otur-

duğum yerden kalkarak birkaç adım geriledim. Adam burnuna tuttuğu elini çektiğinde iğrenerek yüzümü buruşturdum. “Burnumu kırdın lan!” Üzerime doğru bir adım atmıştı ki, yere düşmesi bir oldu. Tam arkasında beliren heybetli beden olduğum yerde şaşkınlıkla kalmama sebep oldu.

“Ben boynunu kıracağım, piçin evladı!”

Eymir.

Yerdeki adamın kalkmasına müsaade etmeden göğsüne ayakkabısıyla bastı. “Götürün şunu!” dedi ve kalabalıktan iki adam sıyrılarak yerdekine yaklaştı. Üzerlerinde takım elbise yoktu ve birini bir saat önce de gördüğüme emindim.

Bir saniye, ne zamandan beri peşimdeydiler?

Eymir birkaç adımda önüme geldi. Başımı kaldırarak yüzüne baktım. Normalde onu takım elbiseli görmeye alışkındım ama şimdi üzerinde siyah kumaş pantolon ve deri ceket vardı. Aşırı iyi görünüyordu. “Eve gelmeyi düşünmüyorsun herhalde?”

Boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum ve kendimi toparlamaya çalıştım. “Beni nasıl buldun?”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. Bu onu ilk tanıdığım zamanlarda gördüğüm kıvrımlara benziyordu. Kendini bilmiş ve ukala olanından...

“Seni kaybetmedim ki bulayım.”

“Ne?”

Soruma cevap vermedi. “Evet, dönmeyi düşünmüyor musun?”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Hayır,” dedim her ne kadar biraz önce gitmeyi düşünsem de. Yanından geçip bar taburesine oturdum. Arkamdan gelip yanımdaki yere kuruldu. Özellikle ona bakmamaya çalışıyordum. “Gitmeyecek misin?”

“Nereye?”

“Ne bileyim? Eve, işe falan. Niye buradasın ki zaten?”

“Sen eve gitmeye karar verene kadar buradayım.”

Derin bir nefes aldım. Bu iyiydi. Yanımda olduğuna göre istediğim kadar içebilirdim. “Alper!” diye seslendiğimde Alper işini bırakıp bana baktı ve hemen sonra da yanımdaki adama. Kaşları kavislendi. Yüzüne bir sırıtiş indi. Yaklaşırken bana değil, Eymir’e bakıyordu.

“Enişte gerçekten de taş gibiymiş.” Gözlerimi büyüttüm ve tezgâhta duran bardağı elime alarak içindeki suyu Alper’e attım.

“Sarhoş herhalde!” dedim yüksek sesle. “Ne dediğini bilmiyor!”

Konuşacaktı ki, sesimi daha fazla yükselterek ona engel oldum. “Bana tekila getir!” Sonra da sadece dudaklarımı oynatarak konuşmaya devam ettim. “Eğer tek bir kelime edersen seni öldürürüm.” Son söylediğimi Alper’e bakıp söylediğim için başka kimse anlamadı. Alper gülmek için kendini zor tutarak geri çekildi ve saniyeler sonra da önüme tekilayı bırakıp uzaklaştı.

Tekilamı elime aldıktan sonra Eymir’e bakmadan ona laf attım. “Kendi başıma eve gidebilirim. Sana ihtiyacım yok.”

“Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum. Zaten bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için burada değilim.”

“Neden buradasın o zaman?”

“Gelmek bilmedin. Seni merak ettim.”

“Beni neden merak ediyorsun?” Bir yudum içtim. “Ben düşmanım, unuttun mu?”

“Unutmadım. Sayende unutamıyorum zaten.”

“Sayende bazı şeyleri ben de hiç unutamayacağım,” dedikten sonra bardağı kafama diktim. Yanımda olması kalbimi kırıyordu ama olmaması daha çok kırıyordu. Beni aramamasını söylesem de aramasını istemiştim. Eymir’i kendimden ittikçe aramızdaki mesafe azalsın istiyordum. Delirmiştım herhalde.

Sessizce önüme yeni koyulmuş tekilayı yudumladım. Hiçbir şey söylememeye yemin etmiş olmalıydı. Sadece oturuyor ve beni izliyordu. Gerildiğim için duruşumu değiştirerek bacak bacak üstüne attım. Yırtmaçtan dolayı bir bacağım tamamen ortadaydı.

Müziğin sesine rağmen aldığı sert nefesi duyduğumda dudağımın kenarına ufak bir kıvrım yerleşti. “Bu elbise...” Sesinde biraz iğrenme vardı sanki. “Yani neden bu elbiseyi giydin?”

“Beğendim ve giydim. Ne var bunda? Ne giyeceğimi sana soracak değilim ya.”

“Elbette değilsin ama karımsın sonuçta.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Karınım diye kıyafetlerime karışmazsın.”

“Hayır, anlamıyorsun. Bu üzerindeki şey en büyük rakibime ait.” Duraksadım.

“Rakibin mi?”

“Evet. Elbise Corvelion’a ait.” Bardağımı bıraktım ve yüzümü aşağıya çevirerek elbiseye baktım. O sırada göğüs kısmındaki kaymayı düzeltmek için elbisenin uçlarından tutarak yukarı çektim.

“Beni ilgilendirmez. Elbiseyi gayet beğendim.”

“Beğendin mi? Bunu mu beğendin? Bu mu yani? Daha iyi koleksiyonlara sahip olduğumu çok iyi biliyorsun.” Biliyordum. Onun tasarladığı kıyafetlerin bir üstü yoktu ama bu düşüncemi ona söylemeyecektim.

“Umurumda değil. Bu elbiseyi beğendiğim için üzerimde taşıyorum.”

“Dünya. O elbiseyi yırtarak üzerinden çıkarttırma bana.”

Burnumda sert bir nefes vererek güldüm. “Sanki yapabilirsin de.”

“Sana yapamayacağımı düşündüren nedir?” Yüzümü ona çevirdim ve bir sır verecekmiş gibi kulağına eğildim.

“*An.Laş.Ma,*” dedim hecelere bastırarak.

“Yerinde olsam o anlamaya bu kadar güvenmezdim,” dedi sertçe.

“Neden? Sen beş ay sonra defolup gitmemi söylerken oldukça güveniyormuş gibiydin.” Derin bir iç çekti ve gözlerini üzerimden çekti.

“Alper! Bana viski getir!” Alper duyduğu bu sert ses karşısında kuruladığı bardağı neredeyse yere düşürüyordu. Sorgulamadan hızlıca Eymir’in önüne bir bardak viski bıraktı.

“Elbette ismimle hitap edebilirsin, enişte,” dedi o sırada. Eymir bakışlarını kaldırarak Alper’e yerinde olmak istemeyeceğim bir bakış attı. “Ama sanırım ben sana enişte dememeliydim. Afiyet olsun,” diyerek geriledi. “İşime döneyim!” Olmayan müşterileriyle ilgilenmek için barın en uç noktasına gitti.

“İnsanları korkutmayı bırak.”

“İnsanları korkuttuğum falan yok. Adama tek kelime etmedim.”

“Ama öldürecek gibi bakıyorsun.”

“Normal bakışım öyle.”

“Hayır, bana öyle bakmıyorsun bir kere.”

“Çünkü sen karımsın.”

“İnsanlara da karına bakıyormuş gibi bak o zaman.” Ah, hayır, bunu söylememeliydim. Düşünmeden konuşmuştum.

Eymir başını çevirerek ne dediğimi anlamak için garip bir ifadeyle yüzüme baktı. “Ne?” diye sordu bir de üstüne.

Boğazımı temizledim. “Hiç!”

Güler gibi sert bir nefes vererek önüne döndü ve viskisinden bir yudum aldı. Onu izlemeyi keserek ben de önüme döndüm ve tekilama odaklandım. Her konuşmamızın sonunu bana söylediği kelimelere bağladığımı fark etmiştim. Sanırım bu durum boşanana kadar değişmeyecekti. Ama bu gece değişmeliydi.

Bana söylediklerini unutmak için içmeliydim. En azından bu gece kalbim daha az acırdı.

EYMİR Ü. VALEN

Yakında masa toplanacaktı. Bu, tüm bölge liderlerinin aynı masaya oturması demekti. İlk konuşulacak konu Harun’u ve piçini ortadan kaldırmam olacaktı. Ancak ben bunu değil, yanımdaki kadını düşünüyordum.

Evlendiğimden beri defile için hiçbir şey yapmamıştım, çizimlerimin hepsi onun içindi. Düşünmem gereken çok mühim konular vardı ama Dünya dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Kahretsin, resmen kafamın içine sızmıştı.

Bugün, haftaya gerçekleşecek toplantıyı düşünmem gerekirken ben kalkmış, karımı attığı her adımın gölgesi gibi takip etmiştim. Yalnız kalmak ve kafasını dinlemek istediğini biliyordum, zaten buna ihtiyacı olduğunun da farkındaydım ama onu riske atamazdım. Artık medya tarafından karım olarak biliniyordu. Bu da onun için büyük tehlikeydi.

Bu yüzden beni korumalar ve Oflaz uyarmak için aradığında işi kendim devralmıştım. Dünya’nın hisleri kuvvetliydi. Özellikle duy-

ma yetisi çok gelişmişti. Bu durumu ilk fark ettiğimde çok şaşırmış-
tım ama Atahan'a sorduğumda çocukken de durumun aynı olduğunu
söylemişti. Atahan'ın evde olmasının bazı artı yönleri vardı; karımın
çocukluğu hakkında bir şeyler öğrenebiliyordum.

Dünya'da daha keşfetmediğim birçok şey olduğunu biliyordum
ve onu keşfetmek istiyordum. Mesela bugün giydiği her kıyafetin ona
yakışmasını garipsemiştim. İşin kötü tarafı, saçma sapan kostümler
giymişti ve onlar bile üzerinde abes durmamıştı. İsteddiği zaman her
şeye uyum sağlayabiliyordu. Asla yorulmak bilmemişti. Tüm gün bo-
yunca kendi başına eğlenmişti ve bunu görmek beni mutlu etmişti.

Şu an üzerindeki elbiseyi yakmak istesem de ona yakıştığını ka-
bul ediyordum. Elbiseyi üzerinde ilk kez gördüğümde nevrİM dön-
müştü. Gölge olma işini kenara atıp yanına gitmeyi ve onu duvara
sabitleyip öpmeyi çok istemiştim ancak kendime engel olmuşum.
Bara geldiğinde ise kendime engel olma işi biraz daha zorlaşmıştı.
Karım haddinden fazla güzeldi ve etrafta bu güzelliği kendine isteyen
milyon tane piç vardı. O fark etmeden birkaçını ortadan kaldırsam da
yakınına gitmemiştim. Gitmeme de gerek kalmamıştı çünkü Dünya
çevresine karşı duruşunu gayet net çizmişti.

Açık konuşmak gerekirse, buna bayılmışım. Hatta bir adam yanı-
na yaklaştığında konuşmadan elindeki yüzüğü göstererek herifi ken-
dinden uzaklaştırmıştı. O yüzük bana aitti ve bu kadın benim karımdı.

Dünya bununla yetinmeyip kendine dokunmaya çalışan bir ada-
mın kafasını tezgâha geçirmişti. Bundan sonra zaten dayanamayarak
yanına gitmiştim. Onun benim karım olduğunu herkese göstermek is-
tiyordum. İçimde asla durduramadığım bir kıskançlık vardı ve sanki
zaman geçtikçe de büyüyordu.

“Beni hiç merak etmedin mi?” diye sordu boşalttığı bardağı tez-
gâha bırakırken. Çoktan sarhoş olmuştu ama içmeye devam ediyordu.
Bugün onun günü olduğu için karışmıyor, sadece yanında duruyor-
dum. Ya da sinirlenmesini ve bir anda çekip gitmesini göze alamıyor-
dum. Emin değildim.

“Ben senin karınım. İnsan bir arar, sorar.”

“Arayıp sormama gerek yoktu çünkü zaten yanındaydım, Dünya,”

dedim açıkça. Yarına hiçbir şeyi hatırlamayacağına emindim. Körkütük sarhoş olmuştu.

Başını usulca kaldırarak bana baktı. “Yalancı,” dedi uzatarak.

“Yalan söylemiyorum. En başından beri seni takip ediyordum.” Dirseğini tezgâha yaslayıp çenesini eline yerleştirerek başına destek verdi.

“Yakınımda olsaydın fark ederdim bir kere. Bana baktığında hissediyorum,” dedi. Yüzüme bir gülümseme kondu. Söylediği doğruydu. Ona uzaktan baktığımda bir şekilde nereden baktığımı anlıyor ve o yeşil gözlerini benimkilerin içine düşürüyordu. “İstediğim zaman profesyonel olabilirim.”

Sertçe burnunu çekti ve zar zor dik tuttuğu kafasını tezgâha yasladı. “Başım dönüyor.”

“Eve gidelim mi artık?”

“Hı-hım. Götür beni.” Gülümsedim. Oturduğum yerden kalkarak elimi beline sarıp onu kendime çektim. Başını anında omzuma yasladı ve gözlerini kapattı. Normalde kucağıma alırdım ama burada çok insan vardı ve geçerken sıkıntı yaratabilirlerdi. O yüzden dışarı çıkana kadar Dünya’yı yürütmesi için zorladım. Durumdan hiç memnun değildi, söylenip duruyordu.

“Kucağına alsana beni, yürüyemiyorum diyorum. Nasıl kocasın sen?”

“İstediğin kucaksa seni oradan indirmem, yavrum ama önce şuradan çıkalım.”

“Kucağına al, hadi!” diye sızlanıp boynuma sarıldığı için daha fazla dayanamayarak hafifçe eğildim ve istediği gibi Dünya’yı kucağıma aldım. Kollarını sıkılaştırarak yüzünü göğsüme yasladı. *İnsanı manyak eder...*

Dikkatlice yürüyüp kimseyi öldürmeme gerek kalmadan mekândan çıkmayı başardım. Korumalar arabayı çoktan hazırlamışlardı. Dünya’yı bırakmadan arka koltuğa geçtim. Sesi çıkmıyordu, muhtemelen sızmıştı. O yüzden durumdan faydalanarak onu rahatça izledim ve eve gidene kadar da saçlarıyla uğraştım.

Eve geldiğimizde saat gecenin üçü olmuştu. Sessiz adımlarla odamıza girip onu yatağa bıraktığımda fark etmiş gibi gözlerini araladı ve bana kaşlarını çattı. “Yatmayacağım yatağında.”

En sonunda bu yatağı ateşe verecektim.

“Sarhoşsun, kızım. Ne anladın yatağa yattığını?”

“Kokun arttı. Oradan anladım.” Bazı kelimeleri söylerken dili kayıyordu. Üzerine eğilerek yüzüne yaklaştım. “Çok güzel kokuyorsun,” dedi. Sarhoşken kayan dili bir de açılıyordu. Belki de bunu kullanmalıydım.

“Başka?” diye sordum öylesine.

Elini kaldırarak yanağıma yerleştirdi ve okşadı. Dokunuşu hoşuma gittiği için yanağımı avucuna bastırdım. “Çok yakışıklısın ama ben de çok güzelim işte. O yüzden bu çok da bir artı sayılmaz. Birbirimizi nötrlüyoruz.” *En azından güzelliğinin farkında.*

Aklına başka bir şey gelmiş gibi ismimi söyledi. “Eymir?”

“Hım?”

“Biz karı kocayız, di’mi?”

“Öyleyiz.”

“O zaman neden sevişmiyoruz?”

Has...

Boğazımı temizledim ve mantıklı bir cevap vermeye çalıştım. “Kural koymuştuk ya.”

“Siktir et kuralları! Beni beğeniyor musun?” *Açık sözlü ve cesaretli.*

“Beğeniyorum. Çok güzelsin. Hem de çok.”

“O zaman neden sevişmiyoruz?”

“Bunu sarhoş değilken sormalısın.”

“Ama karı kocalar sarhoşken de sevişir.”

“Bak sen, öyle mi yaparlar?”

“Hı-hım.” O kadar tatlıydı ki, küçük burnunu ısırasım gelmişti. Yanağımda duran elini çekti. Doğrulmak istediğini fark ettiğimde bedenimi geriye alarak ona alan tanıdım. Yatakta oturur pozisyona geldi ve bununla da yetinmeyip ayağa kalktı.

Yatakta ayağa kalkmıştı. Düşmemek için omzuma tutundu. Merakla ne yapacağını beklerken bir anda kucağıma oturması nefesimin kesilmesini sağladı.

Bacaklarını belime dolayarak kendine iyice yer edindi. *Siktir. Bir-*

çok kez hem de. Konuşmak için ağzımı açmışım ki, dudaklarını benimkilere yasladığı için susmak zorunda kaldım. *Bir kez daha siktir!* Buna kayıtsız kalamazdım. Elimini beline doladım ve bu istekli halini kafamın içine kazıyarak altdudağını dudaklarımın arasına aldım.

Yumuşacıktı. *Yumuşacık ve delirtici.*

Ağzımın içine inledi. Her zerresini içime alıp saklamak istiyordum. Öyle bir şeydi ki, başkası baksın istemiyordum. Sadece bana özel kalsın, her zerresiyle... Vücudunu benimkine bastırduğında boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Geri çekilerek onu sırtüstü yatağa yattırdım.

“Rahat dur. Ayarlarımla oynama benim!”

“Sadece sevişmek istiyorum!”

“Ve bunu sana dokunamayacağım bir anda istiyorsun!” Beni fena halde etkiliyordu. Şimdi onu çıırılçıplak bırakarak her zerresinin tadına bakmak istiyordum ama bunu yapamazdım. Yapmayacaktım. Üzerinden kalktığımda kaşlarını çatı.

“Başka koca alacağım ben!” dedi öfkeyle. “Sevişmeyi bile bilmiyorsun sen!”

“Sana bu lafını yediririm, Dünya!”

“Neden yapmıyorsun?!”

“Çünkü sarhoşsun! Bu halinden faydalanamam! Ruhunu yeterince acıttım, güzelim, bedenini de acıtamam. Kendini affetmezsin.” Bana yarı açık gözleriyle uzunca baktı.

“Benimle evlendiğin için pişman mısın?”

“Seninle evlenmek verdiğim en iyi karardı ama yakarız biz birbirimizi. Olmaz bizden.”

“Neden ki? Abilerim yüzünden mi?” Gözlerimi kısaca kapattım ve toparlamak için kendime vakit ayırdım.

“Senin yüzünden,” dedim gözlerimi açıp uçurum gibi bakan gözlerine bakarken.

“Benim mi? Ben ne yaptım?”

“Ölümü peşine taktın, daha ne yapacaksın?” Başını iki yana salladı. Gözleri dolmaya başlamıştı.

“Yapmadım öyle bir şey. Yaşamak istiyorum ben. Çok istiyorum

hem de ama canım çok yanıyor. Görmüyor musun? Firuze bile gördü, sen görmüyorsun.”

Öylece durmayı keserek ona yaklaştım. Sonra onu kendime çekeerek sıkıca sarıldım. Düğünde vurulduğunu düşündüğümde ve sonra o bana her şeyin bir oyun olduğunu söylediğinde yaşadığım rahatlığın üstü yoktu. O an öfkeden sarılamamıştım ve içimde kalmıştı.

“Görüyorum, Dünya.” Göğsüme sokmak ister gibi daha sıkı sarıldım. “Ama canı yanan sadece sen değilsin, küçük köstebeğim.” Alkolün bile sansürleyemediği kokusunu içime çektim. Psikolojik olarak bir çöküşün eşiğinde olduğunu biliyordum. Yaptıklarının farkında değildi ve bu beni daha da korkutuyordu. “İyileşmen için elimden geleni yapacağım.”

“Hasta değilim ben,” dedi göğsümde mırıldanarak.

“Değilsin. Uçurumsun. Oradan uzaklaşabilir misin? Bunu benim için yapabilir misin?”

“Sanırım. Ama uçurum, uçurumdan uzaklaşabilir mi ki?”

“Bilmiyorum.”

“Deneyeceğim.” Gülümsedim. “Kalbin çok güzel atıyor,” dedi sonra. “Uykumu getirdi. Bugün yorulmuş ve biraz da beni aramadığın için kırdım.”

“Aramamamı söylemiştin ama. Hem de fazla sinirli bir şekilde.”

“Her söylediğimi yapıyorsun sanki.”

“Kuru iftira. Ne söyledin de yapmadım?”

“Sevişmiyorsun benimle.”

“Uyu, Köstebek.”

“Köstebekler yerin altında yönlerini görmeden nasıl buluyorlar?”

“Senin gibi hisleri kuvvetli onların da.”

“Ben çok iyi duyuyorum, biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Küçükken babamdan önce ayak seslerini duyardım. Çok korkunç bir adamdı. Geldiğini duymak, gelmesinden daha korkuturdu beni.”

“Neden?”

“Çünkü hep en kötü şeyi düşünürdüm. Bana yapabileceği en kötü şeyi... O yüzden o birkaç saniye tir tir titrerdim.” Saçlarını okşadım.

Normal bir çocukluk geçirmediğini zaten tahmin edebiliyordum ama bu onun ağzından duyduğum ilk itiraftı. “Senin baban nasıl bir insandı? Ailene çok önem veriyorsun.” Derin bir iç çekti. “Sana kızarmıydı?”

“Hayır, kızmazdı.”

“Sana hiç vurdu mu?”

“Bana hiç vurmadi.”

“Senin için mutluyum.”

“Neden?”

“İyi bir baban varmış. Kötü babalar kötü anılar yaratır.” Dudağının kenarı burukça kıvrıldı.

“Bilirim,” dedim, *çok iyi bilirim*. “Ama şimdi uyuma vakti, köstebek.”

“Uyumak istemiyorum.” Sesi sona doğru kısılmıştı. Aklına bir şey gelmiş gibi bir anda kafasını göğsünden kaldırarak yüzüne baktı. “Bundan sonra Corvelion’dan giyineceğim hep!” Kaşları çatıldı.

“Ne? Corvelion’u bir daha ağzına almayacağım mı dedin?”

“Hayır, artık Cor...” Sustu çünkü onu öptüm. *Hem de sertçe*. Bu çok iyi hissettirdi. Kendimi durduramayacağımı bildiğimden uzatmadan geri çekildiğimde Dünya’yı gülümserken buldum. Onu kucığımdan yatağa bıraktım.

“Şu elbiseden kurtulalım.”

“Ne?! Sevişecek miyiz?!”

“Hayır! Sadece siktiğimin elbisesini çıkaracağım.”

“Yani sevişeceğiz!”

“Hayır, Dünya! Sevişmeyeceğiz! Sen sarhoşken olmaz dedim!”

“Ama üzerimdeki elbiseyi çıkaracağımı söyledin.”

“Evet çünkü rakibimin markasından giyinemezsin.”

“Giyindim bile! Çıkarmamı istiyorsan benimle sevişeceksin!”

“Çıkarmayacağım! Yat öyle!”

İnsanı deli eder...

DÜNYA SAYGUN VALEN

Başım! Başım çatlıyordu. Sanki biri kafamın içine girmişti ve kafatasımı tekmeliyordu. Yüzüm buruştukça buruştu. Uyumaya devam edemeyecek kadar başım ağrıdığı için gözlerimi açmak zorunda kaldım. Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Ayrıca... Ben neredeydim?

Etrafa kısaca göz gezdirdiğimde kendi odamda olduğumu anladım. Dün geceye dair en son hatırladığım şey Eymir'in bara gelmesiydi. Sonra bir şeyler konuşmuştuk ama ardından ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Üzerimdeki pikeyi tekmeleyerek ittim ve doğruldum. Ancak beni durduran bir şey oldu. Ben neden Eymir'in tişörtünü giyiyordum? *Siktir.* Dün gece ne olmuştu? Başımı kavrayarak düşündüm ama hiçbir şey hatırlayamadım.

Ya seviştiysek ve ben bunu hatırlamıyorsam?

Hayır!

Öyle bir şey olsaydı unutmazdım. Unutmazdım, değil mi? Yani unutmamalıydım!

Telaşla etrafı kontrol ettiğimde koltuğa bırakılmış çantamı görerek ona uzandım ve içinden telefonumu çıkarıp Eymir'i aradım.

İkinci çalışta telefonu açtı. Konuşmasına izin vermeden bir şey sordum. "Seviştik mi?"

"Ne?"

"Duydun işte! Seviştik mi? Üzerimde neden tişörtün var!?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum! Bana cevap ver!" Karşı taraftan güldüğünü duyabildim. "Neye gülüyorsun?!"

"Dün gece fazla istekliydin, yavrum. Ama ben faydacı bir insan değilim."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Yüzüm buruştu. "Hayır, söyleme! Dün her ne yaptıysam içkiden dolayı yaptım ve hiçbir şeyi de hatırlamıyorum. Yani bu beni hiçbir şeyden sorumlu yapmaz!"

"Sevişmedik."

“Ah, biliyordum! Sevişseydik hatırlardım!” *Aptal!* Boğazımı temizledim. “Yani o zaman neden üzerimde senin tişörtün var?”

“Çünkü üzerindeki elbiseyi görmeye tahammül edemedim.”

“Elbisem gayet güzeldi.”

“Yavrum, bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum. Elbiseni çıkarmadım. Görmemek için üzerine kendi tişörtümü giydirdim.” Kaşlarım çatıldı ve söylediğini teyit etmek için tişörtü yakasından kaldırarak altına baktım. Evet, elbise hâlâ üzerimdeydi.

“Şimdi kalk, duşunu al ve aşağıya gel.”

“Evde misin?”

“Evet.”

“Tamam.” Başka bir şey söylemeden telefonu yüzüne kapattım. Yataktan kalkıp banyoya girdim ve baş ağrıma iyi gelir diye ılık suyla duş aldım. Giyinme odasına geçip siyah tayt ve kazak giydikten sonra odadan tamamen çıktım.

Asansör zemin katta görünüyordu, o yüzden merdivenleri hoplaya zıplaya indim. Kendime kahve yapmak istediğim için mutfığa yöneldim. Mutfaktan konuşma sesleri geliyordu. İçeri girdiğimde sustular. Atahan, Oflaz ve Firuze buradaydı.

“Günaydın, abiciğim,” dedi Atahan biraz imalı bir şekilde. Saat öğleni geçtiği için benimle uğraşası gelmişti muhtemelen.

“Günaydın. Bir daha buraya gelmezsin diye düşünüyordum.”

“Neden gelmeyeyim? Ben burada yaşıyorum,” dedi umursamazca. Kısaca Oflaz’a baktıktan sonra tekrar ağabeyime döndüm.

“Bilmiyorum, giderken pek sitemliydin.”

“Evet. O yüzden bu sabah gelip televizyonu çöpe attım.”

“Attı,” dedi Oflaz bu gerçeği mutsuz bir şekilde onaylayarak. Sonra kötü kötü Atahan’a baktı. Firuze konuştuğunda ikisini boş verip ona döndüm.

“Eymir senin için kahve yaptı.” Oflaz ablasının lafını destekler gibi eliyle bir yeri işaret etti. Gözlerimi tezgâha çevirdiğimde orada buharı üstünde bir fincan Türk kahvesi gördüm.

“Ocakta yapmakta ısrarcıydı, o yüzden ona bildiğim kadarıyla an-

lattım ama ben de pek bilmiyorum açıkçası. Daha önce kahve yapmadım, zaten yapamam ama olsun.”

“Elinize sağlık,” dedim içten bir şekilde ve tezgahdaki kahveye ilerledim. Aşırı derecede canım çekmişti. Fincanı elime alıp bir yudum içtiğimde midem ağzıma geldi. Kusmamak için elimi dudaklarıma bastırdım.

“Nasıl olmuş?” diye sordu Firuze merakla. Atahan ve Oflaz bana acıyarak bakarken zorlukla konuştum.

“Çok güzel. Hayatımda içtiğim en güzel şey.” *Hayatımda içtiğim en kötü şey!* Türk kahvesini bu kadar kötü yapmak büyük yetenek gerektiriyordu.

“Yalan söylüyorsun, beğenmemişsin. Sesinden anladım.”

“Üzgünüm,” dedim yakalandığım için mahcupça.

“Sorun değil ama kocana kahve yapmayı öğretmelisin.”

“Belki de öğretmemeliyim. Yani onun kahve yapmasına gerek yok, inan bana.”

“O kadar mı kötü?”

“Düşünemeyeceğin kadar kötü,” dedikten sonra kahveyi lavaboya döktüm. “Eymir, nerede bu arada?”

“Dışarıda, Tayanç’la,” dedi Oflaz. Başımı usulca salladım.

“Tamam, kimler gerçekten güzel bir kahve istiyor?”

“Ben isterim,” dedi Firuze hemen. Ona gülümsedim. Oflaz da okuldaymışız gibi elini kaldırdı.

“Baa bunlarla gel, findüğüm,” diyen ağabeyime göz kırptım ve nasıl içtiklerini öğrendikten sonra kahveleri yaptım. Sonra kendimin kiyle beraber üç kahve daha yaptım.

Bugün kendimi iyi hissediyordum. Dün gecenin sonunu hatırlamasam da bana iyi gelmişti. Dışarı çıkıp tek başıma vakit geçirmek sanki ruhumu dinlendirmişti.

“Onlar kime?” diye sordu höpürdeterek kahvesini içen Oflaz.

“Kocama ve gereksiz arkadaşına. Ama aslında gereksiz arkadaşına kahveyi vermeyi değil, üstüne dökmeyi düşünüyorum.”

“İzlemesi zevkli olacak,” dedi Atahan. Güldüm.

Fincanları tepsiye yerleştirirken kahvesini içen Firuze konuştu.

“Eline sağlık, Dünya. Bana da böyle kahve yapmayı öğretir misin?”
Genişçe gülümsedim.

“Elbette öğretirim. Tüm sırlarımı seninle paylaşacağım ama önce kocama kahvesini götüreyim.” Görmüyor olabilirdi ama bu kahve yapmasına engel değildi.

“Tamam, teşekkürler,” dedi mutlulukla.

“Gidiyorum,” dedim bilgilendirmek için ve tepsiyi alarak mutfak kapısından çıktım.

Eymir ve Tayanç bahçenin ortasında yan yana durmuş, dikkatlice bir şeye bakıyorlardı. İkisinin de arkası dönüktü ve neye baktıklarını merak etmiştim, o yüzden adımlarımı hızlandırarak yanlarına gittim.

“Neye bakıyorsunuz?” Eymir bana döndü ve elimdeki tepsiyi gördüğünde kaşlarını kaldırdı.

“Onlar kime?” Baygın bir bakış attım.

“Korumalara, Eymir.” Kaşlarını çatı.

“Bana yapmadın yani?”

“Abi, sana yapmış işte. Mal mısın?” diye bir soru sordu Tayanç. Ona hak vereceğimi hiç düşünmezdim.

Eymir ters ters Tayanç’a baktıktan sonra bana döndü. “Eline sağlık.” Kahvelerden birine uzandı.

Normalde yapmazdım ama o benim için yapmıştı. Her ne kadar kötü bir kahve olsa da bunun altında kalamazdım.

Elimde tuttuğum tepsiyi Tayanç’a yaklaştırdım. “Bu da sana.”

Şaşırarak bana baktı. “Bana mı?”

“Sanaymış işte. Mal mısın, oğlum?” diye araya girdi Eymir, Tayanç’ın lafını ona geri çarparak.

Tayanç bir kaşını kaldırdı. “Zehir mi kattın içine?”

“Hayır, iyi anıma denk geldin sadece.” Şüpheyle beni süzdükten sonra kahveyi aldı. Ben de kendi kahvemi alarak yudumladım.

“Benim yaptığımı içmedin mi?” Eymir’in meraklı sorusu beni ne-redeyse güldürecekti.

“İçtim ama tek bir yudum.”

“Neden?”

“Berbattı çünkü.”

Bir elini ensesine götürdü. “Senin yaptığın şekilde yapmaya çalışmışım.” Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

“Yapamamışsın.”

“Öğretirsen yaparım belki.”

“Firuze’ye öğreteceğim. İlk o istedi.”

“Sonra bana öğret o zaman.”

“Hayır.”

“Niyeymiş?”

Omuz silktim. Bana kaşlarını çattı ama görmezden geldim. “Neye bakıyordunuz o kadar dikkatli?”

Tayanç kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bir adım kenara çekilerek eliyle yeri gösterdi. “Senin kedileri getirdim.”

Gözlerim kocaman açıldı. Elimdeki tepsiyi ve kahveyi yere bırakarak kediler için kullanılan kutunun önüne oturup içine baktım. Yavru kedilerin ikisi de buradaydı ama anneleri yoktu. “Anneleri nerede?”

“Götürdüğümde çoktan öldüğünü söylediler.” Omuzlarımı düşürdüm ama yine de iki yavru kedi hayatta kaldığı için mutluydum. Kutunun kapağını açmak için hareketlenmişim ki, Tayanç beni durdurdu. “Hâlâ biraz vahşiler. Bahçeye çıkarlarsa kaybolabilirler.” Hafifçe doğruldum ve kutuyu kucağıma alarak ayağa kalktım.

“O zaman evde açayım.”

“Kahveni içmedin.”

“Sen iç,” dedim Eymir’e ve kucağımdaki kutuyla eve doğru yürüdüm.

Mutfağa girdiğimde az önceki kadroya Nehir’in de katıldığını gördüm. Atahan kucağımdaki kutuya bakarak sordu. “O ne öyle?”

“Tayanç kedileri getirmiş,” dedim sevinçle. “Onları odama götürüyorum.”

“Eymir abinin kedilere alerjisi var,” dedi Nehir o sırada. Beklemediğim bir şey duyduğum için duraksadım. Sonra ifademi toparladım.

“Bir süre idare etmek zorunda çünkü bu kedilere bakacağım,” diyerek mutfaktan çıktım. Asansöre binip katın olduğu tuşa bastım. Çıkınca koridorda birkaç adım attıktan sonra durdum.

Eymir’in kedilere alerjisi olduğunu bilmiyordum. Onun hakkında

hiçbir şey bilmiyordum. Bu durum canımı yaktı. Hep başkalarından bir şeyler öğreniyordum. Bana kendisinden hiç bahsetmiyordu.

Evlenirken onu tanımama gerek olmadığını söylemişti çünkü bu evlilik gerçek değildi. Ama yine de benim onu tanımaya ihtiyacım vardı. En azından bunu hak ediyordum. Evet, kısa bir süre sonra gidecektim ama o zamana kadar buradaydım, değil mi? Odasında kalacaktım. Kendisini neden benden gizlediğini anlamıyordum. Düşmanı olduğum için miydi?

Eğilerek kutuyu yere bıraktım. Kedileri odaya almaktan vazgeçmiştim çünkü rahatsız olduğu bir şeyi yapmak istemiştim. Hem kedilere alerjisi olduğunu bana niye söylememişti ki? Bu çok da büyük bir bilgi sayılmazdı. Bunu dışarıya satmazdım ki. Satsam ne olacaktı, düşmanları işkence niyetine onu kedi dolu bir odaya mı kapatacaktı?

Başımı iki yana salladım ve kutunun kapağını açtım. Bunu yaptığım an beyaz çorap giymiş gibi patileri olan siyah kedi dışarı fırladı ve koşmaya başladı. “Dur, nereye?” Beni dinlemedi bile. Koridorun sonuna koşup gözden kayboldu. Hızlı adımlarla peşinden gittim. Birden yok olmuştu küçük afacan!

Bütün kapılar kapalı olduğundan koridorun en sonuna yürüdüm ve gördüğüm şeyle duraksadım. Çatı katına çıkan merdivenlerin sonundaki kapı yarı açıktı ve benim buraya girmem yasaktı. Eymir buraya sürekli girip çıkıyordu. Her gün en az bir kere buraya girdiğine emindim.

Kesin önemli bir yerdi ve kedi oraya kaçmıştı. Herhangi bir şeyi devirmesinden korktuğum için kuralı çiğnemeye karar verdim. Kedi alıp hızlıca çıkacaktım. Buraya geldiğimi fark etmeyecekti bile. *Evet.*

Duyacakmış gibi sessiz adımlarla merdivenleri çıktım ve yarı açık kapıyı içeriye ittim. Bunu yaptığım an loş bir ışık yandı ve ben görüklüklerimden dolayı öleceğimi sandım. Öyle büyük bir çığlık attım ki, şu ana kadar attığım bütün çığlıklar yanında hiç kalırdı.

Eymir'in örümcekleri vardı.

Hem de yüzlerce...